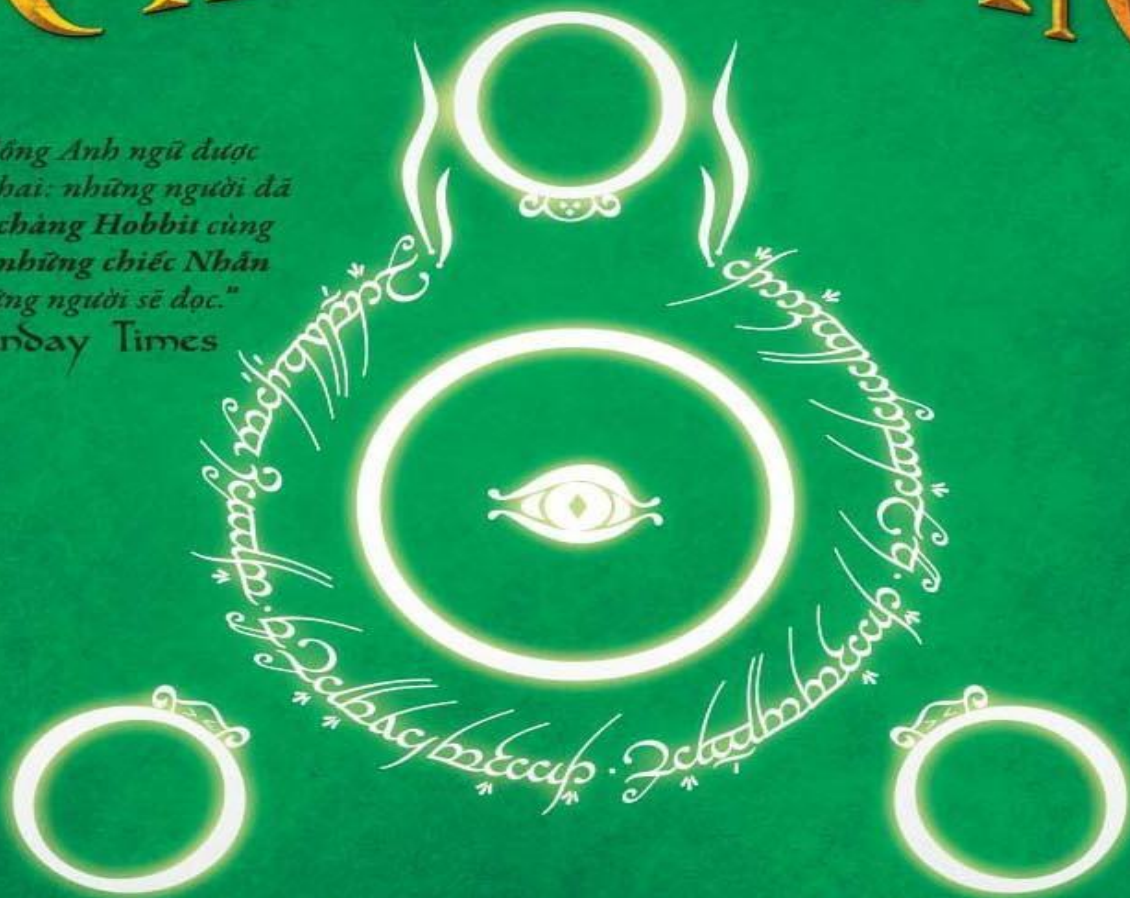

J.R.R. TOLKIEN

CHÚA TẾ NHỮNG CHIẾC NHẪN

*"Cộng đồng Anh ngữ được
phân làm hai: những người đã
đọc Anh chàng Hobbit cùng
Chúa tể những chiếc Nhẫn
và những người sẽ đọc."
- Sunday Times*

ĐOÀN HỘ NHẪN

nhà nam

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA

Sach.info

TABLE OF CONTENTS

Tựa đề

Buổi tiệc được mong đợi từ lâu

Bóng tối của Quá khứ

Ba người là một đội

Đường tắt qua xứ Nấm

Bí ẩn lộ diện

Khu Rừng Già

Trong nhà của Tom Bombadil

Sương mù trên Cao Nguyên Mỏ

Dưới biển quán Ngựa Lồng

Người Sải Bước

Con Dao trong Bóng Tối

Bay qua Khúc Cạn

Nhiều cuộc gặp gỡ

Hội Đồng Elrond

Nhấn xuôi phương Nam

Cuộc hành trình trong đêm tối

Cây cầu Khazad-dûm

Lothlurien

Chiếc Gương của Galadriel

Tạm biệt Lurien

Dòng Sông Vĩ Đại

Tình bằng hữu tan vỡ

Chúa Tế Của Những Chiếc Nhẫn - Quyển I

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

BUỔI TIỆC ĐƯỢC MONG ĐỢI TỪ LÂU

Khi ngài Bilbo Baggins của vùng Bag End tuyên bố rằng ông sẽ ăn mừng sinh nhật thứ một trăm mười một của mình vào một ngày gần đây bằng một bữa tiệc linh đình đặc biệt, thì có nhiều sự xì xào và náo động khắp vùng Hobbiton. Bilbo rất giàu và rất khác thường, và ông đã là một kỳ quan của Quận (Shire) suốt sáu mươi năm nay, kể từ khi ông đã biến mất một cách kỳ lạ và trở về mà không ai mong đợi. Sự giàu sang mà ông đã mang về từ chuyến du hành của mình bây giờ đã trở thành một dạng truyền thuyết địa phương, và ai ai cũng tin vào chuyện, mặc kệ những gì mà những người già nói, rằng Ngọn Đồi ở Bag End đầy những đường ống với vô vàn những quặng châu báu. Và nếu như điều này không đủ để tạo thành một lời đồn, thì đã có thêm sự tráng kiện dài lâu của ông để cho mọi người ngạc nhiên. Thời gian vẫn trôi đi, nhưng có vẻ như nó chẳng tác động được bao nhiêu đến ngài Baggins. Vào tuổi chín mươi ông vẫn như tuổi năm mươi. Vào lúc chín mươi chín tuổi thì họ bắt đầu gọi ông là được bảo quản tốt, nhưng không thay đổi thì gần với sự thật hơn. Có một cái gì đó làm họ ngạc nhiên và nghĩ rằng nó vượt quá một điều tốt; có vẻ như rất không công bằng khi có ai đó lại có thể sở hữu được (gần như thế) một tuổi trẻ bất diệt cũng như là (được giả dụ thế) một sức khoẻ không hề cạn kiệt.

"Sẽ phải trả giá thôi," họ nói, "Điều này không hề tự nhiên, và chắc chắn sẽ có chuyện rắc rối gì đó!"

Nhưng vẫn chẳng có rắc rối gì xảy đến, và khi mà ngài Baggins còn tỏ ra rộng rãi với tiền bạc của mình, thì phần lớn mọi người vẫn sẵn sàng tha thứ cho ông về sự khác lạ và cái gia tài to lớn của ông. Ông vẫn thường đến thăm bà con (tất nhiên là ngoại trừ bên phía nhà Sackville-Bagginses), và ông đã có được sự yêu mến của những hobbit trong những gia đình nghèo và không quan trọng. Nhưng ông không có bạn thân, cho đến khi những người cháu họ trẻ của ông bắt đầu lớn lên.

Người lớn nhất trong số họ, và là người được Bilbo yêu thích nhất, là Frodo Baggins. Khi Bilbo được chín mươi chín tuổi, ông nhận Frodo làm người thừa kế của mình, và mang cậu về nuôi ở Bag End; làm cho những niềm hy vọng của Sackville-Bagginses cuối cùng cũng tan biến. Bilbo và Frodo lại có cùng ngày sinh nhật, ngày 22 tháng Chín.

"Cháu tốt hơn là nên đến đây và sống ở đây, Frodo cháu ta," một hôm Bilbo nói; "và rồi chúng ta có thể cùng tổ chức bữa tiệc sinh nhật của chúng ta thật thoải mái." Lúc này thì Frodo vẫn còn ở độ tuổi tweens & tương đương 11-12 tuổi bình thường - chú thích của một giai nhân>, như cách mà những người hobbit gọi những người ở độ tuổi hai mươi bồng bột là ở đang độ thiếu thời và chập chững bước vào tuổi ba mươi ba.

Thêm mười hai năm nữa trôi qua. Cứ mỗi năm thì nhà Bagginses lại làm một bữa tiệc sinh nhật hỗn hợp ở Bag End; nhưng bây giờ thì ai cũng hiểu rằng có sẽ có một bữa tiệc ngoại lệ đặc biệt đang được trù liệu vào mùa thu này. Bilbo sẽ đạt đến một trăm mười một, 111, một con số rất kỳ lạ và rất được ngưỡng mộ đối với một hobbit (bản thân ông Took già cũng chỉ

đến được con số 130); và Frodo thì sẽ được ba mươi ba, 33, một con số quan trọng khác: ngày mà anh "đến tuổi trưởng thành".

Những chuyện ngồi lê đôi mách đã bắt đầu được truyền nhau ở Hobbiton và Bywater; và những lời đồn đại về một sự kiện sắp đến đã lan khắp Quận. Thân thể và tính cách của ngài Bilbo Baggins đã một lần nữa trở thành chủ đề chính của các cuộc thảo luận; và những người già lại thành linh thấy rằng những kỷ niệm của họ lại được chào đón nhiệt liệt.

Không có ai lại thu hút thính giả hơn ông Ham Gamgee già, người thường được gọi là Gaffer. Ông là chủ quán rượu Bụi Rậm Ngà, một quán rượu nhỏ trên đường Bywater; và ông có một quyền hạn nhất định để nói, vì ông đã chăm sóc khu vườn ở Bag End bốn mươi năm qua, và trước đó đã giúp đỡ ông Holman già làm việc đó. Bây giờ thì bản thân ông cũng đã già và trở nên quá cứng nhắc thì công việc này chủ yếu được gánh vác bởi người con trai nhỏ nhất của ông, Sam Gamgee. Cả hai cha còn đều rất thân thiện với Bilbo và Frodo. Họ sống ngay tại Ngọn Đồi, ở Số 3 Hàng Bagshot ngay dưới Bag End.

"Ông Bilbo là một hobbit lịch lãm nói chuyện rất hay, như tôi vẫn luôn nói thế" Gaffer nói thế. Đó là một sự thật hoàn hảo vì Bilbo luôn tỏ ra lịch sự với ông, gọi ông là Thầy Hamfast, và luôn thường xuyên tư vấn ông về việc nuôi trồng rau - về vấn đề của "gốc cây", đặc biệt là cà chua, nên ông Gaffer được coi là người có uy tín hàng đầu giữa tất cả hàng xóm (bao gồm cả chính ông).

"Nhưng về cái cậu Frodo sống cùng với ông ta thì sao?" ông Noakes già vùng Bywater hỏi. "Baggins là tên của cậu ta, nhưng cậu ta là một Brandybuck thì đúng hơn, họ nói thế đấy. Tôi thấy là bất kỳ Baggins nào của Hobbiton cũng đi tìm một người vợ ở xa tận Buckland, mà những người ở đó kỳ cục lắm."

"Chẳng có gì đặc biệt trong việc họ kỳ cục thế," Daddy Twofoot thêm vào (ông là hàng xóm kế bên của Gaffer), "nếu như họ sống ngược bên bờ Sông Rượu Mạnh, và ngay sát bên Khu Rừng Già. Đó là một nơi tối tăm tệ hại, nếu như phân nửa các câu chuyện kể là sự thật."

"Đúng lắm, Dad ạ!" Gaffer nói. "Không những nhà Brandybucks của vùng Buckland sống ở trong Khu Rừng Già; mà hình như họ còn được nuôi nấng khá kỳ lạ nữa. Họ làm những chuyện kỳ quái trên những con thuyền trên con sông lớn - và điều này không tự nhiên chút nào. Nhưng tôi cho rằng những chuyện rắc rối đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Nhưng vẫn có thể cậu Bilbo là một câu hobbit tuyệt vời mà các bạn sẽ rất muốn gặp. Cậu ấy rất giống ông Bilbo, và còn hơn là giống nữa. Sau hết thì cha của cậu ta cũng là một Baggins mà. Đó là một người hobbit rất đáng kính: ngài Drogo Baggins; và chẳng bao giờ có chuyện gì nhiều để nói về ông, cho đến khi ông ấy bị chết đuối."

"Chết đuối à?" nhiều giọng nói vang lên. Tất nhiên là họ đã nghe chuyện và nhiều lời đồn còn tệ hơn trước đây, nhưng những người hobbit luôn có nhiều cảm xúc với lịch sử gia đình, và họ luôn sẵn lòng nghe nó lại lần nữa. "À, họ nói thế đấy," Gaffer nói. "Các vị thấy đấy: ông Drogo đã cưới cô Primula Brandubuck tội nghiệp. Cô ta là người chị em họ đầu tiên về phía mẹ của ngài Baggins của chúng ta (mẹ cô ta là người con gái út của già Tool); và

ông Drogo là người anh em họ thứ hao. Cho nên ông Frodo vừa là người anh em họ đầu tiên vừa là người thứ hai, cho nên tất cả những cái này được xoá đi, như người ta nói, nếu các vị vẫn tiếp tục nghe tôi. Và ông Drogo tại ở Căn Phòng Rượu Mạnh ở nhà cha vợ của mình, Thầy Gorbador già, như ông vẫn thường làm sau đám cưới của mình (cái đám cưới mà ông ta chẳng đóng góp được bao nhiêu, và ông Gorbador già đã rộng rãi bao các bàn tiệc); và ông ấy thường đi bơi thuyền trên Sông Rượu Mạnh; rồi ông và vợ mình bị chết đuối, và cậu Frodo tội nghiệp lúc đó chỉ mới là một đứa trẻ."

"Tôi đã nghe rằng họ đã đi ra nước sau bữa tối dưới ánh trăng," ông Noakes Già nói, "và sức nặng của Drogo đã làm đắm thuyền."

"Còn tôi thì nghe nói rằng cô ấy đã kéo ông lên, ông ấy đã kéo luôn cô ấy xuống," Sandyman, người chủ cối xay vùng Hobbiton nói.

"Vậy là ông không nên tin hết những chuyện mà mình nghe, Sandyman," Gaffer nói, ông không thích người chủ cối xay lắm. "Chẳng có chuyện kéo qua kéo lại gì ở đây hết. Những con thuyền đã có đủ chuyện rủi cho những ai ngồi trên đó mà không đề phòng trước. Dù sao thì ông Frodo này cũng đã để lại một đứa trẻ mồ côi bơ vơ, nhưng các bạn có thể nói, giữa những người Bucklander kỳ dị, và hình như được nuôi nấng trong Phòng Rượu Mạnh. Một vùng hoang, chính thế. Thầy Gorbador già không bao giờ có ít hơn vài trăm mối quan hệ ở vùng này. Ngài Bilbo sẽ chẳng làm bao giờ làm được một điều tốt hơn khi ông mang câu bé ấy trở về sống với những người tử tế."

"Nhưng tôi cho rằng điều này gây ra một cơn sốc rất khó chịu với những người Sackville-Bagginses. Họ nghĩ là họ sẽ tiếp quản Bag End, khi mà ông ấy ra đi và được cho là đã chết. Thế rồi ông quay trở lại và ra lệnh cho họ đi; thế rồi ông cứ sống hoài sống mãi, chẳng bao giờ trông có vẻ già đi, chúa phù hộ cho ông! Rồi thành linh ông lại tạo ra một người thừa kế, và tất cả giấy tờ đã được làm đúng thủ tục. Những người Sackville-Bagginses bây giờ sẽ không bao giờ vào được Bag End nữa, hoặc là họ không còn hy vọng gì nữa."

"Có hàng đồng tiền được giấu trên đấy, tôi nghe thế," một người lạ nói, một người khác buôn bán từ Michel Delving ở Westfarthing. "Ở trên đỉnh ngọn đồi của các ông đầy những đường ống dày đặc những hộp vàng bạc và jool, theo những gì tôi được nghe."

"Vậy thì ông đã nghe nhiều hơn những gì tôi có thể nói." Gaffer trả lời. "Tôi chả biết gì về jool cả. Ông Bilbo rất thoải mái với tiền bạc, và có vẻ như chẳng bao giờ ông thiếu nó; nhưng tôi biết là chẳng có đường ống nào được tạo ra cả. Tôi đã gặp ông Bilbo khi ông ấy trở về, khoảng sáu mươi năm trước, khi tôi còn là một đứa trẻ. Tôi vừa mới đến học nghề với ông Holman già không lâu (ông ấy là anh em họ với ba tôi), nhưng ông ấy mang tôi lên Bag End để canh chừng những kẻ lang thang và xâm nhập vào khu vườn của ông ấy trong khi đang buôn bán. Và giữa lúc đó thì ông Bilbo đi lên ngọn Đồi với một con ngựa lùn và những cái túi lớn và vài cái hộp. Tôi không nghi ngờ gì là chúng được chứa đầy những châu báu mà ông đã thu thập được ở những vùng đất lạ, nơi mà những ngọn núi đầy những vàng, họ nói thế; nhưng chúng không thể nào đủ để lấp đầy những đường ống được. Nhưng hẳn là nhóc

Sam của tôi biết về điều này. Nó hay ra vào Bag End lắm. Nó phát cuồng lên về những câu chuyện ngày xưa, và nó nghe hết tất cả những chuyện kể của ông Bilbo. Nó đã học mọi thứ từ ông - điều này không có hại gì, các vị chú ý, và tôi hy vọng là sẽ không có chuyện gì tai hại xảy đến từ chuyện này.

"Elves và Rõng," tôi nói với nó, "Cải bắp và khoai tây thì hợp hơn cho ta và cậu. Đừng có làm xáo trộn công việc kinh doanh hơn nữa, nếu không thì cậu sẽ vướng vào một chuyện rắc rối lớn đấy," tôi nói với cậu ta. Và tôi cũng nói điều này với những người khác," ông nói thêm với một cái nhìn về phía người lạ và người chủ cối xay.

Nhưng Gaffer không thuyết phục được thánh giả của mình. Truyền thuyết về sự giàu có của Bilbo bây giờ đã bám chắc và tâm tưởng của những thế hệ hobbit trẻ hơn.

"À, nhưng có vẻ như ông ta đã mang về thêm ngoài những gì ông đã mang về lần đầu," người chủ cối xay tranh cãi, phản ánh quan điểm chung. "Ông ta thường ra khỏi nhà. Và cứ nhìn những người lạ lùng từ ngoài đến thăm ông ta mà coi: những người lùn đến vào bao đêm, và thầy phù thủy già lang thang, Gandalf, và tất cả. Ông có thể nói những gì ông thích, Gaffer ạ, nhưng Bag End là một lạ lùng, và những người ở đó rất lạ lùng."

"Và ông cũng có thể nói những gì anh thích, về những thứ mà ông chẳng biết gì hơn so với những chuyện anh biết về vụ đắm thuyền, ông Sandyman ạ," Gaffer trả miếng, thậm chí ông còn không ưa tay chủ cối xay này hơn thường lệ. Nếu những thứ đó là lạ lùng, thì chúng ta còn có thể làm nhiều chuyện lạ lùng hơn ở những vùng đất này. Sẽ chẳng có nơi nào mời một bạn bè một pint bia cả, nếu họ sống trong một cái lỗ với những bức tường vàng. Nhưng họ làm thế tại Bag End đấy. Sam của chúng ta nói rằng mọi người sẽ được mời đến bữa tiệc, và sẽ được tổ chức, ông nhớ đấy, được tổ chức cho tất cả mọi người - vào chính tháng này."

Tháng này chính là tháng Chín, và nó tốt như bạn có thể mong muốn. Vài ngày sau thì có một tin đồn (có thể là bắt đầu từ chính chàng Sam đầy hiểu biết ấy) lan truyền khắp nơi rằng sẽ có pháo bông - pháo bông, chuyện này đã chẳng được thấy quanh Quận cả thế kỷ nay rồi, thật sự là kể từ khi già Took qua đời.

Ngày cứ trôi qua và Ngày Ấy đã đến gần. Một chiều nọ có một cái xe ngựa lạ lùng chất đầy những gói hàng lạ lùng được chuyển vào Hobbiton và được kéo lên ngọn Đồi đến Bag End. Những người hobbit ngạc nhiên nhìn nó chằm chằm từ những cánh đèn. Chiếc xe được đánh bởi một người lạ, đang hát những bài hát kỳ lạ: những người lùn râu dài đội mũ trùm kín đầu. Một vài người trong bọn họ ở lại Bag End. Cuối tuần thứ hai của tháng Chín thì một chiếc xe bò đi qua Bywater từ hướng của Cầu Rượu Mạnh giữa ánh sáng ban ngày. Một người đàn ông già đang đơn độc điều khiển nó. Ông đội một cái mũ chóp cao màu xanh, mặc một cái áo khoác xám, và choàng một cái khăn quàng bạc. Ông có một bộ râu dài bạc và cặp lông màu rậm nhô ra từ dưới vành mũ. Những đứa trẻ hobbit chạy sau chiếc xe qua suốt Hobbiton lên đồi. Nó chứa đầy pháo bông, đúng như họ đoán. Và đến trước cửa nhà Bilbo thì người đàn ông già bắt đầu dỡ hàng xuống: đó là những bó pháo bông đủ mọi kích cỡ và hình dáng, mỗi cái đều được dán nhãn bằng một chữ G đỏ thật lớn và con dấu của người elf.

Đó là dấu hiệu của Gandalf, tất nhiên, và người đàn ông già đó chính là Thầy Phù Thủy Gandalf, danh tiếng của ông đã vang rền khắp Quận với những kỹ năng về lửa, khói và ánh sáng của mình. Công việc kinh doanh thật sự của ông rất khó khăn và nguy hiểm, nhưng dân trong Quận không biết gì về chuyện này. Với họ ông chỉ là một trong những "điều hấp dẫn" của Bữa Tiệc. Do đó những đứa trẻ hobbit rất kích động. "G là Grand (Tuyệt vời)!" chúng la hét âm ỉ, và người đàn ông già mỉm cười. Chúng đã từng gặp ông, cho dù ông chỉ thỉnh thoảng lăm mòi xuất hiện ở Hobbiton và chẳng bao giờ ở lại lâu; nhưng cả chúng hay bất kỳ ai trong số những người già nhất trong làng cũng chưa bây giờ thấy ông trình diễn pháo hoa - những chuyện này thuộc về những truyền thuyết quá khứ.

Khi người đàn ông già, được Bilbo và những người lùn giúp đỡ đã dỡ hàng xong. Bilbo ném ra vài đồng penny; nhưng chẳng hề có viên pháo nào được ném ra tiếp theo, trước sự thất vọng của những kẻ quan sát.

"Chạy chơi đi nào!" Gandalf nói. "Các con sẽ có thật nhiều khi đến lúc." Và ông biến vào trong cùng với Bilbo, rồi cánh cửa được đóng lại. Những cậu hobbit trẻ nhìn chăm chăm vào cánh cửa trong vô vọng một lúc, rồi chạy đi, cảm thấy là cái ngày tổ chức bữa tiệc sẽ chẳng bao giờ đến.

Ở bên trong Bag End, Bilbo và Gandalf ngồi bên cánh cửa sổ mở rộng trong một căn phòng nhỏ nhìn về phía tây của khu vườn. Buổi xế trưa thật rục rỡ và thanh bình. Những bông hoa đang nở rục đỏ và vàng: những bông hoa mồm chó và hoa hướng dương, những bông sen cạn chạy bám quanh tường và nhô ra quanh cửa sổ.

"Khu vườn nhà anh nhìn rục rỡ thật!" Gandalf nói.

"Vâng," Bilbo nói. "Tôi thật sự rất thích nó, cũng như cả cái Quận cổ xưa này; nhưng tôi nghĩ là tôi cần một lễ hội."

"Anh muốn nói là tiếp tục kế hoạch của anh à?"

"Phải. Tôi đã nghĩ về chuyện này hàng tháng trước, và tôi không thay đổi nói."

"Được lắm. Không cần phải nói thêm gì nữa. Cứ làm theo kế hoạch của anh - toàn bộ kế hoạch, suy tính của anh, - và tôi hy vọng là nó sẽ diễn ra một cách tốt nhất, cho anh, và cho tất cả chúng ta."

"Tôi hy vọng là thế. Dù sao thì tôi cũng muốn tự mình tận hưởng vào thứ Năm, với một trò đùa nho nhỏ của tôi."

"Tôi tự hỏi là ai sẽ cười đây?" Gandalf nói, lắc đầu,

"Rồi chúng ta sẽ xem," Bilbo nói.

Những ngày tiếp theo lại có nhiều chuyến xe lăn bánh lên Ngọn Đồi, và lại có thêm nhiều chuyến xe nữa. Chuyện này làm dấy lên những lời phàn nàn về chuyện "ứng xử địa phương", nhưng chính vào tuần đó những lời đặt hàng bắt đầu rải ra khắp Bag End với những yêu cầu về lương thực, hàng hoá và những đồ xả khác có thể đặt mua được ở Hobbiton hoặc ở Bywater hoặc ở bất kỳ đâu chung quanh. Mọi người trở nên tò mò, và họ

bắt đầu đánh dấu ngày trên lịch; và họ nôn nóng ngóng những người phát thư, hy vọng là sẽ được mời.

Ngay sau đó những lời mời đã được gửi đi khắp nơi, và bưu điện Hobbiton đóng cửa, bưu điện Bywater thì tắc nghẽn, và những người tình nguyện giúp đỡ chuyển thư được gọi đến. Họ tạo thành một dòng người thường xuyên đi lên Đồi, mang theo hàng trăm những lời đáp lịch sự đủ mọi âm điệu Cảm ơn, tôi chắc chắn sẽ đến.

Một thông báo xuất hiện ở cổng Bag End: KHÔNG ĐƯỢC PHÉP VÀO NGOÀI TRỪ NHỮNG NGƯỜI TỔ CHỨC TIỆC. Thậm chí cả những người thật sự thật sự, hoặc giả vờ là người Tổ Chức Tiệc cũng ít khi được phép vào trong. Bilbo bận túi bụi: viết thư mời, đánh dấu những ai trả lời, đóng gói quà tặng, và làm một số công việc chuẩn bị cho riêng mình. Từ khi Gandalf đến thì ông ẩn hẳn luôn khỏi tầm nhìn. Một buổi sáng nọ những người hobbit thức giấc và thấy một vùng đất lớn, nằm ở phía nam cánh cửa trước của nhà Bilbo, phủ đầy dây thừng và cọc để cắm trại và nhà rạp. Một lối đi đặc biệt cắt vào trong bờ đất dẫn ra đến đường, những bậc thang rộng và một cái cổng lớn được dựng lên ở đấy. Ba gia đình hobbit ở Hàng Bagshot, sát bên vùng đất, tỏ ra vô cùng quan tâm và có vẻ ghen tỵ. Ông Gaffer Gamgee già thậm chí không còn giả vờ làm việc trong vườn nữa. Những cái lều được dựng lên. Có một cái nhà rạp đặc biệt lớn, lớn đến nỗi cái cây mọc trong vùng đất ấy nằm luôn bên trong nó, đứng đầy kiêu hãnh ở gần cuối, ở đầu cái bàn chính. Đèn lồng được treo trên khắp các cành cây. Càng hứa hẹn hơn (cho tâm trí của dân hobbit): một cái bếp lộ thiên khổng lồ được dựng lên ở góc phía bắc của vùng đất. Các đồ nấu nướng của các quán trọ và nhà ăn ở hàng dăm quanh đó đều bị vơ vét cho những người lùn và những người già khác ở Bag End. Sự kích động đã lên đến cực điểm.

Rồi cũng đến lúc trời quang mây tạnh. Đó là đêm thứ Tư trước Buổi Tiệc. Sự khao khát thật là mãnh liệt. Rồi bình minh ngày thứ Năm, ngày 22 tháng Chín, đã thật sự ló dạng. Mặt trời lên nhô lên, những đám mây tan biến, cờ xí được trải ra và cuộc vui bắt đầu.

Bilbo Baggins gọi đó là một buổi tiệc, nhưng thật sự đó là một loạt các hoạt động giải trí khác nhau được dồn vào một. Tất cả những ai sống quanh đó đều được mời. Cũng có vài người sơ ý bị bỏ sót, nhưng khi họ xuất hiện thì vẫn được chào đón, không có vấn đề gì. Nhiều người từ những vùng đất khác nhau của Quận cũng được mời; và thậm chí có một vài người sống ngoài biên giới của Quận nữa. Bilbo đích thân đón khách (và những người thêm vào) tại cánh cổng trắng. Ông phát quà cho tất cả mọi người từ thượng vàng tới hạ cám - số hạ cám này chuồn ra cửa sau và lại xuất hiện trở lại ở cổng. Những người hobbit phát quà cho người khác khi đến sinh nhật của họ. Không phải là những món quà đắt tiền, theo luật, và không đến nỗi quá phung phí như trường hợp này; nhưng đấy không phải là một hệ thống xã hội xấu. Thật sự ở Hobbiton và Bywater mỗi ngày trong năm đều là sinh nhật của một ai đó <hiển nhiên, nếu hai nơi này có khoảng 400+ người>, cho nên mỗi hobbit trong vùng này đều có một cơ hội công bằng để có được ít nhất một món quà ít nhất một lần trong tuần. Nhưng họ chẳng bao giờ chán chúng.

Trong trường hợp này thì những món quà lại sang một cách đặc biệt. Bọn trẻ hobbit đặc biệt thích động đến nỗi chúng gần như quên cả ăn trong một lúc. Đó là những món đồ chơi mà chúng chưa hề được thấy trước đây, tất cả đều đẹp và có pháp thuật. Nhiều thứ trong số chúng thật sự đã được đặt mua từ một năm trước, được đưa đến từ trên Núi và từ Dale, và được làm bởi chính những người lùn.

Khi mỗi người khách đều đã được chào đón và đã vào hết trong cổng, thì đến những bài hát, điệu nhảy, âm nhạc, trò chơi, và tất nhiên, thức ăn và nước uống. Có ba bữa ăn chính: bữa trưa, bữa trà và bữa tối (hoặc bữa khuya). Nhưng bữa trưa và bữa trà được coi là bữa chính dựa trên sự kiện đó là những lúc mà tất cả những vị khách đều ngồi và ăn với nhau. Còn những lúc khác thì họ ăn uống lai rai - bắt đầu từ mười một giờ cho đến sáu giờ ba mươi, khi buổi pháo bông bắt đầu.

Những viên pháo bông được làm bởi Gandalf: chúng không chỉ được ông mang đến, mà còn được chính ông thiết kế và chế tạo; và những hiệu ứng đặc biệt, những bố cục, những viên hoả tiễn được phóng lên từ ông. Nhưng cũng có một sự phân phối rộng rãi những pháo ném, pháo đốt, pháo hoa cà, đuốc, nến người lùn, bồn phun nước của người elf, pháo của yêu tinh và tiếng sấm nổ. Tất cả chúng đều tuyệt hảo. Nghệ thuật của Gandalf đã được cải thiện theo năm tháng.

Có những viên hoả tiễn giống tạo nên hình những con chim đang bay một cách sắc sảo với những giọng hét ngọt ngào. Có những cái cây xanh với những thân cây bằng khói đen: lá của chúng mở ra như cả mùa xuân đang trải rộng trong một thoáng, và những cành cây sáng chói của chúng rắc những bông hoa rực rỡ xuống những người hobbit đang sững sờ, chúng biến đi với một hương thơm ngọt ngào ngay trước khi chạm vào những khuôn mặt ngẩng lên của họ. Có những bồn phun đầy bướm bay lấp lánh vào những thân cây; có những cột lửa đủ màu bùng lên và biến thành những con đại bàng, hoặc những chiếc tàu buồm, hoặc một đàn thiên nga đang bay; có một trận bão sấm sét đỏ và một cơn mưa vàng phun xuống; có một khu rừng với những ngọn kích bạc thỉnh thoảng hiện vào không khí với một tiếng thét như một đoàn quân dàn trận, và rồi chúng hạ xuống biến thành Nước trở lại với một tiếng rít như cả trăm con rắn nóng nảy. Và cũng có một bất ngờ vào phút cuối, để vinh danh Bilbo, và nó làm mọi hobbit sững sờ tột độ, như Gandalf mong muốn. Ánh sáng vụt tắt. Một làn khói khổng lồ bốc lên. Nó có dạng như một ngọn núi được thấy từ xa, và bắt đầu sáng lên từ đỉnh. Nó phụt lên những ngọn lửa màu xanh và đỏ. Một con rồng đỏ bằng vàng bay vụt lên - nó không có kích cỡ như thật, nhưng kinh khiếp y như thật: lửa phụt ra từ hàm của nó, mắt nó nhìn trừng trừng xuống; một tiếng trầm trầm vang lên, và nó lượn ba lần trên đầu đám đông. Họ cúi cả xuống, và nhiều người ngã sóng xoài. Con rồng bay qua như một chuyến xe phát thư, lượn lên, rồi nổ tung khắp Bywater với một tiếng nổ long trời lở đất.

"Đó là dấu hiệu của bữa khuya!" Bilbo nói. Những sự đau đớn và sợ hãi biến mất ngay tức khắc, và những người hobbit đang thụp xuống đứng cả dậy. Đó là một bữa khuya tuyệt vời cho tất cả mọi người; cho tất cả mọi người tức là ngoại trừ những ai được mời dự bữa tiệc

gia đình đặc biệt. Nó được tổ chức ở cái nhà rạp vĩ đại với cái cây. Số khách mời được giới hạn ở con số mười hai tá (con số này cũng được dân hobbit gọi là một Gross (mười hai tá), cho dù từ này ít khi được con người dùng chuẩn xác); và những người khác cũng được lựa chọn từ những gia đình bà con với Bilbo và thêm vào một vài người bạn đặc biệt không phải là bà con (chẳng hạn như Gandalf). Nhiều đứa trẻ hobbit cũng có mặt, với sự cho phép của cha mẹ; vì những người hobbit rất dễ tính với những đứa trẻ của mình trong vấn đề ngồi dự tiệc khuya, đặc biệt khi có một cơ hội để cho chúng một bữa ăn miễn phí. Những đứa trẻ hobbit lấy rất nhiều thức ăn. Có nhiều Bagginses và Boffins, cũng có nhiều Tookss và Brandybucks; có nhiều Grubb khác nhau (bà con của bà Bilbo Baggins), và nhiều Chubbs khác nhau (có liên hệ huyết thống với ông Took của ông); và với một sự chọn lọc của những Burrowses, Bolgers, Bracegirdles, Brockhouses, Goodbodies, Hornblowers và Proudfoots. Một số những người này chỉ có quan hệ trực tiếp xa lắc với Bilbo, và một số khác thì hầu như chẳng hề có mặt ở Hobbiton trước đây, khi họ sống ở những góc xa xôi ở Quận. Nhà Sackville-Bagginses cũng không bị quên lãng. Otho và bà vợ Lobelia của ông đã có mặt. Họ không thích Bilbo và ghét cay ghét đắng Frodo, những tấm thiệp mời quá rực rỡ, viết bằng mực vàng khiến họ cảm thấy không thể nào từ chối được. Ngoài ra, người anh em họ của họ, Bilbo, đã là một chuyên gia ẩm thực từ nhiều năm nay và bàn tiệc của ông có uy tín rất cao. Thế là tất cả một trăm bốn mươi bốn vị khách đều chờ đợi một bữa tiệc tuyệt vời; cho dù họ có vẻ sợ khiếp bài diễn văn sau bữa tối của ông chủ nhà (một món không thể tránh được). Ông có trách nhiệm kéo dài lê thê cái mà ông gọi là thơ, và đôi khi, sau vài cốc, lại bắt đầu bóng gió đến những cuộc phiêu lưu buồn cười của chuyến du hành bí ẩn của ông. Những vị khách đã không thất vọng: họ đã có một bữa tiệc rất tuyệt vời, đúng ra nó là một buổi giải trí mê mải: dồi dào, thừa thãi, phong phú và kéo dài. Việc mua gom thức ăn gần như chẳng thu được gì trong những tuần tiếp theo khắp cả quận; nhưng khi việc cung cấp thực phẩm của Bilbo đã vét cạn kho dự trữ của phần lớn các kho hàng, hầm rượu và nhà kho hàng dậm quanh đó, thì điều này không còn là vấn đề lớn.

Sau bữa tiệc (đại loại thế) thì đến Bài Diễn Văn. Tuy nhiên phần lớn khách khứa bây giờ đã có được tâm trạng dung thứ, ở một trạng thái vui vẻ mà họ gọi là "lấp đầy các góc." Họ nhâm nhi thứ đồ uống ưa thích của mình, nhắm nháp những món ăn ưa thích, và nỗi sợ hãi của họ đã bị quên lãng. Họ đã chuẩn bị để nghe tất cả mọi thứ, và để hoan hô ở mỗi lúc ngừng.

"Mọi người thân mến," Bilbo bắt đầu, đứng lên từ chỗ của mình. "Hãy nghe! Hãy nghe! Hãy nghe!" họ la lên, và tiếp tục lặp đi lặp lại thành một đoạn điệp khúc, có vẻ như chống lại việc làm theo lời đề nghị của chính họ. Bilbo rời khỏi chỗ của mình, đi tới đứng trên một cái ghế dưới một cái cây rực rỡ. Ánh sáng của những cái đèn lồng toả xuống khuôn mặt rạng rỡ của ông, những cái nút vàng sáng lên trên cái áo lụa thêu của ông. Tất cả họ có thể thấy ông đang đứng, vung vẩy một tay trong không khí, tay kia nhét trong cái túi quần dài.

"Các bạn Bagginses và Boffins thân mến của tôi", ông lại bắt đầu; và các bạn Took và Brandybucks của tôi, và các bạn Grubbs, và Chubbs, và Burrowses, và Hornblowers, và Bolgers, Bracegirdles, Goodbodies, Brockhouses and Proudfoots."

"ProudFEET!" một người hobbit già la lên từ phía sau cái nhà rạp. Tên của ông ta, tất nhiên là Proudfoot, và rất có tiếng tăm; chân của ông rất lớn, rậm đầy lông lá một cách đặc biệt, và cả hai cái chân đó đang đều ở trên bàn.

"Proudfoots," Bilbo lặp lại, "Và cũng với những người bạn tốt Sackville-Bagginses của tôi mà tôi rất chào mừng họ cuối cùng cũng đã trở lại Bag End. Hôm nay là ngày sinh thứ một trăm mười một của tôi: Hôm nay tôi một trăm mười một tuổi!"

"Hurray! Hurray! Nhiều Niềm Vui Sẽ Trở Lại!" họ hét lên, và họ vỗ thành thịch vui vẻ trên những cái bàn. Bilbo đã làm rất tuyệt. Đó là cái mà họ thích: ngắn và rõ.

"Tôi hy vọng tất cả các vị đều hài lòng như tôi đây." Nhiều tiếng hoan hô long trời lở đất. Những tiếng hét Đúng (và Không). Những tiếng trumpet và tù và, kèn túi và sáo, và những nhạc cụ khác vang lên. Đó là, như đã nói, những món quà của bọn trẻ hobbit. Hàng trăm nhạc cụ âm ỉ đã được kéo ra. Phần lớn bọn chúng đều có khắc chữ DALE; vốn không được phổ biến trong phần lớn người hobbit, nhưng họ đều đồng ý rằng chúng là những nhạc cụ tuyệt vời. Chúng là những nhạc cụ, nhỏ nhưng được chế tạo tuyệt hảo và phát ra những âm thanh say đắm. Thật sự ra, tại một góc của một số cô cậu Took và Brandybuck nhỏ, họ cho rằng Bác Bilbo đã nói xong (do ông đã nói gần như tất cả những gì cần thiết), nên chúng ứng khẩu luôn một bài hoà nhạc, và bắt đầu một giai điệu khiêu vũ vui vẻ. Thầy Everard Took và Cô Melilot Brandybuck đứng lên bàn với những cái chuông trong tai bắt đầu nhảy điệu Springle-ring: một điệu nhảy dễ thương, nhưng có phần sôi động.

Nhưng Bilbo chưa kết thúc. Tóm lấy một cái tù và từ một cậu trẻ hơn bên cạnh, ông thổi lên ba tiếng lớn. Những tiếng động ngưng bật. "Tôi sẽ không giữ các bạn lâu," ông nói. Những tiếng hoan hô vang âm lên. "Tôi đã gọi tất cả các bạn đến đây với một Mục Đích." Có điều gì đó trong cách nói của ông tạo nên một ấn tượng. Gần như tất cả đều im lặng, một vài người Took vểnh tai lên. "Thật sự, có Ba Mục Đích! Trước tiên, để nói với các bạn rằng tôi vô cùng yêu mến tất cả các bạn, và một trăm mười một năm là một khoảng thời gian quá ngắn để sống giữa những người hobbit tuyệt vời và đáng kính trọng như vậy." Những tiếng hoan hô bộc phát vang rền.

"Thứ hai, là để mừng sinh nhật của tôi." Những tiếng hoan hô lại vang lên. "Tôi phải nên nói thế này: sinh nhật CỦA CHÚNG TÔI. Tất nhiên, vì đây cũng là sinh nhật của người thừa kế và cháu của tôi, Frodo. Nó đã đủ tuổi và hôm nay nó sẽ nhận quyền thừa kế của mình." Và người lớn vỗ tay chiếu lệ; và những người nhỏ thì hét vang "Frodo! Frodo! Anh Frodo dễ thương." Nhà Sackville-Bagginses quắc mắt cau kính, tự hỏi cái chuyện "nhận quyền thừa kế của mình" có nghĩa là gì. "Hôm nay chúng ta có một trăm bốn mươi bốn người. Con số này được chọn để tương xứng với một con số đặc biệt: một Gross, nếu như tôi có thể dùng cách diễn đạt này." Không có lời hoan hô nào. Điều này quá kỳ lạ. Nhiều người trong số

khách của ông, và đặc biệt là nhà Sackville-Bagginses, cảm thấy bị xúc phạm, họ cảm thấy chắc chắn là họ đã được yêu cầu đến cho đủ số, giống như những món hàng trong một gói hàng. "Một Gross! Một sự diễn đạt khiếm nhã."

"Việc này cũng là, nếu như tôi có thể được cho phép được trở lại với lịch sử cổ đại, là dịp kỷ niệm ngày tôi đến trên những thùng rượu ở Esgaroth ở Hồ Dài; cho dù rõ ràng là ngày sinh của tôi đã làm trí nhớ tôi quên lãng đi trong dịp này. Tôi lúc ấy chỉ mới năm mươi một tuổi, và ở tuổi đó thì ngày sinh không quan trọng lắm. Tuy nhiên buổi tiệc lớn rất tráng lệ cho dù tôi đã lạnh cóng vào lúc đó, tôi còn nhớ thế, và chỉ có thể nói là "Kám ơn các bạn nhiều." Bây giờ thì tôi đã có thể lặp lại một cách chính xác: Cám ơn các bạn nhiều vì đã đến chia vui tại bữa tiệc nhỏ của tôi." Sự im lặng vẫn dằng dai. Tất cả họ đều sợ rằng một bài hát hoặc một bài thơ nào đó sắp xảy ra đến nơi; và họ đã phát chán. Vì sao mà ông lại không ngừng lời để mọi người uống mừng sức khoẻ ông chứ? Nhưng Bilbo không hát hay ngâm thơ. Ông ngừng lại một lúc.

"Thứ bà và cuối cùng," ông nói, "Tôi muốn có một SỰ CÔNG BỐ." Ông nói những lời cuối cùng này lớn và đột ngột đến nỗi mọi người ngồi thẳng cả dậy. "Tôi rất tiếc phải công bố rằng - cho dù, như tôi đã nói, một trăm mười một năm là một quãng thời gian quá ngắn để sống giữa các vị - điều này là CHẤM DỨT. Tôi sẽ đi. Tôi sẽ rời khỏi đây NGAY BÂY GIỜ. TẠM BIỆT! "

Ông bước xuống và biến mất. Có một luồng sáng bùng lên, và tất cả những người khách đều loá mắt. Khi họ mở mắt ra thì không còn thấy Bilbo đâu nữa. Một trăm bốn mươi bốn hobbit sững sốt ngồi phịch xuống mà không nói được gì. Ông Odo Proudfoot già nhấc chân khỏi bàn và nện xuống đất. Rồi một sự im lặng chết chóc diễn ra, cho đến khi, thành linh, sau nhiều hơi thở sâu, mỗi người Baggins, Boffin, Took, Brandybuck, Grubb, Chubb, Burrows, Bolger, Bracegirdle, Brockhouse, Goodbody, Hornblower, và Proudfoot đều bắt đầu nói cùng lúc.

Nói chung ai nấy đều đồng ý là trò đùa này chẳng hay ho gì, và cần thêm nhiều thức ăn và nước uống nữa để chữa cho khách khứa khỏi sốc và bực mình. "Ông ta điên rồi. Tôi luôn nói thế mà," đó là câu bình luận phổ biến nhất. Thậm chí cả những người Took (với vài ngoại lệ) cũng nghĩ rằng hành vi của Bilbo thật lố bịch. Trong một lúc phần lớn mọi người ở đây đều cho rằng sự biến mất của ông không có gì hơn là một trò đùa nghịch kỳ quặc.

Nhưng ông Rory Brandybuck thì không chắc thế. Không có tuổi tác hay buổi tiệc lớn nào có thể che mờ được lý trí của ông, và ông nói với con dâu của mình, Esmeralda: "Trong chuyện này có cái gì ám muội, con ạ! Tôi tin là lão Baggins điên ấy sẽ lại ra đi lần nữa. Lão già ngớ ngẩn. Nhưng vì sao lại lo thế? Ông không mang thức ăn theo." Ông gọi Frodo thật lớn để kêu cậu mang rượu mạnh đi khắp nơi.

Frodo là người duy nhất vào lúc nó không nói gì & Gandalf nói gì?>. Cậu ngồi lặng lẽ bên cái ghế rỗng của Bilbo một thoáng, lờ đi sạch những lời gọi và những câu hỏi. Cậu đang tận hưởng trò đùa cho dù tất nhiên là cậu biết rõ sự thật. Cậu khó mà mà giữ cho mình đừng

bật cười vào những người khách đang ngạc nhiên đầy phần nộ. Nhưng cùng lúc đó cậu cảm thấy rất khó chịu: cậu thỉnh thoảng nhận ra rằng mình rất yêu ông hobbit già dễ mến ấy. Phần lớn khách khứa đang ăn uống và thảo luận về sự kỳ quặc của Bilbo Baggins, trong quá khứ và trong hiện tại, nhưng nhà Sackville-Bagginses đã rời đi trong giận dữ. Frodo không muốn làm gì trong buổi tiệc nữa. Cậu nhận nhiều yêu cầu tiếp thêm rượu; rồi cậu đứng dậy và lặng lẽ uống cạn ly rượu của mình để chúc sức khoẻ Bilbo, và đi ra khỏi lều rạp.

Còn về Bilbo Baggins, thậm chí trong khi ông đang đọc bài diễn văn của mình, ông đã lần ngón tay vào chiếc nhẫn vàng trong túi: chiếc nhẫn ma thuật mà ông đã giữ bí mật từ nhiều năm nay. Khi ông bước xuống thì ông xỏ nó vào ngón tay, và không người hobbit còn gặp lại ông ở Hobbiton nữa.

Ông lanh lẹ đi về cái lều của mình, và đứng lặng một thoáng, lắng nghe với một nụ cười những tiếng ồn ào ở khu lều rạp và những âm thanh vui chơi ở những vùng khác trong vùng đất. Rồi ông đi tiếp. Ông cởi bộ quần áo ăn tiệc của mình ra, cuộn lại và bọc cái áo chên lụa thêu trong khăn giấy. Rồi ông nhanh chóng mặc quần áo ngoài vào, siết chặt một cái thắt lưng da quanh hông. Ông đeo một thanh gươm ngắn trong một cái bao kiếm da màu đen méo mó. Từ một cái ngăn kéo được khoá bởi đầy mùi băng phiến, ông lấy ra một cái áo khoác và mũ trùm cũ. Chúng đã được khoá lại trong đó như những món đồ rất quý giá, nhưng chúng được vá chằng chịt và ngã màu đến nỗi khó mà đoán được màu gốc của chúng: có thể chúng màu xanh lá cây đậm. Chúng có phần quá lớn so với ông. Rồi ông đi vào phòng học, rồi ông lấy từ trong một cái hộp lớn ra một gói lớn quần áo cũ, và một bản ghi bọc da; và thêm một cái phong bì lớn kèn càng. Cuốn sách và đồng quần áo ông nhét trên đỉnh của một cái túi nặng gần đó, nó đã gần như đầy tràn. Ông nhét cái nhẫn vàng vào chiếc phong bì, cùng với cả sợi dây đeo nó, rồi niêm phong lại, và để người nhận là Frodo. Đầu tiên ông đặt nó lên bệ lò sưởi, nhưng thỉnh thoảng ông lấy nó ra và nhét vào túi. Ngay lúc đó cửa mở ra và Gandalf nhanh chóng đi vào. "Hullo!" Bilbo nói. "Tôi không biết là ông có xuất hiện hay không."

"Tôi rất vui khi thấy anh đã hiện hình," thầy phù thuỷ nói, ông ngồi xuống ghế, "tôi muốn gặp anh và nói vài lời cuối. Tôi cho rằng anh đã cảm thấy mọi thứ đã diễn ra thật hoàn hảo và theo đúng kế hoạch?"

"Vâng, đúng vậy," Bilbo nói. "Cho dù luồng sáng đó thật bất ngờ: nó làm tôi khá giật mình, không nói đến những người khác. Tôi nghĩ là ông đã tự bổ sung thêm phải không?"

"Đúng vậy. Ông đã rất khôn ngoan khi giữ bí mật về chiếc nhẫn ấy trong suốt những năm qua, và có vẻ như tôi cần phải giải thích cho khách khứa của anh đôi điều về sự biến mất của anh."

"Và sẽ làm chuyện đùa của tôi mất hay. Ông là một ông già lẳng xằng phá thói," Bilbo cười, "nhưng tôi vẫn cho rằng ông biết cần phải làm gì nhất, như thường lệ."

"Tôi sẽ làm - khi tôi biết rõ mọi chuyện. Nhưng tôi không cảm thấy chắc chắn về tất cả mọi chuyện này. Bây giờ thì nó đã đến điểm cuối. Anh đã có trò đùa của anh, và đã làm giật mình

hoặc xúc phạm phần lớn bà con của mình, cho cả Quận một câu chuyện để tán suốt chín ngày liền, học có thể là thêm chín mươi chín ngày nữa. Và anh còn làm gì nữa?"

"Còn, còn chứ. Tôi cảm thấy tôi cần một kỳ nghỉ lễ, một kỳ lễ thật dài, như tôi đã nói với ông trước đây. Có thể rằng đó là một kỳ lễ vĩnh viễn: tôi không cho rằng tôi sẽ trở lại. Thật ra, tôi không muốn định thế, và tôi đã chuẩn bị cả. Tôi đã già, Gandalf ạ. Tôi không trông chờ điều này, nhưng tôi bắt đầu cảm thấy nó trong tim mình. Đúng là bảo quản tốt!" ông khịt mũi. "Vì sao, tôi cảm thấy lờ mờ một cái gì đó bị kéo căng, ông hiểu tôi nói gì chứ: giống như bơ đã được phết lên quá nhiều bánh mì. Không thể thế. Tôi cần một sự thay đổi hoặc một cái gì đó."

Gandalf nhìn với vẻ tò mò và tiến gần lại ông. "Không, điều này có vẻ không đúng," ông nói trầm ngâm. "Không, sau hết tôi rằng kế hoạch của ông có thể là điều tốt nhất."

"Vâng, dù sao thì tôi cũng đã suy nghĩ rồi. Tôi muốn lại được thấy những ngọn núi, Gandalf ạ, những ngọn núi, và tìm một nơi nào đó tôi có thể an nghỉ. Trong yên bình và tĩnh lặng, không có những những người bà con tọc mạch vây quanh, và những chuỗi người bối rối dưới tiếng chuông. Tôi có thể tìm thấy một nơi nào đó để viết cho xong cuốn sách của tôi. Tôi đã nghĩ đến một kết cục tuyệt vời cho nó: và ông ta đã sống vui vẻ mãi mãi sau khi những ngày của đời ông kết thúc."

Gandalf cười "Tôi hy vọng là ông ta sẽ vậy. Nhưng sẽ không có ai đọc cuốn sách ấy, tuy nhiên nó cũng kết thúc rồi."

"Ồ, có thể có chứ, khi năm tháng trôi qua. Frodo đã đọc nhiều phần rồi, những phần đã viết rồi. Ông sẽ để một mắt trông chừng Frodo chứ?"

"Ừ, cả hai mắt luôn, khi nào mà chúng có thời gian rảnh."

"Tất nhiên là nó sẽ đi với tôi nếu tôi yêu cầu. Đúng ra nó đã yêu cầu làm việc này một lần, ngay trước khi bắt đầu bữa tiệc. Nhưng nó không thật sự muốn đi. Tôi muốn thấy lạ miền đồng quê hoang dã trước khi chết, và thấy lại Rặng Núi; nhưng nó vẫn còn muốn ở lại Quận lắm, với những cánh rừng, đồng cỏ và những con sông nhỏ. Nó sẽ cảm thấy thoải mái khi ở đây. Tôi đã để lại mọi thứ cho nó, tất nhiên là ngoại trừ một vài món đồ vật vĩnh. Tôi hy vọng là nó sẽ hạnh phúc, khi nó sử dụng chúng cho mình. Đây là lúc để nó làm chủ chính mình."

"Mọi thứ à?" Gandalf nói. "Và cả chiếc nhẫn nữa chứ? Ông đã đồng ý chuyện này rồi phải không?"

"À, ờ, vâng, tôi cho là thế," Bilbo lấp bắp.

"Nó ở đâu?"

"Trong một cái phong bì, nếu như ông phải biết," Bilbo nóng nảy trả lời. "Trên bệ lò sưởi. Ờ, không! Nó ở đây trong túi tôi này!" Ông ngập ngừng. "Bây giờ thì nó thành chuyện lạ rồi sao?" ông nhẹ nhàng nói với chính mình. "Sau hết, sao lại không chứ? Vì sao mà nó lại không nên ở đây chứ?"

Gandalf nhìn Bilbo với vẻ rất nghiêm khắc, mắt ông sáng lên. "Tôi nghĩ là, Bilbo ạ," ông khẽ nói, "tôi nên để nó lại. Ông không muốn sao?"

"À vâng - và không. Bây giờ thì đến lúc rồi, tôi không muốn mang nó theo nữa, tôi có thể nói thế. Và tôi không thật sự thấy vì sao tôi nên làm thế. Vì sao ông muốn tôi làm thế?" ông hỏi, sự hiếu kỳ tràn ngập trong giọng ông. Nó đầy vẻ nghi ngờ và bực mình. "Ông luôn luôn quấy rầy tôi về cái nhẫn; nhưng ông không bao giờ quan tâm đến những thứ khác mà tôi đã có trong chuyến hành trình của tôi."

"Không, nhưng tôi phải quấy rầy anh," Gandalf nói. "Tôi muốn sự thật. Nó rất quan trọng. Những chiếc nhẫn ma thuật là - vâng, ma thuật; chúng rất hiếm và rất kỳ lạ. Tôi đặc biệt quan tâm một cách chuyên nghiệp đến chiếc nhẫn của anh, anh có thể nói vậy; và đến giờ vẫn thế. Tôi nên biết nó ở đâu, nếu ông lại ra đi lần nữa. Và tôi cũng nghĩ là anh đã giữ nó đủ lâu. Anh không cần nó nữa. Bilbo, trù phi là tôi rất sai lầm."

Bilbo đỏ mặt, và mắt ông ánh lên tia giận dữ. Khuôn mặt của ông trở nên đanh lại. "Vì sao không chứ?" ông la lên. "Và việc gì đến ông, dù sao đi nữa, để biết tôi làm gì với đồ vật của tôi? Nó là của tôi. Tôi tìm thấy nó. Nó đã đến với tôi."

"Vâng, vâng," Gandalf nói. "Nhưng không cần phải giận dữ như thế."

"Nếu tôi giận như thế thì đó là lỗi của ông," Bilbo nói. "Đó là của tôi, tôi nói với ông. Của tôi. Báu vật của tôi. Phải, báu vật của tôi."

Khuôn mặt của thầy phù thủy vẫn nghiêm nghị và trầm lắng, và chỉ có một ánh rất nhỏ trong đôi mắt sâu của ông cho thấy là ông giật mình và thật sự lo lắng. "Nó đã được gọi như thế từ trước đó," ông nói, "nhưng không phải bởi ông."

"Nhưng bây giờ thì tôi nói điều đó. Và vì sao không chứ? Thậm chí cả Gollum cũng nói như vậy một lần rồi. Nhưng giờ nó không thuộc về hắn nữa, mà là của tôi. Và tôi sẽ giữ nó. Tôi nói thế đấy."

Gandalf đứng dậy. Ông nói rất cứng rắn. "Anh sẽ là một tên ngốc nếu anh làm thế, Bilbo," ông nói. "Anh nên tỏ ra thông minh hơn với mỗi lời nói của mình. Nó không sẽ ở với anh lâu nữa. Hãy để nó đi! Rồi anh có thể tự mình đi được, và sẽ tự do."

"Tôi sẽ làm như tôi lựa chọn và đi như tôi thích," Bilbo nói với vẻ bướng bỉnh.

"Nào, nào, anh hobbit thân mến của tôi!" Gandalf nói. "Trong suốt cuộc đời dài của ông chúng ta đã là bạn bè, và anh có nợ vài điều. Đến đây nào! Hãy làm điều mà anh đã hứa: đưa nó cho ra!:"

"Được, nếu ông muốn chiếc nhẫn của tôi cho chính ông, thì hãy nói thế!" Bilbo la lên. "Nhưng ông sẽ không có nó đâu. Tôi sẽ không rời báu vật của mình, tôi nói với ông thế đấy," Tay ông hạ xuống cán thanh gươm nhỏ của mình.

Mắt Gandalf loé lên. "Bây giờ thì đến phiên tôi để sớm giận dữ," ông nói, "Nếu anh còn nói như vậy lần nữa, thì tôi sẽ giận dữ đấy. Và ông sẽ thấy Gandalf Xám lột mặt nạ đấy." Ông bước về phía ông hobbit, và ông có vẻ như cao lên và đầy đe dọa bóng của ông phủ đầy căn phòng nhỏ.

Bilbo lùi lại tường, ông thở mạnh, tay ông giữ chặt túi. Họ đứng đối mặt nhau một lúc, và không khí trong phòng đầy căng thẳng. Mắt Gandalf vẫn nhìn trừng xuống ông hobbit. Tay ông buông dần, và ông bắt đầu run lên.

"Tôi không biết là chuyện gì đã xảy ra với ông, Gandalf," ông nói. "Trước đây ông chưa bao giờ như thế này cả. Tất cả chuyện này là gì? Chẳng lẽ nó không phải là của tôi? Tôi đã tìm thấy nó, và Gollum đã giết được tôi, nếu như tôi không giữ nó. Tôi không phải là một tên trộm, dù hẳn nói gì thì nói."

"Tôi không bao giờ gọi anh như thế cả," Gandalf trả lời. "Và tôi cũng không phải là một người như vậy. Tôi không định cướp của anh, mà định giúp anh. Tôi muốn anh tin tôi, như anh vẫn thường thế." Ông quay đi, và bóng tối tan đi. Ông có vẻ như thu nhỏ lại thành một ông già tóc bạc, lưng còng và run rẩy.

Bilbo đưa tay lên mắt. "Tôi xin lỗi," ông nói. "Nhưng tôi cảm thấy rất lạ. Nhưng tôi sẽ khuây khoả khi không còn bị nó quấy rầy nữa. Gần đây nó vẫn thường xuất hiện trong tâm trí tôi. Đôi khi tôi cảm thấy nó giống như một con mắt đang nhìn về phía tôi. Và tôi vẫn luôn muốn đeo nó vào và biến mất, ông biết không; hoặc tự hỏi là nó có an toàn không và tháo nó ra để tin chắc vào điều này. Tôi không biết vì sao. Và tôi cảm thấy không thể nào định thần được."

"Vậy thì hãy tin tôi," Gandalf nói, "Điều này sẽ giúp anh định thần. Hãy đi và để nó lại. Đừng giữ nó nữa. Hãy đưa nó cho Frodo, và tôi sẽ trông chừng nó."

Bilbo đứng một lúc trong căng thẳng và lưỡng lự. Rồi ông thở dài. "Được thôi," ông nói với một nỗ lực. "Tôi sẽ làm thế." Và rồi ông nhún vai, và mỉm cười với vẻ ảo não. "Sau hết thì đây vẫn là mục đích của buổi tiệc, thật sự thế: đưa tặng thật nhiều quà tặng sinh nhật, và có vẻ như đưa nó ra cùng lúc này thì dễ hơn. Cuối cùng thì nó cũng không dễ hơn chút nào, nhưng nếu lãng phí hết tất cả những sự chuẩn bị của tôi thì thật không hay. Nó sẽ làm trò vui mất hứng."

"Thật sự nó sẽ lấy đi điều hay duy nhất mà tôi thấy trong chuyện này," Gandalf nói.

"Được lắm," Bilbo nói, "nó sẽ ở lại cùng với Frodo mãi về sau." ông thở một hơi thở sâu. "Và bây giờ tôi phải thật sự bắt đầu thôi, nếu không sẽ có ai đó bắt gặp tôi. Tôi đã nói tạm biệt, và tôi không thể nào chịu đựng được làm lại tất cả những chuyện đó một lần nữa." Ông nhặt cái túi lên và đi về phía cửa.

"Anh vẫn còn cái nhẫn trong túi," thầy phù thủy nói. "Được, tôi sẽ làm vậy!" Bilbo la lên. "Với bản chúc thư và tất cả các giấy tờ khác nữa. Tốt hơn là ông nên lấy nó và đưa nó cho tôi. Cách đó sẽ là an toàn nhất."

"Không, đừng đưa chiếc nhẫn cho tôi," Gandalf nói. "Đặt nó lên lò sưởi thôi. Ở đấy cũng đủ an toàn cho nó rồi, cho đến khi Frodo đến. Tôi sẽ đợi nó."

Bilbo đưa cái phong bì ra, và nhưng khi ông vừa định đặt nó bên cái đồng hồ, thì tay ông giật trở lại, và cái túi rơi xuống nền đất. Trước khi ông kịp nhặt nó lên, thì thầy phù thủy đã bước đến, tóm lấy nó và đặt nó vào chỗ. Một cơn giận dữ lại nhanh chóng lướt qua khuôn

mặt của ông hobbit. Thành linh ông lại trở nên thư giãn và bật cười. "Được lắm, thế đấy," ông nói. "Bây giờ thì tôi đi!"

Họ đi ra tiền sảnh. Bilbo chọn cây gậy ưa thích nhất trên giá; rồi ông huýt sáo. Ba người lùn đi ra từ những căn phòng khác, nơi họ đang bận rộn.

"Mọi thứ đã sẵn sàng rồi chứ?" Bilbo hỏi. "Mọi thứ đã được đóng gói và dán nhãn rồi chứ?"

"Rồi," họ trả lời.

"Được lắm, vậy thì bắt đầu thôi!" ông bước ra cửa trước.

Đó là một đêm quang quẻ, bầu trời đen lốm đốm những vì sao. Ông nhìn lên, hít thở không khí. "Vui thật! Được đi trở lại thật vui, đi trên Con Đường với những người lùn! Đó là cái mà tôi đã trông ngóng hằng bao nhiêu năm nay! Tạm biệt!" ông nói, nhìn về ngôi nhà cũ của mình và cúi chào về phía cửa. "Tạm biệt, Gandalf!"

"Tạm biệt, vào lúc này thôi, Bilbo. Hãy bảo trọng! Anh đã đủ già, và có thể là đủ khôn ngoan!"

"Bảo trọng! Tôi không cần. Ông đừng lo cho tôi! Bây giờ tôi cảm thấy hạnh phúc như mọi khi, tôi tin chắc thế. Nhưng thời gian đến. Cuối cùng thì tôi cũng đang được cướp đi đôi chân của mình," ông nói thêm, và rồi với một giọng trầm, như thể nói với chính mình, ông hát nhẹ nhàng trong đêm:

Đường dài dẫn đến tận đâu

Dẫn xuống tận cửa bắt đầu tại đây

Đường xa dãi áng mây bay

Tôi lại rong ruổi vượt băng mây ngàn

Chân dòn muôn dặm quan san

Tìm con đường lớn cắt ngang lối mình

Biết bao nẻo, biết bao tình

Bao giờ trọn cuộc đăng trình ai hay

Ông ngừng lời và im lặng một thoáng. Rồi không nói thêm lời nào, ông quay đi khỏi vùng ánh sáng và âm thanh vọng đến từ những khu đất trại, ba người bạn đồng hành đi theo ông vòng vào trong vườn và đi xuống con đường dốc dài thoải. Ông nhảy qua vùng đất thấp trong vùng bờ giậu ở cuối đường, rồi đi vào vùng cỏ, băng vào vùng bóng tối nơi gió đang xào xạc đùa trên cỏ.

Gandalf vẫn đứng nhìn theo một lúc lâu vào vùng tối.

"Tạm biệt, Bilbo thân mến - cho đến lần gặp sau của chúng ta!" ông nhẹ nhàng nói và đi trở lại vào cửa.

Liền sau đó Frodo đi vào, và thấy ông đang ngồi trong bóng tối, suy nghĩ trầm mặc. "Ông ấy đã đi rồi à?" anh hỏi.

"Phải," Gandalf trả lời, "cuối cùng thì ông ấy đã đi rồi."

"Ước gì - tôi muốn nói là, đến chiều này tôi vẫn còn hy vọng rằng đó chỉ là một trò đùa," Frodo nói. "Nhưng từ tận đáy tim mình, tôi biết rằng ông ấy thật sự muốn đi. Ông ấy vẫn

thường đùa về những chuyện nghiêm trọng. Ước gì tôi có thể trở lại sớm hơn, chỉ để thấy ông ấy ra đi."

"Tôi thật sự nghĩ rằng ông ấy thích ra đi trong lặng lẽ vào lúc cuối," Gandalf nói. "Đừng quá lo lắng. Ông ấy sẽ ổn thôi - vào lúc này. Ông ấy có để lại một cái túi cho cậu. Nó đây!"

Frodo cầm lấy cái phong bì trên bệ lò sưởi, và nhìn chăm chăm vào nó, nhưng không mở ra. "Cậu sẽ thấy chúc thư của ông ấy cùng với những giấy tờ khác trong ấy, tôi nghĩ vậy," thầy phù thủy nói. "Bây giờ cậu đã là chủ nhân của vùng Bag End. Và hơn nữa, tôi rất thích điều này, cậu sẽ tìm thấy một chiếc nhẫn vàng."

"Chiếc nhẫn vàng!" Frodo la lên. "Ông ấy đã để lại nó cho tôi? Tôi tự hỏi vì sao. Nó có thể vẫn còn hữu dụng."

"Có thể thế, có thể không," Gandalf nói. "Tôi không nên dùng nó, nếu tôi là cậu. Nhưng hãy cất nó cẩn thận, và giữ nó an toàn! Bây giờ tôi sẽ đi ngủ."

Và người chủ nhân của Bag End Frodo cảm thấy rằng việc chào tạm biệt khách khứa là bốn phần đau khổ của mình. Những lời đồn đại về những sự kiện kỳ lạ lúc này đã lan khắp cả khu đất, nhưng Frodo chỉ có thể nói rằng "không nghi ngờ gì nữa, đến sáng thì mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi." Khoảng nửa đêm thì những chuyến xe ngựa đến để đón những vị khách quan trọng. Từng người một, họ rời đi, cảm thấy no nê những rất không thoải mái. Nhưng đã sắp đặt trước, những người dọn vườn đến, dỡ bỏ những thứ được tình cờ bỏ lại bằng những cái xe cút kít.

Đêm dài chậm chạp trôi qua. Mặt trời ló dạng. Những người hobbit thức dậy khá trễ. Buổi sáng trôi qua. Mọi người đến và bắt đầu (theo yêu cầu) dọn đi những lều rạp và bàn ghế, dao muỗng, chai, đĩa và những cái đèn lồng, những bụi hoa trong hộp, và những mẫu giấy và báo vụn, những cái túi bỏ quên, găng và khăn tay, và những món ăn chưa dùng (rất ít). Rồi một số lượng lớn người khác đến (mà không có yêu cầu): những người Bagginses, Boffins, Bolgers, và Took, và những người khách khác sống hoặc ở gần đó. Đến giữa trưa, khi thậm chí những người ăn no căng cả bụng đã đói trở lại, thì vẫn còn một đám đông lớn ở Bag End, không được mời nhưng không phải là không được chờ đợi.

Frodo đang chờ ở ngưỡng cửa, tươi cười, nhưng trông có vẻ mệt mỏi và lo lắng. Anh chào mừng tất cả những người đến hỏi, nhưng anh không nói gì nhiều hơn trước. Câu trả lời của anh với tất cả mọi thắc mắc chỉ đơn giản là như thế này: "Ngài Bilbo Baggins đã đi khỏi; theo như những gì tôi biết." Anh mời một số khách mời vào trong, vì Bilbo có thể đại những "thông điệp" cho họ.

Bên trong phòng đã có một đống lớn những gói quà được phân loại và những món đồ gia dụng nhỏ. Mỗi món đều có buộc một cái nhãn. Có nhiều tấm nhãn như thế này:

Dành cho ADELARD TOOK, dành cho CHÍNH ÔNG, từ Bilbo, - được gắn trên một câu dù. Trước đó Adelard đã thường mang đi nhiều cây dù không được dán nhãn.

Dành cho DORA BAGGINS, để tưởng nhớ những công việc tương xứng TỬ LÂU, cùng với sự yêu thương của Bilbo - được gắn trên một cái thùng rác đựng giấy vụn. Dora là chị của của

Drôg và là người phụ nữ già nhất còn sống có quan hệ bà con với Bilbo và Frodo; bà đã chín mươi chín tuổi, và đã viết hàng ram giấy đầy những lời khuyên hữu ích hơn nửa thế kỷ nay. Dành cho MILO BURROWS, hy vọng là nó hữu dụng, từ B.B., trên một cây viết vàng và một bình mực. Milo vốn chẳng bao giờ trả lời thư từ.

Dành cho công việc của ANGELICA, từ Bác Bilbo, trên một cái gương lồi tròn. Cô là một Baggins trẻ, và đã quá quan tâm đến khuôn mặt xinh đẹp của mình.

Dành cho bộ sưu tập của HUGO BRACEGIRDLE, từ một nhà cung cấp, trên một cái kệ sách (rỗng). Hygo là một người chuyên đi mượn sách, và ít khi chịu trả chúng.

Dành cho LOBELIA SACKVILLE-BAGGINS, như là một MÓN QUÀ, trên một bao muống bạc. Bilbo tin rằng bà đã lấy khá nhiều muống của ông, khi ông đi xa trong chuyến viễn du lần trước. Lobelia cũng biết rõ điều này. Khi bà đến vào lúc trễ hơn trong ngày, bà hiểu ngay, nhưng bà vẫn cứ lấy những cái muống như thường.

Đây chỉ mới là một sự lựa chọn trong số những món quà được gom lại đấy. Nơi cư trú của Bilbo lại đầy tiếng huyên náo với những món đồ đã gắn bó với cuộc đời dài của ông. Đó là một xu hướng huyên náo thường thấy ở những cái hố hobbit, trong đó phong tục phân phát nhiều món quà sinh nhật chịu trách nhiệm chủ yếu. Tất nhiên không phải là những món quà sinh nhật lúc nào cũng mới, cũng có vài món mathom đã dùng rồi nhưng quên được xoay vòng lại trong quận; nhưng Bilbo thì luôn tặng quà mới, và giữ lại những gì ông đã nhận. Cái hố cũ của ông bây giờ đã được dọn khá quang quẻ.

Mỗi món quà khác nhau đều được dán nhãn do đích thân Bilbo ghi lên, và nhiều cái có chủ đích riêng, một số cái để đùa. Nhưng, tất nhiên là, phần lớn mọi thứ đều được tặng đến những nơi chúng được mong muốn và chào đón. Những hobbit nghèo nhất, đặc biệt là những ai ở Dây Bagshot, nhận những món quà rất hậu. Ông Gaffer Gamgee già nhận hai túi khoai tây lớn, một cái mai, một cái áo len, và một cái chai thuốc mỡ lớn để bôi khớp. Ông Rory Brandybuck già, để đáp lại tấm lòng hiếu khách của ông, đã nhận được một tá chai Winyard Cũ: một loại rượu mạnh đỏ ở vùng Soufarthing, và bây giờ thì chúng đã khá ngon, vì chúng được chôn bởi cha của Bilbo. Rory khá biết ơn Bilbo, và đã đã bầu ông làm một người tuyệt diệu ngay sau chai đầu tiên.

Vẫn còn nhiều thứ còn lại cho Frodo. Và, tất nhiên, tất cả các món châu báu chính, cũng như sách, tranh ảnh, và ê hề đồ nội thất, đã được để lại cho anh. Tuy nhiên, không có dấu hiệu nào của tiền bạc hay nữ trang cả: ông Bilbo không cho anh một penny hay một hạt xoàn thủy tinh nào cả.

Vào trưa đó thì Frodo đã trải qua một khoảng thời gian khốn khổ. Một lời đồn tầm bậy rằng ngôi nhà sẽ được phát không đã lan đi rất nhanh; và một đám đông những người vô công rồi nghề đã nhanh chóng tụ tập lại đấy mà không thể giải tán đi được. Những tấm nhãn bị gỡ ra và lẫn lộn, người ta cãi nhau âm ỉ. Một số người thử trao đổi và chia chác ngay trong tiền sảnh; và những người khác thì giành giật nhau những món đồ vật không được dán nhãn,

hoặc là những thứ gì có vẻ như không ai mong muốn hoặc trông chừng. Còn đường dẫn đến cổng đã đầy ló đầy lổc những xe cút kít hay xe đẩy tay.

Giữa lúc đó thì một đám Sackville-Bagginses lại kéo đến. Frodo đã đi ngủ một lúc và giao cho bạn của anh là Merry Brandybuck trông chừng mọi thứ. Khi Othy lớn tiếng đòi gặp Frodo, Merry đã cúi chào lịch sự. "Cậu ta bị mệt," anh nói. "Cậu ta đang ngủ."

"Anh muốn nói là đang trốn chứ gì?" Lobelia nói. "Dù sao thì chúng tôi cũng muốn gặp anh ta và chúng ta muốn nói là gặp anh ta. Hãy đi nói với anh ta như thế!"

Merry để họ đẩy một lú, và họ có thời gian để phát hiện ra phần quà là những cái muỗng của mình. Điều này không làm cho tâm trạng của họ được cải thiện. Cuối cùng thì họ tràn vào phòng nghiên cứu. Frodo đang ngồi trên bàn với hàng đồng giấy tờ trước mặt. Anh có vẻ rất mệt - nếu như phải gặp nhà Sackville-Bagginses với bất kỳ giá nào; và anh đứng dậy, với tiếng cái gì đó sột soạt trong túi. Nhưng anh vẫn nói chuyện khá lịch sự.

Nhà Sackville-Bagginses tỏ ra khá hung hãn. Họ bắt đầu bằng cách đặt những giá thật khuyến mãi (như giữa bạn bè với nhau) về những món đồ có giá trị và không được dán nhãn. Khi Frodo nói rằng chỉ có những món đồ nào được Bilbo đặc biệt chỉ dẫn trước mới được cho đi, thì họ nói rằng cả chuyện này thật là ám muội.

"Với tôi thì chỉ có một chuyện rõ ràng," Otho nói, "rằng anh đang làm việc này quá tốt. Tôi nhất định phải xem được bản chúc thư."

Otho đúng ra là người thừa kế của Bilbo, nếu như Frodo không được nhận làm con nuôi. Ông đọc bản di chúc cẩn thận và khịt mũi. Không may cho ông, bản di chúc viết rất rõ ràng và chuẩn xác (theo như luật của dân hobbit, nó đòi hỏi phải có bảy chữ ký khác nhau của các nhân chứng bằng mực đỏ).

"Lại thất bại!" ông nói với vợ. "Và sau khi chờ đợi suốt sáu mươi năm. Những cái muỗng? Lừa bịp!" Ông búng ngón tay dưới mũi Frodo và ngồi xuống. Nhưng Lobelia không dễ dàng bỏ cuộc. Và sau đó khi Frodo ra khỏi phòng nghiên cứu để xem mọi chuyện diễn ra thế nào thì thấy bà ta vẫn ở đó, đang lục lạo mọi xó xỉnh và gõ lên nền nhà. Anh hộ tống bà ta ra khỏi nhà, sau khi làm dịu bà ta bằng nhiều món đồ nhỏ (nhưng khá là có giá trị) có vẻ như đã rơi vào trong ô của bà ta. Khuôn mặt của bà ta nhìn như thể bà đang vật lộn để suy nghĩ ra một lời chia tay thật chua xót, nhưng tất cả những gì bà có thể nói, khi quay đi trên ngưỡng cửa, là:

"Cậu sẽ hối tiếc đấy, cậu trai trẻ! Vì sao mà cậu cũng không đi luôn đi? Cậu không thuộc về nơi này; cậu không phải là một Baggins - cậu - cậu là một Brandybuck!"

"Cậu có nghe không, Merry? Đó là một lời sỉ nhục đó, nếu cậu cho là thế," Frodo nói khi anh đóng sầm cửa lại trước mặt bà ta.

"Đó là một lời ca tụng," Merry Brandybuck nói, "và điều đó, tất nhiên, cũng không đúng."

Rồi họ đi vòng quanh lều, và đuổi ra ba cậu nhóc hobbit (hai Boffins và một Bolger) đang đục lỗ trên những bức tường ở một trong những hầm rượu. Frodo cũng có một cuộc ẩu đả với cậu trẻ Sancho Proudfoot (cháu của ông Odo Proudfoot già), người đang bắt đầu đào xới

trong một cái phòng ăn lớn hơn, chỗ mà cậu nghĩ là có một tiếng vang. Truyền thuyết về vàng của Bilbo làm dấy lên cả tò mò và hy vọng; vì vàng truyền thuyết (có được một cách bí ẩn, nếu không phải là phi pháp), như mọi người đều biết, thuộc về ai tìm thấy nó, trừ phi việc tìm kiếm bị cắt ngang.

Sau khi đánh bại Sancho và tống cổ hắn ra, Frodo ngồi phịch xuống một cái ghế trong tiền sảnh. "Đã đến lúc để đóng cửa hàng Merry ạ," anh nói. "Khoá cửa lại, và đừng mở cho bất kỳ ai vào hôm nay nữa, thậm chí cho dù họ có mang đến gỗ phá thành đến." Rồi anh đi tự phục hồi mình bằng một tách trà muộn màng.

Anh vừa nặng nhọc ngồi xuống thì một tiếng gõ nhẹ vang lên nơi cửa trước.

"Có khả năng lại là Lobelia," anh nghĩ, "Hắn là bà ta lại nghĩ ra một cái gì đó thật là khó chịu, và quay lại để nói điều đó. Điều này có thể đợi được."

Anh tiếp tục với trà của mình. Tiếng gõ cửa lặp lại, lớn hơn, nhưng anh không chú ý. Thành linh cái đầu của thầy phù thuỷ hiện ra bên cửa sổ.

"Nếu mà cậu không cho ta vào, Frodo ạ, ta sẽ phá tung cái cửa ra khỏi căn lều của cậu và tống nó văng tuốt qua khỏi đồi," ông nói.

"Ông Gandalf a! Đợi nửa phút!" Frodo kêu lên, chạy ào ra khỏi phòng đến cửa. "Mời vào! Mời vào! Cháu cứ nghĩ là bà Lobelia!"

"Thế thì ta tha thứ cho cậu. Nhưng ta vừa thấy bà ta, cưỡi tên một con ngựa lùn phóng đến Bywater với một khuôn mặt khiến cho sữa mới cũng phải phát đông lại."

"Bà ta gần như đã làm đông cháu luôn rồi. Nói thật chứ cháu gần như định thử dùng cái nhẫn của bác Bilbo rồi. Cháu cứ muốn biến mất đi cho xong."

"Đừng có làm thế!" Gandalf nói, ngồi xuống. "Hãy cẩn thận với cái nhẫn đó, Frodo ạ! Thật ra, nó chính là một trong những chuyện khiến ta phải quay lại đây để nói một lời cuối."

"Vâng, là gì thế ạ?"

"Cậu đã biết gì rồi?"

"Chỉ những gì bác Bilbo nói với cháu. Cháu đã nghe chuyện của bác ấy: làm sao mà bác ấy tìm được nó, và bác ấy dùng nó như thế nào: cháu muốn nói là trong cuộc hành trình của bác ấy."

"Câu chuyện nào, ta muốn biết," Gandalf nói.

"Ồ, không phải là về những người lùn và ghi lại vào cuốn sách của bác ấy," Frodo nói. "Bác ấy nói rằng ông cứ quấy rầy bác ấy cho đến bác ấy nói với ông rằng cháu cũng nên biết. Không có gì bí mật giữa chúng ta, Frodo ạ," bác ấy nói, "nhưng chuyện này sẽ không đi xa hơn. Dù sao thì nó cũng là chuyện của bác."

"Hay đấy," Gandalf nói, "Ờ, thế cậu nghĩ sao về tất cả?"

"Nếu như ông muốn nói là đã phát minh ra tất cả về một "quà tặng", ờ, thì cháu nghĩ câu chuyện thật đúng hơn, và cháu không thấy là việc thay đổi tất cả có tác dụng gì. Dù sao thì không có vẻ gì là Bilbo làm vậy; và cháu nghĩ rằng nó có vẻ lạ lùng."

"Ta cũng vậy. Những những chuyện lạ có thể xảy ra cho những người có những kho báu như vậy - nếu họ dùng chúng. Hãy để nó khuyến cáo cậu rằng phải rất cẩn thận với nó. Nó có thể có những quyền lực khác hơn là chỉ làm cho cậu biến mất khi cậu muốn."

"Cháu không hiểu," Frodo nói.

"Ta cũng vậy," thầy phù thủy nói. "Ta chỉ đơn giản là bắt đầu tự hỏi về chiếc nhẫn, đặc biệt là từ đêm qua. Không cần phải lo. Nhưng nếu cậu chịu nghe lời khuyên của ta thì cậu nên dùng nó thật ít thôi, hoặc hoàn toàn không dùng càng tốt. Ít nhất thì ta cũng xin cậu được dùng nó trong bất kỳ trường hợp nào có thể khiến người ta nói đến hoặc gây ra nghi ngờ. Ta nói lại lần nữa: giữ nó an toàn, và giữ nó bí mật!"

"Ông bí ẩn quá! Ông sợ gì thế?"

"Ta không chắc lắm, nên ta sẽ ko nói gì thêm. Ta chỉ có thể nói với cậu điều gì đó khi ta quay lại. Ta sẽ đi ngay: nên đây sẽ là lời tạm biệt cho lúc này." Ông đứng dậy.

"Ngay à!" Frodo kêu lên. "Sao thế, cháu nghĩ là ông sẽ ở lại đây ít nhất là một tuần chứ. Cháu đang mong được ông giúp đây."

"Ta đã định thế - nhưng ta đã đổi ý. Ta có thể phải đi một thời gian; nhưng ta sẽ quay lại gặp cậu, ngay khi có thể. Hãy đợi ta khi cậu thấy ta! Ta sẽ đến trong lặng lẽ. Ta sẽ không thường đến Quận một cách công khai nữa. Ta thấy rằng ta đã trở nên không được nhiều người ưa chuộng. Họ nói là ta là một kẻ gây rối và làm xáo trộn sự yên bình. Một số người thật sự đã buộc tội ta đã khuyến khích Bilbo bỏ đi, hoặc còn tệ hơn. Nếu cậu muốn biết, thì họ cho rằng chỉ có một khoảng cách nhỏ giữa ta và cậu để có được tài sản của ông ta."

"Một số người!" Frodo la lên. "Ông muốn nói đến Otho và Lobelia. Thật là kinh tởm! Tôi sẽ cho họ cả Bag End và tất cả mọi thứ khác, nếu như tôi có thể khiến bác Bilbo quay về và được đi suốt cả đất nước với bác ấy. Tôi yêu vùng Quận này. Nhưng hình như tôi cũng bắt đầu mong ước là được ra đi. Tôi tự hỏi là không biết mình có còn được gặp ông ấy nữa không."

"Ta cũng vậy," Gandalf nói. "Và ta còn tự hỏi nhiều thứ khác. Bây giờ thì tạm biệt! Hãy trông chừng chính mình! Hãy nhớ đến ta, đặc biệt là những lúc ít có khả năng nhất! Tạm biệt!"

Frodo thấy ông đi ra cửa. Ông vẫy tay lần cuối, và sải đi với những bước chân đáng ngạc nhiên; nhưng Frodo nghĩ là thầy phù thủy già trông có vẻ hơi còng xuống một cách kỳ lạ, như thể ông đang mang một vật rất nặng. Buổi chiều đã tàn, và bóng chiếc áo khoác của ông nhanh chóng tan biến vào bóng hoàng hôn. Frodo sẽ không gặp lại ông trong một lúc lâu.

BÓNG TỐI CỦA QUÁ KHỨ

Những lời xì xào vẫn chưa tắt hẳn sau chín hoặc chín mươi chín ngày tiếp theo. Sự biến mất lần thứ hai của ngài Bilbo Baggins được thảo luận trong khắp Hobbiton, và thật sự là trong tất cả vùng Quận, suốt một năm lẻ một ngày liền, và còn được nhớ nhiều hơn thế. Nó trở thành một loại câu chuyện bên bếp lửa của những hobbit trẻ; và cuối cùng ông Baggins Điên, người đã biến mất trong một tiếng vang và một ánh chớp và xuất hiện trở lại với những cái túi đầy châu báu và vàng, đã trở thành một nhân vật dành riêng cho truyền thuyết và còn sống mãi sau đó khi các sự kiện thật đã bị quên lãng.

Nhưng trong lúc đó, ý kiến chung trong khắp vùng lân cận là Bilbo, người đã luôn có vẻ dở hơi, cuối cùng đã hoá điên, và đã chạy vào vùng Xanh. Không nghi ngờ gì nữa, tại nơi đó ông đã ngã vào một cái vũng hay một con sông và đã có một kết cục bi kịch, tuy khó mà nói là không đúng lúc. Trách nhiệm của việc này được đổ lên Gandalf.

"Chỉ cần lão phù thủy phải gió ấy để cho cậu Frodo trẻ ở yên một mình, thì có thể cậu ta đã yên ổn và phát triển những ý thức hobbit của mình," họ nói. Và tất cả đã thấy là thầy phù thủy đã để cho Frodo ở yên một mình, anh đã yên ổn, nhưng sự phát triển của những ý thức hobbit vẫn chẳng thấy rõ. Thật sự thì anh bắt đầu gánh lấy danh tiếng kỳ quái của Bilbo. Anh từ chối không mặc đồ tang; và đến năm sau thì anh tổ chức một buổi tiệc mừng sinh nhật lần thứ một trăm mười hai của Bilbo, mà anh gọi là tiệc Trăm Sức Nặng. Nhưng nó không có tiếng vang lớn, với hai mươi khách được mời và ê hề rượu thịt khiến thức ăn tay chân như tuyết và đồ uống tuôn xuống như mưa, như dân hobbit vẫn nói.

Một số người khá sốc; nhưng Frodo vẫn cứ giữ nguyên tập quán tổ chức Tiệc Sinh Nhật cho Bilbo mỗi năm cho đến khi họ quen với điều này. Anh nói rằng anh không nghĩ là Bilbo đã chết. Khi họ hỏi: "Vậy thì ông ta ở đâu?" thì anh chỉ nhún vai.

Anh sống một mình, như Bilbo trước đây; nhưng anh có nhiều bạn bè, đặc biệt là những cô cậu hobbit trẻ (phần lớn đều là hậu duệ của Già Took) những người khi còn nhỏ đã rất thích Bilbo và thường xuyên ra vào Bag End. Folco Boffin và Fredegar Bolger là hai trong số họ; nhưng những người bạn thân nhất của anh là Peregrin Took (thường được gọi là Pippin) và Merry Brandybuck (tên thật của anh là Meriadoc, nhưng ít có ai nhớ đến). Frodo thường rảo khắp cả Quận với họ, nhưng anh thường đi lang thang một mình hơn, và trước sự sùng sờ của những kẻ nhạy cảm đôi khi anh lại đi bộ trên những ngọn đồi và những cánh rừng cách xa nhà dưới ánh sáng của các vì sao. Merry và Pippin nghi ngờ rằng thỉnh thoảng anh lại đến thăm những người elves như Bilbo vẫn thường làm.

Rồi thời gian trôi đi, mọi người bắt đầu chú ý rằng Frodo đã tỏ ra những dấu hiệu của một sự "bảo quản" tốt: vẻ ngoài của anh vẫn giữ cái vẻ tráng kiện và tràn đầy sinh lực của một hobbit chỉ vừa ra khỏi tuổi tweens. "Một số kẻ luôn gặp may," họ nói; nhưng cho đến khi Frodo gần đến cái tuổi năm mươi điềm đậm thì họ bắt đầu nghĩ rằng chuyện này thật là kỳ quái.

Bản thân Frodo, sau cảm giác sống ban đầu khi thấy rằng mình chính là chủ nhân và là ngài Baggins của Bag End thì cảm thấy khá hài lòng. Trong vài năm ông tỏ ra khá hạnh phúc và không lo gì nhiều lắm đến tương lai. Nhưng phần phân nửa mà chính ông cũng không biết bên trong ông hối tiếc rằng ông đã không ra đi với Bilbo ngày càng lớn mạnh. Ông thấy mình thỉnh thoảng lại đi lang thang, đặc biệt là trong mùa thu, đến những vùng đất hoang dã, và những cái cảnh tượng kỳ lạ của những ngọn núi mà ông chưa bao giờ trông thấy cứ hiện ra trong giấc mơ của ông. Ông bắt đầu nói với chính mình: "Có thể là một ngày nào đó chính tôi sẽ vượt qua Sông." Về chuyện này thì phần nửa kia trong tâm trí ông luôn trả lời: "Chưa đến lúc."

Mọi việc cứ diễn ra như thế, cho đến khi những năm đầu bốn của ông trôi nhanh, và sinh nhật lần thứ năm mươi của ông đã đến gần: năm mươi là một con số là ông cảm thấy có phần quan trọng (hay đáng ngại); dù sao thì đó cũng là cái tuổi mà cuộc viễn du đã thành linh đổ ập xuống Bilbo. Frodo bắt đầu cảm thấy mất ngủ, và những con đường cũ có vẻ như lại có nhiều người lui tới. Ông nhìn lên những cái bản đồ, và tự hỏi rằng những gì nằm sau ranh giới của chúng: phần lớn những cái bản đồ được làm trong Quận chỉ cho thấy những khoảng trống nằm sau ranh giới của chúng. Ông lang thang xa hơn ngoài đồng và thường đi một mình; và Merry với những bạn bè khác của ông quan sát ông với vẻ lo lắng. Ông thường được thấy đang đi và nói chuyện với những khách du lịch lúc này đang bắt đầu xuất hiện trong Quận.

Có những tiếng đồn về những chuyện lạ đang xảy ra ở thế giới bên ngoài; và khi mà Gandalf đã chẳng hề xuất hiện hay gửi đến bất kỳ thông điệp gì trong suốt nhiều năm, thì Frodo thu thập tất cả những tin tức nào mà ông có thể có được. Những người Elves, thỉnh thoảng lại đi đến Quận, bây giờ có thể được thấy đang băng qua vùng phía tây qua những cánh rừng trong buổi chiều tối, băng qua mà không quay trở lại; nhưng họ đang rời khỏi Giữa Đất và không quan tâm gì đến những rắc rối của nó nữa. Tuy nhiên, những người lùn xuất hiện trên đường với một số lượng bất thường. Con Đường Đông Tây cổ đại qua Quận và tận cùng tại Những Bến Cảng Xám luôn được dùng bởi những người lùn trên đường khai thác những hầm mỏ của họ ở Rặng Núi Xanh. Họ là nguồn cung cấp tin chủ yếu của ông hobbit về những vùng đất xa - nếu họ muốn điều đó: như một cái luật rằng những người lùn nói ít và các hobbit không hỏi gì thêm. Nhưng bây giờ thì Frodo thường gặp những người lùn lạ ở những đất nước xa xôi đang tìm chỗ trốn tránh ở phía Tây. Họ đang gặp rắc rối, và một số nói thì thầm về Kẻ Thù và Vùng Đất Mordor.

Những người hobbit chỉ biết đến những cái tên này trong truyền thuyết về quá khứ tối tăm, như một bóng đen trên cái nền ký ức của họ; nhưng nó rất đáng ngại và đầy lo lắng. Có vẻ như những quyền lực ma quỷ ở Mirkwood đang lan ra đã bị quét đi bởi Hội Đồng Trắng đã xuất hiện trở lại với nhiều sức mạnh hơn ở dinh lũy cũ ở Mordor. Người ta nói Ngọn Tháp Đen Tối đang được xây dựng lại. Từ đó sức mạnh sẽ lan đi xa và rộng, và chiến tranh đang lan xa phía đông và nam, sự sợ hãi đang lớn dần. Quân số Orc &tương ứng với yêu tinh

trong The Hobbit - chú thích của một giai nhân > đang được nhân lên trở lại trong các ngọn núi. Quân Troll đang lan rộng, chúng không còn là những tên khờ ngốc, mà trở nên xảo nguyệt và được vũ trang bởi những vũ khí khủng khiếp. Và có những lời thì thầm ám chỉ đến những sinh vật còn khủng khiếp hơn những loài trên, nhưng chúng không có tên.

Tất nhiên là rất ít những chuyện này đến được tai của những hobbit bình thường.

Nhưng thậm chí người điếc và thường ở nhà nhất cũng đã bắt đầu nghe thấy những câu chuyện kỳ lạ; và những người ai mà công việc buôn bán đưa họ ra khỏi biên giới đã thấy những chuyện lạ. Một cuộc thảo luận đã diễn ra ở Rừng Xanh tại Bywater, vào một buổi chiều xuân khi Frodo đã năm mươi tuổi, cho thấy rằng những lời đồn đại đã được nghe thấy thậm chí tại ngay giữa trái tim bình an của Quận, cho dù phần lớn hobbit vẫn còn cười về chuyện này. Sam Gamgee đang ngồi ở một góc bên ánh lửa, đối diện với ông là Ted Sandyman, con trai của người chủ cối xay, và một số hobbit quê mùa khác nhau đang lắng nghe họ nói chuyện.

"Chắc chắn là những ngày này các cậu đang nghe những chuyện kỳ lạ," Sam nói.

"Ah," Ted nói, "cậu cũng thế, nếu cậu chuyện lắng nghe. Nhưng mình có thể nghe những câu chuyện truyền bên bếp lửa và những câu chuyện trẻ con ở nhà, nếu mình muốn thế."

"Chắc chắn là cậu có thể làm thế," Sam trả đũa, "và mình dám nói rằng có nhiều sự thật trong chúng hơn là cậu tưởng. Dù sao thì ai đã là người phát minh ra những chuyện đó? Hãy nói đến những con rồng nào."

"Không, cảm ơn," Ted nói. "Mình không làm thế đâu. Mình đã nghe đến chúng khi mình còn nhỏ, nhưng lúc này thì không hơi đâu mà tin vào chúng. Chỉ có một con Rồng ở Bywater thôi, và đó là con Rồng Xanh," ông nói, khiến mọi người bật cười.

"Được thôi," Sam nói, cười với những người còn lại. "Nhưng còn về những người Rừng, những người khổng lồ, những người mà cậu có thể gọi ấy? Họ kể là những người này còn lớn hơn cả cái cây mọc ngay sau Đồi Bắc vẫn còn được thấy cách đây không lâu ấy."

"Họ là ai?"

"Người anh họ Hal của mình chẳng hạn. Anh ấy là việc cho ngài Boffin ở Overhill và đã đi lên Northfarthing để đi săn. Anh ấy đã thấy một người số họ."

"Anh ta có thể nói thế. Anh Hal của cậu luôn nói là anh đã thấy những chuyện này chuyện kia, và có thể là anh thấy những thứ chẳng hề có ở đó."

"Nhưng cái người được thấy đó lớn như một cây đu, và đang đi, một bước sai của hần dài đến bảy yard, như thế nó chỉ là một ịch thôi."

"Thế thì tôi cá là nó không phải là một inch. Cái mà anh ta thấy là một cây đu, chắc chắn là thế."

"Nhưng hần đang đi, tôi nói với cậu thế đấy; và không có một cây đu nào ở vùng Đồi Bắc cả,"

"Và do đó Hal không thể thấy được cái gì cả," Ted nói. Một số người cười phá lên và vỗ tay: thính giả có vẻ như nghĩ rằng Ted đã thắng.

"Cũng thế thôi," Sam nói, "cậu không thể ngăn cản những người khác ngoài Halfast của chúng tôi nhìn thấy những kẻ kỳ lạ đang băng ngang Quận - băng ngang nó, cậu nhớ lấy: có nhiều kẻ quay lưng về phía đường biên. Đường Biên chưa bao giờ lại bận rộn đến thế.

"Và tôi được nghe nói rằng những người Elves đang đi về phía Tây. Họ nói rằng họ đang đi về phía cảng, đi ra sau Những Ngọn Tháp Trắng," Sam vẫy tay áng chừng: bản thân ông hay bất kỳ nào trong bọn họ đều không biết được từ đây ra Biển bao xa, qua những ngọn tháp cũ nằm sau đường biên phía tây của Quận. Nhưng có một truyền thuyết cổ nói rằng có Những Bến Cảng Xám nằm ở ngoài đó, thỉnh thoảng những con tàu của người elves lại đến đó, và không bao giờ trở lại.

"Họ lái tàu đi, lái tàu đi, lái tàu ra Biển, đi về phía Tây và rời bỏ chúng ta," Sam nói, giọng nửa như hát, lắc đầu buồn bã và trịnh trọng. Nhưng Ted phá lên cười.

"Ờ, chẳng có gì mới cả, nếu như cậu cứ tin vào ba cái chuyện cũ. Và tôi không thấy có vấn đề gì với tôi và cậu cả. Cứ để họ đưa thuyền đi! Nhưng tôi bảo đảm là cậu sẽ không thấy họ làm điều đó, hay bất kỳ ai trong Quận này cũng thế."

"À, tôi không biết," Sam nói một cách trầm ngâm. Ông tin là ông đã một lần thấy được một người Elf ở trong rừng, và vẫn hy vọng một ngày nào đó được thấy nhiều hơn. Trong tất cả những truyền thuyết ông đã từng nghe trong những năm trước đây những mẫu chuyện kể và những câu chuyện được nhớ mang mang về những người Elves như những người hobbit đã biết, và chúng ăn sâu vào ông. "Có một số người, thậm chí ở những nơi này, biết đến những Người Trong Sạch và có tin tức của họ," ông nói. "Ông Baggins lúc này đang ở đây, là nơi tôi đang làm việc. Ông ta nói với tôi rằng họ đang ra khơi và ông ta biết khá nhiều về những người Elves. Và ông Bilbo còn biết nhiều hơn nữa: tôi đã nói chuyện với ông khá nhiều lần khi tôi còn là một đứa trẻ."

"Ờ, cả hai bọn họ đều dở hơi," Ted nói, "Chỉ ít ra thì ông Bilbo già ấy đã dở hơi, và Frodo thì đang ở hơi. Nếu như đó là nơi mà cậu lấy tin tức, thì cậu sẽ chẳng bao giờ muốn đi dưới ánh trăng nữa. Nào, các bạn, tôi đi về nhà đây. Chúc sức khỏe!" ông uống cạn món nước của mình và ầm ĩ đi ra.

Sam ngồi im lặng và không nói gì thêm. Ông có một ý tưởng hay và đang nghĩ về nó. Về một chuyện, đang có nhiều thứ phải làm ở vườn Bag End và ông sẽ có một ngày bận rộn vào ngày mai, nếu như thời tiết tốt. Cỏ đang mọc nhanh. Nhưng trong tâm trí Sam còn nhiều thứ hơn là chỉ có chuyện làm vườn. Sau một lúc ông thở dài, đứng dậy và bỏ đi.

Lúc này đang là đầu tháng Tư và bầu trời rất quang quẻ sau một cơn mưa lớn. Mặt trời đã lặn, và một buổi chiều lạnh lẽo mờ ảo đang lặng lẽ chuyển vào màn đêm. Ông đi bộ về nhà dưới những ngôi sao sớm đang băng qua Hobbiton và hướng lên Đồi, huyết sáo nhẹ nhàng và trầm ngâm.

Đó chính là lúc Gandalf xuất hiện trở lại sau một thời gian dài vắng mặt. Ông vắng mặt suốt ba năm sau Bữa Tiệc. Rồi ông đến thăm Frodo một lúc ngắn, và sau khi quan sát mọi thứ ông lại ra đi. Trong vài năm tiếp theo ông xuất hiện khá thường xuyên, đến một cách bất

ngờ sau lúc hoàng hôn, và ra đi mà không thông báo gì trước bình minh. Ông không nói gì về công chuyện và những chuyến hành trình của mình, và có vẻ như rất thích thú với những mẩu tin nhỏ về sức khoẻ và công việc của Frodo.

Rồi thình lình quá trình thăm viếng của ông bị ngưng bật. Đã chín năm kể từ lúc Frodo còn thấy hay nghe về Gandalf, và ông bắt đầu nghĩ rằng thầy phù thuỷ sẽ không trở lại và không còn hứng thú gì với các hobbit nữa. Nhưng một buổi chiều nọ, khi Sam đang đi về nhà và ánh sáng đang mờ dần, thì tiếng gõ quen thuộc trên cửa sổ phòng nghiên cứu lại vang lên. Frodo chào đón người bạn già với sự ngạc nhiên và một sự vui mừng tột độ. Họ chăm chú ngắm nhìn nhau.

"À, khoẻ hả?" Gandalf nói. "Bạn trông vẫn thế, Frodo ạ!"

"Ông cũng vậy," Frodo trả lời, nhưng ông thầm nghĩ rằng Gandalf trông có vẻ già và tiêu tụy hơn. Ông đòi thầy phù thuỷ cho biết những tin tức về mình và về thế giới rộng lớn, và họ nhanh chóng say sưa nói chuyện, rồi họ ngồi lại khá khuya trong đêm.

Sáng hôm sau, sau bữa sáng trễ, thầy phù thuỷ ngồi với Frodo bên cánh cửa sổ mở rộng trong phòng nghiên cứu. Một ánh lửa sáng chiếu trên lò sưởi, nhưng mặt trời thì ấm nóng, gió đang thổi từ phía Nam. Mọi thứ trông có vẻ mới mẻ, và một màu xanh mới của mùa Xuân đang phủ lên những cánh đồng và trên đỉnh các thân cây.

Gandalf đang nghĩ đến mùa xuân, gần tám mươi năm trước, khi mà Bilbo đã chạy ra khỏi Bag End mà không có một chiếc khăn tay. Tóc của ông có thể bạc hơn lúc ấy, râu và mày ông có thể dài hơn, và khuôn mặt hơn có nhiều nếp nhăn với sự cẩn trọng và khôn ngoan hơn; nhưng mắt ông vẫn sáng như bao giờ, và ông hút thuốc và thả ra những vòng khói với cùng vẻ sinh lực và vui vẻ như xưa.

Ông đang hút thuốc trong im lặng, vì Frodo vẫn lặng lẽ ngồi im, chìm sâu trong suy nghĩ. Thậm chí trong ánh sáng của buổi sáng ông vẫn cảm thấy cái bóng đen trong tin tức mà Gandalf mang đến. Cuối cùng ông phá tan sự im lặng.

"Đêm qua ông đã bắt đầu nói với cháu về những chuyện lạ về cái nhẫn của cháu, ông Gandalf," ông nói. "Và rồi thì ông ngừng lời, bởi vì có những chuyện tốt nhất nên đợi đến sáng. Ông có nghĩ là ông nên kết thúc câu chuyện vào lúc này không? Ông nói rằng chiếc nhẫn là nguy hiểm, nguy hiểm hơn cháu đoán nhiều. Theo nghĩa nào?"

"Theo rất nhiều nghĩa," thầy phù thuỷ trả lời. "Nó có nhiều sức mạnh hơn những gì ta từng dám nghĩ vào lúc đầu, nhiều sức mạnh đến nỗi cuối cùng nó sẽ tuyệt đối xâm chiếm bất kỳ ai thuộc vào những giống nòi trần tục sở hữu nó. Nó sẽ sở hữu lại người đó. Ở Eregion vào nhiều năm trước đã có nhiều chiếc nhẫn Elves được làm ra, những chiếc nhẫn ma thuật như cậu gọi chúng, và chúng, tất nhiên, có nhiều loại khác nhau: một số thì có nhiều quyền lực hơn và một số thì ít hơn. Những chiếc nhẫn nhỏ hơn chỉ là những thử nghiệm chế tác cho đến khi nó hoàn toàn phát triển đầy đủ, và với những người thợ rèn Elves thì đó chỉ là những món đồ vật - song với ta thì chúng vẫn rất nguy hiểm cho thế gian. Nhưng Những Chiếc Nhẫn Vĩ Đại, Những Chiếc Nhẫn Quyền Lực, thì chúng rất hiểm ác.

"Một người trần, Frodo ạ, nếu giữ một trong Những Chiếc Nhẫn Vĩ Đại, sẽ không chết, mà người đó sẽ không lớn lên hoặc có thêm sự sống nào nữa, anh ta chỉ đơn giản là tiếp tục, cho đến khi cuối cùng mỗi phút đều là một sự mệt mỏi. Và nếu anh ta thường xuyên dùng chiếc Nhẫn để làm cho mình tàng hình, anh ta sẽ phai tàn: anh ta trở nên vô hình vĩnh viễn, và đi trong hoàn hôn dưới con mắt của quyền lực hắc ám đang điều khiển Những Chiếc Nhẫn. Phải, sớm hay muộn - sau này, nếu anh ta trở nên khoẻ hay mạnh - trong cái nghĩa là để bắt đầu với nó, nhưng cả sức mạnh lẫn mục đích tốt lành sẽ không tồn tại dài lâu - sớm hay muộn gì rồi quyền lực hắc ám cũng sẽ nuốt chửng anh ta."

"Kinh khủng quá!" Frodo nói. Rồi một khoảng im lặng khác kéo dài. Âm thanh của Sam Gamgee đang cắt cỏ vang lên từ phía vườn.

"Ông biết chuyện này từ bao lâu rồi?" cuối cùng Frodo hỏi. "Và bác Bilbo được bao nhiêu?"

"Bilbo không biết gì nhiều hơn những điều anh ta nói với cậu, ta chắc thế," Gandalf nói. "Anh ta hẳn là không bao giờ cho cậu biết những điều mà anh ta nghĩ là nguy hiểm, cho dù ta đã hứa là sẽ trông chừng cậu. Anh ta nghĩ rằng chiếc nhẫn rất đẹp, rất hữu dụng khi cần; và nếu có điều gì đó không đúng hoặc kỳ lạ, là chỉ vì chính chuyện ấy thôi. Anh ta nói rằng nó đang "phát triển trong tâm trí anh ta," và anh ta đang luôn lo về nó; nhưng anh ta không chút nghi ngờ rằng chính bản thân chiếc nhẫn đang gây ra chuyện ấy. Cho dù anh ta thấy rằng đây là chuyện cần phải quan tâm, hình như nó không lúc nào có cùng kích cỡ hoặc trọng lượng, nó co lại lại hoặc dãn ra một cách kỳ lạ, và có thể thỉnh thoảng rời ra khỏi ngón tay khi nó được đeo rất chặt."

"Phải, bác ấy có cảnh báo cháu điều ấy trong bức thư cuối cùng của bác ấy," Frodo nói, "nên cháu đã giữ nó trên một sợi dây chuyền."

"Khôn ngoan lắm," Gandalf nói. "Nhưng suốt cả cuộc đời dài của mình, Bilbo không bao giờ kết nối nó với chiếc nhẫn. Anh ta dành hết mọi công trạng cho mình, và anh ta rất tự hào với nó. Cho dù anh ta vẫn bất an và không thoải mái. Anh ta nói nó mảnh và vươn ra. Một dấu hiệu cho thấy chiếc nhẫn đang nắm lấy quyền điều khiển."

"Ông đã biết chuyện này từ bao lâu?" Frodo hỏi lại.

"Biết à?" Gandalf nói. "Ta đã biết nhiều thứ mà chỉ có Sự Thông Thái biết, Frodo ạ. Nhưng nếu cậu hỏi "biết về chiếc nhẫn này," à, thì ta vẫn không biết, có thể nói thế. Đây là một cuộc kiểm tra cuối cùng. Nhưng ta không nghi ngờ gì về điều dự đoán của ta."

"Khi nào thì ta bắt đầu đoán?" ông nói, trầm ngâm, lục lại trong trí nhớ. "Để ta xem - đó là trong một năm mà Hội Đồng Trắng đẩy được quyền lực hắc ám ra khỏi Mirkwood, ngay trước Trận Chiến Của Năm Lực Lượng, và Bilbo tìm thấy chiếc nhẫn. Rồi một bóng đen phủ xuống tim ta, cho dù ta không biết ta sợ cái gì. Ta thường tự hỏi làm cách nào mà Gollum có được Chiếc Nhẫn Vĩ Đại, rõ ràng như vậy, ít nhất đó là những ý nghĩ rõ ràng đầu tiên. Rồi ta nghe câu chuyện kỳ lạ của Bilbo về việc làm cách nào anh ta "thắng" được nó, và ta không thể tin được. Khi ta cuối cùng cũng rút ra được sự thật từ anh ta, ta thấy ngay là anh đang cố gắng khẳng định chủ quyền đối với chiếc nhẫn mà không bị nghi ngờ. Rất giống như Gollum

với món "quà sinh nhật" của hắn. Những lời nói dối ấy rất giống nhau đối với ta. Rõ ràng là chiếc nhẫn ấy có một sức mạnh độc hại và tác động đến chủ của nó ngay tức khắc. Ta thường nói với Bilbo rằng những chiếc nhẫn như thế tốt nhất là đừng dùng đến; nhưng anh ta bực bội về chuyện này và mau chóng trở nên giận dữ. Ta không thể làm gì nhiều được. Ta không thể lấy nó khỏi anh ta mà không gây ra nhiều tổn hại, và dù sao thì ta cũng không có quyền làm điều đó. Ta chỉ có thể quan sát và chờ đợi. Ta có thể tham khảo lời khuyên của Saruman Trắng, nhưng có cái gì đó luôn giục ta quay lại."

"Ông ấy là ai?" Frodo hỏi. "Cháu chưa bao giờ nghe về ông ta trước đây."

"Không thể không," Gandalf trả lời. "Những người hobbit đang, hoặc đã không là mối quan tâm của ông ta. Nhưng ông ta rất vĩ đại giữa Sự Thông Thái. Ông là thủ lĩnh trong thứ bậc của bọn ta và là lãnh đạo của Hội Đồng. Kiến thức của ông rất sâu thâm, nhưng sự kiêu hãnh của ông ta cũng tăng lên cùng với nó, và bất kỳ sự can thiệp nào cũng làm ông ta cảm thấy khó chịu. Truyền thuyết và những cái nhẫn của người Elves, lớn và nhỏ, là lãnh vực của ông ta. Ông ta đã nghiên cứu khá nhiều, là tìm kiếm những bí mật đã thất truyền của chúng, nhưng khi vấn đề Những Cái Nhẫn được thảo luận tại Hội Đồng, tất cả những gì ông ấy nói với chúng ta về truyền thuyết về cái nhẫn của ông ta ngược lại với những gì mà ta sợ. Và thế là sự nghi ngờ của ta đã ngủ yên - nhưng không dễ dàng gì. Ta vẫn quan sát và chờ đợi."

"Và tất cả đã có vẻ khá ổn với Bilbo. Và năm tháng trôi qua. Vâng, chúng trôi qua, mà dường như chúng chẳng hề chạm gì vào anh ta. Anh ta chẳng tỏ ra một dấu hiệu gì của tuổi già. Thế là bóng tối lại phủ lên ta. Nhưng ta tự nói với chính mình: "Sau hết thì thì anh ta cũng thuộc về một gia đình trường thọ ở đằng phía mẹ anh ta. Chưa đến lúc. Đợi!"

"Và thế là ta đợi. Cho đến cái đêm khi mà anh ta rời khỏi nhà. Anh ta nói và làm những chuyện khiến cho lòng ta tràn ngập nỗi sợ hãi mà không một lời nào của Saruman có thể làm dịu đi được. Cuối cùng ta cũng biết có cái gì đó tối tăm và khủng khiếp đang xảy ra. Và ta đã dùng phần lớn những năm tháng kể từ đó để tìm ra sự thật của nó."

"Không có những tác hại nào chứ, thưa ông?" Frodo lo lắng nói. "Bác ấy sẽ ổn chứ? Sẽ có thể yên nghĩ chứ, cháu muốn nói thế?"

"Lúc này thì anh ta cảm thấy khá hơn," Gandalf nói. "Nhưng chỉ có một Quyền lực thế giới này biết tất cả về những Chiếc Nhẫn và công dụng của chúng; và như ta biết thì không có Quyền lực nào trên thế giới biết về những người hobbit. Giữa Những Người Thông Thái thì ta là người duy nhất biết về thế giới hobbit: đó là một nhánh kiến thức mờ mịt, nhưng đầy những điều ngạc nhiên. Họ có thể mềm như bơ, nhưng đôi khi lại cứng rắn như những gốc cây già. Ta nghĩ là người hobbit có khả năng kháng cự là Những Chiếc Nhẫn lâu hơn phần lớn Những Người Thông Thái có thể tin. Ta không nghĩ là cậu cần phải lo lắng cho Bilbo."

"Tất nhiên là anh ta đã sở hữu chiếc nhẫn trong suốt nhiều năm, và dùng nó, nên cần phải mất một thời gian lâu để loại bỏ hết những ảnh hưởng của nó - trước khi anh ta có thể thấy nó một cách an toàn trở lại. Mặc khác, anh ta có thể sống hàng năm, khá hạnh phúc: anh ta chỉ ngừng lại khi tách ra khỏi nó. Cuối cùng thì anh ta cũng đã dứt bỏ được nó: đây là một

điểm quan trọng. Không, ta không lo về Bilbo thân yêu nữa, khi anh ta đã giải quyết được chuyện này. Ta chỉ cảm thấy có trách nhiệm với cậu thôi.

"Kể từ khi Bilbo ra đi ta rất quan tâm đến cậu, và về những hobbit duyên dáng, lối bịch và không thể tự lo được này. Sẽ có một tai hoạ bùng nổ trên thế giới, nếu như Quyền Lực Hắc Ám tràn ngập vùng Quận này; thì tất cả những người Bolgers, Hornblowers, Boffins, Bracegirdles tử tế, dễ thương và ngu ngốc ấy, cùng với những người còn lại, không kể đến những người Bagginses lối lẳng kia, sẽ trở thành nô lệ."

Frodo rùng mình. "Nhưng vì sao lại thế?" ông hỏi. "Và vì sao hẳn lại muốn những nô lệ như vậy."

"Nói thật với cậu," Gandalf trả lời, "ta tin rằng cho đến nay, cho đến nay, cậu chú ý - hẳn đã hoàn toàn giám sát sự tồn tại của những hobbit. Cậu nên cảm thấy biết ơn. Nhưng sự an toàn của các vị đã qua rồi. Hẳn không cần các vị - hẳn có nhiều người hầu hữu dụng hơn - nhưng hẳn sẽ không lại quên các vị đi đâu. Việc những người hobbit trở thành những nô lệ đau khổ sẽ khiến hẳn hài lòng hơn việc những người hobbit được vui vẻ và tự do. Đó là một chuyện hiểm độc và để báo thù."

"Báo thù ư?" Frodo nói. "Báo thù chuyện gì? Cháu vẫn không hiểu tất cả những chuyện này liên quan gì đến Bilbo và cháu, và chiếc nhẫn của bọn cháu."

"Mọi thứ đều liên quan cả," Gandalf nói, "Cậu vẫn chưa biết đến toàn bộ tai hoạ thật sự; nhưng rồi cậu sẽ biết. Bản thân ta không chắc lắm về nó khi ta ở đây lần cuối; nhưng thời gian sẽ nói tất cả. Hay đưa ta chiếc nhẫn một lúc."

Frodo lấy nó ra khỏi cái túi có khoá, nơi nó được móc trong một sợi dây chuyền đeo bên thắt lưng của ông. Ông tháo nó ra và chậm chạp đưa nó cho thầy phù thuỷ. Nó có như như hình linh trở nên rất nặng, như thể cả nó và cả Frodo đều muốn kháng cự lại khi Gandalf chạm vào nó.

Gandalf cầm nó lên. Nó có vẻ như làm bằng vàng nguyên chất và đặc. "Anh có thể thấy bất kỳ dấu hiệu nào chạm trên nó không?" ông hỏi.

"Không," Frodo nói. "Không có. Nó hoàn toàn trơn, và nó chưa hề có một vết trầy hay mòn nào."

"Được, vậy thì hãy nhìn!" Trước sự ngạc nhiên và buồn khổ của Frodo thầy phù thuỷ đột ngột ném nó và giữa cái góc sáng rực của bếp lửa. Frodo kêu lên một tiếng và mò mẫm tìm cái kẹp; nhưng Gandalf kéo ông lại.

"Đợi!" thầy phù thuỷ nói bằng một giọng ra lệnh, liếc thật nhanh sang Frodo dưới đôi mày rậm của mình.

Không có sự thay đổi gì xảy ra cho chiếc nhẫn. Sau một lúc, Gandalf đứng dậy, đóng cánh cửa chớp bên ngoài cửa sổ, và kéo màn lại. Căn phòng trở nên tối tăm và lặng lẽ, cho dù tiếng kéo lách cách của Sam, bây giờ đang ở gần bên cửa sổ, vẫn có thể nghe lờ mờ từ phía vườn. Thầy phù thuỷ đứng nhìn vào đồng lửa một lúc, rồi ông cúi xuống, lấy chiếc nhẫn ra khỏi lò sưởi bằng cái kẹp, và lại nhặt nó lên ngay. Frodo há hốc mồm.

"Nó khá lạnh," Gandalf nói, "Cầm lấy này!" Frodo nhận nó giữa lòng bàn tay hơi nắm lại: nó có vẻ như trở nên dày hơn và nặng hơn bao giờ hết.

"Đưa nó lên!" Gandalf nói. "Và nhìn lại gần xem nào!"

Khi Frodo làm thế, thì bây giờ ông đã có thể nhìn thấy năm đường vạch, mịn hơn những ngòi viết mịn nhất, chạy dọc quanh chiếc nhẫn, cả ở mặt ngoài và mặt trong: những vạch lửa có vẻ như đang tạo thành những chữ cái của một văn bản nào đó. Chúng sáng rực lên, nhưng có vẻ xa vắng, như thể chúng chiếu lên từ một nơi sâu thẳm.

"Cháu không thể đọc những chữ lạ lùng này," Frodo nói bằng một giọng run run.

"Không," Gandalf nói, "nhưng ta thì có thể. Đó là những chữ của người elves, một lối viết cổ đại, nhưng là ngôn ngữ Mordor, là thứ mà ta sẽ tuyệt đối không dùng ở đây. Nhưng trong Ngôn Ngữ Chung thì nó là thế này, gần như vậy"

Chiếc Nhẫn Số Một thống trị tất cả chúng, Chiếc Nhẫn Số Một tìm kiếm chúng,
Chiếc Nhẫn Số Một sẽ mang tất cả chúng lại với nhau và bóng tối sẽ kết nối chúng.

Đó chỉ là hai dòng của bài thơ cổ được biết từ lâu của người Elves:

Ba Chiếc Nhẫn dành cho vua Elves dưới bầu trời

Bảy chiếc dành cho Chúa Tể Người lùn trong những lâu đài đá

Chín chiếc dành cho Con người Trần Thế bị nguyền phải chết

Một chiếc dành cho Chúa Tể Hắc Ám trên chiếc ngai hắc ám của ngài

Trên Lãnh Địa của Mordor nơi Bóng Tối chảy dài

Một Chiếc Nhẫn thống trị tất cả chúng, Một Chiếc Nhẫn tìm kiếm chúng,

Một Chiếc Nhẫn sẽ mang tất cả chúng lại với nhau và bóng tối sẽ kết nối chúng.

Trên Lãnh Địa của Mordor nơi Bóng Tối chảy dài

Ông ngừng lại, và chậm chạp nói với một giọng sâu lắng: "Đây chính là chiếc nhẫn Chủ Nhân, Chiếc Nhẫn Số Một điều khiển tất cả bọn chúng. Đây chính là Chiếc Nhẫn Số Một mà hắn đã mất nhiều năm trước, làm cho quyền lực của hắn bị suy giảm trầm trọng. Hắn rất muốn nó - nhưng hắn phải không được có được nó."

Frodo ngồi im mà không nghĩ được gì. Nỗi sợ hãi có vẻ như đang vươn dài cánh tay khổng lồ của nó, như một đám mây đen vươn lên từ phía Đông và trùm lên để nuốt chửng ông.

"Chiếc nhẫn này!" ông lắp bắp. "Sao, sao mà nói lại đến với tôi chứ?"

"A!" Gandalf nói. "Đó là một câu chuyện dài. Sự bắt đầu nằm lại trong những Năm Đen Tối, mà bây giờ chỉ còn ba bậc thầy hiểu biết là còn nhớ. Nếu như ta nói lại với cậu tất cả những chuyện này thì chúng ta sẽ ngồi ở đây cho đến khi Mùa Xuân bắt đầu chuyển qua Mùa Đông."

"Nhưng đêm qua ta đã nói với cậu về Sauron Vĩ Đại, Chúa Tể Hắc Ám. Những lời đồn mà cậu nghe thấy là đúng: hắn thật sự đã trở dậy và rời khỏi nơi ở của hắn ở Mirkwood và trở về với thành lũy cổ đại của hắn tại Ngọn Tháp Bóng Tối ở Mordor. Thậm chí những người hobbit các vị cũng đã nghe thấy về cái tên này, giống như một vùng tối phủ trên đường biên

của các câu chuyện cổ. Luôn luôn sau một lần bị đánh bại và nghỉ ngơi, Bóng tối lại hiện hình và lớn mạnh trở lại.

"Cháu ước gì nó không cần phải xảy ra vào thời của cháu," Frodo nói.

"Ta cũng vậy," Gandalf nói, "và tất cả những ai đã từng thấy thời điểm ấy. Nhưng họ không thể quyết định được. Tất cả những gì chúng ta phải quyết định là làm những gì mà thời gian có thể cho chúng ta. Và đã làm rồi, Frodo, thời của chúng ta bắt đầu có vẻ khá đen tối. Kẻ Thù đang nhanh chóng trở nên rất mạnh mẽ. Những kế hoạch của hã chưa chín mùi, ta nghĩ vậy, nhưng chúng đang chín mùi. Chúng ta sẽ vất vả với nó. Chúng ta nên vất vả với nó, thậm chí khi không có cái cơ hội kinh khủng này.

"Kẻ Thù vẫn còn đang thiếu một thứ để cho hã sức mạnh và kiến thức để có thể đè bẹp mọi sự kháng cự, bẻ gãy những sự phòng thủ cuối cùng, và bao phủ các vùng đất bằng bóng tối lần thứ hai. Hã thiếu Chiếc Nhẫn Số Một.

"Ba Chiếc Nhẫn, trong sạch nhất trong số tất cả các chiếc nhẫn, đã được các lãnh chúa Elf giấu khỏi hã, và tay hã chưa bao giờ chạm vào chúng hay làm hoen ố chúng. Những vị vua của Người lùn sở hữu bảy chiếc nhẫn, nhưng hã đã phục hồi được ba chiếc, và những con rồng đang đã thiêu rụi những chiếc khác. Hã đã trao chín chiếc nhẫn cho Con người Trần Tục, vốn kiêu hãnh và hùng mạnh, để gài bẫy họ. Trước đây không lâu họ đã ngã gục dưới quyền thống trị của Số Một, và họ trở thành những Hồn Ma Nhẫn, những bóng đen dưới quyền Bóng Tối vĩ đại của hã, là những kẻ phục vụ đáng sợ nhất của hã. Đã lâu rồi. Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi Chín Chiếc Nhẫn phiêu bạt. Nhưng ai biết được chuyện gì? Khi mà Bóng Tối lại trở dậy, thì chúng cũng có thể lại lang thang trở lại. Nhưng nào! Chúng ta sẽ không nói về những chuyện như vậy thậm chí giữa ban ngày ban mặt ở Quận."

"Thế là thế này: hã đã tự mình tập trung lại Chín Chiếc Nhẫn; và Bảy Chiếc Nhẫn cũng thế, hoặc là những chiếc còn lại đã bị phá huỷ. Ba Chiếc Nhẫn vẫn còn được giấu. Nhưng chúng không gây rắc rối cho hã nữa. Hã chỉ cần Chiếc Nhẫn Số Một; vì hã đã làm chiếc Nhẫn ấy cho chính mình, nó là của hã, và hã đã truyền một phần lớn quyền năng trước đây của mình vào nó, nên hã có thể điều khiển những chiếc khác. Nếu hã phục hồi lại được nó, thì hã sẽ lại ra lệnh trở lại cho chúng, bất kể chúng đang ở đâu, thậm chí cả Ba Chiếc Nhẫn, và những gì được chế tác cùng với chúng sẽ lại nằm trước mặt hã, và hã sẽ mạnh hơn bao giờ hết.

"Và đó là một cơ hội kinh khủng, Frodo ạ. Hã đã tin rằng Chiếc Nhẫn Số Một đã bị tiêu huỷ; rằng những người Elves đã phá huỷ nó, và nên để hã tin như thế. Nhưng bây giờ thì hã biết rằng nó chưa bị tiêu huỷ, và nó đã được tìm lại. Cho nên hã tìm kiếm nó, tìm kiếm nó, và tất cả những suy nghĩ của hã đều tụ về nó. Đó là niềm hy vọng ghê gớm của hã và là nỗi sợ hãi ghê gớm của chúng ta."

"Vì sao, vì sao mà nó lại không bị phá huỷ chứ?" Frodo la lên. "Và làm sao mà Kẻ Thù lại có thể để mất nó, nếu như hã mạnh mẽ thế, và nó lại quý giá đến thế với hã?" Ông nắm chặt

cái Nhẫn trong tay, như thể ông vừa thấy những ngón tay tối tăm đang vươn ra để nắm lấy nó.

"Nó được lấy khỏi hắc," Gandalf nói. "Sức mạnh của những người Elves khi kháng cự lại hắc rất mạnh mẽ vào trước đây; và không phải tất cả Con Người đều sa bẫy hắc. Con Người ở Westernesse đã đến giúp đỡ. Đó là một chương trong lịch sử cổ đại có thể là khá hữu ích để nhớ lại; và nó cũng đầy đau buồn, và bóng tối tập trung lại, nhưng lòng dũng cảm và những kỳ công đã không hoàn toàn trở nên vô ích. Có thể vào một ngày nọ ta sẽ kể với cậu toàn bộ câu chuyện, hoặc là cậu sẽ được nghe nó được kể lại đầy đủ bởi một ai đó biết rõ nó.

"Nhưng vào lúc này, do phần lớn những gì cậu cần biết là làm sao vật này lại đến với cậu, và ta sẽ kể lại câu chuyện vừa đủ thôi. Gigalad, vua của người Elves và Elendil vùng Westernesse đã đánh bại Sauron, cho dù chính bản thân họ cũng bị tiêu diệt trong kỳ công này, và Isildur con trai của Elendil đã cắt được chiếc Nhẫn khỏi tay Sauron và tự mình dùng nó. Rồi Sauron biến mất và linh hồn của hắc trốn đi và được giấu khá lâu sau đó, cho đến khi bóng đen của hắc lại hình thành ở Mirkwood.

"Nhưng chiếc Nhẫn đã bị lạc. Nó rơi xuống Dòng Sông Lớn, Anduin và biến mất. Vì khi Isildur hành quân về phía bắc dọc theo bờ đông của dòng Sông và gần Những Khu Vườn Vui Sướng thì ông bị quân Orc trên núi mai phục, và gần như toàn bộ người của ông đều bị giết sạch. Ông nhảy xuống nước, nhưng chiếc Nhẫn bị trượt khỏi tay ông khi ông đang bơi, nên bọn Orc thấy được ông và giết ông bằng tên."

Gandalf ngừng lại. "Và rồi những vùng bóng tối lại phủ lên Những Khu Vườn Vui Sướng," ông nói, "chiếc Nhẫn biến mất khỏi những tri thức và huyền thoại; và thậm chí cả lịch sử lâu dài của nó ngày nay cũng chỉ còn lại rất ít, và Hội Đồng Thông Thái cũng không thể khám phá gì hơn. Nhưng ít nhất ta cũng có thể theo được câu chuyện này, ta nghĩ thế.

"Rất lâu sau đó, nhưng vẫn còn cách đây rất lâu, có những người nhỏ rất khéo tay và có đôi chân êm nhẹ sống bên bờ Dòng Sông Lớn bên lề Vùng Đất Hoang Dã Hơn. Ta đoán rằng họ là một giống người hobbit; giống như những thế hệ cha ông của Stoor, vì họ yêu mến con Sông, và thường bơi bên trong nó, hoặc là làm những cái bè nhỏ bằng sậy. Trong số họ có một gia đình có danh vọng rất cao, vì nó lớn và giàu có hơn hết thảy, và nó được chỉ huy bởi bà của họ, một người già nghiêm khắc và rất khôn ngoan với những kiến thức cổ xưa, những gì mà họ đã có. Người có tâm hồn tọc mạch và tò mò nhất của gia đình này là Smjagol. Ông rất quan tâm đến những nguồn gốc và những sự bắt đầu; ông lặn dưới những cái hồ sâu; ông đào hang dưới những gốc cây và nuôi trồng thực vật; ông đào những đường ống xuyên vào những gò đất xanh; và ông thường ngừng lại để nhìn lên đỉnh những ngọn đồi, hoặc lá trên những ngọn cây, hoặc hoa nở ra giữa tầng không; đầu của ông và mắt của ông luôn nhìn xuống.

"Ông có một người bạn là Djagol, giống như vậy, có đôi mắt sắc bén hơn nhưng không nhanh nhẹn và khoẻ mạnh lắm. Vào một lúc nọ họ làm một cái bè và trôi xuôi xuống Những Vùng Đất Vui Vẻ, nơi có những dải cây iris và những vùng sậy đầy hoa. Đến đấy thì Smjagol

ra khỏi bè và chúi mũi vào những bờ đất nhưng Deal thì ngồi lại trên bè và câu cá. Thành linh một con cá cắn câu, và trước khi ông kịp hiểu đầu cua tai nheo gì thì ông đã bị kéo ập xuống nước, đến tận đáy. Rồi ông giật mình, vì ông nghĩ là mình vừa thấy một cái gì sáng sáng ở đáy sông; rồi ông giữ hơi và tóm lấy nó.

"Rồi ông hốt hển trời lên, vói cổ đại trên đầu và tay thì đầy bùn; và ông bơi vào bờ. Và chú ý này, khi ông lau bùn đi, thì trên tay ông là một chiếc nhẫn vàng tuyệt đẹp, nó sáng lên và lấp lánh trong ánh mặt trời, khiến cho tim ông tràn ngập niềm vui. Nhưng Smjagol đã quan sát ông từ dưới một cái cây, và khi Deal nhìn hau háu về chiếc nhẫn, thì Smjagol nhẹ nhàng gọi ông từ phía sau.

"Đưa nó cho chúng tôi, Deal thân mến ạ," Smjagol gọi qua vai bạn.

"Vì sao?" Deal hỏi.

"Bởi vì đây là bữa sinh nhật của tôi, bạn yêu, và tôi muốn nó," Smjagol nói.

"Tôi không cần biết," Deal nói. "Tôi đã tặng quà cho cậu rồi, tặng nhiều hơn là khả năng của tôi nữa. Tôi tìm thấy nó, và tôi sẽ giữ nó."

"Ồ, cậu nghĩ thế à, bạn yêu," Smjagol nói, rồi hẩn tóm lấy ngang họng Deal và siết chặt, bởi vì vàng trông thật là sáng và đẹp. Rồi hẩn đeo nhẫn vào ngón tay.

"Không ai biết được điều gì đã xảy ra với Deal; ông bị giết ở cách rất xa nhà, và xác ông được giấu nhẹm. Nhưng khi Smjagol trở về một mình, hẩn thấy rằng không có ai trong gia đình có thể thấy được hẩn, khi hẩn đeo chiếc nhẫn. Hẩn rất đặc ý với phát hiện của mình và hẩn che giấu nó; rồi hẩn dùng nó để khám phá những bí mật, hẩn dùng những kiến thức của mình một cách quanh co và độc ác. Hẩn trở nên có đôi mắt sắc sảo và đôi tai thính nhạy với tất cả những gì đau khổ. Chiếc nhẫn đã cho hẩn quyền lực tương xứng với tầm vóc của hẩn. Không có gì đáng ngạc nhiên khi hẩn trở nên rất không được lòng người và bị xa lánh (khi hẩn hiện hình) bởi những người bà con của hẩn. Họ đá hẩn, và hẩn cắn lại chân họ. Hẩn bắt đầu trộm cắp, và bắt đầu làm bầm với chính mình, với những tiếng ùng ục trong cổ họng. Thế là họ gọi hẩn là Gollum, và nguyên rửa hẩn, nói hẩn đi xa khỏi đó; và bà của hẩn, mong muốn yên bình, đã trục xuất hẩn khỏi gia đình và đuổi hẩn khỏi lều của bà.

"Hẩn đi lang thang trong cô độc, tàn tạ bởi sự khắc nghiệt của thế giới, rồi hẩn đi lên vùng Sông, cho đến khi hẩn tìm thấy một con suối chảy dọc xuống rặng núi, và hẩn đi theo đường này. Hẩn bắt cá trong những cái vũng nước sâu bằng những ngón tay vô hình và ăn sống chúng. Một ngày nọ, trời rất nóng, và khi hẩn đang cúi người xuống vũng nước, thì hẩn cảm thấy sau gáy bùng cháy lên) và một luồng sáng từ dưới nước làm đôi mắt ẩm ướt của hẩn đau nhói. Hẩn tự hỏi đó là gì, vì hẩn đã gần như quên mất Mặt trời. Rồi đó là lần cuối hẩn nhìn lên và đưa cá ra trước mặt trời.

"Nhưng khi hẩn hạ mắt xuống, thì hẩn nhìn thấy đỉnh của Những Rặng Núi Sương Mù từ phía xa, xa khỏi dòng chảy. Và hẩn tự nghĩ thầm: "Hẩn là dưới những ngọn núi ấy sẽ lạnh và tối lắm. Mặt trời không thể gặp được ta nữa. Chân của những ngọn núi này hẩn là rất sâu; và

hắn là phải có những bí mật được chôn dấu ở đó mà chưa hề được phát hiện kể từ khi nó thành hình."

"Thế là hắn khởi hành vào ban đêm lên những vùng đất trên cao, rồi hắn tìm thấy một cái hang lớn mà con suối đen chảy ra, hắn trườn như một con dòi vào trái tim của những ngọn đồi, và biến mất khỏi mọi tri thức khác. Chiếc Nhẫn đi vào những vùng tối với hắn ta, và thậm chí cả người tạo ra nó, khi quyền lực của hắn lại bắt đầu trỗi dậy, cũng không biết gì về nó."

"Gollum!" Frodo la lên. "Gollum à? Ông muốn nói là đó chính là sinh vật Gollum mà bác Bilbo đã gặp? Thật là kinh tởm!"

"Ta nghĩ rằng đó là một câu chuyện buồn," thầy phù thủy nói, "và nó có thể xảy ra cho những người khác, thậm chí với một số hobbit mà ta đã biết."

"Cháu không thể tin là Gollum lại có quan hệ với một số hobbit, dù là khá xa," Frodo nói với vẻ đôi chút tức giận, "Thật là ý nghĩ ghê tởm!"

"Điều này hoàn toàn đúng," Gandalf trả lời. "Về nguồn gốc của họ, với bất kỳ giá nào, ta biết nhiều về hobbit hơn chính họ. Và thậm chí câu chuyện của Bilbo cũng đã cho thấy mối qua hệ nào. Trí khôn của họ dựa trên nhiều nền tảng rất giống nhau và trí nhớ của họ cũng tương tự nhau. Họ hiểu nhau rất rõ, hơn nhiều so với một hobbit có thể hiểu, xem nào, một Người Lùn, một Orc, hoặc thậm chí một người Elf. Hãy nghĩ về những câu đố mà cả hai bọn họ đều biết mà xem."

"Phải," Frodo nói. "Cho dù ngoài hobbit ra vẫn còn những người khác hỏi những câu đố cùng loại như thế. Và người hobbit thì không chơi gian. Gollum không lúc nào tìm cách chơi ăn gian cả. Hắn chỉ tìm cách làm cho bác Bilbo không đề phòng. Và cháu dám nói rằng chuyện này càng kích thích bản chất xấu xa của hắn khi bắt đầu một trò chơi mà kết cục có thể cho hắn thêm một nạn nhân dễ xơi, mà hắn không cần phải làm cho bác ấy bị thương."

"Ta sợ là đúng như thế," Gandalf nói. "Nhưng còn có một chuyện khác trong chuyện này, ta nghĩ vậy, mà cậu vẫn chưa nhận ra. Thậm chí cả Gollum vẫn chưa bị chiếc nhẫn tàn phá hoàn toàn. Hắn sẽ chứng minh cho sự kiên cường của một tâm trí hobbit mà ngay cả Hội Đồng Thông Thái cũng không thể đoán nổi. Vẫn còn một góc tâm trí hắn vẫn thuộc về hắn, và ánh sáng vẫn le lói qua đó, như xuyên qua một kẽ hở trong bóng đêm: ánh sáng của quá khứ. Ta nghĩ rằng hắn cảm thấy dễ chịu khi ngăn lại tiếng nói, để cho trí nhớ quay về với gió, với cây, với mặt trời trên bãi cỏ, và những thứ đã bị quên lãng khác."

"Nhưng tất nhiên là điều này chỉ khiến cho phần ma quỷ trong hắn cuối cùng trở nên tức giận hơn - trừ phi nó bị chinh phục. Trừ phi nó được chữa khỏi," Gandalf thở dài. "Chúa ơi! Có rất ít hy vọng làm được điều này với hắn. Nhưng không phải là không còn hy vọng. Không, cho dù hắn đã sở hữu chiếc Nhẫn lâu đến thế, gần như lâu đến mức hắn có thể nhớ. Vì đã lâu hắn không dùng đến nó nhiều: trong bóng đêm dày đặc thì nó ít khi cần tới. Chắc hẳn là hắn đã hoàn toàn "tan biến". Hắn vẫn mỏng manh và bền dai. Nhưng vật đó vẫn ăn mòn tâm trí hắn, tất nhiên, và sự tra khảo đã trở nên không thể chịu đựng được."

"Tất cả những "bí mật vĩ đại" dưới những ngọn núi cuối cùng đã trở thành một đêm trống rỗng: chẳng còn gì để mà khám phá nữa, chẳng còn gì đáng để làm, ngoài việc ăn uống lên lút và nhớ lại trong phần uất. Hẳn trở nên vô cùng bất hạnh. Hẳn ghét bóng đêm, và hẳn còn ghét ánh sáng hơn thế: hẳn ghét mọi thứ, và ghét chiếc Nhẫn hơn hết."

"Ông nói gì thế?" Frodo nói. "Chắc chắn là chiếc Nhẫn là một vật quý của hẳn và thứ duy nhất mà hẳn còn quan tâm chú? Nhưng nếu hẳn ghét nó, thì vì sao hẳn lại không bỏ nó đi, hoặc chỉ việc bỏ đi và để nó lại?"

"Cậu nên hiểu rằng, Frodo ạ, sau tất cả những gì mà cậu đã nghe," Gandalf nói. "Hẳn ghét nó và yêu nó, cũng như hẳn ghét và yêu mến chính hẳn. Hẳn không thể nào bỏ nó đi được. Hẳn không thể bỏ nó đi theo cách đó."

"Một Chiếc Nhẫn Quyền Lực thì luôn trông chừng chính nó, Frodo. Nó có thể bị trượt đi một cách xảo trá, nhưng những ai giữ nó sẽ không bao giờ bỏ nó đi. Cùng lắm là người đó chỉ có thể có ý tưởng là giao nó cho một ai khác trông nom - và điều này xảy ra trong một trạng thái thoái mái, thì nó lại bắt đầu siết chặt. Nhưng theo ta biết thì Bilbo là người duy nhất trong lịch sử chẳng những chỉ nghĩ như vậy thôi, mà còn thật sự làm được. Anh ta cũng cần đến tất cả sự giúp đỡ của ta. Và thậm chí anh ta cũng chẳng bao giờ nghĩ đến việc bỏ rơi nó, hay ném nó đi. Không phải là Gollum, Frodo ạ, mà chính chiếc Nhẫn tự nó quyết định mọi thứ. Chiếc nhẫn đã rời khỏi hẳn."

"Cái gì, chỉ vừa đúng lúc để gặp bác Bilbo à?" Frodo nói. "Chứ không phải để một tên Orc đeo nó thì tốt hơn sao?"

"Đây không phải là chuyện đáng cười," Gandalf nói, "Không phải là dành cho cậu. Đó là một sự kiện kỳ lạ nhất trong lịch sử của chiếc Nhẫn cho đến lúc này: Bilbo đã đến vừa đúng lúc, và đặt tay lên nó khi hoàn toàn không thấy gì trong bóng tối. Có nhiều hơn một quyền lực đang toả tác dụng, Frodo ạ. Chiếc Nhẫn đang cố trở về với chủ của nó. Nó đã trượt khỏi tay Isildur và phản bội lại ông; rồi khi có cơ hội thì nó lại đeo lấy Deal tội nghiệp, và ông bị giết chết; và sau nữa là Gollum, và nó đã ăn vào hẳn. Nó có thể không dùng hẳn vào chuyện gì được nữa: hẳn quá nhỏ và bần tiện; và khi nó ở với hẳn thì hẳn chẳng bao giờ rời khỏi cái vũng sâu của hẳn cả. Cho nên đến lúc này, khi chủ của nó đã tỉnh dậy một lần nữa và gửi những ý nghĩ hắc ám của hẳn đi từ Mirkwood, thì nó liền bỏ rơi Gollum. Chỉ để được nhặt lên bởi một người khó tưởng tượng đến điều này nhất: Bilbo của vùng Quận!"

"Đằng sau chuyện này có một cái gì đó đang diễn ra, vượt khỏi sự thiết kế của người làm ra chiếc Nhẫn. Ta không thể nào làm mọi việc để hiểu hơn bằng cách nói rằng Bilbo đã được dẫn dắt tìm chiếc nhẫn và không phải bởi người làm ra chiếc nhẫn. Trong trường này cậu cũng được dẫn dắt để có nó. Và đó có thể là một ý nghĩ khá táo bạo."

"Không," Frodo nói. "Cho dù tôi không chắc là tôi hiểu được ý ông. Nhưng làm sao mà ông có thể tìm hiểu được mọi chuyện về chiếc Nhẫn, và về Gollum? Ông thật sự biết hết mọi chuyện, hay ông chỉ đoán thôi?"

Gandalf nhìn Frodo, và mắt ông loé lên. "Ta biết nhiều và ta tìm hiểu nhiều," ông trả lời, "Nhưng ta không định giải thích về những gì ta làm với cậu. Toàn bộ Hội Đồng Thông Thái đều biết về lịch sử của Elendil và Isildurr và Chiếc Nhẫn Số Một. Chiếc nhẫn của cậu được chỉ ra rằng nó là Chiếc Nhẫn Số Một bằng những dòng chữ đọc trên lửa, ngoài những bằng chứng khác." "Và ông đã phát hiện ra nó vào lúc nào?" Frodo hỏi, ngắt lời. "Chỉ mới vào lúc này, trong căn phòng này, tất nhiên thế," thầy phù thủy trả lời ngắn gọn. "Nhưng ta chờ đợi để tìm thấy nó. Ta đã trở lại từ những cuộc hành trình đen tối và đã tìm kiếm một thời gian dài để thực hiện cuộc kiểm tra cuối cùng này. Đây là bằng chứng cuối cùng, và tất cả bây giờ đã quá rõ ràng. Làm rõ phần truyện về Gollum, gắn nó vào khoảng trống trong lịch sử, việc này yêu cầu phải khá suy nghĩ. Ta có thể đã bắt đầu bằng việc suy đoán về Gollum, nhưng bây giờ thì ta đã biết. Ta biết. Ta đã gặp hắn."

"Ông đã gặp Gollum à?" Frodo la lên kinh hãi.

"Phải. Tất nhiên đó là một chuyện rõ ràng để làm, nếu như có thể. Ta đã cố làm việc này khá lâu; nhưng cuối cùng thì ta đã làm được."

"Điều này xảy ra sau khi bác Bilbo trốn thoát khỏi hắn? Ông biết à?"

"Không rõ ràng lắm. Những gì ta nói với cậu rằng Gollum đã sẵn lòng nói, cho dù tất nhiên là không theo cách mà ta kể lại. Gollum là một tên dối trá, và cậu phải chọn lọc từ lời nói của hắn. Ví dụ như hắn nói chiếc Nhẫn là "món quà sinh nhật" của hắn, và hắn cứ bám chặt lấy việc ấy. Hắn nó là bà của hắn đã cho hắn, người đã cho đi nhiều thứ xinh đẹp giống như vậy. Một câu chuyện lối bịch. Ta không hề nghi ngờ rằng bà của Smjagol là một nữ chúa, một người vĩ đại vào thời của bà, nhưng nói rằng bà ta đã sở hữu nhiều chiếc nhẫn của người Elves thì thật là buồn cười, còn về việc cho nó đi thì chắc hắn là một lời nói dối. Nhưng một lời dối với khuynh hướng nói thật.

Việc giết Deal đã ám Gollum, và hắn cố phòng thủ lại việc đó, nhắc đi nhắc lại rằng đó "châu báu" của hắn hết lúc này đến lúc khác, khi mà hắn lê la trong bóng tối, cho đến khi hắn hoàn toàn tin vào điều đó. Hôm đó chính là sinh nhật của hắn. Deal nên cho hắn chiếc nhẫn. Rồi nó đã dần biến thành một quà tặng. Nó là quà tặng sinh nhật của hắn, và cứ thế, cứ thế.

Ta chịu đựng hắn lâu đến mức có thể, nhưng sự thật quá quan trọng, và cuối cùng ta phải tỏ ra thô bạo. Ta làm cho hắn sợ vì lửa, và vắt lấy câu chuyện thật từ hắn, từng chút một, cùng với những tiếng than vãn và cần nhần. Hắn nghĩ là hắn đã bị hiểu lầm và đối xử thô bạo. Nhưng cuối cùng khi hắn nói với ta câu chuyện của hắn, cũng như khi kết thúc câu chuyện về trò chơi câu đố và Bilbo trốn thoát, hắn không nói gì thêm nữa, ngoài trừ những lời chỉ dẫn tối mò. Hắn sợ một cái gì khác hơn cả ta. Hắn lầm bầm rằng hắn đã định hình trở lại chính hắn. Nếu mọi người thấy hắn thì hắn sẽ ị đá, bị lôi đến một cái lỗ và bị cướp lấy. Lúc này thì Gollum đã có những người bạn tốt, những người bạn tốt và rất mạnh. Họ sẽ giúp hắn. Baggins sẽ trả giá cho điều này. Đó là ý nghĩ chủ đạo của hắn. Hắn ghét Bilbo và nguyên rủa tên anh ta. Còn nữa, hắn biết anh ta đi đâu."

"Nhưng làm sao mà hắn biết được chứ?" Frodo hỏi.

"À, vì cái tên, Bilbo đã ngu ngốc nói với Gollum về tên mình; và sau đó không khó để tìm ra được quê của anh ta, khi Gollum thoát ra. Ồ phải, hẳn đã thoát ra. Nỗi mong mỏi của hẳn với chiếc Nhẫn còn lớn hơn nhiều so với sự sợ hãi của hẳn đối với bọn Orc, hoặc thậm chí là ánh sáng nữa. Sau một vài năm thì hẳn rời khỏi rặng núi. Cậu thấy đấy, cho dù hẳn vẫn bị ràng buộc với sự mơ ước này, chiếc Nhẫn không còn ăn vào hẳn nữa; hẳn bắt đầu tỉnh lại dần. Hẳn trở nên già đi, già kinh khủng, trở nên bớt nhút nhát hơn, và hẳn đói khủng khiếp. "Ánh sáng, ánh sáng của Mặt trời và Mặt trăng, hẳn vẫn tiếp tục khiếp sợ và căm ghét, và hẳn sẽ luôn luôn thế, ta nghĩ vậy, nhưng hẳn rất xảo nguyệt. Hẳn thấy rằng mình có thể trốn được khỏi ánh sáng ban ngày và ánh trăng đêm, rồi có thể đi thật nhanh và nhẹ nhàng trong những đêm tối trời với đôi mắt lạnh nhợt nhạt của mình, và bắt những con vật nhỏ nào bị khiếp hãi hoặc không đề phòng. Hẳn trở nên mạnh mẽ và cứng cáp hơn với thức ăn mới và không khí mới. Hẳn tìm thấy đường đến Mirkwood, như đã chờ đợi."

"Ông đã thấy hẳn ở đó à?"

"Ta đã thấy hẳn ở đó," Gandalf trả lời, "nhưng trước đó hẳn đã lang thang rất xa, theo dấu của Bilbo. Rất khó để biết được điều gì chắc chắn về hẳn vì lời nói của hẳn luôn bị ngắt quãng với những tiếng nguyền rủa và đe dọa.

"Cái gì trong những cái túi của nó?" hẳn nói. "Nó không nói, không châu báu gì cả. Gian lận quá. Không phải là một câu hỏi công bằng. Nó trước tiên là một trò gian lận. Nó phá hết luật lệ. Chúng ta vắt nó ra, phải không châu báu. Và chúng ta sẽ làm thế, châu báu ạ!"

Đó chỉ đơn giản là lời của hẳn. Ta sẽ không ngạc nhiên nếu anh muốn biết thêm. Ta đã quá chán với nó. Nhưng từ những gợi ý được hẳn buông ra giữa những tiếng gầm gừ ta cuối cùng cũng hệ thống lại được là đôi chân bè của hẳn cuối cùng đã dẫn hẳn tên Esgaroth, và thậm chí đến những con đường ở Dale, lắng nghe và nhìn ngấm trong bí mật. Thế đấy, tin tức về những sự kiện vĩ đại lan rất xa và rộng ở Vùng Đất Hoang Dã hơn, và nhiều người đã nghe thấy tên Bilbo và biết anh ta từ đâu đến. Chúng ta không hề giữ bí mật về cuộc hành trình trở về của chúng ta trở về căn nhà của anh ta ở phía Tây. Đôi tai sắc bén của Gollum đã sớm nghe được điều hẳn muốn biết."

"Thế sao hẳn không theo bác Bilbo xa hơn nữa?" Frodo hỏi. "Vì sao hẳn không đến Quận?"

"A," Gandalf nói, "bây giờ thì chúng ta sẽ nói đến chuyện ấy. Ta nghĩ là Gollum đã thử làm thế. Hẳn đã khởi hành và đi trở lại về phía tây, đến tận Con Sông Lớn. Nhưng rồi hẳn lại rẽ sang một phía khác. Hẳn không chùn bước bởi đường xa, ta chắc thế. Không, có cái gì đó khác đã đuổi hẳn đi. Các bạn của ta nghĩ thế, những người đang săn đuổi hẳn cho ta. Những người Elves Rừng đã theo dấu hẳn trước, đối với họ thì đó là một công chuyện dễ dàng, vì dấu vết của hẳn vẫn còn rất mới mẻ. Nó dẫn họ băng qua Mirkwood và vòng trở lại, cho dù họ không hề đuổi kịp được hẳn. Khu rừng đầy những lời đồn đại về hẳn, những câu chuyện đáng sợ cho dù nó được lan truyền giữa thú hoang và chim chóc. Những Tiều Phu nói rằng có một sự kinh hoàng mới đang lan rộng, một hồn ma uống máu. Nó trèo lên cây để tìm tổ chim, nó trườn vào những cái hố để tìm thú non; nó băng qua cửa sổ lần đến những cái nôi.

"Nhưng ở phía bờ tây của Mirkwood thì dấu vết lại rẽ đi hướng khác. Nó lang thang xuống tận phía nam và khuất khỏi tầm mắt của những người Elves Rừng, và mất hút. Và rồi ta đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Phải, Frodo ạ, và đây không phải là lần đầu; cho dù ta sợ rằng nó có thể là điều sai lầm tệ hại nhất. Ta đã để cho chuyện đó xảy ra. Ta đã để cho hắn đi; vì ta có nhiều điều khác để nghĩ vào lúc đó, và ta vẫn tin vào kiến thức của Saruman.

"Thế đấy, nó đã diễn ra vào nhiều năm trước. Ta đã trả giá với nó bằng nhiều ngày tối tăm và nguy hiểm. Dấu vết đã nguội lạnh từ lâu khi ta tìm lại nó, sau khi Bilbo rời khỏi đây. Và cuộc tìm kiếm của ta đã trở nên vô vọng nếu như không có sự giúp đỡ mà ta có được từ một người bạn: Aragorn, người du hành vĩ đại nhất và là người thời sẵn trong thời cổ đại. Chúng ta đã cùng đi săn lùng Gollum suốt Cả Vùng Đất Hoang Dã Hơn mà không có hy vọng gì, và cũng không thu được kết quả gì. Nhưng cuối cùng, khi ta đã bỏ cuộc và quay sang những vùng đất khác thì Gollum lại được phát hiện. Bạn của ta đã trở về sau những hiểm nguy ghê gớm và mang theo một sinh vật đau khổ với ông.

"Hắn đã làm gì thì hắn không nói. Hắn chỉ khóc lóc và gọi chúng ta là những kẻ độc ác, với nhiều tiếng gollum âm ừ trong họng; và khi chúng ta ép hắn thì hắn lại rên rỉ và khúm núm, hắn xoa vụn đôi tay của mình, liếm ngón tay như thể chúng làm hắn đau, như thể hắn nhớ để những sự tra tấn cũ. Nhưng ta sợ rằng không có gì phải nghi ngờ: hắn đã chậm chạp, lén lút, từng bước, từng dặm đi về phía nam, và cuối cùng đã đến Lãnh địa của Mordor."

Một sự im lặng bao trùm khắp phòng. Frodo có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch. Thậm chí mọi thứ bên ngoài cũng dường như im bật. Tiếng kéo của Sam lúc này cũng không nghe thấy.

"Phải, đến Mordor," Gandalf nói, "Chúa ơi! Mordor đã lôi kéo tất cả những thứ gian xảo nhất, và Quyền Lực Hắc Ám đã dùng tất cả ý chí của nó để tập hợp chúng lại đó. Chiếc Nhẫn của Kẻ Thù cũng sẽ để lại dấu vết của mình, để cho hắn có thể triệu tập được. Và tất cả mọi người đều thì thầm về một Bóng Tối mới ở phía Nam, và sự căm ghét của nó đối với phía Tây. Và hắn đã có những bạn bè mới để giúp hắn trả thù!"

"Tên ngốc bất hạnh! Ở vùng đất ấy sẽ được biết nhiều, rất nhiều so với mong muốn của hắn. Sớm hay muộn gì khi hắn đang lớn vớn và rình mò ở vùng biên đó thì hắn sẽ bị bắt, và bị mang đi hoặc bị khám xét. Ta sợ là mọi chuyện đã diễn ra như vậy. Lúc tìm thấy hắn thì hắn đã ở đó lâu rồi, và đang trên đường trở về. Đang dở một số trò đòi bại vật. Nhưng lúc này thì nó không gây ra nhiều vấn đề lắm. Công việc đòi bại nhất của hắn đã làm xong."

"Phải, chúa ơi, thông qua hắn Kẻ Thù đã biết được rằng Chiếc Nhẫn Số Một đã được tìm thấy trở lại. Hắn đã biết nơi Isildur ngã xuống. Hắn biết được nơi Gollum tìm thấy chiếc nhẫn. Hắn biết rằng đó chính là Chiếc Nhẫn Vĩ Đại, vì nó làm cho ai đeo nó sống rất lâu. Hắn biết rằng đó không phải là một trong Ba Chiếc Nhẫn, vì chúng chưa bao giờ bị mất cả, và chúng không gây ra tác hại. Hắn rằng đó không phải là một trong Bảy Chiếc Nhẫn, hay Chín Chiếc Nhẫn, vì chúng đã được tính toán đang ở đâu cả rồi. Hắn biết rằng đó chính là Chiếc

Nhẫn Số Một. Và cuối cùng hắn cũng đã nghe được, ta nghĩ thế, về người hobbit và về vùng Quận.

"Vùng Quận - có thể lúc này hắn đang tìm kiếm nó, nếu như hắn vẫn chưa tìm ra nơi này ở đâu. Thật sự, Frodo à, ta sợ là hắn có thể thậm chí đã nghĩ rằng cái tên Baggins không được chú ý từ lâu đang trở thành quan trọng,"

"Nhưng thế thì kinh quá!" Frodo la lên. "Từ những gợi ý của ông cháu tưởng tượng ra những điều khủng khiếp hơn nhiều so với điều khủng khiếp nhất. Ôi Gandalf ơi, người bạn tốt nhất, cháu làm gì đây? Bởi vì lúc này cháu đã thật sự sợ rồi. Cháu làm gì đây? Thật là tiếc (what a pity) là bác Bilbo đã không đâm cái con vật dê mạt ấy, khi bác ấy có cơ hội!"

"Tiếc (pity) à? Chính cái lòng thương ấy đã giữ tay anh ta lại. Lòng thương, và Lòng nhân từ: không tấn công khi không cần thiết. Và anh ta đã được tưởng thưởng, Frodo ạ. Hãy hiểu rằng anh ta đã gây cho con quái vật ấy khá nhiều thiệt hại và cuối cùng thì trốn thoát, bởi vì anh ta đã bắt đầu có quyền sở hữu đối với chiếc Nhẫn ấy. Với Lòng thương."

"Cháu rất tiếc," Frodo nói. "Nhưng cháu rất sợ; và cháu không hề cảm thấy thương hại chút nào với Gollum."

"Cậu chưa được thấy hắn," Gandalf ngắt lời.

"Không, cháu không muốn," Frodo nói. Cháu không thể hiểu được ông. Ông muốn nói rằng ông, và những người elves đã để cho hắn được sống sau tất cả những chuyện khủng khiếp đó? Bây giờ thì hắn đã trở nên tồi tệ như một tên Orc, và chỉ nên coi hắn như một kẻ thù mà thôi. Hắn đáng phải chết."

"Đáng phải chết! Ta cũng dám nói thế. Có nhiều sự sống đáng phải chết. Và có một số cái chết đáng được sống. Cậu có thể cho họ những thứ đó được sao? Vậy thì đừng quá hăm hở đem cái chết ra phán xử. Thậm chí một sự thông thái rất mực cũng không thể thấy hết tất cả mọi kết cục & yep & . Ta không có nhiều hy vọng rằng Gollum sẽ được chữa khỏi trước khi hắn chết, nhưng vẫn còn cơ hội cho chuyện này. Và hắn đã bị ràng buộc với số phận của chiếc Nhẫn. Tim ta nói với ta rằng hắn vẫn còn đóng một vai trò nào đó, dù tốt hoặc xấu, trước khi mọi chuyện kết thúc; và khi điều đó xảy đến, lòng thương của Bilbo sẽ có thể sẽ điều khiển số phận của nhiều người - không chỉ của cậu. Dù sao thì bọn ta cũng giết hắn: hắn đã rất già và rất gian xảo. Những người Elves Rừng đã giam hắn trong ngục, nhưng họ đối xử với hắn rất tử tế với những trái tim đôn hậu của họ."

"Cũng thế thôi," Frodo nói, "thậm chí cả Bilbo cũng không thể giết được Gollum, cháu ước gì bác ấy không giữ chiếc Nhẫn. Cháu ước gì bác ấy chưa bao giờ tìm được nó, và vì thế cháu không có được nó! Vì sao mà ông lại để cho cháu giữ nó? Vì sao mà ông không bảo cháu ném nó đi, hoặc là tiêu diệt nó chứ?"

"Để cho cậu làm? Bảo cậu làm?" thầy phù thủy nói. "Thế cậu có nghe tất cả những gì ta vừa nói không? Cậu chẳng nghĩ đến việc cậu đang nói gì cả. Nhưng nếu cậu ném nó đi, thì điều này hoàn toàn sai. Những chiếc Nhẫn này có cách để được tìm thấy. Trong những bàn tay độc ác thì có thể làm những chuyện vô cùng độc ác. Tệ hơn hết, nó có thể rơi vào tay Kẻ

Thù. Thật sự nó chắc chắn sẽ làm điều đó; vì đây chính là Chiếc Nhẫn Số Một, và hắn sẽ cố gắng dùng tất cả sức mạnh của hắn để tìm ra nó hoặc kéo nó về phía mình.

"Tất nhiên, Frodo thân mến ạ, việc này khá nguy hiểm cho cậu; và nó làm cho ta vô cùng day dứt. Nhưng vì có quá nhiều nguy hiểm mà ta đành phải mạo hiểm - cho dù khi ta ở xa thì chẳng có ngày nào mà vùng Quận này không được bảo vệ bởi những đôi mắt đầy cảnh giác. Khi mà cậu không dùng đến nó, thì ta không nghĩ rằng chiếc Nhẫn này có thể gây ra được bất kỳ tác dụng lâu dài nào với cậu, hay làm một chuyện xấu nào suốt cả một thời gian ấy. Và cậu phải nhớ rằng vào chín năm trước, khi ta gặp cậu lần cuối, ta vẫn còn biết quá ít và chưa chắc chắn được gì cả."

"Nhưng vì sao mà không phá huỷ nó chứ, khi mà nói rằng việc này nên được làm từ lâu?" Frodo lại la lên. "Nếu như ông cảnh báo cháu trước, hoặc thậm chí là gửi cho cháu một thông điệp, thì có thể cháu đã làm điều ấy rồi."

"Đã làm ư? Thế cậu làm ấy bằng cách nào? Cậu đã thử lần nào chưa?"

"Chưa. Nhưng cháu nghĩ rằng có thể đập nát nó hoặc nung chảy nó."

"Thử đi!" Gandalf nói. "Thử ngay đi!"

Frodo lại rút chiếc Nhẫn ra khỏi túi và ngắm nghía nó. Bây giờ thì nó đã lại có vẻ trơn nhẵn trở lại, ông không thể thấy được những dấu vết hay những hình trang trí nào trên nó cả. Vàng có vẻ rất sáng và nguyên chất, và Frodo nghĩ rằng sắc màu của nó thật sang trọng và đẹp đẽ, hình tròn của nó thật là hoàn hảo. Nó thật là một vật đáng trọng và đáng quý. Khi ông tháo nó ra thì ông định ném nó vào chỗ nóng nhất của ngọn lửa. Nhưng bây giờ thì ông thấy là ông thể làm thế, mà không cần phải đắn đo nội tâm gì lắm. Ông nâng chiếc Nhẫn trên tay, ngần ngại, rồi cố bắt mình phải nhớ lại tất cả những gì mà Gandalf đã nói; rồi với một nỗ lực ông làm một cử động, như thể ném nó đi - nhưng ông thấy rằng mình lại cất nó vào túi trở lại.

Gandalf cười gọn. "Thấy không? Cậu cũng thế thôi, Frodo ạ, không thể nào mà dễ dàng tống nó đi được đâu, hay làm hại đến nó. Và ta cũng không thể bảo cậu - ngoại trừ dùng vũ lực, điều này sẽ ảnh hưởng đến tâm trí cậu. Nhưng để bẻ gãy chiếc Nhẫn, thì vũ lực cũng vô ích. Thậm chí nếu cậu cầm nó và nện nó bằng một cái búa tạ thật nặng, thì cũng chẳng để lại trên nó được chút dấu vết gì. Nó không thể bị phá huỷ dưới tay cậu hay dưới tay ta.

"Ngọn lửa nhỏ cậu thì tất nhiên không thể làm nung chảy được dù chỉ là vàng bình thường. Chiếc Nhẫn này đã được ném vào đó mà không hề bị xây xát gì, hay thậm chí chỉ bị nóng lên thôi. Nhưng bây giờ gì không một lò rèn nào trong cái Quận này có thể thay đổi được nó một mảy may. Thậm chí cả những cái đe và những cái lò rèn của những Người Lùn cũng không thể làm được điều đó. Người ta nói rằng lửa của rồng có thể làm tan chảy và thiêu huỷ được Những Chiếc Nhẫn Quyền Lực, nhưng không lúc này thì không con rồng nào trên quả đất này có trong mình những ngọn lửa cổ xưa đủ nóng; và cũng chưa từng có bất kỳ con rồng nào, thậm chí là cả Ancalagon Đen có thể phá hoại được Chiếc Nhẫn Số Một, Chiếc Nhẫn Chỉ Huy, vì nó được làm bởi chính Sauron. Chỉ có một cách: tìm Những Vết Nứt Địa

Ngục ở sâu tận Orodruin, chỗ Ngọn Núi Lửa, và ném chiếc nhẫn vào đấy, nếu như cậu thật sự muốn tiêu diệt nó, đặt nó xa khỏi tầm tay của Kẻ Thù mãi mãi."

"Cháu thật sự muốn tiêu diệt nó!" Frodo la lên. "Hoặc, vâng, để làm cho nó bị tiêu diệt. Cháu vốn không phải để làm những nhiệm vụ hiểm nghèo. Cháu ước gì mình chưa bao giờ nhìn thấy chiếc Nhẫn! Vì sao mà nó lại đến với cháu? Vì sao mà cháu lại được chọn?"

"Những câu hỏi như vậy không thể trả lời được," Gandalf nói. "Cậu có thể chắc rằng nếu những người khác không sở hữu nó không phải họ không có một giá trị nào đó: không phải là quyền lực hay sự khôn ngoan, chắc chắn là vậy. Nhưng cậu đã được chọn, và do đó cậu phải dùng sức mạnh, dũng khí và sự khôn ngoan mà cậu đã có."

"Nhưng cháu quá nhỏ bé với bất kỳ những thứ này! Ông khôn ngoan và đầy quyền lực. Sau ông không lấy chiếc Nhẫn?"

"Không!" Gandalf la lên, đứng bật dậy. "Với quyền lực ấy thì ta có được một quyền lực quá ghê gớm và khủng khiếp. Và chiếc Nhẫn sẽ lại hút được từ ta một quyền lực càng ghê gớm và khủng khiếp hơn nữa." Mắt của ông loé lên và khuôn mặt của ông sáng lên bởi một ngọn lửa bên trong. "Đừng lôi cuốn ta! Vì ta không muốn trở thành giống như bản thân Chúa Tế Hắc Ám. Nhưng cách mà chiếc Nhẫn đến với trái tim ta là vì lòng thương, lòng thương bởi sự yếu ớt và ước muốn có sức mạnh để làm điều tốt. Đừng lôi cuốn ta! Ta không dám lấy nó, thậm chí là để giữ cho nó an toàn, không ai dùng tới. Ước muốn được sử dụng nó qua mạnh so với sức ta. Ta sẽ cần đến nó. Những hiểm hoạ ghê gớm đang nằm trước ta."

Ông bước đến cửa sổ và kéo những tấm màn với cửa chớp sang một bên. Ánh sáng mặt trời lại tràn vào phòng trở lại. Sam vừa đi dọc theo một con đường bên ngoài vừa huýt sáo. "Và bây giờ," thầy phù thủy nói, quay lại phía Frodo, "quyết định đang nằm ở chỗ cậu. Nhưng ta sẽ luôn giúp đỡ cậu." Ông đặt tay lên vai Frodo. "Ta sẽ giúp cậu cáng đáng gánh nặng này, khi nào mà nó còn là chuyện cậu phải gánh vác. Nhưng chúng ta sẽ phải sớm làm điều gì đó. Kẻ Thù đang chuyển động."

Có một sự im lặng kéo dài. Gandalf lại ngồi xuống và thả khói từ cái tẩu, như thể đang chìm đắm trong suy nghĩ. Mắt ông có vẻ như khép lại, nhưng ông đang quan sát Frodo chăm chú dưới mi mắt. Frodo nhìn trừng trừng vào đám than hồng đỏ rực trên bếp lửa, cho đến khi chúng lấp đầy tầm nhìn của ông, và ông có vẻ như đang nhìn xuống và những giếng lửa sâu thăm thẳm. Ông đang nghĩ đến những Vực Thẳm Địa Ngục truyền thuyết và sự khủng khiếp của Ngọn Núi Hung Tàn.

"Được rồi!" cuối cùng Gandalf nói. "Cậu đang nghĩ gì thế? Cậu đã quyết định gì rồi?"

"Không!" Frodo trả lời, ông định thần lại từ bóng tối, và trước sự ngạc nhiên của mình, ông thấy là nó hoàn toàn không tối, và ông có thể thấy được ánh sáng mặt trời từ khu vườn bên ngoài. "Hoặc là có thể, vâng. Khi mà cháu hiểu được ông nói gì, thì cháu nghĩ rằng cháu phải giữ chiếc Nhẫn và bảo vệ nó, hoặc ít nhất là vào lúc này, cho dù nó có thể làm gì cháu đi nữa."

"Cho dù nó có làm gì, thì điều đó sẽ rất chậm, chậm đến kinh hoàng, nếu cậu giữ nó vì mục đích này," Gandalf nói.

"Cháu hy vọng thế," Frodo nói. "Nhưng cháu hy vọng rằng ông có thể sớm tìm được những người tốt hơn để giữ nó. Nhưng trong lúc đó thì có vẻ như cháu là một mối nguy hiểm, một mối nguy hiểm cho tất cả những ai sống gần cháu. Cháu không thể giữ chiếc Nhẫn và ở lại đây được. Cháu nên rời khỏi Bag End, rời khỏi Quận, để mọi thứ lại và ra đi." Ông thở dài.

"Ta sẽ bảo vệ Quận, nếu ta có thể - cho dù nhiều lần ta nghĩ rằng cư dân ở đây quá ngu xuẩn và quá tồi tệ, và cảm thấy rằng một cơn động đất hoặc một cuộc xâm lăng của những con rồng sẽ tốt cho họ. Nhưng bây giờ thì ta không cảm thấy thế nữa. Ta cảm thấy rằng khi mà Quận còn nằm lại phía sau, an toàn và và sung túc, thì ta sẽ thấy việc ra đi đáng phải chịu đựng hơn: ta sẽ biết là có một nơi nào đó an toàn để đặt chân đến, thậm chí nếu như chân của ta không thể đặt lại đến nơi đó."

"Tất nhiên là tôi có những lúc nghĩ đến việc ra đi, nhưng tôi tưởng tượng nó giống như một dạng lễ hội, một chuỗi các chuyện phiêu lưu giống như bác Bilbo hoặc hơn thế nữa, kết thúc trong yên bình. Nhưng bây giờ thì điều này có nghĩa là bị tha hương, một sự bỏ chạy từ chuyện du hành này sang chuyện du hành khác, kéo theo nó đuổi theo mình. Và tôi cho rằng tôi phải đi một mình, nếu như tôi phải làm điều đó để cứu Quận. Nhưng tôi cảm thấy mình thật nhỏ nhoi, và bị mất gốc, và, vâng - tuyệt vọng. Kẻ Thù thật mạnh quá mạnh và và khủng khiếp."

Ông không nói với Gandalf, nhưng khi ông nói với một ước vọng to lớn là được nối gót Bilbo thì lửa lại bùng lên trong tim ông - để theo dấu Bilbo, và thậm chí có thể là tìm lại ông một lần nữa. Điều này thật quá mạnh mẽ đến nỗi nó vượt lên được nỗi sợ hãi của ông: ông gần như có thể chạy ngay ra khỏi đây và chạy xuống đường mà không cần nón, như Bilbo đã làm gần giống như vậy vào một buổi sáng cách đây rất lâu.

"Frodo thân yêu!" Gandalf kêu lên. "Những người hobbit thật sự là những sinh vật cuồng nhiệt, như ta đã nói trước đây. Bạn có thể học để biết hết về họ trong một tháng, và sau một trăm năm họ lại vẫn có thể làm bạn ngạc nhiên như thường. Ta hầu như không chờ đợi một câu trả lời như thế, thậm chí là từ cậu. Nhưng Bilbo chẳng hề sai lầm gì khi chọn người thừa kế của mình, cho dù ông không nghĩ nhiều đến việc điều này quan trọng như thế nào. Ta e rằng cậu nói đúng. Chiếc Nhẫn không thể giấu ở Quận lâu hơn nữa được; và vì lợi ích của chính cậu, cũng như những người khác, cậu sẽ phải đi thôi, và để cái tên Baggins lại. Cái tên ấy không an toàn bên ngoài Quận hay ở Hoang Dã. Bây giờ ta sẽ đặt cho cậu một cái tên du hành. Khi cậu đi, thì hãy lấy tên là ngài Underhill.

"Nhưng ta không nghĩ là cậu cần đi một mình. Nếu như cậu biết được ai đó cậu có thể tin tưởng, và ai đó sẵn sàng đi với cậu - và cậu sẽ sẵn sàng dẫn thân vào một mối nguy chưa lường trước. Nhưng nếu cậu tìm một bạn đồng hành thì hãy chọn lựa kỹ lưỡng! Và hãy cẩn thận với những gì cậu nói, thậm chí với những bạn thân nhất! Kẻ thù có nhiều gián điệp và có nhiều cách để nghe lăm."

Thình lình ông dừng lại như thể đang nghe ngóng. Frodo bỗng nhận ra rằng chung quanh hoàn toàn vắng vẻ, cả bên trong lẫn bên ngoài. Gandalf bước nhẹ về một phía cửa sổ. Rồi ông phóng tới bên ngưỡng cửa, đưa một cánh tay dài ra và hạ xuống. Rồi với một tiếng kêu quát quát, cái đầu quần của Sam Gamgee bị kéo lên từ một bên tai.

"À, à, cầu phúc cho bộ râu của ta!" Gandalf nói. "Sam Gamgee đây à? Bây giờ thì cậu đang làm gì đây?"

"Chúa ban phúc cho ngài, thưa ngài Gandalf, thưa ngài!" Sam nói. "Không làm gì cả! Tôi chỉ mới cắt đến phần biên cỏ nằm dưới cửa sổ, nếu như ngài hiểu tôi." Anh nhặt cây kéo lớn và đưa nó ra làm bằng chứng.

"Ta không cho là thế," Gandalf cứng rắn nói. "Đã khá lâu ta không nghe được tiếng cây kéo của cậu. Cậu đã nghe trộm bao lâu rồi?"

"Nghe trộm(eavesdrop) ư, thưa ngài? Tôi không hiểu ngài, xin ngài thứ lỗi. Chẳng có cái mái hiên (eaves) nào ở Bag End cả, và đó là sự thật."

"Đừng có giả ngô giả ngọng! Cậu đã nghe gì rồi, và vì sao cậu lại lắng nghe?"

Mắt Gandalf toé lửa và lông mày ông dựng lên như rễ tre.

"Ngài Frodo, thưa ngài!" Sam run rẩy kêu lên. "Đừng để ông ấy làm đau tôi, thưa ngài! Đừng để ông ấy biến tôi thành cái gì đó quái đản! Người cha già của tôi sẽ hoảng lắm. Tôi không làm hại gì cả, thề có danh dự của tôi, thưa ngài!"

"Ông ấy sẽ không làm đau anh," Frodo nói, cố mà không cười phá lên, mặc dù bản thân ông cũng giật mình và có phần khó hiểu. "Ông ta biết, cũng như ta biết, rằng anh không gây hại gì. Nhưng hãy đứng lên và trả lời các câu hỏi của ông ấy ngay!"

"Vâng, thưa ngài," Sam nói, run bần bật. "Tôi đã nghe một chuyện mà tôi hiểu gì lắm, về một kẻ thù, về những cái nhẩn, và ngài Bilbo, thưa ngài, và những con rồng, và về một ngọn núi hung tàn, và - và những người Elves, thưa ngài. Tôi đã lắng nghe bởi vì tôi không thể tìm được mình, nếu như ngài hiểu tôi muốn nói gì. Chúa phù hộ tôi, thưa ngài, nhưng tôi thích những chuyện loại này quá. Và tôi cũng tin vào chúng, thưa ngài, cho dù Ted có nói gì đi nữa. Những người Elves, thưa ngài! Tôi rất thích được gặp họ. Ngài có thể chỉ cho tôi thấy những người elves không, thưa ngài, khi mà ngài đi ấy?"

Chợt Gandalf phá lên cười. "Vào trong đây!" ông quát lên, và đưa cả hai tay ra ông nhắc cả Sam đang ngơ ngáo, kéo, vào, mớ cỏ đã cắt và tất cả những thứ khác qua cửa sổ vào trong đặt anh đứng trên nền nhà. "Đưa cậu đi gặp người elves hử?" ông nói, nhìn Sam thật kỹ, nhưng với một nụ cười rộng mở trên khuôn mặt. "Thế ra anh đã nghe là ngài Frodo định ra đi rồi à?"

"Tôi đã nghe thế, thưa ngài. Đó là lý do vì sao tôi lại nắc: có thể là ngài đã nghe thế. Tôi cố để tránh, thưa ngài, nhưng nó cùng bùng ra khỏi tôi: tôi bối rối quá."

"Việc này không thể khác được, Sam" Frodo buồn bã nói. Ông chợt nhận ra rằng việc thoát ra khỏi Quận này sẽ đau khổ hơn nhiều so với việc đơn thuần chỉ chào tạm biệt với những tiện nghi quen thuộc ở Bag End. "Ta sẽ phải đi. Nhưng" - và ông nhìn Sam thật kỹ - "nếu như

anh thật sự quan tâm đến ta, anh phải giữ bí mật hoàn toàn. Hiểu không? Nếu anh không làm thế, nếu như anh thậm chí chỉ thở ra một lời về những gì anh vừa nghe, thì ta hy vọng là ông Gandalf sẽ biến anh thành một con ếch cốm và thả rần cỏ đầy vườn.

Sam quỳ thụp xuống, run lấy bầy. "Đứng lên đi Sam!" Gandarf nói. Ta đã nghĩ đến một thứ còn hay hơn thế. Một thứ sẽ khoá kín miệng anh và phạt anh một cách xứng đáng vì đã nghe trộm. Anh sẽ đi cùng với ngài Frodo!"

"Tôi ấy à, thưa ngài!" Sam kêu lên, bật dậy như một con chó được mời đi dạo. "Tôi đi và được thấy người Elves và tất cả! Hooray!" ông kêu lên, và oà khóc nức nở.

BA NGƯỜI LÀ MỘT ĐỘI

"Cậu nên lặng lẽ mà đi, và nên đi sớm," Gandalf nói. Hai hoặc ba tuần đã trôi qua, và Frodo vẫn không tỏ dấu hiệu nào là đã sẵn sàng ra đi.

"Cháu biết. Nhưng khó mà làm được cả hai việc này," ông phản đối. "Nếu cháu cũng biến mất như bác Bilbo, thì câu chuyện sẽ nhanh chóng lan khắp Quận mất."

"Tất nhiên là cậu không được biến mất!" Gandalf nói. "Hoàn toàn không được làm thế! Ta nói sớm, chứ không phải ngay tức khắc. Nếu cậu có thể nghĩ ra cách nào để có thể lên ra khỏi Quận mà ít ai để ý, thì việc chậm trễ một thời gian cũng xứng đáng. Nhưng cậu không được chậm trễ quá lâu."

"Thế vào mùa thu thì thế nào, vào hoặc sau Lễ Sinh Nhật Của Chúng Tôi?" Frodo hỏi. "Cháu nghĩ là cháu có thể thu xếp được từ đây đến đó."

Thật sự ra, ông rất miễn cưỡng để phải bắt đầu, và bây giờ đã đến lúc. Bag End chợt có vẻ như là một nơi cư ngụ lý tưởng hơn những năm trước rất nhiều, và ông muốn nhắm nháp mùa hè cuối cùng của ông tại Quận càng nhiều càng tốt. Ông biết rằng khi mùa thu đến thì sẽ có ít nhất một phần nào đó trong tim ông sẽ nghĩ đến việc ra đi, như nó vẫn thường làm thế vào mùa này. Ông thật sự đã chuẩn bị tinh thần cho riêng mình để ra đi vào dịp sinh nhật thứ năm mươi: đó là dịp sinh nhật thứ một trăm hai mươi tám của Bilbo. Nó có vẻ như là một ngày thích hợp để khởi hành và theo dấu ông. Theo dấu Bilbo là điều quan trọng nhất trong tâm trí Bilbo, và điều này khiến cho ý nghĩ về sự ra đi của ông có thể chịu đựng được. Ông nghĩ càng ít càng tốt về chiếc Nhẫn, và về nơi mà cuối cùng nó có thể dẫn ông đến. Nhưng ông không nói tất cả những ý nghĩ của ông với Gandalf. Những gì thầy phù thủy đoán luôn luôn khó mà nói được.

Ông nhìn sang Frodo và mỉm cười. "Tốt lắm," ông mỉm cười. "Ta nghĩ là nên làm thế, nhưng không được trễ hơn nữa. Ta đã cảm thấy rất lo. Trong lúc đó, phải cẩn thận, không được để lộ ra bất kỳ ý tưởng nào về nơi cậu định đi! Phải trông chừng không cho Sam Gamgee nói gì. Nếu cậu ta lộ ra, ta sẽ biến cậu ta thành một con cóc."

"Về việc cháu sẽ đi đâu," Frodo nói, "thì khó mà nói ra được, bởi vì cháu vẫn chưa có ý tưởng rõ rệt gì về việc này."

"Đừng ngớ ngẩn thế!" Gandalf nói. "Ta không khuyến cáo cậu về việc để lại một địa chỉ ở bưu điện! Nhưng cậu đang rời khỏi Quận - và điều này không nên biết đến, cho đến khi cậu đã ở xa đây. Và cậu phải đi, hoặc ít nhất là khởi hành, về bất kỳ hướng nào, Đông, Tây, Nam, Bắc đều được, - và hướng đi này hiển nhiên là phải không được ai biết."

"Tâm trí cháu đã bị choán hết với những ý nghĩ về việc rời khỏi Bag End, và nói lời chia tay, và hoàn toàn chưa nghĩ gì đến phương hướng," Frodo nói. "Cháu sẽ đi đâu? Và cháu sẽ đi bằng gì? Mục đích của cháu là gì? Bilbo đi để tìm một kho báu, bác ấy đã đến đấy và trở lại; nhưng cháu đi để đánh mất một vật báu, và không trở lại, như những gì cháu có thể thấy."

"Nhưng cậu không thể thấy quá xa được," Gandalf nói, "Cả ta cũng thế. Có thể nhiệm vụ của cậu là đi tìm Khe Nút Địa Ngục; nhưng công việc này có thể dành cho những người khác: lúc này thì ta không biết. Với bất kỳ giá nào thì cậu cũng phải sẵn sàng để đi một chặng đường xa."

"Không hẳn thế!" Frodo nói. "Nhưng trong lúc đó thì tôi sẽ làm gì?"

"Đến với nguy hiểm; nhưng sẽ không quá hấp tấp, không quá trực diện," thầy phù thủy trả lời. "Nếu cậu cần lời khuyên của ta, thì hãy đi Rivendell. Cuộc hành trình này sẽ không đến nỗi quá nguy hiểm, cho dù Con đường bây giờ không dễ đi như hồi trước, và nó sẽ càng tệ hơn cùng năm tháng."

"Rivendell!" Frodo nói. "Rất tốt: tôi sẽ đi về phía đông, và tôi sẽ đến Rivendell. Tôi sẽ dẫn Sam đi thăm những người Elves; cậu ta sẽ vui lắm." Ông nói một cách nhẹ nhàng, nhưng tim ông lại thành linh đập rộn với mong ước được trông thấy ngôi nhà của Elrond Halfelven, và được hít thở vùng không khí dưới vùng thung lũng sâu nơi đã có nhiều Con Người Trong Trắng vẫn còn sống bình yên.

Vào một chiều mùa thu thì chợt một mẩu tin kỳ lạ chợt lan đến Bụi Rậm Ngà và Con Rừng Xanh. Những người khổng lồ và những điem gở khác ở biên giới của Quận đã tạm thời bị quên đi bởi những vấn đề quan trọng hơn: ngài Frodo đang bán Bag End, thật sự ra ông đã thật sự bán nó, cho nhà Sackville-Bagginses!

"Đến cả nhà vệ sinh luôn," một số nói, "Với một giá rất hời," những người khác nói, "và có vẻ như Bà Lobelia là người mua cả (Otho đã mất vài năm trước, khá thọ nhưng đầy thất vọng ở tuổi 102.)

Vấn đề vì sao mà ngài Frodo lại bán căn lều xinh đẹp của ông thậm chí còn đáng bàn luận hơn cả vấn đề giá cả. Và người cứ bám chắc vào cái ý tưởng - được khuyến khích bởi những cái gật đầu và gợi ý của chính ngài Baggins - rằng Frodo đã hết tiền: ông sẽ rời khỏi Hobbiton và sẽ sinh sống một cách lạng lẽ bằng cách tiếp tục buôn bán ở Buckland giữa những người bà con Brandybuck của mình. "Để có thể càng xa nhà Sackville-Bagginses càng tốt," một số khác thêm vào. Nhưng những sự xác nhận vững chắc về sự giàu có không thể đo lường nổi của nhà Bagginses ở Bag End đã khiến cho những điều này trở nên khó mà tin được, khó tin hơn bất kỳ lý do hoặc những chuyện không lý do nào khác mà lòng hiếu kỳ của họ có thể nghĩ ra: thế là phần lớn mọi người cho rằng đó lại là một âm mưu đen tối chưa bị phát hiện của Gandalf. Cho dù ông giữ mình rất lạng lẽ và không đi đâu vào ban ngày, thì mọi người đều tin rằng ông đang "lẩn trốn ở Bag End". Tuy nhiên việc rời đi này có thể hoàn toàn đúng với sự thiết kế từ phép thuật của ông, rõ ràng không có gì đáng nghi về sự kiện Frodo Baggins sẽ xuống Buckland.

"Phải, tôi sẽ đi vào mùa thu này," ông nói, "Merry Brandybuck đang tìm một căn lều xinh xắn chỗ tối, hoặc có thể là một căn nhà nhỏ."

Thật sự ra với sự giúp đỡ của Merry ông đã lựa chọn và mua một căn nhà nhỏ ở Crickhollow tại một ngôi làng phía sau Bucklebury. Chỉ trừ Sam, ông giả vờ với tất cả mọi

người là ông sẽ định cư ở đó vĩnh viễn. Quyết định khởi hành về phía đông mang đến cho ông một ý tưởng; vì Buckland nằm trên đường biên giới phía đông của Quận, và ông đã sống ở đó suốt thời thơ ấu, nên việc trở về đó của ông ít ra cũng có vẻ rất đáng tin.

Gandalf ở lại Quận hơn hai tháng. Rồi vào một chiều, vào cuối tháng Sau, ngay sau khi kế hoạch của Frodo cuối cùng đã sắp xếp xong, ông thành linh tuyên bố rằng ông sẽ rời khỏi đó vào sáng hôm sau. "Hy vọng là chỉ trong một thời gian ngắn," ông nói, "Nhưng ta sẽ đi xuống sau biên giới phía nam để thu thập một số tin tức, nếu như có thể. Ta thật sự là đã ngồi không hơn mức cần thiết hơi nhiều." Ông nói nhẹ nhàng, nhưng Frodo cảm thấy như ông đang lo lắng.

"Có chuyện gì xảy ra à?" ông hỏi.

"À, không; nhưng ta nghe tháy có chuyện gì đó làm ta lo lắng và cần phải xem xét. Nếu ta sẽ nghĩ là cậu cần phải khởi hành ngay, thì ta sẽ trở lại ngay, hoặc ít ra là nhắn tin lại. Trong lúc đó thì vẫn cứ làm theo đúng kế hoạch, nhưng phải cẩn thận hơn bao giờ hết, đặc biệt là về chiếc Nhẫn. Ta phải nhấn mạnh với cậu một lần nữa: đừng dùng nó."

Ông ra đi vào lúc bình minh. "Ta có thể trở lại vào bất kỳ lúc nào," ông nói. "Muộn nhất là ta sẽ trở về vào buổi tiệc chia tay. Ta nghĩ là cậu có thể cần ta làm bạn đồng hành trên Con Đường."

Đâu tiên Frodo khá bối rối, và ông thường tự hỏi là Gandalf đã có thể nghe thấy điều gì; nhưng rồi điều này cũng dần dần phai nhạt, và khi thời tiết tốt thì ông tạm quên đi những rắc rối của mình. Quận ít khi nào có được một mùa thu thật trong lành hoặc rục rờ: cây cối trĩu đầy táo, mật nhỏ ra từ tổ ong, và ngũ cốc thì mọc cao và trĩu quả.

Mùa thu đã trôi qua thật tốt lành trước khi Frodo bắt đầu lo lắng về Gandalf trở lại. Tháng Chín đã đến mà vẫn không có tin tức gì về ông. Lễ Sinh Nhật, và cũng là dịp ra đi, đã đến gần, và ông vẫn không thấy xuất hiện hay nhắn tin gì về. Bag End trở nên bận rộn. Một số bạn bè của Frodo đến và giúp ông đóng gói: đó là Fredegar Bolger, và Folco Boffin, và tất nhiên là những bạn đặc biệt của ông, Pippin Took và Merry Brandybuck. Họ đã quậy tung cả vùng lên.

Đến ngày 20 tháng Chín thì hai xe kéo trĩu đầy đồ hướng đến Buckland, chở theo đồ đạc và vật dụng mà Frodo không bán đến căn nhà mới của ông, đi theo ngã Cầu Rượu Mạnh. Ngày tiếp theo thì Frodo trở nên thật sự lo lắng, và luôn trông chừng về phía Gandalf. Thứ năm, sáng sinh nhật của ông, có một buổi bình minh thật trong lành và quang đãng như buổi tiệc vĩ đại của Bilbo cách đây rất lâu. Gandalf vẫn không xuất hiện. Đến chiều thì Frodo làm buổi tiệc chia tay: nó khá nhỏ, chỉ là một bữa tối cho ông và bốn người bạn đã giúp đỡ ông, nhưng ông rất bút rứt và không có tâm trí nào ăn uống nữa. Ý nghĩ về việc sớm chia tay với những người bạn trẻ của mình đè nặng trong tim ông. Ông tự hỏi làm sao mà mình có thể lìa họ được.

Tuy nhiên bốn hobbit trẻ hơn thì lại đầy phấn chấn, và buổi tiệc sớm trở nên sôi động dù Gandalf vắng mặt. Phòng ăn gần như trống rỗng ngoại trừ một cái bàn và những cái ghế,

nhưng thức ăn thì rất ngon lành, và có rượu ngon: rượu của Frodo không nằm trong những gì được bán cho nhà Sackville-Bagginses.

"Dù cho chuyện gì xảy ra với những đồ đạc còn lại của tôi, khi mà nhà S-B đặt móng vuốt của họ lên chúng, thì tôi cũng đã tìm được một ngôi nhà tốt cho chúng!" Frodo nói, khi ông uống cạn ly của mình. Đó là giọt Winyard Cổ cuối cùng.

Sau khi họ đã hát thật nhiều bài hát, và đã nói về thật nhiều chuyện mà họ đã làm cùng nhau, họ nâng chén chúc mừng sinh nhật Bilbo, và họ uống mừng sức khoẻ ông và theo thói quen của Frodo. Rồi họ đi ra hít thở không khí trong lành, để ngắm qua các vì sao, rồi họ lên giường. Bữa tiệc của Frodo đã chấm dứt, và Gandalf vẫn không đến.

Buổi sáng kế tiếp họ bận rộn đóng gói những gói khác cùng với những hành lý còn lại. Merry trông coi việc này, và đánh xe cùng với Fatty (là Fredegar Bolger). "Có ai đó phải đến đây và trông coi căn nhà trước khi anh đến." Merry nói. "Được - gặp lại anh sau - vào ngày mốt, nếu như anh không ngủ trên đường!"

Folco đến nhà sau bữa trưa, nhưng Pippi vẫn còn ở phía sau. Frodo không ngủ được và lo lắng, ông lắng nghe một cách vô vọng mọi tin tức về Gandalf. Ông quyết định đợi cho đến lúc hoàng hôn. Sau đó, nếu như Gandalf muốn ông đi gấp, thì ông sẽ đi Crickhollow, và thậm chí có thể đến đây trước tiên. Vì Frodo sẽ đi bộ. Kế hoạch của ông - trong đó sự mong đợi được nhìn lại Quận lần cuối cũng chiếm phần nhiều như bất kỳ lý do nào khác - là đi bộ từ Hobbiton đến Bucklebury Ferry, nó rất dễ thực hiện.

"Tôi cũng sẽ tự huấn luyện cho mình một chút," ông nói, nhìn lại mình qua tấm gương bụi trên căn phòng đã trống rỗng phân nửa. Ông đã không thực hiện những chuyến đi dài hơi nào từ lâu rồi, và hình ảnh của ông trong gương có vẻ nhão nhoẹt, ông nghĩ thế.

Sau buổi trưa, nhà Sackville-Bagginses, Lobelia và cậu con trai tóc hung của bà, Lotho, xuất hiện, làm cho Frodo vô cùng phiền muộn. "Cuối cùng cũng là của chúng ta!" Lobelia nói, khi bà bước vào trong. Điều này không lịch sự, và cũng chưa thật sự đúng, vì việc mua bán Bag End sẽ không có hiệu lực cho đến trước nửa đêm. Nhưng Lobelia cũng có thể đáng được tha thứ: bà ta đã bị buộc phải chờ đợi bảy mươi bảy năm kể từ khi bà đã từng có được hy vọng có được Bag End, và bây giờ bà đã một trăm tuổi rồi.

Dù sao đi nữa, bà đã đến thấy rằng không có gì mà bà đã trả tiền bị mang đi, và bà muốn có chìa khoá. Phải mất một lúc lâu bà mới thoả mãn, khi bà mang theo một bản liệt kê chi tiết và kiểm tra kỹ lưỡng theo nó. Cuối cùng bà cũng rời đi với Lóth với một chiếc chìa khoá dự trữ và với lời hứa rằng chiếc kia sẽ được để ở nhà Gamgee ở Phố Bagshot. Bà khịt khịt, và tỏ rõ rằng bà ta nghĩ rằng nhà Gamgee có thể vào lều ăn trộm trong đêm. Frodo không mời bà chút trà nào.

Ông uống trà với riêng mình cùng với Pippin và Sam Gamgee ở trong bếp. Đã có một thông báo chính thức nói rằng Sam sẽ đến Buckland "để làm việc cho ngài Frodo và trông chừng phần vườn của ông"; một sự dàn xếp đã được xác nhận bởi Gaffer, cho dù nó không làm ông an ủi trước cái viễn cảnh có Lobelia làm láng giềng.

"Bữa tiệc cuối cùng của chúng ta ở Bag End!" Frodo nói, kéo mạnh cái ghế ra sau. Họ để việc rửa chén lại cho Lobelia. Pippin và Sam nhấc ba cái túi của họ lên và gom lại thành đống ở hành lang. Pippin đi ra ngoài dạo bộ lần chót trong vườn. Sam biến mất.

Mặt trời đã lặn. Bag End có vẻ buồn bã, âm đạm và nhếch nhác. Frodo dạo qua những căn phòng quen thuộc, và thấy ánh sáng hoàng hôn tắt dần trên những bức tường, bóng tối đã phủ trong các góc. Bên trong nhà đang tối dần. Ông đi ra và đi bộ xuống cánh cổng nằm ở cuối đường, rồi đi một đoạn ngắn xuống Đường Đồi. Ông nửa chờ đợi để được thấy Gandalf sai bước đi lên trong vùng tối.

Bầu trời thật quang đãng và những ngôi sao đang bùng sáng. "Đêm nay sẽ đẹp trời," ông nói lớn. "Rất tốt để bắt đầu. Tôi thích cảm giác đi bộ này. Tôi không thể chịu đựng thêm việc lớn vờn ở đây nữa. Tôi sẽ khởi hành, và Gandalf phải theo tôi." Ông quay lại, và leo lên dốc, vì ông nghe thấy những tiếng động ở quanh cái góc ở cuối Hàng Bagshot. Một giọng rõ ràng là của ông Gaffer già; còn giọng kia thì rất lạ, và có vẻ bức dọc. Ông không thể biết được nó nói gì, nhưng ông nghe thấy câu trả lời của Gaffer, có vẻ như đang rít lên. Ông già có vẻ như đang khó chịu.

"Không, ông Baggins đã đi rồi. Vào sáng nay, và nhóc Sam của tôi đi với ông ta: dù sau thì tất cả đồ đạc của ông ta đã chuyển đi rồi. Phải, đã được bán hết và đưa đi cả, tôi nói với ông như thế. Vì sao à? Vì sao không phải là chuyện của tôi, hay của ông. Đi đâu à? Chả có gì bí mật cả. Ông ta chuyển xuống Bucklebury hay một nơi như thế, ở xa dưới kia. Phải, dưới đó - một con đường sạch sẽ. Bản thân tôi chưa bao giờ đi xa đến thế; họ là những người lạ ở Buckland. Không, tôi không để gửi lại thông điệp gì cả. Chào ông!"

Những bước chân vang xuống dưới Đồi. Frodo ngờ ngợ tự hỏi vì sao mà việc họ không lên Đồi lại khiến ông cảm thấy vô cùng nhẹ thở. "Tôi phát bệnh với những câu hỏi và những sự tò mò về việc của mình, tôi cho là vậy," ông nghĩ. "Tất cả bọn họ sao mà tọc mạch thế!" Ông đã nửa muốn đi và hỏi Gaffer xem ai muốn biết những chuyện như vậy; nhưng ông cho rằng tốt hơn (hoặc tệ hơn) là không nên làm thế, nên ông quay đi và nhanh chóng đi trở lại Bag End.

Pippin đng ngồi trên gói đồ của mình ở trong hành lang. Sam không có ở đó. Frodo bước vào trong cánh cửa tối. "Sam!" ông gọi "Sam! Đến giờ rồi!"

"Tôi đến đây, thưa ngài!" một giọng trả lời vang lại từ phía xa, rồi bản thân Sam nhanh chóng ra theo, chùi mép. Anh vừa nói lời tạm biệt với cái thùng bia trong hầm rượu.

"Tất cả xong rồi chứ, Sam?" Frodo nói.

"Vâng, thưa ngài, tôi sẽ lo việc cuối ngay, thưa ngài."

Frodo đóng cửa rồi khoá lại, rồi đưa chìa khoá cho Sam. "Mang cái này về nhà anh, Sam!" Ông nói. "Rời đi cắt ngang Phố và gặp chúng tôi càng nhanh càng tốt ở cổng con đường nhỏ sau bãi cỏ. Tối nay chúng ta sẽ không đi xuyên qua làng. Tai vách mạch rừng lắm." Sam chạy vù đi.

"Được lắm, bây giờ thì cuối cùng chúng ta cũng khởi hành!" Frodo nói. Họ khoác hành lý lên vai và nhắc những cây gậy lên, và đi vòng theo góc đường về bờ tây của Bag End. "Tạm biệt!" Frodo nói, nhìn lại những cửa sổ tối đen. Ông vẫy tay, và rồi quay đi (đi theo Bilbo, nếu như ông đã biết), vội vã đi sau Peregrin đi xuống con đường vườn. Họ nhảy qua những vùng đất thấp được quây rào ở cuối và tiến vào vùng cỏ, băng sột soạt vào cỏ vùng tối đen. Ở cuối đồi, trên sườn phía tây họ đi vào cánh cổng ở vào một con đường làng hẹp. Họ dừng lại ở đó và điều chỉnh lại dây đeo túi hành lý. Ngay lúc đó Sam hiện ra, chạy cuống quýt và thở hổn hển; cái túi nặng nề của anh được nhắc cao trên vai, trên đầu anh là một cái túi dài không có hình dạng gì cả, anh gọi đó là một cái nón. Trong bóng đêm thì anh nhìn rất giống như một người lùn.

"Ta tin chắc là anh đã đưa cho ta tất cả những món nặng nhất," Frodo nói. "Ta thương cho những con ốc sên, phải mang cả cái nhà của chúng trên lưng."

"Tôi có thể mang được nhiều hơn thế, thưa ngài. Cái túi của tôi còn nhẹ lắm," Sam nói đầy quả quyết và không đúng với thực tế chút nào.

"Không, không đâu, Sam ạ!" Pippin nói. "Như thế thì tốt cho anh ta hơn. Anh ta chẳng mang gì cả ngoài trừ những thứ mà anh ta ra lệnh cho chúng ta phải mang. Đạo gần đây gân cốt anh ta chùng lắm, và anh ta sẽ cảm thấy giảm cân khi mang theo vài món đồ của chính anh ta."

"Thật là quá tốt cho một hobbit già khốn khổ!" Frodo cười phá lên. "Tôi sẽ gậy như một cành liễu mất. Tôi chắc thế, trước khi tôi đến được Buckland. Nhưng tôi đang nói những chuyện vô nghĩa. Tôi nghi không biết là anh có thể mang nhiều hơn phần được chia không, Sam, và tôi sẽ xem chuyện này khi lần sau chúng ta đóng gói đồ." Ông lại nhặt cây gậy của mình lên. "Được rồi, tất cả chúng ta đều thích đi trong bóng tối cả," ông nói, "cho nên hãy để lại sau mình vài dặm trước khi ngủ nào."

Họ đi theo con đường nhỏ phía tây một quãng ngắn. Rồi họ rời khỏi nó, rẽ trái và lặng lẽ đi vào đồng trở lại. Họ đi thành một hàng dọc theo dãy hàng rào quanh đường biên của bãi cây, và trời đêm phủ bóng tối xuống họ. Họ gần như vô hình trong những chiếc áo khoác đen như thể tất cả bọn họ đều có những chiếc nhẫn ma thuật. Do cả bọn họ đều là hobbit, và đang cố giữ im lặng, nên họ không gây ra một tiếng động nào mà thậm chí cả những hobbit có thể nghe được. Thậm chí những con vật hoang dã trên đồng và trong rừng cũng khó mà nhận ra khi họ đi qua.

Ở cuối đồi, trên sườn phía tây họ đi vào cánh cổng ở vào một con đường làng hẹp. Họ dừng lại ở đó và điều chỉnh lại dây đeo túi hành lý. Ngay lúc đó Sam hiện ra, chạy cuống quýt và thở hổn hển; cái túi nặng nề của anh được nhắc cao trên vai, trên đầu anh là một cái túi dài không có hình dạng gì cả, anh gọi đó là một cái nón. Trong bóng đêm thì anh nhìn rất giống như một người lùn.

"Ta tin chắc là anh đã đưa cho ta tất cả những món nặng nhất," Frodo nói. "Ta thương cho những con ốc sên, phải mang cả cái nhà của chúng trên lưng."

"Tôi có thể mang được nhiều hơn thế, thưa ngài. Cái túi của tôi còn nhẹ lắm," Sam nói đầy quả quyết và không đúng với thực tế chút nào.

"Không, không đâu, Sam ạ!" Pippin nói. "Như thế thì tốt cho anh ta hơn. Anh ta chẳng mang gì cả ngoại trừ những thứ mà anh ta ra lệnh cho chúng ta phải mang. Đạo gần đây gân cốt anh ta chùng lả, và anh ta sẽ cảm thấy giảm cân khi mang theo vài món đồ của chính anh ta."

"Thật là quá tốt cho một hobbit già khốn khổ!" Frodo cười phá lên. "Tôi sẽ gầy như một cành liễu mất. Tôi chắc thế, trước khi tôi đến được Buckland. Nhưng tôi đang nói những chuyện vô nghĩa. Tôi nghĩ không biết là anh có thể mang nhiều hơn phần được chia không, Sam, và tôi sẽ xem chuyện này khi lần sau chúng ta đóng gói đồ." Ông lại nhặt cây gậy của mình lên. "Được rồi, tất cả chúng ta đều thích đi trong bóng tối cả," ông nói, "cho nên hãy để lại sau mình vài dặm trước khi ngủ nào."

Họ đi theo con đường nhỏ phía tây một quãng ngắn. Rồi họ rời khỏi nó, rẽ trái và lặng lẽ đi vào đồng trở lại. Họ đi thành một hàng dọc theo dãy hàng rào quanh đường biên của bãi cây, và trời đêm phủ bóng tối xuống họ. Họ gần như vô hình trong những chiếc áo khoác đen như thể tất cả bọn họ đều có những chiếc nhẫn ma thuật. Do cả bọn họ đều là hobbit, và đang cố giữ im lặng, nên họ không gây ra một tiếng động nào mà thậm chí cả những hobbit có thể nghe được. Thậm chí những con vật hoang dã trên đồng và trong rừng cũng khó mà nhận ra khi họ đi qua.

Sau một lúc thì họ băng qua Nước, phía tây của Hobbiton, bằng một cây cầu bằng ván hẹp. Dòng suối nhìn không gì khác hơn là một dải băng đen uốn lượn, viền bởi những cây tổng quản sủi. Đi thêm vài dặm về hướng nam thì họ vội vã băng qua một con đường lớn dẫn ra từ Cầu Rượu Mạnh; bây giờ thì họ đang ở Tookland và họ rẽ về hướng đông nam về phía Làng Đồi Xanh. Khi họ bắt đầu leo lên cái dốc đầu tiên của nó thì họ nhìn lại và thấy những ngọn đèn ở xa tít phía Hobbiton đang nhấp nháy trong vùng thung lũng êm đềm ở Nước. Chúng nhanh chóng biến mất trong vùng rào của vùng đất đen, và theo sau bởi Bywater bên cạnh cái vũng xám của nó. Khi ánh đèn từ vùng nông trại cuối cùng đã ở xa đằng sau, le lói qua những hàng cây, Frodo quay lại và vẫy tay tạm biệt. "Tôi không biết là tôi có còn dịp nào nhìn xuống lại vùng thung lũng này không," ông lặng lẽ nói.

Khi họ đi được khoảng ba giờ thì họ tạm nghỉ. Đêm ấy quang đãng, lạnh và đầy say, nhưng những màn sương mỏng như khói cứ tuôn ra từ sườn đồi từ những dòng suối và vùng đồng cỏ bên dưới. Những cây bulô đẩy những cành mỏng, lắc lư theo một làn gió nhẹ phía trên đầu họ, tạo thành một cái mạng đen trên bầu trời thẫm. Họ ăn một bữa tối thật là đạm bạc (đối với hobbit), rồi lại đi tiếp. Họ nhanh chóng tiến xuống một con đường hẹp, rồi lại leo lên rồi lại xuống, tan vào bóng đen phía trước: con đường dẫn tới Woodhal, rồi Stock, rồi Bến Phà Bucklebury. Nó leo lên khỏi con đường chính ở thung lũng Nước, và hỗn hển vòng quanh mép của Những Ngọn Đồi Xanh hướng về Woody-End, một góc hoang dã của Eastfarthing.

Sau một lúc thì họ đi vào một con đường rẽ sâu vào giữa những hàng cây cao đang xào xạc những chiếc lá của chúng trong đêm. Lúc ấy đã thật là tối. Đầu tiên họ nói chuyện, hoặc cùng âm ừ nhẹ nhàng với nhau, tránh khỏi những đôi tai tọc mạch. Rồi họ bước đi trong im lặng, và Pippin bắt đầu trở lại phía sau. Cuối cùng, khi họ bắt đầu leo lên một dốc đứng, thì ông đứng lại và ngáp.

"Tôi buồn ngủ quá rồi," ông nói, "tôi sẽ sớm đổ xuống đường mất. Các vị có định cho chân mình ngủ không? Gần nửa đêm rồi."

"Tôi nghĩ là anh thích đi trong đêm chứ," Frodo nói. "Nhưng không phải quá vội. Merry đang đợi chúng ta vào ngày mốt; nên chúng ta còn gần hai ngày nữa. Chúng ta sẽ tìm một nơi dừng chân đầu tiên."

"Gió ở hướng Tây," Sam nói. "Nếu chúng ta đi sang phía bên kia của sườn đồi, chúng ta sẽ tìm được một nơi được che chắn và kín đáo, thừa ngài. Có một nơi khô ráo giữa đám gỗ linh sam, nếu như tôi nhớ đúng," Sam biết khá rõ những vùng đất trong vòng hai mươi dặm Hobbiton, nhưng kiến thức địa lý của anh chỉ giới hạn đến thế.

Ngay trên đỉnh của ngọn đồi họ tiến vào một dãy cây linh sam. Họ rời khỏi đường và đi vào vùng tối sực nức mùi nhựa thông của gỗ, và tập hợp những cành cây chết lại để nhóm lửa. Họ nhanh chóng có được một ngọn lửa ấm cúng lách tách dưới chân của một cây linh sam lớn, họ ngồi quanh nó một lúc, cho đến khi họ bắt đầu gà gật. Rồi, mỗi người cuộn tròn lại tại một góc rễ cây lớn, trong những lớp áo khoác và mền, và họ nhanh chóng ngủ thiếp đi. Họ không cử người canh gác; thậm chí Frodo cũng không sợ là có nguy hiểm gì, vì họ vẫn còn ở giữa Quận. Một vài con vật đến và nhìn ngắm họ trong khi ngọn lửa tàn dần. Một con cáo băng qua rừng cây để làm chuyện của mình chợt dừng lại nhiều phút và đánh hơi.

"Hobbit!" nó nghĩ. "À, rồi gì nữa? Ta đã nghe thấy nhiều chuyện lạ ở vùng này, nhưng ta ít khi nghe thấy chuyện một hobbit ngủ lang dưới một cái cây. Đàng này tới ba tên! Hẳn là sau chuyện này có một cái gì lạ lùng." Nó có lý, nhưng nó sẽ chẳng bao giờ biết được gì thêm về chuyện này.

Buổi sáng đã đến, nhợt nhạt và ẩm ướt. Frodo thức dậy đầu tiên, và thấy rễ cây đã làm thành một cái lỗ ở lưng của ông, và cổ ông thì cứng đờ.

"Đi vui thật! Sao mà tôi không cưỡi xe nhỉ?" ông nghĩ, như ông vẫn thường làm khi bắt đầu một chuyến viễn du. "Và tất cả những những cái giường êm ấm xinh đẹp của tôi đã được bán cả cho nhà Sackville-Bagginses rồi! Những cái rễ cây được việc đấy."

Ông vươn vai. "Dậy đi thôi, các hobbit!" ông la lên. "Thật là một buổi sáng đẹp trời."

"Đẹp về chuyện gì?" Pippin nói, nhìn qua mép chăn của mình bằng một mắt. "Sam! Hãy chuẩn bị sẵn sàng bữa sáng lúc chín giờ rưỡi! Anh có nước nóng để tắm không?"

Sam đứng dậy, có vẻ đờ đẫn. "Không, thưa ngài, tôi không có, thưa ngài!" ông nói.

Frodo giật cái chăn ra khỏi Pippin và dựng ông lên, rồi ông bước về phía lẽ rừng. Mặt trời ở phía đông đang soi đỏ xua tan sương mù đang phủ dày trên rừng. Những chiếc lá mùa thu vàng và đỏ có vẻ như đang bơi vô định giữa một cái biển mờ ảo. Phía dưới ông một chút về

bên trái là một con đường chạy thẳng xuống vào một vùng trống rỗng và biến mất. Rồi ông quay lại phía Sam và Pippin đang nhóm lửa. "Nước!" Pippin la lên. "Nước đâu?"

"Tôi không mang nước theo trong túi," Frodo nói. "Chúng tôi nghĩa là anh phải đi tìm thôi," Pippin nói, ông đang bận lúi thủc ăn và cốc ra. "Anh nên đi đi."

"Anh cũng có thể đi vậy," Frodo nói, "và mang tất cả những chai nước theo."

Có một con suối ở chân đồi. Họ đổ nước đầy chai và dựng và đun nước ở một con thác nhỏ nơi nước đổ xuống vài foot trên một mặt đá xám. Nó lạnh như băng; và họ thổi phù phù khi họ rửa mặt và tay chân.

Khi bữa sáng của họ đã xong, họ đóng gói tất cả hành lý trở lại, thì đã quá mười giờ, tiết trời đã quang đãng và ấm áp. Họ đi xuống vách đá, băng qua một con suối nơi nó chảy ngầm dưới con đường và leo lên cái vách đá kế tiếp, rồi cứ leo lên leo xuống như vậy đến một sườn đồi khác; đến lúc đó thì có vẻ như áo khoác, chăn mền, nước, thức ăn và những vật dụng khác của họ có vẻ như đã trở nên một gánh cực kỳ nặng.

Ngày đăng trình này có vẻ như sẽ hứa hẹn là rất ấm áp và vất vả. Tuy nhiên sau vài dặm thì con đường không uốn lượn lên xuống nữa: nó leo lên đỉnh của một bờ dốc của một con đường zigzag trông rất chán, và nó chuẩn bị dẫn xuống lần cuối. Trước mặt chúng họ lấy những vùng đất thấp đầy những bụi cây nhỏ trộn vào nhau ở một khoảng cách xa giữa một vùng rừng nâu mù mịt. Họ nhìn qua Woody End hướng về phía Sông Rượu Mạnh.

Con đường lượn phía trước họ nhìn giống như một phần của một sợi chỉ.

"Con đường này sẽ kéo dài vô tận," Pippin nói; "nhưng tôi không thể đi mà không nghỉ được. Đến lúc phải ăn trưa rồi." Ông ngồi xuống bên lề đường và nhìn về phía đông về màn sương mù, nơi con Sông nằm sau nó, và nơi tận cùng của vùng Quận mà ông đã sống cả cuộc đời. Sam đứng cạnh ông. Đôi mắt tròn của anh mở to - vì anh đang nhìn băng qua những vùng đất mà anh chưa bao giờ thấy đến một chân trời mới.

"Những người Elves sống trong những khu rừng này à?" ông hỏi.

"Tôi chưa bao giờ nghe thấy thế," Pippin nói. Frodo im lặng. Ông cũng đang nhìn chăm chăm về phía đông dọc theo đường, như thể trước đây ông chưa bao giờ thấy nó. Thành linh ông nói, lớn tiếng như thể đang nói với chính mình, nói thật chậm:

Đường dài dẫn đến tận đâu

Dẫn xuống tận cửa bắt đầu tại đây

Đường xa dãi áng mây bay

Tôi lại rong ruổi vượt băng ngàn

Chân mỗi suốt mấy dặm đàng

Tìm con đường lớn cắt ngang lối mình

Biết bao nẻo, biết bao tình

Bao giờ trọn cuộc đăng trình ai hay

"Gần giống như bài hát cũ của ông Bilbo," Pippin nói. " Hay nó là một bài phỏng theo của anh? Nó không có vẻ khuyến khích lắm."

"Tôi không biết," Frodo nói. "Nó chợt ập đến với tôi, như thể tôi đã tạo ra nó; nhưng có thể là tôi đã nghe nó từ lâu rồi. Chắc chắn là nó là tôi nhớ đến những năm cuối cùng của bác Bilbo rất nhiều, trước khi bác ấy ra đi. Bác ấy thường nói rằng chỉ có một Con Đường; và nó giống như một con sông lớn: nó lan đến mọi ngưỡng cửa, mọi con đường chỉ là một nhánh của nó. "Đó là một công việc nguy hiểm, Frodo ạ, lan đến ngưỡng cửa của cháu," ông thường nói thế. "Cháu bước xuống Con Đường, nếu cháu không trông chừng bước chân của mình, thì không thể nào biết được tâm trí của cháu sẽ bị quét đến tận đâu. Cháu có nhận rằng rằng đây là con đường băng qua Mirkwood, và nếu cháu để cho nó dẫn đi, thì nó có thể sẽ đưa cháu đến Ngọn Núi Cô Đơn hoặc thậm chí xa hơn nữa đến những vùng đất tệ hơn không?" Bác ấy thường hay nói thế trên con đường bên ngoài cửa trước của Bag End, đặc biệt là sau khi ông ấy vừa đi một chặng đường dài."

"Ờ, con Đường sẽ chẳng quét tôi đi đâu cả, ít ra là trong một giờ," Pippin nói, tháo dây đeo hành lý của mình. Những người khác làm theo mẫu của ông, hạ hành lý xuống bờ sông và duỗi chân ra về phía đường. Sau khi nghỉ ngơi một lúc họ ăn một bữa trưa ngon lành và nghỉ ngơi một lúc.

Mặt trời đã bắt đầu hạ xuống và ánh sáng buổi trưa chiếu trên đường khi họ đi xuống đồi. Đến lúc này họ chưa hề gặp một sinh vật nào trên đường cả. Con đường này không được dùng nhiều, nó đặc biệt khó đi đối với xe kéo, và do đó có rất ít giao thông đến Woody End. Họ đi bộ dọc theo nói khoảng một giờ hoặc hơn nữa thì Sam chợt dừng lại như thể đang lắng nghe. Lúc này họ đang ở trên một vùng đất cao, và con đường phía sau thì đầy gió thổi thẳng về phía trước qua những vùng cỏ lác lếu với những thân cây cao, nằm bên ngoài khu rừng gần bên.

"Tôi có thể nghe thấy một con ngựa lùn hoặc một con ngựa đang phóng dọc theo con đường phía sau," Sam nói. Họ nhìn lại, nhưng ngã rẽ của con đường ngăn không cho họ nhìn xa được. "Tôi tự hỏi không biết có phải là ông Gandalf đang đi theo chúng ta không," Frodo nói; nhưng thậm chí khi ông nói như thế, thì ông cũng cảm thấy là điều này không đúng, rồi thỉnh thoảng ông chợt muốn ẩn trốn khỏi tầm nhìn của người đang cưỡi ngựa ấy.

"Có thể nó không gây ra nhiều vấn đề lắm," ông nói với vẻ có lỗi, "nhưng tôi không nên bị thấy ở trên đường, bởi bất kỳ ai. Tôi phát ốm nếu những việc tôi làm lại bị quan sát và bàn luận. Và nếu đó là Gandalf," ông nói thêm sau một lúc, "chúng ta có thể cho ông ấy một sự ngạc nhiên, để cho ông ấy trả giá vì đã đến trễ thế. Hãy tránh ra khỏi tầm nhìn!"

Hai người kia nhanh chóng rẽ trái và hạ xuống một cái hố nhỏ không xa khỏi con đường. Họ nằm ngửa ở đó. Frodo ngần ngừ một giây: sự tò mò hoặc một cảm giác khác đang vật lộn với ước muốn được trốn của ông. Âm thanh của tiếng móng guốc vang lên gần hơn. Ngay lúc đó ông vội ném mình xuống một dải cỏ phía sau một cái cây đang đổ bóng xuống con đường. Rồi ông nâng đầu lên và nhìn cẩn thận phía trên một trong những cái rễ cây lớn.

Một con ngựa đen đang vòng đến ngã rẽ, không phải là loại ngựa lùn dành cho hobbit mà là một con ngựa đầy đủ kích cỡ; ngồi trên đó là một người đàn ông to lớn, có vẻ như đang cúi

mình trên yên cương, bọc người trong một cái áo choàng đen lớn và mũ trùm, đến nỗi chỉ có đôi giày của ông là hiện ra trên bàn đạp; khuôn mặt của ông bị che khuất và không thể nhìn thấy được.

Khi ông phóng đến bên cây ngang với chỗ Frodo thì ông dừng lại. Người cưỡi ngựa ngồi lặng một lúc, đầu cúi xuống, như thể đang lắng nghe. Từ bên trong cái mũ trùm thò ra một cái mũi của một ai đó đang đánh hơi những làn hơi khó nắm bắt; đầu ông nghiêng từ bên này qua bên kia trên đường.

Rồi thành linh một nỗi sợ không lý do trùm lên Frodo, và ông nghĩ đến chiếc Nhẫn của mình. Ông không dám thở nữa, và ước muốn lấy nó ra khỏi túi mạnh đến nỗi ông bắt đầu chậm chạp di chuyển tay mình. Ông cảm thấy rằng chỉ cần ông đeo nó vào thì ông sẽ an toàn. Lời khuyên của Gandalf có vẻ như vô lý quá. Bilbo đã dùng chiếc Nhẫn mà. "Và tôi vẫn còn ở trong Quận," ông nghĩ, khi tay ông chạm vào sợi dây đeo nhẫn. Ngay lúc đó người cưỡi ngựa ngẩng dậy, và giật cương. Con ngựa phóng đến, đầu tiên là bước chậm rãi, rồi bắt đầu phóng nhanh. Frodo trườn đến bên lề đường và quan sát người cưỡi ngựa, cho đến khi ông thu nhỏ đi theo khoảng cách. Ông không thể chắc chắn được, nhưng có vẻ như thành linh khi vừa ra khỏi tầm nhìn, con ngựa rẽ ngang và tiến vào những hàng cây bên phải.

"Phải, tôi thấy chuyện này rất là lạ, và thật sự rất xáo trộn," Frodo nói với chính mình, khi ông tiến về phía các bạn đồng hành. Pippin và Sam vẫn còn nằm ngửa trên nền cỏ, và không thấy gì hết; nên Frodo mô tả lại người cưỡi ngựa và hành vi kỳ lạ của ông ta.

"Tôi không thể nói vì sao, nhưng tôi cảm thấy chắc chắn là ông ta đang nhìn hoặc đang đánh hơi tôi; và tôi cũng cảm thấy chắc chắn rằng tôi không muốn ông ta phát hiện ra tôi. Tôi chưa bao giờ thấy hoặc cảm thấy một điều gì giống như vậy ở Quận trước đây."

"Nhưng Con Người Lớn ấy muốn làm gì với chúng ta?" Pippin nói. "Và ông ta muốn làm gì ở phần đất này của thế giới?"

"Có một số Con Người như vậy," Frodo nói. "Xuống Southfarthing thì họ gặp rắc rối với Con Người Lớn, tôi tin thế. Nhưng tôi chưa bao giờ nghe thấy cái gì giống như người cưỡi ngựa này. Tôi tự hỏi xem ông ta từ đâu đến."

"Xin ngài thứ lỗi," Sam chọt xen vào, "tôi biết ông ấy từ đâu đến. Đó chính là người cưỡi ngựa đến đến từ Hobbiton, trừ phi có nhiều hơn một người như thế. Và tôi biết ông ta đi đâu."

"Anh muốn nói gì?" Frodo nói sắc gọn, nhìn anh ta với vẻ ngạc nhiên. "Vì sao trước đây anh không nói điều này?"

"Tôi chỉ mới vừa nhớ ra, thưa ngài. Nó là như thế này: khi tôi trở lại với ngôi lều của chúng ta vào chiều hôm qua với cái chìa khoá cho cha tôi, thì ông nói với tôi: Hello, Sam! ông nói. Ba nghĩ là con đã đi với ông Frodo vào sáng nay rồi chứ. Có một khách lạ đến hỏi thăm về ông Baggins ở Bag End, và ông ta chỉ vừa mới đi. Ta đã chỉ ông ta đến Bucklebury. Ba không thích ông ta. Ông ta có vẻ khá giận dữ, khi ba nói với ông ta rằng ông Baggins đã rời khỏi ngôi nhà cũ của mình mãi mãi. Ông ta đã rít về phía ba. Nó làm cho ba giật mình. Ông ta là

loại người nào thế? tôi nói với Gaffer. Ba không biết, ông ấy nói; nhưng ông ta không phải là một hobbit. Ông ta cao và đen tuyền, khi ông ta khom về phía ba. Ba nghĩ rằng đó là một trong những Người Lớn ở những vùng đất lạ. Ông ta nói chuyện khá buồn cười.

Tôi không thể ở lại đó để nghe thêm, thưa ngài, vì ngài đang đợi; và bản thân tôi cũng không để ý đến chuyện lắm. Ông Gaffer đã già, có phần hơi loà, và khi người lạ ấy lên Đồi và thấy ông đang nói chuyện với không khí ở cuối Phố, lúc ấy cũng đã gần tối rồi. Tôi hy vọng là ông ấy không gây nguy hại nào, thưa ngài, và tôi cũng vậy."

"Dù sao thì cũng không thể đổ lỗi cho ông Gaffer được," Frodo nói. "Thật sự ra tôi đã nghe thấy ông ta nói chuyện với người lạ, người này có vẻ như đang điều tra về tôi, và tôi suýt nữa đã đến hỏi xem ông ta là ai. Tôi ước gì tôi đã làm vậy, hay anh nói với tôi điều này trước. Có thể tôi sẽ cẩn thận hơn trên đường."

"Xem nào, vẫn chưa có mối liên hệ nào giữa người cưỡi ngựa này và người khách lạ của Gaffer," Pippin nói. "Chúng ta đã khá bí mật khi rời khỏi Hobbitton, và tôi hiểu được vì sao ông ta có thể theo chúng ta được."

"Thế còn về việc đánh hơi, thưa ngài?" Sam nói. "Và ông Gaffer nói rằng ông ấy là một gã vận đồ đen."

"Ước gì tôi đã đợi Gandalf," Frodo lầm bầm. "Nhưng có thể điều đó chỉ khiến mọi chuyện tệ hơn."

"Thế anh biết hay đoán gì về người cưỡi ngựa ấy?" Pippin nói, ông nghe được những lời lầm bầm này.

"Tôi không biết, và tôi không muốn đoán," Frodo nói. "Được rồi, anh Frodo! Anh có giữ bí mật vào lúc này, nếu anh muốn tỏ ra bí ẩn. Trong lúc đó thì chúng ta làm gì đây? Tôi muốn ăn tối, và nhưng dù sao tôi nghĩ là chúng ta nên đi ra khỏi đây. Cách anh nói về những người cưỡi ngựa đánh hơi với những cái mũi vô hình làm tôi không cảm thấy yên tâm."

"Phải, tôi nghĩ là tôi sẽ đi tiếp vào lúc này," Frodo nói; "nhưng không đi trên đường - để phòng người cưỡi ngựa trở lại, hoặc có ai đó đi theo ông ta. Chúng ta nên đi thêm một đoạn nữa cho hôm nay. Buckland vẫn còn cách đây vài dặm."

Bóng của những ngọn cây dài đổ dài và mảnh trên bãi cỏ, khi họ lại bắt đầu khởi hành. Bây giờ họ cách bên trái con đường một quãng ngắn, và cố sức tránh ra khỏi tầm nhìn. Nhưng điều này làm cho họ gặp trở ngại; bởi vì cỏ dày và rất rậm, và con đường thì không bằng phẳng, và cây cối bắt đầu mọc thành bụi.

Mặt trời đã lặn xuống đỏ hồng sau những ngọn đồi phía sau lưng họ, và buổi chiều đã đến trước khi họ trở lại con đường ở cuối một bề mặt kéo dài vài dặm. Ở chỗ này thì nó rẽ trái và dẫn xuống những vùng đất thấp ở Yale được làm cho Stock; nhưng có một con đường làng rẽ phải, băng qua một rừng những cây sồi cổ đại trên đường dẫn đến Woodhall. "Đó là con đường của chúng ta," Frodo nói.

Không xa ở chỗ giao lộ họ đi vào một khối cây lớn: nó vẫn còn sống và còn lá trên những cành nhỏ nhô ra vòng quanh những cái gốc gãy của những phiến lá đổ dài của nó; nhưng nó

rỗng, và có thể đi vào từ một vết nứt lớn đổ ra bên đường. Những người hobbit đi vào, và ngồi trên một cái nền bằng lá cũ và những thân gỗ mục. Họ nghỉ ở đó và ăn một bữa ăn nhẹ, nói chuyện nhẹ nhàng và liên tục lắng nghe.

Trời đã chạng vạng khi họ trườn trở lại ra con đường làng. Gió Tây thổi qua những cành lá. Lá đang thì thào. Con đường sớm bắt đầu chìm dần nhưng vững chắc vào bóng tối. Một ngôi sao hiện ra trên những cành cây trong bóng đêm ở phía Tây trước mặt họ. Họ tiếp tục tiến bước bên nhau, để giữ vững tinh thần. Sau một lúc, khi những ngôi sao bắt đầu lớn hơn và sáng hơn, thì cảm giác bất an rời khỏi họ, và họ không còn nghe xem có tiếng vó ngựa không nữa. Họ bắt đầu hát nhẹ nhàng, như những hobbit vẫn thường làm khi họ đi trên đường, đặc biệt là khi họ gần đến nhà vào ban đêm. Với phần lớn hobbit thì đó là một bài hát về bữa khuya hay là một bài hát về cái giường; nhưng những hobbit này hát một bài hát đi đường (cho dù tất nhiên là không phải không nói về bữa khuya hay cái giường). Bilbo Baggins đã chế lời, theo một giai điệu đã cổ xưa như những ngọn đồi, và dạy nó cho Frodo khi họ đi dọc theo những con đường ở thung lũng Nước và nói về chuyện Phiêu Lưu.

Trên lò sưởi lửa hồng vẫn đỏ
Dưới gốc cây ta lấy làm giường
Nhưng chân ta vẫn chưa hề yếu mỏi
Ta vẫn đi để gặp những góc đường
Bất ngờ gặp một thân cây hay một hòn đá tảng
Chẳng ai thấy được ngoài trừ chúng ta thôi
Hoa lá cỏ cây vẫn cứ trôi
Chúng vẫn trôi! Chúng vẫn trôi!
Đồi và nước dưới bầu trời ấm cúng
Vượt qua chúng! Vượt qua chúng!
Ở quanh mỗi góc đường có thể vẫn đang che giấu
Một con đường mới hay một cổng bí mật đang ẩn náu,
Và cho dù chúng ta đã bỏ qua vào hôm nay
Thì chúng ta có thể quay lại vào ngày mai
Đi vào những con đường bí mật ẩn sâu
Đến với Mặt Trời hay đến với Trăng Sao
Cây táo, bụi gai, hạt dẻ hay mận gai
Hãy vượt ngay! Hãy vượt ngay!
Cát, đá, ao tù hay thung lũng
Tạm biệt chung! Tạm biệt chung!
Nhà ở phía sau, thế giới ở phía trước
Và còn nhiều con đường để dẫn bước
Băng qua bóng tối bên lề đêm đen
Cho đến khi muôn sao sáng lên

Thế rồi thế giới ở phía sau và nhà ở phía trước
Chúng ta trở về với nhà và đến giường trong vài bước
Sương mù và chạng vạng, mây đen và bóng tối,
Sẽ tan thôi! Sẽ tan thôi!

Lửa và đèn, thịt và bánh mì

Rồi lên giường nghỉ! Rồi lên giường nghỉ!

Và bài hát chấm dứt. "Và bây giờ thì lên giường nghỉ thôi! Và bây giờ thì lên giường nghỉ
thôi!" Pippin hát vang.

"Suyt!" Frodo nói. "Tôi nghĩ là tôi lại nghe thấy tiếng vó ngựa."

Họ thành linh thụp xuống và đứng lặng như bóng những ngọn cây, nghe ngóng. Có tiếng vó
ngựa vang lên trên con đường nhỏ, ở phía sau họ, nhưng chúng vang đến chậm và vọng rõ
trong gió. Họ nhanh chóng rời khỏi con đường trong lặng lẽ, rồi chạy vào vùng bóng tối sâu
hơn dưới những cây sồi.

"Đừng đi xa quá!" Frodo nói. "Tôi không muốn bị nhìn thấy, nhưng tôi muốn quan sát xem
có phải là một Kỵ Mã Đen khác không."

"Được lắm!" Pippin nói. "Nhưng đừng quên việc hẩn có thể đánh hơi!"

Tiếng vó ngựa gần hơn. Họ không có thời gian để tìm một chỗ trốn nào tốt hơn là vùng tối
đen dưới những thân cây; Sam và Pippin nép mình dưới một thân cây lớn, trong khi Frodo
lùi vài bước về phía con đường làng. Nó xám và nhợt nhạt như một đường sáng mờ qua khu
rừng. Phía trên nó sao mọc dày trên bầu trời lờ mờ, nhưng không có trăng.

Tiếng vó ngựa dừng lại. Khi Frodo nhìn ra thì ông thấy một cái gì đó tối đen băng qua vùng
không gian sáng hơn giữa hai thân cây, và dừng lại. Nó nhìn giống như một bóng đen của
một con ngựa được dắt bởi một bóng đen nhỏ hơn. Bóng đen này đứng gần nơi mà họ vừa
rời khỏi con đường, và nó lắc lư từ bên này sang bên kia. Frodo nghĩ là ông vừa nghe thấy
tiếng khụt khịt. Bóng đen cúi xuống mặt đường, và bắt đầu trườn về phía ông.

Một lần nữa ước vọng được đeo chiếc Nhẫn trùm lên Frodo; nhưng lần này nó còn mạnh
hơn lần trước. Mạnh đến nỗi, gần như trước khi ông nhận ra ông làm gì, tay ông đã lại thọc
vào túi. Nhưng đúng lúc ấy thì có một tiếng động vang lên, pha trộn giữa tiếng hát và tiếng
cười. Tiếng động vang lên rõ rệt và chìm vùng trời sao. Bóng đen đứng thẳng dậy và rút lui.
Nó leo lên bóng con ngựa đen và có vẻ như biến qua con đường về phía bóng tối phía bên
kia. Frodo thở trở lại.

"Người Elves!" Sam kêu lên bằng một giọng khàn khàn. "Người Elves, thưa ngài!" Anh băng
qua đám cây và biến về phía những giọng nói, nếu như họ không kịp kéo anh lại.

"Phải, đó là những người Elves," Frodo nói. "Đôi khi có thể gặp họ ở Woody End. Họ không
sống ở trong Quận, nhưng họ thường vào đó vào mùa Xuân và mùa Thu, vượt ra khỏi những
vùng đất của họ ở phía sau Những Ngọn Đồi Tháp. Tôi rất biết ơn nếu họ làm thế! Anh đã
không thấy, nhưng Kỵ Sĩ Đen đã dừng lại đúng ngay tại đây và đã thật sự trườn về phía
chúng ta thì bài hát bắt đầu. Ngay khi nghe thấy những giọng hát thì ông ta biến đi ngay,"

"Thế còn những người Elves thì sao?" Sam nói, anh quá khích động và không còn lo gì về người kỵ sĩ nữa. "Chúng ta có thể đi gặp họ không?"

"Nghe này! Họ đang đi về phía này," Frodo nói. "Chúng ta chỉ việc ngồi đợi thôi."

Tiếng hát vang lại gần hơn. Một giọng nói vang lên thật rõ khỏi những giọng khác. Nó tiếng hát giữa những cái lười elves trong lành, Frodo chỉ biết rất ít về họ, và những người còn lại thì chẳng biết gì. Những âm thanh đã vang lên với một giai điệu có vẻ như đang biến chuyển những ý nghĩ của họ thành lời và họ chỉ có thể hiểu được phần nào. Đây là bài hát khi Frodo nghe thấy:

Tuyết trắng! Tuyết Trắng! Hỡi Công nương trong sạch!

Hỡi Nữ Hoàng sau những Vùng Biển Phía Tây!

Hỡi Anh Sáng mà chúng ta đã đến đây

Hỡi thế giới của muôn vàn cây cối

Gilthoniel! O Elbereth!

Làm sạch mắt người và trong lành hơi người

Tuyết trắng! Tuyết trắng! Chúng ta hát với người

Trong một vùng đất xa dưới Biển sâu

Hỡi những ngôi sao trong Năm không có Vàng Dương

Với những luồng sáng được bà đưa nhanh

Trên những đồng gió bây giờ đã rục rỡ và trong lành

Chúng ta đã thấy hoa bạc của bà nở rục!

O Elbereth! Gilthoniel!

Chúng ta vẫn còn nhớ, chúng ta là những người ở đây

Ở vùng đất xa xôi dưới những ngọn cây

Ánh sáng sao trời của người rục lên những Vùng Biển Phía Tây.

Bài hát chấm dứt. "Đó là những người Elves Cao! Họ nói đến tên của Elbereth!" Frodo kêu lên khích động. "Đó là những người trong lành nhất đã từng được thấy ở Quận này. Không còn nhiều người còn lại ở Giữa Trái đất, ở phía đông của Biển Lớn. Thật sự đây là một cơ hội có một không hai!"

Những người hobbit ngồi trong bóng tối bên đường. Ngay sau đó những người Elves đi xuống con đường làng nhỏ hướng về thung lũng. Họ chậm chạp băng qua, và những người hobbit có thể thấy ánh sao lấp lánh trên tóc và trong mắt họ. Họ không mang theo vật gì phát sáng, nhưng khi họ đi thì một luồng sáng mờ, giống như ánh sáng của mặt trăng hiện phía trên mép đồi trước khi nó mọc lên, có vẻ như đang toả ra dưới chân họ. Lúc này thì họ đã im lặng, và khi người Elf cuối cùng băng qua thì anh ta quay lại, nhìn về phía những hobbit và cười phá lên.

"Chào, Frodo!" anh kêu lên. "Ông khá trẻ rồi đấy. Hay có thể là ông bị lạc?" Rồi anh gọi những người khác, và cả đoàn dừng lại và tập trung quanh họ.

"Chuyện này thật là tuyệt!" họ nói. "Ba hobbit trong rừng vào ban đêm! Chúng ta chưa hề thấy những chuyện như vậy kể từ khi Bilbo ra đi. Chuyện này có nghĩa là gì?"

"Nghĩa của nó, hỏi những con người trong lành," Frodo nói, "chỉ đơn giản là chúng tôi có vẻ như sẽ đi cùng con đường với các ngài. Tôi thích đi dưới trời sao. Nhưng tôi sẽ chào mừng các ngài làm bạn đồng hành."

"Nhưng chúng tôi không cần bạn đồng hành nào khác nữa, và người hobbit thì không được tình tường," họ cười phá lên. "Và làm sao mà ông biết được là chúng tôi đi cùng đường với các người, khi mà ông không biết là chúng tôi đi đâu?"

"Thế làm cách nào các người biết được tên tôi?" Frodo trả miếng.

"Chúng tôi biết rất nhiều thứ," họ nói. "Trước kia chúng tôi thường thấy ông với Bilbo, cho dù các ông có thể không thấy chúng tôi."

"Các người là ai, và ai là chúa tể của các người?" Frodo hỏi.

"Ta là Gildor," thủ lĩnh của họ trả lời, đó là người Elf đã gọi ông khi nãy.

"Gildor Inglorio của Ngôi Nhà Finrod. Chúng ta là Những người tha hương, và phần lớn họ hàng của chúng ta đã đi từ lâu và chúng ta cũng chỉ nấn ná lại đây một thời gian thôi, trước khi chúng ta trở lại với Biển Lớn. Nhưng có một số bà con của chúng ta vẫn cư ngụ ở đây trong hoà bình ở Rivendell. Đến đây nào, Frodo, nói với chúng ta chuyện gì xảy ra? Vì chúng ta có thể thấy có một số bóng đen sợ hãi ập xuống ông."

"Hỡi Người Con Người Thông Thái!" Pippin hăm hờ ngắt lời. "Hãy nói với chúng tôi về Những Kỵ Sĩ Đen!"

"Những Kỵ Sĩ Đen?" họ thấp giọng đáp trả. "Vì sao mà ông lại hỏi về Những Kỵ Sĩ Đen?"

"Bởi vì đã có hai Kỵ Sĩ Đen theo đuổi chúng tôi vào hôm nay, hoặc là một người nhưng đuổi hai lần," Pippin nói. "Chỉ mới lúc nãy ông ta vừa rời đi khi các ông đến gần."

Những người Elves không trả lời ngay, mà nhẹ nhàng nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ của họ. Cuối cùng Gildor quay về phía những người hobbit. "Chúng ta sẽ không nói chuyện này ở đây," ông nói. "Chúng ta nghĩ rằng tốt nhất là các ông nên đi với chúng tôi vào lúc này. Đây không phải là truyền thống của chúng tôi, nhưng lần này chúng tôi sẽ để các ông đi trên đường của chúng tôi, và các ông sẽ nghỉ với chúng tôi tối nay, nếu các ông muốn."

"Ô Con Người Trong Lành! Thật là một điều tuyệt vời so với những gì tôi hy vọng đến," Pippin nói. Sam lú lủi cả lười. "Tôi vô cùng cảm ơn ngài, Gildor Inglorion," Frodo nói cúi người nói. "Elen snla lamenn omentielvo, một ngôi sao đã soi sáng giờ mà chúng ta gặp nhau," ông ta nói thêm bằng cách nói của người elves cao.

"Cẩn thận, các bạn!" Gildor cười. "Không được nói những chuyện bí mật! Ở đây có một học giả trong lĩnh vực Ngôn Ngữ Cổ Đại. Bilbo quả là một thầy giáo tốt. Xin chào, người bạn của Elf!" ông nói, cuối người về phía Frodo. "Hãy đến đây với các bạn của ông và nhập bọn với chúng tôi! Tốt nhất là các ông nên đi ở giữa để khỏi bị lạc. Các ông có thể sẽ mệt trước khi chúng ta ngừng lại."

"Vì sao? Các ông đi đâu?" Frodo hỏi.

"Tối nay chúng ta đi đến những cánh rừng ở trên những ngọn đồi phía trên Woodhall. Nó cách đây vài dặm, nhưng các ông sẽ nghỉ ở cuối nơi đó, và nó sẽ khiến cho chuyến du hành vào ngày mai của các ông ngắn đi."

Họ lại bước đi trong yên lặng, băng đi như những bóng đen với những vùng sáng mờ: vì người Elves (thậm chí hơn cả hobbit) có thể đi khi họ muốn mà không phát ra âm thanh hay tiếng chân nào. Pippin nhanh chóng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, và đã lắc lư một hoặc hai lần nhưng mỗi lần như vậy thì một người Elf cao lại ở bên cạnh ông lại vươn tay ra giữ ông đứng thẳng lại. Sam đi bên cạnh Frodo, như thể đang ở trong giấc mơ, mặt anh tỏ ra nửa sợ sệt, nửa vui mừng kinh ngạc.

Cánh rừng ở dọc hai bên họ trở nên dày đặc hơn; những cái cây bây giờ trở nên non và dày hơn; và khi con đường làng hạ xuống, chạy vào một cái hốc trên những ngọn đồi, thì càng có nhiều lớp cây phủ trên những dốc cao ở hai bên họ. Cuối cùng thì những người Elves rẽ sang một bên đường. Một con đường màu xanh nằm gần như không thấy được qua những chùm cây dày được ở phía bên phải; và họ đi theo lối đi này khi nó lượn vòng vào những dốc gỗ ở trên đỉnh của một triền của những ngọn đồi nhô ra trên vùng đất phía dưới của con sông - thung lũng. Thành linh họ đi ra khỏi vùng cây tối đen, và phía trước họ là một khoảng cỏ rộng, xám đi dưới màn đêm. Rừng bao quanh họ từ ba phía; nhưng phía đông là một khoảng đất nằm dốc xuống và đỉnh của những cái cây đen mọc từ dưới đáy dốc hiện ra dưới chân họ. Phía sau đó, những vùng đất thấp nằm lờ mờ bằng phẳng dưới những vì sao. Gần hơn sát bên là vài luồng sáng nhấp nháy trong làng Woodhall.

Những người Elves ngồi trên cỏ và nói chuyện với nhau bằng những giọng nói mềm mại; có vẻ như họ không chú ý gì đến các hobbit. Frodo và các bạn của ông bọc mình trong những cái áo khoác và chăn, và họ bắt đầu ngủ lơ mơ. Đêm trôi đi, và ánh sáng lại tràn vào thung lũng. Pippin ngủ lăn quay, gối đầu trên một mô đất nhỏ.

Cao trên phía Đông Remmirath, Những Ngôi Sao Mạng, đang nhấp nháy và ngôi Borgil đỏ đang chậm chậm nhô lên từ màn sương, sáng như một món châu báu làm bằng lửa. Rồi không khí chuyển động và sương mù bị quét đi như một tấm mạng, rồi tất cả như nghiêng đi khi Kiếm Sĩ của Bầu Trời, Menelvagor với cái thắt lưng sáng của ông, nhô lên khỏi vành trái đất. Những người Elves hát bùng lên. Thành linh một vầng lửa nhô lên dưới những ngọn cây với một luồng sáng đỏ.

"Đến đây," những người Elves gọi các hobbit. "Đến đây! Đã đến lúc nói chuyện và vui tươi!"

Pippin ngồi dậy và dụi mắt. Ông rùng mình. "Có một ngọn lửa trong một căn phòng, và thức ăn cho những người khách đói bụng," một người Elves đứng trước mặt ông nói.

Ở cuối phía nam một thảm cỏ đang mở rộng ra trước mặt họ. Có một cái nền xanh chạy dài vào rừng, và tạo thành một khoảng không rộng lớn như một căn phòng, trần được tạo bởi những cành cây. Những thân cây vĩ đại của chúng nhìn giống như những cây cột rỗng xuống mỗi hướng. Ở giữa chúng là một ngọn lửa đốt lên từ củi đang nhấp nháy, và phía trên những cây- cột những ngọn đuốc đang tỏa ra ánh sáng của vàng và bạc đang được đốt nóng

cháy. Những người Elves ngồi quanh bếp lửa trên cỏ hoặc trên những vòng gỗ được cưa ra từ những thân cây cũ. Một số đi tới đi lui mang theo những cái cốc và rót nước uống; số khác mang thức ăn trên những cái đĩa được xếp thành đống.

"Đây là những món ăn đậm bạc," họ nói với những người hobbit; "vì chúng ta đang đi trong những khu rừng xanh cách xa khỏi những lâu đài của chúng tôi. Nếu có bao giờ các ông là khách của chúng tôi, chúng tôi sẽ tiếp đãi các ông tốt hơn."

"Vói tôi thì có vẻ như nó đủ cho một bữa tiệc sinh nhật," Frodo nói.

Sau đó thì Pippin nhớ rất ít về thức ăn hay đồ uống, bởi vì tâm trí của ông chỉ toàn là ánh sáng trên những khuôn mặt elf, và âm thanh của những tiếng động kỳ lạ và đẹp đẽ đến nỗi ông cảm thấy mình đang ở trong một giấc mơ. Nhưng ông nhớ lại rằng nó là bánh mì, với chất lượng vượt hơn cả loại bánh mì trắng thượng hạng dành cho những ai đang chết đói, và trái cây ngọt như dâu dại và nhiều hơn cả những món trái cây được chăm sóc trong những khu vườn; ông uống một cốc đầy một loại rượu thơm ngát, lạnh như một nguồn nước trong vắt, vàng như giắc trưa hè.

Sam không thể mô tả thành lời được, hay hình dung rõ lại với mình, những gì mà anh cảm thấy hay nghĩ vào đêm ấy, cho dù nó vẫn còn lại trong trí nhớ của anh như một những sự kiện lớn nhất trong cuộc đời anh. Chuyện gần nhất mà anh phải nói là: "Ờ, thưa ngài, nếu như có thể trồng được những trái táo như thế này, thì tôi có thể tự gọi mình là một người làm vườn. Nhưng đó là nghệ thuật đi sâu vào tim tôi, nếu như ngài hiểu điều tôi muốn nói."

Frodo ngồi đó, ăn, uống, và nói chuyện đầy vui vẻ; nhưng tâm trí ông thì mãi nghĩ đến những lời đang được nói ra. Ông biết một ít ngôn ngữ của người elf và hăm hờ lắng nghe. Thỉnh thoảng ông lại nói với những người tiếp đồ ăn cho mình và cảm ơn họ bằng ngôn ngữ của họ. Họ mỉm cười với ông và cười nói: "Đây là một châu báu giữa những hobbit!"

Sau một lúc Pippin cảm thấy buồn ngủ, và ông được nâng lên và mang đi đến một cái lùm ở dưới những thân cây; ông nằm trên một cái giường mềm và ngủ suốt phần còn lại của đêm đó. Sam từ chối không rời khỏi chủ của mình. Khi Pippin đã đi, anh đến và ngồi cuộn tròn dưới chân Frodo, cuối cùng anh gục đầu xuống và nhắm mắt lại. Frodo vẫn còn thức khá lâu, nói chuyện với Gildor.

Họ nói rất nhiều thứ, những chuyện cũ và mới, và Frodo hỏi Gildor khá nhiều về những gì đã diễn ra ở thế giới rộng lớn bên ngoài Quận. Mọi chuyện có vẻ khá buồn và đáng ngại: bóng tối đang tập hợp lại, chiến tranh của Con Người, và chuyển đi của người Elves. Cuối cùng Frodo hỏi câu hỏi vẫn vương nhất trong tim ông:

"Hãy nói với tôi, Gildor, ngài đã có bao giờ gặp Bilbo từ khi ông ấy rời khỏi chúng tôi?"

Gildor mỉm cười. "Có," ông trả lời. "Hai lần. Ông ấy tạm biệt chúng tôi ngay tại chính nơi này. Nhưng tôi đã thấy lại ông ta một lần, rất xa đây." Ông không nói gì thêm về Bilbo, và Frodo lại im lặng.

"Ông không hỏi tôi hoặc nói với tôi nhiều về điều đang làm chính ông bận tâm, Frodo," gik nói. "Nhưng tôi đã biết khá nhiều, và tôi có thể đọc được nhiều trên khuôn mặt của ông và

trong ý nghĩ đằng sau những câu hỏi của ông. Ông đang rời khỏi Quận, và ông vẫn còn nghi ngờ liệu ông sẽ tìm thấy cái mà ông tìm không, hoặc đạt thành ước muốn của ông không, hoặc là ông sẽ có bao giờ trở về hay không. Phải thế không?"

"Đúng vậy," Frodo nói; "nhưng tôi nghĩ rằng chuyến đi của tôi là một chuyện bí mật chỉ có Gandalf và Sam trung thành của tôi biết được thôi." Ông liếc xuống Sam, đang ngáy nhẹ. "Bí mật này sẽ không đến được với Kẻ Thù từ chúng tôi," Gildor nói.

"Kẻ Thù?" Frodo nói. "Thế ra ông đã biết vì sao mà tôi rời khỏi Quận?"

"Tôi không biết vì lý do nào mà Kẻ Thù lại theo đuổi ông." Gildor trả lời; "nhưng tôi biết được hẳn là ai - cho dù đối với tôi hẳn thật là xa lạ. Và tôi cảnh báo ông rằng sự nguy hiểm lúc này đang ở phía trước và phía sau ông, và trên khắp mọi hướng."

"Ông muốn nói đến các Kỵ Sĩ à? Tôi sợ là họ là những kẻ phục vụ cho Kẻ Thù. Những Kỵ Sĩ Đen là gì?"

"Gandalf không nói với ông gì cả à?"

"Ông ấy chẳng nói gì về những sinh vật này cả."

"Vậy thì tôi nghĩ rằng tôi cũng chẳng có gì để nói thêm - hãy để cho sự khủng khiếp canh giữ ông trên cuộc hành trình của ông. Bởi vì với tôi có vẻ như là ông khởi hành vừa kịp lúc, nếu như thật sự là ông vừa kịp. Bây giờ thì ông phải gấp lên, không được dừng lại hay quay lại; bởi vì Quận không còn là sự bảo vệ với ông nữa."

"Tôi không thể tưởng tượng được lại có những thông tin gì còn đáng sợ hơn là những chỉ dẫn và cảnh báo của ông nữa," Frodo kêu lên. "Tôi biết là nguy hiểm đang nằm ở phía trước, tất nhiên là vậy; nhưng tôi không chờ đợi gặp nó ngay ở chính Quận của chúng tôi. Một hobbit không thể được từ Nước đến Sông trong bình yên sao?"

"Nhưng nó không còn là Quận của các ông nữa," Gildor nói. "Đã có những người khác sống ở đây trước khi hobbit đến; và những người khác sẽ lại sống ở đây khi không còn hobbit nữa. Thế giới rộng lớn này là tất cả với ông: ông có thể rào ông lại vào trong, nhưng ông không thể rào bên ngoài mãi mãi."

"Tôi biết - nhưng nó có vẻ luôn khá an toàn và thân thiện. Tôi có thể làm gì đây? Kế hoạch của tôi là rời Quận thật lặng lẽ, và đi thẳng đến Rivendell; nhưng bây giờ bước chân của tôi đã bị săn đuổi, trước cả khi mà tôi có thể đến được Buckland."

"Tôi nghĩ là ông vẫn nên theo đuổi kế hoạch ấy," Gildor nói. "Tôi không nghĩ là con Đường lại quá khó với lòng dũng cảm của ông. Nhưng nếu ông muốn những lời khuyên rõ ràng hơn, ông nên hỏi Gandalf. Tôi không biết lý do chuyến đi của ông; và do đó tôi không biết vì sao mà những kẻ theo đuổi ông tấn công ông. Gandalf hẳn là phải biết những chuyện đó. Tôi nghĩ rằng ông sẽ gặp ông ấy trước khi ông rời khỏi Quận chứ?"

"Tôi hy vọng thế. Nhưng đó lại là một chuyện khác làm cho tôi lo lắng. Tôi đã đợi Gandalf suốt nhiều ngày. Ông ấy đã phải trở lại Hobbiton từ hai đêm trước; nhưng chẳng thấy ông ấy đâu. Bây giờ tôi đang lo không biết chuyện gì xảy ra. Tôi có nên đợi ông ta không?"

Gildor im lặng một lúc. "Tôi không thích tin này," cuối cùng ông nói. "Ông Gandalf ấy mà đến trễ thì không báo trước điều gì tốt lành cả. Nhưng người ta nói: Đừng can thiệp vào công chuyện của Phù thủy, vì họ rất khôn ngoan và nhanh nhẹn khi giận dữ. Sự lựa chọn bây giờ là của ông: đi hay đợi."

"Và người ta cũng nói," Frodo trả lời: "Đừng đến với người Elves để tìm lời khuyên, vì họ sẽ vừa nói có vừa nói không."

"Thật thế ư?" Gildor cười. "Những người Elves thường ít khi đưa ra những lời khuyên không đảm bảo, vì lời khuyên là một món quà nguy hiểm, thậm chí khi một người thông thái khuyên bảo một người thông thái, và tất cả mọi chuyện có thể trở nên tệ hại. Nhưng ông sẽ làm gì? Ông đã không nói với tôi tất cả những chuyện mà ông đang lo; và làm sao mà tôi có thể lựa chọn tốt hơn ông được? Nhưng nếu ông yêu cầu lời khuyên, thì tôi sẽ vì tình bạn mà đưa nó ra. Tôi nghĩ ông nên đi ngay vào lúc này, không chần chừ gì nữa; và nếu Gandalf không đến trước khi ông khởi hành, thì tôi cũng khuyên thế này: đừng đi một mình. Hãy mang theo những người bạn trung thực và sẵn lòng. Bây giờ thì ông nên biết ơn, vì tôi đã vui vẻ đưa ra những lời khuyên này. người Elves có những công việc và nỗi buồn riêng của họ, và họ rất ít khi quan tâm đến chuyện của hobbit, hoặc bất kỳ những sinh vật nào khác trên thế giới này. Đường đi của chúng tôi ít khi nào cắt ngang đường họ, dù là tình cờ hay chủ ý. Trong cuộc gặp gỡ này thì có nhiều hơn cả một cơ hội; nhưng mục đích thì không rõ ràng đối với tôi, và tôi sợ không dám nói nhiều."

"Tôi vô cùng biết ơn," Frodo nói; "nhưng tôi ước gì ông nói rõ với tôi hơn các Kỵ Sĩ Đen là gì. Nếu tôi làm theo lời ông khuyên thì tôi có thể không thấy Gandalf một thời gian dài nữa, và tôi nên biết mỗi nguy hiểm nào đang theo đuổi tôi."

"Thế biết rằng chúng là những người phục vụ của Kẻ Thù là chưa đủ sao?" Gildor trả lời. "Hãy trốn khỏi chúng! Đừng nói lời nào với chúng! Chúng đã chết rồi. Đừng hỏi tôi gì nữa! Nhưng trái tim tôi báo trước rằng, trước khi tất cả chấm dứt, ông, Frodo con trai của Drogo, sẽ biết nhiều hơn về những chuyện này hơn Gildor Inglorion. Có thể là Elbereth sẽ bảo vệ ông!"

"Nhưng tôi sẽ tìm thấy lòng can đảm ở đâu chứ?" Frodo hỏi. "Đó là điều tôi cần nhất."

"Lòng dũng cảm sẽ được tìm thấy ở những nơi không ngờ," Gildor nói. "Hãy giữ vững hy vọng! Hãy ngủ đi! Vào buổi sáng chúng tôi sẽ đi; nhưng chúng tôi sẽ gửi tin nhắc qua khắp các vùng đất. Những Người Bạn Lang Thang sẽ biết về cuộc hành trình của các ông, và những người ai có quyền lực sẽ trông chừng các ông. Tôi tuyên bố ông là bạn của người Elf và có thể các vì sao sẽ soi sáng cho các ông đến tận cuối đường! Ít khi nào chúng tôi có được sự hứng thú như vậy với những người lạ, và điều này là công bằng khi nghe được Những Lời Nói Cổ Xưa từ môi của những người lang thang khác trên thế giới."

Frodo cảm thấy giấc ngủ đang đến, chậm chạp ngay khi Gildor kết thúc bài nói. "Bây giờ tôi sẽ ngủ," ông nói, và người Elf đưa ông đến một lùm cây bên cạnh Pippin, và ông ném mình lên giường và ngủ ngay một giấc không mộng mị gì cả.

ĐƯỜNG TẮT QUA XỨ NĂM

Vào buổi sáng Frodo thức dậy hoàn toàn khoẻ khoắn. Ông nằm trên một cái nhà lùm được làm từ những cây sống với những cành được buộc lại và kéo xuống mặt đất; giường của ông là bằng dương xỉ và cỏ, sâu, êm và thơm lạ lùng. Mặt trời đang rọi sáng qua những chiếc lá đang ve vẩy, vẫn còn xanh thắm trên những ngọn cây. Ông nháy lên và đi ra.

Sam đang ngồi trên cỏ, gần bên bờ rừng. Pippin đang đứng nhìn trời và thời tiết. Không còn dấu vết gì của những người Elves.

"Họ để lại trái cây, nước uống và bánh mì," Pippin nói. "Hãy đến và ăn bữa sáng của anh đi. Bánh mì ngon như thể nó vừa được làm đêm qua. Tôi không muốn để lại cho anh chút gì, nhưng Sam nhất định không chịu."

Frodo ngồi xuống cạnh Sam và bắt đầu ăn. "Kế hoạch hôm nay thế nào?" Pippin hỏi.

"Đi đến Bucklebury càng nhanh càng tốt," Frodo trả lời, và tập trung sự chú ý của mình vào thức ăn.

"Thế anh có nghĩ là chúng ta sẽ lại thấy những tay Kỵ Sĩ Đen ấy không?" Pippin hỏi với vẻ hào hứng. Dưới ánh mặt trời buổi sáng thì viễn cảnh thấy cả một đoàn kỵ sĩ như vậy có vẻ như cũng không làm cho ông lo lắng.

"Ừ, có thể," Frodo nói, ông không thích nhắc lại việc này. "Nhưng tôi hy vọng là chúng ta sẽ băng qua sông mà không bị họ phát hiện."

"Thế Gildor có nói cho anh biết chút gì về họ không?"

"Không nhiều lắm - toàn là những chỉ dẫn và đánh đố," Frodo trả lời với vẻ lảng tránh.

"Thế anh có hỏi gì về việc đánh hơi không?"

"Chúng tôi không thảo luận về việc này," Frodo nói với một miệng đầy thức ăn.

"Anh nên làm thế mới phải. Tôi tin chắc là việc này rất quan trọng."

"Trong trường hợp ấy thì tôi tin chắc là Gildor sẽ từ chối giải thích nó," Frodo trả lời ngắn gọn. "Còn bây giờ thì để cho tôi yên một chút nào! Tôi không muốn trả lời hàng chuỗi câu hỏi trong khi tôi đang ăn. Tôi muốn suy nghĩ!"

"Lạy chúa!" Pippin nói. "Về bữa sáng à?" ông bước về phía bờ cỏ xanh.

Trong tâm trí Frodo thì buổi sáng rục rờ này - đặc biệt sáng, ông nghĩ thế - đã làm tan biến nỗi sợ bị theo đuổi; và ông đang suy nghĩ về lời của Gildor. Giọng nói vui vẻ của Pippin vọng đến chỗ ông. Ông ta đang chạy trên một lớp cỏ xanh và ca hát.

"Không! Tôi không thể!" ông nói với chính mình. "Đó là một chuyện đã mang những bạn của tôi đi khắp Quận với tôi, cho đến khi chúng tôi đói và mệt lả, thức ăn và giường chiếu thì ẩm ướt. Để biến họ thành những kẻ tha hương, nơi cái đói và cái mệt có thể không có gì bù đắp được, đó là điều khác - thậm chí nếu họ sẵn lòng làm như vậy. Chỉ có mình tôi là được thừa kế mà thôi. Tôi không nghĩ là tôi thậm chí nên mang Sam theo." Ông nhìn về phía Sam Gamgee, và phát hiện ra Sam đang nhìn mình.

"Nào, Sam!" ông nói. "Có chuyện gì thế? Tôi đã rời Quận sớm nhất mà mình có thể - thật sự là tôi đã suy nghĩ để thậm chí không đợi một ngày ở Crickhollow, nếu như có thể làm được điều này."

"Tốt lắm, thưa ngài!"

"Anh vẫn muốn đi với tôi chứ?"

"Tôi vẫn muốn."

"Chuyện này sẽ rất nguy hiểm đấy, Sam ạ. Nó đã nguy hiểm rồi. Có thể không ai trong chúng ta có thể quay lui được nữa."

"Nếu như ngài không quay lui, thưa ngài, thì tôi cũng không, chắc chắn là vậy." Sam nói.

"Anh đừng bỏ rơi ông ta! họ nói với tôi. Bỏ rơi ông ấy à! Tôi nói. Tôi không bao giờ làm thế. Tôi sẽ đi với ông ấy, nếu như ông ấy leo lên Mặt trăng, và nếu có bất kỳ Kỳ Sĩ Đen nào tìm cách ngăn ông ấy lại, thì họ sẽ phải giải quyết với Sam Gamgee, tôi nói. Họ cười phá lên."

"Họ là ai, và anh đang nói về chuyện quái quỷ gì thế?"

"Về những người Elves, thưa ngài. Chúng tôi đã nói chuyện vào tối hôm qua; và có vẻ như họ đã biết rằng ngài sẽ đi, và tôi không thấy việc ngăn chặn chuyện này lại có ích gì cả. Những con người tuyệt vời, người Elves ấy, thưa ngài! Tuyệt vời!"

"Đúng vậy," Frodo nói. "Anh vẫn còn thích họ à, sau khi đã tiếp cận họ?"

"Tôi vừa có phần thích họ vừa có phần không thích họ, thế đấy," Sam chậm chạp trả lời. "Có vẻ như chuyện tôi nghĩ gì về họ không thành vấn đề. Họ khá khác với những gì tôi chờ đợi - vừa quá già vừa quá trẻ, vừa quá vui vừa quá buồn."

Frodo nhìn Sam với vẻ giật mình, nửa như chờ đợi để thấy một dấu hiệu bên ngoài của một sự thay đổi lạ lùng nào đó vừa xảy đến với anh ta. Nó không giống như giọng của Sam Gamgee cũ mà ông nghĩ là ông đã biết. Nó giống như một Sam Gamgee cũ đang ngồi đấy, ngoại trừ việc khuôn mặt của anh có vẻ trầm tư một cách bất thường.

"Anh có cảm thấy cần phải rời Quận ngay không - khi mà bây giờ ước muốn được thấy mặt họ của anh đã trở thành hiện thực?" ông hỏi.

"Vâng, thưa ngài. Tôi biết phải nói sao, nhưng sau đêm qua thì tôi cảm thấy rất khác. Tôi cảm thấy như thấy trước, theo cách này. Tôi biết là chúng ta sẽ đi một đoạn đường rất dài, đi vào bóng tối; nhưng tôi biết là tôi không thể quay lại được. Lúc này thì tôi không phải muốn thấy được những người Elves, hay những con rồng, hay những ngọn núi nữa - tôi không thật sự biết là tôi muốn gì; nhưng tôi phải làm điều gì đó để trước khi kết thúc, và nó đang nằm ở phía trước, chứ không phải ở trong Quận này. Tôi phải thấy được nó, ngài ạ, nếu như ngài hiểu tôi."

"Tôi không hiểu hiểu lắm. Nhưng tôi hiểu rằng Gandalf đã chọn tôi làm bạn đồng hành. Tôi rất vui. Chúng ta sẽ đi cùng nhau."

Frodo ngừng bữa sáng của mình lại trong im lặng. Rồi ông đứng dậy mà nhìn qua vùng đất phía trước, rồi gọi Pippin.

"Sẵn sàng khởi hành rồi chứ?" ông nói khi Pippin đứng dậy. "Chúng ta phải đi ngay. Chúng ta đã ngủ trễ quá; và còn nhiều dặm phải đi."

"Anh ngủ trễ, anh muốn nói thế chứ gì," Pippin nói. "Tôi đã thức dậy khá lâu; và chúng tôi chỉ việc đợi anh ăn và nghỉ xong nữa thôi."

"Tôi sẽ làm xong hai việc ấy ngay. Và tôi sẽ đến Bến Phà Bucklebury càng nhanh càng tốt. Tôi sẽ không ra khỏi đường, mà sẽ trở lại con đường mà chúng ta đã rời khỏi và đi qua: tôi muốn cắt ngang quận từ chỗ này."

"Và rồi anh sẽ bay," Pippin nói. "Anh sẽ không đặt chân cắt ngang lên bất kỳ chỗ nào ở cái quận này."

"Dù sao thì chúng ta có thể cắt ngang quận trực tiếp hơn con đường," Frodo trả lời. "Bến Phà nằm ở phía đông của Woodhall; nhưng con đường lại vòng về phía bên trái - anh có thể nhìn thấy một ngã vòng ở phía bắc từ chỗ này. Nó vẽ vòng về phía bắc của Marish để đi thẳng đến khu đường đắp từ Cầu phía trên Stock. Nhưng đường này đi xa hàng dặm. Chúng ta có thể tiết kiệm được một phần tư quãng đường nếu chúng ta đi một đường thẳng đến bến Phà từ chỗ mà chúng ta đang đứng."

"Đường tắt sẽ làm bị trễ lâu hơn," Pippin cãi lại. "Quanh quận này rất hiểm trở, có những bãi lầy và những khó khăn đại loại như thế ở phía dưới Marish - tôi biết vùng này. Và nếu như mà anh lo về các Kỵ Sĩ Đen, thì tôi thấy việc gặp họ giữa đường chẳng có gì tệ hơn là gặp họ trong rừng hay trên cánh đồng."

"Và việc tìm thấy người nào đó ở trong rừng hay trên đồng cũng không dễ hơn," Frodo trả lời. "Và nếu như anh muốn đi trên đường, thì anh sẽ có cơ hội bị bắt gặp trên đường, còn nếu anh rời khỏi nó thì không."

"Được rồi!" Pippin nói. "Tôi sẽ theo anh qua từng cái đầm lầy và nương rãnh. Nhưng nó rất khó đi! Tôi đã đếm khi đi đến Chuồng Vàng ở Stock trước khi mặt trời lặn. Bia ngon nhất thì ở Eastfarthing, hoặc là đã từng như thế: đã khá lâu rồi từ khi tôi được nếm nó."

"Vậy thì quyết định như vậy đi!" Frodo nói. "Đường tắt sẽ làm bị trễ lâu hơn, nhưng những quán rượu thì lại càng khiến cho trễ lâu hơn nữa. Bằng bất kỳ giá nào chúng ta cũng phải giữ cho anh tránh xa khỏi quán Chuồng Vàng. Chúng ta muốn đến Bucklebury trước khi trời tối. Anh nói gì không, Sam?"

"Tôi sẽ đi với ngài, thưa ngài Frodo," Sam nói (bất chấp nỗi lo sợ cá nhân và việc vô cùng tiếc rẻ là để lỡ mất món bia ngon nhất ở Eastfarthing).

"Vậy thì nếu chúng ta phải lê xác qua đầm lầy và thạch nam, thì đi nào!" Pippin nói.

Lúc này cũng nóng gần như ngày trước; nhưng những đám mây bắt đầu tụ lên về hướng Tây. Có vẻ như trời sắp mưa. Các hobbit trườn xuống dưới một bờ dốc đứng xanh và dần bước vào một vùng cây xanh phía dưới. Họ đã chọn rời Woodhall về phía trái, và băng xiên qua cánh rừng bị phân chia ra dọc theo bờ đông ngọn đồi, cho đến họ đến được vùng đất bằng bên dưới. Rồi họ có thể đi thẳng đến Bến Phà qua khắp cả khu làng đang trải rộng, bất chấp vại nương rãnh và hàng rào. Frodo cho rằng họ còn mười tám dặm để đi theo đường

thẳng. Ông nhanh chóng thấy rằng các bụi cây càng lúc càng gần lại và càng đan vào nhau hơn là trước đây. Không có đường ngầm dưới đây, và họ không thể tiến đi quá nhanh. Khi họ vật lộn ở dưới đáy bờ, thì họ tìm thấy một dòng suối chạy dọc xuống những ngọn đồi phía sau với nền đáy sâu trơn trượt đầy bụi gai. Phần hiểm trở nhất của nó cắt ngang con đường thẳng mà họ đã chọn. Họ không thể nhảy qua nó, hoặc thật sự không thể băng qua nó mà không thể bị ướt, trầy xước và vấy bùn. Họ ngừng lại, tự hỏi phải làm gì. "Trước tiên là phải kiểm tra đã!" Pippin nói, mỉm cười dứt khoát.

Sam Gamgee nhìn lại. Qua một khe hở giữa các thân cây anh thoáng thấy một đỉnh của một bờ xanh từ phía mà họ vừa leo xuống. "Nhìn kia!" anh nói, tóm lấy tay Frodo. Bọn họ nhìn cả lại, và thấy ở bờ cao phía trên, tương phản với bầu trời xanh, một con ngựa đang đứng. Bên cạnh nó là một bóng đen.

Ngay lập tức họ bỏ ngay mọi ý định quay lui. Frodo dẫn đường, và vội vã lao vội vào một bụi rậm dày bên cạnh dòng suối. "Whew!" ông nói với Pippin. "Cả hai chúng ta đều đúng! Con đường ngắn đã thật sự trở nên khúc khuỷu; nhưng chúng ta đã lẩn trốn vừa kịp lúc. Anh có đôi tai thính, Sam ạ: anh có thể nghe thấy xem có cái gì đó đang tới không?"

Họ vẫn đứng đó, gần như nín thở khi lắng nghe; nhưng chẳng có một âm thanh của một sự truy đuổi nào cả. "Tôi sẽ không lấy làm lạ nếu hắc thủ mang con ngựa của hắc xuống bờ ấy," Sam nói. "Nhưng tôi đoán rằng hắc đã biết chúng ta đã xuống đó. Tốt hơn chúng ta nên đi thôi."

Đi tiếp là một chuyện không dễ dàng. Họ phải gánh theo hành lý, còn những bụi rậm và bụi mâm xôi thì từ chối không chịu cho họ xuyên qua. Họ bị luồng gió từ cái đỉnh ngay phía sau thổi đến, và không khí lúc ấy rất tĩnh lặng và ngọt ngào. Khi họ cuối cùng cũng mò được đến vùng đất rộng, thì họ đã phát ngốt lên, mệt lử và bị trầy xước khắp người, họ cũng không còn chắc chắn về phương hướng mà họ sẽ đi nữa. Con đường bên bờ hồ đầy cát khi nó hướng đến những bờ cao và trở nên rộng và nông hơn, băng khỏi Marish và Dòng Sông.

"Sao chứ, đây là suối Stock này!" Pippin nói. "Nếu chúng ta thử quay trở lại đường cũ, thì chúng phải băng qua nó ngay và rẽ phải."

Họ lội qua suối, và vội vã đi về phía vùng không gian mở rộng, lộn xộn và không có cây cối về phía xa hơn. Họ tiến vào một vành đai cây ngay sau đó: phần lớn là những cây sồi cao, đây đó là một cây đu hoặc một cây tần bì. Vùng đất ở đây khá bằng phẳng, và hơi chìm xuống nhưng những cây cối mọc san sát nhau nên họ không thể nhìn xa được. Gió đột ngột lay các cành lá, và những giọt mưa đang bắt đầu rơi xuống trên bầu trời u ám. Rồi gió lặng đi và mưa bắt đầu tuôn xuống. Họ cố lê bước càng xa càng tốt, băng qua những dây cỏ, xuyên qua những đám lá cũ dày; và mưa chảy nhỏ giọt tí tách xuống cả bọn họ. Họ không nói chuyện, nhưng cứ nhìn lại sau luôn, và luôn nhìn sang hai bên.

Sau một giờ thì Pippin nói: "Tôi hy vọng là chúng ta đã không quay lại quá nhiều về hướng nam, và không phải đi bộ suốt chiều dài cánh rừng này! Đây không phải là một vành đai quá

rộng - tôi nghĩ rằng nó không quá một dặm ở chỗ dày nhất - và bây giờ chúng ta nên đi xuyên qua nó."

"Nếu chúng ta bắt đầu đi zig zag thì không tốt chút nào," Frodo nói. "Nó sẽ không giải quyết được vấn đề. Chúng ta hãy cứ đi như đã định! Tôi không chắc là lúc này tôi muốn ra một chỗ đất quang."

Họ đi tiếp thêm khoảng vài dặm nữa. Rồi mặt trời chiếu sáng xua đi những đám mây và mưa tạnh dần. Lúc này là khoảng giữa ngày, và họ cảm thấy đã đến lúc phải ăn trưa. Họ ngừng lại dưới một cây đu: lá của nó rụng dù đã ngã vàng nhưng vẫn còn rất dày, và chỗ đất dưới bóng của nó khá khô ráo và được che bóng mát. Khi họ đến để dùng bữa, thì họ thấy rằng những người Elves đã đổ đầy một thứ nước trong vào những cái chai của họ, có màu vàng nhạt: nó có hương của một loài mật được làm từ nhiều loại hoa, và có tác dụng phục hồi sức lực rất tốt. Họ lại cười phá lên liền đó, tỏ vẻ khinh thường cơn mưa, và khinh thường cả các Kỵ Sĩ Đen. Họ cảm thấy vài dặm cuối sẽ được vượt qua dễ dàng thôi.

Frodo ngã lưng vào một thân cây, và nhắm mắt lại. Sam và Pippin ngồi cạnh đó, họ bắt đầu âm ừ rồi hát khe khẽ

Ho! Ho! Ho! Với những cái chai tôi tu
Để chữa lành tim tôi và làm chân tôi run
Mưa có thể rơi mà gió có thể tru,
Và còn nhiều dặm nữa phải đi
Nhưng rồi tôi sẽ nằm dưới một cây cao
Và để cho những đám mây băng một khi
Ho! Ho! Ho!

Và họ lại bắt đầu cười lớn lên. Rồi họ đột ngột dừng lại liền sau đó. Frodo nhảy dựng lên. Một tiếng rền rĩ dạng vọng từ trong gió, giống như tiếng gào khóc của một con vật ma quái và cô đơn. Nó vẳng lên rồi chìm xuống, và kết thúc bằng một tiếng kêu hãi hùng lạnh lạnh. Họ đang ngồi hay đứng đều sửng cả lại, như thể bị đóng băng đột ngột, rồi nó được trả lời bởi một tiếng gào khác, yếu hơn và xa hơn, nhưng không kém phần kinh dị. Rồi một thoáng im lặng trôi qua, chỉ còn tiếng gió đùa trên lá.

"Và các anh nghĩ đó là cái gì?" cuối cùng Pippin hỏi, cố để nói thật khẽ, nhưng run lấy bẩy.

"Nếu đó là một con chim, thì tôi chưa bao giờ nghe loại chim này trước đây."

"Nó không phải là chim hay thú," Frodo nói. "Đó là một tiếng gọi, hoặc là một dấu hiệu - cái tiếng gào đó có ý nghĩa, cho dù tôi chưa hiểu được chúng. Nhưng không có một hobbit nào nói như thế cả,"

Không ai nói gì thêm. Tất cả bọn họ đều nghĩ đến các Kỵ Sĩ Đen <of course>, nhưng không ai nói đến họ. Họ bây giờ đều không muốn ở lại hay đi tiếp, nhưng rồi sớm hay muộn họ cũng phải băng qua vùng làng quê trống trải để đến Bến Phà, và tốt nhất là nên đi sớm hơn vào ban ngày. Một lúc sau họ bắt đầu khoác hành lý lên vai và bước đi.

Ngay sau đó thì khu rừng đột ngột kết thúc. Những vùng đồng cỏ rộng trải dài trước mắt họ. Bây giờ họ thấy rằng họ đã thật sự rẽ đi quá nhiều về hướng nam. Họ có thể nhìn thấy trên những vùng đất phẳng ngọn đồi thấp ở Bucklebury băng qua Sông, nhưng bây giờ nó lại ở phía bên trái họ. Họ trườn cẩn thận ra khỏi lề những rặng cây, và bắt đầu tiến càng nhanh càng tốt qua vùng đất trống.

Đầu tiên họ cảm thấy sợ, khi ra khỏi vùng đất được cây cối che chắn. Từ xa phía sau họ là vùng đất cao mà họ đã ăn sáng. Frodo nửa chờ đợi trông thấy một bóng kỵ sĩ nhỏ từ phía xa trên nền trời; nhưng không có dấu hiệu của ai cả. Mặt trời thoát khỏi những đám mây rải rác, khi nó đang chìm xuống những ngọn đồi mà họ vừa rời khỏi, và bây giờ thì nó lại chiếu sáng. Nỗi sợ hãi rời khỏi họ, cho dù họ vẫn cảm thấy bất an. Nhưng vùng đất trở nên trong lành và ngăn nắp hơn nhiều. Họ nhanh chóng đi vào những cánh đồng và bãi cỏ được chăm sóc tốt: có những hàng rào, cổng và những đường hào thoát nước. Mọi thứ có vẻ yên tĩnh và thanh bình, chỉ như một góc bình thường của Quận. Tinh thần họ lại dâng lên với mỗi bước chân. Đường ranh dòng Sông trở nên gần hơn; và các Kỵ Sĩ Đen bắt đầu có vẻ như những bóng ma của cánh rừng bây giờ đã ở xa đằng sau.

Họ băng qua lề của một cánh đồng đầy những củ cải to, và tiến vào một cái cổng chắc chắn. Đằng sau nó là một con đường rãnh nhỏ nằm giữa những hàng rào thấp hướng về những bụi cây xa xa. Pippin dừng lại.

"Tôi biết những cánh đồng và cái cổng này!" ông nói. "Đó là Bamfurlong, vùng đất của Chủ Trại Maggot già. Cánh đồng của ông ta nằm dưới những hàng cây đằng kia."

"Chuyện rắc rối này nối tiếp chuyện kia!" Frodo nói, nhìn có vẻ hoảng như thể Pippin nói rằng còn đường này là một đường rãnh dẫn đến hang của một con rồng. Những người khác nhìn ông với vẻ ngạc nhiên.

"Ông già Maggot thì sao nào?" Pippin hỏi. "Ông ta là một người bạn tốt của tất cả mọi người ở Brandybuck. Tất nhiên ông ta là một nỗi kinh hoàng đối với những ai xâm nhập và nuôi những con chó dữ - như dù sao thì những người ở dưới đó ở gần biên giới và phải phòng vệ nhiều hơn."

"Tôi biết," Frodo nói. "Nhưng cũng thế thôi," ông nói thêm với một tiếng cười xấu hổ, "tôi sợ ông ta với những con chó của ông ta. Năm này qua năm kia tôi cứ phải trốn trang trại của ông ta. Ông ta đã nhiều lần bắt được tôi xâm nhập sau những cây nấm, khi tôi còn nhỏ ở Phòng Rượu Mạnh. Lần cuối thì ông ta nện tôi, và mang tôi đến, chỉ tôi cho những con chó của ông ta. "Thấy chưa, các chú bé," ông nói, "lần tới nếu thẳng nhãi vô công rồi nghề này đặt chân lên đất của ta, các cung có thể chén thịt nó. Bây giờ thì nhìn nó biến này!" Chúng rượt theo tôi suốt đoạn đường ra đến Bến Phà. Tôi không bao giờ quên được nỗi khiếp hãi ấy - cho dù tôi dám nói rằng những con vật ấy biết việc của chúng và không thật sự định chạm vào tôi."

Pippin cười phá lên. "Được rồi, đến lúc anh phải giải quyết chuyện này rồi. Đặc biệt là nếu anh trở về sống ở Buckland. Ông Maggot già thật sự là một người rất can đảm - nếu như anh

để cho nắm cửa ông ta yên. Hãy đi xuống đường và như thế thì chúng ta không phải là những kẻ xâm nhập. Nếu chúng ta gặp ông ta, tôi sẽ nói chuyện. Ông ta là bạn của Merry, và tôi đã từng đi đến đấy với cậu ấy một lần rồi."

Họ đi dọc theo đường, cho đến khi họ thấy những mái che của một căn nhà lớn và những đồn điền nhô ra từ phía trên những hàng cây. Nhà Maggot và nhà Puddifoot của Stock, và phần lớn cư dân ở Marish, đều là người chuyên ở nhà, và cái đồn điền này được xây rất vững chắc bằng gạch và có một bức tường cao bao quanh nó. Có một cánh cửa gỗ mở rộng ra khỏi bức tường dẫn vào đường.

Thình lình có có những tiếng chó sủa nặng lên khi họ tiến lại gần và một giọng nói hét to lên: "Grip! Fang! Wolf! Thôi nào, các con!" Frodo và Sam sợ điếng, dừng lại, nhưng Pippin bước tiếp vài bước nữa. Cánh cổng mở ra và ba con chó khổng lồ xò ra đường, lao thẳng đến những lữ khách, sủa điên dại. Chúng không chú ý đến Pippin, nhưng Sam thụt lại phía từng, trong khi hai con chó nhìn như sói khịt khịt đánh hơi anh đầy vẻ nghi ngờ, và gầm gừ nếu anh chuyển động. Con lớn nhất và hung bạo nhất trong số ba con thì dừng ngay trước Frodo, lông dựng lên và gầm gừ.

Lúc này một hobbit rậm râu với một khuôn mặt tròn đỏ băng qua cửa. "Xin chào! Xin chào! Các ông là ai, các ông muốn gì?" ông hỏi.

"Xin chào, ngài Maggot!" Pippin nói.

Người chủ trại nhìn kỹ ông. "À, không phải là Thầy Pippin đó sao - ngài Peregrin Took chứ!" ông la lên, đổi thái độ từ cau có chuyển sang cười toe cười toét. "Lâu lắm rồi tôi không thấy ngài đến đây. Thật may cho ngài khi tôi biết ngài. Tôi vừa để cho bọn chó của tôi tấn công bất kỳ khách lạ nào. Hôm nay có một số chuyện kỳ cục lắm. Tất nhiên, thỉnh thoảng chúng ta cũng có những người khách kỳ lạ đến vùng này. Quá gần Sông," ông nói, lắc đầu. "Nhưng gã này thì hết sức kỳ quặc mà tôi chưa từng được thấy bao giờ. Hẳn ta không sẽ băng ngang đất của tôi mà không lui lại, nếu như tôi không cản hẳn."

"Ngài muốn nói gã nào?" Pippin hỏi.

"Thế ngài không thấy hẳn à?" người chủ trại nói. "Hắn vừa mới đi lên con đường hướng về đường bờ đắp. Nhưng có lẽ các vị nên đi vào trong, và chúng ta sẽ nói về những tin tức này một cách thoải mái hơn. Tôi có sẵn bia trên bàn, nếu như ngài và các bạn của ngài sẵn lòng, ngài Took."

Có vẻ như người chủ trại sẽ nói thêm với họ, nếu như thời gian và tính cách của ông ta cho phép, nên họ chấp nhận lời mời. "Thế còn bọn chó thì sao?" Frodo lo lắng hỏi.

Người chủ trại cười phá lên. "Chúng sẽ không hại anh đâu - trừ phi tôi cho phép chúng làm thế. Đến đây nào, Grip! Fang! Heel!" ông la lên "Heel, Wolf!" Trước sự nhẹ nhõm của Frodo và Sam, bọn chó tránh ra và để họ tự do bước đi.

Pippin giới thiệu hai bạn mình với người chủ trại. "Ngài Frodo Baggins," ông nói. "Có thể ngài không còn nhớ ông ta, nhưng ông ấy từng sống ở Phòng Rượu Mạnh." Nghe đến tên Baggins thì người chủ trại giật mình và liếc nhìn Frodo thật sắc. Trong một thoáng Frodo

nghĩ rằng ký ức của việc ăn trộm nấm đã sống dậy, và bọn chó sẽ được ra lệnh tống cổ ông đi. Nhưng Người Chủ Trại đã nắm lấy tay ông.

"Trời, chẳng lẽ lại kỳ lạ đến thế sao?" ông kêu lên, "Ngài Baggins đây ư? Vào trong đi nào! Chúng ta phải nói chuyện thôi."

Họ đi vào bếp của người chủ trại, và ngồi bên cạnh một cái lò sưởi lớn. Bà Maggot mang bia ra trong một cái bình lớn, và rót đầy bốn cái ca. Đó là một loại bia ngon, và Pippin thấy mình đã được đền bù cho việc để lỡ quán Chuồng Vàng. Sam nhấp ca bia của mình một cách nghi ngờ. Anh vốn không tin tưởng một cách tự nhiên tất cả mọi cư dân ở những vùng đất khác không phải ở Quận; và anh cũng không có ý định nhanh chóng kết bạn với bất kỳ ai đã từng nện chủ anh, cho dù đã lâu rồi.

Sau vài câu phù phiếm về thời tiết và triển vọng của nông nghiệp (vốn không hề tệ hơn thường lệ), Chủ Trại Maggot đặt cái ca của mình xuống và lần lượt nhìn khắp mọi người.

"Nào, ngài Peregrin," ông nói, "ngài từ đâu đến thế, và ngài sẽ đi đâu? Không phải là ngài đến thăm tôi đây chứ? Vì nếu vậy thì ngài đã đi qua cổng mà tôi không thấy được ngài."

"À, không," Pippin trả lời. "Thật sự mà nói, do ngài đã đoán ra, chúng tôi đi vào con đường làng từ đầu kia: chúng tôi đã băng qua nông trại của ngài. Nhưng đó chỉ là sự ngẫu nhiên. Chúng tôi lạc đường trong rừng, quay trở lại ngừng Woodhall, trong khi thử tìm một đường tắt qua Bến Phà."

"Nếu như các ngài đang gấp, thì con đường lớn sẽ hữu dụng hơn," người chủ trại nói. "Nhưng tôi không lo lắm về điều này. Các ngài phải đi trên vùng đất của tôi, nếu như ngài suy nghĩ kỹ một chút, ngài Peregrin ạ. Và ngài, ngài Baggins, - cho dù tôi dám nói là ngài vẫn còn thích nấm. " Ông cười phá lên. "À phải, tôi đã nhận ra cái tên. Tôi đã nhớ lại lúc cậu Frodo Baggins trẻ là một trong những gã quậy phá nhất ở Buckland. Nhưng không phải là tôi đang nghĩ đến nấm đây. Tôi đã nghe đến cái tên Baggins trước khi ngài xuất hiện. Ngài nghĩ như thế nào khi biết rằng cái gã khách quái gở kia đã hỏi tôi về ngài?"

Họ nín thở chờ ông nói tiếp. "Ờ," người chủ trại tiếp tục, rề rà lôi kéo sự chú ý, "hắn cưỡi trên một con ngựa đen to tướng cổng trại, lúc ấy đang mở, và phóng thẳng đến cửa nhà tôi. Hắn cũng đen tuyền từ đầu đến chân, mặc áo choàng và đội mũ trùm, như thể hắn không muốn ai biết mặt hắn. "Thế bây giờ thì hắn muốn biết gì ở Quận nhỉ?" tôi thầm nghĩ. "Chúng ta đâu có thấy nhiều Gã Đen vượt biên giới đâu; và dù sao thì tôi cũng chưa bao giờ nghe đến một ai giống như cái gã đen này."

"Xin chào!" tôi nói vọng ra với hắn, "Con đường làng này không dẫn đến đâu cả, và dù anh sẽ đi đâu, thì hãy quay trở lại càng nhanh càng tốt." Tôi không thích vẻ ngoài của hắn, và khi Grip phóng ra, nó hít người rồi la lên ăng ẳng giống như vừa bị sút: nó cụp đuôi xuống và tru lên rừng rợn. Cái gã đen ấy vẫn ngồi yên.

"Tôi đến từ đằng kia," hắn nói, chậm chạp và có vẻ cứng nhắc, chỉ về phía tây, phía trên nông trại của tôi, nếu như các ngài muốn biết. "Ông đã từng thấy Baggins chưa?" hắn hỏi bằng một giọng rất kỳ quặc, và cúi người về phía tôi. Tôi không thể thấy một khuôn mặt nào

cả, vì cái mũ trùm của hắn cũng rũ xuống rất thấp; và tôi cảm thấy một cảm giác ớn lạnh trên sống lưng. Nhưng tôi không hiểu vì sao mà hắn lại phóng ngựa qua đất của tôi táo tợn thế."

"Đi đi!" tôi nói, "không có Baggins nào ở đây hết. Anh đến sai phần Quận rồi. Tốt hơn anh nên quay trở lại phía tây về phía Hobbitton - nhưng lúc này thì anh có thể đi trên đường cái."

"Baggins đã rời khỏi đó," hắn thì thầm trả lời. "Nó đang đến. Nó không xa đây. Ta muốn tìm thấy nó. Nếu nó đi qua đây thì ông sẽ nói với ta chứ? Ta sẽ cho ông vàng."

"Không, không đâu," tôi nói. "Tốt hơn anh nên trở về nơi của mình, nhanh lên. Ta cho anh một phút trước khi ta gọi tất cả chó của ta đến."

"Hắn khễ rít lên. Có thể đó là tiếng cười, hoặc có thể không phải. Rồi hắn thúc con ngựa to tướng của hắn lại phía tôi, và tôi chỉ vừa kịp nhảy tránh ra khỏi đường. Tôi gọi bọn chó, nhưng hắn đã phóng đi, phóng qua cái cổng trại và lao lên đường hướng về đường bờ đắp như một tia chớp. Các ngài nghĩ sao nào?"

Frodo ngồi một lúc nhìn về phía ngọn lửa, nhưng ông chỉ nghĩ đến một việc là làm thế nào mà họ lại đến Bến Phà. "Tôi không biết phải nghĩ gì," cuối cùng ông nói.

"Thế thì tôi sẽ nói ngài nên nghĩ gì," Maggot nói. "Ngài đừng bao giờ hoà mình vào đám người Hobbitton cả, ngài Frodo ạ. Những người trên đó kỳ cục lắm." Sam cựa quậy trên ghế, và nhìn người chủ trại với ánh mắt không thiện cảm. "Nhưng ngài chỉ luôn là một đứa trẻ thiếu traten trọng. Khi tôi nghe rằng ngài đã rời Brankdybuck và đến chỗ ông Bilbo già, tôi nghĩ rằng ngài sẽ gặp rắc rối. Hãy nhớ lấy lời tôi, tất cả những chuyện này xuất phát từ những việc làm lạ lùng của ông Bilbo. Tiền bạc của ông ấy có được theo một cách lạ lùng ở những vùng đất kỳ lạ, họ nói thế. Có thể là có một số người muốn biết vàng bạc châu báu mà ông ấy chôn giấu trên ngọn đồi ở Hobbitton đến từ đâu, theo như tôi biết?"

Frodo không nói gì, những ước đoán sắc sảo của người chủ trại làm ông khá bối rối.

"Được rồi, ngài Frodo ạ," Maggot tiếp tục, "tôi rất vui mừng khi ngài đã tỉnh trí mà quay lại Buckland. Lời khuyên của tôi là: hãy ở lại đây! Và đừng giao du với những người lạ nữa. Ngài sẽ có bạn ở những nơi đó. Nếu nhưng có bất kỳ một gã đen nào lại đuổi theo ngài, tôi sẽ xử lý chúng. Tôi sẽ nói là ngài đã chết, hoặc đã rời khỏi Quận, hoặc bất kỳ điều gì mà ngài muốn. Và điều này có thể cũng khá đúng; vì có vẻ nhưng họ không muốn biết tin tức về ông Bilbo."

"Có thể là ngài đúng," Frodo nói, tránh ánh mắt của người chủ trại và nhìn vào phía bếp lửa. Maggot nhìn ông trầm ngâm. "Được lắm, tôi thấy là ngài đã có những ý tưởng riêng của mình," ông nói. "Thật rõ như ban ngày rằng chẳng phải ngẫu nhiên gì mà ngài và cái tay kỳ sĩ ấy lại cùng đến đây vào cùng một buổi chiều; và có thể dù sao thì tin tức của tôi không phải là một tin quá bất ngờ với ngài. Tôi không yêu cầu ngài phải nói với đôi những gì mà ngài định giữ cho mình; nhưng tôi thấy là ngài đang gặp phải rắc rối. Có thể ngài nghĩ rằng không dễ dàng gì để đến được Bến Phà mà không bị bắt gặp?"

"Tôi đã nghĩ thế," Frodo nói. "Nhưng chúng tôi phải thử để đây; và việc ngồi và suy nghĩ sẽ không giải quyết được gì. Thế nên tôi sợ rằng chúng tôi phải đi. Vô cùng cảm ơn về sự tốt bụng của ngài. Tôi đã rất kinh hoàng với ngài và những con chó của ngài vào hơn ba mươi năm trước, Chủ Trại Maggot ạ, cho dù có thể ngài sẽ cười khi nghe thế. Thật là đáng tiếc, vì tôi đã mất một người bạn tốt. Và bây giờ thì tôi xin lỗi vì phải rời khỏi đây sớm. Nhưng tôi sẽ trở lại, có thể là một ngày nào đó khi tôi có cơ hội."

"Ngài sẽ được chào đón khi ngài đến," Maggot nói. "Nhưng lúc này thì tôi có một ý kiến. Lúc này mặt trời đã gần lặn, và chúng tôi sẽ ăn một bữa khuya; vì chúng tôi gần như sẽ lên giường ngay sau Mặt trời. Nếu ngài và ngài Peregrin và mọi người có thể ở lại và cùng ăn với chúng tôi, thì chúng tôi sẽ rất vui!"

"Và chúng tôi cũng thế!" Frodo nói. "Nhưng chúng tôi phải đi ngay, tôi e là thế. Cho dù là trời sẽ tối trước khi chúng tôi đến được Bến Phà."

"A! Nhưng đợi một phút nào! Tôi đã định nói rằng: sau bữa ăn khuya, tôi sẽ lấy ra một cái xe ngựa nhỏ, và tôi sẽ chở tất cả các ngài đến Bến Phà. Nó sẽ đỡ các ngài một đôi đường, và nó cũng có thể là một cách giúp các ngài tránh khỏi rắc rối."

Lúc này thì Frodo đồng ý lời đề nghị với vẻ rất biết ơn, trước sự nhẹ nhõm của Pippin và Sam. Mặt trời đã ở sau những ngọn đồi phía tây, và ánh sáng đang tắt dần. Hai con trai của Maggot và ba con gái của ông đi vào, và một bữa khuya ê hề được dọn ra cái bàn lớn. Bếp đã chiếu sáng bởi những ngọn nến và lửa được khởi lại. Bà Maggot tắt bật đi lại. Một hoặc hai hobbit khác trong nông trại cũng đi vào. Sau một lúc ngắn thì có mười bốn hobbit ngồi vào ăn. Có rất nhiều bia, một lượng lớn nấm và thịt muối, ngoài rất nhiều những món ăn của nông trại khác. Bọn chó nằm bên lửa, gặm vỏ phomat và nhai xương.

Khi họ ăn xong, người chủ trại và các con trai của ông đi ra với một cái đèn lồng và chuẩn bị cỗ xe ngựa. Khoảng sân đã khá tối, khi những người khách đi ra. Họ ném hành lý lên xe và leo vào. Người chủ trại cầm lái, và quất roi vào hai con ngựa lùn trắng kiện, Vợ ông đứng trong vùng sáng của cánh cửa mở rộng.

"Cẩn thận nhé, anh Maggot!" bà kêu lên. "Đừng tranh cãi với bất kỳ người lạ nào, và trở về ngay nhà!"

"Anh sẽ làm thế!" ông nói, và phóng xe ra khỏi cổng. Lúc này không còn hơi gió nào nữa, đêm trở nên tĩnh mịch và im lặng, và không khí trở lạnh. Họ đi mà chẳng có ánh sáng gì và tiến bước rất chậm chạp. Sau một vài dặm thì họ đi hết con đường làng, băng qua một cái rãnh sâu và leo một dốc ngắn lên một đường bờ đắp cao.

Maggot cúi xuống và nhìn sang mọi phía, hướng bắc và nam, nhưng không thể thấy được gì trong bóng đêm, không có một âm thanh nào trong không khí tĩnh lặng. Bờ sông nhìn rất mờ ảo - sương mù đang dâng lên phía trên rãnh và lan ra khắp các cánh đồng.

"Nó sẽ trở nên rất dày đây," Maggot nói; "nhưng tôi sẽ không thả đèn cho đến khi tôi về nhà. Chúng ta sẽ nghe thấy mọi thứ trên con đường từ xa trước khi chúng ta gặp nó."

Từ con đường làng nhỏ chỗ Maggot đến Bến Phà khoảng hơn năm dặm. Các hobbit quấn kín mình, nhưng tai họ vẫn dõi theo mọi tiếng động trên tiếng bánh xe ken két và tiếng vó ngựa lọc cọc chậm chậm. Frodo cảm thấy cỗ xe có vẻ như còn chậm hơn một con ốc sên, Bên cạnh ông Pippin đang gật gù muốn ngủ; nhưng Sam thì đang nhìn chăm chăm vào màn sương dâng lên.

Cuối cùng họ cũng đã đến con đường làng dẫn vào Bến Phà. Nó được đánh dấu bởi hai cây trụ trắng cao vừa chọt lờ mờ hiện ra bên phải họ. Chủ Trại Maggot kéo những con ngựa lùi của ông và cỗ xe cọt két ngừng lại. Họ chỉ mới vừa lục tục kéo ra, thì thành linh họ nghe thấy cái mà tất cả đều sợ khiếp: tiếng vó ngựa vang lên trên con đường phía trước. Âm thanh vang thẳng đến chỗ họ. Maggot nhảy xuống, đứng trước đầu ngựa và nhìn thẳng vào vùng tối. Người kỵ sĩ phóng đến với tiếng vó ngựa lọc cọc. Tiếng móng ngựa vang lên thật rõ trong vùng không khí tĩnh lặng đầy sương mù.

"Tốt hơn là ngài nên trốn đi, thưa ngài Frodo," Sam lo lắng nói. "Ngài nên leo xuống xe ngựa và phủ mền lên, và chúng tôi sẽ nhử tên kỵ sĩ ấy đi!" Ông leo ra và đi đến bên người chủ trại. Các Kỵ Sĩ Đen sẽ phải vượt qua anh mới đến cỗ xe được.

Lọc cọc, lọc cọc. Tay kỵ sĩ đã gần đến chỗ họ.

"Xin chào!" Chủ Trại Maggot kêu lớn. Tiếng vó ngựa ngừng lại liền sau đó. Họ nghĩ rằng họ có thể lờ mờ thấy được một bóng áo khoác đen trong sương mù, cách đó vài met. "Nào!" người chủ trại nói, ném dây cương vào tay Sam và bước lên. "Sao anh không đến gần hơn một bước! Anh muốn gì, và anh đi đâu?"

"Tôi muốn ông Baggins. Ông có thấy ông ta không?" một giọng nói ghen ghét vang lên - nhưng đó là giọng của Merry Brandybuck. Một ngọn đèn tối được giở ra, và ánh sáng của nó chiếu lên khuôn mặt kinh ngạc của người chủ trại,

"Ngài Merry!" ông la lên.

"Phải, tất nhiên! Thế ông nghĩ rằng đây là ai?" Merry nói và bước đến.

Khi ông đi ra khỏi sương mù và sự sợ hãi của họ đã bớt đi, thì ông chọt có vẻ như thu nhỏ về hình dạng bình thường của một hobbit. Ông đang cưỡi một con ngựa lùi, và một vết trầy được băng vòng qua cổ ông và phía trên cằm ông nhô ra khỏi sương mù.

Frodo chạy ra khỏi cỗ xe ngựa để đón bạn. "Cuối cùng thì cậu cũng đã đến!" Merry nói. "Mình đang bắt đầu tự hỏi không biết là cuối cùng cậu có đến không, và mình đã định trở về ăn bữa khuya. Khi sương dày hơn thì mình băng lên về hướng Stock để nhìn xem anh có ngã vào một cái rãnh nào đó không. Nhưng chúa phù hộ mình nếu mình biết được cậu sẽ đến bằng đường nào. Ông đã tìm thấy họ ở đâu, ông Maggot? Ở trong ao vẹt của ông à?"

"Không, tôi thấy họ xâm nhập vào chỗ tôi," người chủ trại nói, "suýt nữa tôi đã xua chó vào họ; nhưng họ sẽ kể với ngài về mọi chuyện, tôi tin vậy. Nào, nếu như các ngài thứ lỗi, thưa ngài Merry và ngài Frodo cùng với mọi người, tôi sẽ trở về nhà, bà Maggot sẽ lo lắng khi đêm trở nên khuya."

Ông đánh cổ xe vào con đường làng và quay đầu nó lại. "Nào, tạm biệt tất cả các ngài," ông nói. "Bữa nay kỳ cục quá, không thể nào làm được. Nhưng mọi sự tốt đẹp sẽ kết thúc tốt đẹp thôi; cho dù có thể chúng ta không nên nói thế cho đến khi chúng ta về đến cửa. Tôi sẽ không phủ nhận rằng tôi sẽ vui mừng nếu khi tôi làm điều này." Ông thắp những cái đèn lồng của mình, và treo lên. Thành linh, ông lấy ra một cái túi lớn dưới chỗ ngồi. "Suýt nữa thì quên," ông nói, "bà Maggot làm cái này cho ngài Baggins, cùng với lời hỏi thăm của bà." Ông đưa nó xuống và phóng đi, cùng với những lời cảm ơn và chúc tụng bám theo.

Họ quan sát những vòng sát mờ nhạt quanh những cái đèn lồng của ông khi chúng nhỏ dần trong màn sương đêm. Chợt Frodo cười phá lên: từ cái túi được đậy kín mà ông đang cầm, mùi nấm đang bốc lên.

BÍ ẨN LỘ DIỆN

"Bây giờ thì tốt hơn chúng ta nên về nhà," Merry nói. "Tôi thấy rằng trong tất cả chuyện này có cái gì đó kỳ kỳ, nhưng hãy đợi cho đến khi về tới nơi đã."

Họ quay trở lại con đường dẫn vào Bến Phà, một con đường thẳng được chăm sóc tốt với những tảng đá trắng lót hai bên lề đường. Nó dẫn họ đi khoảng một trăm yard để về đến bờ sông, ở đây có một có một bến tàu lớn bằng gỗ. Một chiếc phà lớn đang neo ở đó. Một cái cọc gần bên bờ nước sáng lên dưới ánh sáng toả ra từ hai ngọn đèn từ những cột cao phía trên. Phía sau họ là màn sương trên những cánh đồng bằng phẳng lúc này đang hiện ra phía trên những hàng rào; nhưng màn nước trước mặt họ rất tốt, chỉ có vài màn sương cuộn lại như những luồng hơi nước giữa những đám sậy bên bờ. Có vẻ như phía bờ xa hơn thì ít sương hơn.

Merry dẫn con ngựa lùn qua lối đi vào chiếc phà, và những người khác đi theo. Merry chậm chạp chống sào đẩy nó đi bằng một cây sào dài. Dòng Sông Rượu Mạnh chảy chậm rãi dài trước họ. Phía bờ bên kia khác dốc, và trên nó là một con đường dẫn lên dãy đất phía xa. Những ngọn đèn nhấp nháy ở đây. Phía sau nó là Ngọn Đèn Buck lờ mờ; và vượt ra ngoài lớp màn sương mù có nhiều cánh cửa sổ tròn đang phát sáng, màu vàng và đỏ. Chúng là những cánh cửa sổ của Phòng Rượu Mạnh, ngôi nhà cổ xưa của nhà Brandybuck.

Trước đây khá lâu Gorhendad Oldbuck, người đứng đầu gia đình Oldbuck, một trong những người già nhất ở Marish hay đúng ra là của cả Quận, đã băng qua sông, vốn có đường biên gốc ở vùng đất phía đông. Ông đã dựng lên (hoặc đã đào xới lên) Phòng Rượu Mạnh, đổi tên mình thành Brandybuck, và định cư ở đây để trở thành chủ nhân của một đất nước độc lập ảo nhỏ bé. Gia đình của ông cứ phát triển dần, và sau khi ông qua đời thì lại càng phát triển, cho đến khi Phòng Rượu Mạnh chiếm cứ hết cả ngọn đồi nhỏ, có ba cánh cửa trước lớn, nhiều cửa ngách và khoảng một trăm cái cửa sổ. Nhà Brandybuck và những người hầu đông đảo của họ bắt đầu đào xới, và sau đó xây dựng khắp chung quanh. Đó là sự khởi thủy của Buckland, một dãy đất dày đầy người sống giữa con sông và Khu Rừng Già, một dạng thuộc địa của Quận. Ngôi làng chính của họ là Bucklebury, sống riêng ra trên những bờ và vách đá đằng sau Phòng Rượu Mạnh.

Những người ở Marish rất thân thiện với những người Bucklanders, và những chức sắc của Chủ Nhân Nhà (lãnh đạo của gia đình Brandybuck được gọi thế) vẫn được biết đến bởi những người nông dân giữa Stock và Rushey. Nhưng phần lớn những người ở vùng Quận cũ vẫn xem những người Bucklander là những người kỳ dị như là những người nửa sống ở nước ngoài. Dù vậy, thật sự ra họ vẫn rất khác với những hobbit khác ở Bốn Xu. Ngoài trừ một điểm: họ rất thích đi thuyền, và một số trong số họ có thể bơi được.

Vùng đất của họ ban đầu không được bảo vệ từ phía Đông; nhưng ở phía này họ đã xây một hàng rào: khu Cỏ Cao. Nó được trồng qua nhiều thế hệ trước, bây giờ đã dày san sát, vì nó được chăm sóc thường xuyên. Nó lan ra khắp các con đường ở Cầu Rượu Mạnh, trong một

vòng lớn vòng ra từ con sông, dẫn đến Haysend(từ đó dòng Liễu Rủ chảy ra khỏi Rừng dẫn vào Phòng Rượu Mạnh), trải dài suốt hai mươi dặm. Nhưng tất nhiên đó không phải là một sự bảo vệ hoàn hảo. Khu Rừng vẫn khá gần hàng rào ở nhiều nơi. Vào buổi tối thì những người Bucklander luôn khoá cửa, và điều này cũng không thường thấy ở Quận.

Chiếc Phà di chuyển chậm chạp băng qua nước. Con kênh Buckland đã gần hơn. Sam là thành viên duy nhất trong cả đoàn chưa từng đến con sông này. Anh có một cảm giác là lạ khi dòng sông chậm chậm ùng ục chảy ra. Cuộc sống cũ của anh đã nằm lại sau màn sương, một cuộc phiêu lưu tăm tối đang ở trước mặt. Anh gãi đầu, và trong một thoáng một niềm mơ ước thoáng qua anh rằng ngài Frodo vẫn tiếp tục sống yên bình ở Bag End.

Bốn hobbit bước ra khỏi phà. Merry buộc nó lại, và Pippin đã dẫn con ngựa lùn lên mặt đường, nơi Sam (người đang nhìn lại phía sau, như thể nói lời chia tay với Quận) nói với một giọng thì thầm khàn khàn: "Nhìn đằng sau kia, ngài Frodo! Ngài có thấy gì không?"

Từ phía đằng xa, dưới những ngọn đèn thấp thoáng, họ có thể nhận ra một hình bóng: nó giống như một đám đông đen tối ở phía sau. Nhưng khi họ nhìn về phía nó thì nó có vẻ như chuyển động và lúc lắc, như thể đang tìm kiếm trên mặt đất. Nó trườn tới, hoặc là đi rập tới, lùi trở lại vào vùng tối sau những ngọn đèn. "Cái gì ở trong Quận thế này?" Merry kêu lên.

"Có cái gì đó đang đi theo chúng ta," Frodo nói. "Nhưng đừng hỏi gì nữa vào lúc này! Hãy đi ngay nào!" Họ vội vã đi theo con đường dẫn lên đỉnh của bờ sông, nhưng khi họ nhìn lại thì con kênh phía xa đã phủ đầy sương mù, và không thể thấy gì nữa.

"Cám ơn chúa là anh không để lại con thuyền nào ở bờ tây!" Frodo nói. "Ngựa có thể lội qua sông được không?"

"Họ có thể đi hai mươi dặm lên phía bắc về phía Cầu Rượu Mạnh - hoặc là họ có thể bơi qua," Merry trả lời. "Cho dù tôi chưa bao giờ nghe rằng có một con ngựa nào đã từng bơi qua Sông Rượu Mạnh. Nhưng những con ngựa làm gì mới được chứ?" "Tôi sẽ kể cho anh nghe sau. Hãy mau đi về nhà và chúng ta có thể nói chuyện."

"Được thôi! Anh và Pippin biết đường rồi; nên tôi sẽ phóng đi trước và nói với Bolger Béo rằng các anh đang đến. Chúng ta sẽ có bữa khuya và mọi thứ."

"Chúng tôi đã ăn bữa khuya sớm với Chủ Trại Maggot rồi," Frodo nói; "nhưng chúng tôi có thể ăn thêm bữa nữa."

"Các anh sẽ có nó! Đưa cho tôi cái giỏ này!" Merry nói, và phóng ngựa về phía trước vào bóng tối.

Từ Sông Rượu Mạnh đến căn nhà mới của Frodo ở Crickhollow còn một quãng đường. Họ băng qua Đồi Buck và Phòng Rượu Mạnh ở phía trái họ, và đi ở vành ngoài của Bucklebury vào con đường chính ở Buckland dẫn xuống phía nam của cây Cầu. Khoảng nửa dặm dọc theo phía bắc hướng này họ đi vào một con đường mở ra về phía phải của họ. Họ đi theo nó vài dặm khi nó dẫn lên và hạ xuống vào làng.

Cuối cùng họ đi vào một cái cổng hẹp trong một hàng rào dày. Trong bóng tối thì không thể nhìn thấy cái gì của căn nhà được: nó dựng trên một con đường làng nằm giữa một cái vòng

cỏ rộng bao bởi một hàng cây thấp bên trong một hàng rào bên ngoài. Frodo đã chọn nó, bởi vì nó nằm ở vị trí nửa trong nửa ngoài góc ngôi làng, và không có ai sống gần bên. Bạn có thể vào và ra mà không ai chú ý đến. Nó đã được xây dựng khá lâu trước đây bởi nhà Brandybuck, dùng để tiếp khách, hoặc để cho các thành viên của gia đình muốn tránh khỏi cuộc sống sôi động ở Phòng Rượu Mạnh một thời gian. Đó là một ngôi nhà theo phong cách làng quê cổ xưa, giống như một cái lều hobbit ở mọi điểm có thể được: nó dài và thấp, không có cầu thang dẫn lên trên; nó có một cái trần bằng đất cỏ, cửa sổ chung qua, và một cửa lớn tròn.

Khi họ đi trên con đường xanh dẫn ra từ cổng thì không có ánh sáng gì cả; các cửa sổ tối tăm và được đóng chặt. Frodo gõ cửa, và Bolger Béo mở nó ra. Một luồng sáng thân thiện chiếu ra. Họ nhanh chóng đi vào trong và đóng chặt lại. Họ đang ở trong một căn phòng rộng với những cánh cửa khắp mọi hướng; ở phía trước họ là một lối đi dẫn ngược vào giữa ngôi nhà.

"Nào, các vị nghĩ gì?" Merry hỏi khi đi vào lối đi. "Chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể trong một thời gian ngắn để làm cho nó giống như một ngôi nhà. Sau hết thì ông Béo và tôi chỉ mới dỡ chuyển hàng cuối xuống vào hôm qua."

Frodo nhìn quanh. Nó giống như ở nhà. Nhiều món đồ ưa thích của ông - hoặc những món đồ của Bilbo (họ khá nhớ về ông trong lần bán đồ vừa rồi) - đã được sắp xếp gần giống như vị trí của chúng ở Bag End. Nơi này rất dễ chịu, tiện nghi và thoải mái; và ông thấy mình đang ước rằng ông sẽ thật sự định cư ở đây để an hưởng tuổi già. Có vẻ không công bằng khi đưa các bạn của mình vào rắc rối; và ông tự hỏi lần nữa rằng làm sao mà ông có thể báo cho họ biết là ông phải sớm phải lìa họ, thật sự là ngay tức khắc. Nhưng điều này phải được làm vào chính đêm nay, trước khi tất cả họ lên giường.

"Thật là vui," ông cố sức nói, "Tôi khó mà cảm thấy rằng thật ra tôi đã dời nhà."

Những du khách treo áo khoác lên, và hạ hành lý xuống nền nhà. Merry dẫn họ xuống một lối đi và mở một cánh cửa ở góc xa. Ánh sáng lan ra, và hơi nước bốc lên.

"Một phòng tắm!" Pippin la lên. "Ôi, chúa ban phúc cho Meriadoc!"

"Thế tôn ty trật tự của chúng ta đâu?" Frodo nói. "Người lớn tuổi nhất trước, hay là người nhanh nhất trước? Dù sao thì anh cũng sẽ là người cuối, Master Peregrin ạ."

"Hãy tin tôi để sắp xếp mọi thứ tốt hơn thế!" Merry nói. "Chúng ta không thể bắt đầu cuộc sống ở Crickhollow với một cuộc tranh cãi về chuyện nhà tắm. Ở trong ấy có ba chậu tắm, và một thùng đầy nước sôi để nấu quần áo. Khăn tắm, thảm chùi chân và xà phòng cũng có sẵn. Vào trong đi, và nhanh lên!"

Merry và ông Béo đi theo hướng kia của lối đi vào bếp và bận rộn với những công việc chuẩn bị cuối cùng cho một bữa khuya trễ. Những lời hát nối đuôi nhau vọng ra từ phòng tắm hoà lẫn với những âm thanh tung toé của nước. Giọng của Pippin thành linh vọt lên trên giọng của những người khác trong một trong những bài hát ưa thích của Bilbo trong phòng tắm.

Hát nào!
Hãy tắm cho hết một ngày
Kỳ cho hết sạch bùn này trôi nhanh
Tên diên không hát lạnh chanh
Nước Nóng xua sạch sành sanh ưu phiền
Tiếng nước như giọt mưa tiên
Như tiếng suối chảy mọi miền gần xa
Mưa rả rích, suối hiền hoà
Một dòng Nước Nóng toả ra hơi lành
Nước lạnh có thể uống nhanh
Xua đi cơn khát đỡ dành niềm vui
Nhưng tốt hơn là Bia tươi
Với dòng Nước Nóng dội vùi ấm lưng
Nước tuôn từ bể nước chung
Muôn trùng lấp lánh sao lưng chùng trời
Nhưng nước nào ngọt ngào hơn
Như dòng nước nóng ấm chân tôi này!

Rồi có một tiếng nước bắn tung toé âm lên, rồi tiếng Frodo hét lên "Whoa!". Có như nước từ bồn tắm của Pippin đang bắn tung lên cao như một vòi phun nước.

Merry bước đến bên cửa: "Thế còn bữa tối và chút bia đổ vào họng thì sao nào?" ông gọi. Frodo bước ra để hong tóc lại tóc.

"Trong không khí đã có quá nhiều nước đến ối tôi phải đi vào bếp để chấm dứt nó,"

"Ừa!" Merry nói, nhìn vào trong. Nền đá bây giờ đầy nước. "Các anh nên lau sạch nó trước khi đi ăn bất kỳ cái gì. Peregrin này," ông nói. "Nhanh lên, nếu không thì chúng tôi không đợi đâu."

Họ ăn bữa khuya trong bếp trên một cái bàn gần bên bếp lửa. "Tôi tin là các anh không muốn ăn thêm nắm nữa chứ?" Fredegar nói mà không có hy vọng gì nhiều. "Vâng, đúng thế!" Pippin nói.

"Chúng là của tôi!" Frodo nói. "Bà Maggot đã cho tôi, đó là một nữ hoàng giữa những bà chủ trại. Hãy dẹp lòng tham của anh đi, tôi sẽ quản lý chúng."

Những người hobbit rất thích nắm, thậm chí còn hơn cả những Con Người Lớn tham lam nhất. Thật sự điều này giải thích phần nào khi còn trẻ Frodo thường thích đi đến những cánh đồng danh tiếng ở Marish, và việc Maggot đã giận dữ như thế nào. Chuyện như thế là rất nghiêm trọng, thậm chí so với chuẩn của người hobbit. Ngoài ra còn nhiều món khác nữa, và khi họ ăn xong thì thậm chí ông Bolger cũng thở phào nhẹ nhõm. Họ dẹp bàn, và xếp ghế bên lò sưởi.

"Chúng ta sẽ rửa sau," Merry nói. "Bây giờ thì hãy kể với tôi tất cả mọi chuyện! Tôi đoán là các anh đã trải qua một cuộc phiêu lưu, mà không có tôi trong đó thì thật không công bằng."

Tôi muốn biết toàn bộ; và điều tôi muốn biết nhất là chuyện về ông Maggot già, và vì sao ông ta lại nói chuyện với tôi như thế. Giọng của ông tỏ ra là ông sợ khiếp, nếu đúng là như thế."

"Tất cả chúng tôi đều sợ khiếp," Pippin nói sau khi ngừng lại một chút, trong khi đó Frodo nhìn vào bếp lửa mà không nói gì. "Anh cũng sẽ vậy thôi, nếu như anh bị các Kỵ Sĩ Đen rượt đuổi suốt hai ngày liền."

"Thế họ là ai?"

"Những bóng đen cưỡi trên những con ngựa đen," Pippin trả lời. "Nếu như Frodo không chịu nói, thì tôi sẽ kể cho anh tất cả mọi chuyện từ lúc bắt đầu." Rồi ông kể lại toàn bộ câu chuyện về cuộc hành trình của họ kể từ khi họ rời khỏi Hobbiton. Sam thêm vào những cái gật đầu tán đồng và những tiếng kêu cảm thán khác nhau. Frodo vẫn lặng im. "Tôi đáng lý cũng đã nghĩ là các anh đã dựng lên toàn bộ chuyện này," Merry nói, "nếu như không phải là tôi cũng đã thấy một bóng đen ở bến tàu - và nghe thấy giọng nói khác lạ của ông Maggot. Tất cả những chuyện này là thế nào, Frodo?"

"Ông anh Frodo cứ kín như bưng," Pippin nói. "Nhưng đã đến lúc anh ta phải mở miệng rồi. Cho đến lúc này thì chúng tôi không biết chuyện gì cả ngoài những lời phán đoán của Chủ Trại Maggot rằng có chuyện gì đó với kho báu của ông Bilbo già."

"Đó chỉ là một lời đoán thôi," Frodo vội vàng nói. "Ông Maggot không biết gì đâu."

"Ông già Maggot ấy khôn ngoan lắm." Merry nói. "Khó mà biết đằng sau những lời ông ấy nói thì ông ta đang nghĩ gì. Tôi nghe rằng ông ta đã từng đến Khu Rừng Già mt lần, và ông ta có tiếng là biết được nhiều chuyện lạ. Nhưng ít ra thì anh có thể kể lại với chúng tôi, Frodo ạ, xem anh nghĩ rằng những phán đoán của ông ta đúng hay sai."

"Tôi nghĩ là," Frodo chậm chạp trả lời, "lời đoán ấy đúng, với những gì được đoán. Đó một mối liên hệ giữa những chuyến phiêu lưu cũ của bác Bilbo với việc các Kỵ Sĩ đang tìm kiếm, hoặc có thể nên nói là săn lùng, ông ấy hoặc tôi. Tôi cũng sợ là, nếu các anh muốn biết, rằng chuyện này hoàn toàn không có chút gì đùa cợt cả; và tôi không được an toàn ở đây hay ở bất kỳ đâu." Ông nhìn quanh các cửa sổ và bức tường, nhưng thế ông nghĩ rằng họ có thể thành linh xuất hiện. Những người khác nhìn ông lặng im, và trao đổi những cái liếc mắt đầy ý nghĩa với nhau.

"Nó lộ ra trong tích tắc," Pippin thì thầm với Merry. Merry gật đầu.

"Được rồi!" cuối cùng Frodo nói, ngời thẳng lưng lên, như thể ông đã có một quyết định.

"Tôi không thể giữ kín việc này lâu hơn nữa được. Tôi có một chuyện để nói với tất cả các vị. Nhưng tôi không biết phải bắt đầu như thế nào."

"Tôi nghĩ là tôi có thể giúp anh," Merry lặng lẽ nói, "bằng cách tự mình nói với anh một ít."

"Anh muốn nói gì?" Frodo nói, nhìn bạn một cách lo lắng, "Chỉ là thế nào, ông bạn già Frodo ạ: anh đang đau khổ, bởi vì anh không biết làm cách nào để nói lời tạm biệt. Anh định rời khỏi Quận, tất nhiên là thế. Nhưng nguy hiểm đã đến sớm hơn anh đợi, và bây giờ anh phải quyết định ngay. Và anh không muốn thế. Chúng tôi rất thông cảm với anh."

Frodo há hốc miệng rồi ngậm lại ngay. Cái nhìn ngạc nhiên của ông hài đến nỗi mọi người cười phá lên. "Ông bạn già Frodo thân mến!" Pippin nói. "Thế anh thật sự nghĩ là anh đã che mắt được tất cả chúng tôi đấy à? Anh không cẩn thận hay khôn ngoan được thế đâu! Rõ ràng là anh đã chuẩn bị để đi và nói lời chia tay với tất cả những nơi anh thường lui tới từ tháng Tư. Chúng tôi vẫn thường nghe anh lẩm bẩm: "Tôi không biết là mình có còn nhìn lại thung lũng này nữa không," và những câu như thế. Và rồi anh giả vờ rằng anh hết tiền, và thật sự bán ngôi nhà Bag End thân yêu của anh cho nhà Sackville-Bagginses! Và rồi những lời nói thầm của ông Gandalf nữa."

"Chúa ơi!" Frodo nói. "Tôi nghĩ là tôi đã cẩn thận và khôn ngoan rồi đấy chứ. Tôi không biết là ông Gandalf đã nói gì. Thế là cả Quận đều bàn tán về chuyến đi của tôi à?"

"Ồ không!" Merry nói. "Đừng lo về chuyện này! Tất nhiên là bí mật sẽ không thể giữ lâu được; nhưng vào lúc này thì tôi nghĩ là chỉ có những kẻ âm mưu bọn tôi biết thôi. Dù sao thì anh cũng phải nhớ là bọn tôi biết anh rất rõ, và rất quen thuộc với anh. Chúng tôi có thể thường xuyên đoán được anh đang nghĩ gì. Tôi cũng biết ông Bilbo nữa. Nói thật với anh, tôi đã quan sát anh rất kỹ từ khi ông ấy đi. Tôi nghĩ là sớm muộn gì anh cũng đi theo ông ấy; thật ra thì tôi ngỡ rằng anh đi sớm hơn nữa cơ, và gần đây thì chúng tôi đã bắt đầu lo lắng. Chúng tôi sợ rằng anh có thể thoát khỏi chúng tôi và thành linh đi mất, và lại cô độc như ông ấy. Cứ mỗi dịp xuân về chúng tôi lại phải mở tròng mắt ra, và bàn bạc với nhau rất nhiều. Anh không thể trốn thoát được dễ dàng thế đâu!"

"Nhưng tôi phải đi," Frodo nói. "Chuyện này không thể tránh được, các bạn ạ. Chuyện này rất buồn với tất cả chúng ta, nhưng việc các bạn cố giữ tôi lại không có tác dụng gì cả. Do các bạn đã đoán được khá nhiều, thì xin hãy giúp tôi và đừng cản trở tôi nữa!"

"Anh không hiểu!" Pippin nói. "Anh phải đi - và vì thế chúng tôi cũng phải đi. Merry và tôi sẽ đi với anh. Sam là một người tuyệt vời, anh ta sẽ nhảy vào miệng một con rồng để cứu anh, nếu anh không hụt chân; nhưng anh sẽ cần nhiều hơn một bạn đồng hành trong chuyến phiêu lưu nguy hiểm của anh."

"Hỡi những hobbit thân yêu nhất của tôi!" Frodo kêu lên, xúc động tận đáy lòng. "Nhưng tôi không thể cho phép mình làm thế. Tôi cũng đã quyết định điều này từ lâu rồi. Các anh nói đến nguy hiểm, nhưng các anh không hiểu hết đâu. Đây không phải là việc săn lùng kho báu, không phải là một chuyến du hành đến-rồi-trở-về. Tôi đang đi từ một mối nguy chết người sang một mối nguy chết người khác."

"Tất nhiên là chúng tôi hiểu," Merry cứng rắn nói. "Đó là lý do vì sao chúng tôi đã quyết định sẽ đi. Chúng tôi biết rằng chiếc Nhẫn không phải là một vấn đề để cười; nhưng chúng tôi sẽ làm tất cả sức mình để giúp anh chống lại Kẻ Thù."

"Chiếc Nhẫn!" Frodo nói, lúc này thì ông hoàn toàn kinh ngạc.

"Phải, chiếc Nhẫn," Merry nói, "Ông bạn hobbit già thân yêu, anh đã không chú ý đến tính tọc mạch của các bạn anh rồi. Tôi đã biết về sự tồn tại của chiếc Nhẫn hàng năm rồi - trước khi ông Bilbo ra đi, thật sự là thế; nhưng do ông ấy rõ ràng là xem nó như một bí mật, nên

tôi giữ chuyện này trong đầu, cho đến khi âm mưu của chúng tôi thành hình. Tất nhiên là tôi không biết ông Bilbo nhiều như tôi biết anh! Tôi còn khá trẻ, và ông ấy cũng cẩn thận hơn - nhưng ông ấy cũng không đủ cẩn thận. Nếu anh muốn biết trước tiên tôi đã tìm ra được điều đó như thế nào, thì tôi sẽ kể cho anh nghe."

"Tiếp đi!" Frodo yếu ớt nói.

"Nhà Sackville-Bagginses đang suy sụp, như anh có thể đã chờ đợi. Một ngày nọ, một ngày trước Bữa Tiệc, tôi vô tình đang đi dọc trên đường thì tôi thấy ông Bilbo ở phía trước. Thành linh nhà Sackville-Bagginses xuất hiện từ phía xa, hướng đến phía chúng tôi. Ông Bilbo bước chậm lại, và rồi, nhanh như cắt, ông ấy biến mất tăm. Tôi sửng sốt đến nỗi tôi không còn tâm trí để lần đi theo một cách thông thường; nhưng tôi lao qua hàng rào và đi bộ dọc vào vùng đất bên trong. Tôi nhìn vào con đường, sau khi nhà Sackville-Bagginses đi qua, và nhìn thẳng về hướng ông Bilbo khi ông ấy thành linh xuất hiện trở lại. Tôi thấy một ánh vàng loé lên khi ông ấy nhét cái gì đó trở vào túi quần dài.

"Sau đó tôi luôn để mắt trông chừng. Thật sự ra, tôi thú nhận rằng tôi đã dò thám. Nhưng anh phải công nhận rằng chuyện này rất kỳ thú và tôi chỉ mới tuổi thành niên. Tôi hẳn là người duy nhất ở Quận, ngoài anh ra, Frodo ạ, đã từng được đọc cuốn sách bí mật của ông già ấy."

"Anh đã đọc cuốn sách của ông ấy à!" Frodo kêu lên. "Trời cao đất dày ời! Không có gì có thể an toàn được sao?"

"Không quá an toàn, nên nói như thế," Merry nói. "Nhưng tôi chỉ mới đọc thoáng qua, và rất khó làm được điều đó. Ông ấy không bao giờ để cuốn sách hở hênh. Tôi tự hỏi nó là cái gì. Tôi phải tìm cách xem được nó lần nữa. Anh hiểu không, Frodo?"

"Không. Nó không còn ở Bag End nữa. Bác ấy đã mang nó đi rồi."

"À, như tôi đã nói," Merry tiếp tục. "Tôi giữ kín chuyện của mình, cho đến khi mùa Xuân, khi mọi việc trở nên nghiêm trọng. Thế là chúng tôi hình thành âm mưu của mình; và như chúng tôi cũng rất nghiêm trọng, có nghĩa là thật sự hành động, thì chúng tôi cũng không quá dè dặt. Anh không phải là một hạt dẻ dễ đập, và ông Gandalf thì lại còn tệ hơn nữa. Nhưng nếu như anh muốn được giới thiệu với đội trưởng đội điều tra của chúng tôi, thì tôi sẽ đưa anh ta ra."

"Anh ta là ai?" Frodo nói, nhìn quanh, như thể ông chờ đợi một kẻ hung ác mang mặt nạ tiến ra từ tủ chén.

"Bước ra, Sam!" Merry nói; và Sam đứng thẳng dậy với một khuôn mặt đỏ bừng đến tận mang tai. "Đây chính là người thu thập tin tức của chúng tôi! Và anh ta đã thu thập được khá nhiều, tôi có thể nói với anh như vậy, trước khi cuối cùng anh ta cũng bị bắt gậy. Sau đó, tôi có thể nói, anh có vẻ như ràng buộc mình với lời cam kết và trở nên kín như bưng."

"Sam!" Frodo la lên, cảm thấy sự kinh ngạc không thể nào đi xa hơn được nữa, và không thể biết được là ông đang giận dữ, vui thích, nhẹ nhõm hay chỉ đơn thuần là ngơ ngơ ngáo ngáo.

"Phải, thưa ngài!" Sam nói. "Xin ngài thứ lỗi, thưa ngài! Nhưng tôi muốn nói là việc này chẳng có hại gì cho ngài cả, thưa ngài Frodo, hay cho ông Gandalf. Ông ấy đã phần nào đoán ra, thưa ngài; và khi ngài nói là sẽ đi một mình, ông ấy nói không! hãy mang theo ai đó mà anh có thể tin tưởng."

"Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi có thể tin tưởng bất kỳ ai," Frodo nói. Sam buồn rầu nhìn ông. "Điều này phụ thuộc vào tất cả những gì anh muốn," Merry nói. "Anh có thể tin tưởng chúng tôi để cùng anh vào sinh ra tử - cho đến cái kết cục kinh hoàng sau cùng. Và anh có thể tin tưởng chúng tôi để giữ kín các bí mật của anh - kín hơn là anh giữ kín nó cho mình nữa. Nhưng anh không thể cho phép chúng tôi để cho anh đơn độc đương đầu với khó khăn, và ra đi mà không nói lời nào. Chúng ta là bạn, Frodo ạ &tui thích cái thứ bạn này hơn cái thứ bằng hữu của Cổ Long&t;. Dù sao đi nữa thì mọi chuyện đã như thế rồi. Chúng tôi đã biết phần lớn những gì Gandalf đã nói với anh. Chúng tôi đã biết khá nhiều về chiếc Nhẫn. Chúng tôi cũng đã sợ khiếp - nhưng chúng tôi sẽ đi với anh; hoặc là sẽ đi theo anh như những con chó săn."

"Và, sau tất cả, thưa ngài," Sam thêm vào, "ngài nên làm theo lời khuyên của những người Elves. Gildor nói rằng ngài nên tự nguyện làm theo chúng, và ngài không thể chối bỏ điều này"

"Tôi không chối bỏ điều này," Frodo nói, nhìn Sam, người đang nhăn răng ra cười. "Tôi không chối bỏ nó, nhưng tôi sẽ không bao giờ tin lại vào việc anh đang ngủ nữa, cho dù anh có ngáy hay không. Tôi sẽ đá anh thật mạnh để tin chắc nó."

"Các anh là một lũ du thủ du thực đối trá!" ông nói, quay sang những người khác. "Nhưng xin Chúa ban phúc cho các anh!" ông phá lên cười, đứng dậy và vung tay. "Tôi chịu thua. Tôi sẽ làm theo lời khuyên của Gildor. Nếu mối nguy hiểm không quá tối tăm thì tôi đã nhảy múa vì vui mừng rồi. Dù vậy thì tôi cũng không thể không vui mừng, vui mừng hơn bất kỳ lúc nào trong một thời gian dài dần dần. Vào tối nay tôi đã sợ khiếp."

"Được lắm. Vậy coi như mọi chuyện đã xong. Ba ly chúc mừng cho Đội trưởng Frodo và các bạn!" họ la lên; và họ nhảy múa quanh ông. Merry và Pippin bắt đầu cất cao tiếng hát, mà có vẻ như họ đã chuẩn bị sẵn cho chuyện này.

Đó là một dạng của những bài hát của những người lùn để bắt đầu khởi hành chuyến phiêu lưu của Bilbo trước đây khá lâu, và với cùng một âm điệu:

Chúng ta từ già lò sưởi với mái nhà xưa
Mặc gió gào, mặc gấm thét tiếng mưa
Chúng ta phải đi trước lúc rạng đông
Vượt qua rừng, qua núi thẳm mênh mông
Đến Rivendell, nơi người Elves sinh sống
Đến những miền đất sương mù giăng thẳm
Qua đồng hoang, chúng ta rảo bước cắm cắm
Nào ai hay chúng ta sẽ đi đâu

Với kẻ thù trước mặt, với nỗi khiếp hoàng phía sau

Dưới trời sao, chúng ta lấy làm giường

Cho đến khi nỗi mệt của ta dần về kết cục

Chuyến đi đã hết, mục đích của ta đã thành

Chúng ta phải đi nhanh! Phải đi nhanh!

Chúng ta phải lên yên trước lúc rạng đông!

"Tốt lắm!" Frodo nói. "Nhưng trong trường hợp này sẽ có nhiều thứ phải làm trước khi chúng ta lên giường - dưới mái nhà này vào đêm nay với bất kỳ giá nào."

"Ồ, thơ mộng thật!" Pippin nói. "Anh thật sự muốn bắt đầu trước lúc rạng đông thật à?"

"Tôi không biết," Frodo nói. "Tôi sợ những tay Kỵ Sĩ Đen ấy, và tôi chắc là ở lại một nơi lâu thì sẽ không an toàn, đặc biệt là một nơi đã được mọi người biết đến. Gildor cũng khuyên tôi đừng đợi. Nhưng tôi rất muốn thấy ông Gandalf. Tôi có thể thấy là ngay cả Gildor cũng bối rối khi ông nghe thấy là Gandalf không hề xuất hiện. Nó thật sự vào hai chuyện? Các Kỵ Sĩ Đen sẽ đến Bucklebury vào lúc nào? Và chúng ta sẽ khởi hành vào lúc nào? Chúng ta sẽ cần chuẩn bị khá nhiều."

"Câu trả lời là câu hỏi thứ hai," Merry nói, "chúng ta có thể khởi hành trong một giờ. Tôi đã thật sự chuẩn bị mọi thứ. Có sáu con ngựa lùn ở trong chuồng ngoài đồng; đồ đạc và các dụng cụ đã được đóng gói, ngoại trừ vài bộ đồ thêm, và những món ăn để hỏng."

"Có vẻ như là một âm mưu hoàn chỉnh đấy," Frodo nói. "Nhưng còn về các Kỵ Sĩ Đen thì thế nào? Liệu đợi Gandalf ở đây một ngày thì có an toàn không?"

"Điều này phụ thuộc vào việc anh nghĩ các Kỵ Sĩ Đen có thể làm gì, nếu họ tìm thấy anh ở đây," Merry trả lời. "Họ có thể đến đây vào lúc này, tất nhiên, nếu như họ không ngừng lại ở cổng Bắc, nơi Hàng Rào đổ xuống bờ sông, ngay phía bên Cầu. Những người bảo vệ cổng sẽ không cho họ qua vào ban đêm, cho dù họ có thể băng qua. Thậm chí là vào ban ngày tôi cũng nghĩ là họ sẽ không cho vào với bất kỳ giá nào cho đến khi họ có thông điệp từ Chủ Nhân Nhà - vì họ không thích vẻ ngoài của các Kỵ Sĩ Đen, và hẳn nhiên là sợ những người này. Nhưng, tất nhiên là Buckland không thể cầm cự là một cuộc tấn công quyết liệt lâu dài được. Và có thể là thậm chí vào buổi sáng này một Kỵ Sĩ Đen sẽ phóng đến và hỏi xem ông Baggins có qua đây không. Hầu như ai cũng biết là anh sẽ trở về sống ở Crickhollow."

Frodo ngồi suy nghĩ một lúc. "Tôi đã quyết rồi," cuối cùng ông nói. "Ngày mai tôi sẽ bắt đầu, ngay khi vừa có ánh sáng. Nhưng tôi sẽ không đi trên đường: đợi ở đây còn an toàn hơn là đi trên ấy. Nếu tôi đi qua cổng Bắc thì chuyến khởi hành của tôi sẽ được biết ngay, thay vì ít ra cũng giữ được bí mật nhiều ngày khi có thể được. Và hơn nữa, Cầu và Đường Đông gần bên đường biên hẳn nhiên là sẽ được canh chừng, dù có Kỵ Sĩ nào vào Buckland hay không. Chúng ta không biết được là họ có bao nhiêu người; nhưng ít nhất là hai, và còn có thể nhiều hơn nữa. Điều duy nhất có thể làm khởi hành từ một hướng không được mong đợi."

"Nhưng điều này chỉ có thể là đi vào Khu Rừng Già!" Fredegar kinh hãi kêu lên. "Anh không thể nghĩ như vậy được. Nơi đó còn nguy hiểm hơn là các Kỵ Sĩ Đen nữa."

"Không đâu," Merry nói. Dù có vẻ liều lĩnh, nhưng tôi tin là Frodo đúng. Đó là cách duy nhất để có thể đi mà không bị ai theo giấu ngay. Nếu gặp may chúng ta có thể có được một sự khởi đầu lý tưởng."

"Nhưng anh sẽ không có may mắn nào trong Khu Rừng Già hết," Fredegar phản đối. "Chưa từng có ai gặp may ở đó cả. Anh sẽ bị lạc. Người ta không đi theo đường đó."

"Ồ, họ đi chứ!" Merry nói. "Nhà Brandybuck thỉnh thoảng vẫn đi vào khi cao hứng. Chúng tôi có một lối đi riêng. Frodo đã đi một lần trước đây khá lâu. Tôi đã nhiều lần đi vào đó. Thường là ban ngày, tất nhiên, khi cây cối ngủ yên và hoàn toàn yên lặng."

"Được rồi, cứ làm những gì mà các anh cho là tốt nhất!" Fredegar nói. "Tôi lo ngại về Khu Rừng Già hơn bất kỳ cái gì mà tôi đã biết" những câu chuyện về nó là một cơn ác mộng; nhưng ý kiến của tôi thì nhẹ ký lắm, khi mà tôi không tham gia vào cuộc hành trình này. Tôi vẫn rất vui nếu có ai đó dừng lại đằng sau để nói cho ông Gandalf biết các anh đã làm gì khi ông ấy xuất hiện, tôi tin là ông ấy sẽ đến ngay thôi."

Vấn vẫn yêu mến Frodo, Bolger Béo không muốn rời khỏi Quận, hay muốn xem những gì bên ngoài nó. Gia đình của ông đến từ Earthfarthing, từ Budgeord, chính xác là ở Bridgefiels, nhưng ông chưa bao giờ ra khỏi Cầu Rượu Mạnh cả. Phần việc của ông, theo những kế hoạch ban đầu của âm mưu, là ở lại phía sau để xử lý những kẻ tọc mạch, để giả vờ càng lâu càng tốt rằng ngài Baggins vẫn còn sống ở Crickhollow. Ông thậm chí mang theo một số quần áo cũ của Frodo để giúp ông đóng trọn vai. Họ không nghĩ nhiều đến những mối nguy có thể có.

"Tuyệt vời!" Frodo nói, khi ông hiểu được kế hoạch. "Nếu không thì chúng ta không thể để lại bất kỳ thông điệp nào cho ông Gandalf được. Tôi không biết là cái đám Kỵ Sĩ ấy có đọc được hay không, nhưng tất nhiên là tôi không nên mạo hiểm viết thư lại, để phòng họ vào lòng sục trong nhà. Nhưng nếu bác Béo sẵn lòng thì tôi tin chắc là ông Gandalf sẽ biết được đường mà chúng ta đã chọn. Tôi sẽ đi vào Khu Rừng Già ngay bắt đầu ngày mai."

"À, cứ thế," Pippin nói. "Tính lại thì tôi vẫn thích phần việc của chúng ta hơn ông Béo - đợi ở đây cho đến khi bọn Kỵ Sĩ Đen đến."

"Đợi đến khi anh yên ổn trong Rừng đã," Fredegar nói. "Rồi anh sẽ ước gì là được trở lại đây với tôi trước giờ này ngày mai."

"Không việc gì phải tranh cãi nữa," Merry nói. "Chúng ta sẽ phải sắp xếp lại và kết thúc việc đóng gói trước khi lên giường. Tôi sẽ gọi tất cả các anh dậy trước rạng đông."

Khi cuối cùng cũng lên giường, Frodo không thể ngủ được suốt một lúc. Chân của ông đau nhức. Ông vui mừng vì sẽ được cưỡi ngựa vào sáng mai. Cuối cùng thì ông chìm vào một giấc mộng chập chờn, trong đó có vẻ như ông đang nhìn ra một cửa sổ cao phía trên một vùng đầy cây cối chằng chịt. Phía bên dưới dọc theo các gốc cây là một tiếng những con vật đang bò và đánh hơi. Ông cảm thấy chắc chắn rằng sớm muộn gì chúng cũng sẽ ngủi thấy ông.

Rồi ông nghe thấy một tiếng động ở phía xa. Đầu tiên ông nghĩ rằng đó là một cơn gió mạnh thổi qua những đám lá cây. Rồi ông biết rằng đó không phải là lá, mà là âm thanh của Biển ở

phía xa, một âm thanh mà ông chưa bao giờ nghe thấy khi tỉnh giấc, cho dù nó vẫn thường quấy nhiễu ông trong những giấc mộng. Thành linh ông thấy mình đã đi ra khoảng không rộng mở. Không có cây cối gì cả. Ông đang ở trên một cây thạch nam tối đen, và có một mùi lạ trong không khí. Nhìn lên trên, ông thấy trước mặt mình là một cái tháp cao trắng toát, đứng đơn độc trên một chóp cao. Một niềm mong ước sôi sục thôi thúc ông leo lên ngọn tháp ấy để nhìn thấy Biển. Ông bắt đầu trèo lên chóp núi hướng về phía ngọn tháp: rồi thành linh một luồng sáng cắt ngang bầu trời, và một tiếng sét vang lên.

KHU RỪNG GIÀ

Frodo tỉnh linh tinh dậy. Trong phòng vẫn còn tối om om. Merry đang đứng đấy với một tay cầm nến, còn tay kia thì đập cửa.

"Được rồi! Chuyện gì thế?" Frodo nói, ông vẫn còn run và hoảng. "Cái gì à!" Merry la lên. "Đến giờ thức dậy rồi. Đã bốn giờ rưỡi rồi và vẫn còn đầy sương. Đi nào! Sam đã chuẩn bị bữa sáng rồi. Thậm chí cả Pippin cũng đã dậy rồi kìa. Tôi đã thắng yên bọn ngựa, và mang về một con để chở hành lý. Đánh thức cái lão Béo lười nhác ấy dậy! Ít ra thì ông ta phải thức dậy và xem chúng ta khởi hành chứ."

Ngay sau sáu giờ thì cả năm hobbit đã sẵn sàng khởi hành. Ông Bolger Béo vẫn còn ngáp. Họ đứng lặng lẽ ngoài nhà. Merry đi trước dẫn theo một con ngựa lùn chở nặng trĩu đồ, và băng qua nhiều cánh đồng. Lá cây lấp lánh, và nước nhỏ giọt tí tách; cỏ xám đi vì sương lạnh. Mọi vật đều lặng lẽ, và những tiếng động đằng xa có vẻ như gần và rõ ràng: chim chóc ríu rít trong một yard quah đó, có ai đó đang đóng cánh cửa của một ngôi nhà phía xa.

Họ thấy bọn ngựa lùn trong nhà kho; bọn thú khoẻ mạnh này rất được các hobbit ưa thích, chúng không nhanh nhưng rất thích hợp để làm việc dài ngày. Họ lên ngựa, và nhanh chóng phóng vào màn sương, có vẻ như đang mở ra một cách bất đắc dĩ trước mặt họ và đóng lại một cách ghê gớm sau lưng họ. Sau khi phóng ngựa đi khoảng một giờ, chậm chạp và không nói chuyện gì, họ thấy Hàng rào chợt hiện ra mờ mờ phía trước. Họ cao và trợn lẩn với những lưới bạc. "Làm sao mà các anh qua được nó?" Fredegar nói. "Theo tôi!" Merry nói, "rồi anh sẽ thấy." Ông rẽ trái dọc theo Hàng rào, và họ nhanh chóng đến một điểm và nó rẽ vào trong, chạy dọc theo bờ một cái hố rộng. Một đường cắt được tạo ra, cách Hàng rào một quãng và chạy dọc thoải thoải xuống nền đất. Bên nó là những bức tường bằng gạch được dựng lên rất vững chắc, rồi thành linh chúng uốn xuống và tạo thành một đường ống chìm sâu dưới Hàng rào và dẫn ra một lỗ trống ở đầu kia.

Đến đây thì ông Bolger Béo dừng lại. "Tạm biệt, Frodo!" ông nói. "Tôi ước gì anh không đi vào Rừng. Tôi chỉ hy vọng là anh sẽ không cần phải được giải cứu trước khi ngày trôi qua. Chúc anh may mắn - hôm nay và mãi mãi!"

"Nếu như không có gì tệ hại hơn Khu Rừng Già, thì tôi sẽ may mắn thôi," Frodo nói. "Nói với ông Gandalf mau chóng đi dọc theo Đường Đông: chúng tôi sẽ nhanh chóng đến chỗ đấy và đi nhanh hết sức mình." "Tạm biệt!" họ kêu lên, và phóng ngựa xuống đường dốc và biến mất khỏi tầm nhìn của Fredegar trong đường ống.

Lúc này khá tối và ẩm thấp. Ở đầu phía xa là một cánh cửa đóng với những thanh chắn thép. Merry đi xuống và mở khoá cánh cửa, rồi tất cả họ băng qua thì ông lại đẩy nó lại. Nó đóng sập lại kêu một tiếng vang, và tiếng khoá vang lên lách cách. Tiếng động vang lên thật ghê rợn.

"Thế đấy!" Merry nói. "Các anh đã rời khỏi Quận, và đã ra bên ngoài & motif này giống FF quá>, và đang ở bên lề của Khu Rừng Già.

"Những câu chuyện về nó đúng chứ?" Pippin hỏi.

"Tôi không biết là cậu đang nói đến những câu chuyện gì," Merry nói. "Nếu cậu muốn nói đến những câu chuyện về những ông ba bị cũ rích mà các nhũ mẫu của ông Béo đã kể với ông ta, về bọn yêu tinh và sói và những thứ đại loại như thế, thì tôi nói là chúng sai bét. Dù bất kỳ giá nào tôi cũng chẳng tin vào chúng. Nhưng Khu Rừng rất là lạ. Mọi thứ trong nó đều có vẻ rất sống động, mọi thứ có vẻ thức tỉnh hơn, khi chúng ta nói đến, những thứ ở trong Quận. Và cây cối không thích người lạ đâu. Chúng quan sát cậu. Chúng chỉ đơn giản là quan sát cậu khi vẫn còn ánh sáng ban ngày, và không làm gì nhiều. Thỉnh thoảng thì những cây không thân thiện nhất có thể thả xuống một cái cây, hoặc nhấc một cái rễ lên, hoặc tóm lấy cây với một sợi dây leo dài. Nhưng vào ban đêm thì phải thật cảnh giác, hoặc là tôi được dặn thế. Tôi chỉ mới ở đây một hoặc hai lần sau khi trời tối, và chỉ đến gần hàng rào thôi. Tôi nghĩ là tất cả cây cối đang thì thầm với nhau, truyền báo tin tức cho nhau và bàn bạc với nhau bằng một thứ ngôn ngữ không thể hiểu được; và những cái cành của chúng có thể đu đưa lúc lắc mà không cần có chút gió nào. Họ nói rằng cây cối đang thực sự chuyện động, chúng có thể bao quanh những người lạ và quây họ lại. Thật sự trước đây khá lâu chúng đã tấn công Hàng Rào: chúng đến và tự trồng ngay bên nó, rồi trùm quá nó. Những các hobbit đã đến và hạ hàng trăm cây xuống, rồi họ tạo nên một trận lửa khủng khiếp trong Rừng, đốt sạch mọi thứ ở vùng dài phía đông của Hàng Rào. Sau đó thì cây cối không tấn công nữa, nhưng chúng vẫn tỏ ra rất không thân thiện. Vẫn còn một khoảng rộng không xa bên trong đó, nơi trận lửa đã được tạo nên.

"Chỉ có cây cối là nguy hiểm thôi à?" Pippin hỏi.

"Có những con vật kỳ lạ khác nhau sống trong Rừng, và ở bên phía xa kia" Merry nói, "hay ít nhất là tôi đã được nghe thấy thế; nhưng tôi chưa bao giờ trông thấy con nào trong số chúng. Nhưng có cái gì đó đã tạo ra những con đường. Bất kỳ khi nào khi có ai đi vào trong đó thì họ đều thấy những lối đi mở; nhưng những lối đi này luân chuyển và thay đổi khắp mọi lúc theo một cách rất kỳ dị. Chúng ở không xa đường ống này, hoặc đã từng ở đó một thời gian dài là nơi bắt đầu của một con đường rộng dẫn đến Trảng Lửa, nó nằm trên đường của chúng ta, khoảng ở phía đông hơi chệch lên hướng bắc. Đó là con đường tôi sẽ cố tìm.

Lúc này thì các hobbit rời khỏi cổng đường hầm và phóng ngựa băng qua một lỗ trống rộng. Ở phía xa là một con đường lờ mờ dẫn lên cửa Rừng, cách đó khoảng một trăm yard và nằm phía sau Hàng Rào; nhưng nó biến mất ngay khi nó mang họ đến dưới những hàng cây. Khi nhìn lại phía sau họ thể thấy nhìn thấy Hàng Rào nằm thành một hàng đen qua những thân cây đang mọc dày quanh họ. Nhìn về phía trước họ chỉ có thể thấy những thân cây đủ kích cỡ và hình dạng: thẳng hoặc cong, quấn vào nhau, trợn ra, dày và mảnh, trơn nhẵn hoặc xương xẩu hoặc đầy cành lá; và tất cả các thân cây màu lục hoặc xám đầy rêu nhày nhựa mọc lộn xộn.

Merry là người duy nhất có đầy phấn khởi. "Tốt hơn là cậu nên đi tới và tìm con đường ấy," Frodo nói với bạn. "Đừng để cho bọn tôi bị lạc, hoặc quên mất con đường Hàng Rào!"

Họ đi theo một con đường dọc giữa thân cây, và những con ngựa lùn của họ nặng nề bước theo, cẩn thận tránh nhiều gốc cây bên xoắn vào nhau. Không có những cây tầm thấp. Nền đất được nâng lên rõ rệt, và khi họ đi đến thì có vẻ như cây cối trở nên cao hơn, tối hơn và dày hơn. Không có âm thanh, ngoại trừ thỉnh thoảng lại có những giọt nước rơi xuống từ những chiếc lá tĩnh lặng. Trong một thoáng không có tiếng thì thầm hay di chuyển nào giữa những cành cây; nhưng tất cả họ đều có một cảm giác bất an rằng họ đang bị theo dõi mà không hề biết, chìm sâu trong sự khó chịu và thậm chí là thù hận. Cảm giác này càng lúc càng rõ rệt, cho đến khi họ thấy mình đang nhìn lên ra nhanh, hoặc ngoáy nhìn liếc về sau, như thể họ đang chờ đợi một cái gì đó thành linh bùng lên.

Chẳng hề có dấu hiệu nào của một con đường, và cây cối có vẻ như thường xuyên ngang đường họ. Pippin thỉnh thoảng cảm thấy rằng ông không thể chịu đựng lâu hơn nữa, và ông la lên mà không hề cảnh báo gì trước. "Oi! Oi!" ông la lên. "Tôi sẽ không làm gì cả. Xin hãy để cho tôi qua đi mà!"

Những người khác dừng lại đột ngột; nhưng tiếng kêu bị nghẹn lại như thể nó bị chặn một tấm màn dày. Hoàn toàn không có tiếng vang hay tiếng trả lời qua rừng cây có vẻ như đang dày hơn và đề phòng hơn cả trước đây.

"Nếu tôi là cậu thì tôi không có gào lên như thế đâu," Merry nói. "Nó có hại nhiều hơn là có lợi."

Frodo bắt đầu lo rằng không thể tìm thấy một con đường xuyên qua, và ông liệu có đúng không khi dẫn mọi người vào khu rừng kinh tởm này. Merry nhìn từ bên này sang bên kia, và có vẻ đã không còn chắc chắn phải đi đường nào. Pippin thấy điều này. "Anh không cần quá lâu để làm chúng ta bị lạc," ông nói. Nhưng vào lúc này ấy Merry kêu lên một tiếng nhẹ nhõm và chỉ về phía trước.

"Vâng, vâng!" ông nói. "Đám cây này đã di chuyển. Trảng Lửa đang nằm phía trước chúng ta kìa (hoặc là tôi hy vọng thế), nhưng con đường có vẻ như đã di chuyển đi chỗ khác!"

Ánh sáng trở nên rõ hơn khi họ đi tới trước, Thành linh họ đi ra khỏi rừng cây và thấy mình đang ở một vòng rộng lớn. Bầu trời ở phía trên họ, xanh thẫm và trong vắt khiến cho họ ngạc nhiên bởi vì khi ở dưới cái trần của Khu Rừng họ không thể thấy được là trời đã sáng và sương đã tan. Tuy nhiên mặt trời không đủ cao để chiếu xuống khoảng trống, cho dù ánh sáng của nó vẫn rọi qua các đỉnh cây. Tất cả lá trở nên dày hơn xanh hơn quanh rìa trảng đất, bọc nó lại một bức tường dày chắc. Không có cây mọc ở đó, mà chỉ có cỏ dày và nhiều cây cao: những cây độc cần thon dài và héo tàn, những cây mùi tây rừng, cỏ dại mọc thành những mảng lớn, cây tầm ma và cây kế mọc um tùm. Thật là một nơi đáng yêu: có vẻ như nó là một khu vườn hấp dẫn và vui vẻ hơn khu Rừng khép kín.

Các hobbit cảm thấy vững dạ hơn, và nhìn đầy hy vọng lên ánh sáng đang toả rộng trên bầu trời. Rừng cây bị đứt đoạn ở phía xa của trảng đất, và đằng sau nó là một con đường trống trải. Họ có thể nhìn thấy nó chạy vào trong rừng, mở rộng trong những vùng đất và mở lên trên, cho dù thỉnh thoảng cây cối lại chen vào và phủ bóng lên nó với những thân cây tối

tăm. Họ phóng ngựa lên con đường này. Họ vẫn đi lên một cách nhẹ nhàng, nhưng bây giờ họ đã đi nhanh hơn nhiều, và với tâm trạng tốt hơn; vì có vẻ như là Khu Rừng đã bớt gay gắt hơn, và cuối cùng họ đã có thể đi mà không bị cản trở gì.

Nhưng sau một lúc thì không khí bắt đầu nóng bức và ngột ngạt. Cây cối mọc gần lại ở phía bên kia, và họ không thể nhìn thấy được ở xa phía trước. Bây giờ họ cảm thấy rõ rệt ý muốn của rừng cây đè nặng lên họ. Tiếng ngựa lùn của họ vỗ móng thật im lặng, dậm bước trên những lớp lá chết và thỉnh thoảng lại vấp vào những cái rễ ẩn bên dưới, có vẻ như đang nện thành thạch trong tai họ. Frodo hát một bài hát để khuyến khích họ, nhưng giọng của ông chìm thành một tiếng thì thầm.

Nào, những lữ khách trên miền đất tối tăm

Đừng sợ hãi, cho dù họ phải đứng trong bóng đêm lạnh căm

Rồi thì rừng cây này cũng đến lúc tận cùng

Và mặt trời rẽ rọi khắp muôn trùng

Mặt trời lặn, rồi mặt trời lại mọc,

Ngày sẽ hết rồi ngày sẽ trở lại

Từ đông sang tây, rồi khu rừng sẽ phải thất bại

Thất bại - thậm chí khi ông nói đến từ này thì giọng ông chìm luôn vào căm lặng. Không khí có vẻ như rất nặng nề và tạo nên những tiếng rền rĩ. Chỉ ngay phía sau họ, một cành cây lớn rơi xuống mặt đường từ một thân cây già nhô ra tạo thành một tiếng rảng rắc lớn. Cây cối có vẻ như đang dừng lại trước mặt họ.

"Chúng hoàn toàn không thích về việc tận cùng và thất bại," Merry nói. "Tôi không nên hát bất kỳ lời gì vào lúc này. Hãy đợi cho đến khi chúng ta ra đến lề rừng, và rồi chúng ta sẽ quay lại và cất cao đoạn điệp khúc với chúng!"

Ông nói có vẻ đầy phấn khởi, và nếu như ông đang cảm thấy vô cùng lo âu, thì ông cũng không hề để lộ nó ra. Những người khác không trả lời. Họ đang mất tinh thần. Một sức nặng đang đè nặng lên tim Frodo, và lúc này thì với mỗi bước chân tiến về phía trước ông thì ông lại hối tiếc vì đã thách thức sự đe dọa của rừng cây. Thật sự ra thì ông đang nghĩ đến việc dừng lại và đề nghị quay lui (nếu như vẫn còn có thể), thì mọi sự lại đến một bước ngoặt mới. Con đường không còn dẫn lên cao nữa, và bắt đầu trở nên gần như bằng phẳng. Những cái cây tối đen dạt ra, và họ có thể thấy ở phía trước con đường đang gần như tiến thẳng. Trước mặt họ, nhưng ở khá xa, là đỉnh một ngọn đồi xanh, không cây cối, và vươn lên giống như một cái đầu trọc giữa khu rừng vây chung quanh. Con đường có vẻ như đang dẫn thẳng đến nó.

Bây giờ thì họ vội vã tiến tới, đầy vui mừng với ý nghĩ leo lên khỏi trần của Khu Rừng một lúc. Con đường chìm xuống, và rồi lại bắt đầu leo lên, cuối cùng dẫn họ đến chân của bờ dốc đứng. Rồi nó rời khỏi rừng cây và biến vào lớp cỏ. Cây mọc quanh ngọn đồi như một lớp tóc dày tận cùng đột ngột trong một vòng đầu nhăn nhui.

Các hobbit giục ngựa lên, gió thổi phàn phật quanh họ cho đến khi họ lên đến được đỉnh. Họ đứng đấy và nhìn chăm chăm chung quanh. Không khí đang sáng lên với ánh mặt trời, nhưng mù mịt; và họ không thể thấy được phía xa. Gần sát bên họ thì sương mù đã gần như tan hết; cho dù nó vẫn nằm lại đây đó trong những lỗ trên những thân cây, và hướng xuống phía nam của họ, vượt ra khỏi một nếp sâu cắt ngang qua Khu Rừng, sương vẫn dâng lên như hơi nước hay một làn khói trắng.

"Đấy," Merry nói, đưa tay chỉ, "đó là ranh giới của Liễu Rũ. Nó dẫn xuống Cao Nguyên và chạy về hướng tây nam băng qua giữa Khu Rừng nhập vào Rượu Mạnh ở dưới Haysend. Chúng ta sẽ không đi theo đường này! Thung lũng Liễu Rũ được truyền tụng là vùng đất kỳ dị nhất của cả khu rừng này - là nơi trung tâm từ đó những điều kỳ lạ xảy ra."

Những người khác nhìn theo hướng mà Merry, nhưng họ chỉ có thể qua màn sương vùng thung lũng ẩm ướt cắt sâu; và đằng sau nó phân nửa phía nam của Khu Rừng mờ khuất khỏi tầm nhìn.

Mặt trời trên đỉnh đồi bây giờ đã khá nóng. Lúc này hẳn đã khoảng mười một giờ; nhưng màn sương mùa thu vẫn ngăn không cho họ thấy được nhiều từ các hướng khác. Ở phía tây họ không thể thấy được cái hàng Hàng Rào hoặc thung lũng Rượu Mạnh sau nó. Ở phía bắc, nơi họ nhìn hy vọng nhất, họ có không thể thấy gì có thể là Đường Đông vĩ đại, là nơi họ đang muốn đến. Họ đang ở trên một hòn đảo ở giữa một biển cây cối, và đường chân trời hoàn toàn bị che khuất.

Ở phía đông nam thì đất đổ xuống rất dốc, như thể những đường dốc của ngọn đồi vẫn đang tiếp tục dẫn xuống dưới hàng cây, giống như những bờ hồ đảo đang thật sự là những sườn của một ngọn núi đang nhô ra khỏi nước sâu. Họ ngồi trên lều xanh và nhìn qua rừng cây phía dưới, trong khi ăn bữa trưa của mình. Khi mặt trời lên và đã quá Ngọ thì họ nhìn thật xa về phía cái đường xanh của Cao Nguyên nằm ở phía đông đằng sau Khu Rừng Già ở phía bên kia. Họ trở nên rất phấn khởi, vì bây giờ họ có thể nhìn thấy mọi thứ ở phía sau đường cây, như thể họ đã không đi theo hướng này, nếu như họ có thể làm được: vùng Cao nguyên Gò đất có tiếng xấu như chính bản thân Khu Rừng.

Cuối cùng họ tập trung tinh thần để lại đi tiếp. Con đường đang mang họ lên đồi lại xuất hiện ở phía bắc; nhưng họ không đi theo không lâu thì nhận ra rằng nó đang rẽ hẳn về phía phải. Nó sớm bắt đầu đổ xuống rất nhanh và họ đoán rằng nó hẳn phải thật sự hướng về phía thung lũng Liễu Rũ: họ hoàn toàn không muốn đi về hướng này chút nào. Sau khi thảo luận một lúc họ quyết định rời khỏi cái hướng mê muội này và đi thẳng về hướng bắc; vì dù họ không thể thấy được từ phía đỉnh đồi, Con Đường hẳn phải nằm trên hướng này, và nó không còn cách xa nữa. Và về hướng bắc, cũng là nằm bên trái con đường, vùng đất có vẻ như khô ráo và rộng mở hơn, nó dẫn lên bờ dốc nơi cây cối mảnh hơn, thông và linh sam thay thế cho sồi, tần bì và những loài cây lạ không tên khác trong khu rừng rậm.

Đầu tiên thì sự lựa chọn của họ có vẻ đúng đắn: họ đi khá nhanh, cho dù mỗi khi họ có được ánh mặt trời trên trảng đất rộng mở thì họ có vẻ như đang xoay chiều về hướng đông một

cách rất kỳ lạ. Nhưng sau một lúc thì cây cối lại bắt đầu mọc san sát trở lại, ngay tại nơi mà có vẻ như họ thấy từ đằng xa là cây mọc khá thưa và không quấn vào nhau. Rồi nếp gấp sâu được phát hiện trên nền đất một cách bất ngờ, giống như vết lún của một bánh xe khổng lồ hoặc những đường hào rộng và những con đường chìm lấp bị bỏ hoang từ lâu mọc đầy bụi gai. Chúng thường nằm ngang đường đi của họ, và chỉ có thể băng qua bằng cách bò xuống và leo ra trở lại, điều này gây nhiều khó khăn phiền toái với những con ngựa lùn của họ. Mỗi lần họ leo xuống thì họ lại thấy những lỗ trống lấp đầy những bụi gai và những bụi cây thấp mọc dày, có vẻ như không chịu nhường đường phía bên trái mà chỉ tránh ra khi họ đi về phía phải; và họ phải đi một khoảng xa dọc theo đáy trước khi họ có thể tìm thấy một con đường dẫn lên bờ xa. Mỗi lần họ leo ra, cây cối lại có vẻ như dày và tối hơn; nhưng luôn luôn tụ về bên trái và rất khó tìm được đường đi lên, họ buộc phải rẽ phải và đi xuống.

Sau một hoặc hai giờ thì họ hoàn toàn mất hết mọi cảm giác về phương hướng, cho dù họ biết rõ rằng họ đã dừng lại khá lâu và toàn đi về hướng bắc. Họ đang bị dẫn hướng và chỉ đơn giản đi theo con đường dành sẵn cho họ - hướng đông và hướng nam, dẫn vào trái tim của Rừng và không ra khỏi nó.

Buổi chiều thì lại càng mệt mỏi khi họ cứ lê bước và vấp vào một nếp gấp rộng và sâu hơn bất kỳ cái nào họ đã gặp. Nó sâu và nhô cao lên khiến cho không thể leo ra mà không bỏ lại bọn ngựa lùn và hành lý của họ lại phai sau, dù theo hướng tới hay hướng lùi. Tất cả những gì mà họ có thể làm là đi theo nếp gấp - đi xuống. Mặt đất mềm, và mọi nơi đều lầy lội; mùa xuân đã đến trên bờ đất, và họ nhanh chóng thấy mình đang đi theo một con suối đang chảy rì rào qua một lòng đất đầy cỏ dài. Rồi mặt đất bắt đầu đổ xuống rất nhanh, con suối chảy nhanh hơn và ồn ào hơn, nó dốc băng băng xuống dưới đồi. Họ đang ở dưới một máng dốc to uốn thành vòm bởi cây cối phía trên.

Sau khi khập khà khập khiễng đi dọc con suối một lúc, họ chợt tiến vào một vùng tối mờ một cách khá đột ngột. Như thể là họ đang nhìn thấy ánh mặt trời một cánh cổng trước mặt mình. Tiến vào chỗ hở họ thấy là họ đang đi xuống qua một khe nứt trên một bờ cao, gần như là một vách đá. Dưới chân mình họ thấy một đám cỏ sậy; và họ có thể thấy bờ xa bên kia gần như dốc thẳng. Ánh mặt trời vàng của buổi trưa trễ đang sưởi ấm và toả một không khí đờ đẫn xuống vùng đất ẩn bên dưới. Một con sông với nước màu nâu đang chảy giữa nó, dọc theo bờ là những cây liễu cổ đại, uốn vòm bởi những cây liễu, bị chặn lại bởi những cây liễu đổ, và điểm lốm đốm vàng bởi hàng ngàn chiếc lá liễu tàn úa. Không khí dày đặc một màu vàng từ các cành cây; từ đó một luồng gió ấm và nhẹ nhàng được thổi xuống thung lũng, đám sậy xào xạc, và những thân cây liễu kêu răng rặc.

"À, bây giờ thì ít nhất tôi cũng nhận ra được chúng ta đang ở đâu!" Merry nói. "Chúng ta gần như đã đi với một hướng hoàn toàn ngược với hướng mà chúng ta định đi <gần như có thể đoán ra điều này>. Đây chính là Dòng Sông Liễu Rũ! Tôi sẽ đi và thám hiểm tiếp."

Ông băng ra dưới ánh mặt trời và biến vào vùng cỏ dài. Sau một lúc ông xuất hiện trở lại, và thông báo rằng có một khoảng đất cứng nằm giữa chân vách đá và dòng sông, ở một số nơi

có những mảng cỏ mọc dày xuống bờ nước. "Còn nữa," ông nói, "có vẻ như có dấu chân đi dọc theo hướng này của dòng sông. Nếu chúng ta rẽ trái và đi theo nó, chúng ta cuối cùng sẽ đi về hướng đông của Khu Rừng."

"Tôi dám nói!" Pippin nói. "Tức là, nếu như con đường dẫn đi xa thế, và không đơn giản dẫn chúng ta đến một đám lầy rồi để chúng ta lại đó. Ai đã tạo ra con đường này, các anh nghĩ ra không, và vì sao chứ? Tôi tin chắc là nó không được làm ra vì lợi ích của chúng ta. Tôi đang rất nghi ngờ về Khu Rừng này và mọi thứ trong nó, và tôi bắt đầu tin vào tất cả các câu chuyện về nó. Và các anh có ý kiến gì về việc chúng ta nên đi xa về hướng đông bao xa nữa không?"

"Không," Merry nói, "tôi không biết. Tôi không biết ít nhất là chúng ta đang đi xuống khu Liễu Rủ được bao xa, hoặc là ai có thể đến đây đủ thường xuyên để tạo ra một con đường dọc theo nó. Nhưng tôi không thể thấy hay nghĩ ra một con đường khác để ra khỏi đây."

Chẳng còn gì khác hơn, họ nối đuôi nhau đi, và Merry dẫn họ vào con đường mà ông đã phát hiện ra. Cỏ sậy mọc khắp nơi nơi, rất xum xuê và cao, cách khá xa trên đầu họ; nhưng nhờ vậy con đường lại dễ đi, khi nó uốn lượn ngoằn ngoèo, dẫn xuống vùng đất phía nam giữa đám đầm lầy và ao tù. Thỉnh thoảng nó lại vượt qua những ngọn đồi khác, chạy dọc xuống những đường rãnh dẫn vào Liễu Rủ và băng ra khỏi những khu rừng trên những vùng đất cao, và từ tại điểm đấy có những thân cây hoặc một đám bụi cây dày cần thận nằm chắn ngang.

Các hobbit bắt đầu cảm thấy rất nóng. Có một đám ruồi các loại đang vo ve bên tai họ, và mặt trời buổi trưa đang đốt nóng lưng họ. Cuối cùng họ thành linh đăm vào một trảng đất mỏng; những cành cây lớn màu xám vươn ra chặn ngang đường. Cứ mỗi bước tiến đến thì sự miễn cưỡng càng dân cao. Sự im lìm ngái ngủ có vẻ như đã vươn ra khắp khoảng đất và dâng lên chân họ, và nhẹ nhàng rơi ra vùng không khí phía trên đầu và mắt họ.

Frodo cảm thấy cảm của mình chúc xuống và đầu ông gật gù. Ngay trước mặt ông, Pippin đang quy thẳng xuống trên gối. Frodo ngừng lại. "Không được," ông nghe Merry nói, "Không thể đi thêm bước nào mà không nghĩ. Phải nghĩ thôi. Dưới mấy cây liễu khá mát. Lại ít ruồi nữa!"

Frodo không thích điều này. "Đi nào!" ông la lên. "Chúng ta không thể nào nghỉ trưa ở đây được. Chúng ta phải thoát ra khỏi Rừng đã," Nhưng những người khác không còn quan tâm gì nữa. Bên cạnh họ, Sam đứng ngáp lầy ngáp để và nhắm mắt một cách ngu muội. Thành linh Frodo cảm thấy giấc ngủ đang đổ ập xuống ông. Đầu ông quay cuồng. Bây giờ thì có vẻ như trong không trung không còn âm thanh nào nữa. Bọn ruồi không còn vo ve. Chỉ có một tiếng động nhẹ nhàng vẳng lên, một tiếng dao động nhẹ như một nửa tiếng thì thầm, có vẻ như đang vẳng lên trong đám cành cây trên cao. Ông ngược đôi mắt nặng nề và thấy một cây liễu lớn đang vươn ra từ phía trên, già cả và cổ kính. Nó có vẻ uy nghi, những cành cây của nó vươn lên trên như những cánh tay với những ngón tay dài đang vươn ra, thân của nó

uốn éo vặn vẹo ngoác ra từ những khe nứt lớn khẽ cọt kẹt khi thân cây chuyển động. Lá của nó xào xạc trên bầu trời sáng rực làm ông loá mắt, và ông lão đảo, nằm ngã vật xuống cỏ.

Merry và Pippin trườn tới và nằm dựa lưng vào thân cây liễu. Đằng sau họ những vết nứt mở rộng để đón họ khi thân cây đu đưa lúc lắc. Họ nhìn lên những chiếc lá vàng và xám, đang di chuyển nhẹ nhẹ và cất tiếng hát trong ánh sáng. Họ nhắm mắt lại, và rồi có vẻ như họ gần như có thể nghe được thành lời, những lời nói dịu dàng, nói điều gì đó về nước và giấc ngủ. Họ tự đầu hàng trước ma thuật và đổ xuống ngủ vùi ở gốc của một cây liễu xám.

Frodo nằm cố chiến đấu một lúc với giấc ngủ đang đổ ập xuống ông; rồi với một nỗ lực ông lại kháng cự lại cảm giác của mình. Ông cảm thấy một sự thèm khát nước lạnh mê hồn. "Đợi ta, Sam" ông lầm bầm. "Phải rửa chân một phút.

Nửa mơ nửa tỉnh ông lơ mơ bước về phía trước đến một con sông bên cạnh cây, nơi một những cái rễ khổng lồ đang vươn ra phía suối, giống như một đàn cá lia xương xấu đang vươn xuống uống nước. Ông đứng dặng chân trên một trong những cái rễ ấy, và khoả đôi chân nóng nực xuống dòng nước nâu mát lạnh; và ông cũng thỉnh thoảng dựa lưng vào thân cây mà ngủ thiếp đi.

Sam ngồi xuống và gãi đầu, và ngáp như một con quạ. Anh lo lắng. Buổi chiều đã khá trễ, và anh nghĩ rằng việc thỉnh linh ngủ đi như vậy không tự nhiên chút nào. "Có cái gì đó đằng sau mặt trời và không khí nóng," anh lầm bầm với chính mình. "Tôi không thích cái cây lớn này. Tôi không tin nó. Hãy nghe nó đang hát về giấc ngủ kia! Điều này không hay ho tí nào!"

Anh đứng lên, và lão đảo nhìn lại xem điều gì đã xảy ra với bày ngựa lùn. Ông thấy hai con đã đi theo lối đi; và anh chỉ vừa kịp để tóm lấy chúng và lôi chúng lại với những con khác, ngay lúc đó anh nghe thấy hai tiếng động khác; một lớn, và tiếng kia nhẹ nhưng rất rõ ràng. Một tiếng giống như một vật gì đó nặng nề vừa đổ ầm xuống nước; còn tiếng kia là một tiếng lách cách của một cái khoá khi một cái cửa vừa đóng lại rất nhanh.

Anh vội vã quay lại bờ sông. Frodo đang nằm trong nước bên bờ sông, và một gốc cây lớn có vẻ như đang trùm lên ông và kéo ông xuống, nhưng ông không kháng cự. Sam túm lấy cái áo vet tông của ông, và kéo ông lên từ dưới gốc cây, anh vất vả kéo ông lên bờ. Ông tỉnh dậy ngay, ho và thổi phì phì.

"Anh biết không, Sam," cuối cùng ông nói, "Cái cây súc sinh này ném tôi xuống! Tôi cảm thấy thế. Cái rễ lớn đó quấn quanh tôi và lật tôi xuống!"

"Tôi tin rằng ngài đang nằm mơ, thưa ngài Frodo," Sam nói. "Ngài không nên ngồi ở một nơi như thế này, nếu như ngài cảm thấy buồn ngủ."

"Thế còn những người khác thì sao?" Frodo hỏi. "Tôi không biết họ mơ thấy những giấc mơ gì,"

Họ quay quanh những người khác đang nằm bên cây, và rồi Sam hiểu cái tiếng lách cách mà anh nghe thấy là gì. Pippin đã biến mất. Kẽ nứt mà ông nằm dựa vào đã đóng lại, không còn thấy được dù vết nứt nhỏ. Merry đang mắc vạ: một kẽ nứt khác đang đóng lại quanh hông

ông; chân ông nằm nhô ra, nhưng phần còn lại của ông nằm kẹt trong một lỗ đen, cạnh của nó kẹt quanh ông như một cái còng cua.

Đầu tiên Frodo và Sam đâm vào cái thân cây mà Pippin vừa nằm. Rồi họ điên cuồng kéo mạnh quanh hàm của kẻ nứt đang giữ ông Merry tội nghiệp. Điều này hoàn toàn vô dụng.

"Chuyện ngu xuẩn gì đang xảy ra thế này?" Frodo hoang đại la lên. "Vì sao mà chúng ta lại đến cái Khu Rừng khủng khiếp này chứ? Ước gì chúng ta trở lại Crickhollow vào lúc này!" Ông đá vào cái cây với tất cả sức lực, không chú ý gì đến chân của mình. Một đợt run có thể cảm thấy được chạy lan khắp thân cây và truyền lên các cành cây; những cái lá xào xạc và thì thào, nhưng bây giờ thì với một tiếng động giống một tiếng cười mờ ảo từng đằng xa. "Tôi cho rằng hình như chúng ta không đem theo một cây rìu nào trong hành lý của mình, thưa ngài Frodo?" Sam hỏi.

"Tôi có mang theo một cây rìu nhỏ để đốn củi," Frodo nói. "Nó không có tác dụng lắm."

"Đợi một phút!" Sam la lên, anh loé lên một ý kiến từ cái ý về củi này. "Chúng ta có thể dùng lửa để làm cái gì đó!"

"Chúng ta có thể," Frodo nghi ngờ nói. "Chúng ta có thể quay sống Pippin trong đó."

"Chúng ta có thể thử làm đau cái cây hoặc đe dọa nó để bắt đầu," Sam hung dữ nói. "Nếu như nó không thả họ ra, tôi sẽ hạ nó xuống, cho dù tôi phải gặm nó." Anh chạy đến chỗ những con ngựa lùn và nhanh chóng quay lại với hai cái hộp đánh lửa và một cái rìu.

Họ nhanh chóng gom lá và cỏ khô lại, và gom thêm nhiều vỏ cây nữa; và họ gom một đống lớn các nhánh cây gãy và các que củi bị chặt bỏ ra. Rồi họ xếp các thứ này ở một phía thân cây, ở phía xa với các tù nhân. Ngay khi Sam vừa đánh lửa, nó lập tức nhen vào đám cỏ khô, một cơn gió làm bùng lên ngọn lửa và khói bốc lên. Những nhánh cây kêu lách tách. Những ngọn lửa nhỏ liếm lên lớp vỏ cây của cái cây cổ đại và làm nó cháy xém. Một cơn rừng mình chạy lan khắp cây liễu. Những chiếc lá có vẻ như rít lên phía trên đầu họ với một tiếng kêu đau đớn và giận dữ. Một tiếng la lớn vang ra từ chỗ Merry, và từ phía xa bên trong cái cây họ nghe thấy Pippin phát ra một tiếng kêu nghèn nghẹn.

"Dẹp nó đi! Dẹp nó đi!" Merry kêu lên. "Nó sẽ nghiền tôi làm đôi, nếu cậu không làm vậy. Nó nói thế!"

"Ai? Cái gì? Frodo la lên, chạy ào đến phía bên kia của cái cây.

"Dẹp nó đi! Dẹp nó đi!" Merry van nài. Những nhánh cây liễu bắt đầu lắc lư dữ dội. Có một tiếng động như thể tiếng gió vang lên và lan ra đến những cành cây của tất cả những cây chung quanh, giống như họ vừa ném một hòn đá xuống một dòng sông phẳng lặng trong thung lũng và làm gợn lên những cơn giận dữ chạy ào suốt cả Khu Rừng. Sam đá đống lửa nhỏ đi và dập tắt những đốm lửa. Nhưng Frodo, không có một ý định rõ ràng nào về lý do của việc mình làm hay ông đang hy vọng gì, ông cứ thế chạy dọc theo con đường và gào lớn "Cứu! Cứu! Cứu!" Có vẻ như ông khó mà nghe được giọng kêu inh tai nhức óc của mình: nó được thổi bay khỏi ông bởi những ngọn gió từ những cây liễu và chìm vào tiếng ồn ào của lá

cây ngay khi nó vừa rời khỏi miệng ông. Ông cảm thấy tuyệt vọng: mất phương hướng và không còn lý trí.

Thình lình ông đổ ra. Có một tiếng trả lời, hoặc là ông nghĩ vậy; nhưng có vẻ như nó vọng đến từ phía sau ông, dọc xuống con đường xa hơn trở lại phía Khu Rừng. Ông quay lại và lắng nghe, và nhanh chóng thấy là không còn gì để nghi ngờ nữa: có ai đó đang hát, một giọng hát vui mừng sâu lắng đang cất lên đầy bất cần và hạnh phúc, nhưng lời hát thì chẳng có nghĩa gì cả:

Hey dol! merry dol! ring a dong dillo!

Ring a dong! hop along! fal lal the willow!

Tom Bom, jolly Tom, Tom Bombadillo

Nửa vui mừng và nửa sợ hãi về mối nguy hiểm mới này, cả Frodo và Sam đều im lặng. Thình lình một chuỗi tiếng nó vô nghĩa (hoặc họ cảm thấy thế) chấm dứt, giọng nói vọng lên lớn và rõ rồi bùng lên thành một bài hát:

Nào! Đến đây nào, niềm vui nhỏ, nỗi buồn đau! Đến nào cưng!

Gió nhẹ và những con sáo đá nhiều lông.

Cùng xuống dưới Đồi, sáng rực trong vầng dương,

Đợi bên ngưỡng cửa ánh sao lồng lộng,

Là tiểu thư nhỏ bé của tôi, con gái của Bà Sông

Mảnh mai như cành liễu, lành như mặt nước trong

Ông Tom Bombadil già mang đến những cành huệ nước

Và bùng lại niềm hòng. Anh có nghe ông hát không?

Nào! Đến đây nào, niềm vui nhỏ, lời chối từ! Và niềm vui, ôi

Goldberry, Goldberry, cành liễu vui vẻ mọng quả, ôi

Hỡi ông Liễu già tội nghiệp, hãy lấy những cái rễ của người đi

Tom đang dói đây, và đêm sẽ đến sau ngày.

Tom sẽ lại mang theo những bông huệ nước về nhà.

Hey! Đến đây, nỗi buồn đau! Mi có thể nghe tiếng ta hát ca?

Frodo và Sam đứng như thể bị mê hoặc. Gió đã lặng. Những chiếc lá lại im lặng trở lại trên những cành cây cứng đơ. Có một tràng hát khác, và rồi thình lình, nhảy tung tung và múa dọc theo đường, xuất hiện trên đám cỏ sậy một cái mũ già mòn vẹt với một cái đỉnh cao và một cái lông chim màu xanh dài dính trên vành. Với một cái nhảy khác một người đàn ông hiện ra bên tầm nhìn, hoặc là có vẻ thế. Dù sao thì ông cũng rất lớn và nặng nề so với một hobbit, nhưng không đủ cao so với một Con Người Lớn, cho dù ông cũng tạo ra đủ tiếng động như thế, ông rảo tới với một đôi ủng vàng trên đôi chân dày, băng qua đám cỏ và lao đến như một con bò đang lao xuống uống nước. Ông mặc một cái áo khoác màu xanh và có một chòm râu dài màu nâu; đôi mắt ông màu xanh và sáng, khuôn mặt ông đỏ như một trái táo chín, nhưng đầy những nếp nhăn vì cười. Ở tay mình ông cầm một cái lá lớn như một cái khay đầu những bông huệ nước trắng.

"Giúp với!" Frodo và Sam la lên và lao về phía ông, tay dang ra.

"Whoa! Whoa! Bình tĩnh nào!" người đàn ông già kêu lên, giơ một tay lên, và họ dừng lại ngaym như thể vừa bị hoá đá. "Nào, các ông bạn nhỏ, các ông ở đây và sao lại kêu thét như bò rống thế? Chuyện gì ở dưới đây? Các ông biết ta là ai không? Ta là Tom Bombadil. Nói với ta chuyện rắc rối của các anh! Tom lúc này đang vội. Đừng có nghiền nát mấy bông huệ của ta đấy!"

"Các bạn của tôi bị một cây liễu bắt giữ," Frodo la lên đứt hơi.

"Thầy Merry đang bị nghiền nát trong một kẽ cây!" Sam la lên.

"Cái gì?" Tom Bombadil la lên, nhảy dựng lên không khí. "Ông Liễu Già ấy à? Không tệ hơn thế chứ hả? Điều này có thể giải quyết được ngay thôi. Ta biết một giai điệu dành cho ông ta. Ông Liễu xám già ấy! Ta sẽ làm đông lạnh tuỷ ông ta ngay, nếu như ông ta không cư xử cho đúng mực. Ta sẽ hát cho ông ta bật gốc lên. Ta sẽ hát cho một cơn gió thổi bật lên và thổi tung lá và cành của ông ta đi. Ông Liễu Già!" Cẩn thận đặt những bông hoa huệ của mình xuống cỏ, ông chạy ào đến bên cây. Ở đây ông thấy đôi chân của Mr vẫn còn thò ra - phần còn lại của cơ thể ông vẫn đang bị kéo chặt bên trong. Tom đặt miệng vào kẽ nứt và bắt đầu hát bằng một giọng thấp. Họ ko thể nghe thấy lời ông, nhưng cuối cùng thì Merry đứng dậy. Đôi chân của ông bắt đầu đá. Tom nhảy qua một bên và bẻ một cành cây đập mạnh vào bên cây liễu. "Thả họ ra ngay, Ông Liễu Già!" ông nói. "Ông đang nghĩ gì thế hả? Ông không nên thứ dậy chứ. Ăn đất đi! Đào sâu vào! Uống nước đi! Đi ngủ đi! Bombadil đang nói đấy!" Rồi ông tóm lấy chân Merry vào kéo ông ra khỏi cái kẽ nứt đang thành linh mở rộng ra.

Có tiếng kêu lách tách rồi một kẽ nứt khác mở rộng ra, và Pippin văng ra khỏi đó như thể ông bị đá ra. Rồi với một tiếng tách lớn, cả hai kẽ nứt đều đóng lại rất nhanh. Một cái rừng mình lan khắp thân cây từ đỉnh xuống gốc, rồi nó trở lại yên tĩnh hoàn toàn.

"Cám ơn!" các hobbit nói, lần lượt người này sau người kia.

Tom Bombadil phá lên cười. "Nào, các ông bạn nhỏ!" ông nói, cúi xuống để nhìn vào mặt họ. "Các ông sẽ đi về nhà với tôi! Bàn đã nặng trĩu sẵn kem vàng, tảng ong, bánh mì trắng và bơ. Goldberry đang đợi. Sẽ có đủ thời gian để đặt các câu hỏi sau bữa khuya. Các ông sẽ theo tôi càng nhanh càng tốt!" Nói xong ông nhặt các bông hoa huệ lên, rồi vẫy tay và nhảy múa dọc theo con đường về hướng đông, cho đến khi tiếng hát vang lên thật lớn và trở nên vô nghĩa. Đầy ngạc nhiên và cũng quá nhẹ nhõm mà không nói được gì, các hobbit đi theo ông với tất cả sự nhanh nhẹn mà họ có. Nhưng thế vẫn không đủ nhanh. Tom nhanh chóng biến mất trước mặt họ, và tiếng hát của ông trở nên yếu và vắng xa dần. Thành linh giọng của ông vọng ngược trở về phía họ với một tiếng chào lớn.

Nhảy lên nào, các bạn nhỏ của ta, tiến lên Withywindle!

Tom sẽ đi trước và thấp nển bây giờ

Mặt trời đã lặn về tây, các ông sẽ phải lần mò

Khi bóng đêm đã xuống, và cửa sẽ rộng mở

Ánh sáng ngoài khung cửa sổ đang lấp lánh ánh vàng
Đừng sợ đám cây sủi đen! Đừng để ý đám liễu già!
Đừng sợ rễ hay thân cây! Tom ngay trước đây mà.
Nào nào! Niềm vui nhỏ! Chúng ta đang đợi!

Sau đó thì các hobbit không còn nghe thấy gì nữa. Gần như ngay lúc đó mặt trời có vẻ như lặn tuột xuống đám cây phía sau họ. Họ nghĩ đến ánh sáng đang chiếu xiêu của buổi chiều tối đang rọi xuống Sông Rượu Mạnh, và những cánh cửa sổ ở Bucklebury đang bắt đầu chiếu sáng bởi hàng trăm nguồn sáng. Bóng đen mờ mịt đang đổ xuống họ; thân cây và cành cây rũ xuống tối tăm đầy đe dọa trên đường. Sương trắng đang bắt đầu dâng lên quanh bề mặt dòng sông và rễ cây lúc lắc quanh đường biên của nó. Ở ngay khoảng đất dưới chân họ một làn hơi nước đen đang dâng lên và trộn lẫn với bóng đen đang đổ xuống rất nhanh.

Lúc này đã bắt đầu khó mà đi theo con đường, và họ đã cảm thấy khá mệt. Chân họ có vẻ như đeo chì. Những âm thanh ngấm ngầm kỳ lạ bắt đầu vang lên dọc theo các bụi rậm và đám cỏ sậy ở hai phía họ; và nếu họ nhìn lên bầu trời xám xịt, thì họ có thể thấy những khuôn mặt xương xẩu kỳ lạ lơ mờ tối đen trên nền sáng đang liếc xuống họ từ bờ cao và lè rùng. Họ bắt đầu cảm thấy rằng toàn bộ nơi này là phi thực, và họ đang vấp vào một giấc mơ đáng sợ có thể tiếp diễn mãi mà không sao thức giấc được. Ngay khi họ vừa cảm thấy chân mình vừa dừng lại, họ thấy rằng mặt đất đang từ từ dâng lên. Nước đang bắt đầu thì thào. Trong bóng đêm họ thấy một luồng bọt lơ mờ, nơi dòng sông chảy trên một cái thác ngắn. Rồi thành linh cây cối bỗng tận cùng và sương mù ở lại phía sau họ. Họ bước ra khỏi Rừng, và tìm thấy một vùng cỏ rộng đang trải ra trước mặt họ. Con sông, lúc này đã nhỏ lại và chảy nhanh, đang reo vui tuôn chảy xuống đón họ, ánh sao lấp lánh đây đó, khi chúng bắt đầu toả sáng trên bầu trời.

Cỏ dưới chân họ mịn và ngắn, như thể nó được gặt hoặc xén. Phần nhô ra của khu Rừng đã được cắt tỉa như một cái hàng rào. Con đường bây giờ đã bằng phẳng trước mặt họ, được chăm sóc kỹ lưỡng và viền bởi đá. Nó lượn lên đỉnh của một đồi cỏ, bây giờ đã ngã xám dưới bầu trời đêm đầy sao; và ở đấy, vẫn còn nằm cao phía trên họ ở đường dốc phía trên, họ nhìn thấy ánh sáng lấp lánh từ một ngôi nhà. Con đường lại dẫn xuống, rồi lên trở lại, dẫn lên một bên đồi đầy cỏ, hướng về ánh sáng. Thành linh một luồng sáng vàng toả ra từ cánh cửa đã mở sẵn. Ngôi nhà của Tom Bombadil trước mặt họ, lên, xuống, dưới ngọn đồi. Đằng sau nó là một bờ dốc của một vùng đất xám và trọc, và đằng sau nó là cái bóng tối của Cao Nguyên Gò đang đổ về hướng đông của màn đêm.

Họ, các hobbit và ngựa lùn, vội vã đi tới. Phân nửa sự sợ hãi và mệt mỏi đã rời khỏi họ. Câu hát Hey! Đến đây nào những niềm vui nhỏ! đang vang lên như chào đón họ.

Hey! Đến đây nào, niềm vui nhỏ! Đi lên nào, những niềm phấn khởi của ta!

Hobbit! Và tất cả ngựa lùn! Chúng ta đang đón chào bữa tiệc!

Bắt đầu cuộc vui! Hãy cùng hát lên nào!

Rồi một giọng nói khác rõ ràng vang lên, trẻ và cổ kính như Mùa Xuân, giống như bài hát của một con nước vui tươi đang đổ vào màn đêm từ một buổi sáng tươi trẻ trên các ngọn đồi, đổi xuống như một một tiếng bạc đón họ:

Hãy cất cao lời hát! Hãy cùng hát với nhau

Bài hát của mặt trời, của sương mờ, mưa gió, của mây mù và của trăng sao

Gió thổi trên các ngọn đồi, chuông reo bên rừng rậm

Cỏ sậy đang phủ bóng, hoa cúc nở trên làn sóng

Ông già Tom Bombadil và con gái của Dòng Sông!

Và với những lời hát đó các hobbit đứng lại trên ngưỡng cửa, và một luồng sáng vàng rực về phía họ.

TRONG NHÀ CỦA TOM BOMBADIL

Cả bốn hobbit bước qua ngưỡng cửa đá, và đứng lại đó, chớp mắt. Họ đang ở trong một phòng dài, đầy ánh sáng toả ra từ những luồng sáng trên trần, và trên bàn làm bằng gỗ thẫm bóng loáng đã đặt sẵn nhiều cây nến, cao và màu vàng, đang cháy sáng lấp lánh.

Trong một cái ghế, ở góc xa của căn phòng đối diện với cửa ra, một người phụ nữ đang ngồi. Mái tóc dài của nàng phủ dài xuống vai nàng, váy của nàng màu xanh, xanh như những cây sậy non, chiếu sáng bởi những đốm bạc nhiều giống như hạt sương; và thắt lưng của nàng làm bằng vàng, hình dáng giống như một chuỗi những cánh huệ đặt trên những cái nhụy tigôn xanh nhạt. Trông như nàng được đặt trong một đường ống lớn bằng đất nung màu xanh và nâu, với những bông huệ nước màu trắng đang bay lượn, nên nàng có vẻ như được tôn lên giữa một biển sương.

"Vào đi nào, các vị khách quý!" nàng nói, và khi nàng nói thì họ biết rằng họ đã nghe tiếng hát từ giọng của nàng. Họ rụt rè đi vài bước nữa vào trong phòng, và bắt đầu cuối người thật thấp, cảm thấy ngạc nhiên và vụng về một cách kỳ lạ, khi họ gõ cửa một ngôi nhà tranh để xin một ngụm nước, và được trả lời bởi một nữ hoàng elf trẻ xinh đẹp trong bộ quần áo làm bằng những bông hoa sống. Nhưng trước khi họ có thể nói được gì, nàng khẽ nâng nhẹ và uống hết cái bát hoa huệ, và vừa chạy vừa cười về phía họ; khi nàng chạy thì cái váy của nàng nhẹ nhàng rộn vào không khí như một làn gió từ phía những đường biên đầy hoa ở bờ sông.

"Hãy vào đi nào những vị khách quý!" nàng nói, nắm lấy tay Frodo. "Hãy cười và vui tươi! Tôi là Goldberry, con gái của Dòng Sông." Rồi nàng nhẹ nhàng đi qua họ, đóng cửa và quay lại, những cánh tay trắng muốt vươn ra. "Chúng ta hãy đóng màn đêm lại nào!" nàng nói. "Vì các bạn vẫn còn sợ, có thể là vậy. Với sương mù, những bóng cây và con nước sâu, và những con vật không được thuần hoá. Đừng sợ gì cả! Tối nay các bạn đang ở dưới mái nhà của Tom Bombadil."

Những người hobbit nhìn nàng với vẻ kinh ngạc; và nàng nhìn lại từng người trong bọn họ và mỉm cười. "Thưa công nương Goldberry xinh đẹp!" cuối cùng thì Frodo nói, cảm thấy tim ông đang rộn lên với một niềm vui mà ông không hiểu được. Ông đứng giống như thỉnh thoảng ông lại đứng say đắm với những giọng nói ngọt ngào của các elves; nhưng lần này ma thuật đang tác động vào ông lại khác hẳn: niềm vui không sắc sảo và kiêu hãnh bằng, mà nó sâu thẳm và gần gũi với trái tim trần thế hơn; nó thật là kỳ diệu nhưng không lạ lẫm. "Công nương Goldberry xinh đẹp!" ông lại nói. "Bây giờ thì niềm vui tiềm ẩn trong những bài hát mà chúng tôi nghe được đã rõ ràng đối với chúng tôi."

Ôi, mỏng manh như cành liễu rủ! Trong trắng hơn nước hồ thu!

Ôi, lộp bộp những hồ nước trong! Người con gái xinh đẹp của Dòng Sông!

Ôi, dù là xuân qua hay hạ tới! Và mùa xuân lại đem đến niềm vui mới!

Ôi, cơn gió trên thác nước xa, và lá đang cười với ta!

Thình lình ông dừng lại và dậm chân, bị tràn ngập bởi niềm ngạc nhiên khi nghe thấy mình nói những điều như thế. Nhưng Goldberry cười phá lên.

"Xin chào mừng!" nàng nói. "Tôi không biết rằng người ở Quận lại có cái lưỡi ngọt ngào thế. Nhưng tôi thấy rằng bạn là bạn của người elf; ánh sáng trong mắt bạn và tiếng nân trong giọng nói của bạn đã nói điều đó. Đây là một cuộc gặp gỡ thân thiện! Hãy ngồi xuống nào, và hãy đợi Chủ Nhân của căn nhà! Ông ta sẽ không lâu đâu. Ông ấy đang chăm sóc những con vật mệt mỏi của các bạn."

Các hobbit vui vẻ ngồi xuống những cái ghế thấp bằng bấc, trong khi Goldberry bận rộn dọn bàn; và mắt họ dõi theo nàng, vì mỗi chuyển động yêu kiều nhẹ nhàng của nàng lại làm họ ngập tràn niềm vui. Từ đâu đó đằng sau ngôi nhà vẳng lên một tiếng hát. Cứ mỗi lúc họ nghe thấy nó, giữa nhiều tiếng tên đáng ghét nhỏ van niềm vui nhỏ và tiếng chuông dillo vang vang là những từ liên tục được lặp lại:

Ông già Tom Bombadil là một gã vui tươi;

Bầu trời xanh là áo ông, và giày ông màu vàng.

"Công nương xinh đẹp!" một lúc sau Frodo nói. "Hãy nói với tôi, nếu như điều tôi hỏi không quá ngu ngốc, ai là Tom Bombadil?"

"Ông ấy đấy," Goldberry nói, ngừng những cử động thoăn thoắt của mình lại và mỉm cười. Frodo nhìn nàng với vẻ dò hỏi. "Ông ấy kìa, như các bạn đã từng thấy ông rồi," nàng nói để trả lời cái nhìn của ông. "Ông ấy là Chủ Nhân của rừng, nước và ngọn đồi."

"Thế ra cả vùng đất lạ này thuộc về ông ấy sau?"

"Không thật sự thế!" nàng trả lời, và nụ cười của nàng biến đi. "Nó thật sự là một gánh nặng," nàng nói thêm bằng một giọng nhẹ nhàng, như thể nói với chính nàng. "Cây cối, cỏ và tất cả những gì mọc lên hoặc sống trong vùng đất này thuộc vào lẫn nhau. Tom Bombadil là Chủ Nhân. Không ai có thể bắt được ông Tom già đang đi dạo trong rừng, vẫy vùng trong nước, phóng trên đỉnh những ngọn đồi dưới ánh sáng và bóng đêm. Ông ấy không sợ già cả. Tom Bombadil là chủ nhân."

Một cánh cửa mở ra và Tom Bombadil đi vào. Bây giờ thì ông không đội nón và trên mái tóc nâu dày của ông là một cái vương miện bằng lá thu. Ông cười, và đi đến chỗ Goldberry, nắm lấy tay nàng.

"Đây là công nương nhỏ bé của tôi!" ông nói, cúi chào với các hobbit. "Đây là Goldberry của tôi với y phục bằng bạc và những bông hoa xanh quanh thắt lưng! Bàn đã đầy rồi ư? Tôi thấy kem vàng và những tảng mật ong, với bánh mì trắng và bơ; sữa, phó mát, với thảo mộc xanh và những quả chín mọng. Thế là đủ với chúng ta rồi phải không? Bữa khuya đã sẵn sàng rồi à?"

"Phải," Goldberry nói, "nhưng có lẽ các vị khách thì chưa?"

Tom vỗ tay và la lên: "Tom, Tom! Khách của mày đang mệt mỏi, mà mày thì gần như quên mất! Đến đây nào, những vị khách vui vẻ của tôi, và Tom sẽ phục hồi lại các vị! Các vị sẽ rửa

sạch những cánh tay đầy bụi, sẽ rửa lại những khuôn mặt mệt mỏi, sẽ cởi những áo khoác bụi bặm và chải lại mái tóc rối của mình!"

Ông mở cửa, và họ đi theo ông xuống một lối đi ngắn và vòng vào một lối rẽ ngay đó. Họ đi xuống một căn phòng thấp có mái trần nghiêng (nó có vẻ như một tầng mái, được dựng lên ở góc bắc ngôi nhà). Tường của nó được làm bằng đá sạch sẽ, nhưng chúng phần lớn được phủ bởi những tấm thảm treo và những tấm màn màu vàng. Nền nhà được lát đá và phủ đầy cỏ màu xanh lá cây. Có bốn tấm đệm lớn, mỗi cái được cuộn lại với những tấm chăn trắng, nằm trên nền nhà dọc theo một phía. Ở phía tường đối diện là một cái băng ghế dài nặng trĩu đầy những cái chậu bằng đất nung, và bên cạnh nó là những cái bình đựng đầy nước màu nâu, một số thì lạnh, còn một số thì bốc hơi nóng. Có những chiếc dép lê mềm màu xanh đặt cạnh mỗi chiếc giường.

Ngay sau đó, sau khi đã rửa ráy và phục hồi, các hobbit ngồi bên bàn, cứ hai người ngồi một bên, trong khi Goldberry và Chủ Nhân ngồi ở hai bên. Đó là một bữa ăn kéo dài và thân mật. Cho dù các hobbit ăn như là sắp chết đói đến nơi, vẫn không hề thiếu thức ăn. Thức uống trong những cái chén uống nước của họ có vẻ như là nước lạnh trong lành, cho dù nó thấm vào tim họ như rượu mạnh và làm thông giọng cho họ. Các vị khách chợt nhận thấy rằng rằng họ đang hát vang đầy vui vẻ, như thể nó vui và tự nhiên hơn là nói chuyện.

Cuối cùng Tom và Goldberry đứng dậy và nhanh nhẹn dọn bàn. Các vị khách được yêu cầu ngồi yên, và được đặt yên trên ghế, mỗi người có một cái ghế để chân cho đôi chân mệt mỏi của mình. Có một ngọn lửa bên cái lò sưởi rộng trước họ, và nó toả ra một mùi hương dịu ngọt, như thể nó đốt bằng củi táo. Khi mọi thứ đã ổn định, tất cả ánh sáng trong phòng được tắt đi, ngoại trừ một ngọn đèn và một cặp nến ở mỗi đầu của một cái kệ thông khói. Rồi Goldberry bước đến trước họ, cầm một ngọn nến; và nàng chúc từng người trong bọn họ một đêm an lành và ngon giấc.

"Hãy nghỉ ngơi yên bình," nàng nói, "cho đến sáng mai! Đừng lưu ý đến những tiếng động của đêm đen! Bởi vì sẽ không có gì đi qua cửa đâu và cửa sổ ở đây sẽ giữ lại ánh trăng sao cùng những ngọn gió trên đỉnh đồi. Xin chào!" Nàng bước ra khỏi phòng với ánh sáng le lói và tiếng sột soạt nhẹ. Tiếng bước chân của nàng vang lên như một con suối nhẹ nhàng chảy xuống đồi qua những tảng đá lạnh trong màn đêm yên tĩnh.

Tom ngồi một lúc bên họ trong im lặng, trong khi từng người trong bọn họ cố gắng tập trung can đảm để hỏi một trong số nhiều câu hỏi mà họ định hỏi ở bữa khuya. Sự buồn ngủ trĩu nặng trên mi mắt họ. Cuối cùng Frodo nói:

"Ngài có nghe tiếng tôi gọi không, thưa Chủ Nhân, hay ngài chỉ vô tình đến đó?"

Tom giật mình như thể một người bị lôi ra khỏi một giấc mơ dễ chịu. "Eh, cái gì?" ông nói. "Tôi có nghe ông gọi không ấy à? Không, tôi không nghe thấy. Lúc ấy tôi đang bận ca hát. Tôi chỉ vô tình đến đó, nếu như ông nói thế. Lúc ấy tôi không có kế hoạch gì cả, cho dù tôi đang đợi các ông. Chúng tôi nghe thấy tin tức về các ông, và biết rằng các ông đang lặn du. Chúng tôi đoán là các ông sẽ đến trước con đường dài đổ xuống nước: tất cả các con đường

đều dẫn theo lối này, dẫn xuống Liễu Rũ. Ông Liễu xám già, ông ta là một ca sĩ vĩ đại; và một cậu nhỏ thì khó mà thoát khỏi cái mê cung gian xảo của ông ta. Nhưng Tom có ở đây, và ông ta không dám ngăn trở." Tom gật đầu như thể đang lại tự nói chuyện với mình; nhưng rồi ông tiếp tục hát một giọng hát nhẹ nhàng:

Tôi có một mục tiêu theo đuổi: thu lượm những bông huệ nước,

Lá xanh và huệ trắng chỉ để làm vui cho công nương của tôi,

Trước khi một năm kết thúc, để mùa đông mãi trôi

Để bước chân nàng nở vỡ trên nền tuyết chảy

Mỗi năm vào chuỗi hè tôi lại tìm cho nàng những bông hoa ấy. trong hồ nước rộng sâu trong, xa tận vùng Liễu Rũ

Chúng nở rục vào mùa xuân, và chúng vẫn còn cùng vĩnh cửu

Tại ngôi hồ ấy, vào một ngày xưa tôi đã tìm thấy con gái của Dòng Sông

Nàng Goldberry trẻ đang ngồi bên làn sóng

Tiếng hát nàng ngọt ngào, và tim màng đập mạnh

Ông mở mắt ra và nhìn họ với một luồng sáng xanh loé lên đột ngột:

Với bạn điều này thật tốt - vì tôi sẽ chẳng còn

Xuống sâu trong rừng bên dòng nước trong

Khi năm tháng vẫn còn đó, thì tôi sẽ chẳng còn đi

Đến bên nhà của ông Liễu già trong tiết xuân tươi trẻ

Để được ngắm người con gái của Dòng Sông, giữa mùa xuân vui vẻ

Nhảy múa trên con đường liễu để xuống tắm cùng dòng nước

Ông lại ngừng lại; nhưng Frodo không còn hỏi ông thêm câu hỏi nào nữa: điều mà ông muốn biết nhất đã được trả lời. "Hãy nói với chúng tôi, Chủ Nhân," ông nói, "về ông Liễu.

Ông ta là ai? Trước đây tôi chưa từng bao giờ nghe đến ông ta."

"Ồ, không!" Merry và Pippin cùng nói, thành linh đứng bật dậy. "Không phải lúc này! Đợi cho đến sáng đã!"

"Đúng đấy!" ông già nói. "Bây giờ là lúc để nghỉ ngơi. Có một số chuyện rất đáng ghê nếu nghe trong đêm. Hãy ngủ cho đến ánh sáng ban ngày, trên gối êm ấm! Đừng sợ gì những tiếng động của đêm đen! Đừng sợ gì những cây liễu xám!" Rồi ông vặn nhỏ đèn và thổi tắt chúng, rồi ông với lấy cây nến ở tay kia và dẫn họ ra khỏi phòng.

Thảm và gối của họ vẫn mềm mại như bên dưới, còn những cái chăn thì làm bằng len trắng. Họ chỉ vừa nằm xuống cái giường êm ái và phủ tấm chăn mỏng lên người thì đã ngủ thiếp rồi.

Đêm tĩnh mịch, Frodo nằm trên giường mà không có ánh sáng gì. Rồi ông thấy trăng non đang lên; cho đến khi ánh sáng mờ ảo của nó lơ mờ dựng trước ông một bức tường đen, bị soi vào một vòm đen giống như một cánh cửa lớn. Frodo cảm thấy như là ông đang được nâng lên, và băng qua đó ông thấy bức tường đá này là một vòng đồi, bên trong nó là một đồng bằng, và ở giữa đồng bằng đó là một tháp đá nhọn, nhìn giống như một ngọn tháp bỏ

hoang nhưng không phải làm bằng tay. Ở trên đỉnh của nó có hình bóng của một người đàn ông đang đứng. Mặt trăng như thể đang mọc lên để treo trên đầu ông mọc lục và toả toả mái tóc trắng của ông khi gió gợn lên. Trên vùng đồng bằng tối bên dưới có những giọng gào đang văng xuống cùng với những tiếng tru của bọn sói. Thành linh, một bóng đen, nhìn có dạng như một đôi cánh lớn, băng qua mặt trăng. Hình bóng kia nâng tay lên và một tia chớp sáng loé ra từ cây quyền trượng mà ông đang cầm. Một con đại bàng lớn hạ xuống và nhắc ông đi. Những giọng bên dưới rên lên và bọn sói gầm gừ. Rồi có một giọng tiếng động giống như một cơn gió mạnh thổi đến, đưa đến tiếng vó ngựa đang phi nước đại, nước đại, nước đại từ phía Đông. "Các Kỵ Sĩ Đen!" Frodo nghĩ khi ông tỉnh dậy, với tiếng vó ngựa vẫn còn vang lên trong tâm trí. Ông tự hỏi không biết là ông đã có bao giờ có đủ can đảm để rời khỏi những bức tường đá an toàn kia không. Ông nằm bất động, vẫn lắng nghe; nhưng bây giờ tất cả đã yên lặng, và cuối cùng ông trở mình và chìm vào giấc ngủ trở lại hoặc là lang thang đến những giấc mơ khác mà ông không nhớ.

Bên cạnh ông Pippin đang mơ một giấc mơ đẹp; nhưng có một sự thay đổi trong giấc mơ của ông khiến ông trở mình và rên lên. Thành linh ông tỉnh dậy, hoặc ông nghĩ là mình đã tỉnh dậy, và vẫn còn nghe trong bóng đêm âm thanh làm khuấy đảo giấc mơ của ông: tip-tap, cọt kẹt: tiếng động giống như những cành cây đang lao xao trước gió, những ngón tay từ những nhánh cây đang cào lên tường và cửa sổ: crack, crack, crack. Ông tự hỏi không biết có phải là những cây liễu gần bên ngôi nhà hay không; và rồi thành linh ông có một cảm giác rất kinh hãi rằng ông không phải đang ở trong một ngôi nhà hoàn toàn bình thường, mà đang ở trong một cây liễu và đang lắng nghe tiếng cười cọt kẹt kinh dị đang vọng đến ông trở lại. Ông ngồi dậy và cảm thấy như những cái nệm gối mềm mại đang ở bên tay; và ông nhẹ nhõm nằm xuống trở lại. Ông cảm thấy như đang nghe tiếng vang của những từ đang xuyên vào tai ông: "Đừng sợ gì! Hãy yên bình cho đến sáng mai! Đừng sợ những tiếng động của đêm đen!" Và rồi ông nằm ngủ trở lại.

Merry nghe thấy âm thanh của tiếng nước đổ trong giấc ngủ của mình: nước nhẹ nhàng đổ xuống, và rồi chảy lan ra, lan rộng không sao cưỡng lại được quanh ngôi nhà vào trong một hồ nước đen không bến bờ. Nó ùng ục dưới những bức tường, và nâng lên chậm chạp nhưng chắc chắn. "Tôi sẽ không chết đuối!" ông nghĩ. Nó sẽ tìm thấy đường của nó, rồi tôi sẽ chết đuối." Ông cảm thấy như mình đang nằm trong một cái đầm lầy nhầy nhụa, và khi trời lên ông lại đặt chân mình trên một góc của một tảng đá lót lạnh và rắn. Rồi ông nhớ ra mình đang ở đâu và nằm xuống trở lại. Ông cảm thấy như đã nghe hoặc nhớ rằng mình đã nghe rằng: "Không có gì băng qua cửa hoặc cửa sổ sẽ giữ lại ánh trăng sao và ngọn gió trên đỉnh đồi." Một hơi thở nhẹ của vùng không khí ngọt ngào làm tấm màn lay chuyển. Ông thở sâu và lại chìm vào giấc ngủ.

Như ông vẫn còn nhớ được, Sam nằm ngủ trong đêm rất vui vẻ, nếu như một khúc gỗ có thể vui vẻ được.

Họ thức dậy, cả bốn cùng lúc, trong ánh nắng sáng. Tom đang chuyển động quanh phòng, huýt sáo như một con sáo đá. Khi ông nghe thấy họ giật mình ông vỗ tay và la lên: "Hey! Đến đây nào niềm vui nhỏ! nỗi ưu phiền nhỏ! Những niềm phấn khích của ta!" Ông kéo những tấm màn vàng qua, và các hobbit thấy rằng chúng dùng để che các cửa sổ, ở mỗi góc của phòng, một nhìn sang đông và cái khác nhìn sang phía tây.

Họ thức dậy hoàn toàn khoẻ khoắn. Frodo chạy đến bên cửa sổ phía đông, và thấy mình đang nhìn vào một cái vườn bếp xám đầy sương. Ông có phần chờ đợi được thấy những lớp đất cỏ ngay trên tường, được phủ đầy những dấu móng guốc. Thật sự ra thì tầm nhìn của ông được che bởi một hàng đậu trên các sào; nhưng phía trên và cao vượt trên chúng là cái đỉnh xám của ngọn đồi lờ mờ hiện ra trong ánh mặt trời. Đó là một buổi sáng âm đạm: ở phía Đông, đằng sau đám mây dài như những lớp đất lốm đốm đỏ ở phía cạnh, nằm sáng lên trong ánh vàng. Trời đang chuẩn bị mưa; nhưng ánh sáng vẫn nhanh chóng toả rộng, và những cánh hoa đỏ trên các giàn bắt đầu nở rục trên những nền lá xanh ẩm ướt.

Pippin nhìn ra cửa sổ phía tây, nhìn xuống màn sương. Khu Rừng đang ẩn sau lớp sương mù. Giống như ta đang nhìn xuống một mái mây dốc từ trên cao. Có một vệt hoặc một đường phân chia đám mây thành những chùm những lớp; đó là thung lũng Liễu Rũ. Con sông chạy xuống đồi về phía trái và biến mất thành những bóng trắng. Gần sát bên là vườn hoa và hàng rào mắt lưới bạc, và sau nó là bãi cỏ xám điểm sương. Không thấy cây liễu nào cả.

"Xin chào, những người bạn vui vẻ!" Tom nói, mở cánh cửa sổ rộng phía đông ra. Luồng không khí lạnh tràn vào; nó mang hương vị của cơn mưa. "Mặt trời sẽ không ló dạng nhiều hôm nay đâu. Tôi nghĩ thế. Tôi đã đi khá xa, nháy lên những đỉnh đồi từ khi bình minh vừa bắt đầu, hít thở gió và không khí, với cổ ướt dưới chân, bầu trời ẩm ướt trên đầu. Tôi khuấy động Goldberry đang hát dưới cửa sổ; nhưng không đánh thức các hobbit vào sáng sớm. Vào ban đêm các cậu nhỏ đã thức giấc trong bóng tối, và lười ngủ sau khi có ánh sáng! Chuông kêu vang! Thức dậy nào, những người bạn vui vẻ của tôi! Hãy quên đi những tiếng động của đêm đen! Chuông kêu vang! Nỗi phiền muộn, nỗi phấn khởi của tôi! Nếu đến sớm thì các vị sẽ thấy bữa sáng trên bàn. Nếu đến trễ các vị sẽ có cỏ và nước mưa!"

Không cần phải nói - rằng lời đe dọa của Tom là rất nghiêm túc - các hobbit xuống sớm, rời bàn trễ, chỉ khi nó có vẻ như sắp cận đến nơi. Không có Tom lẫn Goldberry ở đây. Có thể nghe thấy tiếng của Tom ở đâu đó trong nhà, loảng xoảng trong bếp, lên xuống cầu thang, và hát đầu đó bên ngoài. Căn phòng trông về hướng tây phía thung lũng mù sương, và cửa sổ thì mở rộng. Nước nhỏ giọt từ mái hiên bên trên. Trước khi họ xong bữa sáng thì mây đã nhập lại thành một cái mái liên tục, rồi những giọt nước xám đổ thẳng thẳng xuống nhẹ nhàng và mạnh mẽ. Đằng sau tấm màn dày của nó Khu Rừng có vẻ như đã hoàn toàn bị che phủ. Khi họ nhìn ra cửa sổ thì giọng hát của Goldberry vang lên thật rõ phía trên họ, vắng đến dịu dàng như thể nó đang đẩy nước mưa xuống khỏi trời. Họ nghe được vài lời, những có vẻ như họ cảm thấy rõ rằng đây là một bài hát - mưa, ngọt ngào như những trận mưa

trên những ngọn đồi khô cằn, lời hát kể về câu chuyện của một dòng sông chảy từ một ngọn suối trên những vùng đất cao đổ xuống Biển ở xa phía dưới. Các hobbit vui vẻ lắng nghe; và Frodo thấy niềm vui dâng tràn trong tim, và vô cùng cảm tạ thời tiết, vì nó làm họ phải tạm hoãn chuyến khởi hành. Ý nghĩ về việc ra đi đè nặng trên ông khi ông tỉnh dậy, nhưng bây giờ thì ông đoán rằng hôm nay họ sẽ không đi đâu xa hơn.

Những cơn gió cao vờn vũ ở phía Tây và những đám mây dày và ẩm ướt hơn cuộn tròn lên để đổ tràn những giọt mưa nặng hạt của chúng xuống vùng đất trọc của Cao Nguyên. Không thể thấy được gì quanh ngôi nhà ngoài những hạt mưa rơi. Frodo đứng gần cánh cửa mở rộng và quan sát những con đường trắng đang biến thành một dòng sông sữa nhỏ và sỏi bọt tràn xuống thung lũng. Tom Bombadil đang lẩn quẩn ở góc nhà, vẫy tay như thể ông đang canh chừng cơn mưa - và thật sự ra khi ông băng qua ngưỡng cửa thì ông vẫn còn khá khô ráo, chỉ trừ đôi giày của ông. Ông tháo đôi giày này ra và đặt nó ở bên lò sưởi. Rồi ông ngồi vào cái ghế lớn nhất và gọi các hobbit lại bên ông.

"Hôm nay là ngày tắm rửa của Goldberry," ông nói, "và là buổi dọn dẹp mùa thu của nàng. Đối với các cậu hobbit thì nó khá ẩm ướt - hãy để họ nghỉ ngơi khi họ có thể! Đây là một ngày tốt để kể lại những câu chuyện dài, để hỏi và để trả lời, và thế Tom sẽ bắt đầu nói chuyện."

Rồi ông kể cho họ nghe nhiều câu chuyện rất ly kỳ, đôi khi ông kể như thể đang nói chuyện với chính mình, đôi khi nhìn họ một cách đột ngột với đôi mắt xanh sáng lên dưới đôi mày sâu. Giọng ông thường chuyển thành âm điệu như đang hát, và ông bật ra khỏi ghế để nhảy múa theo. Ông kể cho họ nghe nhiều câu chuyện về ong và hoa, và những con đường đầy cây, và về những con vật lạ trong Rừng, và những vật ma quái và tốt lành, những vật thân thiện và thù địch, những vật độc ác và tốt bụng, về những bí mật chôn giấu dưới những bụi gai. Khi họ lắng nghe, họ bắt đầu hiểu về những cuộc sống trong Rừng, ngoài chính họ, thật sự họ cảm thấy mình là những người lạ tại nơi mà những vật khác cảm thấy như ở nhà mình. Thường xuất hiện trong những câu chuyện của ông là Ông Liễu Già, và Frodo lúc này đã biết làm thế nào để làm hài lòng ông ta, thật sự là biết nhiều hơn cần thiết nữa, vì đó không phải là một truyền thuyết dễ chịu. Những lời của Tom đã bộc lộ sự thật và cây cối và những suy nghĩ của chúng, những thứ thường rất tối tăm và lạ lùng, và đầy rẫy sự căm ghét đối với những vật gì có thể đi lại tự do trên mặt đất, có thể gặm, cắn, bẻ, chém, đốt những kẻ phá huỷ và chiếm đoạt. Không phải tự nhiên mà nó được gọi là Khu Rừng Già, vì nó thật sự đã rất cổ xưa, một khu rừng còn sót lại trong những cánh rừng bạt ngàn bị quên lãng, và thật sự nó vẫn còn sống, già đi không nhanh hơn các ngọn đồi, là cha đẻ của cha đẻ của những loại cây, vẫn còn luôn nhớ lại thời mà chúng vẫn còn là chúa tể. Vô vàn năm tháng đã lấp đầy chúng với lòng kiêu hãnh và những sự khôn ngoan đã ăn sâu vào chúng cùng với sự ác ý. Nhưng không có gì nguy hiểm hơn Cây Liễu Vĩ Đại: tim của nó đã mục rữa, nhưng sức mạnh của nó vẫn còn tươi nguyên; và nó rất gian xảo, là chúa tể của những ngọn gió, bài hát và suy nghĩ của nó chạy lan khắp cả hai phía của cánh rừng từ dòng sông. Linh hồn xám xịt

luôn khát của nó hút sức mạnh từ trái đất và chảy rộng ra như một cái rễ dài lan đi trên mặt đất, với những cành cây vô hình vươn đi trong không trung, đến khi nó có quyền lực đối với gần như mọi cây cối ở Cánh Rừng từ Hàng Rào cho đến Cao Nguyên.

Chợt Tom gạt chuyện về những cánh rừng sang một bên và nói sang chuyện những con suối trẻ trên những ngọn thác sỏi bọt, trên những hòn đá cuội mòn vẹt, và dọc theo những bông hoa nhỏ ở những bãi cỏ dày và những vết nứt ẩm ướt, cuối cùng nó chảy lên Cao nguyên. Họ nghe về Gò Đất Vĩ Đại, và về những gò đất xanh, về những vòng đá trên những ngọn đồi và trong những hố hốc trong những ngọn đồi. Cừu thường kêu thành đàn. Những bức tường xanh và những bức tường trắng mọc lên. Những pháo đài xuất hiện trên cao. Các vị vua của những vương quốc nhỏ chiến đấu với nhau, và Mặt trời trẻ chiếu sáng như ngọn lửa trên những ánh kim loại đỏ trên những thanh gươm mới mẻ và tham lam của họ. Chiến thắng và bại trận; rồi những ngọn tháp đổ sập, những pháo đài bị phá huỷ, lửa bốc cao trên bầu trời. Vàng được gom thành đồng trên đám ma của những vị vua và hoàng hậu bị chết, rồi những mộ đất phủ lên họ, những cánh cửa đá được đóng lại, và cỏ mọc trên tất cả. Cừu bước đi khi vẫn nhai cỏ, nhưng những ngọn đồi nhanh chóng trở lại trống rỗng. Một bóng đen đến từ những vùng đất đen tối ở rất xa, và rồi những bộ xương trắng lại động đậy trong những ngôi mộ. Những kẻ thuộc Gò Đất lại bước đi trong những vùng hố với những cái nhẵn trên những ngón tay lạnh giá và những sợi xích vàng kêu leng keng trong không khí." Những vòng đá nhô lên từ mặt đất như bộ răng sứt mẻ trong ánh trăng.

Các hobbit rừng mình. Thậm chí khi còn ở Quận họ cũng đã nghe những chuyện đồn đại về những người ở Gò Đất trên Cao nguyên Gò đất đằng sau Khu Rừng. Nhưng chưa có hobbit nào nghe về những câu chuyện này, thậm chí bên một bếp lửa ấm cúng xa xăm. Cả bốn đều thành linh nhớ lại cái mà sự vui vẻ trong căn nhà này đã xua đi khỏi tâm trí họ: ngôi nhà của Tom Bombadil nằm ngay bên dưới của chính những ngọn đồi kinh khiếp này. Họ không còn theo được mạch chuyện của ông và chuyển động một cách khó khăn, người này liếc sang người kia.

Khi họ nghe lại được lời của ông thì họ thấy rằng ông đã lang thang đến những vùng đất kỳ lạ vượt sau trí nhớ của họ và vượt sau những gì họ có thể nghĩ, đến những nơi mà thế giới rộng lớn hơn, các cửa biển chảy thẳng vào Hồ phía tây; rồi Tom vẫn tiếp tục ngâm nga những bài hát về những ánh sao thời cổ đại, khi mà chỉ mới có tổ tiên của người Elf xuất hiện. Rồi thành linh ông đổ xuống, và họ thấy ông đang gục gặc đầu như thể đang ngủ. Các hobbit ngồi lặng lẽ trước ông, bị mê hoặc; và nó có vẻ như thể là dưới ma thuật của những lời nói của ông, gió đã bị thổi đi, các đám mây khô lại, ngày đã rút lui, bóng đêm lại chuyển từ Đông sang Tây, và tất cả bầu trời lại phủ đầy ánh sáng của những vì sao nhấp nháy.

Frodo không thể nói được đã có bao nhiêu buổi sáng và buổi tối của một ngày hay nhiều ngày đã trôi qua. Ông không cảm thấy đói và mệt, mà chỉ tuyền là kinh ngạc. Những ngôi sao chiếu sáng qua cửa sổ và sự tĩnh lặng của bầu trời có vẻ như đang bao quanh ông. Cuối cùng ông nói ra sự kinh ngạc của mình khi thành linh cảm thấy kinh ngạc với sự im lặng này:

"Ngài là ai, thưa Chủ Nhân?" ông hỏi.

"Ê, cái gì?" Tom ngồi dậy, và mắt ông sáng lên trong bóng tối. "Thế anh đã biết tên tôi chưa? Đó chỉ là một câu trả lời. Hãy nói đi, anh là ai, chỉ thế thôi, về chính bản thân anh mà không có tên? Nhưng anh còn trẻ và tôi đã già. Người già nhất, tôi là vậy đấy. Hãy chú ý lời tôi, các bạn: Tom đã có ở đây trước cả dòng sông và cây cối; Tom còn nhớ nơi giọt mưa đầu tiên rơi xuống và lúa quả đầu tiên. Ông ta đã làm ra những con đường trước cả Con Người Lớn, và đã thấy những Người Nhỏ đến. Ông ta đã ở đây trước các Vua và các nắm mộ của những người ở Gò Đất. Khi người Elves đi qua hướng tây, thì Tom đã ở đây rồi, trước khi cả biển được rẽ hướng. Ông ta biết bóng tối dưới các vì sao khi nó trở nên can đảm - trước khi Chúa Tế Hắc Ám đến từ Bên Ngoài."

Có vẻ như một bóng đen băng qua cửa sổ, và các hobbit vội vã liếc qua các tấm kính. Khi họ quay lại, Goldberry đã đứng sau cửa, trong một khung sáng. Nàng đang cầm một cây nến, che ánh lửa của nó từ chỗ thông gió bằng tay nàng; và ánh sáng len quá đó, giống như ánh mặt trời xuyên qua một lớp vỏ trắng.

"Cơn mưa đã chấm dứt," nàng nói, "và những con nước mới đang đổ xuống đồi, dưới các vì sao. Chúng ta hãy vui cười và vui vẻ!"

"Hãy cho chúng tôi ăn uống nào!" Tom la lên. "Những câu chuyện dài gây khát dữ lắm. Và việc nghe suốt từ sáng, trưa đến tối thì đói lắm!" Ông nói thế và nhảy ra khỏi ghế, nhảy lên tóm lấy cây nến từ bên chỗ thông khói và thả nó lên từ ngọn lửa mà Goldberry đang cầm; rồi ông nhảy múa về phía bàn. Thành linh ông phóng qua cửa và biến mất.

Ông nhanh chóng quay trở lại, mang theo một khay lớn đầy ắp. Rồi Tom và Goldberry dọn bàn; và các hobbit ngồi đó nửa ngờ ngác nửa buồn cười: Goldberry thật là yêu kiều xinh đẹp còn Tom thì nhảy những điệu lò cò đầy vui vẻ và kỳ cục. Chúng có vẻ như tạo thành một điệu nhảy nào đó mà không cản trở những người khác, ra ra vào vào căn phòng, và vòng quanh bàn, thức ăn, chai lọ và ánh sáng được sắp lên bàn với một tốc độ cực nhanh. Những cái bẳng sáng đầy ánh nến, trắng và vàng. Tom cúi người về phía khách của ông. "Bữa khuya đã sẵn sàng," Goldberry nói; và bây giờ các hobbit thấy rằng nàng đang mặc quần áo bằng bạc với vành thắt lưng trắng, và đôi giày của nàng giống như vảy cá. Nhưng Tom thì toàn bận một màu xanh, xanh như những bông tigôn được nước mưa rửa qua, và ông mang đôi vớ màu lục.

Đó là một bữa khuya thậm chí còn ngon hơn cả bữa trước. Các hobbit, dưới tác dụng ma thuật của những lời nói của Tom đã bỏ qua một hoặc nhiều bữa ăn, nhưng khi thức ăn dọn ra trước họ thì có vẻ như họ đã không ăn ít ra một tuần rồi. Họ không hát hò hay thậm chí là nói chuyện trong một lúc, và tập trung vào công việc. Nhưng sau một lúc thì tim và tinh thần của họ lại lên trở lại, và giọng của họ lại vang lên trong tiếng cười đùa ồn ã.

Sau khi họ đã ăn xong, Goldberry lại hát cho họ nghe nhiều bài hát, những bài đã vang lên đầy vui vẻ trên những ngọn đồi và chìm đắm nhẹ nhàng vào im lặng; và trong lặng im họ lại thấy trong tâm tưởng mình những ao nước rộng hơn bất kỳ ao nước nào họ đã từng biết, và

nhìn vào chúng họ thấy bầu trời bên dưới chúng và những ngôi sao lấp lánh như những viên ngọc sâu thẳm thẳm. Một lần nữa nàng lại chúc từng người có một đêm tốt lành và để lại họ bên lò sưởi. Nhưng lúc này thì Tom đã có vẻ tỉnh táo hơn và ra sức hỏi han họ.

Có vẻ như ông đã biết khá nhiều về họ và gia đình họ, và thật sự đã biết khá nhiều về lịch sử và những gì đã diễn ra ở Quận từ những ngày mà chính bản thân các hobbit cũng khó mà nhớ được. Điều này không còn làm cho họ ngạc nhiên nữa; nhưng ông không giấu rằng ông biết được những chuyện xảy ra gần đây phần lớn là nhờ Chủ Trại Maggot, người mà có vẻ như được ông đánh giá là quan trọng hơn họ tưởng. "Dưới đôi chân già của ông ấy là mặt đất, trên những ngón tay của ông là đất sét, trong xương tuỷ ông là sự khôn ngoan, và cả hai mắt của ông ta đều luôn rộng mở," Tom nói. Cũng khá rõ ràng Tom đã có giao thiệp với người Elves, và có vẻ như tin tức về chuyến đi của Frodo đã đến với ông từ Gildor theo một cách nào đó. Thật ra thì Tom đã biết khá nhiều, và những câu hỏi của ông khá sắc sảo, khiến cho Frodo thấy mình nói với ông khá nhiều về Bilbo và về những hy vọng của chính ông và những nỗi sợ hãi mà ông chưa bao giờ nói với Gandalf trước đây. Tom gật gù đầu, và mắt ông loé lên khi ông nghe về các Ky Sĩ Đen.

"Cho tôi xem chiếc Nhẫn quý!" ông đột ngột nói giữa câu chuyện: và Frodo, trước sự sững sờ của chính mình, rút sợi xích ra từ trong túi, tháo chiếc Nhẫn ra và đưa nó ngay cho Tom. Nó có vẻ như lớn hơn khi nó nằm trong bàn tay nâu to lớn của ông. Rồi thành linh ông đưa nó lên mắt và cười phá lên. Trong một thoáng các hobbit thấy một cảnh tượng, vừa lố bịch vừa đáng ngại loé lên từ đôi mắt xanh sáng của ông qua cái vòng tròn. Rồi Tom khẽ đút chiếc nhẫn quanh cuống ngón tay út của ông và đưa nó ra trước ánh nến. Trong một thoáng các hobbit cảm thấy có điều gì là lạ trong chuyện này. Rồi họ há hốc mồm. Tom chẳng hề biến mất!

Tom lại phá lên cười, rồi ông tung chiếc Nhẫn lên không trung - và nó biến mất với một ánh chớp. Frodo la lên - rồi Tom trườn người tới trước và tóm lại nó với một nụ cười.

Frodo nhìn gần lại hơn, với vẻ nghi ngờ (giống như một người vừa cho một tên bịp mượn một món trang sức rẻ tiền). Vẫn là chiếc Nhẫn ấy, hoặc giống như cũ và nặng như cũ: vì chiếc nhẫn lúc làm Frodo cảm thấy nặng kỳ lạ trên tay. Nhưng có cái gì đó nhắc nhở ông phải đảm bảo chuyện này. Ông cảm thấy hơi phiền khi thấy Tom có vẻ xem nhẹ cái mà thậm chí Gandalf cũng nghĩ rằng vô cùng quan trọng. Ông đợi một cơ hội, và khi mọi người nói chuyện lại, khi Tom lại nói về một câu chuyện buồn cười về những người bán hàng rong và những cách bán hàng kỳ lạ của họ thì ông đeo nhẫn vào.

Merry quay về phía ông để nói chuyện gì đó và đột ngột la lên một tiếng cảm thán. Frodo vui mừng (có vẻ vậy): đó chính là chiếc nhẫn của ông, vì Merry nhìn ngó người vào cái ghế của ông, và rõ ràng là không thể thấy được ông. Ông đứng dậy và lặng lẽ đi từ lò sưởi ra ngoài.

"Này, này!" Tom la lên, nhìn về phía ông với một vẻ chăm chú trong đôi mắt sáng của ông. "Hey! Frodo, đến đây nào! Anh đi đâu thế? Già Tom Bombadil vẫn chưa loà đâu. Tháo cái

nhẫn vàng ra đi! Tay của anh nhìn đẹp hơn nếu không có nó. Trở lại đây nào! Đẹp trò đó đi và ngồi cạnh tôi nào! Chúng ta phải nói chuyện tiếp, và nghĩ về buổi sáng. Tom phải dạy các vị con đường đúng, và đừng để bước chân các vị đi loanh quanh nữa."

Frodo phá lên cười (cổ mà cảm thấy vui), rồi ông tháo chiếc Nhẫn ra và ngồi trở lại. Tom bây giờ đang nói với họ rằng họ nghĩ rằng ngày mai Mặt trời sẽ sáng, và đó sẽ là một buổi sáng đẹp trời, và rất đáng hy vọng. Nhưng mọi chuyện nên được làm từ sáng sớm; vì thời tiết trên vùng đất này vẫn là một thứ mà thậm chí chính Tom cũng không thể đảm bảo được, và đôi khi nó thay đổi còn nhanh hơn ông thay áo. "Tôi không phải là một chuyên gia thời tiết," ông nói, "hay là một người có thể quyết định mọi thứ."

Theo lời khuyên của ông họ quyết định đi theo hướng Bắc gần nhà ông, đi qua phía Tây và rẽ xuống Cao Nguyên: họ có thể hy vọng rằng theo cách này họ sẽ đến được Đường Đông sau một ngày đường, và tránh được Gò Đất. Ông nói họ đừng sợ - nhưng phải luôn tập trung.

"Hãy luôn đi trên cỏ xanh. Đừng can thiệp vào một hòn đá cũ hay một Ké lạnh giá hoặc tọc mạch vào nhà họ, trừ phi các anh là những gã mạnh mẽ với trái tim không bao giờ dao động!" Ông nói điều này nhiều hơn một lần; và ông khuyên họ băng qua các gò đất về phía tây, nếu họ vô tình đi lại gần một trong những gò này. Rồi ông dạy họ một giai điệu để hát, nếu họ xui xẻo rơi vào một tình huống nguy hiểm hoặc khó khăn vào ngày hôm sau.

Ho! Tom Bombadil, Tom Bombadil!

Bằng nước sâu, rừng thẳm đồi cao

Bằng liễu rủ, hơi sậy lau,

Bằng lửa đỏ, Bằng mặt trời và trăng sao

Hãy nghe đây và hãy nghe chúng tôi

Hỡi Tom Bombadil, hãy đến mau

Vì cái chúng tôi cần đang ở ngay sau

Khi họ cùng hát bài hát này sau ông, ông vỗ vào lưng từng người và cười, rồi cầm lấy cây nến và dẫn họ trở lại vào căn phòng ngủ của họ

SƯƠNG MÙ TRÊN CAO NGUYÊN MỘ

Đêm đó họ không nghe thấy tiếng động nào. Nhưng dù có đang lẫn quẩn trong những giấc mơ hay không, ông không thể nói được, thì Frodo vẫn nghe thấy một tiếng hát ngọt ngào đang vang lên trong tâm tưởng; một bài hát giống như một tia sáng nhạt nhoà đằng sau một tấm màn mưa xám xịt, và rồi nó sáng bừng lên để biến tấm voan kia thành thuỷ tinh và bạc, rồi cuối cùng nó quay lại, và rồi làng quê xanh phía xa mở rộng ra trước mặt ông dưới ánh bình minh đang mau chóng hiện đến.

Cái cảnh tượng ông thấy trộn lẫn vào những bước chân; và Tom đang huýt sáo vang như một cái cây đầy chim chóc; và mặt trời đã chiếu xiên xuống ngọn đồi và chiếu thẳng qua cánh cửa sổ mở rộng. Ở bên ngoài mọi thứ đều xanh lấp lánh ánh vàng mờ ảo. Sau bữa sáng, mà họ một lần nữa họ lại ăn sáng một mình, họ đã sẵn sàng để nói lời tạm biệt, và tim họ cũng nặng trĩu những cảm giác có thể có trong một buổi sáng như vậy: lạnh, sáng sủa, và rạng rỡ dưới bầu trời mùa thu trong vắt xanh man mác. Luồng không khí tươi lành tràn đến từ phía Tây Bắc. Những con ngựa lùn lặng lẽ của họ gần như bần chồn, liên tục xàng xê chuyển động không nghĩ. Tom đi ra khỏi nhà và vẫy chiếc nón của ông, nháy múa trên ngưỡng cửa, bảo các hobbit lên yên và họ bắt đầu đi với một tốc độ rất nhanh.

Họ phóng ngựa đi theo một con đường lượn vòng ra phía sau ngôi nhà, và phóng xiên lên về cuối đường đồi dốc dưới mái che. Họ vừa xuống ngựa để dẫn những con ngựa lùn của họ lên cái vách dốc cuối cùng, thì chợt Frodo dừng lại.

"Goldberry!" ông kêu lên. "Công nương xinh đẹp của tôi, với y phục tuyền một màu xanh bạc! Chúng ta chưa hề chào tạm biệt nàng, mà cũng chẳng hề trông thấy nàng kể từ buổi chiều tối!" Ông có vẻ bối rối đến mức ông quay lại; những vào lúc ấy một tiếng gọi rõ ràng vọng xuống. Nàng đang đứng trên dốc đồi vẫy tay với họ: tóc nàng đang bay xoã, và khi ánh mặt trời chiếu xuống thì nó sáng lên lấp lánh. Ánh nước chiếu sáng lên trên nền cỏ dẫm sương lấp loé dưới chân nàng khi nàng nhảy múa.

Họ vội vã leo lên vách dốc cuối cùng, và đứng hốt hển trước mặt nàng. Họ cúi chào, những nàng vẫy tay bảo họ nhìn quanh; và họ nhìn quanh từ đỉnh đồi xuống các vùng đất chung quanh dưới nắng sớm. Lúc này thì nó quang đãng và trải rộng không như lúc bị che khuất và đầy sương khi họ đứng trên cái gò nhỏ ở trong Rừng, lúc này có thể thấy như vùng cây tối mờ xanh nhô ra ở phía Tây. Theo hướng này thì vùng đất vươn lên thành những chóp gổ xanh, vàng, hiện lên màu nâu đỏ dưới ánh mặt trời, nằm dưới cái thung lũng bị che khuất của vùng Rượu Mạnh. Ở phía nam, vượt qua ranh giới của Liễu Rũ, có một vùng sáng từ phía xa giống như một vùng thuỷ tinh mờ ảo nơi Dòng Sông Rượu Mạnh tạo thành một vòng xoáy lớn vào những vùng đất bên dưới và chảy tràn đi vào những nơi vượt ra ngoài tầm hiểu biết của các hobbit. Ở phía Bắc bên dưới những cao nguyên thu nhỏ lại, vùng đất chảy rộng ra trong những đồng bằng và phồng lên thành những dải đất màu lờ mờ màu xám và xanh, cho đến khi nó biến mất và những nơi xa mịt mờ thăm thẳm. Cao Nguyên Mộ

nhô lên ở phía đông, các dãy đất cao của nó nối tiếp nhau trong nắng sớm, và biến mất ra khỏi tầm mắt để trở thành một sự phỏng chừng: nó không còn là một sự phỏng chừng về màu xanh và vùng trắng lấp lánh xa xa đang pha trộn vào đường viền của bầu trời, mà nó còn nói với họ, vượt khỏi ký ức và về những câu chuyện cổ, vượt khỏi những ngọn núi cao và xa.

Họ hít một hơi thở sâu, và cảm thấy rằng chỉ một quãng và cái sỏi chân nữa sẽ đưa họ đến bất kỳ nơi nào họ muốn. Họ có vẻ như khá e sợ khi phải đi dọc bên vùng ngoại vi gập ghềnh của vùng cao nguyên hướng đến Con Đường, nơi mà họ nên nhảy qua, cũng đầy sinh lực như Tom, vượt qua trên những bậc đá của những ngọn đồi thẳng đến phía Rặng Núi.

Goldberry nói chuyện với họ, làm đôi mắt và những suy nghĩ của họ tỉnh lại. "Nhanh nào, hãy giữ vững mục đích của mình! Hãy tiến về phía bắc với ngọn gió trong mắt trái và phúc lành cho những bước chân của các bạn! Hãy mau chóng lên khi Mặt trời vẫn còn tỏa sáng!" Và rồi nàng nói với Frodo: "Xin tạm biệt, người bạn của Elf, cuộc gặp gỡ với bạn thật vui tươi!"

Nhưng Frodo không tìm thấy lời nào để trả lời. Ông cúi người thật thấp, và lại leo lên con ngựa lùn của mình, và đi theo các bạn đang chậm chạp ruỗi bước xuống những vách thoai thoải đằng sau ngọn đồi. Ngôi nhà của Tom Bombadil và thung lũng, và Khu Rừng đã biến khỏi tầm mắt. Không khí xám xịt ảm đạm lên giữa những bức tường xanh của những vách đồi san sát, và mùi của những lớp đất nhiều cỏ đang rõ dần khi họ hít thở. Khi họ đến đáy của cái hố xanh, họ quay lại và thấy Goldberry, lúc này đã nhỏ bé và lấp lánh như bông hoa hướng dương trên bầu trời: nàng vẫn còn đứng quan sát họ, và tay nàng vươn thẳng về phía họ. Khi thấy họ nhìn, nàng vẫy gọi họ, rồi nàng đưa tay lên, quay đi và biến mất sau ngọn đồi.

Con đường của họ dẫn dọc theo đáy của cái lòng chảo, và lượn vòng dọc theo nền xanh của ngọn đồi dốc dẫn vào một thung lũng khác sâu và rộng hơn, rồi nó vượt ra sườn của những ngọn đồi xa hơn, và dẫn xuống những bờ rìa dài của nó, và lại dẫn lên những bờ sườn thoai thoải, dẫn lên những ngọn đồi mới khác và dẫn xuống những thung lũng mới. Không có cây cối hay bất kỳ con nước nào hiện ra: đó là một làng quê với cỏ và những lớp đất cỏ ngắn co dãn, lặng thinh ngoài tiếng thì thầm của không khí vượt qua cạnh của vùng đất, và những tiếng kêu đơn độc của những con chim lạ trên cao. Khi họ đang trình thì ánh mặt trời đã lên cao, và không khí đã trở nên nóng bức. Mỗi lần họ leo lên một dãy đất cao thì gió có vẻ như càng ít đi. Họ thấy thấp thoáng một làng quê ở phía tây của Khu Rừng phía xa có vẻ như đang bốc khói, khi cơn mưa đang bốc hơi lên từ lá, rễ và những lớp đất. Lúc này một bóng đen đang nằm sát bên ranh giới của tầm nhìn, một màn sương tối ở phía trên trong đó bầu trời cao giống như một cái vành mũ lưới trai xanh, nóng và nặng nề.

Vào lúc giữa ngày thì họ đến một ngọn đồi mà đỉnh của nó rộng và bằng phẳng, nhìn giống như một cái đĩa nông với vành màu xanh nhô cao. Bên trong nó không khí không hề khuấy

trộn, và bầu trời xanh có vẻ như đang gần sát bên đầu họ. Họ sai bước qua và nhìn về hướng bắc. Rồi tim họ lại đập rộn lên, vì có vẻ như họ đã đi được xa hơn là họ tưởng. Rõ ràng là khoảng cách tầm xa khá mờ mịt và tạo ấn tượng sai, nhưng không thể nghi ngờ là vùng Cao Nguyên đã đến lúc tận cùng. Một thung lũng dài nằm phía dưới họ hướng ra phía bắc, cho đến khi nó dẫn vào một vùng mở nằm giữa hai vách đứng. Đằng sau nó, có vẻ như không còn ngọn đồi nào nữa. Về phía bắc thì họ lờ mờ nhìn thấy một đường đất dài tối. "Đó là một hàng cây," Merry nói, "và đó hẳn phải dọc theo Con Đường. Cây cối đang mọc theo dọc nó nhiều dặm về phía đông của Cây Cầu. Một số người nói rằng họ đã trồng chúng vào những ngày xa xưa."

"Tuyệt lắm!" Frodo nói. "Nếu chiều nay chúng ta tiến hành mọi chuyện cũng tốt nhưng lúc sáng thì trước khi Mặt trời lặn chúng ta sẽ bỏ vùng Cao Nguyên lại phía sau và đang tìm kiếm một nơi cắm trại. Nhưng thậm chí khi ông nói thì ông cũng khẽ quay liếc sang phía đông, và ông thấy phía này của những ngọn đồi cao hơn và dốc xuống từ phía trên họ; và tất cả những ngọn đồi này đang nhô lên với mầu đất xanh, một số nơi đầy đá, chỉ hướng lên giống như những cái răng lởm chởm nhô ra khỏi cái nướu xanh.

Khung cảnh có vẻ không đáng an tâm; nên họ quay khỏi đó và đi xuống vào vùng trũng tròn. Ở giữa nó là một hòn đá đơn độc dựng cao dưới ánh mặt trời phía trên, và vào giờ này thì không toả bóng xuống. Nó không có hình dạng hay đặc điểm gì đặc biệt: nó nhìn giống như một cái mốc ranh giới, hoặc một vọng gác, hoặc giống như một sự cảnh báo. Nhưng lúc này họ đã khá đói, và mặt trời vẫn đang đứng bóng và chẳng có gì đáng sợ, nên họ dựa lưng vào phía đông của tảng đá. Nó rất lạnh, như thể mặt trời không đủ sức để sưởi ấm nó; nhưng vào lúc này thì điều này có vẻ khá dễ chịu. Rồi họ lấy thức ăn và đồ uống ra, và ăn một bữa chính Ngộ ngon lành dưới bầu trời rộng mở như bất kỳ ai cũng mơ ước; vì thức ăn được mang lên từ "dưới ngọn Đồi." Tom đã cung cấp cho họ thật nhiều đồ ăn ngon trong ngày. Những con ngựa được tháo hành lý đang lang thang trên bãi cỏ.

Họ phóng lên đồi, ăn no căng, mặt trời ấm và đầy mùi cỏ đất, họ nằm rải dài ra, duỗi chân và nhìn bầu trời phía trên mũi mình: mọi thứ có vẻ như đủ để giải thích những chuyện xảy ra. Tuy nhiên, họ lại bị đánh thức đột ngột và bất ổn từ một giấc ngủ mà họ chẳng hề muốn. Tảng đá dựng đứng lạnh lẽo, và nó toả một cái bóng dài mờ nhạt duỗi ra về phía đông phủ lên họ. Mặt trời, vàng nhạt đầy hơi nước, đang toả sáng qua vùng sương mù ngay phía trên bức tường phía tây của vùng trũng mà họ đang nằm; phía bắc, nam và đông, đằng say bức tường đầy sương, lạnh và trắng. Không khí lặng ngắt, nặng nề và lạnh lẽo. Những con ngựa lùn của họ đứng tụm lại với nhau, đầu chúc xuống.

Các hobbit lo lắng bật dậy, và chạy về phía vành phía tây. Họ thấy mình đang ở trên một hòn đảo nằm trong sương. Thậm chí khi họ nhìn ra một cách mất hết dũng khí về phía mặt trời đang lặn, thì nó chìm vào trước mắt họ vào một biển trắng xoá, và một vùng tối lạnh xám đang toả ra vùng phía Đông sau họ. Màn sương cuộn lên trên những bức tường nhô lên phía trên họ, và khi nó dâng lên thì nó phủ ngang trên đầu họ cho đến khi tạo thành một mái

trần: họ đang bị nhốt trong một căn phòng đầy những sương với hòn đá dựng đứng thành một cái cột nằm giữa trung tâm.

Họ cảm thấy như thể một cái bẫy đang tiến gần lại họ; nhưng họ không không mất tinh thần lắm. Họ vẫn còn nhớ là về cái quang cảnh đầy hy vọng mà họ đã thấy về cái hàng chạy ngang của Con Đường phía trước, và họ vẫn biết nó nằm hướng nào. Dù bất kỳ giá nào, thì lúc này họ cũng cảm thấy vô cùng khó chịu vì cái vùng lòng trũng này với hòn đá này không để lại ý nghĩ nào trong tâm trí họ cả. Họ đóng gói hành lý càng nhanh càng tốt bằng những ngón tay run rẩy của mình.

Họ nhanh chóng dẫn những con ngựa lùn của mình thành một hàng dài đi qua đường viền và đi xuống con đường dẫn về dốc đá dài ở phía bắc ngọn đồi, dẫn xuống một cái biển sương mù. Khi họ đi xuống thì sương mù trở thành lạnh lẽo và ẩm ướt hơn, tóc của họ rủ xuống và nhỏ nước trước trán họ. Khi họ đi đến đáy thì nó lạnh đến nỗi họ phải dừng lại lấy áo khoác và mũ trùm ra, những thứ này nhanh chóng trở nên ướt đẫm với những giọt nước xám. Rồi họ lại leo lên ngựa và lại chậm chạp tiếp tục đi, cảm giác rằng con đường đang nhấp nhô lên xuống trên mặt đất. Họ đang định hướng với những gì họ có thể đoán được, vì cánh cổng, như thể đang được mở ra ở xa phía bắc của thung lũng dài mà họ đã nhìn thấy vào buổi sáng. Khi họ băng qua khoảng trống, họ chỉ việc cố đi thành một đường thẳng và cuối cùng họ sẽ đến Con Đường. Ý nghĩ của họ không đi xa hơn việc này, ngoại trừ một hy vọng mơ hồ rằng có thể đằng sau Cao Nguyên sẽ không còn sương mù nữa.

Họ đi rất chậm. Để ngăn chặn việc bị tách ra và đi lạc theo những hướng khác nhau họ đi thành một hàng, với Frodo dẫn đường. Sam đi đằng sau ông, và sau anh là Pippin, rồi đến Merry. Thung lũng có vẻ như đang dẫn đến vô tận. Thành linh Frodo nhìn thấy một dấu hiệu hy vọng. Ở phía bên trước mặt họ bóng tối đã trở nên lờ mờ qua màn sương; và ông đoán rằng cuối cùng họ đã tiếp cận khoảng trống giữa những ngọn đồi, cánh cổng phía bắc của Cao Nguyên Mộng. Nếu họ có thể băng qua đó thì họ sẽ tự do.

"Đi nào! Theo tôi!" ông gọi lại về phía sau, và ông nhanh chóng lao về phía trước. Nhưng hy vọng của ông nhanh chóng đổi thành sự hoang mang và lo lắng. Những vệt tối trở nên dày hơn, nhưng chúng co rút lại; và thành linh ông thấy những bóng cao chót vót của hai tầng đá khổng lồ sừng sững hiện ra trước ông và trườn nhẹ nhàng về phía nhau như những cây cột của một cánh cửa không có đầu. Ông nhớ là mình chưa hề thấy bất kỳ dấu hiệu nào của những thứ này ở thung lũng khi ông nhìn quanh từ ngọn đồi vào buổi sáng. Ông băng qua giữa nhưng gần như trước khi ông kịp nhận ra: và thậm chí khi ông làm vậy thì một vùng tối mịt dường như vẫn bao quanh ông. Con ngựa lùn của ông rụt lại và khịt lên, làm ông ngã té. Khi ông nhìn lại đằng sau thì ông thấy rằng mình đang một mình: những người khác không đi theo ông. "Sam!" ông gọi. "Pippin! Merry! Đi nào! Sao các anh không đi tiếp?"

Chẳng có tiếng trả lời. Nỗi sợ hãi tràn vào ông, và ông chạy ngược lại qua những tầng đá, gọi lớn hoang dại: "Sam! Sam! Merry! Pippin!" Những con ngựa lùn lao vào màn sương mù và biến mất. Từ một khoảng cách xa, hoặc gần như thế, dường như có một tiếng la: "Hoy!

Frodo! Hoy!" Nó vẳng đến từ phía tây, ở phía bên trái của ông khi ông đang đứng dưới những cột đá lớn, nhìn chăm chăm căng thẳng vào bóng tối lơ mờ. Ông phóng đi theo hướng của tiếng gọi, và thấy rằng mình đang đang lao lên ngọn đồi dốc.

Khi ông phóng đi ông lại cất tiếng gọi, và vẫn tiếp tục gọi nhiều hơn nữa một cách điên rồ; nhưng suốt một lúc lâu ông chẳng nghe thấy tiếng trả lời nào, và rồi thì một tiếng vẳng vẳng xa phía trên và cao phía trên ông vọng ra mờ ảo từ màn sương. "Frodo! Hoy!", và tiếp theo đó là một tiếng thét giống như "Cứu! Cứu vớ!" lặp đi lặp lại nhiều lần, tận cùng với tiếng kêu "Cứu!" sau cùng, vẳng xuống với một tiếng kêu thất thanh đột ngột cắt ngang. Ông khấp khểnh lao đến với tất cả tốc độ mà ông có về phía những tiếng kêu; nhưng ánh sáng đã tắt đi, và bóng tối bó sát gần bên ông, đến nỗi không thể nhận ra được phương hướng nào. Ông cảm thấy như mình đang mãi leo lên.

Chỉ có sự thay đổi của các nền đất mới ở chân ông mới khiến ông biết được là cuối cùng ông đã đến được đỉnh của một dãy đất cao hoặc một ngọn đồi. Ông mệt lử, đẫm mồ hôi và lạnh run. Chung quanh hoàn toàn tối tăm.

"Các anh ở đâu?" ông gào lên tuyệt vọng.

Hoàn toàn không có tiếng trả lời. Ông đứng lặng nghe ngóng. Thành linh ông nhận ra rằng không khí đang rất lạnh, và ở phía trên đây gió đang thổi cuồn cuộn, một cơn gió lạnh tê người. Thời tiết đang thay đổi. Sương mù đang thổi qua ông những những mảng vụn. Khói bốc ra từ hơi thở của ông, và bóng tối có vẻ như bớt dày đặc hơn. Ông nhìn lên và ngạc nhiên khi thấy những ngôi sao lơ mờ đang hiện ra phía trên đầu giữa những dãy mây và sương mù. Gió đang bắt đầu thổi về phía ông qua đồng cỏ.

Ông thành linh chợt tưởng tượng rằng rằng ông vừa nghe thấy một tiếng kêu nghèn nghẹn, làm cho ông tiến về phía nó; và thậm chí khi ông tiến đến thì sương mù vẫn cuộn lên và dạt ra chung quanh khiến những ngôi sao lộ dạng. Một cái liếc cho ông thấy rằng mình đang đối mặt với phía nam và đang ở trên cái đỉnh tròn của một ngọn đồi, cái mà ông đã phải leo từ phía bắc. Ở phía đông tiếng gió buốt vẫn thổi vang. Ở phía phải của ông một vùng tối lơ mờ từ phía tây bắt đầu tạo thành một hình dạng tối tăm. Một cái mộ lớn nằm tại đó.

"Các anh ở đâu?" ông lại gào lên, vừa giận dữ vừa lo lắng.

"Đây!" một giọng nói vang lên, sâu lắng và lạnh lẽo, có vẻ như vang lên từ lòng đất. "Ta đang đợi ngươi!"

"Không!" Frodo nói, nhưng ông không chạy đi. Ông quỳ gối xuống, và ông đổ xuống nền đất. Không có gì xảy ra, và không có âm thanh gì cả. Ông run rẩy ngó quanh, vừa kịp lúc thấy một hình dạng cao lớn giống một bóng đen giữa các vì sao. Nó trườn về phía ông. Ông nghĩ rằng nó có hai mắt, rất lạnh lẽo cho dù có vẻ như có một luồng sáng mờ nhạt hiện ra từ phía xa. Rồi một cái kẹp mạnh mẽ và lạnh lẽo hơn cả thép chộp lấy ông. Cái lạnh chạm vào ông làm ông tê buốt đến tận xương, và ông không còn nhớ gì nữa.

Khi tỉnh dậy thì ông thấy mình vẫn đang đơn độc, và trong một lúc ông không thể nhớ lại được việc gì ngoài cảm giác khiếp hãi. Rồi thành thành ông biết rằng mình đang bị giam, bị

bắt trong vô vọng; ông đang ở trong một nắm mồ. Những Người Trong Mồ đã bắt ông, và ông có thể là đang bị tác dụng của những lời nguyền khủng khiếp của những Người Trong Mồ như những câu chuyện truyền miệng đã nói. Ông không dám cử động, nhưng khi nằm như thế thì ông ấy mình đang nằm dựa lưng trên một nền đá lạnh, tay đặt trên ngực.

Nhưng cho dù sự sợ hãi của ông lớn đến mức nó có vẻ như trở thành một phần của vùng tối mù mịt bao quanh ông, ông vẫn thấy mình đang nằm nghĩ về Bilbo Baggins với những câu chuyện của ông, về những chuyến đi của họ cạnh bên nhau trong những con đường nhỏ của Quận, nói về những con đường và chuyện phiêu lưu. Đó là hạt mầm của một lòng dũng cảm tiềm ẩn (thường là ẩn rất sâu, đúng là vậy) trong trái tim của hobbit trì độn và nhút nhát nhất, chờ đợi những môi nguy hiểm sinh tử và tuyệt vọng để nảy mầm. Frodo hoàn toàn không quá trì độn mà cũng không quá nhút nhát; thật sự ra, cho dù ông, không biết điều này, Bilbo (và Gandalf) đã nghĩ rằng ông là hobbit cừ nhất ở Quận. Ông nghĩ rằng cuộc phiêu lưu của ông đã đến tận cùng, một tận cùng kinh khiếp, nhưng ông vẫn cứng rắn. Ông thấy mình đang cứng rắn lại, như thể cho một cái bật sau cùng, ông không còn cảm thấy mất hết sinh lực như một con mồi bất lực nữa.

Khi ông nằm đó, suy nghĩ và trấn tĩnh tinh thần, thì ông thấy ngay rằng toàn bộ bóng tối đang chậm chạp tan đi: một luồng sáng xanh mờ ảo đang bùng lên quanh ông. Lúc đầu nó không chỉ cho ông thấy nơi mà ông đang ở, bởi vì ánh sáng có vẻ như phát ra từ ông, và từ cái nền quanh ông, và nó không chiếu đến được trần hoặc các bức tường. Ông quay lại, và ông thấy trong vùng sáng lạnh lẽo bên cạnh mình Sam, Pippin và Merry. Họ đang nằm ngửa, và khuôn mặt của họ có vẻ rất nhợt nhạt, và họ được mặc toàn đồ trắng. Bên cạnh chỗ họ nằm có rất nhiều châu báu, có thể là vàng, cho dù trong ánh sáng này thì chúng có vẻ lạnh lẽo và vô hồn. Trên đầu họ là những cái vòng, những sợi dây chuyền vàng phủ quanh ngực họ, và ngón tay họ đeo khá nhiều nhẫn. Những thanh gươm đặt cạnh bên họ, và những cái khiên đặt dưới chận họ. Một thanh gươm dài tuốt trần đặt ngang qua đầu gối của ba người.

Thình lình một bài hát bắt đầu vang lên: những tiếng rì rầm lạnh lẽo trầm bổng. Giọng hát có vẻ vang lên từ xa và thê lương khủng khiếp, đôi lúc nó vang cao lên yếu ớt trong không khí, và có khi nó lại như một tiếng rên từ lòng đất. Vượt ra những dòng âm thanh vô định buồn bã và kinh dị, những chuỗi từ thỉnh thoảng có vẻ lại từ định hình, những từ khắc nghiệt, tàn nhẫn, lạnh lẽo, vô tâm và đau buồn. Đêm như đang chống lại buổi sáng mà nó sẽ mất đi, và giá lạnh đang cất lời nguyền lên nắng ấm mà nó đang đói khát. Frodo lạnh đến tận xương tuỷ. Sau một lúc thì những lời hát đã rõ ràng hơn, với một sự kinh hãi trong tim ông nhận ra rằng nó đang được chuyển thành một bài thần chú:

Tay lạnh lẽo và tim trĩu nặng cùng giá lạnh ngủ yên dưới đá băng

Trên chiếc giường đá chẳng bao giờ thức giấc cho đến khi Mặt trăng chết đi và Mặt trời biến mất

Sao sáng bị những ngọn gió đen thổi bay và họ vẫn nằm trên những đồng vàng nơi đây

Cho đến khi bàn tay của Chúa Tế Hắc Ám

Đặt lên những biển chết và những vùng đất xa xăm

Ông nghe thấy từ phía sau đầu mình những âm thanh cọt két và cào cạo. Nâng người dậy trên một tay, ông nhìn quanh, và thấy trong làn sáng mờ ảo rằng lúc này họ đang ở trong một lối đi rẽ vào một góc ở phía sau họ. Một cánh tay dài đang dò dẫm quanh cái lối đi này, những ngón tay của nó tiến dần về phía Sam, người đang nằm gần đó nhất, và hướng về cán thanh gươm nằm phía trên anh.

Lúc đây Frodo cảm thấy như thể ông đã thật sự hoá đá bởi bài thần chú. Rồi một ý nghĩ về việc trốn thoát điên cuồng ập đến ông. Ông tự hỏi không biết có nên đeo chiếc Nhẫn vào không, những Người Trong Mộ liệu có bỏ qua ông không, và ông có thể tìm thấy một đường thoát. Ông nghĩ về việc mình tự do ra cỏ, ông đau buồn về Merry, Sam và Pippin, nhưng bản thân ông thì tự do và sống sót. Gaffer sẽ công nhận là ông sẽ còn cách nào khác để làm nữa.

Nhưng lòng dưng cảm đã yếu đi trong ông lúc này lại bùng lên mạnh mẽ: ông không thể bỏ rơi bạn bè dễ dàng thế. Ông chồm dậy, mò mẫm trong túi, rồi lại tự đấu tranh với mình; và trong khi ông làm thế thì cánh tay ấy lại càng mò đến gần. Rồi thành linh ý chí của ông tột lại, và ông nắm lấy thanh gươm nhỏ bên cạnh mình, rồi ông quỳ xuống, cúi thấp người qua thân thể các bạn đồng hành của mình. Với tất cả sức mạnh mình có ông chém mạnh về phía cái tay đang dò dẫm, gần chỗ cổ tay, và bàn tay của nó đứt ra, nhưng ngay lúc đó thanh gươm vỡ vụn đến tận cán Một tiếng la vang lên và ánh sáng biến mất. Có tiếng gầm gừ vang lên trong bóng tối.

Frodo đổ xuống trên Merry, và khuôn mặt Merry lạnh giá. Tất cả mọi thứ trở lại trong tâm trí của ông, những gì đã biến mất khi màn sương vừa ập đến, ký ức về ngôi nhà dưới ngọn đồi, và về bài hát của Tom. Ông nhớ lại giai điệu mà Tom đã dạy họ. Bằng một giọng có phần liều lĩnh, ông bắt đầu hát: Ho! Tom Bombadil! và với cái tên này giọng của ông bắt đầu vang mạnh lên: nó tràn đầy sinh khí, và căn phòng tối vọng lại như những tiếng trống và kèn trumpet.

"Ho

Ho! Tom Bombadil, Tom Bombadil!

Bằng nước sâu, rừng thẳm đồi cao

Bằng liễu rủ, hơi sậy lau,

Bằng lửa đỏ, Bằng mặt trời và trăng sao

Hãy nghe đây và hãy nghe chúng tôi

Hỡi Tom Bombadil, hãy đến mau

Vì cái chúng tôi cần đang ở ngay sau

Thành linh một sự im lặng đột ngột ập đến, và Frodo có thể nghe thấy được tiếng tum mình đập thành thạch. Sau một lúc lâu ông nghe thấy rất rõ, như từ rất xa, như thể nó vẳng xuống xuyên qua lòng đất hoặc xuyên qua những bức tường dày, tiếng một bài hát trả lời:

Già Tom Bombadil là một người vui vẻ,

Áo ông màu xanh sáng, giày ông thì vàng toe
Chẳng ai bắt được ông, vì Tom là chủ nhân
Những bài hát của ông là những bài hát mạnh nhất
Và đôi chân ông là đôi chân nhanh nhất
Có một tiếng động ầm ì vang lên, giống như đá đang cuộn và rơi xuống, và thành linh một
luồng sáng chiếu xuống, ánh sáng thật sự, ánh sáng thuần túy của ban ngày. Một khoảng
trống thấp giống như một cánh cửa mở ra ở cuối căn phòng dưới chân Frodo; và rồi cái đầu
của Tom (với nón, lông ngừ và đầy đủ lệ bộ) hiện ra trong ánh sáng của mặt trời đang rực
đỏ phía sau ông. Ánh sáng chiếu xuống nền nhà, và chiếu lên khuôn mặt của ba hobbit nằm
bên cạnh Frodo. Họ nằm không cựa cựa, nhưng những sắc màu u ám đã rời khỏi họ. Lúc này
họ giống như thể đang ngủ rất say sưa.

Tom khom mình xuống, bỏ mũ ra, và đi vào căn phòng tối, hát vang:

Đi ra, hỡi Những Kẻ Trong Mộ già nua!

Hãy biến đi vào ánh sáng vàng dương!

Hãy quắt queo đi như những giọt sương sáng

Như tiếng gió than van,

Hãy đi vào những vùng đất cần cỗi

Khuất sau những ngọn núi xa xôi!

Đừng bao giờ lại đây nữa!

Hãy để yên cho những cái mộ của người!

Hãy quên đi, hãy để mọi người quên lãng

Hãy tối tăm hơn cả bóng tối hồn hoang,

Nơi những cánh cửa đang đóng mãi mãi lại

Cho đến khi hoàn thiện thế giới này

Với những lời này thì một tiếng kêu vang lên và một phần bên trong căn phòng đổ sập
xuống. Rồi có một tiếng rét inh ỏi ngân dài, tan đi vào một khoảng cách xa không thể đoán
được; rồi sau đó mọi thứ im lặng trở lại.

"Nào, đến đây bạn Frodo!" Tom nói. "Hãy ra ngoài cỏ sạch nào! Bạn phải giúp tôi khiêng họ."

Họ cùng nhau khiêng Merry, Pippin và Sam ra. Khi Frodo rời khỏi ngôi mộ lần cuối thì ông
thấy cái bàn tay rời rã vẫn còn quần quai uốn éo, giống như một con nhện bị thương, trên
một đồng đất vừa đổ xuống. Tom đi ngược trở lại, và rồi một âm thanh của nhiều tiếng
thình thịch vang lên. Khi đi ra, ông mang trên tay một đồng lớn châu báu: những vật dụng
bằng vàng, bạc, đồng và đồng thau; rất nhiều ngọc và dây chuyền với đồ trang sức châu báu.
Ông leo lên ngôi mộ xanh và đặt chúng nằm trên đỉnh mộ trong ánh mặt trời.

Ông đứng đó, với nón trên một tay và gió thổi tóc ông tung bay, và ông nhìn xuống ba
hobbit, đang nằm ngửa trên cỏ ở phía tây nắm đất. Ông nâng tay phải lên và nói rõ ràng với
giọng chỉ huy:

Những cậu trai vui vẻ, thức dậy nào!

Thức dậy và nghe tiếng ta gọi đây!
Hơi ấm đã nghe thấy và đang đến đây thôi!
Đá lạnh giờ đã sập rồi
Tối tăm cửa tử nhất thời mở toang
Tay chết giờ đã đứt phăng
Đêm tiếp đêm mãi trôi nhanh
Và Cổng đã mở thênh thang giữa đời!

Trước nỗi vui mừng tốt độ của Frodo, các hobbit đã cục cựa, duỗi tay ra, dụi mắt, và rồi thành linh bật dậy. Họ nhìn nhau với vẻ kinh ngạc, đầu tiên là nhìn Frodo, và rồi Tom đang đứng sừng sững trên đỉnh của gò đất phía trên họ; rồi họ nhìn lẫn nhau, đang lòng bùng trong những mớ giẻ trắng, đội và mang những món đồ vàng mờ xỉn với những món châu báu rẻ tiền lạnh canh.

"Cái gì thế này" Merry bắt đầu khi cái vòng vàng trượt xuống một mắt của ông. Rồi ông dừng lại, và một nét u ám lướt qua mặt ông, và ông nhắm mắt lại. "Tất nhiên, tôi nhớ ra rồi!" ông nói. "Những người vùng Carn Dym đã đến chỗ chúng tôi vào ban đêm, và chúng tôi lãnh đủ. A! Một ngọn thương đâm vào tim tôi!" Ông bấu lấy ngực. "Không! Không!" ông nói, mở bừng mắt. "Tôi đang nói gì thế này? Tôi đã nằm mơ. Cậu đã ở đâu thế hả Frodo?"

"Tôi nghĩ là mình bị lạc," Frodo nói, "nhưng tôi không muốn nói," Frodo nói; "nhưng tôi không muốn nói về chuyện này. Hãy nghĩ xem chúng ta phải làm gì! Hãy đi tiếp nào!"

"Vẫn ăn mặc thế này sao, thưa ngài" Sam nói. "Quần áo của tôi đâu rồi?" Anh vớt cái đám vòng, thắt lưng và nhẫn ra cỏ, và nhìn quanh tuyệt vọng, như thể anh đang đợi nhìn thấy được áo khoác, áo chèn, quần tùm và những món quần áo của hobbit khác đang nằm đâu đó sát bên chỗ mình.

"Anh sẽ không tìm thấy lại quần áo của mình đâu," Tom nói, cúi xuống từ phía trên nắm đấm, và cười khi ông lại nhảy múa trong ánh mặt trời. Hẳn là ai cũng phải nghĩ rằng chẳng có gì nguy hiểm hay kinh khiếp vừa xảy ra, và thật sự ra mỗi kinh dị đã tan biến khỏi tim họ khi họ nhìn ông, và nhìn thấy niềm vui trong ánh mắt của ông.

"Ông nói gì thế?" Pippin nói, nửa ngạc nhiên nửa kinh hãi. "Sao lại không?"

Nhưng Tom lắc đầu, nói: "Các anh đã trở lại là chính mình, ra khỏi được dòng nước sâu. Quần áo chỉ là những chuyện nhỏ nhặt, khi các anh đã thoát khỏi bị chết đuối. Hãy vui đi, hỡi những người bạn vui vẻ của ta, và hãy để ánh mặt trời ấm áp sưởi lành tim và chân tay! Hãy vớt những mảnh giẻ lạnh lẽo ấy đi! Hãy chạy trần truồng trên cỏ, trong khi Tom đi săn!"

Ông phóng xuống đồi, huýt sáo và gọi tùm lum. Frodo nhìn theo ông và thấy ông đang lao xuống phía nam dọc theo vùng lòng chảo màu xanh nằm giữa ngọn đồi họ đang đứng với ngọn đồi bên cạnh, vẫn còn huýt sáo và kêu vẳng lên:

Hây! Nào! Nãy đến nào! Các người đi đâu thế?

Lên, xuống, gần hay xa, đó đây đều được nhé?

Tai tinh, Mũi thính, Đuôi vụt và Tên thộn,

Nào cậu Vớ trắng nhỏ bé của ta, và tên Lumpkin Béo nữa!

Ông hát như thế, chạy thật nhanh, tung mũ lên rồi bắt lại, cho đến khi ông biến mất sau dãy đất: nhưng những tiếng Hây nào! Hoy nào! vẫn vẳng xuống theo chiều gió, đang thổi vòng về phía nam. Không khí đang ấm dần lên. Các hobbit chạy ào trên cỏ một lúc, như ông đã nói với họ. Rồi họ nằm phơi nắng trong ánh mặt trời với niềm vui dâng tràn như thể vừa chuyển từ mùa đông khắc nghiệt sang những vùng đất thân thiện, hoặc như những người đang ốm liệt giường chợt thức dậy và thấy rằng mình đã khoẻ mạnh bất ngờ và ngày hôm ấy đầy những niềm ước vọng.

Khi Tom quay trở lại thì họ đã cảm thấy khoẻ mạnh (và đói nữa). Ông hiện ra trở lại, đầu tiên là cái nón, hiện ra trên bờ đồi, và đằng sau ông là một hàng sáu con ngựa lùn ngoan ngoãn: năm con của họ vathêm một con khác. Con cuối cùng rõ ràng là con Lumpkin Béo già: nó lớn hơn, mạnh hơn, béo hơn (và già hơn) những con ngựa lùn của họ. Merry, chủ của những con còn lại, thật sự chẳng hề đặt cho chúng những cái tên ấy, nhưng chúng đã đáp lại những cái tên mới mà Tom vừa đặt cho chúng suốt phần còn lại của đời chúng. Tom gọi chúng từng con một, và chúng leo lên bờ đồi và đứng thành một hàng. Rồi Tom cúi người về phía các hobbit. "Đây là những con ngựa lùn của các anh, nào!" ông nói. "Chúng thính nhạy (theo một số nghĩa) hơn là dân hobbit các anh - mũi chúng càng nhạy hơn. Bởi vì chúng đã đánh hơi thấy nguy hiểm phía tại cái nơi mà các anh đang đi vào. Các anh phải tha thứ hết cho chúng; vì cho dù trái tim của chúng rất trung thành, thì việc sợ hãi trước những Kẻ Trong Mộ không phải phải là thứ mà chúng tạo ra. Thấy đấy, chúng lại quay trở lại, mang theo tất cả hành lý của chúng!"

Merry, Sam và Pippin lúc này đã thay đồ bằng những bộ quần áo dự trữ từ gói hành lý của họ; và rồi họ nhanh chóng cảm thấy quá nóng, vì họ bị buộc phải mặc những thứ quần áo dày hơn và ấm hơn mà họ đã mang theo để chống lại mùa đông đang đến.

"Thế còn con già này, con Lumplin Béo ấy, đến từ đâu?" Frodo hỏi.

"Nó là của ta," Tom nói. "Người bạn bốn chân của ta; cho dù ta rất ít khi cưỡi nó, và nó thường tự do đi lang thang rất xa trên các sườn đồi. Khi những con ngựa lùn của anh ở với ta, chúng đã biết con Lumpkin của ta, và chúng đánh hơi thấy nó vào ban đêm, và nhanh chóng chạy ra để gặp nó. Ta nghĩ rằng nó đã trông chừng chúng, vì những lời nói khôn ngoan của chúng đã xoa tan nỗi sợ hãi của chúng. Nhưng bây giờ, Lumpkin vui vẻ của ta, ông Tom già sẽ cưỡi. Hây! ông ta sẽ đi với các anh, chỉ để dẫn đường, vì vậy ông ta cần một con ngựa. Vì anh không thể dễ dàng nói chuyện với các hobbit đang cưỡi ngựa, khi anh đang cố phóng theo họ bằng chính đôi chân của mình."

Các hobbit rất vui khi nghe thấy điều này, và cảm ơn Tom rất nhiều lần; nhưng ông cười, và nói rằng họ rất dễ lạc nên ông không thể cảm thấy vui cho đến khi ông thấy họ an toàn ra khỏi biên giới của vùng đất này. "Tôi có một số chuyện phải làm," ông nói, "những thứ tôi làm và những lời tôi hát, những gì tôi nói và những nơi tôi đi, những gì tôi thấy trên đất

nước này. Tom không thể luôn ở gần những cánh cửa mở rộng và những gốc liễu. Tom có ngôi nhà của ông ta để nghĩ đến, và có Goldberry luôn chờ đợi."

Mặt trời vẫn còn sớm, vào khoảng giữa chín và mười giờ, và các hobbit bắt đầu nghĩ đến thức ăn. Bữa ăn cuối cùng của họ là bữa trưa giữa các cột đá của ngày hôm trước. Bữa sáng của họ bây giờ là những gì còn lại của Tom dành cho bữa khuya của họ và thêm những gì mà Tom mang theo. Đó không phải là một bữa ăn thịnh soạn (với các hobbit trong tình huống này), nhưng họ cảm thấy tốt hơn. Trong khi họ đang ăn thì Tom đứng trên gò đất, và nhìn qua những châu báu. Ông gom những thứ này thành một đồng đang sáng lấp lánh trên bãi cỏ. Ông đặt chúng nằm đấy, "dành cho những ai tìm thấy nó, chim, thú, Elves hay Người, và tất cả các loại sinh vật khác"; với câu thần chú ấy ngò mộ đất sẽ bị vỡ và tan ra, và không Kẻ Trong Mộ nào sẽ trở lại. Ông chọn cho mình từ đồng châu báu một cây trâm với những hòn đá xanh, có nhiều sắc đậm nhạt nhìn giống như những bông hoa lạnh hay những cánh bướm xanh. Ông nhìn nó thật lâu, như thể nó gọi lại cho một ký ức nào đó, ông lắc đầu và cuối cùng cất tiếng:

"Đây chính là món đồ chơi xinh đẹp của Tom và công nương của ông! Rõ ràng nàng chính là người đã mang nó trên vai mình cách đây khá lâu. Goldberry bây giờ sẽ lại đeo nó, và chúng ta sẽ không quên nàng!"

Với mỗi hobbit, ông chọn một cây dao găm, dài, lưỡi mỏng và tốt, được chế tạo tinh xảo, được làm bằng thép Damat có dạng cong màu đỏ và vàng. Chúng sáng lấp lánh khi ông rút chúng ra khỏi những cái vỏ đen, được làm bằng những kim loại lạ, sáng và nặng, được khảm nhiều hòn đá sáng rực. Không hiểu vì chất lượng của những cái vỏ này hay vì câu thần chú được nguyện trong ngò mộ, những thanh gươm dường như chưa hề được chạm đến, không hề hoen rỉ, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

"Những con dao găm cũ này đủ dài như một thanh gươm đối với người hobbit," ông nói. "Những thanh gươm sắc bén này là những thứ rất hữu dụng, nếu những người ở Quận làm một chuyến du hành, về hướng đông, nam hoặc đi xa vào những vùng đất tối tăm và nguy hiểm." Rồi ông nói họ rằng những thanh gươm này đã được rèn nhiều năm trước đây bởi Con người ở Vùng Tây: họ là kẻ thù của Chúa Tể Hắc Ám, nhưng bây giờ họ đã bị khuất phục bởi vua quý vùng Carn Dym ở Vùng Angmar.

"Bây giờ thì còn rất ít người nhớ đến họ" Tom lẩm bẩm, "nhưng vẫn còn một số người bọn họ lang thang đó đây, những người con trai của những vị vua bị quên lãng đang lang thang trong cô độc, được bảo vệ khỏi những tên quỷ lơ đãng."

Các hobbit không hiểu lời của ông, nhưng khi ông nói thì họ nhìn thấy một viễn cảnh rằng đó sẽ là sự mở rộng vô cùng của những năm tháng sau họ, giống như một đất vùng tối khổng lồ với những bước chân mờ ảo của Con Người, cao lớn và khắc nghiệt, với những thanh gươm sáng loáng, và người cuối cùng xuất hiện với một ngò sao lông mày. Rồi cái viễn cảnh ấy biến đi, và họ trở lại với thế giới tràn ngập ánh sáng mặt trời. Đó là lúc để bắt đầu trở lại. Họ đã sẵn sàng, đóng gói lại hành lý và chất lên lưng ngựa. Họ đeo những vũ khí

mới của mình trên những thắt lưng da dưới lớp áo chên, cảm thấy chúng rất bất tiện, và tự hỏi là không biết họ có dịp dùng đến chúng không. Chưa từng có ai trong số họ đã từng chiến đấu trong những chuyến phiêu lưu mà họ đã từng có.

Cuối cùng họ khởi hành. Họ dẫn những con ngựa lùn xuống đồi; và rồi họ leo lên chúng và nhanh chóng phóng xuống thung lũng. Họ nhìn lại và thấy đỉnh của ngôi mộ cũ trên đồi, và ánh mặt trời chiếu lên lớp vàng từ nó sáng bừng lên như một ngọn lửa vàng. Rồi họ rẽ sang bên Cao Nguyên và nó biến mất khỏi tầm nhìn.

Cho dù Frodo đã nhìn khắp mọi hướng ông vẫn không hề thấy cái dấu hiệu nào của những tảng đá khổng lồ đứng như một cái cổng, và liền đó họ đã đến vùng đất bắc và nhanh chóng phóng qua, và dãy đất dài trải trước họ. Đó là một chuyến hành trình vui vẻ với Tom Bombadil hoan hỉ phóng ngựa bên cạnh họ, hoặc phía trước họ, trên con Lumpkin Bé, con vật có thể di chuyển nhanh hơn nhiều so với sự hứa hẹn của kẻ cưỡi nó. Tom hát hò suốt, nhưng phần lớn chẳng có nghĩa gì sất, hoặc có thể đó là một thứ ngôn ngữ lạ mà các hobbit không biết đến, một loại ngôn ngữ cổ đại mà các từ ngữ của nó thường chỉ là các sự ngạc nhiên và niềm vui.

Họ phóng thẳng về phía trước, nhưng rồi họ nhanh chóng thấy rằng Con Đường ở xa hơn họ hằng tưởng tượng. Thậm chí nếu không có sương mù, thì việc họ ngủ ở giữa ngày cũng sẽ ngăn họ đến được nó cho đến sau khi hoàng hôn của ngày trước. Cái hàng mờ tối mà họ không phải là một hàng cây mà là một hàng bụi rậm mọc lên bên cạnh của một con đê sâu với một bức tường dốc trên bờ xa hơn. Tom nói rằng nó đã từng là ranh giới của một vương quốc, nhưng trước đây rất lâu. Ông có vẻ như đang nhớ một điều gì rất buồn về chuyện này, và không nói gì nhiều.

Họ leo xuống và đi ra khỏi con đê và băng qua một khoảng trống ở trong tường, và rồi Tom rẽ lên hướng bắc, vì có vẻ như họ đã đi hơi quá về phía tây. Vùng đất bây giờ đang rộng mở và khá ca, và họ nhanh chóng phóng đi, nhưng mặt trời vẫn kịp lặn sâu khi cuối cùng họ cũng thấy được một hàng những cây cao vút phía trước, và họ biết rằng họ đã trở lại Con Đường sau nhiều cuộc phiêu lưu không hề mong đợi. Họ giục ngựa phóng nước đại qua những dặm cuối cùng, và dừng lại dưới một hàng cây dài tối tăm. Họ đang ở trên đỉnh của một bờ dốc, và Con Đường, bây giờ đã mờ tối khi buổi chiều tối buông xuống, đang lượn xuống bên dưới họ. Tại vị trí này thì nó chạy gần như từ hướng Tây Nam sang hướng Đông Bắc, và ở phía bên phải họ thì nó đang nhanh chóng đổ xuống vào một vùng trũng lớn. Nó lún sâu và mang nhiều dấu hiệu của những cơn mưa nặng hạt gần đây, có nhiều cái hồ và những cái hồ lớn đầy những nước. Họ phóng xuống và nhìn quanh. Không có gì để nhìn cả. "Rồi, cuối cùng chúng ta cũng lại ở đây!" Frodo nói. "Tôi cho rằng chúng ta sẽ không mất quá hai ngày nếu dùng con đường tắt đi qua rừng! Nhưng có thể là việc chậm trễ này sẽ được chứng minh là hữu dụng - có thể nó đã làm họ lạc dấu chúng ta." Những người khác nhìn ông. Bóng tối về nỗi sợ hãi với các Kỵ Sĩ Đen thình lình lại ập xuống họ. Từ khi đi vào Rừng họ chỉ mãi nghĩ đến việc trở lại Con Đường; chỉ đến bây giờ khi con đường ấy đã nằm

dưới chân họ thì họ mới lại mới nguy hiểm đang theo đuổi mình, và có vẻ như nó đang nằm đợi họ ở ngay chính Con Đường này. Họ nhìn lại với vẻ lo lắng về phía mặt trời đang lặn, nhưng Con Đường vẫn vắng lặng.

"Anh có nghĩ là," Pippin vội vã hỏi, "anh có nghĩ là chúng ta có thể sẽ bị đuổi theo vào đêm nay không?"

"Không, tôi hy vọng là không phải tối nay," Tom Bombadil trả lời; "hoặc có thể là ngày mai cũng sẽ không. Nhưng đừng tin vào những suy đoán của tôi, vì tôi không thể nói một cách chắc chắn được. Ra khỏi phía đông là kiến thức của tôi tiêu tụt. Tom không phải là chủ nhân của các Kỵ Sĩ ở Vùng Đất Đen nằm xa khỏi đất nước của ông ta."

Cùng lúc các hobbit đều mong ước ông ta sẽ đi với họ. Họ cảm thấy là ông ta biết làm cách nào để xử lý với các Kỵ Sĩ Đen, nếu như có tên nào đến. Bây giờ thì họ sẽ sớm đi vào những vùng đất hoàn toàn xa lạ với mình, và đằng sau chúng chỉ là những truyền thuyết xa xôi và mơ hồ nhất của Quận, và khi hoàng hôn đổ lại thì họ lại tiếc nhớ về quê nhà. Một nỗi cô đơn sâu lắng và một cảm giác mất mát trùm lên họ. Họ đứng lặng lẽ, miễn cưỡng bắt đầu chuyển ra đi cuối cùng, và chỉ bắt đầu chậm chạp bưng tỉnh khi Tom cất lời chia tay, và nói họ hãy vững lòng và phóng ngựa cho đến tối mà đừng dừng lại.

"Tom sẽ cho các anh những lời khuyên tốt, cho đến khi ngày này chấm dứt (sau đó thì sự may mắn của các anh sẽ đi với các anh và chỉ dẫn các anh): đi bốn dặm dọc theo Con Đường các anh sẽ đến một ngôi làng, Bree nằm dưới Đồi Bree, với những cánh cửa trông về hướng tây. Ở đó các anh sẽ thấy một quán trọ cũ kỹ gọi là Ngựa Lồng. Barliman Butterbur là một trông chừng đáng giá đấy. Các anh có thể nghỉ đêm ở đây, và sau đó thì buổi sáng sẽ giục bước các anh. Hãy dũng cảm, nhưng phải thận trọng! Hãy luôn giữ cho tim mình vui vẻ, và hãy phóng đi để đến gặp tương lai!"

Họ van nài ông hãy đi ít nhất là đến quán trọ và cùng uống với họ một lần nữa; nhưng ông cười phá lên và từ chối, nói rằng:

"Đất nước của Tom ngừng lại đây: ông ta không thể vượt qua biên giới.

Tom có một ngôi nhà để trông nom, và nàng Goldberry đang chờ đợi!"

Rồi ông quay lại, hất mũ lên, phóng lên lưng con Lumpkin, và phi về phía bờ đất và hát vang trong bóng tối.

Các hobbit leo lên và nhìn theo ông cho đến khi ông mất khỏi tầm nhìn. "Tôi rất tiếc khi phải rời Chủ Nhân Bombadil," Sam nói. "Ông ấy rất thận trọng và không hề sai lầm. Tôi cho rằng chúng ta có thể đi rất xa mà không thấy ai tốt hơn hoặc kỳ quặc hơn. Nhưng tôi sẽ không chối rằng tôi sẽ rất vui nếu thấy quán Ngựa Lồng mà ông ta nói đến. Tôi hy vọng là nó sẽ giống quán Rừng Xanh ở nhà! Những người ở Bree thì như thế nào nhỉ?"

"Có những hobbit ở Bree," Merry nói. "cũng như những Kẻ Lớn. Tôi dám nói là nó sẽ khá giống nhà. Ngựa Lồng là một quán trọ tốt về mọi mặt. người của tôi thỉnh thoảng có đến đấy."

"Có thể đó là tất cả những gì chúng ta có thể ước muốn," Frodo nói. "nhưng ở bên ngoài Quận thì cũng vậy thôi. Đừng có làm giống như ở nhà quá! Xin hãy nhớ - tất cả các anh - rằng tên của bác Baggins KHÔNG được phép nhắc đến. Tôi là ngài Underhill, nếu như cần phải có một cái tên nào đó."

Bây giờ họ lại leo lên những con ngựa lùn và phóng đi lạng lã trong buổi chiều tối. Bóng đêm đang đổ xuống rất nhanh, khi họ chậm chậm lê bước xuống đồi rồi lên trở lại, cho đến khi cuối cùng họ thấy ánh sáng phát ra từ khoảng xa phía trước.

Trước mặt họ, ngọn đồi Bree đang mọc lên sừng sững chắn ngang đường, một vùng tối rộng lớn đang toả ra dưới những ánh sao mờ mịt, và một ngôi làng lớn đang nấu mình ở sườn tây bên dưới họ. Bây giờ thì họ đang vội vã phóng đến nó với chỉ một niềm mơ ước là tìm thấy một ngọn lửa, và một cánh cửa ngăn cách họ với màn đêm.

DƯỚI BIỂN QUÁN NGỰA LỒNG

Bree là ngôi làng chính vùng vùng Bree, một vùng đất nhỏ có người ở, giống như một hòn đảo nằm giữa những vùng đất hoang vu chung quanh. Ngoài Bree, còn có Staddle ở phía kia ngọn đồi, Combe nằm trong một thung lũng sâu ở hơi xa về phía đông, và Archet ở bên lề Chetwood. Nằm quanh ngọn đồi Bree và những ngôi làng là một vùng làng quê nhỏ với những cánh đồng và những vùng rừng trồng trọt chỉ rộng có vài dặm.

Con Người ở Bree có tóc nâu, rộng rãi, có phần hơi thấp, vui vẻ và độc lập: họ chẳng phụ thuộc vào ai ngoài chính mình; nhưng họ thân thiện và dễ gần hơn với Hobbit, Người Lùn, Elves và những cư dân khác trên thế giới so với cách họ đã (hoặc đang) luôn đối xử với Con Người Lớn. Theo những câu chuyện cổ tích của họ thì họ là những cư dân đầu tiên và là hậu duệ của Con Người đầu tiên đã đi vào vùng đất phía Tây của thế giới giữa. Vài người còn sống sót sau những rối loạn từ thời Những Ngày Xa Xưa, như khi các vị Vua trở lại trên Biển Vĩ đại thì họ thấy những người Bree vẫn còn ở đấy, và họ vẫn ở đấy đến bây giờ, khi mà ký ức của những vị Vua cổ xưa đã nhạt nhoà vào đồng cỏ.

Vào những ngày ấy không còn Con Người nào khác định cư ở vùng đất xa phía tây, hoặc trong vòng một trăm dặm của Quận. Nhưng ở những vùng đất hoang nằm dưới Bree vẫn còn những lữ khách bí ẩn thăm viếng. Những người Bree gọi họ là Ranger, và không biết gì về nguồn gốc của những người này. Những người này cao hơn và tối tăm hơn Con Người ở Bree và họ được tin là có những năng lực lạ thường trong việc nhìn và nghe, cũng như có thể hiểu được ngôn ngữ của muông thú và chim muông. Họ lang thang xuống vùng phía nam và phía đông và thậm chí đi xa đến tận Rặng Núi Sương Mù; nhưng họ bây giờ còn rất ít và rất hiếm khi ta có thể bắt gặp được họ. Khi họ xuất hiện lại thì họ mang đến những tin tức những vùng xa, họ nói về những câu chuyện lạ đã chìm vào quên lãng luôn được nhiệt tình lắng nghe; nhưng những người ở Bree không kết bạn với họ.

Có nhiều gia đình hobbit sống ở vùng Bree và họ cho rằng mình là những người hobbit định cư lâu đời nhất trên thế giới, họ đã được tìm thấy rất lâu thậm chí trước khi người ta bắt cầu qua Sông Rượu Mạnh và khai phá Quận. Họ thường sống ở Staddle cho dù vẫn có một số vẫn sống ở Bree, đặc biệt là trên những bờ dốc cao hơn của ngọn đồi, nằm phía trên những ngôi nhà của Con Người. Những Con Người lớn và Những Con Người Nhỏ (họ tự gọi mình như thế), đó là những cách gọi thân thiện, chỉ tập trung vào những công việc của mình, nhưng cả hai giống nòi vẫn coi mình là những thành phần cần thiết của cộng đồng Bree. Không đâu trên thế giới có một sự kết hợp đặc biệt (nhưng tuyệt vời) như thế. Những người ở Bree, Lớn và Nhỏ, không đi du lịch nhiều, và mối quan tâm chủ yếu của họ là những công việc ở bốn ngọn đồi. Đôi khi những Hobbit ở Bree của đi xa xuống tận Buckland, hoặc vùng phía Đông; nhưng dù con đường dẫn đến vùng đất ấy không xa hơn một ngày phi ngựa về phía đông của Cầu Rượu Mạnh, ngày nay những Hobbit ở Quận vẫn ít khi đi xuống đấy. Một Bucklander đặc biệt hay một Took thích phiêu lưu đôi khi vẫn ra khỏi Quán Trọ trong

một vài đêm, nhưng thậm chí những việc ấy cũng trở nên ngày càng thưa hơn. Các hobbit ở Quận nói đến những người cùng giống nòi ở Bree, và bất kỳ ai khác sống sau đường biên giới, những Người Bên Ngoài, cũng chẳng hề khiến họ quan tâm, họ cho đó là những nơi tăm tối và thiếu văn minh. Có thể có nhiều Người Bên Ngoài sống rải rác ở phía Tây của thế giới trong những ngày này hơn là những người ở Quận tưởng tượng Rõ ràng là có một số chẳng khá hơn những kẻ lang thang chút nào, sẵn sàng đào một cái hố ở bất kỳ dãy đất nào và ở lì đó cho đến khi nào nơi đó vẫn còn thích hợp với họ. Nhưng ở vùng đất Bree, dù thế nào đi nữa thì các hobbit vẫn rất tề chỉnh và thịnh vượng, và họ chẳng hề quê kệch hơn những người bà con ở xa tận Bên Trong. Người ta vẫn không quên là có một thời việc đi lại giữa Quận và Bree khá tấp nập. Tại Brandybuck vẫn có dòng máu Bree. Ngôi làng ở Bree có hàng trăm ngôi nhà đá của Con Người Lớn, phần lớn nằm phía trên Con Đường, đan xen trên những sườn đồi với những cánh cửa sổ nhìn ra phía tây. Ở phía này, chạy trên hơn nửa vòng tròn từ ngọn đồi và vòng trở lại nó, và một con rãnh sâu với những hàng rào dày nằm ở bờ bên trong. Con Đường phía trên nó bị cắt ngang bởi một đường bờ đắp cao; nhưng tại nơi nó đâm ngang hàng rào thì nó bị cắt ngang bởi một cái cổng lớn. Có một cái cổng khác ở vùng phía Nam nơi Con Đường băng qua khỏi làng. Khi hoàng hôn xuống thì những cánh cổng được đóng lại; nhưng ở ngay phía trong chúng là những túp lều nhỏ cho những người gác cổng.

Xuống dọc theo Con Đường, nơi nó chạy về phía phải để vòng qua chân đồi, có một quán trọ lớn. Nó đã được xây dựng trước đó khá lâu khi giao thông trên những con đường còn tấp nập hơn nhiều. Vì Bree nằm ngay nơi giao lộ cũ của các con đường; một con đường cổ xưa khác đã cắt ngang Con Đường Phía Đông ngay bên ngoài nó (nó tạo nên con đê nằm cuối phía tây làng), và trong những ngày xưa, Con Người và những giống nòi khác nhau đã thường dùng nó để đi lại. "Lạ như những tin tức từ Bree" là một câu thành ngữ vẫn thường được nói ở phía Đông, kể từ những ngày ấy, và khi tin tức từ phía Bắc, Nam và Đông được truyền tới quán trọ, khi mà các hobbit ở Quận vẫn còn thường xuống đây hơn để nghe nó. Nhưng ở Những Vùng Đầy Phương Bắc đã bị bỏ hoang từ lâu, và Con Đường Phía Bắc ngày nay ít khi được dùng: nó đã mọc đầy cỏ dại, và những người Bree gọi nó là Con Đường Xanh. Tuy nhiên Quán trọ Bree vẫn còn đó, và người chủ quán vẫn là một người quan trọng. Ngôi nhà của ông là gặp gỡ của người người rồi việc, nói nhiều và tọc mạch trong số cư dân lớn và nhỏ của bốn ngôi làng; và đó là nơi nghỉ của Ranger và những người khác, cùng với những người du hành (phần lớn là những người lùn) vẫn còn đăng trình ở Con Đường Phía Đông, đến và đi từ Rặng Núi.

Lúc này trời đã tối, và những ngôi sao trắng đang sáng lấp lánh khi Frodo và các bạn đồng hành của ông cuối cùng cũng đến Con Đường Xanh cắt ngang và lượn gần xuống ngôi làng. Họ để cổng Tây và thấy nó đã đóng kín, nhưng tại cổng của cái trại phía sau nó, có một người đang ngồi. Ông ta nhảy dựng lên và nhắc cái đèn lồng lên rồi nhìn họ qua cổng với vẻ kinh ngạc.

"Các ông muốn gì, và các ông đến từ đâu đấy?" ông ta hỏi với vẻ cộc cằn.

"Chúng tôi đang tìm một quán trọ ở đây," Frodo trả lời. "Chúng tôi đang đi về phía đông và không thể đi thêm nữa vào tối nay."

"Hobbit! Bốn Hobbit! Và còn gì nữa bên ngoài Quận với lời của họ," người gác cổng nói, nhẹ nhàng như thể đang nói với chính mình. Ông nhìn họ chăm chăm với vẻ ám muội trong một lúc, rồi chập chạp mở cổng ra và để họ phi ngựa qua.

"Chúng tôi ko thường thấy người ở Quận phóng ngựa xuống Con Đường vào ban đêm," ông nói tiếp, khi họ ngừng lại một lúc bên ngưỡng cửa. "Thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi không biết điều gì đã khiến các vị ra khỏi phía đông của Bree! Tôi có thể hỏi tên các vị chứ?"

"Tên và công việc của chúng tôi thuộc về chúng tôi, và đây có vẻ như không phải là một nơi thuận tiện để nói chuyện," Frodo nói, ông không thích vẻ nhìn của người đàn ông và giọng nói của ông.

"Chắc chắn rằng công việc của các công thuộc về các ông," người đàn ông nói, "nhưng công việc của tôi là hỏi các câu hỏi sau khi đêm xuống."

"Chúng tôi là những hobbit từ Buckland, chúng tôi thích du lịch và muốn ở lại quán trọ ở đây," Merry nói. "Tôi là ngài Brandybuck. Thế đã đủ với ông chưa? Dân Bree thường nói chuyện tử tế với các lữ khách, hoặc là tôi đã từng nghe vậy."

"Được rồi, được rồi!" người đàn ông nói. "Tôi muốn làm mấy lòng. Nhưng các vị sẽ thấy là có nhiều người hơn ông Harry già ở cổng này sẽ nói các vị nhiều câu ỏi. Đó là những kẻ kỳ dị. Nếu các vị đến quán Ngựa Lùn, các vị sẽ thấy các vị là những vị khách duy nhất."

Ông ta chào họ, và họ không nói gì thêm; nhưng Frodo có thể thấy trong ánh đèn lồng rằng người đàn ông vẫn đang nhìn họ đầy tò mò. Ông lấy làm vui mừng khi nghe thấy tiếng cổng đóng sập từ phía sau họ, khi họ phóng ngựa đến trước. Ông tự hỏi vì sao mà người đàn ông lại đa nghi thế, và đã có ai khác hỏi han về tin tức của một đoàn hobbit hay chưa. Có thể đó là Gandalf? Có thể ông đã đến, trong khi họ ngừng lại ở Rừng và Cao Nguyên. Nhưng có cái gì đó trong cái nhìn và giọng nói của người gác cổng khiến ông cảm thấy không yên tâm. Người đàn ông nhìn theo các hobbit một lúc, rồi ông quay trở lại nhà mình. Khi ông vừa quay lưng đi, một bóng đen nhanh chóng phóng leo qua cửa và tan biến vào vùng bóng tối trên con đường làng.

Các hobbit phóng lên một dốc thoải, băng qua vài ngôi nhà tách biệt và phóng lên bên ngoài quán trọ. Những ngôi nhà có vẻ khá lớn và xa lạ với họ. Sam nhìn chăm chăm lên quán trọ ba tầng với nhiều cửa sổ, và cảm thấy tim mình chùng xuống. Anh đã tưởng tượng rằng mình sẽ gặp những gã khổng lồ cao hơn cả cây cối, và những sinh vật khác thậm chí còn đáng sợ hơn, vào lúc này hay lúc khác trên chuyến hành trình của mình, nhưng vào lúc anh thấy được dấu hiệu đầu tiên của Con Người, và những ngôi nhà của họ thì cao vừa phải, thì thật sự đó là quá nhiều cho một kết cục đen tối của một ngày mệt mỏi. Anh tưởng tượng ra những con ngựa đen sừng yên cương trong vùng bóng tối của sân quán, và các Kỵ Sĩ Đen đang nhìn ra từ cửa sổ.

"Chắc chắn là chúng ta sẽ không ở đây qua đêm chứ, thưa ngài?" ông kêu lên. "Nếu như trong cái lòng chảo này có người hobbit ở, thì sao chúng ta không tìm những nơi nào đó sẵn sàng chào đón chúng ta chứ? Nó sẽ có không khí quê nhà hơn."

"Thế quán trọ thì có vấn đề gì nào?" Frodo nói. "Tom Bombadil đã đề nghị chúng ta nên ở đó. Tôi nghĩ rằng bên trong nó có đủ không khí quên nhà cho chúng ta."

Thậm chí nhìn từ bên ngoài thì quán trọ cũng có vẻ là một ngôi nhà dễ chịu cho những đôi mắt thân thiện. Nó có một cánh cửa trước trông ra Con Đường, và hai bên cánh cửa nó chạy ngược xuống vùng đất hơi cắt ra khỏi những bờ dốc thấp của ngọn đồi, cho nên những cánh cửa sổ ở tầng hai đằng sau nằm ngang với mặt đất. Có một cổng vòm rộng dẫn ra cái sân nằm hai bên hông quán trọ, và ở phía bên trái dưới cổng vòm có một ô cửa lớn với những bậc thang lớn. Cánh cửa đang mở và ánh sáng đang chiếu ra từ nó. Phía trên cổng vòm là một ngọn đèn, và bên dưới nó treo một tấm bảng lớn: một con ngựa lùn trắng to béo đang lồng lên từ hai chân sau. Phía trên cánh cổng sơn một dòng chữ trắng: QUÁN NGỰA LÒNG của BARLIMAN BUTTERBURR. Có nhiều cánh cửa sổ thấp đang chiếu sáng dưới những tấm màn dày.

Khi họ còn đang ngần ngừ bên ngoài vùng tối, thì một ai đó bắt đầu hát một bài hát thật vui vẻ ở bên trong, và nhiều giọng nói hào hứng vang lên hát theo đoạn điệp khúc. Họ lắng nghe những âm thanh đầy khuyến khích này một lúc rồi xuống ngựa. Bài hát chấm dứt, những tiếng cười và tiếng vỗ tay vang lên. Họ dắt ngựa đến dưới cổng vòm, và để chúng đứng trong sân, họ len lên các bậc thang. Frodo đi trước và gần như đâm sầm và một ông mập lùn có cái đầu hói và khuôn mặt đỏ. Ông ta đeo một cái tạp dề trắng, và đang lao ra khỏi một cánh cửa và lao xuyên qua một cái cửa khác, mang một khay lớn nặng trĩu những ca nước đầy tràn.

"Liệu chúng tôi có thể -" Frodo bắt đầu.

"Đợi nửa phút, nếu các ông không phiền!" người đàn ông hét với lại, và biến mất vào cái mờ hỗn độn những âm thanh ầm ĩ và khói cuộn dày. Một lúc sau ông xuất hiện trở lại, chùi tay lên cái tạp dề.

"Xin chào, các vị khách nhỏ!" ông nói, cúi xuống. "Các vị muốn gì?"

"Những chiếc giường cho bốn chúng ta, và chuồng ngựa cho năm chú ngựa lùn, nếu như có thể. Ông là ngài Butterbur?"

"Đúng vậy! Barliman là tên tôi. Barliman Bơ Gai sẵn sàng phục vụ các vị! Các vị đến từ Quận đúng không?" ông nói, rồi thình lình vỗ tay vào trán, "Hobbit!" ông la lên. "Điều này đang làm tôi nhớ đến điều gì nhỉ? Tôi có thể biết tên ngài được không?"

"Ngài Took và ngài Brandybuck," Frodo nói, "và đây là Sam Gamgee. Tên tôi là Dưới Ngọn Đồi."

"Thế à!" ông Bơ Gainói, bắt chéo các ngón tay lại. "Nó đâu mất rồi! Nhưng nó sẽ trở lại, khi tôi có thời gian để nghĩ. Chân tôi muốn rã rồi, nhưng tôi sẽ xem xem có thể làm được gì cho các vị. Ngày nay chúng tôi không thường gặp một đoàn người từ Quận, và tôi sẽ rất tiếc nếu

không chào đón quý vị. Lâu lắm rồi trong quán trọ chẳng đông đúc như thế này. Không mưa nhưng thành linh nước trút xuống, ở Bree chúng tôi có câu ngạn ngữ như thế."

"Hi! Nob!" ông la lên. "Mi ở đâu rồi, cái tên chân lông chậm chạp kia? Nob!"

"Đến ngay, thưa ngài! Đến ngay!" một hobbit có vẻ vui vẻ lao ra từ cửa, và khi thấy những lữ khách thì anh dừng lại một lúc và nhìn họ với vẻ vô cùng thích thú.

"Bob đâu rồi?" Người chủ hỏi. "Anh không biết à? Tìm hắn đi! Nhanh lên! Tôi không có sáu chân mà cũng không có sáu mắt! Nói với Bob rằng có năm con ngựa lùn cần cho vào chuồng. Hắn phải làm cách nào đó để tìm cho được chỗ." Nob lao đi, cười toe toét và nháy mắt.

"Tốt, nào, bây giờ thì tôi sẽ nói gì đây?" ông Bơ Gainói, vỗ trán. "Một điều sẽ dẫn đến điều khác, thế đấy. Tối nay tôi bận quá, và đầu tôi xoay vòng vòng. Tối nay có một toán người đi lên Đường Xanh từ dưới phía nam - và bắt đầu như thế cũng đã đủ lạ rồi. Rồi có một toán người lùn du hành qua phía Tây cũng đến đây vào chiều tối. Và bây giờ là các vị. Nếu các vị không phải là hobbit thì tôi nghi rằng chúng tôi không thể tiếp các vị được. Nhưng chúng tôi có vài phòng ở phía bắc được làm đặc biệt cho các hobbit, từ khi nơi này được dựng lên. Nó được làm ở tầng trệt như họ vẫn thường muốn vậy; các cửa sổ trong như họ vẫn luôn thích. Tôi hy vọng là các vị sẽ cảm thấy thoải mái. Tôi không hề nghi ngờ rằng các vị sẽ muốn có một bữa khuya. Sớm nhất khi có thể. Bây giờ thì đường này!" Ông dẫn họ xuống một con đường ngắn và mở một cánh cửa. "Ở đây có một phòng khách riêng nhỏ!" ông nói. "Tôi hy vọng là nó sẽ hợp với quý vị. Bây giờ thì xin thứ lỗi cho tôi. Tôi đang bận. Không có thời gian để nói chuyện. Tôi phải chạy cuống lên đây. Chỉ có hai chân thì vất vả thật, nhưng tôi không có cách khác. Tôi sẽ quay lại sau. Nếu các vị muốn gì, thì hãy rung cái chuông tay, và Nob sẽ đến. Nếu hắn không đến thì cứ rung chuông và hét văng lên!"

Cuối cùng thì ông ta bỏ đi, để họ lại với cảm giác gần như là mất thờ. Ông có vẻ nhưng có thể nói ào ào không cần ngừng, tuy nhiên có thể là ông đang bận. Họ tìm thấy một căn phòng nhỏ và ấm cúng. Có một ngọn lửa sáng đang bập bùng cháy trong lò sưởi, và ở phía trước nó là những cái ghế nhỏ và tiện lợi. Có một cái bàn tròn, đã được trải sẵn một tấm vải trắng, và phía trên nó là một cái chuông tay lớn. Nhưng Nob, người hobbit phục vụ, đã đến ngay trước khi họ nghĩ đến chuyện rung chuông. Anh mang nến và một cái khay đầy đĩa.

"Các ngài muốn uống chút gì chứ?" anh nói. "Và các ngài muốn tôi chỉ cho các ngài phòng ngủ của các ngài trong khi chờ đợi bữa khuya của các ngài sẵn sàng chứ?"

Họ tắm rửa và rồi khi đang khoan khoái nốc những vại bia thì ông Bơ Gaivà Nob xuất hiện trở lại. Cái bàn đang nằm giữa một vùng sáng. Đã có súp nóng, thịt nguội, bánh tạc quả đen, bánh mì mới, những thanh bơ, và nửa thanh phó mát: những món ăn ngon đơn giản, ngon như ở Quận, và có không khí quê nhà đủ để đánh bật đi sự e ngại của Sam (vốn đã khuấy khoả nhiều bởi sự tuyệt vời của bia).

Người chủ nhà đi đi lại lại để nói chuyện, và rồi chuẩn bị rời khỏi họ.

"Tôi không biết là các vị có muốn có bạn không, sau khi các vị ăn tối xong," ông nói, đứng tại ngưỡng cửa. "Có thể là các vị sẽ đi ngủ. Vẫn còn có những người bạn rất vui lòng chào đón

các vị, nếu các vị không phiền. Chúng tôi không thường có những Người Bên Ngoài, mà là các lữ khách từ Quận, tôi phải nói thế - xin các vị thứ lỗi - và chúng tôi thích nghe tin tức, hoặc bất kỳ câu chuyện và bài hát nào mà các vị thích. Nhưng chỉ khi các vị vui lòng! Hãy rung chuông nếu các vị thiết thứ gì đó!

Đến cuối bữa khuya thì họ đã cảm thấy thật phục hồi và phấn chấn (khoảng ba phần tư của một giờ đã trôi qua, và không hề bị trở ngại bởi những cuộc nói chuyện không cần thiết), đến nỗi Frodo, Pippin và Sam quyết định nhập bọn với những người khách. Merry nói rằng ở đó quá ngọt ngào. "Tôi sẽ ngồi đây lặng lẽ bên ngọn lửa một lúc, và có thể sẽ ra ngoài sau để tìm không khí trong lành. Hãy nhớ về các chữ P và Q, và đừng quên rằng các anh định ra khỏi đây một cách bí mật, và vẫn đang trên ở trên đường cái và chưa xa khỏi Quận lắm đâu!"

"Được rồi," Pippin nói. "Hãy hãy tự lưu ý! Đừng lạc lối và đừng quên rằng ở trong nhà thì an toàn hơn!"

Đoàn khách ở trong căn phòng chung lớn ở trong quán trọ. Họ tập trung thành một đám lớn và lộn xộn, như Frodo nhận thấy khi mắt ông đã quen với ánh sáng. Phần lớn ánh sáng tỏa ra từ một thanh củi lớn đang cháy sáng, vì ba cây đèn treo trên vùng sáng khá mờ, và phân nửa màn trướng đã bốc khói. Barliman Bor Gaiđang đứng gần bên ngọn lửa, nói chuyện với hai người lùn và một vài người lạ khác. Ở bên các băng ghế là đủ các loại người khác nhau: những người ở Bree, một bộ sưu tập các hobbit địa phương (đang ngồi tán gẫu với nhau), vài người lùn khác, và những người khác đang khó nhọc lách khỏi bóng tối và đi vào.

Ngay khi các hobbit ở Quận đi vào, có một tiếng chào đón đồng thanh vang lên từ những cư dân ở Bree. Những người lạ, đặc biệt là những người đến từ Greenway, thì nhìn họ với vẻ tò mò. Người chủ quán giới thiệu những người mới với những người Bree, nhanh đến nỗi, cho dù họ đã nghe kịp nhiều cái tên, họ vẫn không chắc lắm những cái tên đó thuộc về ai. Những Con Người ở Bree có vẻ như có có những cái tên thực vật học (và khá lạ lẫm với những người ở Quận), như Ánh Sáng Bắc, Lá Dê, Ngón Chân Thạch Nam, Bọ Táo, Len Kế và Đầy Dương Xỉ (không tính đến Bơ Gai). Một số hobbit có những cái tên quen thuộc. Ví dụ như nhà Mugwort, có vẻ như khá đông. Nhưng phần lớn họ có những cái tên thiên nhiên, ví dụ như Bờ Đất, Nhà Lũng, Hồ Dài, Khuân Cát và Đường Ống, nhiều tên trong số này đã được dùng ở Quận. Có nhiều Dưới Ngọn Đồi đến từ Saddle, và khi họ không thể tưởng tượng được là có một người cùng tên với mình mà chẳng có bà con gì hết, thì họ rất thân ái với Frodo và đối xử với ông như một người anh em họ thất lạc từ lâu.

Thật sự thì các hobbit ở Bree rất thân thiện và tò mò, và khi Frodo sớm thấy rằng sẽ phải sớm đưa ra một sự giải thích xem ông đang làm gì. Ông nói rằng ông rất yêu thích lịch sử và địa lý (những từ này gây ra nhiều cái lắc đầu, cho dù không có từ nào trong số chúng được dùng nhiều trong thổ ngữ ở Bree). Ông nói rằng ông đang nghĩ đến việc viết một cuốn sách (một sự im lặng kinh ngạc đón chào điều này), và ông với các bạn mình đang muốn thu thập

thông tin về cuộc sống của các hobbit ở bên ngoài Quận, đặc biệt là ở những vùng đất phía Đông.

Với điều này thì những tiếng động đồng thanh vang lên. Nếu Frodo thật sự muốn viết một cuốn sách, và có được nhiều cái tai, thì ông có thể biết được những chuyện đủ để viết thành nhiều chương chỉ trong vài phút. Và nếu như điều đó là chưa đủ, thì ông được dúm cho một danh sách đầy đủ các cái tên, bắt đầu với "Barliman già ở đây," của những người mà ông có thể tìm đến để biết thêm thông tin. Nhưng sau một lúc, khi mà Frodo chẳng tỏ ra một dấu hiệu nào về việc viết một cuốn sách ngay lập tức, thì các hobbit lại quay trở lại với những câu hỏi của họ về những gì đang được làm ở Quận. Frodo không tỏ ra thích giao tiếp lắm, và ông nhanh chóng thấy mình đang ở đơn độc ở một góc, lắng nghe và nhìn quanh.

Những Con Người và Người Lùn có vẻ là những người chính nói về những sự kiện ở xa và nói ào ào về những như đã bắt đầu trở nên quá quen thuộc. Về những rắc rối ở phía Nam, và có vẻ như rằng Con người đã di chuyển đi lên Đường Xanh, tìm những vùng đất mà họ có thể có được một chút hoà bình. Những người Bree rất kiên nhẫn, nhưng rõ ràng là không sẵn sàng để đón chào một số người lớn người lạ ở mảnh đất nhỏ của họ. Một trong số các lữ khách, một người mắt lác có vẻ bệnh hoạn, đưa ra lời tiên đoán là sẽ có ngày càng nhiều người đi về phương bắc trong một tương lai gần. "Nếu người ta không tìm được chỗ cho họ, thì họ sẽ tự tìm lấy. Họ có quyền sống, cũng như những người khác," ông nói to. Những cư dân địa phương không có vẻ hài lòng lắm với viễn cảnh này.

Những hobbit không chú ý nhiều đến tất cả những chuyện này, và điều này có vẻ như không liên quan gì nhiều đến các hobbit. Con Người Lớn có thể khó mà xin ngủ tạm trong những cái lều của hobbit được. Họ thích thú với Sam với Pippin hơn, những người mà lúc này đã có cảm giác giống như đang ở nhà, và đang tán chuyện đầy vui vẻ về những sự kiện ở Quận. Pippin cười rất nhiều về việc mái trần của Thị Trấn Hang đổ sập ở Michel Delving: Will Whitfoot, Thị Trưởng, và là hobbit béo nhất ở vùng Tây, đã bị chôn vùi trong đám vôi vữa, và bò ra như một cái bánh bao bột. Nhưng có nhiều câu hỏi khác được đưa lên khiến Frodo cảm thấy không thoải mái lắm. Một trong những cư dân ở Bree, người có vẻ như đã đến Quận nhiều lần, muốn biết xem nhà Dưới Ngọn Đồi sống ở đây và họ có bà con với ai.

Chợt Frodo chú ý đến một người đàn ông có vẻ lạ lùng và dạn dày sương gió, đang ngồi trong một vùng bóng tối gần bên bờ tường, và cũng đang lắng nghe rất chăm chú đến câu chuyện của các hobbit. Ông ta đặt một cái cốc vại cao trước mặt mình, và đang nhả khói từ một cái ống điếu dài được chạm khắc một cách kỳ lạ. Đôi chân của ông đang duỗi dài ra trước mặt, cho thấy một đôi ủng bằng da hảo hạng rất vừa khít với ông, nhưng có vẻ như nó đã được mang đi nhiều và bây giờ thì vấy đầy bùn. Một cái áo khoác dạ hành lốm đốm bẩn bằng vải màu xanh đậm nặng nề được kéo sát quanh ông ta, và cho trong phòng khá hầm, ông vẫn đội mũ trùm sùm sụp xuống mặt mình; nhưng có thể thấy được ánh sáng từ mắt ông loé lên khi ông quan sát các hobbit.

"Ai thế nhỉ?" Frodo hỏi, khi ông có được cơ hội thì thầm với ông Bơ Gai. "Hình như là ông chưa giới thiệu ông ta thì phải?"

"Ông ta ấy à?" người chủ quán thì thầm trả lời, liếc một mắt lại mà không buồn quay đầu. "Tôi không biết chính xác. Ông ta là một trong những người lang thang - chúng tôi gọi họ là Ranger. Ông ta ít nói lắm: và ông ta chỉ kể những câu chuyện cổ tích hiếm có khi ông có tâm trạng. Ông ta biến mất hàng tháng, hoặc cả năm, và rồi ông ta lại hiện ra trở lại. Vào mùa xuân vừa rồi thì ông ta xuất nhập rất thường xuyên; nhưng gần đây thì tôi không thấy ông ta. Tôi chưa bao giờ nghe đến tên của ông ta là gì: nhưng ông ta được biết đến khắp chung quanh như là một Người Sải Bước (Strider). Cái tên này đến từ sải chân ghê gớm từ đôi chân dài của ông ta; cho dù ông ta không nói với ai vì sao mà ông ta phải vội thế. Nhưng chẳng có chuyện gì từ Đông sang Tây, như chúng tôi vẫn thường nói ở Bree, có liên quan đến Rangers và những người ở Quận, xin ngài thứ lỗi. Việc ngài hỏi về ông ta có vẻ hơi buồn cười." Nhưng đúng lúc đó ông Bơ Gai được gọi đi bởi một lời gọi thêm bia và điều mà ông nói đến sau cùng không được giải thích gì thêm.

Frodo thấy rằng Người Sải Bước đang nhìn ông, như thể ông ta nghe được hoặc đoán được họ đang nói gì. Ngay lúc đó, với một cái vẫy tay và gật đầu, ông ta mời Frodo bước đến và ngồi cạnh ông. Khi Frodo ngồi lại gần thì ông kéo cái mũ trùm ra sau, để ra một cái đầu bòm xòm với mái tóc đen xám dài đến cổ và trên khuôn mặt tái là một đôi mắt xám lạnh lùng.

"Tôi được gọi là Người Sải Bước," ông nói bằng một giọng nhỏ nhẹ. "Tôi rất vui khi được gặp ngài, thưa ngài Dưới Ngọn Đồi, nếu như ông Bơ Gai gọi đúng tên ngài."

"Ông ta gọi đúng đấy," Frodo nói một cách cứng rắn. Ông cảm thấy khó mà dễ chịu được dưới cái nhìn chăm chăm của đôi mắt lạnh lùng này.

"Được lắm, thưa ngài Dưới Ngọn Đồi," Người Sải Bước nói, "nếu tôi là ngài, tôi sẽ ngăn những người bạn trẻ tuổi của ngài đừng nói nhiều quá. Đờ uống, lửa hồng và cơ hội để gặp gỡ là đủ thoải mái rồi, nhưng, ờ - đây không phải là Quận. Có những người lạ ở đây. Cho dù tôi nói rằng không nên, ngài cũng có thể suy nghĩ," ông nói thêm với một nụ cười ghê gớm, liếc nhìn Frodo. "Và dạo gần đây có nhiều người lạ thường đến đây qua Bree," ông nói tiếp, và nhìn mặt Frodo.

Frodo đáp lại cái nhìn chăm chăm của ông ta, nhưng không nói gì; và Người Sải Bước không tỏ ra một dấu hiệu nào khác nữa. Có vẻ như sự chú ý của ông thành lình gấn chặt với Pippin. Với sự cảnh báo của ông, Frodo chợt nhận thấy rằng cái gã Took trẻ kỳ quái này, được khuyến khích bởi sự thành công của ông ta về câu chuyện của ngài Thị trưởng béo ở Michel Delving, đang thật sự dựng lên một vở kịch vui về bữa tiệc chia tay của Bilbo. Ông đã thật sự mô phỏng lại Bài diễn văn, và đang gần nói đến Sự Biến Mất đầy kinh ngạc ấy.

Frodo lo lắng. Câu chuyện này đủ vô hại cho phần lớn hobbit địa phương, rõ ràng là thế: chỉ là một câu chuyện buồn cười về những con người buồn cười ở sau Con Sông; nhưng một số (ông Bơ Gai già chẳng hạn) có thể biết được điều gì đó, và có thể đã nghe về những lời đồn

đại từ lâu về sự biến mất của Bilbo. Có thể là điều này sẽ nhắc với họ về cái tên Baggins, đặc biệt nếu như đã có ai đó hỏi về cái tên này ở Bree.

Frodo bồn chồn, ông không biết phải làm gì. Pippin rõ ràng đang rất thích thú với chú ý mà ông đang có, và đang bắt đầu quên đi mối nguy hiểm của họ. Frodo thỉnh thoảng cảm thấy sợ rằng với tâm trạng hưng phấn hiện giờ có thể ông thậm chí nhắc đến chiếc Nhẫn, và việc này có thể là một tai nạn thảm khốc.

"Tốt hơn là ngài nên nhanh chóng làm một cái gì đó!" Người Sải Bước thì thầm bên tai ông. Frodo nháy dưng lên và đứng lên bàn, và bắt đầu nói. Sự tập trung của những thánh giả của Pippin bị xáo trộn. Một số hobbit nhìn sang Frodo, cười và vỗ tay, nghĩ rằng ngài Dưới Ngọn Đồi đã uống khá đủ bia rồi.

Frodo thỉnh thoảng cảm thấy rất ngớ ngẩn, và thấy mình (như là một thói quen của ông khi đang phát biểu) đang lần mò những vật dụng trong túi. Ông sờ thấy chiếc Nhẫn trên sợi dây chuyền, và cảm thấy một ước muốn không sao giải thích được đang ập đến ông rằng hãy xỏ chiếc nhẫn vào và biến mất khỏi tình huống ngu xuẩn này. Có vẻ như lời đề nghị này đang đến với ông từ bên ngoài, từ ai đó hoặc cái gì đó trong phòng. Ông cố gắng chống lại ước muốn này, và nắm chặt chiếc Nhẫn trong tay, như thể như muốn nắm giữ nó và ngăn không cho nó thực hiện bất kỳ trò tai hại nào. Dù bất kỳ giá nào cũng không thể để cho nó truyền cho ông bất kỳ sự cảm hứng gì. Ông nói vài lời thích hợp, như chúng vẫn thường được nói ở Quận: Chúng tôi rất biết ơn bởi sự đón tiếp nồng hậu của các vị, và tôi xin mạo muội hy vọng rằng chuyến viếng thăm ngắn của chúng tôi sẽ giúp làm mới lại những ràng buộc xa xưa của tình bạn giữa Quận và Bree; và rồi ông ngừng lời và ho.

Mọi người trong phòng lúc này đang liếc nhìn ông. "Một bài hát!" có ai đó hét lên với ông hobbit. Những người khác hét vang "Một bài hát! Một bài hát!" "Nào nào, thưa ngài, hãy hát cho chúng tôi những cái gì đó mà trước đây chúng tôi chưa từng nghe!"

Trong một thoáng Frodo đứng há hốc. Rồi ông bắt đầu liều lĩnh hát một bài hát kỳ lạ mà Bilbo rất thích (và thật sự rất tự hào về nó vì chính ông đã tự viết lời). Nó nói về một quán trọ; và đó có thể là lý do khiến nó ập đến với tâm trí của Bilbo vào lúc đó. Ở đây thì nó rất hợp. Bây giờ thì chỉ còn một vài lời của nó được nhớ đến như một luật.

Có một cái quán trọ, một quán trọ vui tươi

Dưới một đồi xám xưa

Ở đó người ta ủ bia thật là nâu

Rồi Người ở Mặt Trăng hạ xuống từ trên cao

Vào một đêm nọ để uống say sưa

Người coi ngựa có một con mèo say

Đang chơi một cây vĩ cầm năm dây;

Ngọn vĩ trên tay ông xuống xuống lên lên

Khi lên thật cao, khi xuống thật sâu,

Rồi sàng qua sàng lại giữa không trung

Người chủ quán có một con chó nhỏ
Nó rất thích đùa vui lung tung
Khi mà những người khách cười nói chúc tụng
Nó hếch tai với những lời chế nhạo và cười cho đến khi bị nấc
Họ cũng có một con bò cái có sừng rất oai
Đầy kiêu hãnh như bất kỳ nữ hoàng trên ngai
Nhưng âm nhạc làm cho đầu nó quay quay
Khiến cho nó vẩy vẩy cái túm đuôi
Và nó nhảy múa trên bãi cỏ xanh tươi
Và kia, những hàng đĩa bạc và hàng đồng nhữ cái muống bạc!
Vào Chủ Nhật có một đôi đặc biệt
Và họ đã đánh bóng chúng thật nhẹ tay
Từ buổi trưa Thứ Bảy
Người ở Mặt Trăng vẫn đang uống say sưa và con mèo thì bắt đầu rên rĩ;
Cái đĩa và cái muống trên bàn quay cuồng
Con bò đang dựng lên trong chuồng
Và con chó nhỏ đang cắn đuôi xoay tít.
Người ở Mặt Trăng đang uống thêm một cốc nữa, và rồi lăn quay dưới ghế của ông ta;
Ông ta ngáy vang ở đấy và mơ về những vại bia
Cho đến khi ánh sáng nhạt hiện ra bầu trời đầy sao khuya,
Và không khí chuyển mình chào bình minh đến.
Rồi người coi chuồng ngựa nói với con mèo say:
"Những con ngựa trắng của Mặt Trăng,
Chúng hí và nhai những mẩu bạc;
Nhưng chủ của chúng đang say tít
Và Mặt Trời sẽ sớm mọc lên!"
Thế là con mèo trên cây vĩ cầm của ông bắt đầu kéo đàn lông bông
Nó rít lên ầm ĩ khiến người chết cũng phải thức
Nó kéo cưa đánh đàn với những âm điệu thật nhanh,
Trong khi đó thì người chủ quán lay Người ở Mặt Trăng
"Quá ba giờ rồi!" ông ta nói.
Họ từ từ lăn Người lên đỉnh đồi
Và nhét ông vào Mặt Trăng trở lại
Trong khi những con ngựa của ông từ sau phóng nước đại,
Và con bò thì nhảy cẫng lên như một con nai,
Những cái đĩa và muống thì cùng giỡn chạy.
Bây giờ cây vĩ cầm càng rít lên nhanh hơn
Con chó bắt đầu gầm gừ

Con bò và những con ngựa ngẩng đầu lên;
Từ trên giường khách khứa nhảy ào ra
Và nhảy múa trên nền nhà
Cây vĩ cầm chọt đứt dây: ping - pong
Con bò nhảy dựng lên Mặt Trăng luôn,
Còn con chó nhỏ thì cười khi thấy điều vui thế
Và cái đĩa a Thứ Bảy thì chạy đi đi vun vút
Vớ cái đĩa của ngài Chủ Nhật vui tươi.
Lượn sau ngọn đồi là Mặt Trăng vành vành
Khi Mặt trời đang lượn trên đầu nàng
Nàng không thể tin vào đôi mắt bùng cháy của mình
Vì cho dù đang giữa ánh sáng ban ngày
Mọi người vẫn ngủ say!

Một tràng pháo tay lớn và dài vang lên. Frodo có giọng tốt, và bài hát thì lại làm cho họ thích thú. "Ông Barley già đâu rồi?" họ la lên "Ông ta đáng ra nên nghe bài này. Bob nên học cách để cho con mèo chơi đàn, và chúng ta sẽ nhảy múa."

Họ gọi thêm bia, và bắt đầu hét vang: "Một lần nữa nào, thưa ngài! Nào! Một lần nữa!"

Họ làm cho Frodo một món đồ uống khác, và rồi lại bắt đầu lại bài hát của ông, lần này thì nhiều người khác hát theo; bởi vì giai điệu của nó rất quen thuộc, và họ nhanh chóng thuộc lời. Đến lượt Frodo cảm thấy hài lòng với chính mình. Ông nhảy cẫng trên bàn; và đến khi ông hát lại lần thứ hai câu Con bò nhảy dựng lên Mặt Trăng luôn thì ông nhảy cẫng lên vào không trung. Ông nhảy lên quá dư năng lượng, nên ông rơi xuống đánh ầm vào giữa khay cốc và trượt đi, văng ra khỏi bàn với tiếng rảng rặc, loảng xoảng và bum bum! Toàn thể cử tọa đều há hoác miệng ra mà cười, và dừng lại một lúc ngắn há hốc mồm, vì người ca sĩ đang biến mất tăm. Đơn giản là ông ta biến đi, như thể ông ta đã chui xuyên vào lòng đất mà chẳng để lại một cái lỗ nào!

Các hobbit địa phương nhìn chằm chằm kinh ngạc, rồi bật đứng phắt dậy và gào thét kêu Barliman, Tất cả mọi người đều tránh ra khỏi Pippin và Sam, những người đang thấy mình đang đứng trơ trọi ở một góc, đang bị nhìn đầy khác lạ và nghi ngờ từ phía xa. Rõ ràng là nhiều người lúc này đang xem họ như là một đoàn lữ hành có phép thực với những quyền lực và mục đích chưa được biết rõ. Nhưng có một người Bree da ngăm đen, đang đứng nhìn họ với vẻ hiểu biết và nửa giễu cợt khiến họ cảm thấy rất không yên tâm. Ngay lúc đó ông ta lao ra khỏi cửa, theo sau là người miền nam mắt lác: cả hai đã thì thầm với nhau rất nhiều suốt buổi tối. Harry - người gác cổng, cũng lao ra sau họ.

Frodo cảm thấy ngớ ngẩn. Không biết làm gì hơn, ông bò đi dưới những cái bàn đến cái góc tối bên cạnh Người Sải Bước, người vẫn đang ngồi bất động, không tỏ ra là mình đang nghĩ gì. Frodo bò lại phía tường và tháo Nhẫn ra. Ông không thể nói được làm cách nào mà nó lại xô vào ngón tay của ông. Ông chỉ có thể cho rằng ông đã thò tay vào túi khi ông đang hát, và

bằng cách nào đó nó đã đeo vào khi ông rút tay ra một cách đột ngột để khỏi ngã. Ngay lúc đó ông tự hỏi không biết bản thân chiếc Nhẫn có chơi ông một vở không; có thể là nó đang cố tự xuất hiện để đáp lại một lời mong muốn hoặc ra lệnh nào đó được cảm thấy trong phòng. Ông không thích cái nhìn của những người vừa đi ra.

"Thế nào?" Người Sải Bước nói, khi ông xuất hiện lại. "Sao ngài lại làm thế? Điều này còn tệ hơn bất kỳ điều gì mà các bạn ngài có thể nói! Ngài đã đặt chân vào nó! Hay đúng hơn là ngón tay ngài?"

"Tôi không biết ông nói gì?" Frodo nói, lo lắng và cảnh giác.

"Ồ, vâng, ngài biết chứ," Người Sải Bước trả lời, "nhưng chúng ta tốt hơn là nên đợi cho đến khi sự kích động lắng xuống đã. Rồi, nếu ngài muốn, thưa ngài Baggins, tôi sẽ có một lời kín đáo với ngài."

"Về cái gì?" Frodo hỏi, bỏ qua việc tên thật của ông thỉnh thoảng được dùng.

"Một vấn đề khá quan trọng - cho cả hai chúng ta," Người Sải Bước trả lời, nhìn vào mắt Frodo. "Ngài có thể sẽ nghe điều gì đó về chuyến du hành của ngài."

"Được lắm," Frodo nói, cố gắng tỏ ra lơ đãng. "Tôi sẽ nói chuyện với ngài sau."

Trong lúc đó thì một cuộc tranh cãi đang diễn ra bên bếp lửa. Ông Bơ Gai đang lao vội vào, và bây giờ thì ông đang cố lắng nghe nhiều người đang tranh nhau kể về sự kiện này trong cùng một lúc.

"Tôi đã thấy ông ta, ngài Bơ Gai," một hobbit nói, "hoặc ít ra là tôi đã không thấy ông ta, nếu như ngài hiểu tôi nói gì. Ông ta chỉ biến mất tăm vào không khí dày, theo như một cách nói."

"Anh không có nói, ông Mugwort!" người chủ quán nói, nhìn có vẻ ngờ ngác.

"Có nói," Mugwort trả lời. "Và tôi muốn nói điều tôi nói, rõ hơn là thế."

"Có sai lầm ở đâu đó" Bơ Gai trả lời, lắc đầu. Việc ngài Dưới Ngọn Đồi biến mất tăm vào không khí dày, hay là không khí mỏng gì đó, như là ở trong một căn phòng thế này thì quá đáng quá."

"Ờ, thế thì ông ta đâu?" nhiều tiếng kêu vọng lên.

"Làm sao mà tôi biết được chứ? Ông ta sẽ được chào đón ở chỗ mà ông ta đến, khi mà ông ta trả tiền vào sáng mai. Lúc này thì có ngài Took đây: ông ta không biến mất."

"Ờ, tôi đã thấy cá mà tôi thấy, và tôi đã thấy cái mà tôi không thấy," Mugwort nói với vẻ bướng bỉnh.

"Và tôi nói rằng ở đây có một sai lầm gì đó," Bơ Gai trả lời, nhặt cái khay lên và thu dọn những mảnh vỡ.

"Tất nhiên là có một sai lầm!" Frodo nói. "Tôi không biến mất. Tôi đây! Tôi vừa nói vài lời với Người Sải Bước ở góc."

Ông bước ra ánh lửa, nhưng phần lớn mọi người lùi lại, thậm chí còn lo lắng hơn trước. Họ ít nhất là không thoả mãn với lời giải thích của ông rằng ông đã bò đi thật nhanh dưới những cái bàn sau khi ông bị ngã. Phần lớn các Hobbit và Con người vội chạy đi và trở nên gắt gỏng, không còn hứng thú gì với việc giải trí vào đêm đó nữa. Một vài người nhìn Frodo

với vẻ ám muội và bắt đầu thì thầm với nhau. Những Người Lùn và hai ba Con Người lạ vẫn đứng đấy và chào tạm biệt người chủ quán, nhưng không chào Frodo và các bạn. Chỉ một lúc sau thì không còn ai ở lại ngoài Người Sải Bước, người vẫn đang ngồi bên bức tường, không chú ý gì cả.

Ông Bơ Gai có vẻ như không tỏ ra nhiều biểu hiện gì. Ông cho rằng rất có thể vào ngôi nhà này sẽ lại đầy người vào nhiều đêm trong tương lai, khi mà sự bí ẩn lúc này được bàn tán cùng khắp. "Bây giờ thì ngài làm gì đây, ngài Dưới Ngọn Đồi?" ông hỏi. "Đe dọa khách khứa của tôi và đập vỡ chai lọ của tôi với màn biểu diễn của ngài!"

"Tôi rất tiếc nếu đã gây ra bất kỳ rắc rối gì," Frodo nói. "Điều đó là ngoài ý muốn, tôi đảm bảo với ngài như thế. Một tai nạn không may nhất."

"Được rồi, ngài Dưới Ngọn Đồi! Nhưng nếu ngài sẽ phải làm một cú ngã, một trò ảo thuật, hoặc bất kỳ điều gì khác, thì ngày nên báo cho mọi người sẵn sàng trước - và báo với tôi nữa. Ở quanh đây chúng tôi khá nghi ngờ bất kỳ cái gì bất thường - huyền bí, nếu như ngài hiểu tôi nói gì; và chúng ta đừng làm nó một cách bất thành linh."

"Tôi sẽ không làm bất kỳ giống vậy lần nữa, ngài Bơ Gai, tôi hứa với ngài. Và bây giờ thì tôi nghĩ là tôi sẽ đi ngủ thôi. Chúng tôi sẽ phải khởi hành sớm. Ngài đã biết rằng chúng tôi cần những con ngựa lùn của chúng tôi sẵn sàng vào tám giờ sáng chứ?"

"Được lắm! Nhưng trước khi ngài đi, tôi muốn nói chuyện riêng với ngài, ngài Dưới Ngọn Đồi. Có cái gì đó vừa trở lại với tâm trí tôi là tôi nên nói với ngài. Tôi hy vọng là ngài sẽ không hiểu sao, Khi tôi thấy được một cái gì đó, tôi sẽ đến phòng ngài, nếu ngài sẵn sàng."

"Được thôi!" Frodo nói; nhưng tim ông chùng xuống. Ông tự hỏi là mình còn bao nhiêu cuộc nói chuyện riêng nữa trước khi ông lên giường, và họ muốn tiết lộ điều gì. Có phải tất cả mọi người này đều đang chống lại ông? Ông bắt đầu ngờ rằng thậm chí cả khuôn mặt béo phị của ông Bơ Gai già cũng đang che giấu những ý tưởng đen tối.

NGƯỜI SẢI BƯỚC

Frodo, Pippin và Sam quay trở về phòng khách riêng của mình. Không có ánh sáng. Merry không có ở đó, và lửa thì đã tàn ngọn. Khi họ thổi lửa lên từ những đám than và cho vào vài bó củi thì họ thấy Người Sải Bước đã đến bên họ. Rồi ông lặng lẽ ngồi xuống bên cái ghế cạnh cửa.

"Xin chào!" Pippin nói. "Ông là ai, và ông muốn gì?"

"Tôi được gọi là Người Sải Bước." ông ta trả lời, "và cho dù ngài đã quên nó, bạn ngài đã hứa là sẽ nói chuyện kín với tôi."

"Tôi nghĩ rằng ông nói là tôi có thể sẽ ngăn điều gì đó về chuyến phiêu lưu của mình," Frodo nói. "Ông sẽ nói gì đây?"

"Nhiều thứ lắm," Người Sải Bước trả lời, "Nhưng, tất nhiên, tôi có cái giá của mình."

"Ông muốn nói gì?" Frodo đột ngột hỏi.

"Đừng lo! Tôi chỉ muốn nói thế này: tôi sẽ nói với các ngài cái mà tôi biết, và sẽ cho các ngài một số lời khuyên tốt - nhưng tôi sẽ có được một phần thưởng."

"Thế thì phần thưởng đó là gì, xin nói đi?" Frodo nói. Ông ngờ rằng ông đã có chuyện với một tên bắt lương, và ông nghĩ một cách không thoải mái lắm rằng ông chỉ mang theo rất ít tiền. Tất cả số tiền đó sẽ khó mà thoả mãn được một tên xỏ lá, và ông không thể tiêu phí bất kỳ đồng nào trong số chúng.

"Không nhiều hơn những gì các ông có thể trả đâu," Người Sải Bước trả lời, với một nụ cười khế, như thể ông đoán được Frodo nghĩ gì. "Chỉ là thế này: các vị phải mang tôi theo cùng, cho đến khi tôi muốn rời các vị."

"Ồ, thế đấy!" Frodo trả lời, có vẻ ngạc nhiên, nhưng không nhẹ nhõm gì lắm. "Thậm chí nếu như tôi muốn có thêm một bạn đồng hành khác, thì tôi cũng sẽ không đồng ý với một đề nghị thế này, cho đến khi tôi biết được nhiều về ông, và công chuyện của ông."

"Tuyệt vời!" Người Sải Bước nói, bắt chéo chân và ngồi một cách thoải mái. "Ông đã tỉnh táo trở lại, và như thế là rất tốt. Cho đến nay thì các ông đã khá bất cần. Rất tốt! Tôi sẽ nói với ông những gì mà tôi biết, và sẽ để cho các ông quyết định xem có đáng thưởng không. Có thể là các ông sẽ rất vui lòng cung cấp nó, khi các ông nghe tôi kể xong."

"Vậy thì nói đi!" Frodo nói. "Ông đã biết gì nào?"

"Nhiều lắm, nhiều chuyện hắc ám lắm," Người Sải Bước trả lời một cách dứt khoát. "Nhưng về công chuyện của các ông -" ông đứng dậy và đi đến bên cửa, nhanh chóng mở nó ra và nhìn ra ngoài. Rồi ông khẽ đóng nó lại và lại ngồi xuống. "Tai tôi rất thính," ông nói tiếp, hạ thấp giọng, "và cho dù tôi không thể biến mất, tôi đã săn đuổi nhiều con vật hoang dã và luôn đề phòng, và tôi luôn luôn tránh được việc bị nhìn thấy, nếu tôi muốn. Nào, vào chiều nay tôi đã ở sau hàng rào trên Con Đường phía tây của Bree, khi bốn hobbit ra khỏi Vùng Cao Nguyên. Tôi không cần phải lặp lại những gì họ đã nói với ông Bombadil già hay bất kỳ ai khác, nhưng có một thứ đã khiến tôi quan tâm. Xin hãy nhớ, một trong số họ nói, rằng cái

tên Baggins không được phép nhắc tới. Tôi là ngài Dưới Ngọn Đồi, nếu như cần phải nêu một cái tên nào đó. Điều này khiến tôi rất quan tâm và tôi đi theo họ. Tôi luôn qua cánh cổng chỉ nằm ngay phía sau họ. Có thể ngài Baggins có một lý do thực sự để giấu tên mình; nhưng nếu như thế thì, tôi phải nên khuyên ông ta và các bạn ông ta nên cẩn trọng hơn."

"Tôi không thấy tên tôi khiến cho bất kỳ ai ở Bree quan tâm." Frodo giận dữ nói, "và tôi vẫn phải biết vì sao mà nó lại làm cho ngài quan tâm. Ngài Người Sải Bước có thể có một lý do thực sự để dò thám và nghe lỏm; nhưng nếu như thế thì, tôi nên khuyên ông ta nên giải thích nó."

"Trả lời tốt lắm!" Người Sải Bước phá lên cười. "Nhưng sự giải thích rất đơn giản: tôi đang tìm một hobbit được gọi là Frodo Baggins. Tôi muốn tìm thấy ông ta thật nhanh. Tôi được biết là ông ta đã rời khỏi Quận, ờ, một bí mật khiến tôi và các bạn tôi lưu ý."

"Nào, đừng hiểu lầm tôi!" ông kêu lên, khi Frodo nhồm dậy khỏi ghế, và Sam nhảy dựng lên với một tiếng gầm gừ. "Tôi sẽ quan tâm đến nhiều bí mật hơn ông. Và tất cả bí mật đều là cần thiết!" Ông chồm tới và nhìn họ. "Hãy nhìn mỗi bóng đen!" ông nói với một giọng rất nhỏ. "Những người cưỡi ngựa đen đã băng qua Bree. Vào Thứ Hai thì sẽ có một người đến Đường Xanh, họ nói vậy; và một người khác sẽ hiện ra sau, đi lên Đường Xanh từ phía nam." Có một khoảng im lặng. Cuối cùng Frodo nói với Pippin và Sam: "Tôi đáng ra phải đoán được nó từ cái cách mà người gác cổng chào đón chúng ta," ông nói. "Và người chủ quán xem ra cũng đã nghe thấy điều gì đó. Vì sao mà ông ta cứ ép chúng ta nhập bọn với khách khứa? Và vì lý do quái gì mà chúng ta lại hành xử ngu ngốc thế: chúng ta nên ngồi im ở đó."

"Như thế thì sẽ tốt hơn," Người Sải Bước nói, "Nếu được thì tôi đã ngăn các ông không đi vào căn phòng chung rồi; nhưng người chủ quán không để cho tôi gặp các vị, hoặc để lại một tin nhắn."

"Thế ông nghĩ là ông ta- " Frodo bắt đầu.

"Không, tôi không nghĩ là ông Bơ Gai ấy có thể gây ra bất kỳ tác hại nào. Chỉ là ông không thấy vẻ lêu lổng bí ẩn của tôi thôi." Frodo nhìn ông với vẻ ngạc nhiên. "Phải, tôi có vẻ bất lương, phải không nào?" Người Sải Bước nói với một cái bĩu môi và một luồng sáng khác lạ loé lên từ trong mắt. "Nhưng tôi hy vọng là chúng ta sẽ biết nhau tốt hơn. Khi chúng ta làm được điều đó, tôi hy vọng là ông sẽ giải thích điều gì đã xảy ra vào cuối bài hát của ông. Về cái trò đùa nho nhỏ-"

"Điều đó tuyệt đối chỉ là một tai nạn!" Frodo ngắt lời.

"Tôi tự hỏi thế," Người Sải Bước nói. "Một tai nạn, được rồi. Cái tai nạn ấy làm các ông rơi vào một tình thế nguy hiểm."

"Khó mà nguy hiểm hơn những gì đã qua," Frodo nói. "Tôi biết rằng những người cưỡi ngựa ấy đang đuổi theo tôi; nhưng lúc này thì họ có vẻ như đã mất dấu tôi và đã đi mất."

"Ông không được trông cậy vào chuyện này!" Người Sải Bước trả lời ngay. "Họ sẽ trở lại. Và sẽ có nhiều người khác tới nữa. Còn những người khác. Tôi biết số lượng của họ. Tôi biết các Kỵ Sĩ này." Ông ngừng lại, và mắt ông trở nên lạnh lẽo và khô cứng. "Và còn một số

người nữa ở Bree không thể tin được," ông nói tiếp. "Ví dụ như Bill Đầy Dương Xỉ. Hắn là một cái tên ma quỷ ở vùng Bree, và có những người lạ thường đến nhà hắn. Ông hắn là đã chú ý đến hắn trong số khách khứa: đó là một gã da ngăm đen dáng nhạo báng. Hắn ngồi gần một người lạ ở phương Nam, và chúng đã lẩn ra ngay sau cái "tai nạn" của ông. Không phải tất cả người phương Nam đều tốt; và với Đầy Dương Xỉ, thì hắn sẵn sàng bán bất kỳ cái gì cho bất kỳ ai. hoặc làm những điều ác chỉ để cho vui."

"Đầy Dương Xỉ bán cái gì, và hắn làm gì với cái tai nạn của tôi?" Frodo nói, vẫn nhất quyết không chịu hiểu điều mà Người Sải Bước gợi ý.

"Tin tức về các ông, tất nhiên là thế," Người Sải Bước trả lời. "Tin về buổi trình diễn của các ông hẳn là sẽ rất thú vị với một số người. Sau đó thì họ sẽ không cần gì nhiều để nói tên thật của ông. Với tôi thì chỉ có vẻ như là họ sẽ nghe thấy chuyện này trước khi đêm nay trôi qua. Thế đủ chưa? Các ông các thể làm những gì các ông thích để thưởng công cho tôi: dùng tôi như một người dẫn đường, hoặc không. Nhưng tôi có thể nói rằng tôi biết tất cả các vùng đất giữa Quận và Rặng Núi Sương Mù, vì tôi đã từng đi lại qua chúng nhiều năm trước đây. Tôi già hơn về ngoài của tôi nhiều, tôi có thể sẽ rất hữu dụng. Các ông sẽ phải rời các con đường lộ thiên sau tối nay; vì những người cưỡi ngựa sẽ trông chừng chúng cả ngày lẫn đêm. Các ông có thể trốn khỏi Bree, và có thể được cho phép đi thẳng khi vẫn còn Mặt Trời, nhưng các ông không thể đi xa được. Họ sẽ bắt kịp các ông ở những nơi hoang dã, ở những chỗ tối tăm không có sự giúp đỡ nào cả. Các ông có muốn họ tìm thấy các ông không? Họ kinh lắm!"

Các hobbit nhìn ông, và ngạc nhiên khi thấy mặt ông đầy vẻ u sầu như thể đang đau khổ, và tay ông bám chặt thành ghế. Căn phòng trở nên lặng lẽ và tĩnh mịch, và ánh sáng có vẻ như đang mờ đi. Trong một lúc ông ngồi mà mắt chẳng nhìn ai như thể ông đang trở về với những ký ức xa xăm hoặc đang lắng nghe những tiếng động xa vắng của Đêm Đen.

"Đấy!" một lúc sau ông kêu lên, đặt tay lên ngang mày. "Có thể là tôi biết về những người truy đuổi này nhiều hơn các ông. Các ông có thể sợ họ, nhưng các ông chưa sợ họ đủ đâu. Ngày mai các ông sẽ phải chạy trốn, nếu như các ông có thể làm được. Người Sải Bước có thể đưa các ông đi trên những con đường có rất ít người qua. Các ông sẽ nhận hắn chứ?"

Có một khoảng im lặng nặng nề. Frodo không trả lời, tâm trí của ông đang quay cuồng với nghi ngờ và sợ hãi. Sam nhíu mày, và nhìn chủ của mình; cuối cùng thì anh cũng bẻ gãy sự im lặng:

"Với sự cho phép của ngài, ngài Frodo, tôi sẽ nói không! Cái ông Người Sải Bước này đang ở đây, ông ta cảnh báo và ông ta nói nên cẩn thận, và tôi nói "vâng" với điều này, hãy bắt đầu với ông ta. Ông ta đến từ Hoang Dã, và tôi chưa bao giờ nghe những chuyện tốt về những người như vậy. Ông ta biết cái gì đó, rõ là thế, và biết nhiều hơn tôi muốn; nhưng không có lý do nào khiến chúng ta để cho ông ta dẫn chúng ta đến một nơi tối tăm cách xa mọi sự giúp đỡ, như ông ta muốn thế."

Pippin bồn chồn và có vẻ không được thoải mái. Người Sải Bước không trả lời Sam, mà ông quay đôi mắt sắc bén sang Frodo. Frodo bắt được cái nhìn của ông và nhìn đi chỗ khác.

"Không," ông chậm chạp nói. "Tôi không đồng ý. Tôi nghĩ, tôi nghĩ rằng ông không thật sự trông như ông định tỏ ra. Ông bắt đầu nói chuyện với tôi như một người Bree, nhưng rồi ông đổi giọng. Sam vẫn có vẻ đúng trong chuyện này: tôi không thấy được vì sao mà ông lại định khuyến cáo chúng tôi nên cẩn thận, và vì sao chúng tôi lại phải tin là ông nói thật. Vì sao lại có sự cải dạng này? Ông là ai? Ông thật sự biết gì về công chuyện của chúng tôi; và làm cách nào mà ông biết được nó?"

"Bài học về sự cảnh giác đã được học tốt." Người Sải Bước nói với một nụ cười khắc nghiệt. "Nhưng cảnh giác là một chuyện và do dự lại là một chuyện khác. Lúc này thì các ông sẽ chẳng bao giờ tự mình đến được Rivendell, và hãy tin rằng tôi là cơ hội duy nhất của các ông. Các ông phải vận động đầu óc đi. Tôi sẽ trả lời một số câu hỏi các ông, nếu như điều đó giúp các ông làm điều này. Nhưng vì sao các ông nên tin câu chuyện của tôi, nếu nhưng các ông đã không tin tôi? Ở đây vẫn là-"

Ngay lúc đó có một tiếng gõ cửa. Ông Bơ Gai đi vào với những ngọn nến, và đằng sau ông là Nob với những can nước nóng. Người Sải Bước rút vào một góc tối.

"Tôi đến để chào ông," người chủ quán nói, đặt những ngọn nến lên bàn. "Nob! Mang nước vào phòng nào!" Ông nói và đóng cửa lại.

"Chuyện là thế này," ông bắt đầu nói, có vẻ ngần ngại và nhìn có vẻ không thoải mái. "Nếu tôi gây ra tác hại nào đó thì tôi thật sự xin lỗi. Nhưng chuyện này lại dẫn đến chuyện khác, nhưng các ngài sẽ thừa nhận; và tôi là một người bận rộn. Nhưng đầu tiên là một chuyện rồi sau đó là chuyện khác đã lẩn lộn trong trí nhớ của tôi, như người ta thường nói; và tôi hy vọng là tôi đã không quá trễ. Các ngài thấy đấy, tôi đã được yêu cầu trông chừng xem có hobbit nào ở Quận không, và đặc biệt có một người trong số họ có tên là Baggins."

"Thế chuyện đó có dính dáng gì đến tôi?" Frodo hỏi.

"A! Ngài biết rõ hơn ai hết!" người chủ quán nói, vẻ ranh mãnh. "Tôi sẽ không để ngài lẩn tránh đâu; nhưng tôi đã được nói rằng ông Baggins đó sẽ đến với cái tên là Dưới Ngọn Đồi, và những gì tôi được mô tả vừa khớp với ngài, nếu như tôi có thể nói thế."

"Thật sự là thế! Vậy thì hãy coi như vậy!" Frodo nói, cắt ngang một cách thiếu khôn ngoan.

"Một tay nhỏ bé cứng cáp với cặp má hồng," ông Bơ Gai trịnh trọng nói. Pippin cười khúc khích, nhưng Sam có vẻ phẫn nộ. "Điều này sẽ không giúp anh nhiều; phần lớn các hobbit đều như thế. Barley này, ông ta nói với tôi," ông Bơ Gai nói tiếp với một cái liếc về phía Pippin. "Nhưng tên này cao hơn một số hobbit và đẹp hơn phần lớn, và ông ta có một vết chẻ trên cằm, là một thằng cha tươi tỉnh với đôi mắt sáng". Xin ngài thứ lỗi, nhưng ông ta nói thế, chứ không phải tôi."

"Ông ta nói thế? Ông ta là ai?" Frodo hăm hờ hỏi.

"A! Đó là Gandalf, nếu như ngài biết tôi muốn nói đến ai. Người ta nói ông ta là một phù thủy, nhưng ông là một người bạn tốt của tôi, dù có là phù thủy hay không. Nhưng bây giờ

thì tôi không biết là ông ta sẽ phải nói gì với tôi, nếu như tôi gặp ông ta trở lại: biến tất cả bia của tôi thành chua loét hoặc biến tôi thành một súc gỗ, tôi không biết. Ông ta có vẻ vội vã lắm. Nhưng cái gì đã làm thì không thể phục hồi lại được."

"Phải, thế ông đã làm gì?" Frodo nói, có vẻ thiếu kiên nhẫn trước dòng suy nghĩ chậm chạp của ông Bơ Gai già.

"Đến đâu rồi nhỉ?" người chủ quán nói, ngừng lại và bật ngón tay. "À, vâng! Ông Gandalf già. Ba tháng trước trước ông ta đã đi vào phòng tôi mà chẳng có tiếng gõ cửa nào. Barley, ông ta nói, sáng mai ta sẽ đi. Anh sẽ làm một chuyện cho ta chứ? Ông chỉ việc nói nó ra, tôi nói, Ta đang vội, ông ta bảo, và bản thân ta không có thời gian, nhưng ta muốn gửi một thông điệp xuống Quận. Anh có ai tin tưởng để sai đi không? Tôi có thể tìm được, tôi trả lời, sáng mai, có thể vậy, hoặc là ngày mốt. Hãy làm vào ngày mai, ông nói, và ông ta đưa tôi lá thư.

"Địa chỉ của nó khá rõ ràng," ông Bơ Gai nói, lấy lá thư ra từ trong túi, và đọc địa chỉ thật chậm và tự hào (ông ta đánh giá tư cách của mình như là một người biết chữ):

Ông FRODO BAGGINS, BAG END, HOBBITON ở QUẬN.

"Một lá thư gửi tôi từ Gandalf!" Frodo kêu lên.

"A!" ông Bơ Gai nói, "Thế ra tên thật của ngài là Baggins?"

"Đúng vậy," Frodo nói, "và ông nên đưa tôi lá thư ấy ngay, và giải thích vì sao mà ông chẳng hề gửi nó. Đó là những gì ông đến và nói với tôi đấy à, tôi nghĩ vậy, cho dù ông đã mất khối thời gian để nói lên vấn đề."

Ông Bơ Gai tội nghiệp có vẻ rất lo lắng. "Ngài rất đúng, thưa ngài," ông nói, "và tôi xin ngài thứ lỗi. Và tôi đang sợ khiếp những gì mà ông Gandalf sẽ nói, nếu như việc này gây ra tác hại nào đó. Nhưng tôi không cố ý giữ nó lại. Tôi đã cất nó ở một nơi an toàn. Và tôi không thể tìm thấy một ai sẵn lòng đi xuống Quận và hôm sau hay hôm sau nữa, và không có ai trong số người của tôi rảnh rỗi cả; rồi hết điều này đến điều kia ập vào tâm trí tôi. Tôi là một người bận rộn. Tôi sẽ làm tất cả những gì tôi có thể để cứu chữa mọi việc, và nếu như tôi có thể giúp được gì, ngài chỉ việc nói ra.

"Tôi để lá thư sang một bên và hứa với ông Gandalf là sẽ không hề chậm hơn. Barley, ông ta nói với tôi, đây là một trong những người bạn của ta ở Quận, anh ta có thể đến theo đường này sớm, anh ta và những người khác. Anh ta sẽ tự gọi mình là Dưới Ngọn Đồi. Nhớ điều này! Nhưng anh không cần phải hỏi gì cả. Và nếu không có ta với anh ta, anh ta có thể gặp rắc rối, và có thể anh ta cần giúp đỡ. Hãy làm tất cả những gì có thể được cho anh ta, và ta sẽ rất biết ơn anh, ông ta nói. Và bây giờ ngài đã ở đây, và có vẻ như những rắc rối không cách xa đây mấy."

"Ông muốn nói gì?" Frodo hỏi.

"Những gã mặc đồ đen," người chủ quán hạ giọng. "Chúng đang tìm Baggins, và nếu như điều chúng nói là đúng, thì đó là một hobbit. Đó là vào thứ Hai, và tất cả chó đều gầm gừ và tru lên. Huyền bí, tôi cho là thế. Nob, anh ta đã đến và nói với tôi rằng có hai người mặc đồ đen đến trước cửa và hỏi tìm một hobbit có tên là Baggins. Tóc của Nob dựng đứng đến tận

gốc. Tôi yêu cầu những gã ấy đi ra, và đóng sầm cửa trước mặt chúng; nhưng vẫn hỏi cùng câu hỏi đó suốt mọi ngã đường đến Archet, tôi nghe vậy. Và cái tên Ranger ấy, Người Sải Bước, hẳn ta cũng hỏi các câu hỏi. Hẳn đã định đến đây gặp các ngài trước khi các ngài kịp hợp một ngum súp."

"Hẳn đã làm thế," Người Sải Bước nói, bước ra chỗ sáng. "Và có nhiều chuyện rắc rối sẽ không xảy ra, nếu ông để tôi làm thế, Barliman ạ,"

Người chủ quán nhảy dựng lên vì ngạc nhiên. "Anh!" ông la lên. "Anh luôn luôn xuất hiện bất ngờ. Bây giờ thì anh muốn gì?"

"Ông ta đến đây với sự đồng ý của tôi," Frodo nói, "ông ta đến để đề nghị giúp tôi."

"Vâng, có thể là ngài biết việc của mình," ông Bơ Gai nói, nhìn đầy nghi ngờ về phía Người Sải Bước. "Nhưng nếu tôi ở vào tình thế của ngài, tôi sẽ không hợp tác với một Ranger."

"Thế thì anh sẽ hợp tác với ai?" Người Sải Bước hỏi. "Một lão chủ quán trọ to béo chỉ nhớ được tên mình bởi vì mọi người kêu nó với lão ta suốt ngày? Họ không thể ở lì trong quán Ngựa Lùn này mãi, và họ không thể về nhà. Họ còn một chặng đường dài trước mặt. Thế ông sẽ đi với họ và đuổi những tên mặc đồ đen kia đi chứ?"

"Tôi ấy à? Rời khỏi Bree à! Tôi sẽ không làm điều đó dù với bất kỳ số tiền nào," Bơ Gai nói, nhìn với vẻ thật sự sợ sệt. "Nhưng sao mà ngài không ở đây thêm chút, ngài Dưới Ngọn Đồi? Tất cả những chuyện lạ lùng này sẽ dẫn đến đâu? Tất cả những tên mặc đồ đen kia muốn gì, và chúng đến từ đâu, tôi muốn biết điều này?"

"Xin lỗi là tôi không thể giải thích tất cả chuyện này được," Frodo nói. "Tôi mệt và rất lo, đó là một câu chuyện dài. Nhưng nếu ông định giúp tôi, thì tôi nên cảnh cáo trước là ngài sẽ bị nguy hiểm khi mà tôi còn ở trong nhà ngài. Những Kỵ Sĩ Đen này, tôi không chắc lắm, nhưng tôi nghĩ, tôi sợ là chúng đến từ -"

"Chúng đến từ Mordor," Người Sải Bước nói với một giọng rất nhỏ, "Từ Mordor, Barliman ạ, nếu như điều này có ý nghĩa gì đó với ông."

"Cứu chúng tôi!" ông Bơ Gai la lên, trắng bệch cả người; rõ ràng là ông biết cái tên này. "Đó là tin tức nhất tệ nhất đến với Bree trong đời tôi." "Đúng vậy," Frodo nói. "Thế ông sẵn lòng giúp tôi chứ?" "Vâng," ông Bơ Gai nói, "Hơn bao giờ hết. Cho dù tôi không nghĩ là một người như tôi có thể chống lại, chống lại -" ông ấp úng.

"Chống lại Bóng Tối từ phía Đông," Người Sải Bước lặng lẽ nói. "Không nhiều, Barliman ạ, nhưng mọi thứ đều có giúp được. Dưới Ngọn Đồi ở đây đêm ày, và ông có thể quên cái tên Baggins đi, cho đến khi ông ta đi xa khỏi đây."

"Tôi sẽ làm điều này" ông Bơ Gai nói, "Nhưng tôi sợ là chúng sẽ phát hiện ra là ông ta đang ở đây mà chẳng cần gì đến tôi. Rất tiếc là tối nay ông Baggins đã thu hút quá nhiều sự chú ý, không thể nói gì hơn. Câu chuyện về việc ngài Bilbo biến đi đã được nghe ở Bree từ trước tối nay. Thậm chí Nob của chúng tôi cũng đã có phần đoán ra với cái sợ chập chạp của hẳn: có những người khác ở Bree thông minh hơn hẳn."

"Ờ, chúng tôi chỉ có thể hy vọng là các Kỵ Sĩ sẽ không trở lại," Frodo nói.

"Thật ra tôi không hy vọng thế," Bơ Gai nói. "Nhưng dù là ma quỷ hay không, chúng vẫn không thể vào quán Ngựa Lùn này dễ dàng thế đâu. Ngài đừng lo cho đến sáng may. Nob sẽ không nói gì đâu. Sẽ không có tên mặc đồ đen nào qua được cửa của tôi, khi mà tôi vẫn còn đứng được trên chân mình. Tôi và người của tôi sẽ thức canh suốt đêm; nhưng các ngài tốt hơn là nên ngủ một chút, nếu các ngài có thể."

"Dù thế nào thì chúng tôi cũng phải được gọi dậy vào lúc bình minh," Frodo nói. "Chúng tôi phải khởi hành càng sớm càng tốt. Xin hãy chuẩn bị bữa sáng vào lúc sáu giờ ba mươi."

"Được lắm! Tôi sẽ làm theo yêu cầu," người chủ quán nói. "Xin chào, ngài Baggins - tôi nên nói là Dưới Ngọn Đồi! Xin chào - bây giờ, Chúa ban phúc cho tôi! Ngài bạn Brandybuck của ngài đâu rồi?"

"Tôi không biết," Frodo nói, chợt cảm thấy lo lắng. Tất cả họ đã quên bẵng về Merry, và lúc này đã khá trễ. "Tôi e rằng ông ta đã đi ra ngoài. Ông ta nói rằng đi ra ngoài để hít thở không khí trong lành."

"Được lắm, ngài nên trông chừng và không nghi ngờ gì nữa: bạn của ngài đang ở trong một lễ hội!" Bơ Gai nói. "Tôi phải đi xuống và cài then cửa ngay, nhưng tôi sẽ trông chừng để cho bạn ngày vào khi ông ấy về. Tốt hơn là tôi nên sai Nob đi tìm ông ấy. Xin chào tạm biệt tất cả các ngài!" Cuối cùng thì ông Bơ Gai đi ra, với một cái nhìn nghi ngờ khác về Người Sải Bước và lắc đầu. Tiếng bước chân của ông vang dần xuống lối đi.

"Thế nào?" Người Sải Bước nói. "Khi nào thì ông sẽ mở lá thư?" Frodo cẩn thận nhìn dấu niêm phong trước khi ông bẻ nó. Có vẻ chắc chắn rằng đó là dấu niêm của Gandalf. Thật sự, đó chính là nét chữ cứng rắn nhưng duyên dáng của Gandalf, với thông điệp như sau:

QUÁN NGỰA LỒNG, BREE, Ngày Giữa Năm, Năm Quận, 1418.

Frodo thân,

Tin xấu vừa đến với ta ở đây. Ta phải đi ngay. Tốt hơn là anh nên rời khỏi Bag End sớm, và ra khỏi Quận muộn nhất là trước khi hết tháng Sáu. Ta sẽ trở lại sớm nhất khi ta có thể; và ta sẽ đi theo anh, nếu như ta thấy là anh đã đi rồi. Hãy để lại một thông điệp cho ta tại đây, nếu anh băng qua Bree. Anh có thể tin người chủ quán (Bơ Gai). Anh có thể gặp một trong những người bạn của ta ở trên Đường: một Con Người, gầy gò, vận đồ đen, cao, thường được gọi là Người Sải Bước. Anh ta biết công chuyện của chúng ta và sẽ giúp anh. Hãy đến Rivendell. Ta hy vọng là chúng ta sẽ gặp nhau ở đấy. Nếu ta không đến, thì Elrond sẽ cho anh các lời khuyên.

Đang vội

GANDALF

T/b. Đừng dùng NÓ trở lại, dùng với bất kỳ lý do nào đi nữa! Đừng đi vào ban đêm!

T/t/b. Hãy đảm bảo rằng đó chính là Người Sải Bước thật. Có rất nhiều người lạ trên các đường. Tên thật của anh ta Aragorn.

Không phải vàng lúc nào cũng lấp lánh

Không phải những ai cũng lạc lối khi du hành

Sức mạnh của tuổi già sẽ không khô cạn
Nhưng gốc rễ sâu sẽ không bị giá băng
Từ tro tàn sẽ bùng lại lửa hồng
Trong bóng tối rồi sẽ bùng ánh sáng
Gươm đã gãy thì sẽ đem hàn lại
Kẻ mất ngôi rồi sẽ lại thành Vua

T/t/t/b. Ta hy vọng là Bơ Gai sẽ gửi lá thư này ngay. Ông ta là một người đáng giá, nhưng trí nhớ của ông ta thì như khúc gỗ: thứ mà chỉ luôn muốn chôn giấu. Nếu ông ta quên, ta sẽ quay chín ông ta.

Tạm Biệt!

Frodo tự mình đọc lá thư, rồi đưa nó qua cho Pippin và Sam.

"Thật sự là ông Bơ Gai già này đã làm rối mọi chuyện!" ông nói. "Ông ta đáng bị quay chín lắm. Nếu tôi có lá thư này ngay, thì tất cả chúng ta lúc này có thể đã an toàn ở Rivendell. Nhưng điều gì có thể xảy ra cho ông Gandalf thế nhỉ? Ông ấy viết như thể ông ấy đang ở trong một mối nguy hiểm khủng khiếp."

"Ông ấy đã luôn làm thế từ nhiều năm," Người Sải Bước nói.

Frodo quay lại và nhìn ông đầy dăm chiêu, tự hỏi về phần tái bút thứ hai của Gandalf. "Vì sao mà anh không nói với tôi rằng ông là bạn của Gandalf ngay?" ông hỏi. "Điều này sẽ giúp tiết kiệm thời gian."

"Thế sao? Thế sẽ có ai trong số các ông tin tôi sao?" Người Sải Bước nói. "Tôi không biết về lá thư này. Tất cả những gì tôi biết là tôi phải thuyết phục ông tin vào tôi mà không có bằng chứng gì hết, nếu như tôi phải giúp ông. Dù sao thì tôi cũng không định nói với các ông về tôi ngay. Đầu tiên tôi phải tìm hiểu ông trước, và phải đảm bảo về các ông. Kẻ Thù đã đặt nhiều cạm bẫy với tôi rồi. Ngay khi tôi đã xác định rõ, tôi sẵn sàng nói với các ông bất kỳ điều gì các ông hỏi. Nhưng tôi phải thú nhận là," ông nói với một tiếng cười là lạ, "rằng tôi đã hy vọng các ông sẽ nhận tôi vì lợi ích của tôi. Một người săn đuổi đôi khi cũng mệt mỏi vì thiếu tin tưởng và tìm kiếm đến tình bạn. Nhưng ở đây, tôi tin là vẻ ngoài của tôi đã chống lại tôi."

"Đúng vậy - nhất là vào lúc đầu," Pippin cười lớn với một sự nhẹ nhõm đột ngột sau khi đọc lá thư của Gandalf. "Nhưng vẻ thì vẫn là vẻ đẹp, như chúng tôi vẫn thường nói ở Quận; và tôi dám nói rằng tất cả chúng ta sẽ trông giống như vậy sau những ngày ở hàng rào và nương rãnh."

"Nó sẽ cần nhiều hơn vài ngày, hay tuần, hay năm, việc lang thang nơi Hoang Dã sẽ khiến anh nhìn giống như Người Sải Bước," ông ta trả lời, "và các anh sẽ chết trước, trừ phi các anh được tôi từ sự cứng rắn mà các ông trông như thế."

Pippin ngồi phịch xuống, nhưng Sam không bị khuất phục, và anh vẫn nhìn Người Sải Bước đầy hồ nghi. "Làm sao mà chúng tôi biết rằng ông chính là Người Sải Bước mà ông Gandalf nói đến?" anh hỏi. "Anh chẳng bao giờ nhắc đến ông Gandalf cả, cho đến khi lá thư này xuất

hiện. Anh có thể đang chơi trò gián điệp, với những gì tôi có thể thấy, đang cố dẫn chúng tôi đi với anh. Anh có thể đã hạ Người Sải Bước thật và lấy quần áo của ông ta. Anh nói gì về chuyện này?"

"Rằng anh là một gã cứng đầu," Người Sải Bước trả lời; "nhưng tôi e rằng câu trả lời duy nhất của tôi cho anh, Sam Gamgee ạ, là như thế. Nếu như tôi đã giết được Người Sải Bước thật, tôi có thể giết anh. Và tôi hẳn là đã giết anh rồi mà không cần phải nói nhiều đến thế. Nếu tôi đang theo đuổi chiếc Nhẫn, thì tôi đã có thể có rồi - NGAY LÚC NÀY!"

Ông đứng dậy, có vẻ như đang chột cao vụt lên. Trong mắt ông loé ra ánh sáng, lạnh lùng và ra lệnh. Từ phía sau tấm áo choàng, ông đặt tay trên chuôi thanh gươm đang được đeo kín bên trong. Họ không dám chuyển động. Sam ngồi há hốc miệng im thin thít nhìn ông.

"Nhưng tôi chính là Người Sải Bước thật, may thay," ông nói, nhìn xuống họ, mặt dịu đi bởi một nụ cười chột đến. "Tôi chính là Aragorn con trai của Arathorn; và ta sẽ bảo vệ các ông, dù sống hay chết."

Có một sự im lặng kéo dài. Cuối cùng Frodo ngập ngừng nói. "Tôi tin là ông là một người bạn trước khi lá thư này đến," ông nói, "hoặc ít nhất là tôi ước thế. Ông đã làm tôi sợ khiếp nhiều lần trong đêm nay, nhưng không theo cái cách mà những kẻ hầu cận của Kẻ Thù làm, hoặc là tôi tưởng thế. Tôi nghĩ rằng một tên gián điệp của hắn sẽ - ờ, sẽ tốt hơn và gây cảm giác xấu xa hơn, nếu như anh hiểu."

"Tôi hiểu," Người Sải Bước cười. "Tôi có vẻ xấu xa nhưng gây cảm giác tốt hơn. Đúng thế không? Không phải vàng lúc nào cũng lấp lánh. Không phải những ai cũng lạc lối khi du hành."

"Những câu thơ đó là nói về ông à?" Frodo nói. "Tôi có thể hiểu chúng nói gì. Nhưng làm sao ông biết được nó nằm trong lá thư của ông Gandalf, nếu như ông chưa bao giờ đọc nó?"

"Tôi không biết," ông ta trả lời. "Nhưng tôi là Aragorn, và những câu thơ ấy xuất hiện với cái tên ấy." Ông rút gươm ra, và họ thấy thanh gươm đã bị gãy khoảng một foot dưới chuôi. "Không hữu dụng lắm hả, Sam?" Người Sải Bước nói. "Nhưng đã gần đến lúc nó sẽ được rèn mới lại."

Sam không nói gì.

"Được rồi," Người Sải Bước nói, "với sự cho phép của Sam chúng ta sẽ thống nhất việc này. Người Sải Bước sẽ là người dẫn đường của các ông. Chúng ta sẽ có một chặng đường vất vả vào ngày mai. Thậm chí nếu như chúng ta được cho phép rời khỏi Bree mà không bị ngăn trở, thì chúng ta cũng khó mà rời khỏi đây mà không bị chú ý. Nhưng tôi sẽ cố làm mất dấu càng nhanh càng tốt. Tôi biết một vài cách ra khỏi vùng Bree ngoài con đường chính. Khi chúng ta thoát khỏi bị truy đuổi, tôi sẽ theo lối Wheathertop."

"Wheathertop?" Sam hỏi. "Cái gì thế?"

"Đó là một ngọn đồi, ở ngay phía bắc của con Đường, nằm ở khoảng giữa đoạn đường từ đây đến Rivendell. Nó cung cấp một tầm nhìn rộng khắp chung quanh; và ở đây chúng ta sẽ có một cơ hội để nhìn quanh chúng ta. Gandalf sẽ đến nơi ấy, nếu ông ta đi theo chúng ta."

Sau Wheathertop cuộc hành trình của chúng ta sẽ khó khăn hơn, và chúng ta sẽ phải chọn giữa các mối nguy hiểm khác nhau."

"Lần cuối ông thấy Gandalf là khi nào?" Frodo hỏi. "Ông có biết bây giờ ông ấy ở đâu hay đang làm gì không?"

Người Sải Bước có vẻ trầm trọng. "Tôi không biết," ông nói. "Tôi đã đi về phía Tây với ông ấy trong mùa xuân. Tôi thường xuyên quan sát trên vùng biên giới của Quận trong vòng vài năm gần đây khi ông ấy bận rộn ở những nơi khác. Ông ấy ít khi nào để nơi này không được canh gác. Lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau là mừng một tháng Năm: ở vùng Sam Ford dọc xuống Sông Rượu Mạnh. Ông ấy nói với tôi rằng công việc với ông được tiến hành khá tốt, và ông sẽ bắt đầu xuống Rivendell vào tuần lễ cuối cùng của tháng Chín. Khi tôi biết rằng ông ta ở về phía ông, tôi tiến hành chuyến đi của riêng mình. Và điều này rõ ràng là không hay; vì rõ ràng là đã có tin tức nào đó đã đến với ông ta, và tôi không có sẵn bên cạnh để giúp đỡ.

"Tôi gặp rắc rối, đây là lần đầu tiên kể từ khi tôi biết ông ta. Chúng tôi phải có tin nhắn chứ, cho dù nếu ông ấy không tự mình đến. Khi tôi quay trở lại, nhiều ngày trước đây, tôi nghe những tin tức tệ hại. Tin tức đã lan rộng rằng Gandalf đã mất tích và những người cưới ngựa đã xuất hiện trở lại. Những người Elves của Gildor đã nói với tôi chuyện này; rồi sau đó họ nói với tôi rằng ông đã rời khỏi nhà họ, nhưng không có tin tức gì về việc ông rời khỏi Buckland. Tôi đã trông chừng ở con đường phía Đông một cách đầy lo lắng."

"Thế ông có nghĩ là các Kỵ Sĩ Đen đã làm điều gì đó với chuyện này không - với sự vắng mặt của ông Gandalf, tôi muốn nói vậy?" Frodo hỏi.

"Tôi không biết gì những thứ nào khác có thể cản được ông ta, ngoại trừ chính bản thân Kẻ Thù," Người Sải Bước nói. "Nhưng đừng từ bỏ hy vọng! Gandalf vĩ đại hơn những người ở Quận các anh biết nhiều. Có một luật là các anh chỉ có thể thấy những trò đùa và đồ chơi của ông ta. Nhưng công chuyện này của chúng tôi sẽ là nhiệm vụ vĩ đại nhất của ông ta."

Pippin ngáp. "Xin lỗi," ông nói, "nhưng tôi mệt rũ ra rồi. Bất chấp tất cả những hiểm nguy và lo lắng, tôi muốn lên giường ngủ hoặc là ngủ luôn ở chỗ tôi ngồi. Cái tên Merry ngớ ngẩn ấy đâu rồi nhỉ? Nếu chúng ta phải đi ra ngoài để kiếm hãn thì đó sẽ là điều tệ hại sau cùng."

Ngay lúc đó họ nghe thấy tiếng cửa đóng sập lại; rồi tiếng bước chân vang lên dọc theo lối đi. Merry lao vào với Nob vội vã đuổi theo. Ông vội vã đóng cửa lại và chẹn nó lại. Ông gần như mất thở. Họ nhìn ông chăm chăm với vẻ lo lắng trước khi ông hỗn hển: "Tôi đã thấy họ, Frodo ạ! Tôi đã thấy họ! Các Kỵ Sĩ Đen!"

"Kỵ Sĩ Đen!" Frodo la lên. "Ở đâu?"

"Tại đây. Ở trong làng. Tôi ngồi bên trong nhà được một giờ. Rồi không thấy cậu trở lại, tôi bèn ra ngoài đi dạo. Tôi quay trở lại và đứng ngay bên ngoài ánh của ngọn đèn ngắm nhìn các vì sao. Thành linh tôi rùng mình và cảm thấy có cái gì đó khủng khiếp đang trườn tới gần: đó là một tên tối tăm sâu thẳm nhất trong số các bóng đen băng ngang con đường,

ngay sau đường viền của ánh sáng. Nó trượt đi ngay mà không gây ra một tiếng động nào. Không có ngựa."

"Nó đi đường nào?" Người Sải Bước hỏi, thành lỉnh và sắc lạnh. Merry giật mình, lần đầu tiên nhìn sang người lạ. "Tiếp đi nào!" Frodo nói. "Đó là một người bạn của ông Gandalf. Tôi sẽ giải thích sau."

"Hình như nó đi về phía con Đường, về phía đông," Merry tiếp tục. "Tôi cố đi theo. Tất nhiên là nó gần như biến mất ngay; nhưng tôi vòng theo lối rẽ và đi đến căn nhà xa nhất ở trên Đường."

Người Sải Bước nhìn Merry với vẻ ngạc nhiên. "Anh có một trái tim can đảm," anh nói, "nhưng ngu ngốc."

"Tôi không biết," Merry nói, "Dù là dũng cảm hay ngớ ngẩn. Tôi không thể nào tìm mình được. Tôi cảm thấy như đang bị thu hút. Dù sao đi nữa thì tôi cũng đi, và thành lỉnh tôi nghe thấy một tiếng động bên hàng rào. Một ai đó đang thì thầm; và người kia đang thì thầm, hoặc đang rít lên. Tôi không thể nghe thấy từ nào được nói ra. Tôi không trườn gần tới thêm chút nào nữa, vì tôi bắt đầu run bắn lên. Rồi tôi cảm thấy sợ khiếp, và tôi quay lại, và định chạy bỏ về nhà, rồi thì có cái gì đó tiến về phía sau tôi, và tôi... tôi ngã lẩn ra."

"Tôi đã tìm thấy ông ta, thưa ngài," Nob nói xen vào. "Ông Bơ Gai sai tôi ra ngoài với một cái đèn lồng. Tôi đi xuống cổng phía Tây, và rồi ngược lên cổng Nam. Ngay gần bên ngôi nhà của Bill Đầy Dương Xỉ thì tôi nghĩ là mình trông thấy cái gì đó ở trên Đường. Tôi không thể thề là mình nhìn thấy nó, nhưng có vẻ như là có hai người đang đứng trên một cái gì đó, đu đưa nó. Tôi la lên, nhưng khi tôi đến đó thì không có dấu tích gì của họ cả, và chỉ có ông Brandybuck nằm bên lề đường. Ông ta có vẻ như đang ngủ. "Tôi nghĩ là tôi vừa ngã xuống một vũng nước sâu," ông ta nói với tôi, khi tôi lắc ông. Ông ta trông rất lạ, và ngay khi tôi vừa đỡ ông ta dậy, ông đứng phắt dậy và chạy ngược về đây như một con thỏ rừng."

"Tôi e rằng đúng là như vậy," Merry nói, "cho dù tôi không biết là mình nói cái gì. Tôi có một giấc mơ kinh khiếp, mà tôi không thể nhớ gì được. Tôi bị vỡ ra từng mảnh. Tôi biết cái gì vừa nhập vào tôi."

"Tôi biết," Người Sải Bước nói. "Đó là Hoi Thở Đen. Các Kỵ Sĩ hẳn là đã để lại ngựa bên ngoài, và bí mật qua cổng Nam. Bây giờ chúng sẽ biết hết tất cả các tin tức ở đây, vì chúng đã đến gặp Bill Đầy Dương Xỉ; và có thể tên phương Nam kia cũng là một tên gián điệp. Có cái đó có thể xảy ra trong đêm, trước khi chúng ta rời khỏi Bree."

"Cái gì sẽ xảy ra chứ?" Merry hỏi. "Họ sẽ tấn công quán trọ à?" "Không, tôi không nghĩ vậy," Người Sải Bước nói. "Tất cả bọn chúng chưa đến đây hết. Và trong trường hợp nào thì đó cũng không phải là cách của chúng. Trong bóng tối và cô độc thì chúng là mạnh nhất; chúng sẽ không tấn công công khai một ngôi nhà đầy ánh sáng và có nhiều người - cho đến khi chúng buộc phải liều, chúng sẽ không làm vậy khi mà những chặng đường dài ở Eriador vẫn còn nằm trước mặt chúng ta. Nhưng sức mạnh của chúng nằm ở sự kinh hãi, và một số người ở Bree đã nằm trong nanh vuốt của chúng. Chúng sẽ dẫn dắt những kẻ bắt

hạnh này làm những công việc ma quái: Đầy Dương Xỉ, và một số người lạ, và có thể, cả người gác cổng nữa. Chúng đã nói chuyện với Harry ở cổng Tây vào thứ Hai. Tôi đã quan sát chúng. Ông ta trắng bệch và rung bần khi họ rời khỏi ông ta,"

"Có vẻ như kẻ thù đang bao quanh chúng ta từ mọi hướng," Frodo nói. "Chúng phải làm gì đây?"

"Ở đây, và đừng đi về phòng của anh! Chúng chắc chắn sẽ tìm ra phòng nào là phòng anh. Những căn phòng của hobbit có cửa sổ trông về phương bắc và gần mặt đất. Chúng ta sẽ cùng ở đây và chặn ngang cửa sổ và cửa cái lại. Nhưng đầu tiên Nob và tôi sẽ phải đem hành lý của các vị về đây."

Trong khi Người Sải Bước đi, Frodo kể nhanh lại cho Merry tất cả những gì đã xảy ra kể từ bữa ăn khuya. Merry vẫn còn đang đọc và suy nghĩ và lá thư của Gandalf thì Người Sải Bước và Nob trở về.

"Thưa các ngài," Nob nói, "Tôi đã kéo những tấm vải và đặt một cái gối ôm xuống dưới giữa mỗi giường. Và tôi đã bắt chước rất giống cái đầu của ngài bằng một cuộn thảm len màu nâu, ngài Bag - Dưới Ngọn Đồi, thưa ngài," anh nói thêm với một cái cười xếch đến tận tai.

Pippin phá lên cười. "Rất y như thật!" ông nói. "Nhưng điều gì sẽ xảy ra khi họ thấy được sự giả dạng này?"

"Chúng ta sẽ xem," Người Sải Bước nói. "Chúng ta hãy hy vọng rằng sẽ phòng thủ được pháo đài cho đến sáng."

"Chúc các ngài một đêm an lành," Nob nói, và bước đi để đảm nhận phần việc canh cổng của mình.

Họ gom hành lý và đồ đạc của họ thành một đống trên nền phòng khách. Họ đặt một cái ghế thấp chặn ngang cửa và đóng cửa sổ lại. Nhìn ra ngoài, Frodo thấy rằng đêm vẫn tĩnh lặng. Chòm sao Sư tử đang dâng lên rọi sang phía trên sườn đồi Bree. Rồi ông đóng cửa lại và cài những cái then nặng nề bên trong và kéo màn lại. Người Sải Bước nhóm lửa lên và thổi tắt cả nến đi. Các hobbit nằm xuống trên những tấm chăn của mình, chân hướng về lò sưởi; nhưng Người Sải Bước thì chọn vị trí của ông trên một cái ghế trông ra cửa. Họ nói chuyện một lúc, vì Merry vẫn còn nhiều câu hỏi để hỏi.

"Nhảy lên Mặt Trăng!" Merry cười khúc khích khi cuộn mình trong chăn. "Cậu lạ thật đấy, Frodo! Nhưng tôi ước gì tôi có mặt ở đây để xem. Đám danh nhân ở Bree sẽ còn thảo luận chuyện này trong một trăm năm nữa."

"Tôi hy vọng thế," Người Sải Bước nói. Rồi tất cả họ đều im lặng, và từng hobbit một đều chìm dần vào giấc ngủ.

CON ĐAO TRONG BÓNG TỐI

Khi họ chuẩn bị đi ngủ tại quán trọ Bree, thì bóng tối đã toả khắp Buckland; một màn sương đang lan dần xuống thung lũng và chạy dọc theo bờ sông. Ngôi nhà ở Crickhollow vẫn yên lặng. Ông Bolger Béot cẩn thận mở cánh cổng và nhìn ra. Một cảm giác sợ hãi đang dâng lên trong ông suốt cả ngày, và ông không thể yên giấc trên giường được.: có một sự đe dọa ngấm ngấm trong không khí nặng nề của màn đêm. Khi ông nhìn vào vùng tối, thì có một bóng đen đang chuyển động dưới các thân cây; cánh cổng dường như đang tự mở ra và đóng lại mà không có một âm thanh nào vang lên. Sự kinh hãi tràn ngập ông. Ông thụt lùi lại, và ông đứng run rẩy trong một thoáng trong phòng. Rồi ông đóng và khoá cửa lại.

Đêm trở nên sâu lắng hơn. Có một tiếng động nhẹ nhàng của những con ngựa đang lén lút phi dọc theo con đường làng. Chúng dừng lại bên cổng, và ba bóng đen tiến vào, giống như những cái bóng của màn đêm tan cắt ngang vùng đất. Một người tiến đến bên cửa, một người khác đứng ở góc kia của căn nhà; và họ vẫn đứng đấy, lặng lẽ như những cái bóng làm bằng đá, trong khi đêm vẫn dần trôi. Ngôi nhà và những ngọn cây đứng lặng lẽ chờ đợi một cách nặng nề.

Rồi có một sự chuyển động nhỏ trong lá cây, và một tiếng gà gáy vang lên từ xa. Giờ giờ khắc lạnh lẽo trước khi bình minh trôi qua. Bóng đen đứng trước cửa vẫn bất động. Trong màn đêm tăm tối không có ánh trăng sao một ánh gương rút ra sáng lên, như một luồng sáng lạnh vừa rút ra khỏi vỏ. Rồi một tiếng đánh vang lên, nhẹ nhưng mạnh mẽ, và cánh cửa rung lên.

"Mở ra, nhân danh Mordor!" một giọng nói nhỏ và đe dọa vang lên.

Đến cú đánh thứ hai thì cánh cửa kêu lên cọt két và ngã ra sau, với tiếng gỗ vỡ ra và tiếng khoá gãy tan. Những bóng đen nhanh nhẹn đi vào.

Ngay lúc đó, dọc theo những thân cây gần đó, một tiếng tù và vang lên. Nó xé toạc vào màn đêm như một ngọn lửa trên đỉnh đồi.

THỨC DẬY! SỢ HÃI! LỬA! KẼ THÙ! THỨC DẬY!

Bolger Béot không thờ ơ. Ngay khi ông thấy những bóng đen tiến vào từ vườn, ông biết rằng ông phải chạy, hoặc sẽ bị tiêu diệt. Và ông chạy, ra khỏi cửa, băng qua vườn, và chạy qua những cánh đồng. Khi ông băng đến ngôi nhà gần nhất, cách đó hơn một dặm, thì ông ngã bổ chửng ngay ngưỡng cửa. "Không, không, không!" ông gào lên. "Không, đừng là tôi! Tôi không có nó!" Thoạt đầu không ai có thể biết được ông đang lắp bắp điều gì. Cuối cùng họ hiểu rằng kẻ thù đã đến Buckland, những kẻ xâm nhập xa lạ. Họ không để mất thời gian

SỢ HÃI! LỬA! KẼ THÙ!

Nhà Brandybuck đang thổi lên tiếng gọi Tù và vùng Buckland, vốn đã không được nghe từ suốt một trăm năm nay, kể từ khi những con sói trắng đến từ Đầm Lầy Mùa Đông, khi mà Sông Rượu Mạnh vẫn còn đóng băng.

THỨC DẬY! THỨC DẬY!

Từ phía xa có những tiếng tù và đáp trả. Sự báo động lan đi. Những bóng rút khỏi nhà. Một trong số chúng bỏ lại một chiếc áo khoác hobbit trên ngưỡng cửa khi chạy. Tiếng vó ngựa vang lên trên đường làng, và vang lên thành tiếng nước đại, vào vùn vụt xa dần vào bóng tối. Khắp cả vùng Crickhollow vang lên tiếng tù và vang vọng, và những tiếng kêu khóc và tiếng chân chạy rầm rập. Nhưng các Kỵ Sĩ Đen vẫn phóng ào ào về phía cổng Bắc. Hãy cứ để những người nhỏ bé ấy kêu la! Sauron sẽ xử lý chúng sau. Trong khi đó thì họ có một mục đích khác: lúc này họ đã biết rằng ngôi nhà đã trống rỗng và chiếc Nhẫn đã đi. Họ phóng xuống những trạm bảo vệ ở cổng và biến mất khỏi Quận.

Vào lúc mới khuya Frodo tỉnh linh thức dậy từ giấc ngủ say, như thể có một âm thanh hay một cái gì đó khuấy động ông. Ông thấy Người Sải Bước đang ngồi rất cảnh giác trên ghế: mắt ông sáng lên trong ánh lửa, vốn được chăm sóc kỹ và đang cháy rực rỡ; nhưng không tỏ ra một dấu hiệu hay cử động nào.

Frodo nhanh chóng ngủ trở lại; nhưng những giấc mơ của ông lại trở nên xáo trộn với tiếng động của gió và tiếng vó ngựa phi nước đại. Tiếng gió có vẻ như đang cuộn lên khắp nhà và rung lên; và ông nghe thấy từ phía xa tiếng tù và thúc lên man dại. Ông mở bừng mắt, và nghe thấy tiếng gà gáy mạnh mẽ ở sân quán trọ. Người Sải Bước kéo màn và giật mạnh then cửa. Tia sáng xám đầu tiên của ngày chiếu vào phòng, và không khí lạnh tràn vào qua cánh cửa mở rộng.

Ngay sau khi Người Sải Bước đánh thức tất cả họ dậy, ông đi vào những căn phòng ngủ của họ. Khi họ thấy chúng thì tất cả họ đều vui mừng rằng họ đã làm theo lời khuyên của ông: những cánh cửa sổ đã bị phá tung và đang lắc lư, và những tấm màn đang phần phật; những cái giường bị xé toạc ra, những cái gối ôm rách nát vương vãi trên nền nhà; tấm thảm nâu bị xé rách thành từng mảnh.

Người Sải Bước ngay lập tức đi dẫn ông chủ quán đến. Ông Bơ Gai tội nghiệp có vẻ ngái ngủ và sợ hãi. Suốt cả đêm ông khó mà nhắm mắt được (ông nói thế) nhưng ông chẳng nghe thấy âm thanh nào.

"Một chuyện như vậy chưa hề xảy ra với tôi!" ông gào lên, giơ tay lên vì kinh hãi. "Khách khứa không thể ngủ được trên giường họ, và những cái gối ôm bị xé nát! Chúng ta sẽ làm gì đây?"

"Buồn thật," Người Sải Bước nói. "Nhưng vào lúc này ông có thể được bình an trở lại rồi, khi ông thoát khỏi chúng tôi. Chúng tôi sẽ đi ngay. Đừng quan tâm đến bữa sáng: một món đồ uống và một miếng ăn đứng là được rồi. Chúng tôi sẽ đóng gói hành lý trong vài phút nữa."

Ông Bơ Gai vội vã lao đi để chuẩn bị cho bầy ngựa lùn của họ, và để mang cho một "miếng" ăn. Nhưng ông nhanh chóng quay trở lại một cách thất thần. Những con ngựa lùn đã biến mất! Những cánh cửa chuồng ngựa đã bị mở ra vào ban đêm, và chúng đã đi" không chỉ những con ngựa lùn của Merry, mà tất cả những con ngựa và các con vật khác ở trong đấy. Frodo đổ sập với tin tức này. Làm sao mà họ có thể hy vọng đến được Rivendell bằng cách đi bộ, khi bị những kẻ thù cưỡi ngựa đuổi theo? Giống như họ đang khởi hành đi đến Mặt

Trăng. Người Sải Bước im lặng một lúc, nhìn các hobbit, như thể ông đang tìm cách vực dậy sức lực và lòng dũng cảm của họ.

"Những con ngựa lùn không thể giúp chúng ta thoát khỏi những người cưỡi ngựa được," cuối cùng ông nói, trầm ngâm suy nghĩ, như thể ông đoán được Frodo đang nghĩ gì. "Chúng ta đi bộ sẽ không chậm hơn nhiều đâu, trên những con đường mà tôi định đi. Dù thế nào thì tôi cũng sẽ đi bộ. Thức ăn và đồ đạc là vấn đề làm tôi suy nghĩ. Chúng ta không thể có gì để ăn từ đây đến Rivendell, ngoại trừ những gì chúng ta mang theo; và chúng ta nên mang theo nhiều để dự trữ; vì chúng ta có thể bị trễ, hoặc bắt buộc phải đi vòng, xa khỏi hướng đi trực tiếp. Các ông có thể mang được bao nhiêu hàng hoá trên lưng?"

"Những gì chúng tôi phải mang," Pippin trả lời, tim chùng xuống, nhưng cố ra vẻ rằng ông cứng rắn hơn ông tỏ ra (hoặc cảm thấy).

"Tôi có thể mang đủ cho hai người," Sam nói một cách mạnh mẽ.

"Không thể làm gì được sao, ông Bơ Gai?" Frodo hỏi. "Chúng tôi không thể có được một vài con ngựa lùn ở trong làng sao, hoặc thậm chí chỉ một con để chở hành lý? Tôi không nghĩ rằng chúng tôi có thể thuê chúng, nhưng chúng tôi có thể mua chúng," ông nói, vẻ nghi ngờ, tự hỏi là liệu ông có đủ tiền trả không.

"Tôi ngờ điều này lắm," người chủ quán trả lời buồn bã. "Có hai hoặc ba con ngựa lùn để cưỡi ở được đóng chuồng ở trong sân của tôi, và chúng đã mất hết. Như những loài vật khác, ngựa hay ngựa lùn đều rất hiếm ở Bree, chúng chỉ còn vài con và không phải để bán. Nhưng tôi sẽ làm những gì tôi có thể, tôi sẽ sai Bob đi vòng quanh xem có thể làm gì."

"Phải," Người Sải Bước nói một cách miễn cưỡng, "ông nên làm vậy. Tôi sợ là chúng ta sẽ phải cố để có được ít nhất là một con ngựa lùn. Nhưng việc này sẽ kết liễu những hy vọng có thể khởi hành sớm, và rời đi một cách lặng lẽ! Chúng ta có thể thối một hồi tù và để thông báo về việc khởi hành của mình luôn. Đó là một phần trong kế hoạch của bọn chúng, không nghi ngờ gì nữa."

"Đó là một chút gì thuận lợi," Merry nói, "và hơn là một chút gì, tôi hy vọng là chúng ta có thể ăn sáng trong khi chúng ta chờ đợi - và ngồi xuống để ăn. Hãy đợi Nob đã!"

Cuối cùng thì mọi việc phải trì hoãn đến hơn ba giờ. Bob trở lại với thông báo rằng không còn một con ngựa hay một con ngựa lùn nào có thể được đổi bằng tình yêu hay tiền bạc khắp chung quanh - chỉ trừ một con: Bill Đầy Dương Xỉ có một con mà ông ta có thể sẽ bán.

"Đó là một con vật già tội nghiệp sắp chết đói," Bob nói; "nhưng lão ta sẽ không chịu bán nó rẻ hơn ba lần giá trị của nó; với tình thế của các ông, hoặc là tôi không biết gì về Bill Đầy Dương Xỉ."

"Bill Đầy Dương Xỉ?" Frodo nói. "Coi chừng lại là một cái bẫy? Coi chừng con vật ấy sẽ quay trở lại với hẳn cùng với tất cả hàng hoá của chúng ta, hoặc được dùng để giúp đỡ theo dõi chúng ta, hoặc đại loại thế?"

"Tôi không biết," Người Sải Bước nói. "Nhưng tôi không thể tưởng tượng ra bất kỳ con vật gì có thể quay lại nhà vì hẳn ta, khi nó đã đi được. Tôi cho rằng đó là một suy tính của Ngài

Đầy Dương Xí: chỉ là một cách để gia tăng lợi nhuận của hắn trong cuộc áp phe này. Mối nguy hiểm lớn nhất là có thể con vật già này sắp chết đến nơi. Nhưng có vẻ như không còn lựa chọn nào khác. Hắn muốn gì?"

Cái giá của Bill Đầy Dương Xí là mười hai penny bạc; và cái giá đó quả thật là gấp ba lần giá trị của một con ngựa lùn ở tình trạng như vậy. Đó quả thật là một con vật gãy giò xương ốm đói đầy chán nản; nhưng chưa đến nỗi là sắp chết đến nơi. Ông Bơ Gai tự mình trả tiền nó, và còn đề nghị đưa thêm cho Merry mười tám penny khác như là sự đền bù cho những con vật bị mất. Ông ấy là một người trung thực, và khá sung túc như mọi thứ ở Bree, nhưng ba mươi penny là cả một cú sốc với ông, và bị mắc bẫy Bill Đầy Dương Xí thì khiến cho việc này càng khó mà chịu đựng được. Thật sự ra cuối cùng ông đã đúng. Sau này mọi việc sáng tỏ là chỉ có một con ngựa thật sự bị lấy trộm. Những con khác bị xua ra, và chạy lồng lên vì hoảng sợ, cuối cùng người ta thấy chúng lang thang ở những góc khác nhau ở vùng Bree. Những con ngựa lùn của Merry cũng đã chạy trốn, và cuối cùng (thật là khôn ngoan) chúng tìm đường trở về Cao Nguyên để tìm Lumpkin Bé. Rồi chúng được Tom Bombadil chăm sóc một thời gian và trở nên béo tốt. Nhưng khi tin tức về những sự kiện ở Bree đến tai Tom, thì ông lại gửi chúng trở lại cho ông Bơ Gai, người mà do vậy đã có được năm con với một cái giá thật phải chăng. Chúng phải làm việc nặng nhọc hơn ở Bree, nhưng Bob đối xử với chúng rất tốt; cho nên tóm lại thì chúng khá may mắn: chúng đã tránh khỏi một cuộc hành trình tối tăm và nguy hiểm. Nhưng chúng chẳng bao giờ đến được Rivendell.

Tuy nhiên, trong lúc đó tất cả những gì ông Bơ Gai biết là tiền của ông đã đi tong, xấu hay tốt cũng mặc. Và ông còn những rắc rối khác. Một cuộc chấn động lớn diễn ra khi những người khác còn lại trở dậy và nghe những tin tức về cuộc đột nhập vào quán trọ. Những người lữ hành phương nam đã mất khá nhiều ngựa và lớn tiếng đổ lỗi cho chủ quán, cho đến khi họ phát hiện ra là một người trong số họ cũng đã biến mất trong đêm, không ai khác hơn là ông bạn mắt lác của Bill Đầy Dương Xí. Mọi nghi ngờ đổ ập xuống hắn ngay.

"Nếu các ông bắt được tên trộm ngựa ấy, hãy mang hắn đến nhà tôi," ông Bơ Gai giận dữ nói, "các vị nên tự trả cho những thiệt hại của mình và đừng có quát với tôi nữa. Hãy đi và hỏi Đầy Dương Xí xem tên bạn đẹp trai của hắn đâu!" Nhưng có vẻ như hắn ta không có bạn, và không ai có thể nhớ ra hắn đã nhập bọn với họ khi nào.

Sau bữa sáng, các hobbit lại đóng gói hành lý trở lại, và lấy thật nhiều đồ dự trữ cho một cuộc hành trình dài hơi hơn đang chờ đợi họ. Cuối cùng thì họ cũng khởi hành khi gần đến mười giờ. Trong lúc đó thì toàn Bree vô cùng náo động. Cái trò biến mất của Frodo; sự xuất hiện của những người cưỡi ngựa đen; việc ăn cướp ngựa; và còn phải kể thêm tin tức về Ranger Người Sải Bước đã nhập bọn với các hobbit bí ẩn, khiến cho câu chuyện này còn được truyền lại suốt nhiều năm yên cả sau đó. Phần lớn các cư dân ở Bree và Staddle, và thậm chí cả nhiều người ở Combe và Archet, đã tập hợp trên đường để quan sát các lữ khách khởi hành. Những người khách khác trong quán trọ thì đứng ở cửa hoặc nhô ra từ cửa sổ.

Người Sải Bước đã đổi ý, và ông quyết định rời khỏi Bree bằng con đường chính. Bất kỳ cố gắng nào để bắt đầu băng ngay qua làng cũng chỉ sẽ khiến mọi chuyện tệ hơn: phân nửa cư dân sẽ đi theo họ, để xem họ đi đâu, và để ngăn cản họ quá bộ qua đất của họ.

Họ chào tạm biệt Nob và Bob, và rời khỏi ông Bơ Gai với nhiều lời cảm ơn. "Tôi hy vọng là một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại, khi mà mọi thứ lại vui vẻ trở lại," Frodo nói. "Tôi sẽ chẳng làm gì tốt hơn là ở lại trong nhà ông trong yên bình một thời gian."

Họ khởi hành, lo lắng và chán nản, dưới những cặp mắt của đám đông. Không phải tất cả các khuôn mặt đều tỏ ra thân thiện, không phải mọi lời đều được nói ra. Nhưng Người Sải Bước dường như được phần lớn người ở Bree sợ hãi, và những người nào mà ông nhìn tới đều ngậm miệng lại và quay đi ngay. Ông đi bộ trước với Frodo, Merry và Pippin đi kế tiếp; và cuối cùng là Sam dẫn con ngựa, đang chở nặng trĩu với những gì trong đám hành lý mà họ nhờ cho nó chở; nhưng nó cũng đã đỡ chán nản hơn, như thể chúng tỏ rằng sự thay đổi này đã thay đổi vận may của nó. Sam đang trầm ngâm nhai một quả táo. Anh nhét táo đầy một túi: đó là quà tặng của Nob và Bob. "Táo để đi đường, và ống điếu để ngồi nghỉ," anh nói. "Nhưng tôi cho rằng tôi sẽ mất cả hai thứ này sớm thôi."

Các hobbit không chú ý đến những cái đầu tọc mạch nhô ra khỏi cửa, hoặc nhìn qua các bức tường và hàng rào khi họ đi. Nhưng khi họ tiến lại gần cánh cửa đằng xa, Frodo thấy một ngôi nhà đen u ám đằng sau một hàng rào thưa: đó là ngôi nhà cuối cùng trong làng. Ông bắt gặp từ trong cửa sổ một cái nhìn của một khuôn mặt tái với đôi mắt xéch bí ẩn; nhưng nó biến mất ngay. "Thế ra đó là nơi tên người phương nam đang lẩn trốn!" ông nghĩ. "Tên này nhìn nửa giống một yêu tinh."

Một người khác đang nhìn chằm chằm qua hàng rào Hắc có một cặp lông mày đen rậm, đôi mắt đen tỏ ra khinh bỉ; đôi môi dày của hắn bĩu lên thành một cái nhếch mép. Hắn đang hút thuốc trong một cái ống điếu đen ngắn. Khi họ tiến lại gần thì hắn rút nó ra khỏi mồm và nhổ nước bọt.

"Xin chào, Cẳng Dài!" hắn nói. "Đi sớm thế? Cuối cùng cũng tìm được một số bạn rồi hả?" Người Sải Bước gật đầu, nhưng không trả lời. "Xin chào, những người bạn nhỏ của tôi!" ông nói với những người khác. "Tôi cho rằng các vị biết các vị đang mang theo ai chứ hả? Đó là tên Người Sải Bước Luôn-vô-tích-sự, chính hắn! Cho dù tôi đã nghe một số tên khá hơn. Hãy coi chừng vào tối nay! Và anh, Sammie, đi có đối xử tàn tệ với con ngựa lùn tội nghiệp của tôi chứ! Pah!" hắn lại nhổ nước bọt.

Sam nhanh chóng quay lại. "Và mi, Đầy Dương Xi," anh nói, "hãy đưa cái mặt xấu xa ra khỏi tầm nhìn của ta, không thì nó sẽ bị đau đấy." Với một cái vụt thành linh, nhanh như một tia sáng, một quả táo rời khỏi tay anh và giáng đúng vào mũi Bill. Hắn tránh đi quá chậm, và làm bầm chửi rửa đằng sau hàng rào. "Uống quả táo ngon," Sam tiếc rẻ nói, và rảo bước.

Cuối cùng thì họ cũng đã để lại ngôi làng đằng sau. Đám trẻ con và những người đi theo họ cuối cùng cũng đã thấm mệt và quay trở lại cổng Nam. Băng qua đó, họ đi tiếp dọc theo Con Đường vải dậm nữa. Nó rẽ sang trái, lượn vòng lại phía đông khi nó vòng qua chân đồi Bree,

và rồi nó bắt đầu chạy nhanh xuống vùng rừng phía dưới. Họ có thể nhìn thấy bên trái mình một số ngôi nhà và những cái lều hobbit ở Staddle trên một bờ dốc đông nam thoải thoải trên đồi; dẫn xuống một lòng chảo sâu về phía bắc của Con Đường đầy những làn khói bốc lên dẫn về phía Combe; Archet đang nằm ẩn sau những hàng cây phía sau.

Sau khi Con Đường dẫn xuống một lúc, và để lại ngọn đồi Bree đứng cao ngất và nâu thẫm phía sau, họ đi vào một lối mòn hẹp dẫn về phương Bắc. "Đây là nơi chúng ta rời khỏi những lối đi lộ thiên và đi vào những nơi được che giấu," Người Sải Bước nói.

"Tôi hy vọng không phải là một "con đường tắt," Pippin nói. "Con đường tắt cuối cùng của chúng tôi xuyên qua rừng gần như kết thúc với một tai hoạ."

"A, nhưng khi đó các ông đã không có tôi với các ông," Người Sải Bước cười. "Con đường của tôi, tắt hay dài, không đi sai hướng đâu," Ông nhìn dọc theo Con Đường. Không có ai trong tầm nhìn cả; và ông nhanh chóng dẫn đường xuống dưới thung lũng trong rừng. Kế hoạch của ông, theo như họ hiểu mà không biết gì về vùng làng quê này, là đầu tiên sẽ đến Archet, rồi rẽ phải và băng qua phía đông, rồi cứ đi thẳng đến những vùng đất đai ở Đồi Weathertop. Theo đường này thì họ sẽ, nếu mọi chuyện đều tốt đẹp, cắt ngang vòng lặp lớn của Con Đường, dẫn sâu xuống phía nam để tránh Đầm lầy Muối nước. Nhưng, tất nhiên là họ sẽ phải băng qua những đầm lầy, và những mô tả của Người Sải Bước về nó không tỏ ra đáng phấn khởi chút nào. Tuy nhiên, trong lúc đó, việc đi bộ không dễ chịu gì. Thật ra, nếu như trong đêm trước chẳng có sự kiện rắc rối nào, thì họ có thể tận hưởng cuộc hành trình này dễ chịu hơn vào lúc này. Mặt trời chiếu sáng, rực rỡ nhưng không nóng. Rừng cây trong thung lũng vẫn đầy lá và đầy các sắc màu, có vẻ thật thanh bình và trong lành. Người Sải Bước dẫn bước họ đầy tự tin dọc theo nhiều con đường ngang dọc, mặc dù nếu để tự họ đi thì hẳn họ sẽ lạc ngay. Ông đi theo một lối đi với nhiều ngã rẽ vòng lại, để loại bỏ bất kỳ sự theo dõi nào.

"Bill Đầy Dương Xỉ sẽ quan sát khi chúng ta rời khỏi Con Đường, chắc chắn vậy," ông nói; "nhưng tôi không nghĩ là hắn sẽ tự mình theo chúng ta. Hắn biết khá rõ những vùng đất quanh đây, nhưng hắn biết là hắn sẽ không cân sức với tôi trong rừng. Cái tôi sợ là những gì hắn sẽ nói với tên khác. Tôi không nghĩ là chúng đang ở xa đây. Nếu chúng nghĩ là chúng ta đang đi Archet, thì tốt hơn nhiều."

Cho dù vì những kỹ năng của Người Sải Bước hay một lý do nào khác, họ không thấy dấu hiệu hay nghe thấy âm thanh của bất kỳ sự sống nào trong suốt cả ngày hôm ấy: dù là hai chân, ngoại trừ chim chóc; hay là bốn chân, ngoại trừ một con cáo và vài con sóc. Ngày tiếp theo họ bắt đầu đi theo một lối đi nặng nhọc về phương đông, cảnh vật vắng tĩnh lặng và thanh bình. Đến ngay thứ ba từ khi rời Bree thì họ ra khỏi Chetwood. Vùng đất đang đổ hẳn xuống, thậm chí khi họ rẽ khỏi Con Đường, và bây giờ họ đang đi vào một dãy đất rộng bằng phẳng của những làng quê, rất khó khăn để định hướng. Họ đang ở xa biên giới của vùng Bree, nằm trong một vùng hoang dã không đường xá, và đang tiến lại gần Đầm lầy Muối nước.

Nền đất trở nên ẩm ướt, và họ đi trên những vũng nước với bùn lầy vương vãi khắp nơi, trên những dải rộng những lau sậy và bắc tràn đầy tiếng hót líu lo của những con chim nhỏ ẩn mình đâu đó. Họ phải mở đường một cách cẩn thận để giữ cho thức ăn được khô ráo và giữ cho mình đi đúng đường. Đầu tiên họ đi khá thoải mái, nhưng khi họ tiếp tục đi, thì con đường trở nên chậm dần và nguy hiểm hơn. Đầm lầy trở nên hoang dại và nguy hiểm, và không có một lối đi cố định thậm chí cho các Rangers để tìm được đường xuyên qua các bãi lầy. Những con ruồi bắt đầu quấy nhiễu họ, và không khí đã đầy những con muỗi vằn nhỏ xíu luồn vào ống tay áo, ống quần và tóc họ.

"Tôi tin là tôi đang bị ăn sống!" Pippin la lên. "Muỗi Nước! Ở đây có nhiều muỗi hơn nước!"

"Chúng sống bằng gì nếu chúng không có hobbit nhỉ?" Sam hỏi, gãi cổ.

Họ trải qua một ngày đau khổ trong cái vùng cô độc và khó chịu này. Vùng đất cắm trại của họ ẩm ướt, giá lạnh và không tiện lợi, và những con côn trùng hay cắn không để cho họ ngủ yên. Ngoài ra còn có những sinh vật ghê tởm cứ lảng vảng ngoài đám sậy và các bụi cỏ gây ra những tiếng động ma quái giống giống tiếng dế. Có hàng ngàn con trong số chúng, và chúng cứ cọt kẹt khắp chung quanh, neek-breek, breek-neek, cứ thế suốt đêm không ngừng, cho đến khi các hobbit cảm thấy gần như phát điên.

Ngày hôm sau, ngày thứ tư, thì chẳng khác hơn bao nhiêu, và ban đêm thì hoàn toàn không còn chút thoải mái gì. Cho dù cái bọn Neekerbrecker (Sam gọi chúng thế) đã bị bỏ lại đằng sau, thì bọn muỗi vẫn cứ sẵn lòng họ.

Khi Frodo nằm xuống, mệt mỏi nhưng không thể nào nhắm mắt lại được, thì ông cảm thấy rằng ở đằng xa có một ánh sáng trong bầu trời đông: nó loé lên và tắt đi nhiều lần. Không phải là ánh sáng bình minh, vì vẫn còn nhiều giờ nữa mới tới thời điểm đó.

"Ánh sáng đó là gì?" ông nói với Người Sải Bước, người đang trở dậy và đang đứng, đầu hướng về phía màn đêm.

"Tôi không biết," Người Sải Bước trả lời. "Quá xa và không thể thấy rõ được. Có vẻ như ánh sáng đang loé lên từ các đỉnh đồi."

Frodo lại nằm xuống trở lại, nhưng suốt một lúc dài ông vẫn có thể thấy những luồng sáng trắng ấy, và tương phản với chúng là hình bóng cao tối của Người Sải Bước, đang đứng lặng lẽ quan sát. Cuối cùng thì ông cũng chìm vào một giấc ngủ chập chờn.

Ngày thứ năm họ không đi quá xa khi họ đã bỏ lại những cái hồ lộn xộn và những dải lau sậy trên đầm lầy phía sau mình. Vùng đất trước mặt họ trở nên dốc lên trở lại. Xa xa về phía đông họ có thể thấy một dãy đồi. Ngọn đồi cao nhất trong số chúng nằm ở phía phải của dãy và hơi tách ra khỏi những ngọn khác. Đó là một cái đỉnh hình nón, hơi bằng phẳng ở tại đỉnh.

"Đó là Weathertop," Người Sải Bước nói. "Con Đường Cũ, mà chúng ta đã bỏ khá xa về phía phải, chạy thẳng đến phía nam của nó và băng qua chân nó không xa lắm. Chúng ta có thể đến đó vào đúng ngọn ngày mai, nếu chúng ta đi thẳng về phía nó. Tôi đề nghị là chúng ta nên làm thế."

"Ông muốn nói gì?" Frodo hỏi.

"Tôi muốn nói: nếu chúng ta đến đó, vẫn không có gì chắc chắn là chúng ta sẽ tìm thấy gì. Nó gần với Con Đường."

"Nhưng có chắc chắn là chúng ta đang hy vọng tìm thấy ông Gandalf ở đấy không?"

"Vâng; nhưng hy vọng khá mỏng manh. Nếu ông đi theo đường này, có thể ông ấy không băng qua Bree, và do vậy ông ta có thể không biết là chúng ta đang làm gì. Và dù sao đi nữa, trừ khi chúng ta may mắn cùng đến với nhau, không thì chúng ta sẽ lạc nhau; với ông ta hay chúng ta thì đợi ở đó lâu đều không an toàn. Nếu như các Kỵ Sĩ không thể tìm thấy chúng ta trong hoang dã, thì chúng có thể sẽ tự tìm đến Weathertop. Nó cho phép nhìn thấy khắp chung quanh. Thật ra, có nhiều chim và thú ở vùng quê này có thể thấy được chúng ta, khi chúng ta đứng đấy, từ trên đỉnh đồi. Không phải tất cả chim chóc đều tin được, và còn nhiều tên do thám còn ma quái hơn chúng nữa."

Các hobbit lo lắng nhìn về phía những ngọn đồi xa xa. Sam nhìn lên vào bầu trời nhợt nhạt, sợ phải thấy những con chim ưng hay đại bàng đang lượn phía trên họ với những đôi mắt sáng không thân thiện. "Ông đang làm tôi cảm thấy không thoải mái và cô đơn, Người Sải Bước!" ông nói.

"Thế ông khuyên chúng tôi làm gì?" Frodo hỏi.

"Tôi nghĩ là," Người Sải Bước chậm chạp trả lời, như thể ông không chắc lắm. "Tôi nghĩ điều tốt nhất có thể làm là đi thẳng về phía đông từ đây nếu chúng ta có thể, tiến thẳng đến dãy đồi, không phải đến Weathertop. Ở đấy chúng ta có thể đi theo một con đường mà tôi biết là chạy thẳng đến chân của chúng; nó sẽ dẫn chúng ta đến Weathertop từ phía bắc và ít trống trải hơn. Ở đấy chúng ta sẽ thấy những gì mà chúng ta sẽ thấy."

Suốt cả ngày hôm đó họ cần mẫn bước đi, cho đến khi buổi chiều sớm và lạnh đổ xuống. Vùng đất trở nên khô hơn và cần cỗi hơn; nhưng sương mù và hơi nước bốc lên phía sau họ trên các đầm lầy. Một vài con chim u sầu đang hót và than vãn, cho đến khi vàng dương đỏ chậm chạp lặn vào vùng tối phía tây; rồi một sự im lặng trống rỗng đổ xuống. Các hobbit nghĩ đến việc ngắm nhìn ánh sáng dịu dàng của hoàng hôn và những cửa sổ vui tươi ở Bag End ở rất xa đây.

Đến hết ngày thì họ đến một con suối đổ xuống từ những ngọn đồi gần với những đầm lầy đọng nước, và họ lại đi lên dọc theo bờ của nó trong khi ánh sáng vẫn còn. Cuối cùng khi họ ngừng lại và cắm trại dưới vài cây tổng quản sủi cùi cọc bên bờ suối thì trời đã tối hẳn. Phía trước họ trong bầu trời mờ tối lúc này là những ngọn đồi trống trải không có cây cối gì. Đêm đó họ đặt một người đứng cây, và Người Sải Bước có vẻ như chẳng ngủ nghề gì cả. Mặt trăng đang tỏa sáng, và trong những giờ đầu của đêm thì một luồng sáng lạnh tỏa ra trên mặt đất.

Buổi sáng hôm sau họ ngồi cả dậy ngay sau khi mặt trời lên. Không khí lạnh giá, và bầu trời xanh mờ trong vắt. Các hobbit cảm thấy hồi sức, như thể họ vừa có một đêm ngủ không bị ngắt quãng. Họ cảm thấy như đã đi khá nhiều nhanh hơn trên những quãng đường ngắn

hơn mọi thứ- ngắn hơn bất kỳ những gì ở Quận mà họ đủ nghĩ đến cho đôi chân mình. Pippin cho rằng Frodo là hobbit bằng hai lần trước đây.

"Lạ thật," Frodo nói, siết dây lưng, "tôi cứ nghĩ là điều này sẽ khiến tôi bị sút đi nhiều. Tôi hy vọng là cái quá trình gầy ốm này không tiếp tục vĩnh viễn, nếu không thì tôi thành một hồn ma mất."

"Đừng nói những điều như thế!" Người Sải Bước nhanh nhẹn nói, với một vẻ nóng nảy đáng ngạc nhiên.

Những ngọn đồi đã trở nên gần hơn. Họ đi một đường lượn sóng, thường nâng lên gần như hàng ngàn foot, lại thỉnh thoảng lại đổ xuống những đường nứt thấp hoặc những lối đi dẫn đến những vùng đất phía đông bên dưới. Dọc theo những vết từ trên đỉnh các hobbit có thể thấy một cái gì đó giống như phần còn lại của những bức tường xanh mọc lên và những con dê, và trong những vết nứt vẫn còn những tàn tích của những công trình cổ bằng đá. Đến đêm thì họ đến được chân của một đường dốc về phía tây, và họ cắm trại. Đó là đêm mùng Năm tháng Mười, và họ đã đi khỏi Bree được sáu ngày.

Đến buổi sáng thì lần đầu tiên kể từ khi rời khỏi Chetwood họ tìm thấy một lối mòn rõ ràng. Họ rẽ phải và đi theo nó xuống phía nam. Nó dẫn đi khá gập ghềnh, có vẻ như nó chọn một lối đi được giữ cho càng ẩn kín dưới tầm nhìn càng tốt, với cả những đỉnh đồi phía trên và dãy đất ở phía tây. Nó chìm xuống những thung lũng nhỏ, và những bờ đất dốc hẹp; và nơi nó bằng thì trở nên bằng phẳng hơn và trống trải hơn cả bên phía dãy những mô đất lớn và những khối đá được đẽo gọt đang quan sát các lữ khách gần giống như một hàng rào.

"Tôi tự hỏi ai đã làm con đường này, và để làm gì," Merry nói, khi họ đi bộ dọc theo những lối đi này, nơi những khối đá trở nên lớn một cách bất thường và tạo thành dãy gần nhau.

"Tôi không chắc tôi thích nó không: nó có - ờ - một vẻ giống như một cái mồ cổ xưa. Có cái mộ nào ở Weathertop không?"

"Không, chẳng có cái mộ nào ở Weathertop, hay ở bất kỳ ngọn đồi nào khác," Người Sải Bước trả lời. "Những Người ở phía Tây không sống ở đó, cho dù trong những ngày sau này họ bảo vệ ngọn đồi chống lại ma quỷ đến từ Angmar. Con đường này được làm để phục vụ những người sống dọc theo bờ tường, Nhưng trước đây khá lâu, từ những ngày đầu của Vương quốc Phương Bắc, họ đã dựng nên một tháp canh ở trên Weathertop, họ gọi nó là Amon Syl. Nó đã bị đốt và phá huỷ, và bây giờ nó không còn gì ngoài một vòng ngổn ngang, giống như vái vương miện trên đầu ngọn đồi cổ. Nhưng nó cao và đẹp. Tương truyền rằng Elendil đã đứng đó để quan sát Gildor-galad đến từ phía Tây, trong những ngày của Đồng Minh Cuối Cùng."

Các hobbit nhìn Người Sải Bước chằm chằm. Có vẻ như ông ta đã học được những phép màu cổ xưa, cũng như những con đường nơi hoang dã. "Ai là Gildor-galad?" Merry hỏi, nhưng Người Sải Bước không trả lời, dường như ông đang chìm đắm trong suy nghĩ. Thành một giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm vang lên:

Gil-galad là một vị vua của người Elves

Bên cây đàn hạc, người nhạc công cất tiếng ca buồn:

Đó là vương quốc sau cùng

Nơi vẫn còn yên bình và tự do

Giữa Rặng Núi và Biển Khơi xa mờ

Gươm của ông dài và thương của ông vững chắc mũ trụ của ông chói lợi từ đằng xa; vô vàn sao đêm trên bầu trời lấp lánh đang phát quang trên chiếc khiên bạc chói loà

Nhưng ông đã đi xa từ lâu rồi,

Và chẳng ai có thể nói được ông đang ở tại đâu ngôi sao của ông đã rơi trong tấm tối tại Mordor nơi hắc ám trị vì

Những người khác sững sờ, vì giọng nói ấy là của Sam.

"Đừng đừng lại!" Merry nói.

"Đó là tất cả những gì tôi biết," Sam lấp bắp, đỏ mặt. "Tôi học nó từ ông Bilbo khi tôi còn là một chú nhóc. Ông ấy thường nói với tôi những câu chuyện giống như vậy, vì biết rằng tôi luôn luôn muốn biết về người Elves như thế nào. Ông Bilbo cũng là người dạy tôi biết đọc biết viết. Ông Bilbo già thân yêu ấy là một cuốn sách vĩ đại để học. Và Ông cũng làm thơ nữa. Ông ấy đã viết những gì tôi vừa nói."

"Ông ấy không viết lên nó," Người Sải Bước nói. "Nó nằm trong một bài thơ có tên là Sự sụp đổ của Gildor-galad, viết bằng một thứ ngôn ngữ cổ xưa. Bilbo hẳn là đã dịch nó. Tôi chưa từng biết điều này."

"Còn nhiều thứ nữa," Sam nói, "tất cả đều về Mordor. Tôi không học phần này, nó làm cho tôi sợ đến nỗi tôi chẳng bao giờ nghĩ là chính mình rồi sẽ đi theo đường này!"

"Đi đến Mordor!" Pippin la lên. "Tôi hy vọng là mọi chuyện sẽ không diễn tiến như vậy!"

"Đừng có nói cái tên ấy lớn thế!" Người Sải Bước nói.

Khi họ đến gần cuối hướng nam của con đường thì đã giữa ngày, và họ thấy trước mặt mình trong ánh sáng rõ của mặt trời tháng Mười, một bờ đất màu xanh xám, dẫn đến một cái cầu trên bờ dốc ở phía bắc của ngọn đồi. Họ quyết định sẽ leo lên đỉnh của nó ngay, trong khi ánh sáng vẫn còn trải rộng. Sự giấu giếm lúc này không thể nữa, và họ chỉ có thể hy vọng rằng sẽ không có kẻ thù hay tên gián điệp nào thấy họ. Họ không thấy gì chuyển động trên đồi. Nếu như Gandalf đang ở đâu đó gần đó, thì không có dấu hiệu nào của ông cả.

Ở bên sườn tây của Weathertop thì họ tìm thấy một cái hố bị che, ở đỉnh của một thung lũng hình chén đầy cỏ chung quanh. Họ để Sam và Pippin cùng với ngựa lùn, hành lý và đồ đạc của họ ở đấy. Ba người khác đi tiếp. Sau nữa giờ vất vả leo trèo thì Người Sải Bước cũng đã đến được cái ngai vàng trên đỉnh; Frodo và Merry đi theo, mệt lử và không còn hơi sức. Cái vách đá cuối cùng rất dốc và đầy đá.

Ở trên đỉnh, như Người Sải Bước đã nói, họ tìm thấy một vòng rộng những công trình bằng đá cổ xưa, bây giờ đã đổ vỡ hoặc phủ đầy những lớp cỏ dày từ ngày xưa. Nhưng một ụ đầy những hòn đá vỡ đã được gom ở giữa chúng. Chúng bị nám đen như thể bị nung bằng lửa. Ở chung quanh chúng những lớp đất cỏ bị đốt đến tận rễ và trong cái vòng này tất cả cỏ đều bị

cháy xém và quăn cả lại, như thể lửa vừa quét qua đỉnh đồi; nhưng không có dấu hiệu của bất kỳ sự sống nào.

Đứng trên vành của cái vòng đá bị tàn phá này, họ có thể thấy khắp chung quanh bên dưới với một khung cảnh rộng, vì phần lớn đất đai ở đây trống rỗng và không có sinh vật nào cả, ngoại trừ vài con đường rùng rợn dẫn về phía nam, nằm sau những ánh phản chiếu của nước từ đằng sau mà họ thấy được đây đó. Bên dưới họ về phía nam Con Đường Cổ chạy như một dải ruy băng cài đầu, ra khỏi phía Tây uốn lượn lên xuống, cho đến khi nó biến mất sau cái đỉnh của một vùng đất tối tăm ở phía đông. Không có gì chuyển động trên nó. Đôi mắt theo đường dẫn về phía đông của nó họ thấy Rặng Núi: chân đồi gần nhất có màu nâu và mờ thẫm; đằng sau chúng là những ngọn khác cao hơn màu xám, và đằng sau chúng lại là những đỉnh trắng cao vút lấp lánh giữa những đám mây.

"Thế đấy, chúng ta đang ở đây!" Merry nói. "Và nó có vẻ rất thiếu niềm vui và chẳng có vẻ đón mời gì cả! Chẳng có nước và nơi trú ẩn. Và không có dấu hiệu gì của ông Gandalf. Nhưng tôi sẽ không trách ông ấy vì đã không đợi - nếu như ông ấy đã từng đến đây."

"Tôi tự hỏi," Người Sải Bước nói, nhìn quanh và suy nghĩ. "Thậm chí nếu ông ấy đến sau chúng ta một hay ngày ở Bree, ông ấy vẫn có thể đến đây trước tiên. Ông ấy có thể phóng ngựa rất nhanh khi bị thúc ép." Thành linh ông dừng lại và nhìn về phía hòn đá trên đỉnh ụ đá; nó bằng phẳng hơn những cái khác, và trắng hơn, nhưng thể nó đã thoát khỏi ngọn lửa. Ông nhặt nó lên và quan sát, vân vê nó giữa các ngón tay. "Nó chỉ mới đặt lên đây gần đây," ông nói. "Các ông nghĩ sao về dấu hiệu này?"

Ở phía dưới mặt đá Frodo nhìn thấy vài vết trầy. "Có vẻ như một nét, một chấm, và thêm ba nét nữa." ông nói.

"Nét bên trái có thể là một dấu triện G cổ trong những dấu ngoặc mảnh," Người Sải Bước nói. "Có thể là một dấu hiệu do ông Gandalf để lại, cho dù không chắc lắm. Những vết trầy này là lửa, và chúng rõ ràng là rất mới. Nhưng những dấu hiệu này có thể có một ý nghĩ nào khác hơn, và chúng ta không có gì để làm cả. Các Rangers cũng dùng các dấu triện, và đôi khi họ cũng đến đây."

"Chúng có ý nghĩ gì, thậm chí nếu là ông Gandalf viết chúng?" Merry hỏi.

"Tôi nghĩ rằng," Người Sải Bước trả lời, "chúng có nghĩ là G3, và ám chỉ rằng Gaffer đã ở đây vào ngày ba tháng Mười: tức là ba ngày trước. Nó cũng cho thấy rằng ông đang vội vã và nguy hiểm đang cận kề, nên ông không có thời gian và cũng không dám viết điều gì dài hơn hay rõ ràng hơn. Nếu vậy, chúng ta phải cảnh giác."

"Tôi ước gì chúng ta có thể cảm thấy chắc chắn rằng ông ấy đã tạo ra những dấu hiệu này, dù cho chúng có ý nghĩ gì đi nữa," Frodo nói. "Biết được rằng ông ấy cũng đang ở trên đường sẽ dễ chịu hơn nhiều, dù là ở phía trước hay sau chúng ta."

"Có thể," Người Sải Bước nói. "Về phần mình, tôi tin là ông ta đã ở đây, và đang gặp nguy hiểm. Có dấu vết lửa cháy ở đây; và bây giờ thì ánh sáng mà chúng ta thấy ba đêm trước từ hướng đông đã trở lại với tâm trí tôi. Tôi đoán là ông ta bị tấn công trên đỉnh đồi này,

nhưng tôi không thể nói kết quả của nó là như thế nào. Ông ta không ở đây nữa, và bây giờ thì chúng tôi phải tự trông chừng mình và tự tìm đường tới Rivendell, với tất cả những gì tốt nhất mà chúng ta có thể làm."

"Từ đây đến Rivendell bao xa?" Merry hỏi, nhìn quanh đầy cảnh giác. "Từ Weathertop thì thế giới có vẻ bao la và hoang dã hơn."

"Tôi không biết là Con Đường đã có bao giờ được đo bằng đơn vị dặm từ sau Quán Trọ Bị Từ Bỏ, cách Bree một ngày về phía Đông, hay chưa," Người Sải Bước nói. "Một số nói rằng nó xa, và một số thì nói khác. Đó là một con đường lạ, và người ta thì luôn vui mừng khi đến được cái đích của mình, dù thời gian dành cho nó là dài hay ngắn & yep yep &. Nhưng tôi biết sẽ cần bao nhiêu thời gian khi chính tôi đi, với thời tiết tốt và không có rủi ro gì thì cần mười hai ngày đi từ đây để đến Khúc Cạn Bruinen, nơi Con Đường cắt qua Nước To chảy ra khỏi Rivendell. Ít nhất thì chúng ta có hai tuần lễ đường trình đang ở trước mặt, vì tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ không thể dùng đến Con Đường."

"Hai tuần!" Frodo nói. "Nhiều chuyện có thể xảy ra trong thời gian này."

"Có thể," Người Sải Bước nói.

Họ đứng im lặng một lúc trên đỉnh đồi, gần bên lề phía nam của nó. Trong vùng đất cô đơn này lần đầu tiên Frodo nhận ra sự bơ vơ và nguy hiểm của mình. Ông ước đến điên dại rằng vận may của ông sẽ để ông lại nơi Quận bình lặng và thân thương. Ông nhìn xuống Con Đường đáng ghét, dẫn ngược lại phía tây - về nhà ông. Thành linh ông nhận ra rằng có hai bóng đen lốm đốm đang chậm chạp chuyển động dọc theo nó, về phía tây; và khi nhìn lại lần nữa thì ông thấy rằng có ba bóng đen khác đang bò ra phía đông để gặp họ. Ông la lên một tiếng và chộp lấy tay NSbb.

"Nhìn kia," ông nói, chỉ xuống dưới.

Ngay lập tức Người Sải Bước lao mình xuống nền đất phía sau vòng đá bị hư hại, kéo Frodo thụp xuống cạnh mình. Merry cũng lao mình xuống một bên.

"Cái gì thế?" ông thì thầm.

"Tôi không biết, nhưng tôi sợ điều tệ hại nhất," Người Sải Bước trả lời.

Họ nhô lên lề của vòng đá trở lại, và nhìn qua đường rãnh giữa hai hòn đá lốm chớm. Ánh sáng không còn sáng nữa, vì cả buổi sáng đã trôi qua, và những đám mây trôi ra khỏi phía Đông bây giờ đang che khuất mặt trời, nhưng thể ddang bắt đầu trôi xuống. Họ có thể thấy tất cả những bóng đen, nhưng cả Frodo lẫn Merry đều không thể nhìn ra được hình dáng của chúng; nhưng có một cái gì đó nói rằng ở xa phía bên dưới ấy là các Kỵ Sĩ Đen đang tụ họp lại trên Con Đường đằng sau chân đồi.

"Phải," Người Sải Bước nói, tầm nhìn của ông rõ hơn khiến ông không nghi ngờ gì.

"Kẻ thù đã ở đây!"

Họ vội vã rút đi và trượt xuống phía sườn bắc của ngọn đồi để tìm các bạn mình. Sam và Peregrin không ở không. Họ thăm thú cái thung lũng nhỏ này và các vách đá chung quanh. Cách đó không xa họ tìm thấy một con suối nước trong vắt ở bên sườn đồi, và gần nó là

những dấu chân mới cách đó chỉ một hoặc hai ngày. Ngay ở trong thung lũng họ cũng tìm thấy những dấu vết của một ngọn lửa vừa nhóm lên gần đây, và những dấu hiệu khác của một cuộc cắm trại vội vã. Có những hòn đá rơi xuống bên lề thung lũng gần với ngọn đồi nhất. Đằng sau chúng Sam thấy một kho của nhỏ được chắt rất ngay ngắn.

"Không biết là ông Gandalf đã đến đây chưa," anh nói với Pippin. "Có vẻ như ai đã sắp đặt những thứ này sẽ quay trở lại."

Người Sải Bước vô cùng hứng thú với những khám phá này. "Ước gì tôi có thể đợi ở đây và tự mình thám hiểm những vùng đất ở phía dưới này," ông nói, vội vã lao đến con suối để kiểm tra các dấu chân.

"Chính là điều tôi sợ nhất," ông nói, khi ông quay trở về. "Sam và Pippin đã làm xáo tung vùng đất mềm ở đây, và các dấu vết đã bị hư hỏng hoặc lẫn lộn cả. Các Rangers đã vừa ở đây. Chính họ là những người để lại kho củi ấy. Nhưng cũng có nhiều dấu vết khác không phải được tạo ra bởi các Rangers. Ít nhất đã có một loại được tạo chỉ mới một hai ngày trước bởi một đôi ủng nặng. Ít nhất một. Lúc này tôi không thể chắc chắn, nhưng tôi nghĩ là có nhiều dấu ủng." Ông ngừng lại và đứng suy nghĩ với vẻ khá lo âu.

Mỗi hobbit đều thấy hiện ra trong tâm trí mình hình ảnh những cái áo khoác và đôi ủng của các Kỵ Sĩ. Nếu những người cưỡi ngựa đã tìm thấy thung lũng, thì Người Sải Bước sẽ dẫn họ đến một nơi nào khác tốt hơn. Sam nhìn khu lòng chảo với vẻ vô cùng chán ghét, bây giờ thì anh đã nghe thấy tin tức về các kẻ thù của họ ở trên Con Đường, chỉ cách đó vài dặm.

"Có lẽ là chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây chứ, ngài Người Sải Bước?" anh hỏi với vẻ mấy kiên nhẫn. "Trễ rồi, và tôi không thích cái hố này, nó làm cho tim tôi hơi cùng xuống."

"Phải, chắc chắn là chúng ta phải xác định ngay phải làm gì," Người Sải Bước nói, nhìn lên và suy nghĩ đến thời gian và thời tiết. "Được rồi, Sam" cuối cùng ông nói, "tôi cũng không thích nơi này; nhưng tôi không thể nghĩ ra nơi nào tốt hơn mà chúng ta có thể đến được trước khi đêm xuống. Ít nhất chúng ta đã ra khỏi tầm nhìn vào lúc này, và nếu chúng ta di chuyển thì chúng ta sẽ dễ bị những tên gián điệp thấy hơn. Tất cả những gì chúng ta có thể làm đi ra khỏi con đường dẫn về phía bắc ở phía này ở dãy đồi, nơi mà vùng đất ở đó rất giống với ở đây. Con Đường đang bị quan sát, nhưng chúng ta có thể băng qua nó, nếu chúng ta cố dùng những bụi cây ở phía nam để che chắn. Ở phía bắc của Con Đường sau những ngọn đồi thì vùng đất trở nên trống trải và bằng phẳng hàng dặm liền."

"Các Kỵ Sĩ có thể thấy chứ?" Merry hỏi. "Tôi muốn nói là, họ luôn luôn dùng mũi của mình hơn là mắt của họ, để đánh hơi chúng tôi, nếu như đáng hơi là từ đúng, ít nhất là trong ánh sáng ban ngày. Nhưng ông đã lôi chúng tôi nằm xuống khi ông thấy họ từ bên dưới; và bây giờ thì ông nói đến việc chúng ta có thể bị thấy nếu chúng ta di chuyển."

"Tôi đã khá bất cẩn trên đỉnh đồi," Người Sải Bước nói. "Tôi đang rất lo lắng để tìm dấu hiệu của Gandalf; nhưng cả ba chúng ta lên đó và đứng lại khá lâu là một sai lầm. Bởi vì những con ngựa đen có thể thấy, và đám Kỵ Sĩ đó có thể dùng con người và những động vật khác để trinh thám, như chúng ta đã thấy ở Bree. Bản thân chúng không thấy thế giới bằng ánh

sáng như chúng ta, nhưng hình dáng của chúng ta sẽ tạo ra những bóng đen trong tâm trí chúng, mà chỉ có thể mặt trời đứng bóng mới phá huỷ được; trong bóng tối thì chúng nhận thức được nhiều dấu hiệu và hình dáng ẩn sau chúng ta: cho nên bọn chúng rất đáng sợ. Và lúc nào chúng cũng đánh hơi mùi máu của sinh vật sống, chúng thèm khát và căm ghét nó. Chúng cũng có các giác quan khác hơn là nhìn hay ngửi. Chúng ta có thể cảm thấy sự hiện hữu của chúng - nó là tim chúng ta dao động, ngay khi chúng ta đến đây, trước khi chúng ta thấy chúng; chúng cảm thấy chúng ta rõ ràng hơn. Và," ông nói, giọng của ông chìm xuống thành một tiếng thì thầm, "chiếc Nhẫn thu hút chúng."

"Không có cách nào trốn thoát chăng?" Frodo nói, nhìn quanh man dại. "Nếu tôi đi thì tôi sẽ bị thấy và bị săn đuổi! Nếu tôi ở lại, tôi thu hút chúng đến với tôi!"

Người Sải Bước đặt tay lên vai ông. "Vẫn còn hy vọng," ông nói. "Ông không đơn độc. Chúng ta hãy dùng đồng củi này để sẵn sàng đốt lên một ánh lửa ám hiệu. Ở đây không dễ ẩn náu hoặc phòng thủ, nhưng lửa sẽ đảm nhiệm cả hai việc này. Sauron có thể dùng lửa vào những công việc ma quái của hắn, nhưng hắn có thể dùng tất cả những thứ khác, nhưng bọn Kỵ Sĩ này không thích nó, và sợ những ai sử dụng nó. Lửa là bạn của chúng ta ở nơi hoang dã."

"Có thể," Sam lắp bắp. "Nó cũng là một cách tốt để nói rằng bọn tôi đang ở đây ngoài trừ cách hét to điều đó lên, tôi nghĩ thế."

Họ đi xuống một góc thấp và được che chắn nhiều nhất của thung lũng, rồi họ nhóm một đồng lửa lên và chuẩn bị bữa ăn. Buổi chiều đã bắt đầu tàn, và tiết trời trở nên lạnh. Họ thỉnh thoảng cảm thấy rất đói, bởi vì họ đã không ăn bất kỳ thứ gì ngoài bữa sáng; nhưng họ không dám ăn gì hơn một bữa súp thanh đạm. Vùng đất ở phía trước trống rỗng không có chim chóc hay thú vật gì, những vùng đất bỏ hoang không thân thiện với tất cả các chủng tộc trên thế giới. Đôi khi các Rangers băng qua chúng sau những ngọn đồi, nhưng họ rất ít và không ở lại. Những kẻ du hành khác rất hiếm, và rất kinh khủng: những tên quỷ khổng lồ thỉnh thoảng lại xuống từ những thung lũng phía bắc của Rặng Núi Sương Mù. Chỉ có thể thấy lũ khách trên Con Đường, phần lớn thường là các người lùn, đang vội vã làm những công chuyện của mình, và không bao phí sự giúp đỡ và lời nói với người.

"Tôi không biết là thức ăn của chúng ta có thể dành được đến lúc nào," Frodo nói. "Chúng ta nên cẩn thận trong những người cuối, và bữa súp này không phải là bữa tiệc, nhưng ta nên tận hưởng nó nhiều hơn có thể, nếu chúng ta còn hai tuần để đi, và còn thể hơn."

"Ở nơi hoang dã thì có thức ăn chứ," Người Sải Bước nói, "bụi quả, rễ cây, thảo mộc; và tôi có một số kỹ năng để có thể đi săn khi cần. Các anh không cần phải lo đến việc chết đói trước khi mùa đông đến. Nhưng việc đi tìm và săn thức ăn là một công việc khá lâu và mệt mỏi, và chúng ta cần phải vội. Hãy thắt lưng buộc bụng, và hãy hy vọng đến những cái bàn ở ngôi nhà của Elrond!"

Giá lạnh bắt đầu tăng lên khi đêm xuống. Nhìn ra từ bên sườn thung lũng họ không thể thấy gì ngoài một vùng đất xám bây giờ đang nhanh chóng biến vào bóng tối. Bầu trời phía trên trở nên quang đãng trở lại và đang chậm chạp phủ đầy những vì sao nhấp nháy. Frodo và

các bạn của ông ngồi túm lại quanh ngọn lửa, bọc mình trong mớ áo quần và chăn mền của mình; nhưng Người Sải Bước có vẻ hài lòng với chỉ một cái áo khoác, và ngồi tách ra, trầm ngâm nghĩ ngợi với cái ống điếu của mình.

Khi đêm xuống và ánh sáng của ngọn lửa bắt đầu soi rõ thì ông bắt đầu kể cho họ những câu chuyện để giữ cho tâm trí của họ không bị hoảng sợ. Ông biết nhiều câu chuyện lịch sử và truyền thuyết từ cách đây khá lâu, về Elves và Con Người, về những chiến công anh hùng và ma quái từ Những Ngày Cổ Xưa. Họ tự hỏi không biết ông đã bao nhiêu tuổi, và ông đã học được những kiến thức này từ đâu.

"Hãy kể với chúng tôi về Gil-galad," Merry chột nói, khi ông ngừng lại ở cuối câu chuyện về Những Vương Quốc Của Người Elf. "Ông biết gì hơn về những bài thơ ngắn cổ mà ông nói đến không?"

"Thật sự là tôi biết," Người Sải Bước trả lời. "Frodo cũng thế, vì nó làm chúng tôi rất quan tâm." Merry và Pippin nhìn về phía Frodo, người đang nhìn vào đồng lửa.

"Tôi chỉ biết rất ít, những gì mà ông Gandalf đã nói với tôi," Frodo chậm chạp nói. "Gil-galad là người cuối cùng của những Vua Elf vĩ đại ở Thế giới Giữa. Theo ngôn ngữ của họ, Gil-galad có nghĩa là Ánh Sao. Với Elendil, bạn của người Elf, ông đã đến vùng đất -"

"Không!" Người Sải Bước cắt ngang, "tôi không nghĩ là câu chuyện này nên được nói vào lúc này khi những kẻ phục vụ của Kẻ Thù đang ở gần bên. Nếu chúng ta có thể đến được ngôi nhà của Elrond, thì các vị có thể nghe nó ở đấy, hoàn toàn đầy đủ."

"Thế thì hãy kể cho chúng tôi những câu chuyện khác về những ngày xa xưa ấy," Sam van nài; "một câu chuyện về người Elves khi thời gian trôi qua. Tôi thích nghe hơn về những người Elves; bóng tối có vẻ như đang ập đến khá gần rồi,"

"Tôi sẽ kể cho các vị nghe câu chuyện về Tincrcviel," Người Sải Bước nói, "ngắn gọn thôi - vì nó là một câu chuyện dài mà không ai biết kết cục, và ngày nay không còn ai, ngoại trừ Elrond còn nhớ nó đúng như nó đã được kể vào ngày xưa. Đó là một câu chuyện hay, cho dù nó buồn, cũng như tất cả những câu chuyện về Thế Giới Giữa, nhưng nó có thể khiến các vị lên tinh thần." Ông im lặng một thoáng, và rồi ông bắt đầu, không phải là nói, mà hát một cách nhẹ nhàng:

Lá xưa đã xa cành

Cỏ này vẫn còn xanh

Tán độc cần vẫn cao

Vẫn mơn mớn một màu

Ánh sáng vẫn dạt dào

Ở trên từng trảng đất

Trong màn đêm thăm thẳm

Lung linh vạn ánh sao

Tincrcviel nhảy múa

Trên mảnh đất muôn màu

Âm nhạc vẫn tuôn trào
Thấm thấu từ đầu tẩu
Quần áo nàng rục rỡ
Từ ngọn núi giá băng
Beren kia cũng đến
Lạc đường dưới tàn lá
Con sông Elves chảy qua
Cô đơn và buồn bã
Chàng từng bước đặng trình
Giữa những lá độc cần
Ánh hoa vàng tiềm ẩn
Trên áo choàng lung linh
Trên tay áo lấp lánh
Tóc chàng theo bóng tối
Mê đắm là thuốc tiên
Chữa bước chân ưu phiền
Trên đỉnh đồi huyền hoặc
Lang thang đến địa đàng
Chàng dẫn bước vội vàng
Ngang tàng và mạnh mẽ
Cỏ vẫn tươi lấp lánh
Dưới ánh sáng trăng thanh
Qua rừng thẳm dệt thành
Đến tận nhà người Elves
Nàng vẫn đang nhảy múa
Để chàng vẫn lang thang
Giữa cô độc băng ngàn
Giữa đơn côi rừng thẳm
Chàng thường nghe tiếng gió
Lao vút như ánh dương
Giữa lá đoan giữa ngàn
Nhạc tuôn từ lòng đất
Lấn trốn thung lũng xưa
Những bài thơ còn mãi
Giữa những bó độc cần
Nối tiếp nhau cất tiếng
Rừng sồi thẳm tiếng riêng
Mùa đông rừng run rẩy

Chàng vẫn nghe tiếng nàng
Xa thăm bước rộn ràng
Lá bao năm rơi vãi
Ánh trắng sáng năm nào
Vội vô vạn vì sao
Trời vẫn đang tiết giá
Trên đỉnh đồi cao xa
Áo choàng nàng thoáng qua
Nàng múa, chân nàng xoay
Sương bạc cũng cuồng say
Đông qua nàng lại đến
Tiếng hát nàng vút cao
Để mùa xuân chợt chảy
Như tiếng chim ngân vang
Như thác lũ mưa ngàn
Tan thành muôn bọt nước
Giữa miền rừng sơn cước
Hoa elves nở chào xuân
Chân nàng lại chữa thương
Chàng ngóng chờ nàng đến
Múa và hát gần bên
Trên bãi cỏ bình yên
Và rồi nàng lại trốn
Nhưng chàng thật nhanh chân
Tincrcviel! Tincrcviel!
Chàng gọi nàng tha thiết
Bằng tên elves da diết;
Nàng ngừng lại lắng nghe
Trong một thoáng say mê
Nhưng một lời thần chú
Giọng chàng đầy quyến rũ:
Beren đã đến đây,
Tincrcviel mê say
Vào vòng tay tha thiết
Beren nhìn mắt biếc
Giữa suối tóc đen huyền,
Giữa trời đêm thăm thẳm
Sao run rẩy xa xăm

Chàng thấy ánh sao nàng
Phản chiếu cùng Tincrcviel
Nàng tiên của người elves,
Nàng trinh nữ thánh thần
Thông thái tựa hiền nhân
Suối tóc nàng đen thẳm
Cánh tay bạc lung linh
Định mệnh đã buộc ràng
Giữa họ và năm tháng
Núi lạnh lòng xám trắng,
Qua đồi thép cửa đen
Rừng thẳm chẳng nắng ngày
Biển Cách Ngăn giữa họ
Nhưng cuối cùng vẫn mặc
Họ lại được gặp nhau
Những tháng năm xưa cũ
Họ qua núi qua rừng
Với tiếng hát đón mừng

Người Sải Bước thở dài và ngừng lại một lúc trước khi ông nói trở lại. "Đó là một bài hát," ông nói, "theo cách thức được người Elves gọi là ann-thennath, nhưng rất khó để hát một cách tương ứng bằng Cách Nói Chung của chúng ta, và nó cũng chỉ là một tiếng vang của nó. Nó nói về cuộc gặp gỡ của Beren con trai của Barahir và Lcrcthien Tincrcviel. Beren là một người trần thế, nhưng Tincrcviel là con gái của Thingol, một vị Vua của người Elves ở Thế giới Giữa, khi thế giới này vẫn còn non trẻ; và nàng là nàng trinh nữ đẹp nhất trong số những người trẻ tuổi ở thế giới này. Khi mà những ngôi sao hiện lên trên màn sương ở những vùng đất phương Bắc vẫn còn là niềm yêu thích của nàng, và mặt nàng lấp lánh ánh sáng sao trời. Trong những ngày đó thì Kẻ Thù Vĩ Đại, mà Sauron vùng Mordor vẫn chỉ là một kẻ phục vụ vẫn hần, đang cư ngụ ở Angband ở miền Bắc, và các Elves ở miền Tây đã trở lại Thế giới Giữa đã gây ra cuộc chiến tranh với hần để phục hồi lại các Silmarils mà hần đã trộm mất; và những ông cha của Con Người đã trợ giúp người Elves. Nhưng Kẻ Thù đã chiến thắng và Barahir bị giết, còn Beren trốn thoát khỏi cuộc tàn sát khủng khiếp ở Rặng Núi Kinh Hoàng và đến với Vương Quốc Thingol ẩn sau khu rừng ở Neldoreth. Ở đây chàng bắt gặp tiếng hát của Lcrcviel, đó là Đêm Trong Gió, theo ngôn ngữ cổ. Nhiều nỗi buồn đau đã ập xuống họ sau đó, rồi họ bị chia cách khá lâu. Tincrcviel cứu Beren khỏi nhà ngục của Sauron, và họ cùng nhau vượt qua những mối nguy hiểm nghèo, và thậm chí còn đánh đổ Kẻ Thù Vĩ Đại khỏi ngai vàng của hần, và lấy khỏi cái vương miện thép của hần một trong ba Silmaril, những thứ châu báu sáng chói nhất, như là một món quà của chú rể của Lcrcthien cho Thingol cha của nàng. Nhưng cuối cùng Brên bị giết bởi Sói đến từ những cái cổng của

Angband, và chàng chết trong tay của Tincrcviel. Nhưng nàng đã lựa chọn sự trần tục, để có thể chết ở thế giới này, để có thể theo chàng; và những câu hát nói rằng họ đã gặp lại nhau đằng sau Biển Phân Cách, và sau một thời gian ngắn họ lại cùng sống và đi bên nhau một lần nữa ở những cánh rừng xanh, và họ đã cùng đi qua rất lâu trước khi thế giới này bị hạn chế lại. Đó là Lcrcthien Tincrcviel, người duy nhất giữa những chủng loài Elves đã thật sự chết và rời khỏi thế giới này, và họ đã mất nàng, người mà họ yêu thương nhất. Nhưng từ nàng, các dòng dõi của những lãnh chúa Elf có nguồn gốc từ xa xưa đã tồn tại giữa Con Người. Những thế hệ mà Lcrcthien là bà tổ vẫn còn sống, và tương truyền nói rằng dòng dõi của bà sẽ không bao giờ thất bại. Elrond vùng Rivendell là một trong những Dòng Dối này. Vì Beren và Lcrcthien sẽ sinh ra người thừa kế của Dior Thingol; Elwing Trắng của ông đã kết hôn với Edrenil, ông đã đưa thuyền qua vùng sương mù của thế giới vào những vùng biển của thiên đường với Silmarol trên lông mày của mình. Và Edrendil đã trở thành Vua của Nrcrmenor, là những người miền Tây."

Khi Người Sải Bước nói, họ thấy khuôn mặt của ông nhiệt thành lạ thường, sáng lên dưới ánh sáng đỏ của ngọn lửa. Mắt ông sáng lên, và giọng ông vang và sâu. Phía trên ông là bầu trời đen lấp lánh ánh sao. Thành linh một luồng ánh sáng nhạt xuất hiện phía trên cái ngai của Weathertop phía sau ông. Ánh trắng toả lan đang chậm chạp leo lên ngọn đồi đang phủ bóng phía trên ông, và những vì sao phía trên ngọn đồi tắt đi.

Câu chuyện đã tận. Các hobbit chuyển động và đuổi người ra. "Nhìn kia!" Merry nói. "Mặt Trăng đang lên: hẳn là trễ lắm rồi."

Những người khác nhìn lên. Thậm chí khi họ làm thế, họ vẫn thấy trên đỉnh của ngọn đồi có cái gì đó nhỏ và tối tương phản với ánh trắng đang lên. Nó có thể chỉ là một hòn đá lớn hoặc một hòn đá nhô ra trên luồng ánh sáng nhạt. Sam và Merry đứng dậy và đi ra khỏi ngọn lửa. Frodo và Pippin vẫn ngồi yên lặng. Người Sải Bước đang quan sát ánh trắng trên ngọn đồi một cách chăm chú. Tất cả đều có vẻ im ắng và tĩnh mịch, nhưng Frodo cảm thấy một cái lạnh lẽo chết người đang tràn ngập tim mình, bây giờ thì Người Sải Bước không còn nói nữa. Ông ngồi lại gần hơn bên ngọn lửa. Đúng lúc đó Sam chạy ngược trở về từ một bên thung lũng.

"Tôi không biết nó là gì," anh nói, "nhưng tôi chợt cảm thấy sợ. Tôi sẽ không ra khỏi cái thung lũng này dù bất kỳ giá nào; tôi cảm thấy có cái gì đó đang leo ngược lên vách đá."

"Anh có thấy gì không?" Frodo hỏi, bật dậy.

"Không, thưa ngài. Tôi không thấy gì, nhưng tôi không dừng lại để nhìn."

"Tôi có thấy cái gì đó," Merry nói, "hoặc tôi nghĩ là tôi đã thấy - ở phía tây nơi mà ánh đang ngã xuống những mặt đất bằng đằng sau bóng đen của những ngọn đồi, tôi nghĩ là có hai hay ba bóng đen ở đó. Họ có vẻ như đang chuyển động về hướng này."

"Hãy ở gần ngọn lửa, hướng mặt ra ngoài!" Người Sải Bước la lên. "Hãy giữ một số cây dài nhất trong tay mình!"

Họ ngồi đó, nín thở, im lặng và cảnh giác, với lưng quay về hướng ngọn lửa, mỗi người nhìn chăm chăm vào những bóng đen đang vòng quanh họ. Không có gì xảy ra. Không có âm thanh hoặc chuyển động nào trong bóng đêm. Frodo bật lên, ông cảm thấy rằng phải bẻ gãy sự im lặng: ông muốn hét vang lên.

"Suyt!" Người Sải Bước thì thầm. "Cái gì thế?" Pippin thốt lên cùng lúc đó.

Phía trên miệng của cái thung lũng nhỏ, ở bên phía ngọn đồi, họ cảm thấy hơn là nhìn thấy, một bóng đen nhóm dậy, một bóng hoặc nhiều hơn. Mọi việc nhanh chóng không còn gì để nghi ngờ nữa: ba hoặc bốn bóng đen cao lớn đang đứng ở phía trên bờ dốc, nhìn xuống phía họ. Chúng đen đến nỗi nhìn giống như những cái lỗ đen trên cái vùng bóng tối sâu phía sau chúng. Frodo cảm thấy rằng ông nghe thấy một tiếng rít khế như một hơi thở độc và cảm thấy rùng mình. Rồi những bóng đen chậm chạp tiến lên.

Sự khủng khiếp tràn ngập Pippin và Merry, và họ tự ném mình xuống nền đất. Sam lao về phía Frodo. Frodo cũng sợ chẳng kém các bạn mình là bao; ông run cầm cập như thể đang lạnh buốt, nhưng nỗi khủng khiếp của ông không nuốt chửng cái ý muốn thành linh được đeo chiếc Nhẫn vào. Ước muốn được làm điều này trỗi lên ông, và ông không còn nghĩ đến điều gì khác nữa. Ông quên phắt đến Gò Mộ, đến thông điệp của Gandalf; nhưng dường như có cái gì đó đang bắt ép ông bỏ qua các lời cảnh cáo, và ông muốn tuân theo nó. Chẳng còn hy vọng gì trốn thoát, hoặc làm điều gì khác, dù là tốt hay xấu: ông chỉ đơn giản cảm thấy là ông phải lấy chiếc Nhẫn ra và đeo vào ngón tay. Ông không thể nói được. Ông cảm thấy Sam đang nhìn mình, như thể anh biết rằng chủ mình đang gặp rắc rối lớn, nhưng ông không thể quay về phía anh. Ông nhắm mắt và run rẩy trong một lúc; nhưng sự kháng cự này trở nên không thể chịu đựng được nữa, và cuối cùng ông từ từ rút sợi dây ra, và luồn chiếc Nhẫn vào ngón tay trái. Ngay tức khắc, cho dù mọi thứ khác vẫn như cũ, âm đạm và tối tăm, các bóng đen trở nên rõ ràng một cách khủng khiếp. Ông có thể nhìn thấy bên dưới lớp vải bọc màu đen của chúng. Có tất cả năm bóng đen cao lớn: hai đứng trên bờ thung lũng, ba đang tiến lên. Khuôn mặt trắng của chúng đang chát bưng và cặp mắt không chút thương xót; dưới lớp áo khoác của chúng là những chiếc áo choàng màu xám dài, mái tóc màu xám dài phía trên của chúng được trùm những chiếc mũ trụ bạc; những cánh tay gầy guộc của chúng là những thanh gươm thép. Cặp mắt của chúng nhìn xuống ông và thiêu cháy ông, khi chúng lao vội về phía ông. Tuyệt vọng, ông rút thanh gươm của mình ra, và nó có vẻ như nó đang đỏ rực lên, như thể nó là một thanh củi. Hai trong số chúng ngừng lại. Tên thứ ba cao hơn những tên còn lại: tóc của hắn dài và loé sáng, và trên mũ trụ của hắn là một cái vương miện. Một tay hắn cầm một thanh gươm dài, và tay kia cầm một con dao; cả con dao và cánh tay đều loé lên những luồng sáng nhạt. Hắn băng tới vào nhào xuống Frodo.

Ngay lúc đó Frodo băng mình tới trên nền đất, và ông nghe thấy mình đang kêu thét lên thật lớn: O Elbereth! Gilthonie! Ngay lúc đó ông đâm xuống chân kẻ thù. Một tiếng thét đình tai nhức óc vang vọng khắp màn đêm; và ông đổ xuống đau đớn như thể một mũi phi tiêu lạnh giá vừa thấm độc vào vai trái của ông. Thậm chí khi ông bất tỉnh ông vẫn cảm thấy, như thể

xuyên qua một màn sương cuộn xoáy, hình bóng của Người Sải Bước đang lao bổ ra khỏi màn tối với một thanh gỗ bốc lửa trên cả hai tay. Với một nỗ lực cuối cùng, Frodo buông rơi gương, tháo chiếc Nhẫn ra khỏi ngón tay và nắm chặt tay phải của mình trên nó.

BAY QUA KHÚC CẠN

Khi Frodo tỉnh dậy, ông thấy mình vẫn còn nắm chặt chiếc Nhẫn một cách tuyệt vọng. Ông đang nằm bên ngọn lửa, lúc này đã được vun cao và cháy sáng rực rỡ. Ba người bạn đồng hành của ông đang cúi xuống bên ông. "Chuyện gì đã xảy ra? Ông vua nhọt nhạt ấy là ai?" ông hỏi như điên dại. Họ quá vui mừng khi nghe tiếng của ông đến nỗi không trả lời trong một lúc; hoặc có thể là họ chẳng hiểu ông hỏi gì. Cuối cùng, qua Sam ông biết được là họ chẳng thấy gì ngoài những bóng đen mờ ảo đang tiến về phía họ. Bất thành linh Sam hoảng hốt khi thấy rằng chủ mình đã biến mất; và ngay lúc đó một bóng đen ào về phía anh, và anh ngã ra. Anh nghe thấy giọng của Frodo, nhưng có vẻ như nó vang đến từ một khoảng cách xa, hoặc từ dưới lòng đất, đang vọng lên những từ kỳ lạ. Họ không thấy gì hơn, cho đến khi họ vấp qua cơ thể của Frodo, đang nằm như đã chết rồi, mặt úp xuống bãi cỏ, thanh gươm nằm ở dưới ông. Người Sải Bước ra lệnh cho họ đỡ ông lên và đặt ông nằm bên cạnh đồng lửa, rồi ông ta biến đi đâu mất. Và một khoảng thời gian dài đã trôi qua.

Sam rõ ràng là đã bắt đầu nghi ngờ về Người Sải Bước; nhưng trong khi họ đang nói chuyện thì ông đã trở về, thành linh hiện ra từ bóng tối. Họ giật mình, Sam rút gươm và đứng trước Frodo; nhưng Người Sải Bước nhanh chóng quỳ một chân xuống.

"Tôi không phải là một Kỵ Sĩ Đen, Sam ạ," ông dịu dàng nói, "hay là một bọn với chúng. Tôi đã thử cố khám phá sự di chuyển của chúng; nhưng tôi không tìm thấy gì hết. Tôi không thể nghĩ được vì sao chúng lại bỏ đi và không tấn công trở lại. Nhưng không hề có cảm giác gì về sự hiện hữu của chúng ở bất kỳ đâu gần đây."

Khi ông nghe thấy những gì Frodo kể lại, ông trở nên vô cùng tập trung, rồi ông lắc đầu và thở dài. Rồi ông ra lệnh cho Pippin và Merry đun càng nhiều nước nóng càng tốt trong những cái ấm nhỏ, và dùng nó để rửa vết thương.

"Giữ cho lửa cháy đều, và giữ cho Frodo ấm!" ông nói. Rồi ông đứng dậy và bước đi, và nói với Sam. "Tôi nghĩ là lúc này tôi đã hiểu rõ hơn," ông khẽ giọng nói, "Có vẻ như chỉ có năm kẻ thù. Vì sao tất cả bọn chúng chưa đến đây, tôi không biết; nhưng tôi không nghĩ là chúng chờ đợi sự kháng cự. Chúng đã rút lui vì vấn đề thời gian. Nhưng không xa đây, tôi sợ là thế. Chúng sẽ trở lại vào một đêm khác, nếu chúng ta không thể trốn thoát. Chúng có thể chỉ đợi, bởi vì chúng nghĩ rằng mục tiêu của chúng đã gần như hoàn thành, và chiếc Nhẫn không thể bay đi đâu xa. Sam ạ, tôi sợ rằng chúng tin rằng chủ của anh đã bị một vết thương chết người sẽ khuất phục ông ấy theo ý muốn của chúng. Chúng ta sẽ thấy!" Sam nấc lên đầy lệ. "Đừng tuyệt vọng!" Người Sải Bước nói. "Bây giờ thì anh phải tin tôi. Frodo của anh được làm bằng những chất liệu cứng rắn hơn là tôi đoán, cho dù Gandalf đã nói thế. Ông ta đã không bị giết, và tôi nghĩ rằng ông ta kháng cự lại sức mạnh ma quỷ của vết thương lâu hơn các kẻ thù của ông mong đợi. Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp đỡ và chữa cho ông ta. Hãy bảo vệ ông ấy cho tốt, trong khi tôi đang đi!" Ông vội vã lao đi và biến mất vào bóng tối.

Frodo ngủ gà ngủ gật, cho dù vết thương của ông đang phục hồi chậm chạp, và một cơn lạnh chết người đang lan toả từ vai ông xuống tay và sườn. Các bạn của ông quan sát ông, làm ấm cho ông, và rửa vết thương cho ông. Đêm chậm chạp trôi đi trong mỗi mét. Bình minh đã hiện ra trên bầu trời, và thung lũng đang phủ đầy ánh sáng xám, khi mà Người Sải Bước cuối cùng đã trở lại.

"Nhìn này!" ông kêu lên; và ông khom người nhắc lên từ mặt đất một cái áo khoác đen nằm ẩn trong bóng tối. Phía trên nó một foot có một đường viền bị chém rách. "Đó là nhát gươm của Frodo," ông nói. "Tôi sợ là nó chỉ làm cho kẻ thù của ông bị thương,; bởi vì nó không gây ra tác hại gì, những tất cả những đường gươm gây ra vết đâm này là vị Vua khủng khiếp của chúng. Cái tên của hắn càng khủng khiếp hơn nữa, Elbereth."

"Và khủng khiếp hơn nữa với Frodo là cái này!" ông lại cúi xuống và nhắc lên một con dao dài mỏng. Ánh sáng lạnh toả ra bên trong nó. Khi Người Sải Bước nâng nó lên họ thấy gần cuối lưỡi của nó có một vết khía và một điểm bị bẻ gãy. Nhưng thậm chí khi ông đưa nó lên trong ánh sáng, họ vẫn nhìn nó đầy kinh hãi, bởi vì lưỡi gươm dường như đang tan chảy, và biến mất như một làn khói trong không khí, chỉ còn để lại cái chuôi trên tay Người Sải Bước. "Trời ơi!" ông kêu lên. "Đó chính là lưỡi dao bị nguyên đã gây ra vết thương. Bây giờ còn rất hiếm kỹ năng có thể dùng để chữa lành lại được những vết thương từ những thứ vũ khí ma quỷ này. Nhưng tôi sẽ làm tất cả những gì tôi có thể."

Ông ngồi xuống trên nền đất, và đặt cái chuôi dao găm trên đầu gối mình, rồi ông hát vang chậm rãi một bài hát bằng một thứ ngôn ngữ cổ. Rồi ông đặt nó sang một bên, ông quay sang Frodo và nói bằng những lời nhẹ nhàng mà những người khác không thể nghe được. Từ một cái túi nhỏ ở thắt lưng, ông rút ra những cái lá dài.

"Những cái lá này," ông nói, "tôi đã đi khá xa để tìm; vì cái cây này không mọc trên những ngọn đồi trọc; mà từ những bụi cây ở xa phía nam của Con Đường. Tôi tìm thấy nó trong bóng tối bởi mùi của những chiếc lá của nó." Ông chà nát một chiếc lá trong những ngón tay của mình, và nó toả ra một mùi thơm ngọt và hăng. "May mắn là tôi có thể tìm được nó, bởi vì nó là một dược thảo mà Con Người ở phía Tây đã mang đến cho Thế Giới Giữa. Họ đặt tên cho nó là Athelas, bây giờ thì nó mọc rải rác và chỉ có ở những nơi gần chỗ của họ ở hoặc cắm trại vào ngày xưa; và ở phương Bắc thì không ai biết nó, ngoại trừ những ai đã đi vào Hoang Dã. Nó có những tính năng vĩ đại, nhưng với một vết thương như thế này thì khả năng cứu chữa của nó là rất nhỏ."

Ông ném nắm lá vào nước sôi và rửa vết thương trên vai Frodo. Mùi của hơi nước thật dễ chịu, và những ai không bị thương đều cảm thấy tâm hồn mình trở nên tĩnh lặng và thoải mái. Loài dược thảo nào cũng có chút tác dụng với vết thương, vì Frodo cảm thấy vết thương và cả cảm giác giá buốt đang dịu đi ở bên sườn mình; nhưng tay ông vẫn chưa trở lại với sự sống, và ông không thể nâng lên hay dùng lại bàn tay mình. Ông vô cùng hối hận về sự ngu dốt của mình, và trách mắng mình thậm tệ về sự thiếu ý chí; bởi vì bây giờ ông đã nhận thức rằng khi đeo chiếc Nhẫn vào ông đã không tuân theo ước muốn của chính mình

mà theo lệnh của kẻ thù. Ông tự hỏi là mình có phải chịu tàn tật vĩnh viễn không, và bây giờ làm sao họ có thể tiếp tục cuộc hành trình. Ông cảm thấy quá yếu không thể đứng dậy nổi. Những người khác thảo luận về chính vấn đề này. Họ nhanh chóng quyết định rằng phải rời khỏi Weathertop càng sớm càng tốt. "Bây giờ tôi nghĩ rằng," Người Sải Bước nói, "kẻ thù sẽ quan sát nơi suốt mấy ngày qua. Nếu Gandalf đã từng đến đây, thì ông hẳn phải rời đi, và ông sẽ không trở lại. Dù thế nào thì khi đêm xuống chúng ta sẽ ở trong một tình thế vô cùng nguy hiểm từ cuộc tấn công đêm qua, và chúng ta khó mà gặp mỗi nguy hiểm nào hơn dù đi bất kỳ đâu."

Ngay khi trời đã sáng rõ, họ vội vã ăn và đóng gói hành lý. Frodo không thể đi, nên họ chia số hành lý thành bốn phần lớn hơn, và đặt Frodo lên con ngựa lùn. Trong vài ngày gần đây thì tình trạng của con vật tội nghiệp này đã cải thiện tuyệt vời; và có vẻ như nó đã béo hơn và khoẻ hơn, và bắt đầu tỏ ra quyến luyến những người chủ mới, đặc biệt là Sam. Sự đối xử của Bill Dầy Dương Xỉ hẳn là rất tệ và cuộc hành trình vào nơi hoang dã thế này hẳn là tốt hơn nhiều so với cuộc sống trước đây của nó.

Họ bắt đầu khởi hành về phía nam. Điều này có thể nghĩa là băng qua Con Đường, nhưng nó là con đường nhanh nhất để đến những nơi nhiều rừng hơn. Và họ cần chất đốt; vì Người Sải Bước nói rằng Frodo cần phải được giữ ấm, đặc biệt là về đêm, trong khi lửa sẽ bảo vệ tất cả họ. Đó cũng là kế hoạch của ông để làm ngắn cuộc hành bằng cách cắt ngang cái vòng lặp lớn của Con Đường: từ phía đông đằng sau Weathertop nó đổi hướng và rẽ một hướng rất rộng về phía bắc.

Họ chậm chạp và cẩn thận vòng về những vách đá ở tây nam ngọn đồi, và tiến đi một lúc bên lề Con Đường. Không có dấu hiệu của các Kỳ Sĩ. Nhưng thậm chí khi họ đang vội vã băng qua họ vẫn nghe từ phía xa có hai tiếng la: một giọng lạnh giá cất tiếng gọi và một giọng lạnh giá trả lời. Họ rùng mình và tiến tới trước, và tiến vào những bụi rậm ở phía trước. Vùng đất phía trước họ dốc về hướng nam, nhưng nó rất hoang dã và không có đường xá gì cả; những bụi rậm và những thân cây cằn cỗi trong những lối đi dày với những khoảng trống cằn cỗi nằm giữa. Cỏ thì ít, khô cằn và xám xịt; những chiếc lá trên các bụi cây thì phai màu và rơi rụng. Đó là một vùng đất không niềm vui, và cuộc hành trình của họ thì chậm chạp và u ám. Họ nói chuyện rất ít khi họ lê bước đi. Tim Frodo đầy đau buồn khi ông quan sát họ đi cạnh ông, đầu cúi xuống và lưng họ oằn lên vì hành lý. Thậm chí Người Sải Bước cũng dường như mệt mỏi và nặng nề.

Trước khi ngày đi bộ đầu tiên chấm dứt thì vết thương của Frodo lại bắt đầu đau trở lại, nhưng ông không nói gì về chuyện này suốt một lúc lâu. Bốn ngày trôi qua mà không có sự thay đổi gì nhiều về nền đất hay phong cảnh, ngoại trừ việc phía sau họ Weathertop đang chậm chạp chìm dần, và phía trước họ thì những ngọn núi phía xa có vẻ gần hơn một chút. Nhưng từ đó đến nay họ vẫn không thấy hay không nghe những tiếng kêu chứng tỏ kẻ thù đang đánh dấu đường hay đang đuổi theo họ. Họ rất sợ những giờ buổi tối, và cắt cử từng đôi canh gác trong đêm, chờ đợi để thấy những bóng đen lén lút xuất hiện bất kỳ lúc nào

trong màn đêm sấm, được chiếu sáng lờ mờ bởi ánh trăng sau màn mây; nhưng họ không thấy gì, và không nghe thấy gì ngoài tiếng những chiếc lá và cỏ quắt queo. Họ chưa hề có cảm giác về sự hiện hữu ma quỷ đã áp đến họ trước cuộc tấn công trong thung lũng. Có vẻ như đang tràn trề hy vọng rằng các Kỵ Sĩ đã lại lạc lối họ. Có thể chúng đang chờ đợi để thực hiện một cuộc phục kích ở vùng đất hẹp chằng?

Đến cuối ngày thứ năm thì vùng đất bằng phẳng được nâng dần lên ra khỏi vùng thung lũng cạn rộng rãi mà họ đã đi xuống. Lúc này thì Người Sải Bước đã chuyển lối đi của họ về hướng Bắc, và đến ngày thứ sáu thì họ đã đến được đỉnh của một đường dốc dài thoải, rồi họ thấy phía trước là cả mớ đồi gỗ lộn xộn. Từ xa phía dưới họ có thể thấy Con Đường đã uốn vòng qua chân những ngọn đồi; và ở phía phải của họ một con sông xám đang sáng mờ lên trong ánh mặt trời nhàn nhạt. Ở khoảng cách xa họ có thể thoáng thấy một con sông khác trong thung lũng đá nửa bị sương mù che phủ.

"Tôi sợ là chúng ta phải trở lại Con Đường một lúc," Người Sải Bước nói. "Bây giờ chúng ta phải đến Con Sông Hoarwell, mà người Elves gọi là Mithêithl. Nó chảy dọc ra khỏi Ettenmoors, đổ lượn xuống phía bắc của Rivendell, và nhập vào dòng Nước To ở phía Nam. Sau đoạn đó thì một số người gọi là Lũ Xám. Đó là một con nước lớn trước khi nó đến được với Biển. Không có cách nào vượt qua nó từ dưới nguồn của nó ở Ettermoors, ngoài trừ Cây Cầu Cuối Cùng mà Con Đường băng qua."

"Thế con sông kia mà chúng ta có thể thấy từ xa ở đấy là gì?" Merry hỏi.

"Đó là Nước To, Bruinen của Rivendell," Người Sải Bước trả lời. "Con Đường chạy băng qua lề của những ngọn đồi suốt nhiều dặm từ Cây Cầu dẫn đến Khúc Cạn của Bruinen. nhưng tôi vẫn chưa nghĩ xem chúng ta sẽ băng qua dòng nước bằng cách nào. Từng con sông nối tiếp nhau! Chúng ta sẽ thật sự may mắn nếu Cây Cầu Cuối Cùng không chống lại chúng ta."

Ngày hôm sau, vào lúc sáng sớm, họ lại đi xuống vùng biên giới của Con Đường. Sam và Người Sải Bước đi trước, nhưng họ không thấy dấu hiệu gì của bất kỳ người lữ khách hay kỵ sĩ nào. Dưới bóng tối của những ngọn đồi ở đây có chút nước mưa. Người Sải Bước cho rằng nó đã rơi xuống hai ngày trước đây, và đã làm trôi đi tất cả các dấu chân. Không có người cưỡi ngựa nào băng qua đây từ lúc đó, như những gì mà ông có thể thấy. Họ vội vã lao dọc đi hết tốc lực, và sau một vài dặm thì họ thấy Cây Cầu Cuối Cùng phía trước, ở dưới đỉnh của một đường dốc phẳng ngắn. Họ sợ phải thấy những bóng đen đợi sẵn ở đấy, nhưng họ không thấy gì. Người Sải Bước dẫn họ đến ẩn dưới một bụi cây ở bên Con Đường, trong khi ông đi về phía trước để thám hiểm.

Một lúc sau ông vội vã quay về. "Tôi không thấy dấu hiệu nào của kẻ thù," ông nói, "và tôi không biết là điều này có ý nghĩa như thế nào. Nhưng tôi tìm thấy một thứ rất lạ."

Ông chìa tay ra, và đưa ra một mẫu châu báu màu xanh nhạt. "Tôi thấy nó ở trong đám bùn giữa Cây Cầu," ông nói. "Đó là beryl, một hòn đá của người elf. Nó được đặt đó, hay chỉ vô tình rơi xuống, tôi không thể nói được; nhưng nó mang cho tôi hy vọng. Tôi sẽ dùng nó như

một dấu hiệu rằng chúng ta có thể băng qua Cây Cầu; nhưng sau đó thì tôi không dám đến với Con Đường mà không có một dấu hiệu rõ hơn."

Và họ lại tiếp tục đi ngay. Họ băng qua Cây Cầu một cách an toàn, chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng nước xoáy qua ba cổng vòm lớn. Đi một dặm nữa họ đi vào một khe núi dẫn về phía bắc xuyên qua những dãy đất dốc nằm ở phía trái Con Đường. Ở đấy Người Sải Bước rẽ sang một bên, và họ sớm thấy mình lạc trong một vùng mờ thẫm những thân cây tối tăm mọc đầy giữa chân của những ngọn đồi ủ rũ.

Các hobbit vui mừng khi được rời khỏi những vùng đất u ám và Con Đường nguy hiểm; nhưng vùng đất này có vẻ đe dọa và không thân thiện. Khi họ đi tiếp thì những ngọn đồi có vẻ được nâng dần lên. Đây đó trên những rẻo cao và chóp núi họ thoáng thấy những bức tường đá cổ đại, và những ngọn tháp bị huỷ hoại: chúng có một vẻ rất đáng ngại. Frodo, người không phải đi bộ, có thời gian để nhìn về phía trước và nghi nghĩ. Ông nhớ lại câu chuyện của Bilbo về cuộc hành trình của ông và những ngọn tháp đầy đe dọa ở những ngọn đồi phía bắc Con Đường, trong làng quê gần với khu rừng Quỷ Khổng Lồ nơi mà cuộc phiêu lưu nghiêm trọng đầu tiên của ông đã xảy ra. Frodo đoán là rằng lúc này họ đang ở cùng một vùng đất, và tự hỏi không biết họ có vô tình băng qua gần nơi đó không.

"Ai sống trong vùng đất này?" ông hỏi. "Và ai đã dựng lên những ngọn tháp này?" Đây là vùng đất quỷ khổng lồ à?"

"Không!" Người Sải Bước nói. "Quỷ Khổng Lồ không biết xây dựng. Không ai sống ở vùng đất này cả. Con Người đã từng sống ở đây, trước đây rất lâu; nhưng hiện nay không còn nữa. Họ trở thành thành những con người độc ác, như truyền thuyết đã kể, vì họ đã ở dưới bóng tối của Angmar. Nhưng tất cả đã bị phá huỷ trong cuộc chiến tranh đã dẫn Vương quốc Phía Bắc đến sự kết liễu của nó. Nhưng lúc này thì những ngọn đồi đã quên lãng nó từ rất lâu, cho dù bóng tối vẫn còn nằm trên vùng đất."

"Ông đã biết về câu chuyện này ở đâu, nếu như tất cả các vùng đất đều vắng lặng và quên lãng?" Peregrin hỏi. "Chim chóc và muông thú không kể lại những câu chuyện này cho con cháu của chúng."

"Người thừa kế của Elendil kô quên lãng tất cả mọi chuyện trong quá khứ," Người Sải Bước nói; "và còn nhiều thứ khác tôi không thể kể vẫn còn được nhớ ở Rivendell." "Ông có thường đến Rivendell chứ?" Frodo nói. "Thường," Người Sải Bước nói. "Tôi sống ở đấy một thời gian, và tôi vẫn thường về đó khi có thể. Trái tim của tôi ở đấy, nhưng số phận của tôi không phải là ngồi nghỉ ngơi an bình, thậm chí trong những ngôi nhà yên ả ở Elrond."

Lúc này những ngọn đồi bắt đầu vây lấy họ. Con Đường đằng sau họ dẫn đến Sông Bruinen, nhưng cả hai đều đã khuất khỏi tầm nhìn. Các lữ khách đi vào một thung lũng dài; hẹp, chẻ sâu, tối tăm và lặng lẽ. Cây cối với những gốc rễ già và chằng chịt treo rủ xuống các vách đá, và dòn lại đằng sau những vách dốc cao của rừng thông.

Các hobbit trở nên rất mệt mỏi. Họ đi rất chậm, bởi vì họ băng qua một vùng đất không đường xá, ngổn ngang cây ngã và đá vỡ. Khi có thể thì họ tránh phải leo để đỡ cho Frodo, và

bởi vì thật sự rất khó để tìm một con đường dẫn lên khỏi những thung lũng hẹp. Họ đã trải qua hai ngày tại đây khi thời tiết bắt đầu ẩm ướt. Gió bắt đầu thổi mạnh ra khỏi phía Tây và rải nước xuống những vùng biển phía xa trên những cái đầu đen của những ngọn đồi trong những cơn mưa như trút nước. Đến hoàng hôn thì họ đã ướt đẫm, và buổi cắm trại của họ cực kỳ ẩm ướt, vì họ không có thứ gì để đốt lửa cả. Ngày tiếp theo thì những ngọn đồi vẫn tiếp tục nhô lên cao hơn và dốc hơn phía trước họ, và họ bắt buộc phải quay sang phía bắc, ra khỏi lối đi của mình. Người Sải Bước có vẻ như bắt đầu lo lắng: họ đã ra khỏi Weathertop gần mười ngày, và số lương thực dự trữ của họ đã bắt đầu giảm đi nhiều. Trời vẫn tiếp tục mưa.

Đêm đó họ cắm trại trên một dải đá với một bức tường đá phía sau, ở đây có một cái hang cạn, một cái hốc nông ăn vào vách đá. Frodo không ngủ được. Cái lạnh và ẩm ướt khiến cho vết thương của ông càng đau hơn bao giờ hết. và sự đau nhức cùng với cảm giác lạnh khiến khiến ông không thể ngủ. Ông nằm sấp, quay đi quay lại và lắng nghe một cách khiếp sợ những tiếng động trộm thềm của ban đêm: gió thổi trên các kẽ đá, nước nhỏ giọt, một vết nứt, tiếng rơi túc tắc thành linh của những hòn đá. Ông cảm thấy như các bóng đen đang tiến tới vây phủ lấy ông; nhưng khi ông ngồi dậy thì ông không thấy gì ngoài cái lưng của Người Sải Bước đang ngồi gù lên, nhả khói từ cái tẩu, và quan sát. Ông nằm xuống trở lại và chìm vào những giấc mơ khó chịu, trong đó ông đang đi trên cỏ trong ngôi vườn ở Quận của ông, nhưng có vẻ như nhạt nhoà và mơ hồ, không rõ ràng như những cái bóng đen cao lớn đang đứng nhìn xuống từ trên hàng rào.

Vào buổi sáng, ông thức dậy và thấy là mưa đã ngừng rơi. Những đám mây vẫn dày, nhưng chúng đang tan dần, và những khoảng trời xanh nhạt đã xuất hiện giữa chúng. Gió đang thổi trở lại. Họ không khởi hành sớm. Ngay sau bữa ăn sáng lạnh lẽo và đơn sơ, Người Sải Bước lại một mình bỏ đi, nói những người khác ở lại dưới bờ vách đá, cho đến khi ông quay lại. Ông leo lên, nếu ông có thể, và nhìn lại dải đất.

Khi ông trở xuống thì ông không nói gì chắc chắn. "Chúng ta đã đi quá xa về phía bắc," ông nói, "và chúng ta phải tìm một con đường nào đó để trở lại phía nam. Nếu chúng ta cứ tiếp tục thì chúng ta sẽ đi vào Ettendales nằm xa ở phía bắc của Rivendell. Đó là vùng đất của quỷ khổng lồ, và tôi không biết nhiều về nơi đó. Có thể là chúng ta sẽ tìm thấy đường qua và vòng đến Rivendell ở phía bắc; nhưng nó sẽ rất dài, vì tôi không biết đường, và bước chân của chúng ta sẽ không đến nơi được. Vì vậy bằng cách nào đó chúng ta phải tìm cho được Khúc Cạn Bruinen."

Trong phần còn lại của ngày họ bò lên những bờ đường đầy đá. Họ tìm thấy một lối đi nằm giữa hai ngọn đồi dẫn họ vào một thung lũng chạy về phía đông nam, hướng mà họ đang muốn đi; nhưng đến cuối ngày thì họ lại thấy con đường của mình lại bị chặn ngang bởi một mỏm đất cao; những cạnh tối của nó tương phản với bầu trời mờ lờm chớm rạng của một lưới cửa cùn. Họ phải lựa chọn giữa việc quay lại hoặc leo qua nó. Họ quyết định là thử leo lên trước, nhưng việc này cho thấy là rất khó khăn. Liền đó Frodo bắt buộc phải xuống

ngựa và cố leo lên bằng chân. Thậm chí như thế họ cũng thường thấy khá tuyệt vọng để dẫn bọn ngựa lùn lên, hoặc thật sự tìm một con đường cho chúng, khi chúng đang chở nặng như thế. Ánh sáng đã gần như tắt, và tất cả họ đã kiệt sức, thì cuối cùng họ cũng đến được đỉnh. Họ leo vào một đoạn đèo yên ngựa nằm giữa hai điểm cao nhất, và vùng đất lại đổ xuống cheo leo trở lại, chỉ với một khoảng cách ngắn phía trước. Frodo đổ mình xuống, và nằm vật ra đất run rẩy. Tay ông chẳng còn sức sống, sườn và vai ông thì như có một cái móng vuốt lạnh giá đang bấu vào. Cây cối và vách đá chung quanh ông vẻ như đầy tối tăm và ẩm đạm.

"Chúng ta không thể đi xa hơn nữa." Merry nói với Người Sải Bước. "Tôi sợ là như thế là quá nhiều cho Frodo. Tôi lo lắng cho cậu ta đến phát khiếp. Chúng ta làm gì đây? Ông nghĩ là ở Rivendel họ sẽ cứu chữa được cho cậu ta không, nếu chúng ta đến được đấy?"

"Chúng ta sẽ xem," Người Sải Bước trả lời. "Tôi không thể làm gì hơn ở nơi hoang dã này; và chính vì vết thương của ông ta mà tôi rất lo lắng vội vã. Nhưng tôi đồng ý là tối nay chúng ta không thể đi xa hơn nữa."

"Có chuyện gì với chủ tôi thế?" Sam hỏi bằng một giọng thấp, nhìn đầy van lơn về phía Người Sải Bước. "Vết thương của ông ấy nhỏ thôi mà, và nó đã gần như liền da. Chẳng có gì ngoài một vết lạnh trắng trên vai ông ấy."

"Frodo đã bị vũ khí của Kẻ Thù chạm vào," Người Sải Bước nói, "và có một loại chất độc hay phép quỷ nào đó mà vượt tống nó ra vượt ra ngoài khả năng của tôi. Nhưng hãy giữ hy vọng, Sam ạ."

Đêm rất lạnh trên mỏm đất cao này. Họ nhóm một ngọn lửa nhỏ dưới cái gốc đầy máu của một ngọn thông già, nó rũ xuống một hố cạn: nhìn giống như thể có một hòn đá đã được lấy ra khỏi đấy. Họ ngồi tụm lại bên nhau. Gió thổi giá lạnh theo con đường, và họ nghe thấy những đỉnh cây rũ xuống bên dưới đang rên rỉ và thở dài. Frodo nằm nửa mơ nửa tỉnh, tưởng tượng đến những cái cánh tối tăm không có tận cùng đang vẫy mạnh phía trên ông, và rồi trên những cái cánh đó những kẻ truy đuổi đang tìm kiếm ông ở tất cả mọi hang hốc trên những ngọn đồi.

Bình minh của buổi sáng đang đến rạng rỡ và vui tươi; không khí trong lành, ánh sáng hiện ra mờ ảo và rõ ràng trên bầu trời đã tạnh mưa. Tâm hồn họ lại được khuyến khích, nhưng họ chờ mặt trời để sưởi ấm tay chân đã giá lạnh cứng cả lại của mình. ngay khi nó vừa toả sáng, Người Sải Bước đã dẫn Merry đi cùng với ống để khảo sát vùng đất ở trên cao phía đông của con đường. Mặt trời đã lên và đang toả sáng rực rỡ khi họ trở lại với nhiều tin tức tốt lành hơn. Lúc này thì có vẻ như họ đã đi đúng đường. Nếu tiếp tục đi xuống sườn xa hơn của mỏm đất, họ sẽ đến được Rặng Núi phía bên trái. Ở một số nẻo đường phía trước Người Sải Bước đã lại thấy lại được Nước To, và ông biết rằng, cho dù đang ẩn sau tầm nhìn, Con Đường đến Khúc Cạn đang nằm không xa Dòng Sông và đang nằm ở một bên sườn gần với họ nhất.

"Chúng ta phải trở lại Con Đường," ông nói. "Chúng ta không thể hy vọng tìm thấy một con đường băng qua những ngọn đồi này. Dù cho mỗi nguy hiểm nào có thể đang bao vây nó, thì Con Đường vẫn là lối duy nhất của chúng ta để đến được Khúc Cạn."

Ngay khi đã ăn xong thì họ bắt đầu khởi hành trở lại. Họ chậm chạp leo xuống sườn phía nam của mỏm đất; nhưng con đường này hoá ra lại dễ hơn họ tưởng nhiều, vì bờ vách ở phía này đỡ dốc hơn nhiều, và nhanh chóng sau đó Frodo đã có thể cưỡi ngựa trở lại. Con ngựa già tội nghiệp của Bill Dầy Dương Xỉ đã bộc lộ một tài năng bất ngờ trong việc tìm đường, và đã tránh được cho chủ nó tất cả những cái xóc nảy có thể. Tinh thần của cả đội lại lên trở lại. Thậm chí cả Frodo cũng cảm thấy khá hơn trong ánh sáng ban ngày, nhưng chốc chốc thì lại có như có một màn sương phủ trước tầm nhìn của ông, và ông vẫy tay trước mắt mình.

Pippin vượt lên trước những người khác một khoảng. Thành linh ông quay lại và gọi với họ. "Có một con đường ở đây!" ông la lên.

Khi họ đến tới chỗ ông, họ thấy rằng ông đã không sai: ở đấy rõ ràng là mở đầu của một con đường, đang leo lên với nhiều khúc lượn dẫn ra khỏi những cánh rừng nằm phía dưới và biến ra khỏi đỉnh đồi phía sau. Trong những vùng đấy này nó mờ nhạt và mọc cao lên, hoặc bị chẹn với những hòn đá rơi và cây cối, nhưng có vẻ như đã có một lúc nó được dùng rất nhiều. Đó là một con đường được tạo ra từ những cánh tay mạnh mẽ và đôi chân rắn chắc. Đó đây là những cái cây già đã bị chặt hoặc đốn ngã, và những hòn đá to đã được chẻ ra hoặc nghiêng về một bên để mở đường. Họ đi theo lối mòn này một lúc, vì nó cho họ lối đi dễ dàng nhất để đi xuống, nhưng họ đi rất cẩn thận, và sự lo lắng của họ càng gia tăng khi họ vào những cánh rừng tối, và con đường trở nên rõ và rộng hơn. Thành linh một dãy cây linh sam hiện ra chạy dốc xuống theo đường vách, rồi đột ngột rẽ về hướng trái của những vách đá của ngọn đồi. Khi họ đến được ngã rẽ, họ nhìn quanh và thấy một con đường dẫn lên một dãy đất phía dưới bề mặt của một vách thấp đầy cây cối. Trên bức tường đá ở đấy là một cái cửa quanh co khép hờ trên một cái bản lề lớn.

Tất cả họ dừng lại bên ngoài cánh cửa. Hẳn là một cái hang hoặc một căn phòng đá đặng say, nhưng trong vùng tối mờ bên trong thì không thể thấy được gì cả. Người Sải Bước, Sam và Merry dùng tất cả sức mạnh của mình để cố đẩy cánh cửa mở rộng hơn, và rồi Người Sải Bước và Merry đi vào. Họ không đi xa, vì trên nền đất đầy những cái xương cũ, và không thể thấy gì khác gần lối vào ngoại trừ một số những cái lọ và bình vỡ to tướng trống rỗng.

"Chắc chắn rằng đây là một cái hang của quỷ khổng lồ, nếu như đã từng có một tên ở đây!" Pippin nói.

"Ra thôi nào, cả hai ông, và chúng ta hãy đi thôi. Bây giờ thì chúng ta đã biết ai là người đã tạo ra con đường này và chúng ta nên đi nhanh thôi."

"Không cần đâu, tôi nghĩ vậy," Người Sải Bước nói, gọi vọng ra. "Chắc hẳn rằng đây là một cái hang của quỷ khổng lồ, nhưng có vẻ như nó đã được bỏ hoang từ lâu lắm rồi. Tôi không

nghĩ là chúng ta cần phải sợ. Nhưng cứ để chúng ta cẩn thận tiếp tục đi xuống đã, và chúng ta sẽ xem."

Con đường lại tiếp tục dẫn lên từ nền đất, và lại rẽ phải bằng qua một khoảng đất bằng phẳng đâm vào vách rừng dày bên dưới. Pippin, không thích tỏ ra cho Người Sải Bước thấy là ông đang sợ, tiếp tục đi đầu với Merry. Sam và Người Sải Bước đi sau, mỗi người một bên con ngựa lùn của Frodo, vì con đường bây giờ đã đủ rộng cho bốn hoặc năm hobbit cùng sống bước. Nhưng họ đi chưa được bao xa thì Pippin quay lại, theo sau là Merry. Cả hai đều có vẻ khiếp đảm."

"Có những tên quỷ khổng lồ!" Pippin hỗn hển. "Chúng ở ngay phía dưới trong những cánh rừng cách đây không xa. Chúng tôi đã thoáng thấy chúng qua những thân cây. Chúng rất lớn!"

"Chúng ta sẽ đến và quan sát chúng," Người Sải Bước nói, nhặt một cái gậy lên. Frodo không nói gì, nhưng Sam có vẻ rất sợ.

Mặt trời lúc này đã lên cao, và nó chiếu sáng xuống qua những cành cây đã bị dạt bớt của những ngọn cây, và chiếu sáng rõ con đường bằng những vệt sáng. Họ thỉnh thoảng lại bên một lẽ đường, và nhìn xuyên qua các thân cây, nín thở. Có những tên quỷ khổng lồ đang đứng đó: ba tên lớn. Một tên đang khom mình xuống, và hai tên kia đang đứng nhìn hẩn.

Người Sải Bước bước thẳng đến một cách hờ hững. "Đứng thẳng dậy, cục đá già này!" ông nói, và đập cái gậy của mình lên tên khổng lồ đang khom xuống.

Không có gì xảy ra. Các hobbit há hốc mồm kinh hãi, và rồi Frodo bật cười. "À!" ông nói. "Chúng ta đã quên lịch sử gia đình mình rồi! Đây hẳn chính là ba tên đã bị ông Gandalf bắt, đang tranh cãi xem cách nào thích hợp để nấu chín mười ba người lùn và một hobbit."

"Tôi không biết là chúng ta đang ở gần nơi ấy!" Pippin nói. Ông biết rõ chuyện này. Bilbo và Frodo thường hay kể lại nó; nhưng thật sự ra ông chưa bao giờ tin nó. Thậm chí ngay cả lúc này ông cũng đang nhìn những tên quỷ khổng lồ đá với vẻ nghi ngờ, tự hỏi không biết có phép thuật nào có thể thỉnh thoảng làm chúng sống lại không,

"Ông đã quên không chỉ lịch sử gia đình, và tất cả các ông đã từng biết về bọn quỷ khổng lồ." Người Sải Bước nói. "Lúc này ánh sáng ban ngày đang tràn ngập bởi mặt trời rạng rỡ, thế mà các vị lại tìm cách làm tôi sợ về câu chuyện của những tên quỷ khổng lồ sống đang đợi chúng ta trên trảng đất này! Và dù sao thì các ông cũng có thể thấy là một tên trong số chúng có một cái tổ chim cũ ngay sau tai hẩn. Đó hẳn phải là một món trang sức kỳ quái nhất cho một tên quỷ khổng lồ sống!"

Tất cả bọn họ cười phá lên. Frodo cảm thấy tinh thần mình sống trở lại: sự nhắc nhở lại về cuộc phiêu lưu thành công đầu tiên của Bilbo thật có tác dụng cổ vũ. Mặt trời cũng trở nên ấm áp và dễ chịu, và màn sương trước mắt ông có vẻ như đã mất đi khá nhiều. Họ nghĩ ngợi một lúc trong trảng đất, và ăn bữa giữa ngày ngay dưới bóng đen của những cái chân lớn của những tên quỷ khổng lồ.

"Sau không ai đó hát cho chúng ta nghe một chút nhỉ, khi mà mặt trời vẫn còn cao?" Merry nói, khi họ đã ăn xong. "Chúng ta đã không hề hát hay kể chuyện gì suốt mấy ngày rồi."

"Chẳng hề có từ khi rời Weathertop." Frodo nói. Những người khác nhìn ông. "Đừng lo về tôi!" ông thêm vào. "Tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi, nhưng tôi không nghĩ là tôi có thể hát. Có thể là Sam sẽ đào được cái gì đó từ trí nhớ của anh ta."

"Nào, Sam!" Merry nói. "Hẳn là còn nhiều thứ được chừa trong đầu anh hơn là anh tưởng."

"Tôi không biết," Sam nói. "Nhưng nó phù hợp với cái gì? Nó không phải là cái mà tôi có thể gọi một cách chính thống là thơ, nếu các ngài hiểu tôi: chỉ là một mớ vô nghĩa. Nhưng những hình ảnh xưa này mang nó trở lại vào tâm hồn tôi." Anh đứng dậy, tay chấp sau lưng, nhưng thể anh đang ở trường học, anh bắt đầu hát bằng một âm điệu cũ.

Tên quý khổng lồ ngồi đơn độc trên tảng đá

Nhai tộ tạo tốp tếp mẩu xương khô

Đã nhiều năm hẳn chỉ tuyền nhai nó

Vì thịt thì ngày càng khó thấy

Làm đi! Nhai đi!

Lần này thì hẳn sống đơn độc trên những ngọn đồi

Và thịt thì ngày càng khó thấy

Ở trên đấy Tom mang những cái ủng to

Ông nói với tên quý khổng lồ: "Anh đang gặp cái gì vậy, Chúa ơi?"

Nó giống như khúc cẳng chân ông Tim của tôi

Đáng lý nó đang yên nghỉ dưới nấm mồ

Nấm mồ! Sàn mồ!

Tim đã đi xa nhiều năm nay

Và tôi nghĩ rằng ông đã nằm dưới mộ sâu

"Cậu nhỏ," Quý khổng lồ nói, "tôi đã trộm khúc xương này.

Nhưng những khúc xương nằm dưới cái hố có ý nghĩa gì?

Ông dựng đã chết như một khúc chì,

Và tôi đã tìm thấy khúc xương ống của ông ta ở phía trước,

Xương thiếc! Xương ống!

Ông ta có thể chia xẻ nó với một tên quý khổng lồ khốn khổ già nua

Vì ông không cần khúc xương ống ngày xưa."

Tom nói: "Tôi chẳng thấy vì sao loại người như anh

Lại chẳng để cho lá rụng yên nghỉ dưới mồ xanh

Với khúc xương tay hay chân của của người cha tôi gọi là anh

Hãy đưa lại đây khúc xương cũ ấy!

Đưa ngay! Trả ngay!

Cho dù ông đã chết, thì nó vẫn thuộc về ông

Hãy đưa lại khúc xương cũ ấy ngay!"

"Chỉ để mà chơi thôi," Quỷ khổng lồ nói, cười khan,"
"Ta cũng sẽ ăn cả mi, và sẽ nhai xương mi,
Thịt tươi ngọt lịm sẽ thẳng đường mà đi!
Ta sẽ thử thịt mi trên răng ta,
Xem nào! Coi nào!
Ta đã chán nhai xương và da cũ,
Ta muốn chén mi cho bữa chiều nay."
Nhưng ngay khi hắn nghĩ là bữa khuya đã ở trong tay,
Thì hắn thấy tay hắn đã bị nắm chặt.
Trước khi hắn nghĩ gì, Tom đã luồn ra sau
Và cho hắn nếm đôi ủng của mình
Cảnh cáo hắn! Nguyên rửa hắn!
Vớ một cú ủng vào mông, Tom nghĩ thế,
Sẽ là cách cho hắn biết điều
Nhưng da thịt của tên quỷ khổng lồ còn cứng hơn đá tảng
Khi hắn đã ngồi lì trên những ngọn đồi suốt bao nhiêu năm tháng
Đá hắn cũng như đá vào chân núi
Vì mông của tên quỷ khổng lồ chẳng cảm thấy gì
Bóc đi! Chữa đi!
Tên Quỷ khổng lồ già cười phá, khi hắn nghe tiếng Tom rên,
Và hắn biết ngón chân ông đang đau
Chân Tom đã bị liệt, kể từ khi ông về nhà
Và cái chân không ủng là cái còn khập khiễng sau cùng;
Nhưng tên Quỷ khổng lồ không quan tâm, và hắn vẫn ngồi đấy
Vớ khúc xương mà hắn đã lấy đi từ chủ nó.
Tên giết người! Tên trộm xương!
Chỗ của tên Quỷ khổng lồ già vẫn thế
Vớ khúc xương hắn đã lấy đi từ chủ nó!
"Hay, điều này sẽ cảnh cáo tất cả chúng ta!" Merry phá lên cười. "Cũng vì thế mà ông dùng
gậy chứ không dùng tay, Người Sải Bước!"
"Anh nghe những điều này ở đâu thế, Sam?" Pippin hỏi. "Tôi chưa bao giờ nghe đến những
câu này trước đây."
Sam lầm bầm điều gì đó không thể nghe thấy. "Nó xuất phát từ chính cái đầu của anh ta, tất
nhiên," Frodo nói. "Tôi đã biết được nhiều thứ về Sam Gamgee trong cuộc hành trình này.
Đầu tiên anh ta là một kẻ âm mưu, bây giờ thì là một người pha trò. Cuối cùng thì anh ta sẽ
trở thành một phù thủy - hoặc một chiến sĩ!"
"Tôi hy vọng là sẽ không như vậy," Sam nói. "Và tôi cũng không muốn trở thành như vậy!"

Đến chiều thì họ đi xuống những cánh rừng. Họ có thể đã theo đúng con đường mà Gandalf, Bilbo và những người lùn đã dùng nhiều năm trước. Sau vài dặm thì họ ra khỏi đỉnh của một bờ cao phía trên Con Đường. Từ điểm này Con Đường đã rời khỏi Hoarwell nằm xa phía sau trong cái thung lũng hẹp của nó, và bây giờ thì nó nhập vào gần với chân những ngọn đồi, cuộn lại và lượn ra phía đông dọc theo những cánh rừng và những bờ vách phủ đầy thạch nam hướng về phía Khúc Cạn và Rặng Núi. Không xa khỏi đường đi Người Sải Bước tìm thấy một hòn đá trên cỏ. Trên những đường khắc nguệch ngoạc và bây giờ đã phủ đầy thạch nam của nó vẫn có thể thấy được những dấu triện của người lùn và những dấu hiệu bí mật.

"Đấy!" Merry nói. "Đấy hẳn phải chính là hòn đá đã đánh dấu nơi mà vàng của những tên quỷ khổng lồ đã được dấu. Phần của ông Bilbo được chia còn bao nhiêu nữa hử Frodo?"

Frodo nhìn hòn đá, và ước gì Bilbo đã mang về nhà không nhiều châu báu hơn nguy hiểm, hoặc là những nguy hiểm ấy dễ xử lý hơn. "Hoàn toàn không," ông nói, "ông Bilbo đã cho nó đi. Ông nói với tôi rằng ông không cảm thấy là nó thực sự thuộc về ông, khi mà nó đến từ những tên cướp."

Con Đường nằm khá lặng lẽ dưới cái bóng đen dài của buổi chiều sớm. Chẳng có dấu hiệu của những người lữ hành nào khác. Và vì chẳng còn lối đi nào khác khả dĩ cho họ, nên họ leo xuống bờ đồi, và rẽ trái đi càng nhanh càng tốt. Ánh sáng của mặt trời phía tây đã nhanh chóng toả xuống một bên bờ những ngọn đồi. Một cơn gió lạnh đang thổi xuống để đón họ từ rặng núi phía trước.

Họ bắt đầu nhìn quanh để tìm một chỗ nghỉ trên Con Đường, nơi họ có thể cắm trại qua đêm, thì họ nghe thấy một âm thanh chọt vang lên, mang nỗi sợ hãi ập vào tim họ: tiếng vó ngựa đang vang lên ngay phía sau họ. Họ nhìn lại, nhưng họ không thể thấy được gì xa do có nhiều khúc quanh đã lượn ngang Con Đường. Họ cố gắng đi nhanh hết sức để vượt qua con đường mấp mô để leo vào trong cái vách sâu đầy những bụi việt quất và thạch nam ở phía trên, cho đến khi họ đi vào một lối nhỏ đầy những cây gỗ phủ mọc dày. Khi họ nhìn ra từ đám bụi cây, họ có thể nhìn thấy Con Đường, mờ nhạt và xám xịt trong ánh nắng tắt dần, thì họ cảm thấy một cảm giác khang khác. Tiếng vó ngựa vang lên gần hơn. Họ đang phóng rất nhanh, với những tiếng clippety-clippely-clip nhẹ nhẹ. Rồi họ nghe thấy một tiếng động có vẻ như tiếng những cái chuông nhỏ rung lên, rất yếu ớt, như thể nó đang được thổi về phía họ bởi một làn gió nhẹ.

"Nghe không giống như tiếng ngựa của các Kỵ Sĩ Đen!" Frodo nói, lắng nghe chăm chú. Các hobbit khác đồng ý một cách đầy hy vọng rằng nó không giống vậy, nhưng tất cả họ vẫn tràn đầy nghi ngờ. Họ đã sống trong nỗi sợ hãi bị săn đuổi lâu đến nỗi bất kỳ tiếng động nào vang phía sau họ cũng có vẻ báo điềm gở và không hề thân thiện. Nhưng Người Sải Bước đã lách lên trước, cúi xuống nền đất, một tay đặt lên tai, và một vẻ vui mừng hiện ra trên mặt ông.

Ánh sáng đang mờ tắt, những chiếc lá trên các bụi cây run nhè nhẹ. Tiếng chuông kêu càng lúc càng rõ và gần hơn, và những tiếng clippety - clip vang đến từ những tiếng chân vội vã. Thành linh một con ngựa trắng hiện ra từ khung cảnh bên dưới, sáng rực lên trên trong khung cảnh tối tăm, đang phóng đi rất nhanh. Trong bóng chạng vạng, dây cương của nó loé sáng lấp lánh, như thể nó đang được đánh bởi những hòn ngọc như những ngôi sao sáng. Cái áo khoác đen của người cưỡi ngựa trải ra sau lưng ông, và cái mũ trùm của ông lật ra sau; mái tóc vàng của ông tung bay theo từng bước ngựa. Frodo cảm thấy như có một luồng sáng trắng đang tỏa ra từ thân hình và y phục của người kỵ sĩ, như thể đang tỏa ra qua một tấm màn mỏng.

Người Sải Bước bước ra khỏi chỗ nấp và hướng xuống về phía Con Đường, nhảy lên với một tiếng kêu xuyên qua rừng thạch nam; nhưng thậm chí ngay trước khi ông di chuyển hoặc lên tiếng, thì người kỵ sĩ đã kéo cương ngựa và ngừng lại, nhìn về phía bụi cây mà họ đứng. Khi nhìn thấy Người Sải Bước, người kỵ sĩ xuống ngựa và chạy đến gặp ông, gọi lớn: Ai na vedui Drcnadan! Mae govannen! Giọng nói nhanh và vang lên rõ ràng của ông khiến tim họ không còn nghi ngờ gì nữa: người kỵ sĩ là một người Elves. Không có ai sống trong cái thế giới rộng lớn này có được một giọng nói tuyệt vời như thế. Nhưng có vẻ như có một âm điệu vội vã hoặc sợ hãi trong tiếng gọi của ông, và họ thấy rằng lúc này ông đang nói chuyện nhanh chóng và vội vã với Người Sải Bước.

Người Sải Bước nhanh chóng vẫy tay ra hiệu cho họ, và các hobbit rời khỏi bụi cây và vội vã lao xuống Con Đường. "Đây là Glorfindel, người đang sống trong ngôi nhà của Elrond," Người Sải Bước nói.

"Chào, và cuối cùng chúng ta cũng đã gặp nhau!" vị lãnh chúa Elf nói với Frodo. "Tôi được gửi đi từ Rivendell để gặp các ông. Chúng tôi sợ rằng các ông đang gặp nguy hiểm trên đường."

"Thế ông Gandalf đã đến Rivendell rồi à?" Frodo kêu lên vui mừng.

"Không. Ông ấy không ở đây khi tôi khởi hành; nhưng đã cách đây chín ngày rồi," Glorfindel trả lời. "Elrond đã nhận được những tin tức làm ông lo lắng. Một số người bà con của tôi đã du hành trong vùng đất của ông ở đằng say Baranduin, đã biết được những chuyện xấu đang xảy ra, và đã gửi về những thông điệp ngay khi họ có thể. Họ nói rằng số Chín đã ra ngoài, và rằng ông đang lạc đường với một gánh nặng khủng khiếp mà không có ai hướng dẫn, vì Gandalf đã không trở lại. Thậm chí ở Rivendell cũng có thể có vài người đang công khai phóng ngựa đi tìm số Chín nhưng khi họ ở đây thì Elrond đã chỉ họ về phía bắc, tây và nam. Mọi người nghĩ rằng các ông có thể đã rẽ đi khá xa để tránh bị theo đuổi, và đã lạc lối ở Hoang Dã.

"Phần việc của tôi là đến Con Đường, và tôi đã đến Cầu Mitheithel, để lại một dấu ám hiệu ở đây, khoảng gần bảy ngày trước. Có ba trong số những người phục vụ của Sauron đang ở trên Cầu, nhưng chúng rút lui và tôi theo chúng về phía tây. Tôi cũng gặp hai tên khác, nhưng chúng rẽ xuống hướng nam. Từ đó tôi bắt đầu dõi theo dấu vết của các ông. Cách đây

hai ngày thì tôi thấy được nó, và đi theo nó qua Cầu; đến hôm nay thì tôi nhận ra nơi mà các ông xuống từ những ngọn đồi trở lại. Nhưng đi nào! Không có thời gian cho những tin tức khác. Do các ông ở đây chúng ta phải mạo hiểm dùng Con Đường và đi thôi. Có năm tên đang đuổi theo chúng ta, và khi chúng thấy dấu vết của các ông trên Con Đường thì chúng sẽ đuổi theo chúng ta như gió thổi. Và chúng chưa phải là tất cả. Tôi không biết bốn tên kia có thể đang ở đâu. Tôi sợ là khi chúng ta tìm thấy Khúc Cạn thì nó đã bị chiếm giữ để chống lại chúng ta."

Trong khi Glorfindel đang nói thì bóng chiều đã dày hơn. Frodo cảm thấy một sự mệt mỏi khủng khiếp đang tràn ngập ông. Kể từ khi mặt trời bắt đầu chìm vào màn sương thì màn sương trước mắt ông càng tối lại, và ông cảm thấy rằng một bóng tối đang phủ giữa ông và khuôn mặt các bạn. Bây giờ thì vết thương đang hành hạ ông, và ông cảm thấy lạnh. Ông lắc lư, nắm lấy tay Sam.

"Chủ tôi đang ốm và bị thương," Sam giận dữ nói. "Ông ấy không thể tiếp tục phi ngựa sau khi đêm xuống. Ông ấy cần nghỉ ngơi."

Glorfindel đỡ lấy Frodo khi ông ngã ra nền đất; rồi ông nâng ông hobbit lên nhẹ nhàng trên tay mình và nhìn vào mặt ông với một vẻ lo lắng nghiêm nghị.

Người Sải Bước kể lại ngắn gọn về cuộc tấn công vào trại của họ dưới Weathertop, và về con dao kinh khiếp. Ông rút ra cái chuôi dao mà ông còn giữ và đưa nó cho người Elf. Glorfindel rùng mình khi ông cầm lấy nó, nhưng ông nhìn nó rất chăm chú.

"Có những điều ma quái được viết trên chiếc chuôi này," ông nói; "cho dù có mắt các ông không thấy được nó. Giữ lấy nó, Aragorn ạ, cho đến khi chúng ta đến được ngôi nhà của Elrond! Nhưng hãy cẩn thận, và cầm nó càng ít càng tốt! Chúa ơi! Vết thương của thứ vũ khí này vượt ra khỏi khả năng chữa thương của tôi. Tôi sẽ làm những gì tôi có thể - nhưng tất cả những điều này càng khiến tôi thúc giục các ông tiếp tục đi ngay bây giờ mà không nghỉ ngơi gì nữa."

Ông kiểm tra vết thương trên vai Frodo bằng những ngón tay của mình, và khuôn mặt của ông càng trở nên nghiêm trọng, như thể ông đang thấy được điều gì đó làm ông không an lòng. nhưng Frodo cảm thấy cái lạnh đang giảm dần trên sườn và tay mình; một cảm giác ấm áp đang toả từ vai xuống tay ông, và vết thương trở nên bớt đau. Ánh chạng vạng của buổi chiều tối có vẻ như đang sáng lên với ông, như thể một đám mây vừa rút đi. Ông lại thấy rõ khuôn mặt của các bạn mình trở lại, rồi hy vọng và sức lực lại trở về với ông.

"Ông sẽ cưỡi con ngựa của tôi," Glorfindel nói. "Tôi sẽ thu ngắn bàn đạp lại gần yên, và ông phải ngồi càng chặt càng tốt. Nhưng ông không cần phải sợ: con ngựa tôi sẽ không để rơi người kỵ sĩ nào mà tôi ra lệnh cho nó chở. Bước kiệu của nó nhẹ nhàng và êm ái; và nếu có mối nguy hiểm nào đến quá gần, nó sẽ chở ông lướt đi với một tốc độ và thậm chí cả những con chiến mã đen của kẻ thù cũng không thể so được."

"Không, không đâu!" Frodo nói. "Tôi sẽ không cỡi nó, nếu như tôi sẽ được chở tới Rivendell hoặc bất kỳ nơi đâu mà bỏ lại các bạn tôi với nguy hiểm."

Glorfindel mỉm cười. "Tôi rất nghi ngờ điều này," ông nói, "rằng các bạn ông sẽ gặp nguy hiểm mà không có ông! Những kẻ săn đuổi sẽ theo ông và để chúng tôi lại trong yên bình, tôi nghĩ thế. Chính là ông, Frodo ạ, và vật mà ông đang mang bên mình đã mang tất cả chúng tôi vào cuộc mạo hiểm."

Frodo không trả lời điều này, và ông bị thuyết phục để leo lên con ngựa trắng của Glorfindel. Thay cho ông, con ngựa lùn lại chở nặng phần lớn những hành lý của những người khác, nên bây giờ họ có thể đi nhẹ nhàng hơn, và họ đi khá nhanh trong một lúc; nhưng các hobbit bắt đầu thấy rằng khó mà theo kịp sự nhanh nhẹn chẳng hề biết đến mệt của người Elf. Ông dẫn họ vào vùng bóng tối mở rộng, và vẫn tiếp tục đi dưới những màn đêm dày đặc. Chẳng có trăng hay sao. Cho đến khi bình minh xám xịt hiện ra ông mới cho phép họ ngừng lại. Pippin, Merry và Sam đến lúc này đã gần như ngủ mơ trên những bước thấp bước cao của mình; và thậm chí cả vai Người Sải Bước cũng có vẻ như đã lún xuống trong mệt mỏi. Frodo ngồi trên ngựa trong một giấc mơ tăm tối.

Họ đi xuống vùng thạch nam cách bờ đường vài dặm, và ngủ ngay tức khắc. Họ cảm thấy khó mà mở được mắt khi Glorfindel, người tự mình canh gác khi họ ngủ, đánh thức họ trở lại. Mặt trời buổi sáng lúc này đang lên cao, và những đám mây và sương mù của đêm đen đã tan mất.

"Uống cái này!" Glorfindel nói với họ, lần lượt rót cho từng người một cốc nhỏ từ cái túi da điểm bạc của ông. Nó trong vắt như nước suối và chẳng có vị gì, và nó chẳng để lại cảm giác lạnh hay nóng gì trong miệng; nhưng sức mạnh và sinh lực như đang tuôn vào tay chân họ khi họ uống nó. Sau chầu rượu này thì bánh mì cũ và trái cây khô (là tất cả những thứ mà họ còn lại vào lúc này) mà họ ăn có vẻ còn thoả mãn cơn đói của họ hơn nhiều bữa sáng ngon lành ở Quận trước đây.

Họ đã nghĩ ngợi không đến năm giờ khi họ đến Con Đường trở lại. Glorfindel vẫn tiếp tục thúc họ tiến lên, và chỉ cho phép dừng lại hai lần trong một khoảng thời gian ngắn trong khi ngày đang trình. Theo đó họ đã đi được gần hai mươi dặm trước khi đêm xuống, và đến được điểm mà Con Đường bắt đầu rẽ phải và chạy về phía đáy của thung lũng, bây giờ nó đang dẫn thẳng đến Bruinen. Cho đến lúc này thì các hobbit vẫn không thể thấy hay nghe được dấu hiệu nào của những kẻ truy đuổi; nhưng Glorfindel thường xuyên ngừng lại và lắng nghe xem họ có bị đuổi từ sau không, và một vẻ lo lắng phủ lên mặt ông. Một hoặc hai lần ông nói chuyện với Người Sải Bước bằng ngôn ngữ của người elf.

Tuy nhiên cho dù những người dẫn đường của họ có tỏ ra lo lắng thế nào chẳng nữa, thì các hobbit cũng khó mà đi xa hơn nữa trong đêm nay. Họ bước thấp bước cao trong tiếng ong ong của sự mệt mỏi, và không thể nghĩ đến điều gì ngoài bàn chân và đôi chân của mình. Vết thương của Frodo lại đau gấp đôi, và trong suốt cả ngày mọi thứ đối với ông như tan vào những bóng đen của bóng ma xám xịt. Ông gần như vui mừng khi đêm đến, vì lúc đó thế giới có vẻ như ít mờ nhạt và trống rỗng hơn.

Các hobbit vẫn đang rất mệt mỏi, khi họ lại khởi hành vào sáng sớm hôm sau. Còn nhiều dặm cần phải đi để đến Khúc Cạn, và họ vội vã phóng đi với tốc độ nhanh nhất mà họ có thể. "Mối nguy hiểm của chúng ta có thể lên đến mức cao nhất ngay tại đêm trước khi chúng ta đến được bờ sông," Glorfindel nói; "bởi vì tim của tôi cảnh cáo tôi rằng kẻ truy đuổi hiện nay đang nhanh chóng theo sau chúng ta, và những người khác có thể đang chờ đợi ở nơi Khúc Cạn/"

Con Đường vẫn đang rẽ hẳn xuống dưới đồi, và lúc này ở nhiều nơi đã có nhiều cỏ ở cả hai bên, các hobbit bước lên đo khi họ có thể, để làm dịu đôi chân mỏi mệt của họ. Đến xế trưa thì họ đến một nơi mà Con Đường thành linh hiện ra dưới bóng tối của những cây thông cao, và rồi nó ăn vào một đường hầm nhỏ với những vách tường ẩm ướt dốc cao làm bằng đá đỏ. Tiếng vọng của những bước chân vang lên xa khi họ vội vã tiến tới trước; và có vẻ như có nhiều tiếng chân vang lên theo sau tiếng chân của chính họ. Ngay lúc đó, như thể xuyên qua một cái cổng ánh sáng, Con Đường dẫn ra khỏi đoạn cuối của đường ống vào một vùng không gian trải rộng. Ở phía cuối của cửa đường dốc họ thấy trước mặt mình một dặm dài bằng phẳng, và nằm sau nó là Khúc Cạn Rivendell. Ở phía xa hơn là một dãy đất nâu, nối mạch bởi những con đường uốn lượn; và phía sau nó là một rặng núi cao nhô lên, bờ vách này nối với bờ vách kia, và đỉnh này sau đỉnh nọ, biến vào bầu trời mờ ảo. Vẫn còn một tiếng vọng của những tiếng chân vắng theo đường hầm đằng sau họ; một âm thanh vội vã như thể một cơn gió đang thổi lên tràn qua những cành thông. Ngay lúc đó Glorfindel quay lại và lắng nghe, và rồi ông lao đến với một tiếng la lớn.

"Bay!" ông gọi to. "Bay nào! Kẻ thù đang đuổi đến chúng ta!"

Con ngựa trắng phóng vọt lên. Các hobbit chạy ào xuống bờ dốc.

Glorfindel và Người Sải Bước chạy sau như một đội quân hậu tập. Họ chỉ mới chạy được nửa đường bằng qua dãy đất thì thành linh tiếng ngựa phóng nước đại vang lên. Một Kỵ Sĩ Đen vừa hiện ra khỏi cái cổng cây cối mà họ vừa vượt qua. Hẳn kìm cương ngựa, dừng lại, lắc lư trên yên ngựa. Một tên khác phóng theo hẵn, và rồi tên khác nữa, và lại thêm hai tên khác.

"Phóng ngựa đi! Phóng đi nào!" Glorfindel gào lên với Frodo.

Ông không tuân lệnh ngay, vì một sự kháng cự kỳ lạ đã chiếm lấy ông. Ông giữ ngựa tiến một bước, rồi ông quay lại và nhìn lại sau. Các Kỵ Sĩ Đen ngồi trên những con chiến mã ghé góm của chúng có vẻ như những bức tượng đầy đe dọa trên một ngọn đồi, tối tăm và cứng rắn, trong khi tất cả cánh rừng và vùng đất chung quanh chúng lùi xa dần như thể đang biến vào sương khói. Thành linh ông biết từ tim mình rằng chúng đang đứng im để ra lệnh cho ông đứng đợi. Ngay tức khắc nỗi sợ hãi và căm ghét thúc vào ông. Cánh tay trái của ông rời dây cương và nắm vào chuôi gươm, với một ánh đỏ ông rút nó ra.

"Phóng ngựa đi! Phóng ngựa đi!" Glorfindel gào lên, và rồi với một giọng lớn và rõ ông gọi với con ngựa bằng ngôn ngữ của người elf: *noro lim, noro lim, Asfaloth!*

Ngay tức khắc con ngựa trắng phóng vọt đi như một làn gió vượt qua khoảng trống cuối cùng của Con Đường, Ngay lúc đó những con ngựa đen phóng vọt xuống đồi để truy đuổi, và từ phía các Kỵ Sĩ Đen vang lên một tiếng kêu kinh hãi, như thể Frodo đã từng nghe đầy sợ hãi trong những khu rừng cách xa ở phía Đông. Nó được trả lời và trước sự khiếp vía của Frodo cùng bạn bè, từ cánh rừng và những vách đá phía xa bốn Kỵ Sĩ Đen khác đang phóng ra như bay. Hai tên phóng ngựa về phía Frodo; hai tên kia phóng như điên về phía Khúc Cạn để chặn ngang đường thoát của ông. Ông có cảm tưởng chúng phóng nhanh như gió và đang nhanh chóng lớn hơn và tối tăm hơn, khi đường đi của chúng hội tụ về phía ông.

Frodo nhìn ngược lại một thoáng. Ông không thể thất các bạn mình nữa. Các Kỵ Sĩ Đen từ phía sau đang bị bỏ rơi: thậm chí những con chiến mã ghê gớm của chúng cũng không thể theo kịp tốc độ của con ngựa elf trắng của Glorfindel. Ông lại nhìn ra phía trước, và hy vọng tan biến. Có vẻ như không còn cơ hội để đến được Khúc Cạn trước khi ông bị hai tên khác đang nằm mai phục chặn ngang. Lúc này ông có thể thấy chúng một cách rõ ràng: chúng dường như đã cất mũ trùm và áo khoác đen đi, và bây giờ chúng đang mặc áo choàng màu xám trắng. Những thanh gươm tuốt trần nằm trong những cánh tay nhợt nhạt của chúng; những cái mũ trụ nằm trên đầu chúng. Đôi mắt lạnh của chúng loé lên, và chúng gọi tên ông với một giọng trầm thấp.

Nỗi sợ hãi lúc này đã tràn ngập tâm hồn Frodo. Ông không nghĩ về thanh gươm của mình nữa. Ông không kêu tiếng nào. Ông nhắm mắt và bám chặt vào bờm ngựa. Gió rít lên bên tai ông, và những cái chuông trên bộ yên cương rít lên hoang dại và chói chang. Một hơi thở lạnh lẽo chết chóc đang thổi vào ông như một lưỡi kích, như cơn tuôn trào cuối cùng, nhưng một ánh lửa trắng chớp loá, con ngựa trắng phóng đi như đang mọc cách, băng qua ngay trước tên Kỵ Sĩ Đen đầu tiên.

Frodo nghe thấy tiếng nước vỗ. Nó sủi bọt dưới chân ông. Ông cảm thấy tiếng trào dâng mãnh liệt khi con ngựa rời khỏi dòng sông và phóng lên con đường đá. Ông đang lẹp lẹp bờ đường dốc. Ông đã băng qua Khúc Cạn.

Nhưng những kẻ truy đuổi đã gần đến đằng sau. Con ngựa dừng lại trên đỉnh của bờ đường, nhìn quanh và hí lên man dại. Có chín Kỵ Sĩ Đen ở bờ nước phía dưới, và tinh thần của Frodo nhụt hẳn trước sự đe dọa của những khuôn mặt đang nhìn lên. Ông không biết điều gì sẽ ngăn được chúng băng qua nơi ấy dễ dàng như ông đã làm; và ông cảm thấy rằng việc cố tìm cách trốn thoát qua con đường dài mờ mịt từ Khúc Cạn đến Rivendell là vô dụng, khi mà các Kỵ Sĩ Đen đã băng qua. Dù như thế nào thì ông cũng cảm thấy là mình đang được ra lệnh khẩn cấp phải dừng lại. Nỗi căm ghét một lần nữa lại dâng trào trong ông, nhưng ông không còn sức lực để chống lại. Thành linh tên Kỵ Sĩ Đen đầu tiên thúc ngựa vọt tới. Hẳn kiểm tra con nước và quay lại. Với một nỗ lực ghê gớm Frodo ngồi hẳn lên và vung gươm.

"Hãy trở lại!" ông gào lên. "Trở lại với vùng đất Mordor, và đừng đi theo ta nữa!" Giọng của ông vang lên yếu ớt và run rẩy bên tai ông. Các Kỵ Sĩ Đen dừng lại, nhưng Frodo không có

quyền năng của Bombadil. Những kẻ thù của ông cười phá lên về phía ông đầy ngiệt ngã và lạnh lẽo. "Sẽ trở lại! Sẽ trở lại!" chúng gọi đến. "Chúng ta sẽ trở về Mordor với mi!"

"Trở lại!" ông kêu lên.

"Chiếc Nhẫn! Chiếc Nhẫn!" chúng kêu lên bằng giọng chết chóc; và ngay tức khắc tên thủ lĩnh của chúng giục ngựa tiếng vào vùng nước, theo sát bởi hai tên khác.

"Nhờ Elbereth và Lorcethien Trong Sạch," Frodo la lên với nỗ lực sau cùng, nâng gươm lên, "các người sẽ không có được chiếc Nhẫn hay ta!"

Rồi tên thủ lĩnh, kể bây giờ đã băng qua được nửa Khúc Cạn, vươn đứng lên đe dọa trên bàn đạp, và đưa tay lên. Frodo không nói được nữa. Ông cảm thấy lưới mình như dính liền vào miệng, và tim ông quặn quại. Thanh gươm của ông gãy tan và rơi khỏi cánh tay run rẩy của ông. Con ngựa elf lui lại và thở phì phì. Con ngựa đen đầu tiên đã gần như đặt chân lên bờ đường.

Ngay lúc đó một tiếng gầm và tiếng bước chân vội vã vang lên: một tiếng nước cuộn âm rầm rĩ trên nhiều tầng đá. Frodo lờ mờ cảm thấy con sông phía dưới ông dâng lên, và phía dưới dòng chảy của nó đang nhấp nhô lông ngừ của các kỵ binh. Frodo cảm thấy như những ngọn lửa trắng đang lung linh trên chòm mũ sắt của họ và ông dừng lại mừng vui khi thấy làn sóng các kỵ sĩ trắng trên những con ngựa trắng với những cái bờm ướt đầm. Ba Kỵ Sĩ Đen vẫn còn đứng lại giữa Khúc Cạn bị tràn ngập: chúng biến mất, thành linh bị chôn vùi dưới những lớp bọt nước giận dữ. Những tên khác sau chúng sợ hãi phóng lui.

Với những nhận thức vất vả sau cùng, Frodo nghe thấy những tiếng kêu thét, và có vẻ như ông thấy rằng đằng sau các Kỵ Sĩ Đen đang ngần ngừ trên bờ sông là một hình bóng sáng rực với ánh sáng trắng; và đằng sau nó là một hình bóng đen nhỏ đang vung lên những ngọn lửa, lửa đỏ trong làn sương xám đang phủ khắp thế giới.

Sự cuồng dại đang tràn ngập những con ngựa đen, và chúng phóng đi trong kinh hãi mang theo các kỵ sĩ của chúng trong một đợt rút chạy kinh hoàng. Tiếng gào hoang dại của chúng bị nhấn chìm trong tiếng gầm gừ của con sông đang cuốn chúng đi. Rồi Frodo cảm thấy mình ngã xuống, và tiếng gầm gừ hỗn độn có vẻ như đang dâng lên rồi nuốt chửng ông cùng với các kẻ thù của ông. Ông không nghe và thấy gì nữa.

NHIỀU CUỘC GẶP GỠ

Frodo thức dậy và thấy mình đang nằm trên giường. Đầu tiên ông nghĩ rằng ông đã ngủ muộn, sau một giấc mơ dài khó chịu vẫn còn đang lờn vờn trong tâm trí. Hoặc có thể là ông đang ốm? Nhưng trần nhà có vẻ khác lạ; nó bằng phẳng, và nó được chạm đầy những dầm xà tối chạm trổ. Ông nằm một lúc trong khi vẫn nhìn lên những vệt ánh sáng mặt trời trên tường, và lắng nghe tiếng thác đổ.

"Tôi đang ở đây, và lúc này là mấy giờ rồi?" ông nói lớn với trần nhà. "Trong Ngôi nhà của Elrond, và lúc này là mười giờ sáng." một giọng nói vang lên. "Lúc này đang là buổi sáng ngày hai mươi bốn tháng Mười, nếu như cậu muốn biết."

"Ông Gandalf!" Frodo kêu lên, ngồi phắt dậy. Vị phù thủy già ngồi đó, trong một cái ghế bên cánh cửa sổ mở rộng.

"Phải," ông nói, "ta đây. Và may mắn là cậu cũng ở đây, sau tất cả những chuyện ngớ ngẩn mà cậu đã làm sau khi cậu rời khỏi nhà." Frodo nằm xuống trở lại. Ông cảm thấy quá dễ chịu và yên bình đến nỗi không muốn tranh cãi gì cảm và dù sao thì ông cũng không nghĩ rằng mình sẽ là người thắng trong một cuộc tranh cãi. Lúc này thì ông đã hoàn toàn tỉnh táo, và ký ức về cuộc du hành của ông đã trở lại với ông: về "con đường tắt" bất hạnh xuyên qua Khu Rừng Già, về "tai nạn" ở quán Ngựa Long,; và việc ông đã điên khùng đeo chiếc Nhẫn vào trong thung lũng dưới Weathertop. Trong khi ông vẫn còn đang nghĩ về tất cả những chuyện này và cố gắng một cách vô vọng để nhớ lại những gì đã xảy ra khi ông đến Rivendell, thì một khoảng im lặng kéo dài, bị ngắt quãng bởi tiếng thả khói nhẹ nơi chiếc tàu của Gandalf, khi ông thổi những vòng khói trắng ra khỏi cửa sổ.

"Sam đâu rồi nhỉ?" cuối cùng Frodo hỏi. "Và những người khác ổn cả chứ ạ?"

"Ừ, họ đều an toàn và khoẻ mạnh," Gandalf trả lời. "Sam ở đây đến khi ta sai anh ta đi ngủ một chút, khoảng nửa giờ trước."

"Thế chuyện gì đã xảy ra ở Khúc Cạn?" Frodo nói. "Mọi sự diễn ra ở đó mờ ảo quá, và đến giờ hình như vẫn thế,"

"Phải. Cậu đã bắt đầu tan biến," Gandalf trả lời. "Cuối cùng thì vết thương cũng đã chiến thắng cậu. Chỉ cần thêm vài giờ nữa thì chúng ta sẽ không giúp gì được cho cậu nữa. Nhưng ngay chính bên trong cậu có một sức mạnh tiềm tàng, cậu hobbit thân yêu của ta! Như cậu đã thể hiện ở Khu Gò Đất. Lúc ấy là lúc rất mạo hiểm: đó là khoảnh khắc nguy hiểm nhất. Ta ước gì cậu có thể chịu đựng được ở Weathertop."

"Hình như ông đã biết rất nhiều chuyện rồi," Frodo nói. "Cháu chưa nói với ai khác về chuyện ở Khu Gò Đất. Lúc đầu nó rất kinh dị; và rồi sau đó thì lại có những chuyện khác. Làm sao mà ông biết?"

"Cậu đã nói khá nhiều trong khi ngủ, Frodo ạ," Gandalf dịu dàng nói, "và với ta thì không khó lắm để đọc được tâm trí và ký ức của cậu. Đừng lo! Cho dù ta vừa nó "ngớ ngẩn", ý ta vẫn không phải thế. Ta nghĩ tốt về cậu - và cả những người khác. Việc đi được xa đến thế, và

xuyên qua những mối nguy hiểm khi vẫn đang đeo Chiếc Nhẫn là một chiến công không nhỏ đâu."

"Chúng cháu sẽ chẳng bao giờ làm được điều đó mà không có Người Sải Bước," Frodo nói.

"Nhưng chúng cháu cần ông. Cháu không biết phải làm gì khi không có ông."

"Ta bị trễ," Gandalf nói, "và điều đó gần như đã khiến chúng ta đều tiêu tùng. Nhưng ta không chắc lắm; có thể như vậy mà lại hoá hay."

"Kể cháu nghe mọi chuyện đi ông!"

"Đợi đến lúc đã! Anh chưa sẵn sàng để nói chuyện hay lo nghĩ về bất kỳ chuyện gì vào ngày hôm nay, Elrond ra lệnh thế."

"Nhưng việc nói chuyện sẽ làm cho cháu không còn suy nghĩ vẩn vơ nữa, nó làm cháu mệt lắm," Frodo nói. "Lúc này cháu cần phải biết rõ, và cháu còn nhớ nhiều chuyện cần phải giải thích lắm. Vì sao mà ông trễ? Ít nhất thì ông cũng nên nói với cháu điều đó."

"Cậu sẽ sớm được nghe những gì cậu muốn biết," Gandalf nói. "Chúng ta sẽ có một Hội Đồng, ngay khi cậu đã đủ khoẻ. Vào lúc này thì ta chỉ có thể nói rằng ta đã bị bắt giữ."

"Ông à?" Frodo la lên.

"Phải, ta, Gandalf Xám," thầy phù thuỷ trịnh trọng nói. "Có rất nhiều quyền lực trên thế giới, tốt lẫn xấu. Một số quyền lực còn mạnh hơn cả ta. Ta chưa đủ sức chống lại. Nhưng sẽ đến thời của ta. Lãnh chúa Morgul và các Kỵ Sĩ Đen của hắn đang lộ diện. Chiến tranh đang được chuẩn bị!"

"Thế ông đã biết về các Kỵ Sĩ Đen trước khi cháu gặp chúng à?"

"Phải, ta biết chúng. Đúng ra ta đã kể về chúng cho cậu nghe một lần rồi; về các Kỵ Sĩ Đen ở Vòng Tròn Hòn Ma, Chín Người Phục Vụ của Chúa tể của Những Chiếc Nhẫn. Nhưng ta không biết là chúng đã tái hiện lại, nếu không ta đã dẫn cậu đi trốn ngay rồi. Ta nghe được tin về chúng chỉ sau khi ta rời khỏi cậu vào tháng Sáu; nhưng chuyện này phải đợi đã. Lúc này thì chúng ta đã thoát được khỏi tai hoạ, nhờ Aragorn."

"Vâng ạ," Frodo nói, "chính Người Sải Bước đã cứu chúng cháu. Nhưng lúc đầu cháu sợ ông ta lắm. Sam chẳng bao giờ tin ông ấy cả. Cháu nghĩ là anh ta chẳng hề tin ông ấy chút nào cho đến khi gặp được Glorfindel."

Gandalf mỉm cười. "Ta đã nghe tất cả về Sam rồi," ông nói. "Bây giờ thì anh ta không còn nghi gì nữa."

"Thế thì hay lắm." Frodo nói. "Vì cháu đã bắt đầu rất cảm mến Frodo. À, cảm mến không phải là từ thích hợp. Cháu muốn nói là ông ấy trở nên rất thân thương với cháu; cho dù ông ta rất xa lạ, và đôi khi tỏ ra khá khắc nghiệt. Thật ra, ông ấy thường khiến cháu nhớ về ông. Cháu không biết bất kỳ Con Người Lớn nào như thế cả. Cháu nghĩ là, ờ, là họ khá bự, và hơi ngốc: ngu ngốc kiểu như Bơ Gai ấy; hoặc ngu ngốc và độc ác như Bill Đầy Dương Xỉ. Nhưng ở Quận chúng cháu không biết gì nhiều về Con Người, có thể ngoại trừ những người ở Bree."

"Về họ thậm chí cậu cũng chẳng biết gì nhiều, nếu cậu nghĩ ông Barliman già là ngu ngốc," Gandalf nói. "Ông ta đủ khôn ngoan ở nơi của mình. Ông nghĩ ít hơn ông nói, và chậm hơn nhưng ông có thể nhìn qua một bức tường gạch đúng lúc (như vẫn thường nói ở Bree). Nhưng vẫn còn vài người ở Trung Giới như Aragorn con trai của Arathorn. Giống nòi của những Vị Vua từ trên Biển gần như đã không còn. Có thể Cuộc Chiến của Chiếc Nhẫn lần này sẽ là cuộc phiêu lưu cuối cùng của họ."

"Ông thật sự muốn nói rằng Người Sải Bước chính là một trong những Vị Vua thời xưa sao?" Frodo ngạc nhiên hỏi. "Cháu nghĩ rằng tất cả họ đã biến mất lâu rồi. Cháu nghĩ rằng ông ta chỉ là một Ranger."

"Chỉ là một Ranger!" Gandalf la lên. "Frodo thân mến của ta, các Rangers chỉ là những thứ này này: là những gì còn lại của những con người vĩ đại ở phương Bắc, Con Người ở phía Tây. Trước đây họ đã giúp ta; và ta sẽ cần sự giúp đỡ của họ trong những ngày sắp đến; vì chúng ta đã đến Rivendell, nhưng chiếc Nhẫn vẫn chưa an nghỉ."

"Cháu không nghĩ thế," Frodo nói. "Nhưng cho đến lúc này ý nghĩ của cháu chỉ là đến được đây; và cháu hy vọng rằng cháu sẽ không phải đi đâu xa hơn nữa. Được nghỉ ngơi thì tuyệt quá. Cháu đã có một tháng tha hương và du hành, và cháu thấy rằng thế là quá nhiều rồi."

Ông im lặng và nhắm mắt lại. Sau một lúc thì ông nói trở lại. "Cháu đang đếm lại," ông nói, "và cháu không thể tính được đến ngày hai mươi bốn tháng Mười. Đúng ra phải là ngày hai mươi mốt. Chúng cháu đã đến Khúc Cạn vào ngày hai mươi."

"Cậu nên nói và tính hơn nữa," Gandalf nói. "Thế bên sườn và vai thế nào rồi?"

"Cháu không biết," Frodo nói. "Chúng không có cảm giác gì cả: đó là một sự cải thiện, nhưng," - ông cố gắng là một cử động. "cháu có thể cử động cánh tay của mình. Phải, nó đã sống lại rồi. Nó không lạnh nữa," ông thêm vào, dùng tay phải sờ soạng tay trái.

"Tốt!" Gandalf nói. "Nó lành lại khá nhanh. Cậu sẽ sớm khoẻ lại. Elrond đã chữa trị cho cậu: ông ta đã chăm sóc cậu suốt mấy ngày, từ khi cậu được mang đến đây."

"Mấy ngày?" Frodo nói.

"Phải, bốn đêm và ba ngày, chính xác là thế. Những người Elves đã mang cậu về đây từ nơi mà cậu đã không tính đến. Chúng ta đã vô cùng lo lắng, và Sam chẳng chịu rời khỏi cậu, ngày hay đêm cũng mặc, trừ khi để chạy đi báo tin. Elrond là bậc thầy trong việc chữa thương, nhưng vũ khí của Kẻ Thù của chúng ta khủng khiếp quá. Nói thật với cậu, ta chẳng hy vọng bao nhiêu; vì ta ngờ rằng một vài mảnh của lưỡi dao ấy vẫn còn nằm lại trong vết thương kín miệng của cậu. Nhưng mãi đến tối qua mới tìm được nó. Elrond đã lấy ra một mẩu vụn. Nó được chôn sâu trong da thịt và nó gây ra tác động từ bên trong."

Frodo rùng mình, và nhớ là con dao kinh khiếp với cái lưỡi khắc chữ V đã tan biến trên tay Người Sải Bước. "Đừng lo!" Gandalf nói. "Mọi chuyện đã qua rồi. Vết thương đang lành. Và có vẻ như Hobbit khó mà tan biến được. Ta đã biết vài chiến binh mạnh mẽ của Con Người Lớn đã nhanh chóng bị khuất phục bởi mảnh gươm mà cậu đã mang trong người suốt mười bảy ngày."

"Bọn chúng muốn làm gì với cháu?" Frodo hỏi. "Bọn Kỵ Sĩ Đen ấy đang định làm gì?"

"Chúng định xuyên thấu tim cậu với một con dao Morgul vẫn còn trong vết thương. Nếu chúng thành công, thì cậu sẽ trở thành giống như chúng, chỉ yếu hơn và tuân theo lệnh chúng thôi. Cậu sẽ trở thành một hồn ma dưới sự thống trị của Chúa Tể Hắc Ám; và hẳn sẽ hành hạ cậu để cố đoạt lấy chiếc Nhẫn, nếu như có một sự hành hạ nào còn ghê gớm hơn là thấy nó bị cướp và nhìn thấy nó trong tay hẳn."

"Tạ ơn chúa là cháu đã không nhận ra một mối nguy hiểm kinh khủng như thế!" Frodo yếu ớt nói. "Tất nhiên là cháu vẫn sợ đến chết được; nhưng nếu cháu biết nhiều hơn, thì hẳn là cháu thậm chí không dám chuyển động nữa. Chuyện cháu thoát được quả là một chuyện kỳ diệu!"

"Phải, vận may hoặc là số mệnh đã giúp cậu," Gandalf nói, "nếu như không muốn nói tới lòng can đảm. Vì tim cậu vẫn chưa bị chạm đến mà chỉ có vai cậu bị xuyên thấu thôi, và bởi vì cậu đã kháng cự đến cùng. Nhưng nó đã gần sát khủng khiếp lắm rồi, phải nói là thế. Cậu đã ở trong một mối nguy tột cùng khi cậu đeo chiếc Nhẫn, vì lúc đó bản thân cậu đã phân nửa ở trong thế giới của hồn ma rồi, và chúng có thể chiếm giữ cậu. Cậu có thể thấy chúng, và chúng có thể thấy cậu."

"Cháu biết," Frodo nói. "Nhìn chúng thật khiếp! Nhưng vì sao tất cả chúng cháu đều có thể nhìn thấy những con ngựa của bọn chúng?"

"Bởi vì đó là ngựa thật; cũng như những chiếc áo khoác đen là những chiếc áo khoác thật mà chúng mặc vào để tạo hình dạng cho sự hư không khi chúng cần phải giao tiếp với sự sống."

"Thế thì làm sao mà những con ngựa đen có thể chịu đựng được những kỵ sĩ như thế? Tất cả những con vật khác đều khiếp hãi khi chúng đến gần, thậm chí cả con ngựa elf của Glorfindel. Những con chó tru lên và những con ngỗng quàng quạc với chúng."

"Bởi vì những con ngựa ấy được sinh ra và nuôi dưỡng để phục vụ Chúa Tể Hắc Ám ở Mordor. Không phải tất cả những kẻ phục vụ và vật dụng của hắn đều là những hồn ma! Đó là bọn orc và bọn quỷ khổng lồ, đó là bọn warg và bọn ma sói; và vẫn còn có nhiều Con Người, các chiến binh và các vị vua, vẫn còn sống và đi lại dưới ánh Mặt Trời, và vẫn chịu sự thống trị của hắn. Số lượng của chúng đang lớn lên hằng ngày."

"Thế còn về Rivendell và người Elves? Rivendell có an toàn không?"

"Có, vào lúc này, cho đến khi tất cả những nơi khác bị chinh phục. Người Elves có thể sợ Chúa Tể Hắc Ám, và họ có thể bỏ trốn trước hắn, nhưng họ sẽ chẳng bao giờ nghe theo hắn hay phục vụ hắn cả. Và ở đây, tại Rivendell này vẫn còn một số trong những kẻ thù chính của hắn: người Elves thông thái, các lãnh chúa của Eldar ở sau những bờ biển xa nhất. Họ không sợ Vòng Tròn Hồn Ma, vì những ai đã cư trú ở Vương Quốc Phúc Lành đều đã sống ở cả hai thế giới, và họ có những năng lực ghê gớm để chống lại Thấy và Không Thấy."

"Cháu nghĩ là cháu đã thấy một bóng trắng toả sáng và không mờ đi như những người khác. Đó là Glorfindel à?"

"Phải, cậu đã gặp ông ta vào lúc ông ta đang ở sườn dốc bên kia: một trong số những người vĩ đại của Thế hệ Đầu tiên. Ông ta là một lãnh chúa Elf trong một ngôi nhà của các hoàng tử. Thật ra, ở Rivendell có một quyền lực để chống lại sức mạnh của Mordor trong một thời gian: và không còn quyền lực nào khác tồn tại ở bất kỳ nơi đâu. Cũng có một quyền lực theo loại khác ở Quận. Nhưng tất cả những nơi này sẽ nhanh chóng trở thành những hòn đảo bị bao vây, nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như đã dự tính. Chúa Tế Hắc Ám sẽ tung ra hết sức mạnh của hắn."

"Chúng ta vẫn phải," ông nói, thỉnh thoảng đứng phắt dậy và ngẩng cằm lên, trong khi bờ vai của ông cứng và thẳng như những sợi thép cứng, "giữ vững lòng can đảm của mình. Cậu sẽ sớm khoẻ lại thôi, nếu ta không nói với cậu cho đến chết. Cậu đang ở Rivendell, và cậu không cần phải lo về bất cứ điều gì vào lúc này."

"Cháu không có chút can đảm nào để giữ vững cả," Frodo nói, "nhưng lúc này cháu không lo lắng gì. Hãy cứ cho cháu biết tin về bạn bè của cháu, và hãy kể cho cháu nghe về cái kết cục của những chuyện ở Khúc Cạn, như cháu đã hỏi nhiều lần rồi ấy, và cháu sẽ hài lòng vào lúc này. Sau đó cháu sẽ ngủ một giấc nữa, cháu nghĩ vậy; nhưng cháu sẽ không thể nhắm mắt cho đến khi ông kể hết chuyện với cháu."

Gandalf đi chuyển chiếc ghế đến bên giường, và nhìn Frodo chăm chú. Mặt ông đã có sắc trở lại, và mắt ông đã sáng lên, đầy chăm chú. Ông mỉm cười, và có vẻ như điều đó có phần lạ với ông. Nhưng trong mắt thầy phù thủy chỉ một sự thay đổi nhỏ như thế cũng đã khiến ông cảm thấy thông suốt, và đặc biệt là về cánh tay trái đang nằm trên tấm đắp.

"Vẫn phải chờ đợi," Gandalf tự nói với mình. "Cậu ta vẫn chưa qua được nửa đường, và cuối cùng cậu ta sẽ trở thành cái gì thì thậm chí cả Elrond cũng không thể nói được. Ta nghĩ rằng sẽ không phải là trở thành ma quỷ. Cậu ta có thể trở thành một cốc đầy ánh sáng cho những đôi mắt nhìn thấy những gì có thể."

"Bác Bilbo yêu quý!" Frodo ngái ngủ nói. "Cháu tự hỏi không biết ông ấy đang ở đâu. Cháu ước gì bác ấy đang ở đây và có thể nghe tất cả chuyện này. Hắn là nó sẽ làm bác ấy cười. Con bò nhảy căng đến Mặt trăng! Và tên quỷ khổng lồ tội nghiệp!" Và ông nhanh chóng ngủ thiếp đi với những lời đó.

Bây giờ thì Frodo đã an toàn ở Ngôi Nhà Giản Dị Cuối Cùng ở phía đông của Biển. Ngôi nhà này, như Bilbo đã thuật lại trước đây rất lâu, một ngôi nhà hoàn hảo, cho dù bạn thích ăn hay ngủ, thích kể chuyện hay hát hò, hay chỉ thích ngồi và nghĩ, hoặc pha trộn hài hoà giữa các thứ này." Tính thuần nhất ở đây sẽ là liều thuốc chữa trị cho sự mệt mỏi, sợ hãi hay buồn bã.

Khi chiều dần buông xuống, Frodo lại thức dậy, và ông thấy mình không còn cảm thấy cần nghỉ hay ngủ nữa, mà đang thèm ăn và uống, và sau đó có thể là hát và kể chuyện. Ông ra khỏi giường và thấy rằng cánh tay của mình đã gần như hữu dụng trở lại như trước đây. Ông thay một bộ áo quần sạch sẽ bằng vải xanh nằm sẵn đó vừa vặn với ông một cách tuyệt vời. Khi nhìn vào gương ông giật mình khi thấy một hình ảnh gầy đi rất nhiều của

chính mình so với trí nhớ của ông: nó giống một cách đặt biệt với người cháu trẻ của Bilbo, người đã từng đi lang thang với ông chú của mình ở Quận; như đôi mắt đang nhìn ông thì đầy vẻ trầm ngâm.

"Phải, anh đã thấy được vài chuyện kể từ lần cuối cùng anh nhìn ra khỏi cặp kính," ông nói với hình ảnh của mình. "Nhưng bây giờ là lúc dành cho một cuộc gặp gỡ vui vẻ!" Ông vươn tay ra ra huyết sáo một tiếng.

Đúng lúc đó có một tiếng gõ cửa, và Sam đi vào. Anh chạy ào đến chỗ Frodo và cầm lấy cánh tay trái của ông, bối rối và ngỡ ngàng. Anh nhẹ nhàng đánh lên nó, rồi đỏ ửng mặt và vội vã quay đi.

"Hullo, Sam!" Frodo nói.

"Nó ấm rồi!" Sam nói. "Tôi muốn nói tay ngài ấy, thưa ngài Frodo. Suốt mấy đêm dài nó lạnh ngắt. Nhưng giờ vui đến rồi!" anh la lên, quay vòng vòng với ánh mắt sáng rực và nhảy múa trên sàn nhà. "Đã đến lúc thấy lại ngài đứng lên và trở lại là chính mình, thưa ngài! Ông Gandalf đã sai tôi đến xem ngài đã sẵn sàng để đi xuống chưa, và tôi nghĩ là ông ấy đang đùa."

"Tôi sẵn sàng rồi," Frodo nói. "Hãy xuống và gặp những người còn lại trong đoàn nào!"

"Để tôi dẫn ngài đi gặp họ, thưa ngài," Sam nói. "Đây là một ngôi nhà lớn, và rất đặc biệt. Luôn luôn có cái gì đó để khám phá, và không biết là mình sẽ tìm thấy gì quanh một góc nhà. Và những người Elves nữa, thưa ngài! Những người Elves ở đây, rồi những người Elves ở kia! Một số giống như những vị vua, oai nghi và rực rỡ; và một số khác thì vui tươi như những đứa trẻ. Và còn âm nhạc với những bài hát - tôi không có thời gian và tâm trí để lắng nghe nhiều kể từ khi chúng ta đến đây. Nhưng tôi biết một số chỗ ở nơi này."

"Ta biết anh đã làm gì, Sam ạ," Frodo nói, nắm lấy tay anh. "Nhưng tối nay thì anh sẽ vui tươi, và lắng nghe niềm vui từ tim mình. Đi nào, dẫn ta đi các góc nhà nào!"

Sam dẫn ông qua nhiều con đường và đi xuống nhiều bậc thang và đi ra một khu vườn cao nằm trên một bờ đường dốc bên bờ sông. Ông thấy các bạn của mình đang ngồi trong một cổng vòm bên bờ của ngôi nhà trông ra phía đông. Bóng tối đã phủ xuống thung lũng bên dưới, nhưng vẫn còn ánh sáng trên những bề mặt của những ngọn núi nằm xa phía trên. Tiết trời nóng ẩm. Âm thanh của tiếng nước chảy và đổ xuống vang vọng, và buổi chiều phủ đầy một mùi hương thoang thoảng của cây cối và hoa, như thể mùa hè vẫn còn quấn quýt trong khu vườn của Elrond.

"Hurray!" Pippin la lên, gọi lớn lên. "Ông anh họ quý phái của chúng ta đây rồi! Tránh đường cho Frodo, Chúa tể của Chiếc Nhẫn!"

"Suyt!" Gandalf nói từ trong bóng tối đằng sau cái cổng vòm. "Ma quỷ sẽ không vào trong thung lũng này; nhưng bất kỳ lúc nào chúng ta cũng không nên nói đến chúng. Chúa tể của Chiếc Nhẫn không phải là Frodo, mà là chủ nhân của Ngọn Tháp Hắc Ám của Mordor, kẻ mà quyền lực của hắn lại một lần nữa vượt ra khỏi thế giới! Chúng ta đang ngồi ở trong pháo đài. Bên ngoài đang trở nên tối tăm."

"Ông Gandalf đã nói khá nhiều chuyện vui vẻ như thế đấy," Pippin nói. "Ông ấy nghĩ rằng tôi cần phải được đưa vào khuôn phép. Nhưng có vẻ như chuyện này là bất khả, có vẻ vậy, để cảm thấy buồn bã hay tuyệt vọng ở nơi này. Tôi cảm thấy tôi có thể hát, nếu như tôi biết một bài hát thích hợp cho dịp này."

"Tôi cũng cảm thấy đang thèm hát," Frodo cười. "Cho dù vào lúc này tôi cảm thấy thích ăn và uống hơn!"

"Con thèm của anh sẽ nhanh chóng được trị thôi," Pippin nói. "Anh sẽ thấy sự xảo nguyệt quen thuộc của anh sẽ xuất hiện lại đúng lúc cho bữa ăn."

"Hơn cả một bữa ăn! Một bữa tiệc!" Merry nói. "Ngay khi ông Gandalf nói rằng cậu đã khoẻ lại, mọi sự chuẩn bị đã bắt đầu." Ông chỉ vừa nói xong thì tất cả bọn họ đều được triệu tập vào sảnh đường bởi nhiều tiếng chuông rung.

Sảnh đường trong ngôi nhà của Elrond đầy những người: những người Elves chiếm phần lớn, cho dù vẫn còn vài người khách thuộc những chủng loại khác. Elrond, theo thói quen của ông, ngồi ở chiếc ghế lớn nằm ở cuối cái bàn dài nằm trên đài cao; và ngồi cạnh ông một bên là Glorfindel, một bên là Gandalf. Frodo nhìn họ với vẻ kinh ngạc, bởi vì ông chưa bao giờ nhìn thấy Elrond, người đã được kể đến trong nhiều câu chuyện kể; và khi họ ngồi bên phải và bên trái ông, Glorfindel và Gandalf, người mà ông nghĩ là ông đã biết khá rõ, bỗng hiện ra như những lãnh chúa sang trọng và quyền lực. Vóc người của Gandalf thấp hơn hai người kia; nhưng mái tóc trắng dài của ông, bộ râu bạc quét dài của ông, và đôi vai rộng của ông, khiến ông trông giống như một vị vua thông thái trong truyền thuyết cổ đại. Trên khuôn mặt quắc thước của ông, dưới đôi mày rậm trắng như tuyết, đôi mắt đen của ông đanh như than có thể phát lửa bất thành linh.

Glorfindel cao và thẳng; tóc của ông sáng ánh vàng, khuôn mặt của ông đẹp đẽ, trẻ trung, can đảm và đầy vui vẻ; mắt của ông sáng rực và sắc buốt, giọng của ông vang như tiếng nhạc; sự từng trải đọng lại trên đôi mày của ông, và tay ông thì tràn đầy sức mạnh.

Khuôn mặt của Elrond không có tuổi, chẳng già mà cũng chẳng trẻ, cho dù nó đã được ghi vào trong ký ức của biết bao chuyện vui buồn. Tóc của ông đen như bóng đêm của buổi hoàng hôn, và trên đó là một cái vòng bạc; đôi mắt ông xám như một buổi chiều quang đãng, và trong nó có một luồng ánh sáng như ánh sáng của các vì sao. Ông có vẻ tôn kính như một vị vua đã trị vì qua bao mùa đông, nhưng lại tráng kiện như một chiến binh từng trải tràn đầy sinh lực. Ông là Chúa Tể của Rivendell và là một người vĩ đại giữa cả Elves lẫn Con Người.

Ở giữa bàn, đối diện với những tám vại dẹt phủ lên tường, có một cái ghế nằm dưới một tấm màn trướng, và có một công nương xinh đẹp đang ngồi nhìn lên, và nàng mang nhiều vẻ nữ tính như tạo từ Elrond đến nỗi Frodo đoán rằng nàng là một trong những người bà con rất gần gũi của ông. Nàng trông thật trẻ trung, cho dù nàng có lẽ đã sống rất lâu rồi. Mái tóc bím đen của nàng chưa hề chạm vào giá đồng, đôi tay trắng và khuôn mặt trong trẻo của nàng thật hoàn bích và mịn màng, ánh sáng của sao trời đang sáng lên trong mắt nàng,

trong vắt như một đêm không mây; nhưng nàng có dáng vẻ của một nữ hoàng, với bao tư duy và kiến thức đọng lại trong ánh mắt nàng, như một người đã biết được biết bao điều do tháng năm đem lại. Phía trên đôi mày, đầu nàng được phủ bởi một vành dây buộc được đính nhiều viên ngọc nhỏ, sáng trắng lấp lánh; nhưng bộ y phục mềm mại màu xám của nàng không có trang sức gì, ngoại trừ một thắt lưng làm bằng những chiếc lá bạc.

Thế là Frodo ngắm nhìn nàng, người mà rất ít người trần tục đã từng thấy được; Arwen, con gái của Elrond, người được xem như thể Lorcethien đã trở lại trái đất một lần nữa; và nàng được gọi là Undumiel, vì nàng là một Ngôi Sao Even đối với người của nàng. Nàng đã từng sống ở vùng đất của gia tộc mẹ nàng một thời gian dài, ở Lurien ẩn sau những rặng núi, nhưng gần đây nàng đã trở lại Rivendell với căn nhà của cha nàng. Nhưng các anh nàng, Elladan và Elrohir, đã lên đường hành hiệp: họ thường đi xa với các Ranger ở phương Bắc, không bao giờ quên đi sự hành hạ của mẹ mình ở sào huyệt của bọn orc.

Đó là một sự cô đơn trong một sự sống mà Frodo chưa bao giờ thấy và tưởng tượng ra trong tâm trí mình trước đây; và ông vừa ngạc nhiên vừa bối rối khi thấy mình có một chỗ ngồi tại bàn của Elrond giữa những người cao quý và xinh đẹp đến thế. Cho dù ông có một cái ghế thích hợp, và được nâng lên bởi nhiều cái đệm, ông cũng cảm thấy mình thật bé nhỏ, và chỉ muốn ra khỏi chỗ này; nhưng cái cảm giác đó nhanh chóng trôi qua. Bữa tiệc thật vui tươi và có tất cả thức ăn mà cơn đói của ông có thể ao ước. Sau một lúc thì ông đã có thể nhìn lại mình và thậm chí có thể quay sang những người ngồi cạnh. Trước tiên ông tìm các bạn mình. Sam đã van nài được đứng đợi chủ, nhưng anh được nói là lần này anh là một vị khách danh dự. Lúc này Frodo đã có thể nhìn thấy anh, đang ngồi với Pippin và Merry ở góc trên ở một bên bàn gần với bệ đài. Ông không thấy tấm hơi nào của Người Sải Bước.

Cạnh bên Frodo, bên phải ông là một người lùn với một vẻ quan trọng, ăn mặc diêm dúa. Bộ râu của ông rất dài và phân nhánh, trắng gần như bộ quần áo làm bằng vải trắng như tuyết của ông. Ông đeo một thắt lưng bạc, và vòng quanh cổ ông là một sợi dây chuyền bằng bạc với kim cương. Frodo ngừng ăn và nhìn ông. "Chào, rất vui được gặp!" người lùn nói, quay sang ông. Rồi ông ta thật sự đứng hẳn khỏi chỗ và cúi chào. "Gluin sẵn sàng phục vụ ngài," ông nói, và lại cúi thấp hơn nữa.

"Frodo Baggins sẵn sàng phục vụ ngài và gia đình," Frodo nói một cách nghiêm chỉnh, ngẩng người lên đầy ngạc nhiên làm những cái đệm của ông tung vãi lên. "Liệu tôi có đúng không nếu đoán rằng ngài chính là Gluin, một trong mười hai bạn đồng hành của Thorin Oakenshield vĩ đại?"

"Đúng vậy," người lùn trả lời, thu nhặt lại những tấm đệm và nhã nhặn giúp Frodo ngồi trở lại vào vị trí. "Và tôi sẽ không hỏi, vì tôi đã được kể rằng ngài chính là người bà con và người con nuôi của ông bạn Bilbo nổi tiếng của chúng tôi. Cho phép tôi chúc mừng ngài vì sự hồi phục của ngài."

"Cám ơn ngài rất nhiều," Frodo nói.

"Tôi nghe nói là ngài đã thực hiện một số cuộc phiêu lưu rất kỳ lạ," Gluin nói. "Tôi vô cùng ngạc nhiên không biết điều gì đã mang bốn hobbit vào một cuộc hành trình dài đến thế. Kể từ khi Bilbo đi với chúng tôi thì chưa hề có điều gì giống thế xảy ra. Nhưng có thể tôi không nên quá tọc mạch, vì cả Elrond và Gandalf đều có vẻ như không muốn nói về chuyện gì thì phải."

"Tôi nghĩ là chúng ta sẽ không nói về nó, ít nhất là chưa," Frodo trả lời lịch sự.

Ông đoán rằng thậm chí trong ngôi nhà của Elrond thì vấn đề về chiếc Nhẫn cũng không phải là một câu chuyện tự nhiên, và dù sao thì ông cũng muốn đi những rắc rối của mình trong một thời gian. "Nhưng tôi cũng có một sự tò mò tương đương," ông thêm vào, "muốn biết điều gì đã khiến cho một người lùn quan trọng đến thế và ở xa đến thế đến Hòn Núi Cô Độc."

Gluin nhìn ông. "Nếu ông vẫn chưa nghe về chuyện này, thì tôi nghĩ là chúng ta cũng sẽ khoan nói về nó. Chủ Nhân Elrond sẽ triệu tập tất cả chúng ta ngay thôi, tôi tin thế, và chúng ta sẽ nghe nhiều thứ. Sẽ có nhiều chuyện khác có thể được kể ở đây."

Họ nói chuyện với nhau suốt phần còn lại của bữa ăn, nhưng Frodo nghe nhiều hơn nói; vì những tin tức ở Quận, ngoài chuyện về chiếc Nhẫn, có vẻ như quá vụn vặt, xa xôi và chẳng có gì quan trọng, trong khi Gluin có nhiều thứ để nói về những biến cố ở những vùng đất phương Bắc ở nơi Hoang Dã. Frodo được biết rằng Grimbeorn Già, con trai của Beorn, bây giờ đã là lãnh chúa của nhiều người vũng chãi, và vùng đất của họ nằm giữa Rặng Núi và Mirkwood thì không có tên orc hay con sói nào dám đến.

"Thật sự ra," Gluin nói, "nếu như không nhờ Beorning, thì con đường từ Dale đến Rivendell đã trở nên không thể dùng được từ lâu rồi. Họ là những người dũng cảm đã luôn mở rộng Con Đường Cao và Khúc Cạn Carrock. Nhưng họ thu phí đường xá cao lắm," ông nói với một cái lắc đầu; "và giống như Beorn ngày xưa, họ không quá thiện cảm người lùn. Nhưng họ vẫn là những người đáng tin, và điều đó là rất có giá trị trong những ngày này. Không có nơi đâu mà con người lại thân thiện với chúng tôi như Con Người ở Dale. Họ là những gã tốt, những người Barding. Cháu ngoại của Bard Cung Thủ đã chỉ huy họ, Brand con trai của Bain con trai của Bard. Ông ta là một vị vua mạnh mẽ, và vương quốc của ông bây giờ đã vươn xa đến phương nam và phương đông của Esgaroth."

"Thế còn những người của ông thì sao?" Frodo hỏi.

"Có nhiều chuyện để kể lắm, cả tốt và xấu," Gluin nói; "cho dù nó gần như là chuyện tốt: đến nay chúng tôi đã rất may mắn, cho dù chúng tôi không trốn thoát khỏi bóng tối của những ngày này. Nếu ông thật sự muốn nghe, thì tôi sẽ vui lòng kể cho ông nghe mọi chuyện. Nhưng hãy ngăn tôi lại nếu ông cảm thấy mệt! Cái lưỡi của những người lùn hoạt động rất dữ khi nói về những chuyện của mình, như người ta thường nói."

Thế là Gluin bắt đầu một câu chuyện dài về những gì ở vương quốc Người Lùn. Ông khá vui khi kiếm được một người nghe đầy lịch sự; vì Frodo chẳng tỏ ra dấu hiệu gì mệt mỏi hay cố gắng đổi chủ đề cả, cho dù thật sự ra thì ông rối tinh rối mù với những cái tên và những địa

điểm lạ hoặc mà trước đó ông chưa bao giờ nghe cả. Tuy nhiên ông lại rất thích thú khi nghe rằng Dáin vẫn là Vua Núi, và bây giờ đã già (đã hơn hai trăm năm mươi tuổi rồi), đầy tôn kính, và giàu có một cách khủng khiếp. Bảy trong số mười người bạn đồng hành còn sống sót trong Trận Chiến Của Năm Lực Lượng vẫn còn ở lại với ông: Dwalin, Gluin, Dori, Nori, Bifur, Bofur, and Bombur. Bombur bây giờ đã béo đến nỗi ông không thể di chuyển từ cái giường sang cái ghế bên bàn, và cần phải có sáu người lùn trẻ để khiêng ông.

"Thế còn chuyện gì đã xảy ra với Balin, Ori và Uin?" Frodo hỏi.

Một bóng tối thoáng qua mặt Gluin. "Chúng tôi không biết," ông trả lời. "Chính vì chuyện của Balin mà tôi đã đến để hỏi xin ý kiến của những người đang sống ở Rivendell. Nhưng tối nay hãy nói về những chuyện vui hơn đi."

Gluin bắt đầu nói về công việc của những người của ông, ông kể cho Frodo về những công trình vĩ đại của họ ở Dale và dưới Ngọn Núi. "Chúng tôi đã làm việc rất tốt," ông nói. "Nhưng trong việc luyện kim thì chúng tôi không thể so sánh với ông cha mình, có nhiều bí mật đã thất truyền. Chúng tôi tạo ra những áo giáp và những thanh gươm tốt, nhưng chúng tôi không thể chế tạo lại những lưới giáp và những lưới gươm đã được chế tạo trước khi con rồng đến. Chỉ có công việc khai thác và xây dựng thì chúng tôi vượt hơn những ngày xưa. Ông nên tìm xem những con đường thủy ở Dale, Frodo ạ, và những suối nước, những ao hồ! Ông nên tìm xem những con đường lát đá đầy màu sắc! Những sảnh đường và những con đường hang động nằm dưới lòng đất với nhiều cổng vòm chạm khắc như những thân cây; và những nền đất cao với những ngọn tháp trên những sườn Núi! Rồi ông sẽ thấy là chúng tôi đã không ở không"

"Tôi sẽ đến và xem chúng, nếu như tôi có thể," Frodo nói. "Bác Bilbo đã ngạc nhiên như thế nào khi thấy tất cả những thay đổi ở Nơi Hoang Tàn của Smaug!"

Gluin nhìn Frodo và mỉm cười. "Ông rất thích Bilbo à?" Ông hỏi.

"Phải," Frodo trả lời. "Tôi mong được gặp bác ấy hơn là tất cả những ngọn tháp và lâu đài trên thế giới này."

Cuối cùng thì bữa tiệc cũng chấm dứt. Elrond và Arwen đứng dậy và đi xuống sảnh đường, và mọi người theo sau họ theo đúng thứ tự. Cánh cửa lại mở ra, và họ đi bằng qua một con đường rộng xuyên qua những cánh cửa khác, và đi vào một sảnh đường xa hơn. Ở đấy không có bàn, nhưng ngọn lửa sáng đang cháy trong một lò sưởi lớn nằm giữa những cây cột buồm ở hai bên.

Frodo thấy mình đang nói chuyện với Gandalf. "Đây là Sảnh Đường Lửa" thầy phù thủy nói. "Ở đây cậu sẽ nghe nhiều bài hát và nhiều câu chuyện - nếu như cậu có thể thức được. Nhưng ngoại trừ vào những ngày đặc biệt thì nơi đây luôn trống trải và yên ả, và mọi người đến đây để tìm chút tĩnh lặng và suy nghĩ. Nơi đây luôn có một ngọn lửa, luôn cháy suốt cả năm, nhưng có rất ít ánh sáng khác."

Khi Elrond đi vào và bước đến chỗ ngồi dành cho mình, những người Elves hát rong bắt đầu tạo ra một thứ âm nhạc ngọt ngào. Ngọn lửa đầy dần, và Frodo vui vẻ nhìn những khuôn

mặt xinh đẹp đang tụ tập lại; ánh lửa vàng đang bập bùng phía trên họ và chiếu sáng trên tóc họ. Thành linh ông chú ý đến, không xa khỏi góc xa của ngọn lửa, một bóng đen nhỏ ngồi trên một cái ghế đẩu, lưng dựa vào một cây cột. Cạnh ông trên nền đất là một cốc nước và một ít bánh mì. Frodo tự hỏi không biết ông ta có bị ốm (nếu như người ta có thể ốm ở Rivendell), và do đó không thể đến dự tiệc không. Đầu ông ta có vẻ như đang gục xuống ngực trong giấc ngủ, và một tà áo khoác đen rủ xuống phủ qua mặt ông.

Elrond bước đến và đứng cạnh bóng người lặng lẽ. "Hãy thức dậy nào người chủ nhỏ," ông nói, với một nụ cười. Rồi, quay sang Frodo, ông vẫy tay cho ông hobbit. "Bây giờ thì cuối cùng điều mà ông ước cũng đã đến, Frodo ạ," ông nói. "Đây chính là người bạn mà ông luôn mong nhớ từ lâu."

Bóng đen ngẩng đầu dậy và để lộ mặt ra.

"Bác Bilbo!" Frodo la toáng lên và ông phóng tới.

"Hullo, cậu nhỏ Frodo của ta!" Bilbo nói. "Thế là cuối cùng cháu cũng đến đây. Bác hy vọng là cháu sẽ làm được điều này. Nào, nào! Thế ra cả bữa tiệc này để vinh danh cháu, bác nghe vậy. Bác hy vọng là cháu đã tận hưởng nó chứ?"

"Sao bác lại ở đây thế?" Frodo kêu lên. "Và vì sao trước đây cháu không được phép gặp bác?"

"Bởi vì cháu đang ngủ. Bác đã ngắm cháu rất nhiều. Bác đã ngồi bên cạnh cháu mỗi ngày với Sam. Nhưng về bữa tiệc thì bác không đến vì lúc này đang có nhiều chuyện. Và bác còn những việc khác phải làm."

"Bác đang làm gì?"

"Sao nào, ngồi và suy nghĩ. Hiện nay bác làm khá nhiều, và đây chính là nơi tốt nhất để thực hiện nó, như một quy luật. Thức dậy, xem nào!" ông nói, hếch một mắt về phía Elrond. Ánh sáng bập bùng trong đó và Frodo chẳng hề thấy một dấu hiệu ngái ngủ nào hết. "Thức dậy! Tôi không hề ngủ, thưa Chủ Nhân Elrond. Nếu như ngài muốn biết, thì tất cả các ngài đã rời khỏi bữa tiệc khá sớm, và ngài đã quấy rầy tôi giữa lúc đang hoàn thành một bài hát. Tôi đang soạn một vài dòng nhạc, và đang nghĩ về chúng; nhưng bây giờ thì tôi không nghĩ là tôi sẽ soạn được chúng nữa. Khó mà hát được khi mà mọi ý tưởng đã bị xoá sạch khỏi đầu tôi. Tôi sẽ nhờ anh bạn Dunadan để giúp tôi. Anh ta đâu rồi nhỉ?"

Elrond cười. "Rồi sẽ tìm thấy anh ta thôi," ông nói, "Rồi hai anh sẽ đi vào một góc vào hoàn thành công việc của mình, và chúng tôi sẽ nghe nó và sẽ đánh giá nó trước khi chúng ta tàn cuộc vui." Những người truyền tin liền được cử đi tìm bạn của Bilbo, cho dù không ai biết anh ta ở đâu, hoặc vì sao mà anh ta không có mặt ở bữa tiệc. Trong lúc đó thì Frodo và Bilbo ngồi cạnh bên nhau, và Sam thì nhanh chóng chọn một chỗ kế bên họ. Họ nhẹ giọng nói chuyện với nhau, sự vui vẻ và âm nhạc trong sảnh đường vang lên thật rõ với họ. Bilbo không nói nhiều về chính mình. Khi ông rời khỏi Hobbiton thì ông đi lang thang vô định, dọc theo Con Đường hoặc vào vùng quê ở một bên bất kỳ; nhưng có vẻ như lúc nào ông cũng vẫn hướng về phía Rivendell. "Bác đã đến đây mà không có phiêu lưu gì nhiều," ông nói, "và

sau khi nghỉ một lúc thì bác tiếp tục đi với những người lùn đến Dale: đó là cuộc hành trình cuối cùng của bác. Bác sẽ không rong ruổi nữa. Ông Balin già đã qua đời rồi. Thế rồi bác trở về đây, và bác đã ở đây. Bác đã làm được một số chuyện. Bác đã viết thêm vào cuốn sách của mình. Và, tất nhiên, bác đã nghĩ ra vài bài hát. Thỉnh thoảng họ lại hát chúng: chỉ để làm bác vui, bác nghĩ thế; vì, tất nhiên, chúng không thật sự đủ cho Rivendell. Và bác nghe rồi bác nghĩ. Thời gian có vẻ như không trôi qua ở đây: chỉ thế thôi. Một nơi thật đặc biệt."

"Bác đã nghe đủ loại tin tức, từ phía Rặng Núi, và vượt ra khỏi miền Nam, nhưng hầu như chẳng có tin gì từ phía Quận. Bác tìm nghe tin về chiếc Nhẫn, tất nhiên. Ông Gandalf thường đến đây. Nhưng ông ta chẳng nói gì nhiều với bác, những năm gần đây thì ông ấy lại càng gần gũi hơn. Dunadan nói với bác nhiều hơn. Bác không ngờ là chiếc nhẫn của mình lại gây ra nhiều rắc rối thế! Tiếc là ông Gandalf không phát hiện ra điều này sớm hơn. Bác có thể mang vật đó đến đây cùng với mình mà không gây ra rắc rối gì nhiều. Bác đã nghĩ nhiều lần về việc trở lại Hobiton vì chuyện này; nhưng bác đã già, và họ không cho bác đi: bác muốn nói đến ông Gandalf và Elrond. Có vẻ như họ nghĩ rằng Kẻ Thù đang ra sức lùng sục bác, và sẽ đem bác làm món nước thịt bằm, nếu hắn bắt được bác đang lang thang ở miền Hoang Dã.

Và rồi ông Gandalf nói: "Chiếc Nhẫn đã qua rồi, Bilbo ạ. Nó không còn tốt cho anh hay những người khác, nếu như anh lại định dính vào nó lần nữa." Đại khái là những lời cảnh báo kỳ quặc như thế, đúng kiểu Gandalf. Nhưng ông ấy nói rằng ông đang trông chừng cháu, cho nên bác cứ để mọi chuyện diễn ra. Bác vui mừng khùng khiếp khi lại thấy cháu an toàn và khoẻ mạnh." Ông ngừng lời và nhìn Frodo với vẻ nghi ngờ.

"Cháu có mang nó đến đây không?" ông thì thầm hỏi. "Bác không thể không tò mò, cháu biết đấy, sau tất cả những gì mà bác đã nghe. Bác rất muốn nhìn thấy lại nó."

"Có, cháu có nó," Frodo trả lời, cảm thấy miễn cưỡng một cách kỳ lạ. "Nó vẫn như mọi khi."

"Nào, bác chỉ muốn thấy nó một chút xíu thôi," Bilbo.

Khi thay đồ, Frodo thấy rằng trong khi ông ngủ chiếc Nhẫn đã được đeo trên cổ ông bằng một sợi dây chuyền mới, mảnh nhưng chắc chắn. Ông chậm chạp lấy nó ra. Bilbo đưa tay ra. Nhưng Frodo nhanh chóng giật chiếc Nhẫn lại. Trước sự đau đớn và kinh hãi của mình, ông thấy ông không nhìn về phía Bilbo nữa; có vẻ như một bóng tối đang phủ xuống giữa họ, và cho dù vậy ông vẫn thấy mình đang nhìn một sinh vật nhỏ với một khuôn mặt đói khát và những cánh tay xương xẩu dò dẫm. Ông cảm thấy muốn đánh nó.

Âm nhạc và tiếng hát quanh họ có vẻ như ngừng lại và một sự im lặng đổ xuống. Bilbo nhanh chóng nhìn về phía khuôn mặt của Frodo và hươ tay trước mắt ông. "Bây giờ thì bác hiểu rồi," ông nói. "Hãy cất nó đi! Bác xin lỗi: xin lỗi vì đã để cháu gánh một gánh nặng như thế: xin lỗi về tất cả mọi chuyện. Những chuyện phiêu lưu chẳng lẽ chẳng bao giờ có được một kết thúc ư? Bác nghĩ là không. Một số người khác sẽ phải luôn luôn luôn gánh vác câu chuyện. Ờ, không thể nào khác được. Bác tự hỏi không biết là cuốn sách của bác có thể kết

thúc với một điều tốt đẹp không? Nhưng lúc này thì đừng lo về nó - hãy tiếp tục với những Tin Tức thật sự! Hãy nói với bác mọi chuyện về Quận nào!"

Frodo giấu chiếc Nhẫn đi, và bóng tối tan đi mà hầu như chẳng để lại một mảnh nào trong trí nhớ. Ánh sáng và âm nhạc của Rivendell lại quay trở lại với ông. Bilbo mỉm cười và lại cười lớn đầy vui vẻ. Mọi tin tức về Quận mà Frodo có thể kể - được bổ sung và hiệu chỉnh bởi Sam - là những điều thú vị nhất đối với ông, kể từ việc cái cây cuối cùng bị đổ từ những trò nghịch của những đứa trẻ nhỏ nhất ở Hobiton. Họ say sưa với những chuyện ở Bốn Vùng đến nỗi không chú ý đến một người mặc bộ quần áo xanh đậm đang đi đến. Ông nhìn họ với một nụ cười trong nhiều phút. Chợt Frodo ngẩng lên. "A, cuối cùng anh đã đến rồi à, Dunadan!" ông kêu lên.

"Người Sải Bước!" Frodo kêu lên. "Có vẻ như ông có nhiều tên nhỉ."

"Phải, Người Sải Bước là một trong những tên mà trước đây bác chưa hề nghe," Bilbo nói.

"Sao cháu gọi ông ấy như thế?"

"Ở Bree họ gọi tôi như thế," Người Sải Bước phá lên cười, "và tôi được giới thiệu như vậy với ông ta."

"Thế sao bác gọi ông ta là Dunadan?" Frodo hỏi.

"Ông Dunadan," Bilbo nói. "Ở đây ông ta thường được gọi thế. Nhưng bác nghĩ là vốn ngôn ngữ Elvish của cháu đã đủ cho cháu biết đến từ dun-udan - Người phía Tây. Numerorean. Nhưng lúc này không phải là lúc dành cho các bài học ngôn ngữ!" Ông quay sang Người Sải Bước. "Anh đã ở đâu thế hả, bạn tôi? Sau anh không dự tiệc? Công nương Arwen đã ở đấy đấy."

Người Sải Bước nhìn xuống Bilbo một cách nghiêm trọng. "Tôi biết" ông nói. "Nhưng tôi thường phải gạt chuyện vui qua một bên. Elladan và Elrohir đã trở lại từ Hoang Dã một cách bất ngờ, và tôi rất muốn nghe chuyện của họ ngay."

"Phải, anh bạn của tôi," Bilbo nói, "bây giờ thì anh đã nghe tin tức xong, anh không thể chia sẻ với tôi vài giây phút sao? Tôi muốn sự giúp đỡ của anh trong một chuyện khẩn cấp. Elrond nói rằng bài hát này của tôi cần phải kết thúc trước khi đêm tàn, và tôi đang kẹt. Hãy vào một góc và làm cho xong nào!"

Người Sải Bước mỉm cười. "Nào!" ông nói. "Để tôi nghe nó nào!"

Frodo ngồi lại một mình một lúc, vì Sam đã ngủ gật. Ông đang ở một mình và cảm thấy có phần buồn rầu cho dù tất cả mọi người ở Rivendell đã tụ tập ở đây vì ông. Nhưng những ai ở gần ông đều im lặng, chăm chú nghe tiếng nhạc văng ra từ những tiếng động và những nhạc cụ, và họ không chú ý đến cái gì khác. Frodo bắt đầu lắng nghe.

Đầu liêu vẻ đẹp của các giai điệu và của các ca từ thêu dệt với nhau bằng ngôn ngữ của người elves, cho dù ông không hiểu lắm, đã khiến cho ông mê hoặc, ngay khi ông bắt đầu chú ý đến chúng. Những ca từ gần như đã tạo hình, và hình ảnh những vùng đất xa xôi với những thứ sáng loá mà ông chưa bao giờ tưởng tượng ra hiện ra phía trước ông; rồi ánh lửa trong tiền sảnh trở nên mờ ảo ánh vàng phía trên những biển bọt thoát ra những bên lê

ngôn ngữ. Thế rồi sự mê hoặc càng lúc càng trở nên giống như một ảo mộng, cho đến khi ông cảm thấy một con sông không dứt những vàng và bạc đang cuốn qua ông, vô số những hình mẫu đến nỗi không tiếp nhận nổi; và nó trở thành một phần của vùng không khí đang rộn lên quanh ông, và nó làm ông ướt sũng và rồi làm ông chết đuối. Ông nhanh chóng chìm dưới sức nặng sáng loá của nó vào vương quốc sâu lắng của giấc ngủ.

Ở đó ông lang thang khá lâu trong một giấc mộng của âm nhạc đang chuyển thành một dòng nước chảy, rồi thỉnh thoảng nó chuyển thành một tiếng động. Nó có vẻ như là tiếng động của Bilbo đang hát thánh ca. Đầu tiên những dòng ngôn từ còn mờ ảo, rồi nó rõ ràng hơn.

Edrendil là một thuỷ thủ

Lưu lại miền Avernien xa xôi

Ông dựng một bè gỗ trôi

Tại Nimbrenhil để xuôi theo dòng;

Trên cột bè sáng trong ánh bạc

Dệt lên từ ánh hắt đèn xa

Mũi thuyền như cánh thiên nga

Sáng soi nền nã cột buồm giương lên

Bộ áo giáp cổ xưa hùng vĩ

Của uy quyền hoàng đế năm nào

Ông khoác lên tựa chiến bào

Bao dấu triện cổ ánh sao sáng ngời

Khiến thương tích thấy người phải tránh

Cung của ông lấp lánh sừng rồng

Tên ông làm từ gỗ mun

Giáp ông sáng bạc soi chung rặng ngời

Chuôi gươm ông bền đời vững chãi

Lưỡi gươm ông thép đái mấy khi

Mũi ông rắn lạ kỳ

Lông bay phấp phới khác chi đại bàng

Ngọc lục bảo điểm trang trên ngực

Dưới Mặt Trăng sáng rực ánh sao

Ruổi rong qua mấy tầng cao

Xuôi về phương Bắc vượt bao thác ghềnh

Đường hoang dã viết nên kỳ tích

Đất dương trần cô tịch hoang vu

Trước vùng Tuyết Hẹp mịt mù

Bóng đêm ấp ủ đời băng lạnh lùng

Cái ấm lửa khôn cùng bên dưới

Ông quay đi, vẫn ruổi rong tràn

Những con nước xa tí ngàn
Chẳng còn sao sáng, chẳng còn ánh mai
Rồi cũng có một ngày ông đến
Đêm Hư Vô một bến lạ kỳ
Đến rồi ông chẳng thấy chi
Chẳng ánh sáng, chẳng vật gì hiện ra
Gió giật dữ thổi qua tâm khảm
Ông lao đi khiếp đảm cuồn điên
Bước chân chẳng chút bình yên
Muốn về chốn cũ về miền quê xưa
Nhưng Elwing bỗng vừa chợt đến
Nhen lửa hồng rọi sáng màn sương
Rực hơn ngàn ánh kim cương
Bập bùng ánh ngọc vấn vương tay nàng
Silmaril cho chàng hảo hán
Chiếu rạng ngời ánh sáng hào quang
Hào hùng trở lại trán chàng
Thuyền quay mũi lái vượt ngàn trong đêm
Trên Biển cả vượt thêm hải lý
Thế Giới Khác vượt mấy hải trình
Giông tố chợt nổi thành linh
Tarmenel đang vô hình ra oai
Trên trần thế mấy ai thấy được
Sức quyền uy trội vượt sức người
Thuyền ông rung lắc toi bời
Tưởng cái chết đã ngời ngời một bên
Ông rong ruổi vượt trên biển cả
Từ phương đông vượt quá nẻo tây
Rồi xuyên qua Evernight
Trở về dòng nước chảy dài tối đen
Tìm trở lại một miền đất lạ
Thật tối tăm nhất dạ đêm trường
Đã chìm xuống đáy đại dương
Trước khi Ngày Tháng vấn vương cõi đời
Chợt nghe tiếng châu rơi ngọc chạm
Tiếng nhạc nào cõi tạm ngân vang
Sóng tuôn bọt nước dâng tràn
Núi cao bật tiếng, dặm ngàn thình không

Ánh sáng hiện rõ trông trên gối
Valinor cùng với Eldamar
Hiện trên biển vắng xa xa
Một thân lữ thú trốn qua đêm dài
Để cuối cùng vượt ngoài cảng trắng
Đến Nhà Elves đất vắng hữu tình
Khí trời trong vắt lung linh
Tựa trông như ánh thuỷ tinh vô chùng
Vùng đất ấy trong thung lũng dốc
Sau ngọn đồi cô độc Ilmarin
Những ngọn tháp Tirion
Bập bùng rực lửa sáng muôn ánh đèn
Phản chiếu trên Hồ Đen huyền bí
Giữ chân người hiệp sĩ lang thang
Ông lưu lại chẳng vội vàng
Học muôn lời hát vô vàn câu ca
Nghe bao chuyện thời xa xưa vắng
Đàn hạc vàng họ tặng cho ông
Y phục bằng vải trắng trong
Để ông rong ruổi thông dong dặm ngàn
Calacirian đất mới
Đến khi đã vượt tới mới hay
Một vùng đất ẩn buồn thay
Những lâu đài vượt thág ngày thời gian
Ánh sáng đã rọi sang bao thưở
Bao thặng trầm bao ở bao đi
Vị Vua Xưa đã trị vì
Tại vùng Núi thẳm, còn gì ngày nay
Ilmarin mây bay gió lượn
Biết bao điều đã được gửi trôi
Chẳng ai nghe được một lời
Của thưở ấy, của Con Người và Elves
Bao cảnh tượng hiện theo vũ trụ
Chẳng cho ai cư trụ bên trong
Thế rồi họ lại cho ông
Một con thuyền mới để dong ra ngàn
Được làm bởi vô vàn phép lạ
Bởi thuỷ tinh vô giá của elves

Ánh sáng rực rỡ muôn chiều
Chẳng buồn cánh, chẳng tay chèo gấn bên
Silmarin là đèn dẫn hướng
Sáng rực bên Elbereth vô vi
Nàng lại dẫn hướng thuyền đi
Tạo nên đôi cánh lạ kỳ cho ông,
Dẫn ông đến bên đồng phán quyết
Đến bầu trời kỳ tuyết vô chùng
Sáng ánh Trăng, sáng Vàng Dương
Đồi cao sừng sững Everen ngút ngàn
Nơi suối bạc đang tan như thác
Ông bay cao cùng ánh sáng trời
Sau Bức Tường Núi ngời ngời
Từ nơi Thế Giới Tận Cùng rẽ đi
Tìm về chốn quê nhà diệu vợ
Đặng trình qua đêm tối gian nan
Đảo sao sáng rực ánh vàng
Thêm vùng thăm thẳm giăng giăng sương mù
Vàng Dương xa mịt mờ ánh lửa
Bình minh lên đẹp tựa kỳ quan
Nước phương Bắc vẫn chảy tràn
Ông qua Trung giới vượt ngàn dặm xa
Cuối cùng lại nghe qua tiếng khóc
Từ ngày xưa vắng vọng ngày nay
Bao thiếu nữ bao tháng ngày
Nỗi đau còn lại cho cùng mai sao
Đến khi Trăng cũng tan mau
Một ngôi sao sáng băng vào không trung
Chẳng còn lại tận cùng xứ sở
Của Hồ Xưa vốn ở dương trần
Một lời báo trước dặm ngàn
Một mục tiêu vốn chẳng màng nghỉ ngơi
Ngọn đèn vẫn chẳng lơ ánh sáng
Flammifer ở tận Vùng Tây
Tiếng hát ngừng lại. Frodo mở bừng mắt và thấy Bilbo đang ngồi trên ghế giữa một vòng tròn thánh giả, đang mỉm cười và vỗ tay.
"Tốt hơn là chúng ta nên hát lại," một người Elf nói.

Bilbo đứng dậy và cúi chào. "Quá khen rồi, Lindir," ông nói. "Nhưng lặp lại tất cả thì sẽ mệt lắm. "

"Với ông thì không quá mệt đâu," những người Elves cười trả lời. "Anh biết là anh chẳng bao giờ mệt khi thuật lại những bài thơ của mình mà. Nhưng thật sự chúng tôi không thể trả lời câu hỏi của ông khi nghe một lần!"

"Thế nào!" Bilbo la lên. "Các ông không thể nói phần nào là của tôi và phần nào là của Dunadan à?"

"Chúng tôi không dễ dàng nói được sự khác nhau của hai người trần," lại người Elf nói.

"Vô lý, Lindir ạ," Bilbo khịt mũi. "Nếu ông không thể phân biệt giữa một Con Người và một Hobbit, thì sự phán quyết của ông tệ hơn tôi nghĩ. Chúng khác hẳn nhau như đậu và táo vậy."

"Có thể. Một con cừu thì hẳn là phải khác một con cừu khác," Lindir cười. "Hoặc là khác với người chăn cừu. Những những Người Trần không phải là việc chúng tôi quan tâm. Chúng tôi có những việc khác."

"Tôi sẽ không tranh cãi với ông đâu," Bilbo nói. "Tôi đang buồn ngủ sau quá nhiều âm nhạc và ca hát rồi. Tôi sẽ để cho ông đoán, nếu ông muốn."

Ông đứng dậy và đi về phía Frodo. "Nào, thế là xong rồi," ông nói, hạ giọng. "Nó khá hơn là bác chờ đợi. Bác không thường được yêu cầu hát lại lần thứ hai. Cháu nghĩ thế nào?"

"Cháu sẽ thử đoán đâu," Frodo mỉm cười nói.

"Không cần đâu," Bilbo nói. "Thật ra toàn bộ bài hát đều do bác sáng tác cả. Ngoại trừ việc Aragorn khẳng khẳng đòi bác dùng một hòn đá xanh. Có vẻ như ông ấy nghĩ rằng điều đó là quan trọng. Bác không biết vì sao. Mặt khác rõ ràng ông ấy nghĩ rằng mọi thứ khác đã vượt khỏi tầm hiểu biết của bác, và ông ấy nói nếu bác dám cả gan viết những vần thơ về Edrendil ở trong ngôi nhà của Elrond thì đó là việc của bác. Bác nghĩ là ông ta đúng."

"Cháu không biết," Frodo nói. "Có vẻ như nó khá hợp với cháu, cho dù cháu không thể giải thích được. Cháu đã nửa mơ ngủ khi bác bắt đầu, và nó vẻ như nó tiếp theo một cái gì đó mà cháu đang mơ đến. Cháu không hiểu bác đang thật sự nói về chuyện gì cho đến khi gần kết thúc."

"Tất khó để hiểu mọi thứ ở đây, cho đến khi cháu dùng đến nó," Bilbo nói. "Chẳng có hobbit nào có được sự thèm muốn của người elves về âm nhạc, thơ và các câu chuyện. Có vẻ như họ thích chúng cũng như thức ăn, hoặc còn hơn thế nữa. Họ có vẻ sẽ còn tiếp tục một lúc lâu nữa. Thế cháu có muốn chuyển đi một chỗ nói chuyện riêng không?"

"Được không bác?" Frodo nói.

"Tất nhiên là được. Đây là một cuộc vui chứ không phải là một chuyện nghiêm túc. Đến và đi là tùy ý, nếu như cháu đừng làm ồn."

Họ đứng dậy và lặng lẽ rút vào vùng bóng tối, rồi đi ra cửa. Sam không theo họ, anh ngủ rất nhanh với một nụ cười trên khuôn mặt. Bất chấp niềm vui được làm bạn với Bilbo, Frodo

vẫn cảm thấy tiếc khi họ băng qua Sảnh Đường Lửa. Thậm chí khi họ bước qua ngưỡng cửa thì một giọng nói trong trẻo cất lên một tiếng hát.

A Elbereth Gilthoniel, silivren penna mnriel o menel aglar elenath!

Na-chaered palan-dnriel o galadhremmin ennorath,

Fanuilos, le linnathon nef aear, sn nef aearon!

Frodo dừng lại một chút và nhìn lại. Elrond đang ngồi trên ghế và ngọn lửa trên mặt ông nhìn giống như ánh sáng mùa hè đang chiếu trên những ngọn cây. Công nương Arwen đang ngồi cạnh bên ông. Trước sự ngạc nhiên của mình, Frodo nhìn thấy Aragorn đang đứng cạnh nàng, cái áo khoác đen của ông rũ xuống, có vẻ như ông đang mặc một cái giáp của người elves, và trên ngực ông là một ngôi sao phát sáng. Họ nói chuyện với nhau, rồi thành linh Frodo cảm thấy Arwen quay về phía ông, và ánh sáng từ mắt nàng chiếu xuống ông từ xa và xuyên vào tim ông.

Ông vẫn đứng đờ đẫn mê hoặc, trong khi những âm tiết dịu ngọt từ bài hát elves vẫn vang lên như những tiếng châu bát trong vắt làm những ca từ và giai điệu trộn lẫn vào nhau. "Đó là một bài hát về Elbereth," Bilbo nói. "Họ hát như thế, và những bài hát khác về Vương Quốc Được Ban Phúc, hát rất nhiều lần vào tối nay. Đi nào!"

Ông dẫn Frodo đi ngược trở vào căn phòng nhỏ của mình. Nó mở vào những khu vườn và trông về phương nam băng qua khe núi Bruinen. Họ ngồi ở đấy một lúc, nhìn qua cửa sổ về những ngôi sao sáng phía trên cánh rừng đang nhô lên, và nhẹ nhàng nói chuyện. Họ không nói về những tin tức vụn vặt ở miền Quận xa thăm thẳm nữa, cũng không nói về những vùng tối hắc ám và những nguy hiểm đang bao quanh ông, mà nói về những điều tốt đẹp mà họ đã cùng thấy với nhau trên thế giới, về những người Elves, về những ngôi sao, về cây cối, về năm tháng tươi đẹp dịu dàng trong những cánh rừng.

Cuối cùng có một tiếng gõ cửa vang lên. "Xin lỗi," Sam nói, thò đầu vào, "nhưng tôi không biết là các ngài có muốn gì nữa không ạ."

"Và xin lỗi, Sam Gamgee ạ," Bilbo trả lời. "Tôi đoán là anh muốn nói rằng đã đến lúc chủ anh phải đi ngủ rồi chứ gì."

"Vâng, thưa ngài, ngài mai Hội Đồng sẽ họp sớm, tôi nghe vậy và chủ tôi chỉ mới tỉnh dậy lần đầu vào hôm nay."

"Đúng lắm, Sam ạ," Bilbo cười. "Anh có thể chạy đi và nói với ông Gandalf rằng cháu ta đã đi ngủ rồi. Tạm biệt, Frodo ạ! Chúa phù hộ cho bác, nhưng thấy lại được cháu thì hay quá! Để nói chuyện thì không ai được như một hobbit cả. Ta đã già lắm rồi, và ta không biết sẽ có sống để đọc những chương của cháu trong câu chuyện của chúng ta không. Tạm biệt! Ta sẽ đi một lúc, ta nghĩ vậy, và sẽ ngắm các vì sao của Elbereth trong vườn. Ngủ ngon!"

HỘI ĐỒNG ELROND

Ngày hôm sau Frodo dậy sớm, cảm thấy hồi phục và khoẻ mạnh. Ông đi bộ dọc theo nền đất cao phía trên con sông Bruinen đang chảy ầm ì và quan sát mặt trời mờ nhạt và lạnh lẽo hiện lên ở rặng núi xa đang toả sáng xuống. Chiếu xiên qua màn sương bạc mờ ảo; làn sương phía trên những chiếc lá vàng đang lấp lánh, và những lưới tơ mỏng long lanh đang lung linh trên mỗi bụi cây. Sam đi sau ông, không nói gì, anh chỉ hít ngửi không khí, thỉnh thoảng lại nhìn với vẻ kinh ngạc trước sự hùng vĩ của dãy núi phía Đông. Tuyết đang phủ trắng đỉnh của chúng.

Trên một chỗ ngồi nằm trên đá bên ngoài một ngã rẽ trên con đường họ gặp Gandalf và Bilbo đang nói chuyện riêng. "Hullo! Xin chào!" Bilbo nói. "Đã sẵn sàng cho đại hội đồng chưa?"

"Cháu đã sẵn sàng cho mọi thứ," Frodo nói. "Nhưng cháu thích nhất vào hôm nay là đi dạo và thăm thú thung lũng. Cháu muốn đi vào rừng thông trên kia." Ông chỉ về phía xa trên bờ Rivendell về phía bắc.

"Sau này cậu sẽ có cơ hội," Gandalf nói. "Nhưng chúng ta vẫn chưa thể ra một kế hoạch nào thế. Có nhiều chuyện để nghe và để quyết định vào hôm nay."

Thình lình khi họ đang nói thì một tiếng chuông lớn vang lên. "Đó là chuông báo hiệu cho Hội Đồng Elrond," Gandalf nói. "Đi ngay nào! Cả hai cậu và Bilbo đều được mong đợi đấy."

Frodo và Bilbo nhanh chóng đi theo thầy phù thuỷ qua con đường ngoằn ngoèo ngược trở về nhà; phía sau họ, không được mời và bị quên bống đi vào lúc ấy, là Sam đang lúc túc theo sau.

Gandalf dẫn họ trở về cái cổng vòm nơi Frodo đã thấy các bạn của ông vào chiều hôm trước. Ánh sáng của buổi sáng mùa thu trong vắt đang toả lan rực rỡ trong thung lũng. Tiếng nước sủi bọt đang mọng lên từ lòng sông gợn sóng. Chim chóc đang hót vang, và một vẻ thanh bình đang toả trên thung lũng. Với Frodo thì cuộc trốn chạy nguy hiểm của ông, những lời đồn đại về thế lực hắc ám đang lớn mạnh trên thế giới bên ngoài, có vẻ như chỉ còn đọng lại trong trí nhớ của ông như một giấc mơ khó chịu; nhưng mọi khuôn mặt quay lại để nhìn họ khi họ đi vào đều có vẻ nghiêm trọng.

Elrond đang ở đó, và nhiều người khác đang ngồi lặng im bên ông. Frodo thấy Glorfindel và Gluin; và ở trong một góc là Người Sải Bước đang ngồi cô độc, ông đã mặc lại bộ quần áo du hành cũ của ông. Elrond dẫn Frodo ngồi bên cạnh ông, và giới thiệu ông với mọi người, ông nói:

"Đây, người bạn của tôi là một hobbit, Frodo con trai của Drogo. Rất ít người đã đến đây với với những mối nguy hiểm lớn lao hoặc với một mục đích cấp bách hơn."

Rồi ông chỉ và gọi tên những người mà Frodo chưa gặp. Có một người lùn trẻ ngồi bên cạnh Gluin: con trai Gimli của ông. Bên cạnh Glorfindel là nhiều cố vấn trong gia đình Elrond, Erestor là thủ lĩnh của họ; cùng với ông là Galdor, một người Elf từ Thiên Đường Xám đã

đến với theo mục đích của Conrdan Shipwright. Ngoài ra còn có một người Elf lạ mặc quần áo xanh và nâu, Legolas <chưa thấy ai đẹp trai như him>, người đưa tin của cha chàng, Thranduil, Vua của người Elves miền Bắc Mirkwood. Và ngồi ở xa là một người cao có khuôn mặt xinh đẹp và quý phái, tóc đen và mắt xám, kiêu hãnh và có cái nhìn nghiêm nghị. Ông mặc áo khoác và đi giày ống như thể đã có một cuộc du hành trên mình ngựa và thật sự cho dù y phục của ông có vẻ đắt tiền, áo khoác của ông lót lông thú, chúng vẫn vậy bẩn bởi đường xa. Ông có một cái cổ áo bạc trên đó có gắn một hòn đá trắng, tóc của ông xoã loà xoà xuống vai. Trên sợi dây đeo gươm ông gắn một cái tù và lớn bằng bạc, bây giờ đang nằm trên gối ông. Ông nhìn chăm chăm Frodo và Bilbo với một vẻ kinh ngạc đột ngột.

"Đây," Elrond nói, quay sang Gandalf, "là Boromir, người đàn ông của miền Nam. Anh ta đã đến vào một buổi sáng xám xịt để tìm lời khuyên. Tôi đã yêu cầu anh ta có mặt, vì các câu hỏi của anh ta sẽ được trả lời ở đây."

Không phải tất cả mọi chuyện được nói và thảo luận ở Hội đồng cần phải được nói vào lúc này. Phần lớn những gì được nói là những sự kiện ở thế giới bên ngoài, đặc biệt là ở phương Nam, và trong những vùng đất rộng lớn ở phía đông của Rặng Núi. Frodo đã được nghe nhiều lời đồn về những chuyện này; nhưng câu chuyện của Gluin khá mới đối với ông, và khi người lùn nói thì ông lắng nghe khá chăm chú. Có vẻ như những công trình tráng lệ được làm ở trái tim của Khu Người Lùn ở Ngọn Núi Cô Độc đang gặp rắc rối.

"Đã nhiều năm về trước," Gluin nói, "có một bóng tối của sự bất an đã phủ xuống người của chúng tôi. Lúc đầu chúng tôi không nhận thức được nó đến từ đâu. Mọi lời bắt đầu được thì thầm bí mật: nó được nói rằng chúng tôi đang bị bao vây trong một nơi hẹp, và có nhiều sự giàu có và tráng lệ nguy nga khác có thể tìm được ở một thế giới rộng lớn hơn. Một số nói đến Moria: một công trình vĩ đại của cha ông chúng tôi mà ngôn ngữ của chúng tôi gọi là Khazad-dym; và họ cho rằng bây giờ ít nhất chúng tôi đã có quyền lực và đủ người để quay lại."

Gluin thở dài. "Moria! Moria! Một kỳ quan của thế giới phương Bắc! Chúng tôi đã đào xới thật sâu ở nơi đấy, và đã đánh thức một nỗi sợ không tên. Những toàn lâu đài rộng lớn tại đấy đã trở nên hoang vắng từ lâu kể từ khi những đứa trẻ ở Durin bỏ đi. Nhưng bây giờ chúng tôi lại nói về nó với niềm mơ ước, nhưng với sự kinh hãi; vì không một người lùn nào dám băng qua những cánh cửa của Khazad-dum từ suốt nhiều đời vua, chỉ trừ Thrur, và ông ta đã thiệt mạng. Tuy nhiên, cuối cùng thì Balin cũng nghe thấy những lời thì thầm này, và quyết định đi; và cho dù Dbin không thật sự muốn rời đi, ông đã lấy Orin và Uin và nhiều người của chúng tôi đi cùng, và họ rời đi xuống phương nam.

"Điều này xảy ra vào lúc gần ba mươi năm trước. Trong một thời gian đầu chúng tôi có được tin tức của họ và đó là những tin tốt: những thông điệp gửi về cho biết rằng họ đã vào Moria và bắt đầu những công trình vĩ đại ở đấy. Rồi sau đó là sự im lặng, và chẳng còn lời nào được gửi về từ Moria kể từ đó.

"Thế rồi khoảng một năm trước thì một người truyền tin đến gặp Dbin, nhưng không phải từ Moria - mà từ Mordor: một người cưỡi ngựa trong bóng đêm, cất tiếng gọi Dbin tại cổng nhà ông. Anh ta nói rằng Chúa Tể Sauron vĩ đại muốn có tình bằng hữu với chúng tôi. Ông ta sẽ cho những chiếc Nhẫn vì việc này như ông ta đã từng làm vào ngày xưa. Và anh ta gấp rút hỏi han về các hobbit, về việc họ là loại người như thế nào, họ đang sống ở đâu. "Bởi vì ngài Sauron biết," anh ta nói, "rằng các vị đã từng biết đến một trong số những hobbit này."

"Lúc ấy chúng tôi rất bối rối, và chúng tôi không trả lời gì. Và rồi giọng của anh nhỏ xuống, và anh ta nói rất ngọt ngào. "Ngài Sauron đòi hỏi điều này chỉ như một dấu hiệu nhỏ của tình bằng hữu," ông nói: "rằng các ông nên tìm tên trộm này," đó là lời của ông ta, "và lấy đi khỏi hắn, dù hắn có sẵn lòng hay không, một chiếc nhẫn nhỏ, một chiếc nhẫn vật vĩnh nhất, mà hắn đã từng lấy trộm một lần. Đó chỉ là một món đồ vật vĩnh mà ngài Sauron muốn, và là một ý muốn nghiêm chỉnh cho các ông. Hãy tìm nó, và ba chiếc nhẫn mà những Người Lùn nguyên thủy đã từng sở hữu vào thời xưa sẽ được trả lại cho các ông, và vương quốc Moria sẽ thuộc về các ông mãi mãi. Chỉ cần tìm tin tức về tên trộm, xem hắn vẫn còn sống không và hắn đang ở đâu, và các ông sẽ có được phần thưởng vĩ đại và có được tình bằng hữu vĩnh viễn với Chúa Tể. Từ chối thì mọi chuyện sẽ trở nên không tốt đẹp tí nào. Các vị có từ chối không?"

"Ngay lúc đó thì tiếng thở của anh ta trở nên giống như tiếng rít của răn, và tất cả mọi người đứng đầy đều rùng mình: "Tôi sẽ chưa nói vâng hay không ngay. Tôi phải suy nghĩ về thông điệp này xem nó có nghĩa gì dưới lớp áo khoác đẹp đẽ."

"Hãy suy nghĩ cho chính chắn vào, nhưng đừng lâu quá," anh ta nói.

"Khoảng thời gian để suy nghĩ thuộc về riêng tôi," Dbin trả lời.

"Vào lúc này" anh ta trả lời, rồi phóng ngựa vào bóng tối.

Tim của thủ lĩnh chúng tôi trở nên nặng trĩu vào lúc đó. Chúng tôi không cần đến sự xuống giọng của người truyền tin để cảnh cáo chúng tôi rằng lời lẽ của hắn vừa đe dọa vừa giả dối; vì chúng tôi đã biết rằng quyền lực vừa trở lại Mordor chẳng hề thay đổi, và nó đã từng lừa dối chúng tôi vào thời xa xưa. Tên truyền tin trở lại hai lần, và rồi lại đi mà chẳng có lời trả lời. Lần thứ ba và là lần cuối cùng, hắn nói thế, sẽ sớm đến, trước khi hết năm.

"Và thế là cuối cùng tôi được Dbin cử đi để cảnh báo Bilbo rằng anh ta đang bị Kẻ Thù săn lùng, và để tìm hiểu, nếu có thể được, vì sao hắn muốn chiếc nhẫn ấy, chiếc nhẫn vật vĩnh nhất. Và chúng tôi cũng khẩn nài lời xin của Elrond. Bởi vì Bóng Tối đang lớn mạnh và tiến gần những người lùn. Chúng tôi phát hiện ra rằng những người truyền tin cũng đã đến gặp Vua Brand ở Dale, và ông ta đang run sợ. Chúng tôi sợ rằng ông ta sẽ tuân lệnh. Cuộc chiến đang được chuẩn bị ở biên giới phía đông của ông. Nếu chúng tôi không trả lời, Kẻ Thù có thể ra lệnh cho Con Người dưới quyền hắn tấn công Vua Brand, và cả Dbin nữa."

"Việc các anh đến đây là rất tốt," Elrond nói. "Hôm nay các anh sẽ nghe tất cả những gì các anh cần để hiểu được mục đích của Kẻ Thù. Các anh không thể làm gì hơn là kháng cự, dù có hy vọng hay không. Nhưng các anh không đơn độc. Các anh sẽ hiểu rằng sự lo lắng của các

anh chỉ là một phần của sự lo lắng của toàn thể thế giới phía tây. Chiếc Nhẫn! Chúng ta sẽ làm gì với chiếc Nhẫn, chiếc nhẫn vật vĩnh nhất, món đồ vật vĩnh mà Sauron muốn? Đó là điều kinh khủng mà chúng ta phải nghĩ đến.

"Đấy cũng chính là mục đích mà các anh được gọi đến đây. Được gọi, tôi khẳng định thế, cho dù tôi đã không gọi các anh đến với, những người xa lạ từ những miền đất xa. Các anh đã đến và đã gặp nhau ở đây, đúng vào lúc này, có vẻ như là tình cờ. Nhưng không phải như thế. Hãy tin rằng đã có một sự sắp đặt để cho chúng ta, những người đang ngồi ở đây, và không ai khác nữa, phải bàn bạc cùng nhau vào lúc này vì sự an nguy của thế giới.

"Do đó, vào lúc này, những việc đã được dấu kín cho đến ngày nay với tất cả chỉ trừ một vài người sẽ được thảo luận công khai. Và trước tiên, để cho tất cả có thể hiểu điều nguy hiểm ấy là gì, Câu chuyện Chiếc Nhẫn sẽ là sự kiện đầu tiên được kể trong buổi nói chuyện này. Và tôi sẽ bắt đầu câu chuyện này, cho dù những người khác sẽ kết thúc nó."

Rồi tất cả mọi người đều lắng nghe trong khi Elrond kể lại câu chuyện về Sauron và Những Chiếc Nhẫn Quyền Lực bằng một giọng nói rõ ràng, và việc chúng được rèn và Thời kỳ Thứ Hai của một thế giới xa xưa. Một số người ở đấy đã biết một phần trong câu chuyện của ông, nhưng không ai biết được toàn bộ câu chuyện, và nhiều đôi mắt nhìn Elrond đã chuyển sang sợ hãi và lo ngại khi ông kể với họ về xưởng rèn Elves của Eregion và tình bạn của họ với Moria, và về sự hăm dọa của họ với kiến thức mà Sauron đã nhử họ. Vào lúc đó hẳn ta vẫn chưa lộ rõ sự ma quái của mình, họ đã chấp nhận sự giúp đỡ của hẳn và trở nên tiến bộ vượt bậc trong các ngành nghề thủ công, nhưng hẳn đã học hết các bí mật của họ, và rồi phản bội họ, và hẳn đã bí mật rèn tại Ngọn Núi Lửa Chiếc Nhẫn Số Một để trở thành chủ nhân của họ. Nhưng Celebrimbor đã cảnh giác hẳn, và đã giấu đi bộ Ba mà hẳn đã làm; và khi chiến tranh xảy ra thì cả vùng đất trở nên bỏ hoang, và cánh cổng đến Moria bị đóng lại. Thế rồi trong những năm tháng tiếp theo hẳn đã săn lùng chiếc Nhẫn; nhưng kể từ đấy lịch sử đã được thuật lại ở một nơi nào khác, thậm chí khi chính bản thân Elrond ghi lại chúng trong những cuốn sách tri thức của ông, nó đã không được nhắc lại ở đây. Vì đấy là một câu chuyện dài, đầy những kỳ công vĩ đại và khủng khiếp, cho dù Elrond đã nói rất ngắn, mặt trời đã lên cao, và buổi sáng đã trôi qua trước khi ông ngừng lại.

Ông kể về Numenor, về sự chói lọi và sụp đổ của nó, và về sự trở lại của những Vị Vua của Con Người ở Trung Giới, vượt ra khỏi những vùng sâu của Biển Cả, vượt trên những cơn bão lớn. Rồi Elendil Cao Lớn và những người con trai vĩ đại của ông, Isildur và Anbrion đã trở thành những lãnh chúa vĩ đại; và họ đã dựng lên vương quốc phương Bắc ở Arnor, và vương quốc phương Nam ở Gondor phía trên những cửa vào Anduin. Nhưng Sauron vùng Mordor đã tấn công họ, và họ đã thành lập Liên Minh Cuối Cùng giữa Elves và Con Người, và chủ nhân của Gil-galad và Elendil đã tập trung ở Arnor.

Đến đấy thì Elrond ngừng một lúc và thở dài. "Ta còn nhớ rõ những ngọn cờ chói lọi của họ," ông nói, "Nó gọi cho ta đến sự vinh quang của Những Ngày Xưa và những chủ nhân ở Beleriand, với nhiều hoàng tử và người chỉ huy vĩ đại đã tập trung lại đấy. Nhưng rồi

không còn nhiều, không còn tươi đẹp nữa, khi mà Thangorodim bị bẻ gãy, và những người Elves cảm thấy rằng ma quỷ đã bị chế ngự vĩnh viễn, nhưng mọi sự lại không như thế."

"Ông nhớ ư?" Frodo nói, nói to suy nghĩ của mình trong kinh ngạc. "Nhưng tôi nghĩ rằng," ông lấp bắp khi Elrond quay về phía ông, "tôi nghĩ rằng sự sụp đổ của Gil-galad đã diễn ra cách đây khá lâu rồi."

"Thật sự là như thế," Elrond trịnh trọng trả lời. "Nhưng trí nhớ của ta thậm chí đã quay trở lại với Những Ngày Xưa. Edrendil là hoàng thượng của ta, là người đã sinh ra ở Gondolin trước khi nó sụp đổ; và mẹ của ta là Elwing, con gái của Dior, con trai của Luthien vùng Doriath. Ta đã thấy ba thế hệ ở phía Tây của thế giới, và đã thấy nhiều thất bại, và nhiều chiến thắng vô ích."

"Ta là sứ giả của Gil-galad và đã hành quân cùng chủ nhân của nó. Ta đã có mặt tại Trận Chiến Dagorlad trước Cổng Đen Tối của Mordor, nơi mà chúng ta đã có ưu thế: với Ngọn Kịch của Gil-galad và Thanh Gươm của Elendil, Aiglos và Narsil, thì không gì có thể cưỡng nổi. Ta đã có mặt ở trận chiến cuối cùng trên những bờ dốc ở Orodruin, nơi mà Gil-galad đã tử trận và Elendil ngã gục, và Narshil gãy vụn dưới tay ông; nhưng chính Sauron đã bị đánh bại, và Isildur đã cắt chiếc Nhẫn khỏi tay hắn với mẫu chuỗi gươm từ thanh gươm của cha ông, và chiếm nó làm của mình."

Đến lúc đó thì một người lạ, Boromir, cắt ngang. "Thế ra đó là những gì đã xảy ra với chiếc Nhẫn!" ông kêu lên. "Nếu như mà một câu chuyện như vậy đã được kể ở miền Nam, thì nó đã bị quên đi từ lâu rồi. Tôi đã nghe về Chiếc Nhẫn Vĩ Đại của người mà chúng tôi không gọi tên, nhưng chúng tôi tin rằng nó đã huỷ hoại thế giới trong sự hoang tàn của vương quốc đầu tiên của hắn. Isildur đã lấy nó! Đó là điều đã thật sự xảy ra."

"Than ôi! Chính vậy," Elrond nói. "Isildur đã lấy nó, điều mà đáng lý không nên xảy ra. Nó đáng ra phải được ném vào ngọn lửa Orodruin ngay tại nơi mà nó được làm ra. Nhưng hãy điếm lại vài việc mà Isildur đã làm. Chỉ còn một mình ông ta còn lại bên phe cha ông ta trong trận giao tranh khốc liệt sau cùng; và phe Gil-galad chỉ còn Cnrdan và ta còn lại. Nhưng Isildur đã không nghe lời khuyên của chúng ta."

"Tôi sẽ giữ nó để tưởng nhớ đến cha tôi, và anh tôi," ông ta nói, và thế là dù chúng tôi có nói gì chẳng nữa, ông ta vẫn giữ nó như một báu vật. Nhưng rồi ông sớm bị nó phản bội bởi cái chết của mình; và do vậy ở phương Bắc nó được đặt tên là Tai Ương của Isildur. Nhưng cái chết có thể sẽ là điều tốt hơn là những điều khác có thể đổ ập xuống đầu ông."

"Chỉ có ở phương Bắc mới biết những chuyện này, và chỉ có ít người biết. Chẳng ngạc nhiên gì khi anh chưa nghe đến chúng, Boromir ạ. Từ sự hoang toàn của Những Cổng Đồng Sung Sướng, nơi mà Isildur lìa đời, chỉ còn có ba người là có thể trở về những ngọn núi đằng sau những lối đi dài. Một trong số những người này là Ohtar, người hầu của Isildur, ngài mang theo những mảnh gươm của Elendil; và ông đã mang chúng đến cho Valandil, người thừa kế của Isildur, người chỉ là hãy chỉ còn là một đứa trẻ ở lại chốn Rivendell này. Nhưng Narsil đã vỡ tan và ánh sáng của nó tàn lụi, và nó đã không được rèn trở lại nữa."

"Tôi đã nói rằng chiến thắng của Liên Minh Cuối Cùng là vô ích ư? Không hoàn toàn thế, nhưng nó đã không đạt được đến mục đích sau cùng của mình. Sauron đã bị đánh tan, nhưng không bị tiêu diệt & giống Taleban&. Chiếc Nhẫn của hắn bị lạc nhưng vẫn chưa bị huỷ. Ngọn Tháp Hắc Ám bị phá vỡ, nhưng những nền móng của nó chưa bị dỡ bỏ; vì chúng được làm bởi quyền lực của chiếc Nhẫn, và khi nó vẫn còn thì chúng vẫn còn tồn tại. Đã có nhiều người Elves và nhiều Con Người vĩ đại và những bạn bè của họ đã tử trận trong cuộc chiến. Anbrion bị giết, và Isildurr bị giết, Gil-gald và Elendil không còn nữa. Sẽ chẳng bao giờ có lại những đội quân Elves và Con Người như thế; vì Con Người đã sinh sôi và Thế Hệ Đầu Tiên cứ giảm dần số lượng, và hai giống nòi đã dần trở nên xa lạ với nhau. Và từ ngày ấy giống nòi Numenor suy tàn dần, những năm tháng của họ ngày càng xa vời vợi.

"Ở phương Bắc, sau chiến tranh và cuộc tàn sát ở Những Cánh Đồng Sung Sướng thì Con Người ở phía Tây bị tan rã, và thành phố Annuminas của họ bên cạnh Hồ Evendim đổ sập hoang tàn; những người thừa kế của Valandil rời đi và cự ngụ tại Fornost ở trên Con Nguyên Phương Bắc cao ngất, và họ không dám đi đến đấy. những người ở Arnor cũng ngày càng suy thoái, và kẻ thù của họ đã diệt họ, và quyền lực của họ mất đi, chỉ còn lại những nắm mồ xanh trên đồi cỏ thăm thẳm.

"Ở miền Nam, vương quốc Gondor tồn tại khá lâu, và nó đã trở nên lớn mạnh rực rỡ trong một thời gian, phần nào gọt lại quyền uy của Numenor, trước khi nó sụp đổ. Người ta đã dựng lên những ngọn tháp cao, và những vùng đất hùng mạnh với những bến đầy tàu; và những chiếc vương miện có cánh của những Vị Vua Con Người vẫn còn được giữ lại trong nỗi kính sợ trong ngôn ngữ của nhiều giống người. Thành phố chính của họ là Osgiliath, Pháo Đài Cửa Những Vì Sao, qua màn sương mờ của dòng chảy của Con Sông. Và họ đã dựng lên Minas Ithil, Ngọn Tháp Mặt Trăng Lên, nằm ở phía đông trên Rặng Núi Bóng Đen; và ở phía tây dưới chân của Rặng Núi Trắng Minas Anor họ đã dựng lên Ngọn Tháp Mặt Trời Lặn. Một cái cây trắng đã mọc lên trong những lâu của đài của Vị Vua nơi ấy, từ hạt giống của cái cây mà Isildur đã mang qua những con nước sâu, và hạt giống của cái cây ấy trước đây đã đến từ Eressla, và trước đây nó đã ra khỏi Tận Cùng Phía Tây trong những Tháng Ngày trước những ngày mà thế giới này vẫn còn non trẻ.

"Nhưng trong những năm tháng vùn vụt của Trung Giới thì dòng giống của Meneldil con trai của Anbrion đã suy tàn, và cái Cây đã trở nên quắt queo, và rồi dòng máu của những người Numenorean đã bắt đầu pha trộn với những người thấp kém hơn. Sự canh gác trên những bức tường Mordor đã ngủ quên, và những con vật hắc ám đã luồn trở lại Gorgoroth. Và đến một lúc thì những con vật ma quái đã tiến bước, chúng chiếm giữ Minas Ithil và lưu lại đấy, và rồi tại một vùng đất kinh hoàng mà chúng gọi là Minas Morgul, chúng đã xây lên Ngọn Tháp Phù Thủy. Rồi Minas Anor được gọi với cái tên mới là Minas Tirish, Ngọn Tháp Bảo Vệ; và hai thành phố này luôn có chiến tranh, nhưng Osgiliath, nằm giữa chúng, đã bị bỏ hoang, và bóng đen kéo đến trên sự hoang tàn của chúng.

"Ở đây đã từng có nhiều con người sinh sống. Nhưng Lãnh Chúa của Minas Tirith vẫn tiếp tục chiến đấu, bất chấp những kẻ thù của chúng ta, ông đã giữ vững con đường từ Sông Argonath về Biển. Và bây giờ thì tôi sẽ kể phần chuyện dẫn đến sự chấm dứt của nó. Trong những ngày mà Isildur còn sống, Chiếc Nhẫn Chỉ Huy đã biến mất khỏi mọi kiến thức, và bộ Ba được giải phóng khỏi quyền lực của nó. Nhưng bây giờ, trong những ngày sau này, chúng lại gặp nguy hiểm một lần nữa, và Số Một đã được tìm thấy trước sự buồn lo của chúng ta. Những người khác sẽ kể về việc tìm thấy nó, việc mà ta đóng vai trò rất ít."

Ông ngừng lại một lúc, nhưng ngay lúc đó Boromir đã đứng lên, cao lớn và kiêu hãnh trước họ.

"Cho phép tôi, thưa Chủ Nhân Elrond, ông nói, trước tiên là nói thêm vài lời về Gondor; vì đích xác ra tôi đã đến từ miền đất Gondor ấy. Và nên để cho tất cả mọi người biết rõ về những gì đã diễn ra tại nơi ấy. Tôi nghĩ rằng có vài người biết được về những chiến công của chúng tôi, và vì thế họ sẽ không quá đoan chắc về sự tàn lụi của chúng, nếu như cuối cùng chúng tôi sẽ thất bại."

"Người ta đã không tin rằng dòng máu của Numenor vẫn tiếp tục tuôn chảy trên vùng đất Gondor, hoặc những niềm kiêu hãnh và chân giá trị của nó sẽ bị quên lãng. Những kẻ man dã miền đông vẫn tiếp tục chối bỏ giá trị của chúng tôi, và sự khùng khiếp của Morgul sẽ bị giữ ở góc kẻ chân tường; và do đó chỉ có hoà bình và tự do còn lại trong những vùng đất đằng sau chúng ta, bức tường thành của phía Tây. Nhưng nếu những nẻo đường của Dòng Sông chiến thắng, thì điều gì sẽ xảy ra?"

"Nhưng giờ phút ấy có thể sẽ không còn xa nữa. Kẻ Thù Không Tên đã trỗi dậy. Khói lại bốc lên từ Orodruin, nơi mà chúng ta gọi là Ngọn Núi Tận Thế. Sức mạnh của Bóng Tối Hắc Ám đang trỗi dậy và chúng ta đang bị bao vây. Khi Kẻ Thù trở lại thì người của chúng ta bị đẩy khỏi Ithilien, vùng đất yên bình phía đông của chúng ta bên Dòng Sông, cho dù chúng ta đã thiết lập một cơ sở ở đất với một lực lượng mạnh mẽ. Nhưng chính trong năm nay, trong những ngày tháng Sáu, một cuộc chiến tranh bất ngờ đã ập xuống chúng ta từ Mordor, và chúng ta đã bị quét đi. Chúng ta bị áo đảo về số lượng, vì Mordor đã thiết lập đồng minh với Easterling và bọn Haradrim độc ác; nhưng chúng ta bị đánh bại không phải bởi chỉ số lượng. Ở đây chúng ta gặp một quyền lực mà trước đây chúng ta chưa từng cảm thấy."

"Một số người nói rằng có thể thấy được nó, nhìn giống như một người cưỡi ngựa đen khổng lồ, một bóng đen hiện ra dưới ánh trăng. Khi hấn xuất hiện thì một cơn điên khùng tràn ngập kẻ thù của chúng ta, còn những người dũng cảm nhất của chúng ta thì cũng cảm thấy sợ hãi, thế rồi người và ngựa quay đầu bỏ chạy. Chỉ còn lực lượng còn lại của chúng ta ở phía đông là quay lại, phá huỷ cây cầu cuối cùng vẫn còn nằm giữa những đống hoang tàn đổ nát ở Osgiliath."

"Tôi đã trở trong đội quân canh giữ chiếc cầu ấy, cho đến khi nó bị kéo đổ sập sau lưng chúng tôi. Chỉ có bốn người sống sót nhờ bơi trở về: anh tôi, tôi và hai người khác. Nhưng chúng tôi vẫn chiến đấu, canh giữ toàn bộ bờ phía tây của Anduin; và những ai ẩn náu phía

sau chúng tôi cố vũ chúng tôi, nếu như họ đã nghe đến tên chúng tôi: rất nhiều cố vũ nhưng rất ít sự giúp đỡ. Chỉ có vài người từ Rohan đến với chúng tôi khi chúng tôi kêu gọi."

"Trong giờ phút kinh khủng ấy tôi đã đến Elrond vượt qua trăm ngàn nguy hiểm: tôi đã cô độc đường trình suốt một trăm mười ngày. Nhưng tôi không tìm kiếm đồng minh cho chiến tranh. Sức mạnh trong sự khôn ngoan của Elrond không nằm trong vũ khí như người ta nói. Tôi đến để hỏi về những lời khuyên và chỉ dẫn cho những công việc khó khăn. Vào đêm trước cuộc tấn công bất ngờ một giấc mơ đã đến với anh với anh tôi trong một giấc ngủ đầy lo âu; và sau đó nó lại đến với anh ấy như một giấc mộng, và nó lại đến với tôi."

"Trong giấc mơ, tôi thấy bầu trời phía tây đang tối dần, và tiếng sấm đang vang vọng, nhưng ở phía Tây vẫn còn một luồng sáng, và tôi nghe một giọng nói vang lên từ nó, xa vắng, nhưng rõ ràng, gào thét:

Tìm lấy Thanh Gươm đã gãy

Đang ở tận Imladris

Hãy tìm lời khuyên ở đây

Mạnh mẽ hơn thần chú Morgil

Ở đây sẽ có một dấu hiệu

Rừng Địa Ngục đã đến gần

Vì Tai Ương của Isildurr sẽ thức dậy

Và Halfing sẽ lộ ra

Chúng tôi không thể hiểu gì nhiều về những lời này, và chúng tôi nói chuyện với cha chúng tôi, Denethor, Lãnh chúa của Minas Tirith, người nắm giữ những kiến thức thông thái của Gondor. Điều duy nhất mà ông nói là Imladris là một cái tên cổ xưa được người Elves gọi một thung lũng xa xôi ở phương bắc, nơi mà Elrond Halfelven cư ngụ, người thông thái nhất trong những bậc thầy truyền thuyết. Thế là anh tôi, thấy tình cảnh tuyệt vọng của chúng tôi, đã hăm hở tin vào giấc mộng và tìm về Imladris; nhưng do việc này đầy khả nghi và nguy hiểm, tôi đã tự mình thực hiện cuộc hành trình này. Cha tôi bắt buộc phải cho tôi đi, và tôi đã lang thang khá lâu trên những con đường quên lãng, tìm kiếm ngôi nhà của Elrond, cái mà nhiều người đã nghe thấy, nhưng rất ít người biết nó nằm ở đâu."

"Và ở đây, tại ngôi nhà của Elrond, anh sẽ được làm rõ nhiều chuyện hơn," Aragorn nói, đứng dậy. Ông rút thanh gươm đặt trên chiếc bàn trước mặt Elrond, lưỡi gươm đã gãy thành hai mảnh. "Đây là Thanh Gươm đã Gãy!" ông nói.

"Thế ông là ai, và ông đã làm gì ở Minas Tirith" Boromir nói, nhìn với vẻ kinh ngạc khuôn mặt gầy gò của người Ranger và cái áo khoác bạc màu của ông.

"Ông ta là Aragorn con trai của Arathorn," Elrond nói; "và ông ta là hậu duệ nhiều đời của Isildur Elendil con trai của Minas Ithil. Ông ta thủ lĩnh của Dunedain phương Bắc, và những người này ngày nay còn rất ít."

"Thế ra nó thuộc về ông, chứ hoàn toàn không phải của tôi!" Frodo la lên kinh hãi, đứng dựng dậy, như thể ông chờ đợi chiếc Nhẫn sẽ được yêu cầu đưa ra ngay tức khắc.

"Nó không thuộc về ai trong số hai chúng ta," Aragorn nói; "nhưng theo quy định thì ông nên giữ nó một thời gian."

"Hãy đưa chiếc Nhẫn ra, Frodo!" Gandalf trịnh trọng nói. "Đã đến lúc. Đưa nó lên, và rồi Boromir sẽ hiểu được phần còn lại trong câu đố của ông ta."

Aragorn mỉm cười với ông; rồi ông quay lại với Boromir. "Về phần mình thì tôi tha thứ cho sự nghi ngờ của ông," ông nói. "Tôi không giống nhiều với dáng vẻ của Elendil và Isildur khi họ được khắc đầy uy nghi trên những sảnh đường ở Denethor. Tôi chỉ là một người thừa kế của Isildur, chứ không phải là chính Isildur. Nếu như tôi đã có một cuộc đời dài và gian khổ; và những dặm đường nằm giữa nơi đây và Gondor chỉ là một phần nhỏ trong những cuộc du hành của tôi. Tôi đã băng qua nhiều ngọn núi và nhiều dòng sông, đã đi trên nhiều đồng bằng, thậm chí đã đi vào những đất nước xa xôi ở Rhyn và Harad nơi có những vì sao lạ.

"Nhưng nhà của tôi, như tôi đã nói, nằm ở phương Bắc. Những người thừa kế của Valandil đã từng sống ở đây từ rất lâu suốt bao thế hệ cha truyền con nối. Những ngày tháng của chúng tôi đã đen tối hơn; và chúng tôi đã suy tàn đi; nhưng Thanh Gươm vẫn được truyền lại cho một người giữ mới. Và tôi sẽ nói điều này với anh, Boromir ạ, trước khi tôi kết thúc. Chúng tôi là những người hoang dã, những Ranger miền hoang dã, những người thợ săn - nhưng là những người thợ săn luôn sẵn lòng những tên phục vụ của Kẻ Thù; vì chúng đã được tìm thấy ở rất nhiều nơi, chứ không phải chỉ Mordor.

"Nếu ở Gondor, Boromir ạ, đã từng có một ngọn tháp hùng cường, thì chúng tôi đóng một vai trò khác. Có nhiều ma quỷ ở những nơi không có những bức tường vững chắc và những thanh gươm sáng chói của các anh. Anh biết rất ít về những vùng đất nằm sau biên giới của các ông. Hoà bình và tự do, anh sẽ nói gì về nó? Với chúng tôi, phương Bắc biết rất ít về chúng. Nỗi sợ hãi đã tiêu diệt họ. Nhưng khi những sinh vật hắc ám đến từ những ngọn đồi vô gia cư, hoặc trườn đến từ những rừng cây không ánh mặt trời, thì họ đã bay khỏi chúng tôi. Còn con đường nào mà người ta dám dạo bước, còn nơi nào an toàn trên những vùng đất tĩnh lặng, còn những ngôi nhà nào cho những con người thật thà, nếu như Dunedain say ngủ, hay tất cả đều đã đi vào những ngôi mộ xanh rêu?

"Nhưng chúng tôi cũng chẳng hạnh phúc gì hơn các anh. Những kẻ lừa hành ác cảm với chúng tôi, và những người dân quê đã gán cho chúng tôi những cái tên đầy khinh miệt. Tôi là "Người Sải Bước" đối với một gã béo sống cách kẻ thù một ngày đường, điều sẽ khiến cho tìm gã đóng băng lại hoặc khiến cho cái thị trấn nhỏ của gã tan tành, nếu như nó không được canh gác thường xuyên. Nhưng nếu không thì chúng tôi đã không cái tên ấy. Nếu như những người thật thà được giải phóng khỏi sự canh phòng và sợ hãi, họ sẽ trở nên thật thà, và vì thế chúng tôi cứ phải bí mật đối với họ. Đó là nhiệm vụ của nòi giống chúng tôi, trong khi năm tháng vẫn chảy tuôn và cỏ vẫn không ngừng mọc.

"Nhưng bây giờ thì thế giới đã lại thay đổi. Một giờ mới đã đến. Nỗi Tai Ương của Isildur đã lại được tìm thấy. Chiến trận đã đến rất gần rồi. Thanh Gươm sẽ được rèn lại. Tôi sẽ đến Minas Tirith."

"Ông nói là Tai Ương của Isildur đã được tìm thấy," Boromir nói. "Tôi đã thấy một cái nhẫn sáng chói trên tay của Hafling; nhưng Isildur đã chết trước khi thời kỳ ấy của thế giới bắt đầu, họ nói vậy. Làm sao mà Hội Đồng Thông Thái biết rằng chiếc nhẫn ấy là của ông ta? Và làm sao mà nó vẫn còn lại sau bao năm tháng, cho đến khi nó được mang đến đây một cách lạ kỳ bởi một người truyền tin?"

"Điều này sẽ được giải thích," Elrond nói.

"Nhưng đến lúc này thì vẫn chưa, tôi van ngài, Chủ Nhân!" Bilbo nói. "Mặt trời đã lên đến ngọn đồi, và tôi cảm thấy cần có một cái gì đó để tôi trở nên mạnh hơn."

"Tôi đã không nhắc đến tên anh," Elrond mỉm cười. "Nhưng bây giờ thì tôi đã biết. Đến đây nào! Hãy kể với chúng tôi câu chuyện của anh. Và nếu anh vẫn chưa chuyển câu chuyện của anh thành một bài thơ, thì anh có thể nói nó bằng ngôn ngữ bình thường. Anh nói càng ngắn thì sẽ càng hồi phục nhanh."

"Tốt lắm," Bilbo nói. "Tôi sẽ làm như ngài nói. Nhưng bây giờ tôi sẽ kể lại câu chuyện thật, và nếu có những ai từng nghe tôi kể thì nó sẽ khác," - ông nhìn sang Gluin - "tôi muốn họ hãy quên đi và tha thứ cho tôi. Vào những ngày đó tôi chỉ muốn tuyên bố rằng món châu báu ấy chính là của tôi, để dứt nó khỏi cái tên của tên trộm đã đặt nó vào tôi. Nhưng có thể là đến lúc này tôi đã hiểu mọi chuyện rõ hơn. Dù sao đi nữa, thì đây vẫn là những gì đã xảy ra."

Với một số người ở đây thì câu chuyện của Bilbo là hoàn toàn mới, và họ lắng nghe đầy kinh ngạc trong khi ông hobbit già, thật sự hoàn toàn không bất mãn, thuật lại câu chuyện phiêu lưu của ông với Gollum, đầy đủ chi tiết. Ông không bỏ qua một câu đố nhỏ nào. Ông cũng sẽ kể tiếp về bữa tiệc của ông và việc ông biến mất khỏi Quận, nếu như ông được cho phép; nhưng Elrond đã giơ tay lên.

"Kể hay lắm, anh bạn," ông nói, "nhưng vào lúc này thì thế là đủ rồi. Vào lúc này thì biết rằng chiếc Nhẫn đã được chuyển cho Frodo, người thừa kế của ông, thế là đủ rồi. Bây giờ hãy để anh ta nói tiếp!"

Rồi, ít sẵn lòng hơn Bilbo, Frodo kể lại tất cả những gì ông đã làm với chiếc Nhẫn kể từ ngày nó được chuyển cho ông cất giữ. Mỗi chặng trong chuyến hành trình của ông từ Hobbiton sang Khúc Cạn Bruinen đều được hỏi và quan tâm kỹ càng, và tất cả những gì ông có thể nhớ được về các Kỵ Sĩ Đen đều được kiểm tra lại. Cuối cùng ông ngồi xuống trở lại.

"Không tệ," Bilbo nói với ông. "Cháu có thể kể được một câu chuyện hay, nếu như họ cứ không luôn ngắt lời cháu. Bác đã cố ghi chú lại vài điều, nhưng chúng ta sẽ cùng trở lại tất cả việc này lần nữa khi có dịp, nếu như bác phải viết lại nó. Đó là những chương hoàn chỉnh về những việc xảy ra trước khi cháu từng đến đây!"

"Phải, đó sẽ là một câu chuyện khá dài," Frodo trả lời. "Nhưng với cháu câu chuyện có vẻ như vẫn chưa hoàn chỉnh. Cháu vẫn muốn biết nhiều thứ lắm, đặc biệt là về ông Gandalf."

Galdor vùng Havens, người đang ngồi sát bên, lắng nghe ông. "Anh cũng nói luôn phần tôi rồi," ông kêu lên, và quay sang Elrond, ông nói: "Hội Đồng Thông Thái có lý do để tin rằng

cái mà Halfling tìm ra chính thực là Chiếc Nhẫn Vĩ Đại đã được thảo luận từ lâu, cho dù nó có vẻ khó tin đối với những ai không biết nhiều.

"Nhưng chẳng lẽ chúng ta không thể nghe thấy những bằng chứng sao? Và tôi cũng sẽ hỏi về điều này. Saruman là gì? Ông ta đã nghiên cứu truyền thuyết về chiếc Nhẫn, nhưng ông ấy không có ở đây giữa chúng ta. Lời khuyên của ông ta là gì - nếu như ông ta biết được những chuyện mà chúng ta vừa nghe?"

"Những câu hỏi mà anh hỏi, Galdor ạ, có liên quan đến mọi thứ," Elrond nói. "Tôi sẽ không bỏ qua chúng, và chúng sẽ được trả lời. Nhưng những chuyện này là phần mà Gandalf sẽ làm rõ; và tôi sẽ mời ông ta sau cùng, bởi vì đó là một vị trí danh dự, và trong tất cả những chuyện này ông ấy chính là người chỉ huy."

"Có một số người, Galdor ạ," Gandalf nói, "sẽ nghĩ đến chuyến đi của Gluin, đến cuộc truy đuổi của Frodo, những bằng chứng quá đủ về những khám phá của Halfling về một vật vô cùng có giá trị đối với Kẻ Thù. Đấy chính là một chiếc nhẫn. Rồi sao nữa? Bộ Chín mà Nazgyl đang giữ. Bộ Bảy đã bị lấy đi hoặc bị phá hủy." Gluin giật mình khi nghe điều này, nhưng không nói gì. "Chúng ta đã biết về Bộ Ba. Vậy chứ cái mà hấn đang vô cùng mong mỏi là gì? Đấy là một sự lãng phí thời gian khủng khiếp giữa Dòng Sông và Ngọn Núi, giữa lạc lối và tìm kiếm. Cuối cùng thì khoảng trống trong kiến thức của Hội Đồng Thông Thái đã được lấp đầy. Nhưng đã quá chậm. Bởi vì Kẻ Thù đã ở sát phía sau, gần hơn tôi sợ nhiều. Và rõ ràng rằng không phải chỉ đến năm này, đến tận mùa hè này, hình như thế, hấn mới biết được toàn bộ sự thật."

"Một số người ở đây sẽ nhớ rằng vào nhiều năm trước chính bản thân ta đã dám băng qua những cánh cửa của Necromancerr ở tận miền Dol Guldur, và đã bí mật thám hiểm những ngõ đường của hấn, và nhờ đó đã phát hiện rằng những điều chúng ta sợ là đúng: hấn không phải ai khác hơn mà chính là Sauron, Kẻ Thù xa xưa của chúng ta, cuối cùng đã phục hồi lại toàn bộ hình dạng và quyền lực. Một số người khác cũng sẽ nhớ rằng Saruman đã khuyên can chúng ta đừng mở lại những văn bản với ông, và từ lâu nay chúng ta đã chỉ quan sát ông. Nhưng cuối cùng, khi bóng đen của ông lớn mạnh lên, Saruman đã báo động, và Hội Đồng đã dùng sức mạnh của mình để đẩy lùi ma quỷ ra khỏi Mirkwood và đấy chính là năm tìm thấy chiếc Nhẫn: một cơ hội kỳ lạ, nếu như đó là một cơ hội."

"Nhưng chúng ta đã quá trễ, đúng như Elrond đã nói. Sauron cũng đã quan sát chúng ta, và đã chuẩn bị để chống lại cuộc tấn công của chúng ta từ lâu, hấn đang điều khiển Mordor từ xa qua Minas Morgul, nơi mà bộ Chín tên phục vụ của hấn đang cư ngụ, cho đến khi mọi thứ đã sẵn sàng. Rồi hấn chịu thua chúng ta, nhưng đó chỉ là giả vờ bỏ chạy, và sau đó hấn đã sớm trở lại Ngọn Tháp Hắc Ám, và công khai xưng danh tánh của mình. Thế rồi Hội Đồng đã họp lần cuối cùng; vì bây giờ chúng ta đã biết rằng hấn đang tìm kiếm Số Một điên cuồng hơn bao giờ hết. Chúng ta sợ rằng hấn đã biết một số tin mà chúng ta vẫn còn chưa biết gì. Nhưng Saruman không cho là như thế, và ông lặp lại cái mà ông đã nói với chúng ta trước đây: số Một đã chẳng hề được tìm thấy ở Trung Giới."

"Và tệ nhất là, ông nói, Kẻ Thù của chúng ta đã biết rằng chúng ta đã không có nó và nó vẫn đang còn bị thất lạc. Nhưng hẳn nghĩ rằng cái gì đã bị thất lạc thì vẫn sẽ có thể tìm lại. Đừng lo sợ! Hy vọng của hẳn sẽ đánh lừa hẳn. Chẳng lẽ ta đã không nhiệt tình nghiên cứu vấn đề này ư? Nó đã rơi xuống Anduin Vĩ Đại; trước đây rất lâu, trong khi Sauron vẫn còn đang ngủ, nó đã lăn xuống Sông chảy ra Biển. Và nó vẫn nằm đấy cho đến Tận Cùng."

Gandalf im lặng trở lại, nhìn chằm chằm về phía đông từ phía cái cổng vòm nằm ở những cái đỉnh phía xa ở Rặng Núi Sương Mù, nơi mà nguồn gốc của nỗi nguy hiểm của thế giới đã ẩn bên trong nó trong một thời gian đến là lâu. Ông thở dài.

"Và đó là lỗi của ta," ông nói, "ta đã bị ru ngủ bởi những lời của Saruman Thông Thái; nhưng đáng ra phải tìm thấy sự thật sớm hơn, và nỗi nguy hiểm của chúng ta sẽ giảm đi,"

"Tất cả chúng ta đều có lỗi," Elrond nói, "nhưng nhờ có sự thận trọng của anh nếu không thì có thể sự Hắc Ám đã thật sự ập xuống đầu chúng ta rồi. Nhưng hãy nói tiếp đi nào!"

"Từ đó tim ta đã mang đến cho ta nỗi lo âu đầu tiên, chống lại tất cả những lý do mà ta đã biết," Gandalf nói, "và ta rất muốn biết điều gì đã xảy đến cho Gollum, và hẳn đã giữ nó suốt bao lâu. Thế là ta đi tìm hẳn, đoán rằng hẳn đã ra khỏi bóng tối từ lâu để tìm kho báu của hẳn. Hẳn đã đến, nhưng hẳn đã trốn mất và ta không tìm thấy hẳn đâu. Rồi rồi, than ôi, ta đã để mọi việc ngủ yên, chỉ có quan sát và chờ đợi, nhưng chúng ta vẫn thường làm.

"Thời gian vẫn trôi, và tôi vẫn rất cẩn thận quan sát, cho đến khi một nỗi sợ hãi thành linh trở dậy trở lại. Chiếc nhẫn của cậu hobbit ấy đến từ đâu? Nếu như nỗi sợ của tôi là đúng, thì nên làm gì với nó? Tôi phải quyết định những việc này. Nhưng tôi không nói nỗi sợ hãi của tôi với bất kỳ ai, vì tôi biết rõ sự nguy hiểm của một lời thì thầm không hợp lúc, nếu như tin này lan đi trong lạc lối. Trong suốt cả những cuộc chiến lâu dài với Ngọn Tháp Hắc Ám thì sự phản bội vẫn luôn là kẻ thù nguy hiểm nhất của chúng ta.

"Lúc ấy là mười bảy năm về trước. Tôi đã sớm nhận ra rằng có nhiều loại gián điệp, thậm chí là thú vật và chim chóc, đang được tập trung lại quanh Quận, và nỗi sợ hãi của tôi lớn dần. Tôi gọi sự giúp đỡ của Đuneain, và họ càng gia tăng cẩn mật việc canh gác và tôi mở rộng tim mình với Aragorn, người thừa kế của Isildur."

"Và tôi," Aragorn nói, "đã góp ý rằng chúng tôi cũng nên săn đuổi Gollum, cho dù có vẻ như đã khá trễ rồi. Và từ đó có vẻ như rằng người thừa kế của Isildur nên làm việc để sửa lại lỗi lầm của Isildur, và tôi đã đi với Gandalf trên một chặng đường dài và tìm kiếm trong tuyệt vọng."

Rồi Gandalf kể lại làm cách nào mà họ đã thám hiểm khắp cả Miền Đất Hoang Dã, thậm chí đi xuống tận Rặng Núi Bóng Đêm và đến những hàng rào của Mordor. "Đến đây thì chúng tôi nghe được những lời đồn về hẳn ta, và chúng tôi đoán rằng hẳn đã cư ngụ khá lâu trong những ngọn đồi hắc ám; nhưng chúng tôi chẳng hề tìm thấy hẳn, và cuối cùng tôi đã tuyệt vọng. Và trong nỗi tuyệt vọng của mình tôi lại nghĩ đến việc kiểm tra lại xem việc tìm kiếm Gollum có cần thiết không. Bản thân Chiếc Nhẫn có thể nói xem nó có phải chính là Số Một

hay không. Ký ức về những lời của Hội Đồng trở lại với tôi: những thanh gươm của Saruman, không được chú ý lắm vào lúc ấy. Tôi nghe chúng vang lên thật rõ trong tim mình. "Bộ Chín, Bộ Bảy và Bộ Ba, ông nói, "mỗi bộ đều có những viên ngọc riêng của chúng. Số Một thì không thể. Nó trơn nhẵn và để tự nhiên, như thế nó là một trong những chiếc nhẫn tầm thường nhất; nhưng người chế tạo ra nó đã khắc những dấu hiệu trên nó rất tinh xảo, vẫn có thể thấy và đọc được."

"Ông ấy không nói chúng là những dấu hiệu gì. Thế lúc này thì ai sẽ biết về chúng? Chính là người chế tạo. Và Saruman thì sao? Nhưng cho dù những kiến thức của ông có thể thật là vĩ đại đi nữa, thì nó phải có một nguồn gốc chứ. Cánh tay nào đã đã từng đeo chiếc nhẫn đó từ tay Sauron, trước khi nó thất lạc? Chỉ có cánh tay của Isildur mà thôi."

"Nghĩ như thế, tôi liền bỏ dở cuộc săn đuổi, và nhanh chóng băng đến Gondor. Trong những ngày xưa thì các mệnh lệnh của tôi đã được nhận ở đây, phần lớn là từ Saruman. Ông ấy thường là khách của Những Lãnh Chúa của Thành phố trong một thời gian dài. Lãnh Chúa Denethor đón tiếp tôi kém nồng nhiệt hơn ngày xưa, và ông ta miễn cưỡng cho phép tôi tìm kiếm cái kho tích trữ những cuộn giấy và sách vở của ông ta."

"Nếu thật sự anh chỉ tìm kiếm những hồ sơ về những ngày cổ đại và về sự khởi động của Thành phố như anh nói, thì hãy đọc đi!" ông nói. "Đối với tôi thì những gì đã xảy ra còn ít đen tối hơn những gì đang đến, và đó là điều quan tâm của tôi. Nhưng trừ phi anh tài giỏi hơn thậm chí cả Saruman, người đã nghiên cứu ở đây suốt một thời gian dài, thì anh sẽ tìm thấy những điều vô tích sự chẳng đáng quan tâm đối với tôi, bậc thầy của những kiến thức về Thành phố này."

"Derenor nói thế đấy. Và trong số những hồ sơ còn lại trong kho lưu trữ của ông ta thì chỉ còn rất ít thứ là có thể đọc được, thậm chí là với những bậc thầy - kiến thức, vì những văn bản và ngôn ngữ của họ đã trở nên tối tăm đối với những người sau này. Và Boromir ạ, tôi đoán là ở Minas Tirith vẫn còn, dưới bất kỳ sự bảo vệ nào của Saruman và của chính tôi từ khi những vị vua thất bại, một cuộn giấy do chính Isildur tạo ra. Bởi vì Isildur đã tiến thẳng đến cuộc chiến ở Mordor, nhưng một số người đã kể lại câu chuyện này."

"Có thể một số vẫn còn ở phương Bắc," Boromir ngắt lời. "Ở Gondor tất cả đều biết rằng trước tiên ông ấy đã đến Minas Anor và cư ngụ ở đó một thời gian cùng với người cháu họ là Menedil, dạy dỗ anh ta, trước khi ông uỷ thác cho anh ta trị vì Vương Quốc Phía Nam. Vào thời gian đó ông có trồng lại tại đó cây con cuối cùng của loài Cây Trắng, theo như ký ức của anh tôi."

"Nhưng cũng trong thời gian đó thì ông ta đã ghi lại cuộn giấy ấy," Gandalf nói; "và điều này đã không được ghi nhớ ở Gondor, có vẻ vậy. Bởi vì cuộn giấy này nói về chiếc Nhẫn, và do đó Isildur đã ghi lại bên trong như thế này:

"Bây giờ thì Chiếc Nhẫn Vĩ Đại sẽ trở thành một vật gia truyền của Vương Quốc Phía Bắc; nhưng những hồ sơ về nó sẽ được để lại ở Gondor, nơi mà những người thừa tự của Elendil cũng sẽ cư ngụ lại, để cho ký ức về những sự kiện vĩ đại sẽ không bị lu mờ theo năm tháng."

Và sau những lời đó Isildur đã mô tả lại chiếc Nhẫn, như khi ông tìm thấy nó.

"Nó khá nóng khi tôi cầm lấy nó lần đầu tiên, nóng như một lưỡi cày nung, và tay tôi bị cháy xém, đến nỗi tôi lại nghi rằng có thể tôi sẽ không bao giờ khỏi hẳn cơn đau này. Nhưng thậm chí ngay khi tôi đang viết thì nó lại lạnh đi, và nó có vẻ như đang co rút lại, cho dù nó chẳng mất đi vẻ đẹp hay hình dạng của mình. Những gì được ghi trên nó, lúc đầu hiện rất rõ như một ngọn lửa đỏ, đang mờ đi và bây giờ chỉ còn vừa đủ đọc. Nó giống như một loại chữ viết của người Elves vùng Eregion, vì họ khó mà để lại chữ viết ở Mordor cho một công việc tinh tế như thế; nhưng tôi không biết ngôn ngữ này. Tôi nghĩ rằng đó là một ngôn ngữ ở Vùng Đất Đen, vì nó có vẻ thô lỗ và vụng về. Tôi không biết nó nói điều ma quỷ gì; nhưng tôi đã chép lại một bản sao của nó tại đây, để cho nó đừng biến đi vào quên lãng. Có thể là chiếc Nhẫn đang nhớ sức nóng trên cánh tay Sauron, cánh tay đen đúa và đã cháy bùng lên như một ngọn lửa, khiến cho Gil-galad bị tiêu diệt; và có thể là vàng đã làm cho nó nóng trở lại, những chữ viết trên nó lại phục hồi, nhưng về phần mình thì tôi sẽ không mạo hiểm làm hư hại vật này: đó là công việc tốt đẹp duy nhất trong số những việc mà Sauron đã làm. Nó rất quý giá đối với tôi, cho dù tôi đã mua nó với một nỗi đau khủng khiếp.

Khi ta đọc đến những dòng này, thì câu đố của ta đã được giải đáp bằng cách dõi theo những dòng ghi chép, thật sự đúng như Isildur đã đoán, là một loại ngôn ngữ của Mordor và của những tên phục vụ của Ngọn Tháp. Những điều được ghi trên đó đều đã được biết rồi. Trong cái ngày mà Sauron đeo Số Một lần đầu tiên, thì Celebrrimbor, người đã chế tạo ra Số Ba, đã cảnh báo hần, hần đã nghe được những lời người này nó từ một khoảng cách rất xa, và thế là những mục đích ma quỷ của hần đã hiện hình."

"Ta rời khỏi Denethor ngay, nhưng thậm chí ngay khi ta đi về phương bắc, một thông điệp từ Lurien báo với ta rằng Aragorn đã đi qua đường này, và anh ta đang tìm một sinh vật được gọi là Gollum. Thế là đầu tiên ta đi để gặp anh ta và nghe câu chuyện của anh ta. Ta không dám đoán anh ta đã đơn độc dẫn thân vào những nỗi hiểm nguy nào,"

"Không cần thiết lắm để nói về những chuyện đó," Aragorn nói. "Nếu một người đàn ông cần phải dạo bước công khai ở Cánh Cổng Đen, hoặc băng qua những bông hoa chết chóc ở Thung Lũng Morgul, thì anh ta sẽ gặp nguy hiểm. Tôi cuối cùng cũng đã tuyệt vọng, và tôi bắt đầu quay trở về nhà. Thế rồi, nhờ gặp may, tôi đã thành công gặp phải cái mà tôi đang tìm: một dấu vết của một đôi chân mềm mại hiện ra bên cạnh một cái ao tù lầy lội. Nhưng lúc này dấu vết còn rất mới và nhanh, và nó không phải dẫn tới Mordor mà dẫn ra ngoài. Tôi đi theo nó dọc theo theo bờ của Những Đầm Lầy Chết Chóc, và rồi tôi gặp hần. Nấp trong một cái ao tù đọng nước, nhìn ra từ trong nước như một sinh vật hắc ám vừa rơi vào đó, tôi đã tóm được hần, Gollum. Hần phủ đầy một chất sền sệt màu xanh. Tôi sợ là hần sẽ chẳng bao giờ yêu tôi cả; bởi vì hần cắn tôi, và tôi thì cũng chẳng dịu dàng gì. Tôi chẳng thu được điều gì từ miệng hần ngoài những vết răng. Tôi cảm thấy đó là phần tệ hại nhất trong cả cuộc hành trình của tôi, phải quay trở về, trông chừng hần cả ngày lẫn đêm, để cho hần đi trước mặt mình với một sợi thòng lọng trông vào cổ, bịt miệng, cho đến khi hần trở nên thuần

hơn vì thiếu nước uống và thức ăn, tôi giải hấn về hướng Mirkwood. Cuối cùng tôi cũng mang được hấn về đây và giao hấn cho người Elves, vì chúng tôi đã đồng ý là sẽ làm như vậy; và tôi lấy làm vui sướng khi thoát được khỏi hấn, do hấn hôi thối kinh khủng. Về phần mình tôi hy vọng là sẽ chẳng bao giờ gặp lại hấn nữa; nhưng rồi Gandalf đến và ông ta đã chịu đựng một cuộc nói chuyện dài ngoằng với hấn."

"Phải, dài và mệt mỏi," Gandalf nói, "nhưng không phải là không thu được lợi lộc gì. Vì một điều này, câu chuyện mà hấn nói không giống nhiều với chuyện mà Bilbo đã kể lại công khai lúc đầu; nhưng điều này không có ý nghĩa gì nhiều, vì ta đã đoán được điều này. Nhưng ta được biết rằng lúc đầu chiếc nhẫn của Gollum đã ra khỏi Dòng Sông Vĩ Đại gần với Những Cánh Đồng Sung Sướng. Và ta cũng biết được rằng hấn đã có được chiếc nhẫn ấy khá lâu rồi. Hấn đã sống dài bằng mấy cuộc đời thường của giống nòi bé nhỏ của hấn. Quyền lực của chiếc nhẫn đã kéo dài tuổi thọ của hấn vượt xa tuổi thọ thường của họ; nhưng chỉ có quyền lực của Chiếc Nhẫn Vĩ Đại là làm được thế."

"Và nếu như điều đó chưa đủ để chứng minh, Galdor ạ, thì ta sẽ nói tiếp một bài kiểm tra khác. Trên chính chiếc nhẫn mà anh đã nhìn thấy ở trên, trơn và tự nhiên, những chữ cái mà Isildur ghi lại vẫn còn có thể đọc được, nếu như có ai đó có đủ ý chí để giữ cái vật vàng này trong lửa một lúc. Ta đã từng làm điều này, và đây là cái mà ta đã đọc được:

Ash nazg durbatulyk, ush nazg gimbatul, ash nazg thrakatulyk agh burzum-ishi krimpatul.

Sự thay đổi trong giọng nói của thầy phù thủy thật bất ngờ. Nó thành linh trở nên đe dọa, đầy quyền lực và khắc nghiệt như đá tảng. Có vẻ như một bóng tối đang phủ qua mặt trời phía trên cao, và cổng vom tối đi trong một thoáng. Tất cả rừng mình và những người Elves dừng tai cả lại.

"Trước đây chưa từng có giọng nói nào dám thốt lên những lời bằng ngôn ngữ ấy trong Imladris cả, Gandalf Xám," Elrond nói, khi bóng tối qua đi và mọi người đã có thể thở trở lại.

"Và chúng ta hãy hy vọng sẽ không có ai nói lại nó ở đây," Gandalf trả lời. "Tuy nhiên, tôi sẽ không xin lỗi ngài đâu, thưa Chủ Nhân Elrond. Vì nếu như cái ngôn ngữ ấy không sớm được nghe thấy ở mọi xó xỉnh miền Tây, thì hãy dẹp qua một bên tất cả mối nghi ngờ của cái mà chính Hội Đồng Thông Thái đã tuyên bố: kho báu của Kẻ Thù, được chứa đầy những hiểm độc của hấn; và một phần lớn sức mạnh xa xưa của hấn nằm trong đây. Vượt ra khỏi Những Năm Tháng Đen Tối, Smith Eregion đã nghe thấy những lời này, và biết rằng họ đã bị phản bội:

Một chiếc Nhẫn để điều khiển tất cả chúng, Một Chiếc Nhẫn để tìm chúng, Một Chiếc Nhẫn để mang tất cả chúng lại và ràng buộc chúng trong Bóng Tối Hắc Ám.

"Các bạn của ta ạ, các bạn cũng nên biết là ta còn biết được nhiều thứ nữa từ Gollum. Hấn bắt đầu dĩ lảm mới chịu nói và câu chuyện của hấn chẳng rõ ràng gì, nhưng sau hết thì rõ ràng hấn đã đến Mordor, và ở đây tất cả những gì mà hấn biết đã bị bắt buộc phải nói ra. Do đó Kẻ Thù đã biết rằng Số Một đã được tìm thấy, rằng nó đã ở lại Quận khá lâu; và từ đó các tên hầu cận của hấn đã săn đuổi nó gần như đến ngay cửa của chúng ta, bây giờ thì hấn sẽ

sớm biết, có thể là hắn đã biết vào lúc này, thậm chí ngay khi ta đang nói, rằng chúng ta đang có nó ở đây."

Tất cả im lặng trong một thoáng, cho đến khi cuối cùng Boromir cất tiếng. "Ông nói rằng hắn là một sinh vật nhỏ bé à, tên Gollum ấy? Nhỏ, nhưng vô cùng gian xảo. Hắn đã trở nên cái gì? Ông đã tống hắn vào địa ngục nào?"

"Hắn đang ở trong ngục, nhưng không có gì tệ hơn nữa," Aragorn nói. "Hắn rất đau khổ. Không nghi ngờ gì nữa, hắn đang bị hành hạ, và nỗi sợ hãi Sauron đang nằm sâu trong tim hắn. Tôi thuỷ chung vẫn rất vui mừng rằng hắn đang bị canh giữ một cách an toàn bởi những người Elves đầy cảnh giác ở Mirkwood. Sự nham hiểm của hắn rất ghê gớm và điều này cho hắn một sức mạnh khó mà tin được với một kẻ gầy còm quắt queo đến thế. Hắn vẫn có thể làm được nhiều chuyện hiểm độc, nếu như hắn được tự do. Và tôi không nghi ngờ rằng hắn đã được phép rời Mordor theo một mục đích ma quái nào đó."

"Than ôi! Than ôi!" Legolas kêu lên, và khuôn mặt elves xinh đẹp của chàng trở nên vô cùng đau buồn. "Tin tức mà tôi được cử mang đến đây bây giờ đã được nói rồi. Chúng không phải là tin tốt, nhưng chỉ tại đây tôi mới biết được là nó sẽ khủng khiếp như thế nào. Smjagol, kẻ mà bây giờ được gọi là Gollum, đã trốn thoát rồi."

"Trốn thoát?" Aragorn kêu lên. "Thật là một tin rất xấu. Tôi sợ là tất cả chúng ta sẽ vô cùng ân hận vì việc này. Làm sao mà những người ở Thranduil lại làm mất lòng tin đến thế?"

"Không phải là do thiếu canh phòng cẩn mật," Legolas nói; "nhưng có thể do đã quá tốt bụng. Và chúng tôi sợ hắn người tù nhân ấy đã có được sự giúp đỡ từ những người lạc, và những gì mà chúng tôi làm đã bị biết được nhiều hơn là chúng tôi muốn. Chúng tôi canh giữ sinh vật ấy suốt cả ngày và đêm, như Gandalf đã yêu cầu, cho dù chúng tôi rất mệt mỏi với công việc này. Nhưng Gandalf đã mang đến cho chúng tôi hy vọng là có thể chữa trị cho hắn, và chúng tôi không nỡ lòng nào giam hắn mãi mãi dưới lòng đất, nơi mà hắn sẽ chìm đắm trở lại vào những ý nghĩ tối tăm ngày xưa của hắn."

"Vớ! Ta thì các anh không đến nỗi mềm yếu thế" Gluin nói, mắt ông loé lên như thể những ký ức xa xưa về việc ông bị giam trong những nơi sâu thẳm trong những lâu đài của vị vua Elves lại sống lại.

"Thôi nào!" Gandalf nói. "Xin đừng ngắt lời, hỡi ông Gollum tốt bụng của ta. Đó là một sự hiểu lầm đáng tiếc, và đã khá lâu rồi. Nếu như tất cả những mối bất bình vẫn còn giữa người Elves và Người Lùn sẽ được khơi lại tại đây, thì chúng ta có thể giải tán luôn cái Hội Đồng này cho rồi."

Gluin đứng dậy và cúi mình, và Legolas lại nói tiếp. "Vào những ngày thời tiết tốt thì chúng tôi dẫn Gollum qua những cánh rừng; và ở đấy có một cái cây cao mọc đơn độc nằm xa khỏi những cây khác, hắn thích leo cái cây ấy lắm. Thông thường chúng tôi để cho hắn leo lên những cái cành cao nhất, cho đến khi hắn cảm thấy thoả mãn với những cơn gió tự do; nhưng chúng tôi luôn đặt người canh gác dưới gốc cây. Một ngày nọ hắn không chịu xuống nữa, và những người canh gác không muốn leo lên đuổi bắt hắn: hắn đã học được những

mánh khoé đeo bám vào những cành cây bởi tay cũng như chân hần; cho nên họ ngồi bên dưới cái cây khá lâu trong đêm.

"Đó là một đêm hè, nhưng lại không trăng không sao, và bọn Orc đã đột nhập vào chỗ chúng tôi mà không ai hay biết. Sau một lúc thì chúng tôi cũng đẩy lui được chúng; chúng khá đông và hung dữ, nhưng chúng đến từ trên những ngọn núi, vào đến rừng thì chúng trở nên vô dụng. Khi trận chiến kết thúc, chúng tôi phát hiện ra rằng Gollum đã đi mất, và những người canh giữ hần đã bị giết hoặc bị bắt đi. Chúng tôi thấy rõ rằng cuộc tấn công đã được dàn dựng để cứu hần, và hần đã biết trước điều đó. Chúng tôi không biết được là điều đó đã được trù tính thế nào; nhưng Gollum rất xảo nguyệt, và Kẻ Thù có rất đông gián điệp. Những sinh vật hắc ám đã bị quét sạch vào cái năm mà Con Rồng bị diệt đã trở lại với một số lượng lớn hơn nhiều, và Mirkwood một lần nữa trở lại là một nơi đầy ma quỷ, chỉ trừ có vương quốc của chúng tôi là vẫn còn được bảo toàn.

"Chúng tôi đã thất bại trong việc tìm bắt lại Gollum. Chúng tôi đã theo dấu hần giữa rất nhiều quân Orc, và nó dẫn sâu vào Rừng, hướng về phương Nam. Nhưng rồi nó mất hần và chúng tôi không thể theo dấu tiếp, và chúng tôi không dám tiếp tục cuộc săn đuổi; bởi vì chúng tôi đã đến gần Dol Guldur, và nơi đó vẫn là một nơi rất ma quái; chúng tôi không đi theo hướng đó."

"Nào, nào, hần đã trốn rồi," Gandalf nói. "Chúng ta không có thời gian để tìm lại hần. Hần phải làm những gì mà hần sẽ làm. Nhưng hần có thể đóng một vai trò mà cả hần lẫn Sauron đều không tiên liệu trước."

"Và bây giờ ta sẽ trả lời câu hỏi của Galdor. Saruman làm gì? Ông ấy đã cho chúng ta lời khuyên gì trong hoàn cảnh cần kíp như bây giờ? Ta phải kể lại câu chuyện này một cách đầy đủ, vì chỉ mới có Elrond là nghe thấy nó, và chỉ mới nghe vắn tắt, nhưng nó sẽ mang theo tất cả những gì mà chúng ta phải giải quyết. Đó là chương cuối của Truyền Thuyết Chiếc Nhẫn, khi mà nó đã được kể đến lúc này."

"Và cuối tháng Sáu ta đang ở Quận, nhưng một đám mây lo âu đè nặng trong tâm trí ta, và ta phóng ngựa đến biên giới phía nam của vùng đất nhỏ này; vì ta đã có linh tính về một mối nguy hiểm nào đó, vẫn còn đang lẩn trốn ta nhưng nó đang đến gần. Những thông điệp đến với ta kể về cuộc chiến và thất bại ở Gondor, và khi ta nghe nghe thấy về Bóng Ma Đen thì tim ta run bắn lên. Nhưng ta không tìm thấy gì ngoài vài người trốn tránh từ phương Nam; nhưng đối với ta thì có vẻ như là họ đang có một nỗi sợ mà họ không nói được. Ta liền quay sang phía đông và phía bắc và đi dọc theo Con Đường Xanh; và ở cách Bree không xa ta gặp một lữ khách đang ngồi trên bờ đường ở bên con đường, đang nhìn chăm chăm con ngựa bên cạnh mình. Đó chính là Radagast Nâu, người đã từng cư ngụ ở Rhosgobel, gần biên giới Mirkwood. Ông ta là một trong những người cùng đẳng cấp với ta, nhưng ta chưa hề gặp ông ta suốt nhiều năm nay.

" Gandalf!, ông ta kêu lên. Tôi đang tìm ông đây. Nhưng ở những vùng này thì tôi là một người lạ. Tất cả những gì tôi biết là có thể tìm thấy ông ở một vùng đất hoang dã với cái tên kém văn minh là Quận.

" Thông tin của ông chính xác đấy, ta nói. Nhưng đừng nói theo kiểu như vậy, nếu như ông gặp bất kỳ cư dân nào ở đây. Lúc này ông đang ở gần biên giới của Quận. Và ông muốn gì với tôi? Hẳn là phải cấp bách lắm. Ông chưa bao giờ là một người du hành cả, trừ phi vô cùng cần thiết."

" Tôi đến vì một chuyện cấp bách ông ta nói. Tin tức của tôi khủng khiếp lắm. Rồi ông ta nhìn quanh, nhưng thế sợ rằng bờ gấu có thể nghe được. Nazgyl, ông ta thì thầm. Bộ Chín đã vượt ra trở lại rồi. Chúng đang bí mật vượt Sông và đang đi về hướng tây. Chúng đội lốt những kỵ sĩ mặc y phục đen.

"Thế là ta biết điều mà ta đang làm sợ hãi mà không biết nó là gì."

" Kẻ Thù hẳn là có một nhu cầu hoặc mục đích ghê gớm Radagast nói; nhưng tôi không thể đoán điều gì hẳn đang tìm kiếm ở những vùng đất xa xôi hoang vắng này.

" Ông muốn nói gì? ta hỏi.

" Tôi đã nghe kể rằng dù đi đến đâu các Kỵ Sĩ cũng hỏi về một vùng đất được gọi là Quận.

" Chính là Quận, ta nói; nhưng tìm ta chùng xuống. Bởi vì ngay cả Hội Đồng Thông Thái cũng e sợ khi phải đương đầu với Bộ Chín, khi chúng được tập hợp dưới tên thủ lĩnh huỷ diệt của chúng. Hẳn là một vị vua và một phù thủy vĩ đại thời xưa, và bây giờ hẳn chính là một nỗi sợ hãi khủng khiếp. Ai đã nói với ông và ai cử ông đi ta hỏi.

" Saruman Trắng, Radagast trả lời. Và ông ta nói với tôi rằng nếu ông cảm thấy cần thì ông ta sẽ giúp; nhưng ông phải tìm kiếm sự giúp đỡ của ông ta ngay, vì nó sẽ quá trễ."

"Và thông điệp ấy mang lại cho ta hy vọng. Bởi vì Saruman Trắng là người vĩ đại trong đẳng cấp của ta. Tất nhiên Radagast là một Thầy Phù Thủy đáng giá, một bậc thầy của việc thay đổi hình dạng và màu sắc; và ông ta có nhiều kiến thức về các loài thảo mộc và muông thú, còn chim chóc chính là những người bạn đặc biệt của anh ta. Nhưng bản thân Saruman đã nghiên cứu những nghệ thuật của Kẻ Thù từ lâu, và do đó chúng ta vẫn thường có thể đón đầu được hẳn. Nhờ những kế sách của Saruman mà chúng ta đã đẩy lùi hẳn khỏi Dol Guldur. Có thể lúc này ông ta đã tìm được một loại vũ khí có thể đẩy lui Bộ Chín.

" Tôi sẽ đi gặp Saruman, ta nói.

" Thế thì ông phải đi ngay, Radagast nói; bởi vì tôi đã phí khá nhiều thời gian để tìm ông, và ngày tháng đang cạn dần. Tôi được lệnh đi tìm ông trước kỳ điểm Giữa Hè, và bây giờ thì đã đến lúc đó rồi. Thậm chí nếu như ông khởi hành từ điểm này, thì ông cũng khó mà tìm được ông ta trước khi Bộ Chín khám phá được vùng đất mà chúng đang tìm. Bản thân tôi cũng sẽ trở lại ngay." Và với những lời nói đó ông ta lại leo lên ngựa và phóng ngựa vọt đi.

" Đợi một chút! tôi nói. Chúng ta sẽ cần sự giúp đỡ của ông, và sự giúp đỡ của những ai có thể có. Hãy gửi những thông điệp của chúng tôi đến tất cả muông thú và chim chóc là bạn của

ông. Hãy nói chúng mang tin tức của bất kỳ việc gì liên quan đến chuyện này đến cho Saruman và Gandalf. Hãy gửi những thông điệp xuống cho Orthanc."

"Tôi sẽ làm thế, ông ta nói, và phóng ngựa đi như thể bộ Chín đang đuổi theo ông ta.

"Ta không thể theo ông ta đi lang thang được. Ta đã phóng ngựa rất xa vào ngày hôm đó, và ta cũng như ngựa ta đã mệt mỏi; và ta cần phải suy nghĩ mọi chuyện. Ta nghỉ đêm tại Bree, và cuối cùng ta quyết định rằng mình không còn thời gian để quay trở lại Quận. Ta chưa bao giờ phạm một sai lầm lớn hơn thế!"

"Tuy nhiên, ta có viết lại một thông điệp cho Frodo, và đã tin tưởng vào người bạn của ta, người chủ quán, để nhờ ông gửi lại thư cho cậu ta. Ta phóng ngựa đi vào lúc bình minh; và ta cuối cùng ta cũng đến nơi cư ngụ của Saruman. Nó nằm xa ở phía nam miền Isengard, ở tận cùng Rặng Núi Sương Mù, cách Đèo Rohan không xa. Và Boromir sẽ kể cho các vị nghe rằng đó là một thung lũng lòng chảo lớn trải rộng giữa Rặng Núi Sương Mù và những chân đồi phía bắc của Ered Nimrais, Rặng Núi Trắng nơi quê nhà của ông. Nhưng Isengard là một vòng cung những vách đá thẳng đứng bọc quanh thung lũng như một bức tường, và ở giữa của thung lũng này là một ngọn tháp bằng đá có tên là Orthanc. Nó không phải được làm bởi Saruman, mà do những Con Người ở Numenor dựng lên trước đây rất lâu; nó rất cao và có rất nhiều bí mật, nhưng nó nhìn giống như một công trình thủ công. Không cách nào đến được nó trừ phi băng qua vòng cung Isengard; và cái vòng cung này chỉ có một cổng.

"Ta đến cánh cổng ấy vào một buổi chiều muộn, nó giống như một cổng vòm vĩ đại trong một bức tường bằng vách đá; và nó được bảo vệ rất cẩn mật. Nhưng những người canh giữ cổng đang trông chờ ta và nói với ta rằng Saruman đang đợi ta. Ta phóng ngựa đi dưới cổng vòm và cánh cổng lặng lẽ đóng lại sau lưng ta, và thành linh ta cảm thấy sợ, cho dù ta biết là chẳng có lý do gì cho việc này.

Nhưng rồi ta cũng phóng ngựa đến dưới chân Orthanc, và đi vào cầu thang dẫn đến chỗ Saruman, rồi ông đã gặp ta ở đấy và dẫn ta lên căn phòng cao của mình. Ông ta đeo một chiếc nhẫn trên ngón tay.

"Thế là ông cũng đã đến rồi, Gandalf," ông ta nghiêm giọng nói với ta; nhưng đôi mắt ông có vẻ như loé lên luồng ánh sáng trắng, như thể một tiếng cười lạnh lạnh đang vang lên trong tim ông ta.

"Phải, tôi đã đến," ta nói. "Tôi đến để nhờ sự giúp đỡ của ông, Saruman Trắng." Và cái danh hiệu ấy hình như làm ông ta nổi giận.

"Thật vậy sao, Gandalf Xám!" ông ta giễu cợt. "Nhờ giúp đỡ? Ít khi nào người ta nghe thấy Gandalf Xám tìm kiếm sự giúp đỡ, một người đầy mưu mẹo và thông thái, lang thang trên các vùng đất, và luôn tự mình quan tâm trong mọi chuyện, dù nó có phải là chuyện của ông ta hay không."

Ta nhìn ông ta đầy kinh ngạc. "Nhưng nếu như tôi không làm" tôi nói, "có những thứ đang chuyển động và điều này yêu cầu cần có sự hợp lực của tất cả sức mạnh của chúng ta."

"Có thể thế lắm," ông ta nói, "nhưng ý nghĩ này đến với ông khá trễ. Ta không biết là ông đã che giấu ta, chủ tịch của Hội Đồng, một vấn đề quan trọng nhất? Bây giờ thì ông mang đến đây điều gì khi đã lê la ở cái vùng Quận ấy?"

"Bộ Chín đã lại xuất hiện," ta trả lời. "Chúng đã băng qua Sông. Radagast nói với tôi như thế."

"Radagast Nâu!" Saruman phá lên cười, và ông ta không che giấu sự khinh miệt của ông ta nữa. "Radagast, Người Thuần Hoá Chim Muông! Radagast Bình Dị! Radagast Ngu Xuẩn! Nhưng ông ta cũng có đủ trí khôn để đóng vai trò mà ta sắp đặt cho ông ta. Bởi vì ông đã đến, và đó là tất cả mục đích của thông điệp của ta. Và ông sẽ ở lại đây, Gandalf Xám ạ, nghỉ ngơi khỏi những chuyến du hành của mình. Vì ta là Saruman Thông Thái, Saruman, Người Chế Tạo Nhẫn, Saruman Muôn Màu!"

Ta bèn quan sát và thấy rằng bộ áo choàng của ông ta, vốn thường rất trắng, lúc này thì không thể, mà đang lốm đốm đủ màu, và khi ông ta chuyển động thì chúng toả sáng và thay đổi màu sắc nhiều đến nỗi mắt ta như hoá dại.

"Tôi thích màu trắng hơn," ta nói.

"Trắng!" ông ta nghiêng rằng. "Đó chỉ là sự khởi đầu. Vải trắng có thể nhuộm. Một trang giấy trắng có thể viết đề lên; và ánh sáng trắng có thể bị bẻ gãy."

"Trong trường hợp đó, thì nó không còn là màu trắng nữa," ta nói. "Và rồi sẽ phải vất vả để tìm được con đường khôn ngoan."

"Ông không cần phải nói với ta như với những tên ngốc mà ông kết bạn," ông ta nói. "Ta mang ông đến đây không phải để được ông dạy dỗ, và để cho ông một chọn lựa."

Ông ta tự mình đứng lên và bắt đầu diễn thuyết, như thể ông ta đang diễn tập cho một buổi nói chuyện dài. "Những Ngày Xưa Cũ đã qua rồi. Những Ngày Tháng Giữa đang trôi qua. Những Ngày Trẻ Hơn đang đến. Thời đại của các Elves đã chấm dứt, nhưng thời đại của chúng ta đang đến: thế giới của Con Người, thế giới mà chúng ta phải cai trị. Nhưng chúng ta phải có quyền lực, quyền lực để ra lệnh cho tất cả những gì mà chúng ta muốn, vì chỉ có Nhà Thông Thái là thấy được những điều tốt đẹp.

"Và hãy nghe đây, Gandalf ạ, ông bạn cũ và người giúp đỡ của ta!" ông ta nói, bước đến gần và nói bằng một giọng mềm mỏng hơn. "Ta nói chúng ta, vì điều đó có thể nghĩa là chúng ta, nếu ông cùng nhập bọn với ta. Một Quyền Lực mới đang dâng lên. Những đồng minh cũ và những chính sách cũ đang chống lại nó sẽ hoàn toàn không có ích với chúng ta. Không còn hy vọng gì cho người Elves hay Numenor đang tàn lụi. Điều này sẽ là một lựa chọn trước mặt ông, trước mặt chúng ta. Chúng ta có thể gia nhập với Quyền Lực này. Điều này sẽ là một điều thông minh, Gandalf ạ. Đó là một con đường đầy triển vọng. Chiến thắng của nó đang ở gần kề; và những ai giúp đỡ nó sẽ có những phần thưởng hậu hĩnh. Khi Quyền Lực trỗi dậy, bạn bè nó cũng sẽ trỗi dậy; và Nhà Thông Thái, như ta và ông, cuối cùng có thể đi trực tiếp đến đường đi của nó với sự kiên nhẫn, để điều khiển nó. Chúng ta có thể đợi thời gian, chúng ta có thể giữ những suy nghĩ trong tim mình, có thể lấy làm tiếc cho những điều

độc ác có thể được làm theo cách này, nhưng vì một mục đích cao cả sau cùng: Kiến Thức, Cai Trị, Mệnh Lệnh; tất cả những thứ mà cho đến lúc này chúng ta đã cố đạt đến trong vô vọng, bị cản trở nhiều hơn là giúp đỡ bởi những bạn bè yếu ớt hoặc thờ ơ của chúng ta. Không cần phải thế, sẽ không như thế nữa, bất kỳ sự thay đổi thật sự nào trong thiết kế của chúng ta, chỉ vì mục đích của chúng ta thôi."

"Saruman," ta nói. "Trước đây ta đã nghe những lời đại loại thế này, nhưng chỉ từ miệng của những tên phái viên từ Mordor dùng để đánh lừa những kẻ ngây thơ. Ta không nghĩ nghĩ là ông lại mang ta đến đây để chỉ để làm bẩn tai ta."

Ông ta nhìn ta một lúc lâu, ngừng lại một lúc để suy nghĩ. "Được, ta thấy rằng tiến trình thông thái này đã không tự thân ra lệnh cho ông," ông ta nói. "Vẫn chưa à? Không trừ tính một cách nào khác tốt hơn à?"

Ông ta bước đến và đặt cánh tay dài của mình lên tay ta. "Và sao lại không chứ, Gandalf?" Ông ta thì thầm. "Sao lại không? Chiếc Nhẫn Ra Lệnh? Nếu chúng ta có thể ra lệnh cho nó, thì Quyền Lực sẽ chuyển về cho chúng ta. Đó thật sự chính là lý do ta đã mang ông đến đây. Vì ta rất quan tâm đến công việc của ta, và ta tin rằng ông biết đâu là chỗ quý giá của nó. Chẳng lẽ lại không thế sao? Điều gì đã khiến bộ Chín tìm đến Quận, và công việc của ông ở đấy là gì?" Khi ông nói điều đó thì một sự thèm khát mà ông ta không thể che giấu chợt lóe sáng lên trong mắt ông ta.

"Saruman," ta nói, đứng cách xa ra khỏi ông ta, "tại một thời điểm thì chỉ có một cánh tay có thể đeo Số Một, và ông biết rõ điều đó, nên đừng rộn lòng mà nói đến chữ chúng ta nữa! Nhưng ta sẽ không chấp nhận, không, thậm chí ta cũng sẽ không cho ông biết tin tức về nó, vì bây giờ ta đã biết được tâm trí của ông. Ông là chủ tịch của Hội Đồng, nhưng cuối cùng ông đã tự lột mặt nạ mình. Được lắm, có vẻ như sự lựa chọn là, đưa nó cho Sauron, hoặc đưa cho ông. Ta chẳng chọn điều nào cả. Ông có đưa ra lựa chọn nào khác không?"

Lúc này thì ông ta có vẻ lạnh lùng và hiểm độc. "Phải," ông nói. "Ta không chờ đợi ông tỏ ra thông thái, thậm chí qua chính bản thân ông; nhưng ta đã cho ông cơ hội để giúp đỡ ta một cách tự nguyện, nhờ đó có thể tránh cho ông khỏi nhiều rắc rối và đau đớn. Sự lựa chọn thứ ba là ở lại đây, cho đến khi kết thúc."

"Đến khi cái gì kết thúc?"

"Đến khi ông cho ta biết Số Một có thể tìm được ở đâu. Ta có tìm được những cách để thuyết phục ông. Hoặc cho đến khi tìm được nó mặc kệ ông, và Người Cai Trị có thời gian để khiến mọi thứ sáng sủa hơn: để đặt ra một phần thưởng thích hợp cho Gandalf Xám rắc rối và xấc láo."

"Điều này có thể không phải là một trong những chuyện sáng sủa hơn," ta nói. Ông ta cười vào mặt ta, vì những lời của ta là vô nghĩa, và ông ta biết vậy.

"Họ bắt ta và rồi họ giam ta một mình trên tháp nhọn ở Orthanc, tại nơi mà Saruman thường dùng để quan sát các vì sao. Hoàn toàn không có đường xuống ngoài trừ một cầu thang hẹp với hàng ngàn bậc thang, và từ nơi đấy thung lũng nhìn có vẻ như xa vời vợi. Ta

ngắm nó và thấy rằng, cho dù nó đã từng xanh đẹp tươi xinh, thì nay nó chỉ đầy hầm hố và gò đất. Sói và bọn orc đã làm nhà ở Isengard, vì thế Saruman đã tập trung một lực lượng lớn cho riêng mình để đối phó Sauron, nhưng lực lượng của ông vẫn chưa sẵn sàng. Tất cả những công việc chuẩn bị rộn ràng của ông khiến cho cho một vầng khói đen bốc cao bao bọc quanh khắp Orthanc. Ta đứng đơn độc trên một hòn đảo giữa quần mây, và hoàn toàn chẳng có cơ hội nào để trốn thoát. Ngày tháng trôi đi thật khắc nghiệt. Ta bị cái lạnh xuyên thấu, và ta chỉ có một căn phòng nhỏ để đi tới đi lui, ủ ê nghiền ngẫm và việc bọn Kỵ Sĩ ở phương Bắc đang đến gần.

Ta cảm thấy chắc chắn rằng bộ Chín đã trỗi dậy, bất chấp việc những lời của Saruman có thể chỉ là lời nói dối. Trước đây khá lâu ta đã đến Isengard, và ta đã nghe thấy những tin tức không thể nào nhầm lẫn được. Tim ta luôn tràn ngập nỗi sợ hãi cho các bạn mình ở Quận; nhưng ta vẫn còn một số hy vọng. Ta hy vọng rằng Frodo đã khởi hành ngay, vì thư của ta đầy tính thúc giục, và ta hy vọng rằng cậu ta sẽ đến được Rivendell trước khi những kẻ truy đuổi kinh khủng kia khởi hành. Thế nhưng cả nỗi sợ hãi và niềm hy vọng của ta đều không đến nỗi như ta tưởng. Bởi vì niềm hy vọng của ta là từ một lão béo ở Bree; còn nỗi sợ hãi của ta lại đến từ sự nham hiểm của Sauron. Nhưng cái lão béo chuyên bán bia ấy còn phải đáp lại nhiều lời đặt hàng quá, còn quyền lực của Sauron vẫn còn chưa đạt đến cái mức mà nỗi sợ hãi tạo ra nó. Nhưng tại vòng cung Isengard, bị sa bẫy và cô đơn, thì thật không dễ để nghĩ đến những kẻ săn đuổi trước tất cả những ai đã phải chạy trốn hoặc đang ngã lòng ở nơi vùng Quận cách xa vời vợi."

"Cháu đã thấy ông!" Frodo kêu lên. "Ông chính là người đã đi đi lại lại. Mặt trăng đang chiếu sáng tóc ông."

Gandalf ngừng lại đầy kinh ngạc và nhìn người hobbit. "Đó chỉ là một giấc mơ thôi," Frodo nói, "nhưng giấc mơ ấy xảy đến với cháu rất đột ngột. Cháu đã hơi quên nó. Giấc mơ ấy xảy ra trước đây khá lâu; cháu nghĩ là ngay sau khi cháu rời khỏi Quận."

"Và sau đó điều đó đã diễn ra," Gandalf nói, "như rồi cậu sẽ thấy. Ta đã ở vào một hoàn cảnh vô cùng khó khăn. Và những ai đã biết ta đều sẽ đồng ý rằng ít khi nào người khác đang cần đến ta như thế, và ít khi ta ở vào một hoàn cảnh ngặt nghèo như thế. Gandalf Xám bị bắt như một con ruồi sa vào lưới một con nhện bội bạc! Nhưng thậm chí ngay cả những con nhện khôn ngoan nhất cũng có thể để lại một sợi tơ yếu ớt trên chiếc lưới của mình.

"Đầu tiên ta cảm thấy lo sợ, khi rõ ràng Radagast cũng đã sa bẫy như ý định của Saruman. Nhưng ta đã không thấy được dấu hiệu gì đáng ngại từ giọng nói hay ánh mắt của ông ta khi chúng ta gặp gỡ. Nếu không thì ta sẽ chẳng bao giờ đi đến Isengard, hoặc là ta sẽ đến nhưng cảnh giác hơn nhiều. Saruman đoán được điều này, nên ông ta đã che giấu âm mưu của mình và đánh lừa người đưa tin của ông ta. Bất kỳ cố gắng nào đưa Radagast thật thà vào một âm mưu đều là vô dụng. Ông ta đã tìm ta một cách rất thật tình, và vì thế ta đã bị thuyết phục hoàn toàn.

"Đó chính là một điểm yếu trong kế hoạch của Saruman. Bởi vì Radagast thấy không có lý do nào để không làm như ta yêu cầu; nên ông ta đã phóng ngựa thẳng xuống Mirkwood, nơi mà ông có nhiều bạn cũ ở đấy. Và những con Đại Bàng trên Rặng Núi thường bay rất xa trên những hướng trái rộng, chúng thấy được nhiều chuyện: chúng thấy bọn sói tụ tập và bọn Orc hành quân; chúng thấy Chín Kỵ Sĩ đang lùng sục trên các vùng đất; và chúng nghe thấy tin tức về sự trốn thoát của Gollum. Thế là chúng phái một con đưa tin để mang những tin tức này cho ta.

"Thế là, khi mà mùa hè đang tàn dần, thì vào một đêm trăng tròn, thì Gwaihir Chúa Gió, con đại bàng nhanh nhất trong số những con Đại Bàng Vĩ đại, đã đến Orthanc một cách bất ngờ, nó tìm thấy ta đang đứng trên đỉnh tháp nhọn. Rồi ta nói chuyện với nó và nó chở ta đi, trước khi Saruman kịp nhận ra mọi chuyện. Ta đã ở xa Isengard, trước khi bọn sói và orc kịp băng ra khỏi cổng để đuổi theo ta.

" Anh có thể chở ta đi bao xa? ta hỏi Gwaihir.

" Nhiều dặm," nó nói, nhưng không thể đến tận cùng trái đất được. Tôi được cử đi để chở theo tin tức chứ không phải hàng hoá.

" Thế thì ta phải có một con chiến mã trên đất bằng, ta nói. một con chiến mã cực kỳ nhanh nhẹn, vì ta chưa bao giờ cần phải vội như thế này.

" Nếu vậy thì tôi sẽ chở ông đến chỗ Edoras, nơi mà Lãnh Chúa Rohan đang ngồi trong những căn phòng của mình, nó nói; bởi vì nơi đấy không cách xa đây lắm. Và ta rất lấy làm vui mừng, bởi vì Riddermark của Rohan Rohirrim, Những Lãnh Chúa Ngựa, là nơi cư ngụ của những con ngựa không đâu sánh bằng được nuôi nấng trong thung lũng vĩ đại nằm giữa Rặng Núi Sương Mù và xứ Trắng.

" Và Con Người ở Rohan vẫn còn tin tưởng, anh có nghĩ thế không? ta nói Gwaihir, vì sự phản bội của Saruman đã khiến lòng tin của ta bị chao đảo mạnh.

" Họ nộp cống ngựa, nó trả lời, và hàng năm họ đã nộp khá nhiều ngựa cho Mordor, theo như lời người ta kể; nhưng họ vẫn chưa đầu hàng. Nhưng nếu Saruman đã trở nên ma quỷ như ông nói, thì ngày tận thế của họ không còn xa nữa.

"Nó thả ta xuống tại vùng đất Rohan trước bình minh; và đến lúc này thì ta đã kéo quá dài câu chuyện của mình rồi. Phần còn lại sẽ ngắn thôi. Đến Rohan thì ta thấy ma quỷ đã ra tay trước rồi: đó là những lời nói dối của Saruman; và vị vua của vùng đất đó không chịu nghe những lời cảnh báo của ta. Ông ta cho ta một con ngựa và đuổi ta đi; và ta đã lựa chọn điều mà ta ưng ý nhất nhưng ông ta thì hẳn sẽ không thích tí nào. Ta đã chọn con ngựa tốt nhất tại xứ xứ của ông ta và ta thấy ông ta hoàn toàn không tỏ ra chút hài lòng nào."

"Nếu vậy thì lão ta hẳn phải là một tên quý tộc bị bọm," Aragorn nói; và điều này làm tôi còn buồn lòng hơn nhiều tin tức đáng lý còn tệ hơn khi biết được rằng Sauron đã có được một kẻ thần phục như thế. Vào lần cuối tôi ở nơi đó thì không đến nỗi tệ như vậy."

"Bây giờ cũng không thể, ta sẵn sàng thề," Boromir nói. "Đó là một lời nói dối của Kẻ Thù. Ta biết Con Người ở Rohan; họ trung thực và can đảm, họ là đồng minh của chúng ta, họ vẫn tiếp tục sinh sống ở những vùng đất mà trước đây khá lâu chúng ta đã cho họ."

"Bóng đêm của Mordor đã phủ lên những vùng đất xa xôi," Aragorn trả lời. "Saruman đã rơi vào vùng tối ấy. Rohan đang bị bao vây. Ai biết được là anh sẽ tìm được gì ở đấy, nếu như anh có dịp quay lại đấy?"

"Ít nhất thì không phải như vậy," Boromir nói, "rằng họ sẽ dùng ngựa để mua mạng sống của mình. Họ vô cùng yêu thương những con ngựa như máu thịt của mình. Và điều này chẳng hề có lý do gì hợp lý, vì những con ngựa ở Riddermark đến từ những cánh đồng phương Bắc, cách xa khỏi Bóng Tối, và nòi giống của chúng, cũng như những người chủ của chúng, được khởi thủy từ những ngày tháng tự do xa xưa."

"Rất đúng!" Gandalf nói. "Và có một con trong số chúng có thể đã ra đời vào bình minh của thế giới. Những con ngựa của Bộ Chín không thể nào ganh đua với nó; một con ngựa không hề mệt mỏi, nhanh nhẹn như gió thổi. Chúng gọi nó là Bản Sao Bóng Đêm. Vào ban ngày thì lông nó sáng rực ánh bạc; còn vào ban đêm thì nó như bóng tối, và nó phóng đi mà không ai có thể nhìn thấy. Chân nó nện móng như ánh sáng! Trước đây chưa hề có một ai đã từng cưỡi nó, nhưng ta đã bắt được nó và ta đã thuần hoá nó, và nó đã chở ta phóng nhanh đến nỗi ta đã đến Quận khi Frodo đến Cao Nguyên Hầm Mộ, cho dù ta khởi hành tại Rohan chỉ ngay lúc cậu ta vừa rời khỏi Hobbiton."

"Nhưng nỗi sợ hãi trong ta lớn dần khi ta giục ngựa buông cương. Khi ta dẫn bước ta nghe thấy tin tức về những Kỵ Sĩ, và cho dù ta thu thập tin tức về chúng hằng ngày, chúng vẫn luôn vượt trước ta. Chúng đã chia nhỏ lực lượng, ta biết vậy: một số tên vẫn còn lại ở biên giới phía đông, không xa khỏi Đường Xanh, và một số khác đã xâm nhập vào Quận. Ta đến Hobbiton thì Frodo đã đi rồi; nhưng ta đã nói chuyện với ông Gamgee già. Nhiều lời, nhưng chẳng có bao nhiêu ý. Ông ta đã nói quàn nhiều về việc Bag End sẽ sớm có chủ mới."

"Tôi không thể chịu nổi sự thay đổi, ông ta nói, khi mà tôi vẫn còn sống, và đó là sự thay đổi tệ hại nhất. Sự thay đổi này là điều tệ hại nhất, ông ta lặp đi lặp lại nhiều lần."

"Tệ hại nhất là một từ xấu," ta nói với ông ta, "và ta hy vọng rằng ông không phải sống để nhìn nó. Nhưng cuối cùng ta cũng suy ra được từ những điều ông ta nói rằng Frodo đã rời khỏi Hobbiton chưa đầy một tuần trước, và đã có một người cưỡi ngựa vận đồ đen đã đến Ngọn Đồi cùng buổi chiều hôm ấy. Thế là ta vội phóng ngựa đi trong lo sợ. Ta đến Buckland và thấy rằng nó đang hỗn loạn, nơi này nhốn nháo chẳng khác gì một tổ kiến bị chọc que vào. Ta đến ngôi nhà ở Crickhollow, và thấy rằng nó đã bị phá bung và trống rỗng; nhưng có một cái áo khoác của Frodo nằm trên ngưỡng cửa. Ta tuyệt vọng trong một lúc, và chẳng buồn đợi để thu thập tin tức nữa, nếu không thì ta có thể đã cảm thấy khá hơn rồi; nhưng ta lại phóng ngựa theo dấu vết của các Kỵ Sĩ Đen. Rất khó để theo dấu họ, vì nó dẫn đi nhiều nẻo khác nhau, và ta bị lạc. Nhưng ta cảm thấy có một hoặc hai tên đang phóng đến Bree; và ta đi theo hướng đó, vì ta nghĩ đến những lời mà ta sẽ nói với lão chủ quán."

"Người ta gọi lão là Bơ Gai," ta nghĩ. "Nếu như việc trì hoãn này là lỗi của lão, ta sẽ làm tất cả bơ trong lão chảy tan hết. Ta sẽ quay lão già ngu ngốc này trên một ngọn lửa liu riu. Lão ta rõ ràng là cũng đang chờ đợi chuyện này xảy đến, và khi lão thấy khuôn mặt ta thì lão té oạch ra đấy và bắt đầu chảy tan thành vũng."

"Thế ông đã làm gì ông ấy?" Frodo lo lắng kêu lên. "Ông ấy thật ra rất tốt với bọn cháu và đã làm tất cả những gì mà ông ấy có thể."

Gandalf phá lên cười. "Đừng lo!" ông nói. "Ta không có cần đâu, và ta cũng sửa ít lắm. Thế nên khi ta nhận được tin tức mà ta có thể moi được từ ông ta khi ông ta ngừng được cơn run của mình thì ta đã vui mừng đến nỗi ta đã ôm chặt ông già ấy. Ta không thể đoán được là mọi việc đã diễn tiến như thế nào nhưng ta biết được rằng ông đã ở Bree vào đêm trước đó, và sáng hôm sau đã khởi hành cùng với Người Sải Bước."

"Người Sải Bước! ta kêu lên thật lớn vì vui mừng."

"Phải, thưa ngài, tôi e là vậy, thưa ngài, ông Bơ Gai nói, rõ ràng là hiểu lầm ta. Hẳn đã bắt tất cả bọn họ, cho dù tôi đã làm tất cả những gì tôi có thể làm, và bọn họ phải đi theo hẳn. Khi họ ở đây thì thái độ của họ rất kỳ quặc: có vẻ như họ rất sẵn lòng đi theo hẳn."

"Ồ khùng! Điên! Ba lần Barliman đáng giá và đáng mến!" ta nói. "Đó chính là những tin tức tốt nhất mà ta có được kể từ giữa hè: ít ra thì nó đáng giá một mẫu vàng. Chúc cho bia của ông luôn luôn vượt mức tuyệt vời suốt bảy năm rông!" ta nói. "Bây giờ thì ta có thể ngủ một đêm rồi, ta quên mất là ta có thể làm được điều này gần đây nhất là khi nào."

"Thế là ta ở đó vào đêm ấy, suy nghĩ rất rất nhiều xem bọn Kỵ Sĩ đang định làm gì; bởi vì hình như chỉ có hai tên đến sẵn tin ở Bree. Nhưng vào đêm ấy thì chúng ta nghe được nhiều hơn. Ít nhất đã có năm tên đến từ phía tây, và chúng đã băng xuống cổng và băng qua Bree như một cơn gió thốc; những người ở Bree vẫn còn run sợ và chờ đợi trời sập. Ta thức dậy trước bình minh và đuổi theo chúng."

"Ta không biết, nhưng có vẻ như ta đã thấy rõ những gì đã diễn ra. Tên Đội Trưởng của bọn chúng bí mật ở lại ở phía nam Bree, trong khi hai tên khác phóng ngựa băng qua làng, bốn tên khác thì tiếp tục xâm nhập Quận. Nhưng khi những tên này lạc lối ở Bree và Crickhollow; thì chúng trở về báo tin cho tên Đội trưởng của chúng, vì thế nên Con Đường được để không mà không bị chúng canh gác trong một thời gian, ngoại trừ lũ gián điệp của chúng. Tên Đội trưởng liền sai vài tên băng thẳng về phía đông xuyên qua làng, và chính bản thân hẳn cùng với những tên còn lại thì phóng ngựa dọc theo Con Đường trong một cơn giận dữ điên cuồng."

"Ta liền giục ngựa phóng về Weathertop như một cơn gió lốc, và ta đến đó trước khi mặt trời lặn vào ngày thứ hai kể từ khi ta rời Bree - và bọn chúng đã đến đấy trước ta. Chúng đã tránh xa ta, bởi vì chúng cảm thấy được cơn giận của ta và chúng không dám đương đầu với nó khi Mặt trời vẫn còn hiện trên bầu trời. Nhưng đến ban đêm thì chúng siết chặt vòng vây, và ta bị bao vây trên đỉnh đồi, trong cái vòng đá Amon Syl cũ. Thật ra thì ta buộc phải làm

như vậy: đã từ lâu người ta không thấy những ánh sáng và ngọn lửa như vậy trên Weathertop kể từ lúc những ngọn đèn hiệu chiến tranh thời xa xưa được thắp lên."

"Đến lúc mặt trời mọc thì ta trốn thoát và phóng thẳng về hướng bắc. Ta không thể hy vọng làm gì thêm nữa. Không thể nào tìm được cậu, Frodo ạ, trong hoang dã, và cố làm điều đó thì thật là điên rồ khi Bộ Chín đang theo sát gót. Thế nên ta đành phải tin vào Aragorn. Nhưng ta hy vọng sẽ đẩy lùi được vài tên trong số chúng, và có thể đến được Rivendell trước cậu để nhờ giúp đỡ. Đã có bốn tên Kỵ Sĩ đuổi theo ta, nhưng một lúc sau chúng đã quay trở lại và hình như phóng về hướng Khúc Cạn. Điều này đã giúp cậu rất nhiều, vì chỉ có năm tên chứ không phải là chín tên tấn công vào trại của cậu."

"Cuối cùng thì ta cũng đã đến đây sau một chặng đường dài gian khổ, phóng lên Hoarwell và băng qua Ettenmoors, rồi lại xuống hướng bắc. Ta đã vượt qua chặng đường này từ Weathertop trong khoảng gần mười bốn ngày, vì ta không thể phóng ngựa dọc theo những vách quá quanh những thác nước quý khổng lồ, và Bản Sao Bóng Đêm đã rời ta. Ta đã gửi trả nó lại cho chủ nhân của nó; nhưng một tình bạn vĩ đại đã nảy mầm giữa chúng ta, và nó sẽ trở lại theo tiếng gọi của ta khi ta cần. Nhưng vì vậy mà ta đến Rivendell chỉ Albus ngày trước chiếc Nhẫn, và tin tức về sự nguy hiểm của nó đã được mang đến đây - và đã được chứng minh là hoàn toàn chính xác."

"Và thế là, Frodo ạ, kết thúc phần của ta. Mong Elrond và mọi người tha thứ vì nó quá dài. Nhưng trước đây chưa hề có chuyện như vậy xảy ra, chuyện Gandalf đã thất hẹn và không đến khi ông ta đã hứa. Nhưng ta nghĩ rằng với người đeo chiếc Nhẫn thì một sự kiện kỳ lạ như vậy cũng là cần thiết."

"Được rồi, bây giờ Câu chuyện đã được kể lại, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc. Tất cả chúng ta đã ở đây, và đây là chiếc Nhẫn. Nhưng chúng ta vẫn không hề tiến được gần hơn chút nào đến mục đích của chúng ta. Chúng ta sẽ làm gì với nó đây?"

Có một khoảng im lặng. Cuối cùng Elrond lại nói.

"Đấy là một tin khủng khiếp về Saruman," ông nói; "bởi vì chúng ta đã tin tuởng ông và ông luôn được chúng ta tín nhiệm hỏi ý kiến. Việc nghiên cứu sâu sắc những nghệ thuật của Kẻ Thù thật nguy hiểm, cho dù vì mục đích tốt đẹp hay uơu hèn. Nhưng những sự sa ngã và phản bội như vậy, than ôi, trước đây cũng đã từng xảy ra. Trong những câu chuyện mà ta đã từng nghe thì câu chuyện về Frodo ngày nay là câu chuyện lạ lùng nhất đối với ta. Ta không biết nhiều về các hobbit, ngoại trừ Bilbo đang ngồi đây; và ta cảm thấy rằng ông ta không đến nỗi quá đơn độc và lập dị như ta đã từng nghĩ về ông ta. Thế giới đã thay đổi nhiều kể từ lần cuối ta đi trên những con đường ở phía tây."

"Chúng ta đã biết đến những kẻ ở Gò Một dưới nhiều tên khác nhau; và đã có nhiều câu chuyện được kể về Khu Rừng Già: tất cả những chuyện này chỉ còn lại trong những người bên ngoài lang thang tận phương bắc. Đó là lúc mà một con sóc có thể phóng tự do từ cây này sang cây khác tại nơi bây giờ là Quận đến tận vùng Dunland nằm ở phía tây Isengard. Ta đã từng dạo bước trên những vùng đất này, và ta đã biết nhiều câu chuyện hoang dã và

kỳ quặc tại đó. Nhưng ta đã quên đi Bombadil, nếu thật sự đó vẫn chính là người vẫn đi lang thang trong các cánh rừng và các ngọn đồi từ ngày xa xưa, và thậm chí còn già hơn cả sự già. Đây lo phải là tên của ông ta. Chúng ta gọi ông là Iarwain Ben-adarm, người già nhất và không có cha. Nhưng ông ta còn có nhiều tên khác được gọi bởi những người khác: Người Lùn gọi ông ta là Forn, Con Người Phương Bắc gọi ông ta là Orald, và ngoài ra còn nhiều tên khác nữa. Ông ta là một sinh vật kỳ lạ, nhưng có thể là ta nên triệu tập ông ta về với Hội Đồng của chúng ta."

"Ông ta sẽ không đến đâu," Gandalf nói.

"Chẳng lẽ chúng ta không thể gửi thông điệp đến cho ông ta để có được sự giúp đỡ của ông ta?" Erestor hỏi, "có vẻ như rằng ông ta có quyền lực còn vượt trên cả chiếc Nhẫn nữa."

"Không, ta không nên làm thế," Gandalf nói. "Đúng hơn nên nói rằng chiếc Nhẫn không có quyền lực đối với ông ta. Ông ta là chủ của chính mình. Nhưng ông ta không thể thay đổi bản thân chiếc Nhẫn được, không thể bẻ gãy quyền lực của nó đối với những thứ khác. Và bây giờ ông ta đã rút vào một vùng đất nhỏ, trong những ranh giới mà ông ta đã sắp đặt, cho dù không ai có thể thấy chúng, có thể là đang chờ đợi một sự thay đổi của tháng ngày, và ông sẽ không bước sau chúng."

"Nhưng trong những ranh giới thì có vẻ như không gì có thể làm ông ta mất tinh thần được," Erestor nói. "Sao ông ta không lấy chiếc Nhẫn và giữ nó ở đó, để nó vĩnh viễn không gây hại nữa?"

"Không," Gandalf nói, "ông ta không sẵn lòng. Ông ta có thể làm thế, nếu như tất cả những con người tự do trên thế giới cầu khẩn ông, nhưng ông ta sẽ không hiểu được sự cần thiết của vấn đề. Và nếu ông ta được trao chiếc Nhẫn thì ông ta sẽ sớm quên nó, hoặc có thể nhất là ném phăng nó đi. Những điều như vậy không có chỗ trong tâm hồn của ông ta. Ông ta là một người bảo vệ kém an toàn nhất, và sự cô độc là đủ để trả lời mọi chuyện."

"Nhưng dù thế nào đi nữa," Glorfinder nói, "gửi chiếc Nhẫn đến cho ông ta chỉ còn thể làm trì hoãn những ngày khủng khiếp mà thôi. Ông ta ở rất xa. Lúc này thì chúng ta không thể mang nó lại cho ông ta mà không tên gián điệp nào phát hiện ra. Và nếu thậm chí là chúng ta có thể làm được đi nữa, thì sớm muộn gì Chúa Tể của Những Chiếc Nhẫn cũng sẽ tìm ra được chỗ giấu của nó và cũng sẽ tập trung mọi quyền lực của hắn về phía nó. Một mình Bombadil có thể thách đố lại một quyền lực như vậy không? Tôi nghĩ là không. Tôi là cuối cùng, khi mà tất cả những nơi khác đã bị chế ngự, thì Bombadil cũng sẽ ngã gục. Cuối Cùng cũng như ông ta là Đầu Tiên; và rồi Đêm sẽ đến."

"Tôi không biết gì nhiều về Iarwain trừ cái tên," Galdor nói; "nhưng tôi nghĩ là Glorfinder đúng. Ông ta không có đủ quyền lực để thách đố Kẻ Thù của chúng ta, trừ phi trong lòng đất tồn tại một quyền lực như thế. Nhưng chúng ta đã thấy rằng Sauron có thể tàn phá và huỷ diệt cả những ngọn đồi. Quyền lực nào vẫn còn nằm lại với chúng ta, tại đây, ở Imladris này, hoặc ở Cirdan nơi Những Bến Cảng, hay ở Lurien. Nhưng liệu họ có sức mạnh, liệu chúng ta

có sức mạnh để ngăn chặn Kẻ Thù hay không, khi cuối cùng Sauron cũng sẽ đến, khi mà tất cả những nơi khác đều đã sụp đổ?"

"Ta không có sức mạnh đó," Elrond nói; "và họ cũng thế."

"Và chúng ta không thể dùng sức mạnh để giữ chiếc Nhẫn tách xa khỏi ông ta vĩnh viễn," Glorfinder nói, "chúng ta chỉ còn lại hai việc để cố gắng làm: mang nó ra Biển, hoặc phá huỷ nó."

"Nhưng Gandalf đã cho chúng ta thấy rằng chúng ta không thể phá huỷ nó bằng bất kỳ công cụ nào mà chúng ta có," Elrond nói. "Và những người đang cư ngụ ở Biển sẽ không tiếp nhận nó: nó thuộc về Trung Giới, dù tốt hay xấu; chính chúng ta, những người vẫn còn cư ngụ tại đây, sẽ xử lý nó."

"Vậy thì," Glorfinder nói, "chúng ta hãy ném nó vào những vực sâu, để cho những lời nói dối của Saruman trở thành sự thật. Vì thậm chí ngay tại Hội Đồng này, mọi thứ đã rõ ràng chân ông ta đã đi lắt léo. Ông ta biết rằng chiếc Nhẫn sẽ không mất vĩnh viễn, nhưng lại muốn chúng ta nghĩ thế vì ông ta rất muốn có nó cho chính mình. Sự thật thường ẩn trong những lời nói dối: nó sẽ an toàn trong Biển Cả."

"Không an toàn vĩnh viễn đâu," Gandalf nói. "Trong biển sâu vẫn còn nhiều sinh vật sống, và biển cả hay đất liền gì rồi cũng có thể thay đổi. Và phần việc của chúng ta tại đây không phải để chỉ để suy nghĩ chỉ cho mùa tới, hay chỉ cho sinh mệnh của vài Con Người, mà về vận mệnh sắp tới của thế giới. Chúng ta phải tìm kiếm một giải pháp sau cùng cho mối đe dọa này, thậm chí nếu chúng ta không có hy vọng nào để tìm ra một giải pháp như thế."

"Và chúng ta sẽ không tìm những con đường vào Biển Cả như thế," Galdor nói. "Nếu như mọi người nghĩ rằng việc quay lại chỗ Iarwain có thể đầy nguy hiểm, thì việc trốn tránh ra Biển vào lúc này chất chừa đầy những hiểm nguy ghê gớm nhất. Tim tôi nói với tôi rằng Sauron sẽ chờ chúng ta đi về con đường phía tây, khi hẳn biết được những gì đã xảy đến. Hẳn sẽ sớm biết thôi. Bộ Chín đang bị mất ngựa nhưng điều này chỉ là một sự trì hoãn thôi, trước khi chúng tìm được những con chiến mã mới nhanh hơn. Lúc này hẳn chỉ cần một sự suy yếu ở Gondor để thực hiện một chuyến hành quân đầy uy lực dọc theo bờ biển về phương; và nếu hẳn đến đấy, tấn công và Những Ngọn Tháp Trắng và Những Bến Cảng, thì trong tương lai người Elves có thể sẽ không còn cách thoát khỏi bóng đêm bền lâu ở Trung Giới nữa."

"Nhưng cuộc hành quân ấy sẽ bị hoãn lại khá lâu," Boromir nói, "Ông nói rằng Gondor đang suy yếu. Nhưng Gondor vẫn đứng vững, thậm chí dù nó đã tận cùng sức lực rồi thì nó vẫn còn rất mạnh."

"Nhưng sự cảnh giác của nó không thể đẩy lùi Bộ Chín được nữa," Galdor nói. "Và hẳn có thể tìm thấy những con đường khác mà Gondor không canh phòng."

"Vậy thì," Erestor nói, "chỉ có hai cách, như Glorfinder đã nói: giấu chiếc Nhẫn vĩnh viễn; hoặc phá huỷ nó. Nhưng cả hai cách đều vượt quá khả năng của chúng ta. Ai sẽ giải câu đố này cho chúng ta?"

"Không ai ở đây có thể làm được điều đó," Elrond trầm giọng nói. "Ít nhất thì cũng không ai có thể nói trước được điều gì sẽ xảy ra, nếu chúng ta chọn cách này hay cách kia. Nhưng bây giờ thì hình như tôi đã rõ con đường mà chúng ta phải chọn. Có vẻ như con đường về hướng tây là dễ dàng nhất. Đó đó cần phải tránh xa nó. Nó sẽ bị cnah chừng. Những người Elves thường hay chạy theo đường này. Cho nên bây giờ chúng ta phải chọn con đường khó khăn hơn, một con đường không được biết trước. Hy vọng của chúng ta nằm vào đó, nếu như vẫn còn hy vọng. Đi thẳng vào nơi nguy hiểm - tiến về Mordor. Chúng ta phải ném chiếc Nhẫn vào Lửa."

Im lặng lại bao trùm. Frodo, thậm chí là khi đang ở trong ngôi nhà xinh đẹp đang trông ra vùng thung lũng ngập đầy ánh nắng với tiếng nước róc rách vắng vọng như vậy, vẫn cảm thấy một bóng tối hãi hùng trong tim mình. Boromir cựa cựa, và Frodo nhìn ông. Ông đang mân mê cái tù và lớn và cau mày. Cuối cùng ông nói.

"Tôi không hiểu tất cả những chuyện này," ông nói. "Saruman là một tên phản bội, nhưng chẳng lẽ ông ta không có được một cái nhìn khôn ngoan sao? Vì sao các ông cứ luôn nói về việc giấu giếm và phá huỷ? Vì sao chúng ta không nghĩ rằng Chiếc Nhẫn Vĩ Đại đã rơi vào tay chúng ta để phục vụ chúng ta trong giờ phút cần kíp này? Nếu các Lãnh Chúa Tự Do có nó thì họ chắc chắn có thể đánh bại được Kẻ Thù. Tôi cho rằng đó chính là điều mà hấn sợ nhất. Những Con Người ở Gondor rất dũng cảm, và họ sẽ không bao giờ chịu quy phục; nhưng họ có thể bị đánh quy. Trước tiên lòng dũng cảm phải cần có sức mạnh, và rồi là vũ khí. Hãy để chiếc Nhẫn làm vũ khí của các ông, nếu như nó có một quyền lực như các ông đã nói. Hãy dùng nó và hướng đến thắng lợi!"

"Than ôi, không được," Elrond.. "Chúng ta không thể nào dùng đến Chiếc Nhẫn Ra Lệnh được. Chúng ta đã biết rõ điều này. Nó thuộc về Sauron và được làm ra dành riêng cho hấn mà thôi, và nó luôn đồng hành cùng ma quỷ. Sức mạnh của nó, Boromir ạ, là vô cùng ghê gớm với những ai được nó điều khiển theo ý muốn, chỉ trừ những ai đã sẵn có một quyền lực ghê gớm từ bản thân. Nhưng thậm chí với họ thì nó lại càng nguy hiểm khủng khiếp hơn nữa. Ước muốn ghê gớm của nó sẽ làm mất đi thiện tính. Hãy nghĩ đến Saruman mà xe. Nếu như bất kỳ ai trong Hội Đồng Thông Thái với chiếc Nhẫn này lật đổ được Lãnh Chúa Mordor, dùng chính những nghệ thuật của hấn, thì ông ta sẽ lại tự đặt mình lên chiếc ngai vàng của Sauron, và một Chúa Tế Hắc Ám mới sẽ lại xuất hiện. Và đó lại chính là một lý do nữa để tiêu diệt chiếc Nhẫn này: khi mà nó còn tồn tại trên thế giới này thì nó sẽ là một mối nguy hiểm, thậm chí với cả Hội Đồng Thông Thái. Bởi vì vào lúc khởi đầu thì không có ai là độc ác cả. Thậm chí cả Sauron cũng không thế. Ta sợ không dám cầm đến chiếc Nhẫn để giấu nó. Ta sẽ không cầm đến chiếc Nhẫn để sử dụng nó."

"Ta cũng vậy," Gandalf nói.

Boromir nhìn họ đầy nghi ngờ, nhưng ông ta cúi đầu xuống. "Thôi vậy," ông nói. "Thế thì chúng ta đành phải tin vào những vũ khí mà chúng ta có ở Gondor. Và trong tình huống xấu nhất, trong khi những người ở Hội Đồng Thông Thái bảo vệ chiếc nhẫn này, thì chúng ta sẽ

tiếp tục chiến đấu. Có lẽ là Thanh Gươm-dã-Gây sẽ chặn được trào lưu, nếu như bàn tay sử dụng nó không chỉ kế thừa một di vật thừa kế, mà còn cả sức mạnh của những Vị Vua Của Con Người."

"Ai nói được," Aragorn nói. "Nhưng rồi sẽ có ngày chúng ta sẽ kiểm tra điều đó."

"Ngày đó có thể sẽ không còn lâu nữa," Boromir nói. "Cho dù tôi không yêu cầu giúp đỡ, chúng tôi vẫn cần nó. Chúng tôi sẽ được an ủi khi biết rằng cũng còn những người khác đang chiến đấu với tất cả những gì họ có."

"Thế thì hãy an ủi mình đi," Elrond nói. "Vì vẫn còn những quyền lực và những vương quốc khác mà ông không biết, và họ đang ẩn trước ông. Anduin Vĩ Đại đã chảy qua nhiều bờ biển, trước khi nó đến được Argonath và Những Cánh Cổng Gondor."

"Nó vẫn có thể hữu dụng cho tất cả," Gluin Người Lùn nói, "nếu như tất cả những sức mạnh này được hợp lực, và quyền lực của từng người đều được dùng vì mục đích chung. Những chiếc nhẫn khác có thể kém xảo trá hơn, và vẫn có thể được dùng khi chúng ta cần. Chúng tôi đã để lạc bộ Bảy - nếu như Balin không tìm thấy chiếc nhẫn sau cùng của chúng từ Thrur; hoàn toàn không thể nghe thấy tin tức gì về nó kể từ khi Thrur tử trận tại Moria. Thật ra cho đến lúc này tôi đã có thể tiết lộ rằng Balin đã ra đi với một hy vọng rằng có thể tìm thấy chiếc nhẫn ấy."

"Balin sẽ không tìm thấy chiếc nhẫn nào ở Moria đâu," Gandalf nói. "Thrur đã truyền nó cho Thrbin con trai của ông, nhưng Thrbin đã không truyền cho Thorin. Nó đã bị tước khỏi Thrbin trong những nhà ngục ở Dol Guldur. Ta đã đến quá trễ."

"Ah, than ôi!" Gluin kêu lên. "Thế thì khi nào mới đến ngày báo thù của chúng tôi? Nhưng ở đây vẫn còn Bộ Ba. Còn Ba Chiếc Nhẫn của người Elves thì thế nào? Người ta nói là đó là những chiếc Nhẫn rất hùng mạnh. Chẳng lẽ những Lãnh Chúa Elves không còn giữ nó sao? Nhưng chúng cũng được chế tạo bởi Chúa Tế Hắc Ám từ thời xa xưa. Chúng có vô ích không? Tôi thấy ở đây có những lãnh chúa Elves. Họ sẽ nói gì?"

Những người Elves không trả lời. "Ông không nghe tôi nói sao, Gluin?" Elrond nói. "Bộ Ba không phải do Sauron chế tạo, và hẳn cũng chưa bao giờ chạm đến chúng cả. Nhưng không được phép nói đến chúng. Nói nhiều đến chúng vào lúc này chỉ gây nghi ngờ thôi. Chúng không vô dụng. Nhưng chúng không phải được làm ra như những vũ khí dùng trong chiến tranh hay chinh phạt: quyền lực của chúng không nằm ở đây. Những người chế tạo ra chúng không mơ ước đến sức mạnh, thống trị hay giàu có, nhưng họ hiểu, chế tạo và chữa trị, để bảo quản những gì trong trắng. Đó là những phẩm chất của những gì mà người Elves ở Trung Giới đã chế tạo, cho dù bên trong chúng còn bao nỗi buồn đau. Nhưng tất cả những gì đã được chế tạo bởi những ai đã sử dụng Bộ Ba sẽ khiến làm họ bị huỷ hoại, tâm hồn và trái tim của họ sẽ hiện rõ ra với Sauron, nếu như hẳn có được Số Một. Nếu như Bộ Ba chưa bao giờ có thì tốt hơn. Đó chính là mục đích của hẳn."

"Nhưng điều gì sẽ xảy ra, nếu Chiếc Nhẫn Ra Lệnh bị phá huỷ như lời đề nghị của ông?" Gluin hỏi.

"Chúng ta không biết chắc," Elrond buồn bã trả lời. "Một số người hy vọng rằng Ba Chiếc Nhẫn, mà Sauron chưa bao giờ chạm tới, sẽ trở nên tự do, và những người điều khiển nó sẽ có thể hàn gắn lại những vết thương mà hắn đã gây ra cho thế giới. Nhưng có thể là khi Số Một mất đi, thì Bộ Ba cũng sẽ mất tác dụng, nhiều điều tốt đẹp sẽ tan biến và bị quên lãng. Đó là niềm tin của tôi."

"Nhưng tất cả những người Elves sẽ sẵn sàng chấp nhận điều này," Glorfinder nói. "nếu như nhờ nó mà quyền lực của Sauron có thể bị phá vỡ, và nỗi sợ hãi về sự cai trị của hắn sẽ mất đi vĩnh viễn."

"Do đó một lần nữa chúng ta trở lại việc phá huỷ chiếc Nhẫn," Erestor nói, "nhưng chúng ta chẳng hề tiến lại được gần hơn. Chúng ta có đủ sức lực để tìm đến Ngọn Lửa mà nó được tạo ra hay không? Đó là một con đường tuyệt vọng. Nếu không có sự khôn ngoan của Elrond thì tôi đã nói rằng đó là một sự điên rồ rồi."

"Tuyệt vọng, hay điên rồ à?" Gaffer nói. "Đó không phải là tuyệt vọng, bởi vì tuyệt vọng chỉ dành cho những ai nhìn vào kết cục toàn bằng sự nghi ngờ. Chúng ta không vậy. Chúng ta đã dùng sự khôn ngoan để xác định điều cần phải làm, chúng ta đã cân nhắc tất cả những cách có thể, cho dù có vẻ như đó là một sự điên rồ đối với những ai đặt sai hy vọng. Nào, cứ lấy sự điên rồ làm cái áo khoác, một tấm màn che trước mắt Kẻ Thù! Bởi vì hắn rất khôn ngoan, và hắn cân nhắc mọi chuyện từng li từng tí bằng sự hiểm độc của hắn. Nhưng hắn biết một cách duy nhất để đánh giá đó làm tham vọng, tham vọng quyền lực; và hắn đánh giá mọi trái tim dựa trên tiêu chuẩn đó. Trong tim mình, hắn không nghĩ đến một chuyện mà bất kỳ ai cũng chùn bước, đó là chúng ta đang tìm chiếc Nhẫn để tiêu diệt nó. Nếu chúng ta làm như vậy, hắn sẽ bị lạc lối."

"Ít nhất là trong một thời gian," Elrond nói. "Đó là con đường mà ta phải đi, nhưng nó sẽ rất hiểm trở. Và sẽ chẳng có sức mạnh hay sự khôn ngoan nào có thể mang chúng ta đi xa được trên con đường này. Mục đích này có thể đạt được bằng sự mềm yếu nhưng đầy hy vọng như sự mạnh mẽ. Nhưng một cuộc hành trình hiểm hách như vậy sẽ làm di chuyển bánh xe lịch sử: những bàn tay nhỏ có thể làm được điều đó, bởi vì chúng phải làm, trong khi những đôi mắt vĩ đại đang nhìn vào những nơi khác."

"Hay lắm, hay lắm, Chủ Nhân Elrond!" Bilbo chột nói. "Đừng nói nữa! Điều mà ngài muốn hướng đến đã rõ rồi. Bilbo là tên hobbit ngu ngốc đã bắt đầu chuyện này, và Bilbo tốt hơn là nên kết liễu nó, hoặc kết liễu chính mình. Ở đây tôi rất thoải mái, và tiếp tục viết cuốn sách của mình. Nếu ông muốn biết, tôi chỉ vừa mới viết phần kết của nó. Tôi nghĩ là sẽ viết thế này: và ông ta sẽ sống hạnh phúc mãi mãi sau khi những ngày của ông ta chấm dứt. Đó là một kết cục tốt đẹp, và trước đó cũng chẳng hề có việc gì tồi tệ cả. Bây giờ tôi sẽ thay đổi nó: có vẻ như mọi việc sẽ không diễn ra như vậy! và dù sao đi nữa thì chắc chắn sẽ phải có nhiều chương mới nữa, nếu như tôi còn sống để viết nó. Đó là một chuyện phiền nhiễu khủng khiếp. Khi nào thì tôi nên bắt đầu nhỉ?"

Boromir nhìn Bilbo với vẻ khác nhiên, nhưng tiếng cười tắt lịm trên môi ông khi ông thấy tất cả những người khác đang nhìn ông hobbit già với vẻ kính trọng nghiêm trang. Chỉ có Gluin mỉm cười, nhưng nụ cười của ông đến từ những ký ức xa xưa.

"Tất nhiên, anh bạn Bilbo thân mến của ta," Gandalf nói. "Nếu anh thật sự muốn bắt đầu chuyện này, thì có thể mọi người sẽ chờ đợi anh kết thúc nó. Nhưng anh đã biết rõ rằng bắt đầu là một tuyên bố quá vĩ đại chớ bất kỳ việc gì, và đó là là một phần nhỏ trong những chiến công hiển cách được tạo ra bởi bất kỳ anh hùng nào. Anh không cần phải cúi mình! Cho dù từ ngữ có nghĩa nào đi nữa, chúng ta đều không hề nghi ngờ rằng anh đang có một đề nghị can đảm ẩn dưới những lời đùa cợt. Nhưng nó vượt quá sức anh, Bilbo ạ. Anh không thể quay ngược mọi chuyện được. Chuyện đã qua rồi. Nếu anh vẫn còn tiếp tục cần lời khuyên của tôi, tôi sẽ nói rằng phần viết về anh sẽ không hề thay đổi! Vẫn còn hy vọng cho chuyện này. Nhưng hãy sẵn sàng để viết phần tiếp, khi mà họ đến."

Bilbo cười. "Trước đây tôi chưa bao giờ thấy ông cho tôi một lời khuyên để chịu cả." ông nói. "Và tất cả những lời khuyên khó chịu của ông đều tốt cả, tôi không biết là lời khuyên này có tệ không. Nhưng tôi vẫn không cho rằng tôi còn đủ sức mạnh hay may mắn để xử lý với cái Nhẫn. Nó vẫn lớn lên, nhưng tôi thì không thể. Nhưng hãy nó cho tôi biết, ông muốn nói gì với chữ họ?"

"Những người truyền tin được cử đi cùng với chiếc Nhẫn!"

"Chính thế! Và họ là những ai? Tôi cảm thấy là Hội Đồng đã có quyết định, và tất cả đã được quyết định. Những người Elves có thể có những cách nói riêng đầy điển cảm, và những Người Lùn thì có thể chịu đựng được những sự mệt mỏi ghê gớm; những tôi chỉ là một hobbit già, và tôi đã đã bị lỡ bữa trưa lúc chính Ngọ. Lúc này các ông không thể nghĩ đến một số cái tên sao? Hay là dời nó đến sau bữa chiều?"

Không ai trả lời. Tiếng chuông chính Ngọ vang lên. Vẫn không ai nói gì. Frodo liếc nhìn tất cả các khuôn mặt, nhưng họ không nhìn ông. Tất cả Hội Đồng đều ngồi lặng, mắt nhìn xuống, như thể đang suy nghĩ miên man. Ông cảm thấy sợ hãi khủng khiếp, như thể ông đang chờ đợi một sự công bố về những việc khủng khiếp mà ông đã thấy từ trước từ lâu và hy vọng một cách tuyệt vọng rằng sẽ chẳng có ai nói gì cả. Tim ông tràn ngập sự thèm khát được ở lại trong yên bình bên Bilbo ở Rivendell. Cuối cùng, với một nỗ lực khủng khiếp, ông nói, và ngạc nhiên khi nghe thấy những lời của chính mình, như thể đang có ai khác đang dùng giọng nói nhỏ nhẹ của ông.

"Tôi sẽ mang chiếc Nhẫn," ông nói. "cho dù tôi không biết đường."

Elrond nhướn mắt lên và nhìn ông, và Frodo cảm thấy tim mình như đang bị xuyên thấu bởi cái nhìn sắc bén đột ngột ấy. "Nếu tôi hiểu đúng tất cả những gì tôi đã nghe," ông nói, "thì tôi nghĩ rằng nhiệm vụ này đã được chỉ định cho tôi, Frodo; và nếu các ông không tìm được một con đường, thì sẽ không ai làm được cả. Đây chính là giờ của những người ở Quận, khi họ vươn lên từ những cánh đồng lặng lẽ của họ để làm rung những ngọn tháp và những lời khuyên Vĩ Đại. Ai trong số toàn thể Hội Đồng Thông Thái có thể thấy trước được

nó? Hoặc là, nếu như họ thông thái, thì sao họ lại chờ đợi để biết nó, cho đến khi giờ quyết định được điểm?"

"Nhưng đó là một gánh nặng ghê gớm. Nặng đến nỗi không ai có thể đặt nó lên vai người khác. Ta không thể đặt nó lên vai anh. Nhưng nếu ấy tự nguyện nhận nó, thì ta cho rằng quyết định của anh là đúng đắn; và cho dù tất cả những người bạn của người elf vĩ đại vào thời xa xưa, Hador, Hurin và Turin, và bản thân Beren cùng tập hợp lại, thì chỗ của anh vẫn là ngồi giữa họ."

"Nhưng chắc chắn ông sẽ cử ông ấy đi một mình, thưa Chủ Nhân?" Sam kêu lên, anh không thể kìm chế mình lâu hơn nữa, và anh nhảy dựng lên từ cái góc mà anh đang ngồi lặng lẽ nãy giờ trên sàn nhà.

"Chắc chắn là không!" Elrond nói, quay về phía anh với một nụ cười. "Ít nhất sẽ có anh cùng đi với anh ta. Rất khó để phân cách anh với anh ta, thậm chí khi anh ta được triệu tập đến một hội đồng bí mật còn anh thì không."

Sam ngồi phịch xuống, mặt đỏ ửng và lồm bồm bồm. "Chúng ta đang đưa đẩy mình vào một hoàn cảnh tốt đẹp đấy, ngài Frodo ạ!" anh ta nói, lúc lắc đầu.

NHÂN XUÔI PHƯƠNG NAM

Sau ngày đó các hobbit tổ chức một cuộc họp cho riêng mình ở trong phòng của Bilbo. Merry và Pippin vô cùng phấn nộ khi họ nghe thấy rằng Sam đã trườn vào phòng Hội Đồng, và đã được chọn làm bạn đồng hành của Frodo.

"Đó là điều bất công nhất," Pippin nói. "Thay vì đui cổ hấn ra, và xích hấn lại, Elrond lại khen thưởng cho cái thói táo gan của hấn!"

"Khen thưởng à!" Frodo nói. "Tôi không thể tưởng tượng ra một hình phạt nào nghiêm khắc hơn nữa. Anh không nghĩ xem mình đang nói gì à: bị kết án đi vào một cuộc hành trình vô vọng, đó là một phần thưởng à? Hôm qua tôi đã mơ thấy rằng nhiệm vụ của tôi thế là xong, và tôi có thể nghỉ ngơi ở đây một thời gian dài, có thể là vĩnh viễn luôn cũng được."

"Tôi không ngạc nhiên," Merry nói, "và tôi ước gì cậu có thể làm vậy. Nhưng chúng tôi đang đổ kỵ với Sam chứ không phải cậu. Nếu như cậu phải đi, thì đó sẽ là một sự trừng phạt cho bất kỳ ai trong chúng ta khi bị bỏ lại phía sau, dù là ở Rivendell này. Chúng tôi đã đi một chặng đường dài với cậu và đã cùng nhau vượt qua những thời khắc khó khăn. Chúng tôi muốn tiếp tục."

"Đó là điều mà tôi muốn nói," Pippin nói. "Những hobbit chúng ta nên gắn bó với nhau, và chúng ta sẽ làm thế. Tôi sẽ đi, trừ phi họ xích tôi lại. Trong đoàn phải có một ai thông minh chứ."

"Nếu thế thì chắc chắn anh sẽ không được chọn, Peregrin Took!" Gandalf nói, nhìn xuyên qua cái cửa sổ gần sát nền nhà. "Nhưng việc mà tất cả các anh lo lắng là hoàn toàn không cần thiết. Vẫn chưa có gì được quyết định cả."

"Chưa có gì được quyết định!" Pippin kêu lên. "Thế tất cả các ông đã làm gì? Các ông đã họp kín hàng giờ rồi."

"Chỉ nói chuyện thôi," Bilbo nói. "Có nhiều chuyện để nói lắm, và ai cũng tỉnh ngộ dần. Thậm chí là cả ông Gandalf già nữa, tôi nghĩ là tin tức của Legolas về Gollum khiến cho thậm chí là ông ấy cũng phải giật bản mình, dù ông vẫn cố tỉnh như không."

"Anh sai rồi," Gaffer nói. "Anh đã không chú ý. Ta đã nghe tin này từ Gwaihir rồi. Nếu anh muốn biết, thì người duy nhất thật sự tỉnh ngộ ra, như anh đã nói, chỉ có anh và Frodo thôi; và ta chỉ là người duy nhất không ngạc nhiên mà thôi."

"Được rồi, sao cũng được," Bilbo nói, "vẫn chưa có gì được quyết định sau khi Frodo tội nghiệp và Sam được lựa chọn. Lúc nào tôi cũng sợ là mọi chuyện sẽ diễn tiến như thế, nếu như tôi được tha khỏi chuyện này. Nhưng nếu ông hỏi tôi, thì tôi cho rằng Elrond sẽ cử một một toán người tài giỏi cùng đi, khi những thông báo được phát ra. Họ đã bắt đầu chưa, ông Gandalf?"

"Rồi," thầy phù thủy nói, "Một số trinh sát đã được cử đi. Một số sẽ đi vào ngày mai. Elrond đang phái một số người Elves, và họ sẽ giữ liên lạc với các Rangers, và có thể là với những người của Thranduil ở Mirkwood nữa. Và cả Aragorn cũng đã đi với những người con trai

của Elrond. Chúng ta sẽ lòng sục tất cả những vùng đất suốt suốt nhiều dặm trên chặng đường này trước khi có một sự khởi hành nào. Cho nên cậu hãy vui lên, Frodo ạ! Có thể cậu sẽ còn được ở lại đây khá lâu."

"A!" Sam nói đầy ủ rũ. "Chúng tôi sẽ chỉ đợi cho đến khi đông đến thôi."

"Điều này không thể chủ động được," Bilbo nói. "Đó là một phần lỗi của chấy, Frodo cháu ta: chấy cứ khăng khăng đòi đợi cho đến sinh nhật ta. Ta không thể không nghĩ rằng việc vinh danh đó thật buồn cười. Ta không nên chọn ngày đó để cho những người S-B đi vài Bag End. Nhưng bây giờ mọi chuyện là thế đấy: cháu không thể đợi cho đến khi xuân về; và cháu cũng không thể đi khi mà những bản báo cáo chưa quay về.

Khi giá đông lạnh lùng sang

Đêm thâu lạnh buốt dâng tràn tuyết sương

Cây xanh rụng lá thảm thương

Giữa miền Hoang Dã ma vương lộng hành

Nhưng bác sợ rằng may mắn của cháu chỉ thế thôi."

"Ta e là như vậy," Gandalf nói. "Chúng ta không thể bắt đầu cho đến khi bọn ta biết được tin về đám Kỵ Sĩ."

"Cháu nghĩ là tất cả bọn chúng đã bị cơn lũ tiêu diệt rồi chứ." Merry nói.

"Không thể tiêu diệt Vòng Tròn Hồn Ma theo cách vậy đâu," Gandalf nói. "Quyền lực của chủ nhân của chúng nằm trong chúng, và chúng còn đứng vững hay ngã gục là do hấn. Chúng ta hy vọng rằng chúng đã bị mất ngựa và mất mặt nạ, và việc này sẽ khiến cho mỗi nguy giảm đi trong một thời gian; nhưng chúng ta phải tìm hiểu một cách chắc chắn. Trong lúc đó thì cậu nên cố quên đi những lo lắng của mình, Frodo ạ. Ta không biết là có thể làm gì để giúp cậu không; nhưng ta vẫn cứ nói thầm cho cậu nghe điều này. Đã có người nói rằng sự thông minh là cần thiết cho một đội. Anh ta đúng. Ta nghĩ là ta sẽ đi với cậu."

Frodo vui mừng cực độ khi nghe thấy tuyên bố này khiến Gandalf phải rời ngay khỏi ngưỡng cửa sổ mà ông đang ngồi, nhấc nón lên và cúi mình. "Ta chỉ nói rằng ta nghĩ là ta sẽ đi. Đừng có vọng hy vọng gì hết. Elrond sẽ nói nhiều về chuyện này, và anh bạn Người Sải Bước của các anh nữa. Điều này làm ta nhớ ra, ta muốn đi gặp Elrond. Ta phải đi thôi."

"Bác nghĩ là cháu sẽ ở đây được bao lâu?" Frodo nói với Bilbo khi Gandalf đã đi.

"Ồ, bác không biết. Bác không thể đếm ngày ở Rivendell được," Bilbo nói. "Nhưng bác nghĩ là sẽ khá lâu. Chúng ta sẽ còn có thể nói chuyện nhiều. Còn về việc giúp bác viết cho xong cuốn sách và bắt đầu phần tiếp theo thì sao? Cháu đã nghĩ đến một kết cục chưa?"

"Rồi ạ, nghĩ nhiều lần, và tất cả đều đen tối lẫn bất an," Frodo nói.

"Ồ, không thế đâu!" Bilbo nói. "Những cuốn sách nên có những kết cục tốt đẹp chứ. Thế này thì sao: và sau đó tất cả bọn họ đều yên ổn và sống hạnh phúc mãi mãi bên nhau?"

"Thế thì hay lắm, nếu như thật sự được như vậy," Frodo nói.

"A!" Sam nói. "Và bọn họ sẽ sống ở đâu? Đó là điều mà tôi thường hay tự hỏi."

Các hobbit còn tiếp tục nói chuyện thêm một lúc nữa về chuyến du hành đã qua và những mối nguy hiểm phía trước; nhưng rồi những điều tốt đẹp của vùng đất Rivendell đã khiến những sợ hãi và ưu phiền biến khỏi tâm trí họ. Tương lai, dù tốt hay xấu, vẫn không bị quên lãng, nhưng đã tạm ngừng không còn áp đặt quyền uy lên hiện tại nữa. Sức khoẻ và hy vọng trong họ lớn dần, và họ đều vui mừng đón từng ngày khi nó đến, nói chuyện vui vẻ trong từng bữa ăn, với từng lời và từng bài hát.

Ngày tháng đã trôi qua như thế, bình minh mỗi buổi sáng đều rực rỡ và trong lành, và nổi buổi chiều đều tươi đẹp và quang đãng. Nhưng mùa thu nhanh chóng qua đi; những ánh sáng vàng dần dần ngả thành ánh bạc mờ, và những chiếc lá còn nấn ná lại rồi cũng rơi khỏi những thân cây trơ trụi. Một cơn gió bắt đầu thổi lạnh từ phía Rặng Núi Sương Mù về phía đông. Tuần trăng tròn đã toả sáng trên bầu trời, đẩy lùi ánh sáng của những vì sao yếu ớt. Nhưng một ngôi sao thấp ở phương Nam đỏ rực lên. Mỗi đêm, khi trăng lặn trở lại, thì nó lại sáng rực hơn bao giờ hết. Frodo có thể thấy nó từ cửa sổ của ông, chìm sâu trong những tầng trời đang sáng rực như một con mắt đang chăm chú quan sát từ phía trên những ngọn cây trên bờ thung lũng.

Những hobbit đã ở trong Ngôi Nhà Elrond được gần hai tháng, và tháng Mười Một đã trôi qua trong những gì còn lại của mùa thu, rồi đến tháng Mười Hai thì những người trinh sát bắt đầu trở về. Một số họ đã đi về phương bắc, sau những cơn suối của vùng Hoarwell bên trong Ettemoors; một số khác đi về hướng tây, và họ đã tìm kiếm trên những vùng đất nằm xa dưới Cơn Lũ Xám với sự trợ giúp của Aragorn cùng các Rangers, xa đến tận Tharbad, nơi mà Con Đường Phía Bắc già cỗi cắt ngang qua con sông bởi một thị trấn hoang tàn. Nhiều người đã đi xuống phía đông và nam; còn một số khác thì băng qua Rặng Núi và tiến vào Mirkwood, trong khi những người khác thì leo lên hẻm núi nằm ở nguồn của Dòng Sông Vui Sướng, rồi tiến vào Vùng Đất Hoang Dã Hơn và tiến vào Những Cánh Đồng Vui Sướng và cuối cùng họ đến ngôi nhà cũ của Radagast ở Rhosgobel. Radagast không có ở đấy; và họ đã trở về qua những ngọn đèo cao vốn được gọi là Cầu Thang Dimrill. Những con trai của Elrond, Elladan và Elrohir, là những người cuối cùng trở về; họ đang thực hiện một chuyến đi dài, băng xuống vùng Mạch Nước Bạc và đi vào một vùng đất lạ, nhưng họ không nói mục đích chuyến đi của mình với ai ngoài Elrond.

Những người truyền tin đã không phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu hay tin tức gì về những Kỵ Sĩ hay những người hầu khác của Kẻ Thù ở tại vùng đất nào. Thậm chí những con Đại Bàng ở Rặng Núi Sương Mù cũng không cho họ biết tin tức gì thêm. Họ cũng không thấy hay nghe được gì về Gollum; nhưng những con sói hoang vẫn đang tụ tập lại, và lại sẵn mồi xa lên tận Dòng Sông Vĩ Đại. Ba con ngựa đen chết đuối đã được tìm thấy ngay tại Khúc Cạn ngập lũ. Trên những vách đá dốc phía dưới nó những người tìm kiếm tìm thấy xác của năm con khác, ngoài ra còn có một cái áo khoác đen dài, rách nát tả tơi. Không có dấu vết gì của các Kỵ Sĩ Đen, và chẳng có nơi nào đưa đến cảm giác về sự hiện hữu của chúng. Có vẻ như chúng đã biến mất vào phương Bắc.

"Ít nhất là đã có thể tính được tám trong số Bộ Chín," Gandalf nói. "Không thể hấp tấp mà khẳng định chắc chắn được, và ta nghĩ là lúc này chúng ta đã có thể hy vọng rằng Vòng Tròn Hồn Ma đã bị phân tán, và chúng buộc phải trở về để có thể gặp Chủ Nhân của chúng ở Mordor, trống rỗng và không hình không dạng."

"Nếu đúng như vậy thì chúng ta sẽ có một chút thời gian trước khi chúng bắt đầu săn đuổi trở lại. Tất nhiên là kẻ thù còn những kẻ phục vụ khác, nhưng sẽ phải rong ruổi trên tất cả các đường biên giới của Rivendell trước khi chúng có thể lần ra được dấu vết của ta. Và nếu như chúng ta cẩn thận thì chúng sẽ khó mà làm được việc đó. Nhưng chúng ta không được chần chừ nữa."

Elrond triệu tập các hobbit. Ông chăm chú nhìn Frodo. "Đã đến lúc rồi," ông nói. "Nếu như chiếc Nhẫn phải đi, thì nó phải đi sớm. Nhưng những ai đi với nói đừng trông đợi là sẽ được giúp đỡ bởi chiến tranh hay quân đội. Họ phải đi vào những vùng đất của Kẻ Thù, cách xa khỏi mọi sự giúp đỡ. Anh vẫn còn muốn giữ lời của mình không, Frodo, rằng anh sẽ là người mang chiếc Nhẫn?"

"Tôi vẫn giữ lời," Frodo nói. "Tôi sẽ đi với Sam."

"Thế thì ta sẽ không thể giúp đỡ anh được gì nhiều, thậm chí là chỉ những lời khuyên," Elrond nói. "Ta không thể thấy trước được gì nhiều trên đường đi của anh; và ta không biết được làm sao mà nhiệm vụ của anh có thể hoàn thành. Lúc này Bóng Tối đã trườn đến chân Rặng Núi, và nó đã Ginny đến biên giới của Dòng Lũ Xám; và và ta chỉ thấy toàn là bóng đêm mịt mù dưới Bóng Tối. Anh sẽ gặp nhiều kẻ thù, một số công khai, một số ẩn mặt; và anh có thể tìm thấy bạn bè trên con đường của mình khi mà anh ít trông chờ nhất. Ta sẽ gửi đi các thông điệp, những gì mà ta có thể trù tính được, đến những ai mà ta quen biết trên thế giới rộng lớn này; nhưng nếu như những thông điệp thất lạc thì những vùng đất sắp đến sẽ trở nên rất nguy hiểm, hoặc là chính bản thân những thông điệp ấy cũng không đi nhanh hơn anh."

"Và vì vậy ta sẽ lựa chọn những người sẽ đồng hành với các anh, khi mà họ hoặc vận may cho phép. Số người cùng đi sẽ rất ít, vì các anh hy vọng sẽ đi nhanh và bí mật. Ta có một đạo quân những người Elves với những áo giáp được làm từ Những Ngày Cổ Xưa, họ cũng sẽ có ích khi mà quyền lực từ Mordor trỗi dậy."

"Đội Đồng Hành của chiếc Nhẫn sẽ bao gồm Chín người; và Chín Hành Nhân sẽ được đối phó với Chín Kỵ Sĩ ma quái kia. Gandalf sẽ đi, cùng với anh và người hầu trung thành của anh; vì đây sẽ là một nhiệm vụ vĩ đại của ông, và có thể sẽ là sự tận cùng cho những gì ông đã làm."

"Còn lại, họ sẽ đại diện cho Những Người Tự Do trên Thế giới: người Elves, Người Lùn và Con Người. Legolas sẽ đại diện cho người Elves, và Gimly con trai của Gluin sẽ đại diện cho Người Lùn. Họ sẽ sẵn lòng cùng đi ít nhất là qua Rặng Núi, và có thể sẽ còn đi nữa. Đại diện cho con người thì các anh sẽ có Aragorn con trai của Arathorn, vì chiếc Nhẫn của Isildur quan hệ rất mật thiết với anh ta."

"Người Sải Bước!" Frodo nói.

"Phải," ông nói với một nụ cười. "Ta sẽ lại một lần nữa là bạn đồng hành với ông, Frodo."

"Tôi muốn xin ông đi với tôi," Frodo nói, "nhưng tôi nghĩ là ông sẽ đi Minas Tirith cùng với Boromir."

"Phải," Aragorn nói. "Và Thanh Gươm Đã Gãy sẽ được rèn lại trước khi tôi bắt đầu cuộc chiến. Nhưng con đường của các ông và con đường của chúng tôi có hàng trăm dặm trùng nhau. Do đó Boromir cũng sẽ có tên trong Đội Đồng Hành. Ông ta là một người can đảm."

"Thế thì còn phải tìm hai người nữa," Elrond nói. "Và ta sẽ suy nghĩ việc này. Ta có thể chọn được một số người thích hợp trong số những người nhà của ta để cử đi."

"Nhưng nếu thế thì không còn chỗ cho chúng tôi!" Pippin tuyệt vọng kêu lên. "Chúng tôi không muốn bị bỏ rơi lại đằng sau. Chúng tôi muốn đi cùng Frodo."

"Đấy là vì anh không hiểu và không tưởng tượng được điều gì đang nằm phía trước," Elrond nói.

"Và cả Frodo cũng thế," Gandalf nói, hỗ trợ Pippin một cách bất ngờ. "Không ai trong số chúng ta thấy rõ cả. Đúng là nếu các hobbit này hiểu được nguy hiểm, thì họ sẽ không dám đi. Nhưng họ sẽ tiếp tục muốn đi, hoặc ước là họ dám, và sẽ họ sẽ xấu hổ và buồn bã. Elrond ạ, tôi nghĩ rằng trong chuyện này thì nên tin vào tình bạn của bọn họ hơn là những trí tuệ vĩ đại. Thậm chí nếu như ông chọn chúng tôi một lãnh chúa người Elf như là Glorfinder, thì ông ta cũng không thể lay chuyển được Ngọn Tháp Hắc Ám, hay mở được đường đến với Lửa bằng quyền lực của ông ta."

"Ông nói khá thuyết phục," Elrond nói, "nhưng tôi vẫn còn nghi ngờ. Tôi có linh tính là ngay cả Quận vào lúc này cũng không tránh khỏi nguy hiểm, và tôi đã nghĩ đến chuyện cử hai người này trở về như là hai người báo tin, làm những gì mà họ có thể làm, tùy thuộc vào phong tục làng quê của họ, để cảnh báo mọi người về nguy hiểm. Trong bất kỳ trường hợp nào đi nữa, thì tôi vẫn phán quyết rằng người trẻ hơn trong số hai người này, Peregrin Took, nên ở lại. Tim tôi không muốn để anh ta đi."

"Vậy thì, Chủ Nhân Elrond ạ, ngài nên nhốt tôi vào nhà tù, hoặc trói tôi vào một cái bao và gửi tôi về nhà," Pippin nói. "Vì nếu không làm thế thì tôi sẽ theo Đội Đồng Hành,"

"Vậy thì cứ làm thế. Anh sẽ đi," Elrond nói, và ông thở dài. "Bây giờ thì câu chuyện về Bộ Chín đã hoàn thiện. Trong bảy ngày nữa Đội Đồng Hành phải khởi hành."

Thanh gươm của Elendil được rèn mới lại tại lò rèn của người Elves, và lưỡi của nó được trang trí bởi hình vẽ của bảy ngôi sao nằm giữa Vòng Trăng khuyết và Mặt Trời toả sáng, và chúng được viết bởi những ngôn ngữ cổ, vì Aragorn con trai Arathorn sẽ tham gia vào cuộc chiến hướng về Mordor. Thanh gươm bừng sáng khi nó lại được rèn nguyên trở lại, ánh sáng mặt trời toả trên nó đỏ rực, ánh mặt trăng sáng lạnh, và lưỡi của nó cứng rắn và sắc bén. Rồi Aragorn đặt cho nó một cái tên mới, và gọi nó là Andurikl, Lửa Miền Tây.

Aragorn và Gandalf cùng đi bộ với nhau và ngồi nói chuyện về chặng đường sắp tới và về nguy hiểm mà họ có thể gặp phải; và họ cân nhắc về những tấm bản đồ và những cuốn sách

với những câu chuyện và hình ảnh về những kiến trúc cổ xưa nằm trong căn nhà của Elrond. Đôi khi Frodo cùng làm việc với họ, nhưng ông miễn cưỡng với việc dựa vào những lời chỉ dẫn của họ, nên ông dùng tất cả những thời gian có thể để nói chuyện cùng Bilbo.

Trong những ngày cuối cùng ấy, vào một buổi chiều các hobbit cùng ngồi với nhau ở Căn Phòng Lửa, và họ đã được nghe toàn bộ những câu chuyện về Beren và Luthien, và về chiến thắng của Châu Báu Vĩ Đại; nhưng rồi vào một ngày, trong khi Merry và Pippin vẫn còn đang loanh quanh đâu đó, thì Frodo và Sam ngồi với Bilbo trong căn phòng nhỏ của riêng ông. Rồi Bilbo đọc vài đoạn trong cuốn sách của ông (có vẻ như rất thiếu hoàn chỉnh) hoặc ngâm nga những bài thơ của ông, hoặc đánh chú thích vào những chuyến phiêu lưu của Frodo.

Một buổi sáng trong những ngày cuối Frodo ngồi riêng với Bilbo, và ông hobbit già kéo ra từ dưới giường một cái hộp gỗ. Ông mở nắp lên và lục lọi bên trong.

"Đây là thanh gươm của cháu," ông nói. "Nhưng nó đã gãy rồi, cháu biết đấy. Ta đã giữ kỹ nó nhưng ta quên không hỏi xem các lò rèn có thể hàn nó lại được không. Lúc này không còn thời gian nữa. Vì vậy ta nghĩ rằng, cháu nên giữ nó, cháu hiểu không?"

Ông lấy ra khỏi hộp một thanh gươm nhỏ trong một bao kiếm bằng da sờn mòn. Rồi ông rút nó ra, và cái lưỡi sáng loáng được chăm sóc kỹ của nó sáng lên, lạnh lẽo và lấp lánh. "Đấy là Chích," ông nói, và nhẹ nhàng nhét sâu nó vào cái cán gỗ. "Cầm đi, nếu cháu thích. Bác sẽ không cần đến nó nữa, bác tin vậy."

Frodo trân trọng nhận nó.

"Và còn cái này nữa!" Bilbo nói, rút ra một cuộn giấy có vẻ như khá nặng so với kích cỡ của nó. Ông tháo ra nhiều lớp giấy cũ, và lấy ra một cái áo giáp nhỏ. Nó gồm nhiều vòng nhỏ dẹt sát nhau, mềm mại như vải lanh, lạnh lẽo như băng tuyết, và cứng rắn hơn cả sắt thép. Nó sáng lên như ánh trăng bàng bạc, và được đính nhiều viên ngọc trắng. Thắt lưng của nó giắt đầy trân châu và pha lê.

"Đẹp nhỉ?" Bilbo nói, đưa nó ra ánh sáng. "Và hữu dụng nữa. Đó là chiếc áo giáp người lùn mà Thorin đã cho bác. Bác đã lấy nó lại từ chỗ Michel Delving trước khi bác khởi hành, và đóng gói nó trong hành lý của mình: bác mang tất cả những vật kỷ niệm trong cuộc Hành Trình đi với mình, ngoại trừ chiếc Nhẫn. Nhưng bác không định dùng nó, và bây giờ bác không cần nó, ngoại trừ thỉnh thoảng lại lấy ra ngắm mà thôi. Cháu sẽ không cảm thấy nặng nề gì khi mang nó."

"Cháu sẽ trông - vâng, cháu không nghĩ là cháu sẽ trông hợp với nó," Frodo nói.

"Đúng như những gì ta đã nói với mình," Bilbo nói. "Nhưng đừng quan tâm đến dáng vẻ trông bên ngoài. Cháu có thể mang nó dưới lớp quần áo bên ngoài. Nào! Cháu phải chia xé điều bí mật nào với bác. Đừng nói cho ai khác biết nữa. Nhưng bác sẽ cảm thấy vui hơn nếu bác biết là cháu đang mặc nó. Bác tin là nó thậm chí còn chống lại được cả những lưỡi dao của bọn Kỵ Sĩ Đen," ông hạ giọng khi nói câu cuối.

"Được lắm, cháu sẽ lấy nó," Frodo nói. Bilbo đưa nó cho ông, và siết chặt thanh Chích trên chiếc thắt lưng lấp lánh, và rồi Frodo phủ chiếc quần túm vải lốm đốm bẩn của mình lên trên, rồi áo dài và áo khoác.

"Cháu nhìn chỉ như một hobbit bình thường," Bilbo nói. "Nhưng bây giờ bên trong cháu giá trị hơn nhiều so với bề mặt bên ngoài. Chúc cháu may mắn!" Ông quay đi và nhìn ra cửa sổ, cố ậm ừ.

"Cháu không biết dùng lời nào để cảm ơn bác vì chuyện này, Bilbo ạ, và với tất cả quá khứ tốt đẹp của chúng ta nữa," Frodo nói.

"Đừng thử làm thế!" ông hobbit già nói, quay lại và vỗ lên lưng cháy. "Ô!" ông kêu lên. "Cháu bây giờ đã cứng cáp lắm rồi! Nhưng cháu nghe này: các Hobbit phải luôn gắn bó với nhau, đặc biệt là những người nhà Baggins. Tất cả những gì bác muốn được đáp trả là: cháu hãy cẩn thận cho bản thân mình càng nhiều càng tốt, và hãy mang về tất cả những tin tức có thể, cùng với những bài hát và những câu chuyện cổ xưa mà cháu có thể có được. Bác sẽ cố hết sức mình để kết thúc cuốn sách của mình khi cháu quay về. Bác sẽ viết phần hai của cuốn sách, nếu như bác rảnh rỗi." Ông ngừng lời và lại quay về cửa sổ, hát khe khẽ.

Ngồi bên ánh lửa hồng
Ta nghĩ ngợi mênh mông
Những gì ta đã thấy
Những gì ta đã trông
Những cánh đồng hoa cỏ
Bướm vàng lượn tầng không
Giữa nắng hè vàng rực
Lá vàng tưa tơ trong
Tóc đẫm đầy sương sớm
Nắng bạc soi má hồng
Ta ngồi bên lửa đỏ
Vẫn nghĩ ngợi mênh mông
Về thế giới rộng lớn
Về giá lạnh mùa đông
Đến chẳng cần xuân thắm
Như điều tôi dối mong
Vẫn có quá nhiều thứ
Ta vẫn chưa được trông
Từng góc rừng ngọn suối
Từng bãi cỏ dòng sông
Ta ngồi bên lửa đỏ
Và nghĩ ngợi mênh mông
Về những người xưa vắng

Về những người hư không
Của tương lai thăm thẳm
Biết ta có dịp trông
Nhưng ta vẫn ngồi đấy
Và nghĩ ngợi mênh mông
Về những ngày quá khứ
Ta nghe tiếng chân mong
Tiếng động nào vắng vọng
Trên ngưỡng cửa xa khơi

Đó là một ngày giá lạnh xám xịt gần cuối tháng Mười Hàng. Con Gió Mùa Động đang thổi băng qua những cành cây trơ trụi, và rồi cuộn lên sùng sục trên những cây thông trên những ngọn đồi. Những đám mây rời rã thấp và tối tăm đang vội vã trôi nhanh. Đội Đồng Hành đã sẵn sàng khi mà bóng tối buồn thảm đang bắt đầu đổ xuống buổi chiều sớm. Họ bắt đầu khởi hành lúc chạng vạng, vì Elrond khuyên họ nên cố đi dưới sự che phủ của bóng đêm càng nhiều càng tốt, cho đến khi họ đi xa khỏi Rivendell.

"Mọi người nên cẩn thận tai mắt của những kẻ phục vụ của Kẻ Thù," ông nói. "Ta không hề nghi ngờ gì về việc tin tức về sự thất bại của các Kỵ Sĩ Đen đã đến tai hắc, và hắc đang điên cuồng giận dữ. Ngay vào lúc này những tên gián điệp của hắc trên mặt đất và trên không sẽ tản rộng xuống những vùng đất phương bắc. Thậm chí các anh phải cẩn thận cả bầu trời phía trên đầu mình khi đi đường."

Đội Đồng Hành không mang theo nhiều những đồ dùng cho chiến tranh, vì họ hy vọng bí mật tránh được những cuộc giao tranh. Aragorn không mang theo vũ khí nào khác ngoài Anduril, và ông vận bộ một bộ đồ y phục chỉ có màu xanh và đen lấm bụi, nhưng một Ranger trong hoang dã. Boromir mang một thanh gươm dài, nhìn có vẻ giống cây Anduril nhưng không lâu đời bằng và ông cũng mang theo một thanh gươm và cây tù và chiến tranh của mình.

"Nó sẽ va to và rõ trong những thung lũng của những ngọn đồi," ông nói, "và nó sẽ khiến tất cả kẻ thù của Gondor phải bỏ chạy!" Ông đặt nó lên miệng và thổi một tràng dài, tiếng vọng của nó vang từ vách đá này qua vách đá kia, và tất cả những ai ở Rivendell nghe tiếng động này đều cả dậy.

"Anh nên cẩn thận khi phải thổi lại cái tù và lần nữa, Boromir ạ," Elrond nói, "cho đến khi anh lại đặt chân lên biên giới vùng đất của mình, nơi mọi người đều vô cùng trông chờ anh."

"Có thể" Boromir nói. "Nhưng tôi luôn luôn để cái tù và của mình cất tiếng khi tiêbs bước, và cho dù sau đó chúng tôi có thể sẽ đi trong bóng tối, tôi sẽ không đi như một tên trộm trong bóng đêm."

Người lùn Gimly là người duy nhất công khai mặt cái áo ngắn làm bằng những vòng thép, vì những người lùn thường làm những vật nặng rất nhẹ; và trên thắt lưng của ông là một cây rìu to bản. Legolas có một cây cung và một bao đựng tên, và trên thắt lưng của chàng là một

con dao dài. Những hobbit nhỏ hơn mang những thanh gươm mà họ lấy ra từ hầm mộ; nhưng Frodo chỉ cầm theo thanh Chích; và cái áo giáp của ông, như ý muốn của Bilbo, đã được giấu kín. Gaffer cầm theo cây quyền trượng của mình, nhưng ông đeo thanh gươm Glamdring của người elves trên thắt lưng, thanh gươm bạn của thanh Orcrist đang nằm trên ngực của Thorin dưới Ngọn Núi Cô Đơn.

Tất cả mọi người đều vận những bộ y phục ấm và dày được làm bởi Elrond, và họ có những cái da và áo choàng có lông thú. Thức ăn và quần áo dự trữ, chăn màn và những thứ cần thiết đã được chất lên một con ngựa lùn, không gì khác hơn thì là con vật tội nghiệp mà họ đã mang đi từ Bree. Những ngày sống tại Rivendell đã tạo nên một sự thay đổi đáng kinh ngạc trên nó: nó đã trở nên bóng lưỡng có vẻ như tràn đầy sinh lực của thời trai trẻ. Sam đã khẳng khái đòi chọn nó, vì anh cho rằng Bill (anh gọi nó thế) sẽ trở nên héo hon tiêu tụy nếu nó không được đi.

"Con vật ấy gần như có thể nói được," anh nói, "và nó sẽ nói, nếu như nó ở đây lâu hơn nữa. Nó đã nhìn tôi một cách rõ ràng như thể ngài Pippin có thể nói thành lời: nếu anh không để tôi đi với anh, Sam ạ, thì tôi sẽ tự đi theo anh." Thế nên Bill sẽ đóng vai trò con thú chở hàng, song nó là thành viên duy nhất của Đội Đồng Hành không tỏ ra căng thẳng.

Buổi chia tay của họ đã được tổ chức trong cái hội sảnh vĩ đại bên ngọn lửa, và lúc này họ chỉ còn đợi Gaffer, người vẫn chưa ra khỏi nhà. Một ánh lửa loé lên từ phía những cánh cửa mở rộng, và ánh sáng nhẹ nhàng đang tỏa ra như nhiều cửa sổ. Bilbo lúng búng trong cái áo khoác đang đứng lạng bên ngưỡng cửa cạnh Frodo. Aragorn ngồi, gục đầu xuống gối; chỉ có Elrond là biết rõ việc này có ý nghĩa như thế nào với ông. Những người khác loáng thoáng như những bóng xám trong màn đêm.

Sam đang đứng bên con ngựa lùn, mím răng, và ủ ê nhìn vào vùng tối mờ mịt bên dưới nơi con sông đang gầm vang; ước muốn tham gia vào chuyến du hành của anh đang xuống đến mức thấp nhất.

"Bill, chàng trai của ta," anh nói. "mi không nên đi với bọn ta. Mi nên ở lại đây và nhai cỏ khô cho đến khi cỏ mọc trở lại" Bill vẫy đuôi và không nói gì.

Sam nhẹ nhàng nhắc hành lý lên vai, và lo lắng điếm lại tất cả những gì mà anh đã chứa trong đó xem mình có quên thứ gì không: những châu báu chính của anh, những món đồ làm bếp, và cái hộp nhỏ đựng muối mà anh luôn mang theo và luôn đổ đầy nó khi có thể; một lượng lớn thuốc lá sợi (nhưng không đủ đâu, tôi bảo đảm thế); đá lửa và bụi nhùi; những cái bút tắt len; những đồ đạc vặt vãnh của chủ anh mà Frodo quên phắt đi và Sam đã đắc thắng lôi nó ra khi nó cần tìm. Anh điếm qua tất cả mọi thứ đồ vật.

"Dây thừng!" anh lẩm bẩm. "Không có dây thừng! Thế mà mới hôm qua mà còn tự nhủ: Sam, thế còn việc có thêm một ít dây thừng thì thế nào? Mà sẽ cần nó nếu mà không có nó: Phải, tôi đang muốn nó. Và bây giờ tôi không có nó."

Ngay lúc đó Elrond đi ra cùng với Gandalf, và ông gọi Đội Đồng Hành lại phía mình. "Đây là lời cuối của ta," ông hạ giọng nói. "Người mang chiếc Nhẫn sẽ khởi hành để giải đáp Câu Đố

của Ngọn Núi Địa Ngục. Anh ta sẽ tự mình gánh mọi trách nhiệm: không được ném chiếc Nhẫn đi, hay không được đưa nó cho bất kỳ tên phục vụ nào của Kẻ Thù, hoặc không được để ai cầm nó, trừ các thành viên của Đội Đồng Hành và Hội Đông, và chỉ khi vô cùng cần kíp. Những người khác đi với anh là những bạn đồng hành tự nguyện, để giúp đỡ anh trên đường đi. Anh có thể nán lại, hoặc quay trở về, hoặc rẽ sang một lối đi khác, tùy theo tình huống. Anh càng đi xa thì càng khó mà rút lui, nhưng không có sự tuyên thệ hay ràng buộc nào buộc anh đi xa hơn anh muốn. Bởi vì anh vẫn chưa biết đến sức mạnh của tâm hồn mình, và anh không thể thấy trước những gì có thể gặp trên đường."

"Không thể tin được là ông ta lại nói lời tạm biệt như thế trước một con đường tối tăm." Gimly nói.

"Có thể," Elrond nói, "nhưng anh không cần phải thề là sẽ đi trong bóng tối, khi anh không thấy trước buổi hoàng hôn."

"Nhưng lời thề sẽ giúp trái tim run rẩy trở nên mạnh mẽ," Gimly nói.

"Hoặc làm cho nó tan vỡ luôn," Elrond nói. "Đừng nhìn ra phía trước quá xa! Nhưng bây giờ cứ hãy lên đường với những trái tim vui vẻ! Tạm biệt, và mong rằng điều tốt lành của người Elves và Con Người cùng với những Người Tự Do sẽ cùng đi với các anh. Mong cho những vì sao sáng soi trên những khuôn mặt của các anh!"

"Chúc... chúc may mắn!" Bilbo nghẹn ngào, lấp bắp vì giá lạnh. "Bác không nghĩ là cháu sẽ có thể viết một cuốn nhật ký, Frodo cháu ta, nhưng bác vẫn mong muốn được thuật lại đầy đủ khi cháu trở về. Đừng đi lâu quá nhé! Tạm biệt!"

Những người nhà khác của Elrond đứng trong bóng tối và quan sát họ đi, nhẹ nhàng chào tạm biệt họ. Chẳng có tiếng cười, chẳng có lời ca giọng hát. Cuối cùng họ quay đi và lặng lẽ biến mất vào bóng hoàng hôn chạng vạng. Họ băng qua cầu và chậm chạp leo lên con đường dốc lên trên dẫn về phía thung lũng Rivendell đang tách rộng ra; rồi cuối cùng họ đến một cánh đồng hoang cao với những tiếng gió tru vọng quanh những cây thạch nam. Thế rồi, với một cái liếc nhìn về phía Ngôi Nhà Giản Dị Sau Cùng đang lấp lánh bên dưới, họ dần bước xa vào màn đêm. Khi đến Khúc Cạn Bruinen thì họ rời khỏi con đường và rẽ phía nam, đi trên những con đường hẹp dọc theo những vùng đất uốn khúc. Mục đích của họ là đi theo phía tây của Rặng Núi suốt nhiều ngày và nhiều dặm sau đó. Cảnh làng quê trở nên gập ghềnh và cằn cỗi hơn thung lũng xanh mướt của Dòng Sông Vĩ Đại trên Miền Đất Hoang Dã nằm ở phía bên kia, và họ đi khá chậm, nhưng họ hy vọng là bằng cách này họ sẽ tránh được sự chú ý của những đôi mắt không thân thiện. Cho đến nay những tên gián điệp của Sauron rất ít khi xuất hiện trên những vùng quê trống vắng, và những con đường này thì ít người biết đến ngoại trừ những người ở Rivendell.

Gandalf đi bộ phía trước, Aragorn đi cùng với ông, Aragorn biết rõ vùng đất này thậm chí là trong bóng tối. Những người khác nối đuôi phía sau, và Legolas với đôi mắt tinh tường bảo vệ đoàn hậu. Chẳng đầu tiên trong chuyến hành trình của họ vất vả và buồn chán, và Frodo không nhớ gì về nó, trừ ngọn gió thổi căm căm. Suốt nhiều ngày thiếu ánh mặt trời, những

cơn gió tuyết đổ xuống từ Rặng Núi phía đông, và có vẻ như chẳng quần áo nào giữ cho cơ thể tránh khỏi những ngón tay xục xạo của nó. Mặc dù Đội Đồng Hành mặc rất kỹ, họ vẫn ít khi nào có được cảm giác ấm áp, kể cả khi đi hay nghỉ. Họ ngủ một cách đầy bất tiện vào lúc giữa người, trong một cái hốc nào đó trên vùng đất, hoặc ẩn dưới những bụi gai chẳng chịt mọc dày đặc ở nhiều nơi. Đến buổi chiều muộn thì người canh gác đánh thức họ dậy, và họ ăn bữa chính trong ngày: thường thì nó rất lạnh lẽo và ẩm đạm, vì họ ít khi nào mạo hiểm nhóm lên một đống lửa. Đến chiều tối thì họ lại tiếp tục đi, luôn luôn nhắm thẳng hướng nam mà tiến khi họ tìm được đường đi.

Lúc đầu thì các hobbit cảm thấy rằng mặc dù họ cứ đi và vấp cho đến khi mặt trời lặn, họ vẫn đang bò lên tới trước như những con ốc sên, và chẳng đi đến đâu hết. Mỗi ngày trôi qua mà vùng đất trông vẫn giống hệt như ngày hôm trước. Nhưng rõ ràng là rặng núi đang thu lại gần hơn. Họ leo cao dần về phía nam của Rivendell, và rồi rẽ sang hướng tây, hướng về phía chân của chặng núi chính khắp khuỷu trên những vùng đất trải rộng với những ngọn đồi ẩm đạm, và những thung lũng sâu đầy những dòng nước hỗn loạn. Những con đường vắng vẻ và lộng gió, thường dẫn họ đến bên lề của ngọn thác thẳng dốc, hoặc dẫn họ xuống những đầm lầy bí hiểm.

Họ đã đi được khoảng hai tuần thì thời tiết bắt đầu thay đổi. Gió thành lành đổ xuống và đổi chiều về phương nam. Những đám mây trôi nhanh tan đi, và mặt trời lộ dạng, sáng trắng mờ nhạt. Đó là một buổi bình minh lặng lẽ và quang đãng sau một đêm dài vất vả lội bộ. Những người lữ hành đến bên một đỉnh một chỏm núi đầy những cây nhựa ruồi cổ đại với những thân cây xanh xám tuồng như được làm từ chính những lớp đá trên đồi. Những cái lá thẫm màu của chúng sáng lên và những chùm quả mọng của chúng rực đỏ dưới ánh mặt trời đang lên. Frodo có thể nhìn thấy từ phía nam hình bóng mờ mờ của rặng núi cao ngất sừng sững lúc này tuồng như đang đứng chắn ngang con đường mà Đội Đồng Hành đang đi. Ở phía trái của dãy núi cao này mọc lên ba đỉnh nhọn; ngọn cao nhất và gần nhất đứng sừng sững như một cái răng phủ đầy tuyết; nó to lớn, trơ trọi, bờ vách phía bắc của nó vẫn trải rộng trong bóng đêm, nhưng khi ánh mặt trời chiếu xiên lên nó, thì nó sáng đỏ lên.

Gandalf đứng cạnh Frodo và nhìn xuống phía dưới tay mình. "Chúng ta đi khá đấy," ông nói. "Chúng ta đã đến biên giới của vùng đất mà Con Người gọi là Hollin; đã có nhiều người Elves từng sống hạnh phúc ở đây; khi mà tên của nó còn là Eregion. Chúng ta đã vù qua bốn mươi dặm dậm như những con quạ, cho dù vẫn còn nhiều dặm xa phía trước vẫn đang chờ đợi chân ta. Đất đai và thời tiết sẽ trở nên dễ chịu hơn, nhưng có thể tất cả sẽ nguy hiểm hơn."

"Nguy hiểm hay không thì một ánh bình minh thật sự vẫn dễ chịu vô cùng," Frodo nói, kéo cái mũ trùm về phía sau để cho ánh mặt trời toả xuống mặt.

"Nhưng rặng núi đang ở phía trước chúng ta," Pippin nói. "Chúng ta hẳn là đã rẽ sang hướng đông vào ban đêm."

"Không," Gandalf nói. "Anh sẽ nhìn xa hơn khi sáng rõ. Đằng sau những cái đỉnh cao ngất đó, rặng núi sẽ rẽ về phía tây nam. Ở nhà Elrond có nhiều bản đồ lắm, nhưng chắc là anh chưa bao giờ ngó qua chúng hả?"

"Có chứ, thỉnh thoảng tôi có nhìn qua," Pippin nói, "nhưng tôi không nhớ chúng. Frodo giỏi ba cái trò này hơn."

"Tôi không cần bản đồ," Gimli nói, ông đang đứng cạnh Legolas, và đang nhìn chăm chăm ra phía trước, đôi mắt sâu loé lên một ánh sáng kỳ lạ. "Đây chính là vùng đất mà ông cha tôi đã làm việc vào ngày xưa, và chúng tôi đã ghi lại hình ảnh của những ngọn núi này trong nhiều công trình kim loại và đá của chúng tôi, trong nhiều bài hát và chuyện cổ. Chúng vẫn đứng sừng sững trong những giấc mơ của chúng tôi: Baraz, Zirak và Shathyr."

"Trước đây tôi chỉ mới thấy chúng từ xa có một lần trong cuộc đời lang bạt của mình, nhưng tôi biết chúng và tên của chúng, vì nằm bên dưới chúng là Khazad-dym, Dwarrowdelf, bây giờ người ta gọi là Hồ Đen, tiếng người Elves gọi là Moria. Đằng kia là Barazina, Sừng Đỏ, Caradhras hung ác; và sau nó là Nhánh Bạc và Đầu Mây: Celebdil Trắng, và Fanuildhol Xám, chúng tôi gọi là Zirak-zigil và Bundushathyr."

"Rặng Núi Sương Mù bị chia tách ra tại đó, và giữa những hàng núi của chúng là một thung lũng sâu thẳm mà chúng tôi không thể quên được: Azanulbizar, Thung Lũng Dimrill, nơi mà người Elves gọi là Nanduhirion."

"Chúng ta đang hướng đến Thung lũng Dimrill," Gandalf nói. "Nếu chúng ta leo lên con đường được gọi là Cổng Sừng Đỏ, dưới bờ Caradhras phía xa, chúng ta sẽ đi xuống Cầu Thang Dimrill dẫn vào thung lũng sâu của Người Lùn. Ao Gương nằm ở phía dưới đó, và đó là nơi con Sông Mạch Bạc đang tuôn chảy trong những dòng suối lạnh băng của nó."

"Nước Kheled-zvram tối đen," Gimli nói, "những con suối ở Kibil-vnla thì lạnh giá. Tim tôi run lên khi nghĩ rằng tôi sẽ lại sớm thấy chúng."

"Anh sẽ vui lên khi thấy chúng, anh người lùn tốt bụng!" Gandalf nói. "Nhưng dù anh làm gì, thì ít nhất chúng ta cũng không thể ở lại trong thung lũng này. Chúng ta phải đi xuống Mạch Bạc đi vào khu rừng bí mật, rồi đi vào Dòng Sông Vĩ Đại, và rồi-"

Ông ngừng lại.

"Phải, rồi sao ạ?" Merry hỏi.

"Đến cuối cuộc hành trình - đến kết cục," Gandalf nói. "Chúng ta không thể thấy rõ phía trước quá xa được. Chúng ta hãy cứ vui vì chặng đầu tiên đã trôi qua an toàn. Ta nghĩ là chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây, không chỉ hôm nay mà còn cả đêm nay. Hollin là một vùng đất trong lành. Đã có nhiều chuyện xấu đã xảy ra tại vùng đất này trước khi nó hoàn toàn quên lãng những người Elves, nếu như họ đã từng ở đây."

"Đúng vậy," Legolas nói. "Nhưng những người Elves trên vùng đất này là một giống nòi kỳ lạ so với những người rừng chúng tôi, và cỏ cây bây giờ không còn nhớ đến họ nữa: Tôi chỉ nghe những hòn đá than van về họ: họ đã chôn sâu chúng tôi, họ đã chế tác chúng tôi, họ đã xây cao chúng tôi; nhưng họ đã đi rồi. Họ đã đi rồi. Họ đến Những Bến Cảng từ lâu rồi."

Buổi sáng hôm đó họ nhen một ngọn lửa trong một cái hố sâu được phủ bởi những bụi nhựa ruồi dầy, và bữa khuya - sáng của họ đã vui vẻ hơn kể từ khi họ khởi hành. Họ không vội đi ngủ sau đó, vì họ muốn được ngủ trọn đêm, và họ không phải tiếp tục đi dưới bóng chiều tối của ngày hôm sau. Chỉ có Aragorn vẫn lặng lẽ bất an. Sau một lúc thì ông rời khỏi Đội Đồng Hành và đi lang thang lên đỉnh núi; ông đứng đấy như bóng một cái cây, nhìn về hướng nam và hướng tây, đầu nghiêng ngó như đang nghe ngóng. Rồi ông quay trở lại bờ thung lũng và nhìn xuống những người khác đang cười nói.

"Chuyện gì thế, Người Sải Bước?" Merry gọi lên. "Ông đang tìm gì thế? Ông nhớ ngọn Gió Đông à?"

"Không hẳn," ông trả lời. "Nhưng tôi nhớ một cái gì đó. Tôi đã từng ở vùng Hollin này nhiều mùa rồi. Hiện nay không có ai ở đây, nhưng đã thỉnh thoảng vẫn có nhiều sinh vật khác sống ở đây, đặc biệt là chim chóc. Nhưng bây giờ tất cả đều im lặng, trừ các ông ra. Tôi có thể cảm thấy điều đó. Suốt hàng dặm quanh đây chẳng có âm thanh nào cả, và giọng của các ông có vẻ như đang vọng lại trên nền đất. Tôi không hiểu chuyện này,"

Gandalf nhìn lên với vẻ quan tâm bất ngờ. "Nhưng anh có đoán được lý do của nó không?" ông hỏi. "Việc xuất hiện của bốn hobbit, không kể đến người còn lại chúng ta, tại nơi mà mà con người ít khi được thấy hoặc nghe đến, thì còn hơn là một sự bất ngờ nữa."

"Tôi hy vọng thế," Aragorn nói. "Nhưng tôi có một cảm giác là đang bị theo dõi, hoặc tôi cảm thấy sợ, điều mà trước đây tôi chưa hề cảm thấy."

"Thế thì chúng ta phải cẩn thận hơn," Gandalf nói. "Nếu như anh mang theo một Ranger với mình, thì hẳn phải là nên chú ý đến anh ta, đặc biệt khi Ranger đó lại chính là Aragorn. Chúng ta không được nói chuyện lớn, phải nghỉ ngơi yên ả, và cắt đặt người canh gác."

Hôm đó đến phiên Sam làm người canh gác đầu tiên, nhưng Aragorn canh cùng anh. Những người khác ngủ thiếp đi. Rồi sự im lặng cứ dâng lên dần cho đến khi Sam cảm thấy điều đó. Tiếng thở của những người đang ngủ đã có thể nghe thấy được một cách rõ ràng. Tiếng sột soạt của cái đuôi con ngựa lùn và tiếng chân thỉnh thoảng lại cử động của nó cứ trở nên lớn dần. Sam có thể nghe thấy tiếng khớp xương của chính mình cọt két mỗi khi anh trở người. Sự im lặng chết chóc đang trùm quanh anh, lan toả trên bầu trời xanh trong, khi mà Mặt Trời dâng lên từ phía Đông. Từ xa phương Nam, một vệt tối đen hiện ra, lớn dần, và lan về phương bắc giống như một làn khói bay lên trong gió.

"Đó là cái gì đó, Người Sải Bước? Nó không giống như một đám mây," Sam thì thầm với Aragorn. Ông không trả lời, ông chăm chú nhìn vào bầu trời; nhưng ngay sau đó Sam có thể tự mình nhìn thấy cái gì đang tiến đến. Một đàn chim, bay rất nhanh, đang lượn vòng vòng, và băng ngang tất cả vùng đất như thể chúng đang tìm một cái gì đó; và chúng đang hiện ra mỗi lúc một gần hơn.

"Nằm xuống và im lặng!" Aragorn thì thào, kéo Sam xuống vùng tối của một bụi nhựa ruồi; vì một đội chim đã đột ngột tách khỏi đội hình chính, và bay thấp xuống, tiến thẳng về phía đỉnh núi. Sam nghĩ rằng chúng là một là một loại quạ. Khi chúng băng qua từ bên trên, một

vùng tối dày đặc theo chúng phủ lên vùng đất bên dưới, người ta có thể nghe một tiếng kêu khó chịu vang lên.

Cho đến khi chúng đã biến mất từ phía xa, về hướng bắc và hướng tây, và bầu trời trở lại quang đãng thì Aragorn mới nhô lên. Rồi ông đứng dậy và bước đến đánh thức Gandalf.

"Một đàn quạ đen đang bay trên tất cả những vùng đất nằm giữa Rặng Núi và Lũ Xám," ông nói, "và tất cả bọn chúng đang băng qua Hollin. Chúng không phải sống ở đây, chúng là những crebain đến từ Fangorn và Đunlan. Tôi không biết chúng là gì: có thể chúng là dấu hiệu của những rắc rối đang đến từ phương nam, nơi chúng bay đi; nhưng tôi nghĩ chúng đang dò thám vùng đất. Tôi cũng nhìn thấy nhiều con chim ưng đang bay lên bầu trời. Tôi nghĩ là chiều nay chúng ta nên đi liền. Hollin không còn là một nơi trong lành đối với chúng ta nữa: nó đang bị quan sát."

"Và nếu thế Cổng Sừng Đỏ cũng thế," Gandalf nói; "và ta không thể tưởng tượng ra làm cách nào mà chúng ta có thể đi qua đó mà không bị quan sát thấy. Nhưng chúng ta sẽ nghĩ về những gì mà chúng ta phải làm. Còn về việc đi thật sớm khi trời còn tối, ta e rằng anh có lý."

"May mắn là ngọn lửa của chúng ta toả rất ít khói, và đã được khơi rất nhỏ trước khi bọn crebain đến," Aragorn nói. "Phải dập tắt nó và không được nhen lại."

"Phải, nếu nó không phải là một tai hoạ và phiến toái!" Pippin nói. Tin tức về việc không có lửa và lại đi tiếp vào ban đêm khiến ông suy sụp, ngay khi ông thức dậy vào buổi chiều muộn. "Tất cả chỉ bởi vì một đám quạ! Tôi đang trông đợi một bữa ăn thật sự vào tối nay: một cái gì đó sốt nóng."

"Phải, và anh có thể tiếp tục trông đợi," Gandalf nói. "Có nhiều bữa tiệc không được mong đợi đang ở phía trước anh. Về phần mình thì ta thích một ống tẩu toả khói dễ chịu, và những bước chân ấm áp hơn. Tuy nhiên, có một điều mà chúng ta có thể chắc chắn vào lúc này: khi chúng ta về phương nam thì sẽ ấm hơn."

"Tôi không biết là có quá ấm không," Sam lầm bầm với Frodo. "Nhưng tôi bắt đầu nghĩ rằng đây là lúc chúng ta có được dấu hiệu của Ngọn Núi Bùng Cháy và thấy được đoạn cuối của Con Đường, như đã nói. Đầu tiên tôi nghĩ rằng đây là Sừng Đỏ, hoặc là tên gì cũng được, có thể là nó, cho đến khi Gimli nói ra. Một cái quai hàm cốt kết với một thứ ngôn ngữ của người lùn!" Những cái bản đồ không mang theo cho tâm trí Sam chút gì, và mọi hướng trên những vùng đất xa lạ này mệnh mông đến nỗi anh đã bắt đầu mất tinh thần.

Suốt ngày cả Đội Đồng Hành vẫn ẩn náu. Thịnh thoảng những con chim đen tối lại bay qua phía trên họ, nhưng khi ánh Mặt Trời phía tây chiếu đỏ lên thì họ biến mất về phía nam. Đến lúc hoàng hôn thì Đội Đồng Hành khởi hành, và bây giờ thì họ rẽ lưng chừng về phía đông, hướng về Caradhras, nằm xa thăm thẳm trong những tia nắng đỏ nhạt nhạt cuối cùng đang toả ra từ Mặt Trời đang biến mất. Tầng ngôi sao trắng đang nhô lên trên bầu trời đang tối dần.

Được Aragorn chỉ dẫn, họ đi theo một con đường khá dễ đi. Frodo có vẻ thích những gì còn lại trên con đường cổ đại, đã từng được trải rộng và chăm sóc tốt, dẫn từ Hollin cho đến

hẻm núi. Mặt Trăng, lúc này đã đầy tròn, đang dâng lên từ rặng núi, và toả ra một ánh sáng mờ nhạt khiến cho bóng những vách đá trở nên đem thắm. Nhiều khối đá nhìn giống như được làm bằng tay, cho dù chúng nằm rải rác và bị huỷ hoại trên những vùng đất cằn cỗi, ẩm đạm.

Những giờ đầy gió lạnh trôi qua trước khi ánh bình minh đầu tiên loé lên, và Mặt Trăng thấp dần/ Frodo nhìn lên bầu trời. Thành linh ông nhìn thấy hoặc cảm thấy một bóng đen đang băng qua những ngôi sao cao tít, khiến cho chúng như biến mất đi rồi lại loé lên trong một khoảnh khắc. Ông rùng mình.

"Ông có thấy cái gì vừa băng qua không?" ông thì thào với Gandalf, người đang đi ngay phía trước.

"Không, nhưng ta cảm thấy nó, cho dù nó là gì đi nữa," ông trả lời. "Có thể nó chẳng là gì, chỉ là một màn mây mỏng."

"Nó di chuyển quá nhanh," Aragorn thì thầm, "trong khi chẳng có gió gì cả."

Chẳng có gì tiếp theo xảy ra trong đêm đó. Bình minh của buổi sáng hôm sau toả sáng thậm chí còn hơn hôm trước. Nhưng không khí lại lạnh lẽo trở lại; và gió đã lại đổi hướng về phía đông. Họ đi tiếp trong hai đêm, leo hần lên nhưng chậm hơn bao giờ hết khi đường đi của họ đang dẫn lên những ngọn đồi, và những ngọn núi đang nhô cao, gần hơn và gần hơn. Đến buổi sáng thứ ba thì Caradhras đang nhô lên phía trước họ, một ngọn núi khổng lồ, đỉnh phủ đầy tuyết trông như bạc, nhưng những bên sườn dốc đứng thì trơ trụi, nhuộm đỏ như thể nó đang loang lỗ máu.

Bầu trời có một vẻ đen tối, và mặt trời thì mờ nhạt. Gió bây giờ đang thổi xuống từ phía đông bắc. Gandalf đánh hơi không khí và nhìn ngược lại.

"Mùa đông đang gần sát sau lưng chúng ta," ông lặng lẽ nói với Aragorn. "Những ngọn núi cao phương bắc trắng hơn bao giờ; tuyết đang phủ xuống sườn của chúng. Đêm nay chúng ta sẽ đến con đường dẫn lên Cổng Sừng Đỏ. Chúng ta có thể bị những kẻ quan sát trên con đường hẹp trông thấy, và bị ma quỷ mai phục; nhưng thời tiết có thể là một kẻ thù tệ hại hơn bất kỳ kẻ thù nào. Anh nghĩ sao về con đường lúc này hả Aragorn?"

Frodo nghe thấy những từ này, và hiểu rằng Gandalf và Aragorn đang tiếp tục cuộc đối thoại đã được bắt đầu trước đây khá lâu. Ông nghe đầy lo lắng/

"Tôi không biết nhiều về con đường của chúng ta từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, như ông biết đấy, Gandalf," Aragorn trả lời. "Tất những mối nguy hiểm biết trước và không biết trước sẽ xuất hiện khi chúng ta tiếp tục. Nhưng chúng ta vẫn phải tiếp tục; việc trì hoãn trên những con đường núi này không hay chút nào. Không có đường hẻm núi băng tiếp về hướng na, cho đến khi đến được Đèo Rohan. Tôi không tin tưởng con đường này kể từ khi có tin tức của ông về Saruman. Ai biết là bây giờ những đăm lầy của những Chúa Ngựa đang ngã về phía nào?"

"Thật sự là không ai biết cả!" Gandalf nói. "Nhưng không còn con đường nào khác từ đường hẻm núi Caradhras: con đường đen tối và bí mật mà chúng ta đã nói đến."

"Nhưng chúng ta đừng nói lại về nó nữa! Tôi van ông đừng nói gì với những người khác, cho đến khi chắc chắn là không còn con đường nào khác."

"Chúng ta phải quyết định trước khi đi tiếp," Gandalf trả lời.

"Thế thì chúng ta hãy cân nhắc mọi chuyện trong tâm trí mình, trong khi những người khác nghỉ ngơi và ngủ." Aragorn nói.

Đến buổi chiều muộn, trong khi những người khác đã ăn xong bữa sáng, Gandalf và Aragorn đi cạnh nhau và nhìn về phía Caradhras. Sườn của nó bây giờ tối thẫm và tang thương, đỉnh có nó lẩn trong một đám mây xám. Frodo quan sát họ, tự hỏi không biết bây giờ cuộc trao đổi đã dẫn đến đâu. Khi họ trở lại với Đội Đồng Hành, Gandalf nói và ông biết rằng họ đã quyết định đương đầu với thời tiết và đường núi cao. Ông nhẹ nhõm. Ông không thể đoán được con đường đen tối và bí mật khác là gì, nhưng mỗi lần nhắc đến thì Aragorn có vẻ mất tinh thần, và Frodo lấy làm vui mừng rằng nó đã được bỏ mặc.

"Từ những dấu hiệu mà chúng ta thấy gần đây," Gandalf nói, "Ta sợ là Cồng Sừng Đỏ có thể đang bị canh chừng; và ta cũng nghi ngờ về thời tiết nữa. Tuyết đang đến. Chúng ta phải đi nhanh hết sức mình. Cho dù như thế đi nữa thì chúng ta phải cần hơn hai ngày đường trước khi có thể đến được đỉnh đèo. Chiều nay sẽ tối sớm. Chúng ta phải rời khỏi đây ngay khi các anh sẵn sàng."

"Nếu được thì tôi muốn thêm vào một lời khuyên," Boromir nói. "Tôi sinh ra dưới bóng của Rặng Núi Trắng và biết đôi chút về việc du hành trên những vùng cao. Chúng ta sẽ gặp giá lạnh khủng khiếp, nếu không tệ hơn nữa, trước khi chúng ta xuống được sườn bên kia. Điều này sẽ không giúp chúng ta giữ được điều bí mật là chúng ta sẽ bị công đến chết. Khi chúng ta rời khỏi đây, nơi chỉ có một vài cây cối và bụi rậm lơ thơ, mỗi chúng ta nên mang theo một bó củi, càng lớn càng tốt."

"Và Bill cũng có thể mang theo được khá nhiều, phải không cậu trai?" Sam nói. Con ngựa lùn nhìn anh với vẻ buồn rầu.

"Được lắm," Gandalf nói. "Nhưng chúng ta không được dùng đến củi - trừ phi phải lựa chọn giữa lửa và cái chết."

Đội Đồng Hành lại khởi hành và đi khá nhanh vào lúc đầu; nhưng rồi con đường của họ sớm trở nên dốc đứng rất khó đi. Nhiều chỗ trên con đường uốn lượn và dằng dặc này gần như biến mất, và bị chặn lại bởi những tảng đá rơi. Màn đêm càng làm gia tăng vẻ tối tăm u ám dưới những đám mây. Một cơn gió lạnh thổi cuộn lên từ những vách đá. Đến nửa đêm thì họ leo lên được lưng chừng rặng núi vĩ đại. Con đường hẹp lúc này đang lượn xuống dưới một bức vách đá thẳng dốc bên trái, phía trên những sườn vách khắc nghiệt của ngọn Caradhras cao ngất không thể thấy được trong bóng tối mờ mờ; phía bên phải là một cái vịnh tối tăm tại nơi vùng đất đột ngột sụp xuống thành một khe núi sâu thẳm thẳm. Họ miệt mài leo lên vách đá sắc nhọn và ngừng lại một lúc trên đỉnh của nó. Frodo cảm thấy có cái gì mềm mềm chạm vào mặt mình. Ông đưa tay ra và thấy một bông tuyết trắng đang tan ra trên tay áo.

Họ tiếp tục đi. Nhưng tuyết đang rơi xuống rất nhanh, lấp đầy cả không khí, và cuộn vào mắt Frodo. Bóng tối phủ xuống khiến cho hình dáng của Gandalf và Aragorn ngay trước ông một hai bước chân cũng trở nên khó mà thấy được.

"Tôi không thích chuyện này chút nào," Sam hỗn hển ngay sau lưng ông. "Vào một buổi sáng đẹp trời thì tuyết còn chấp nhận được, nhưng tôi thích ở trên một chiếc giường êm khi nó đang rơi. Ước gì cái đám tuyết này đến Hobbitton nhỉ! Những người ở đây sẽ thích chúng lắm." Những đợt tuyết nặng rất ít khi xuất hiện ở Quận, ngoài trừ trên những đồng cao ở phía Bắc, và chúng luôn coi là một sự kiện tốt lành và là một cơ hội để vui chơi. Không hobbit còn sống nào (ngoài Bilbo) còn nhớ đến Đợt Tuyết Mùa Đông 1311, khi mà những con sói trắng xâm nhập vào Quận trên dòng Sông Rượu Mạnh bị đóng băng.

Gandalf ngừng lại. Tuyết rơi dày trên mũ và vai ông; và nó đã gần như ngập đến mắt cá chân của ông.

"Đây chính là điều mà ta đang sợ," ông nói. "Anh nói sao đây, Aragorn?"

"Tôi cũng sợ điều này," Aragorn trả lời, "nhưng không bằng những điều khác. Tôi biết là tuyết có thể rơi, cho dù là nó ít khi rơi dày ở miền na, ngoài trừ trên những đỉnh núi cao. Nhưng chúng ta chưa lên cao đến thế; chúng ta vẫn còn ở rất thấp, trong khi những con đường thì luôn luôn lộ thiên vào mùa đông."

"Tôi không biết việc này có phải là một trù tính của Kẻ Thù hay không," Boromir nói. "Ở nơi tôi người ta nói rằng hắc có thể điều khiển được những cơn bão ở Rặng Núi Bóng Đêm đứng ngay trên biên giới của Mordor. Hắc có những quyền lực kỳ lạ và có nhiều đồng minh."

"Tay hắc hắc là phải rất dài," Gimli nói, "nếu hắc có thể đổ tuyết xuống từ phương Bắc để gây rắc rối cho chúng ta tại nơi đây, cách xa những ba trăm dặm."

"Tay hắc đang dài ra đấy," Gandalf nói.

Trong khi họ ngừng lại, gió đã lặng đi, và tuyết cũng rơi nhẹ hạt dần cho đến khi ngừng hẳn. Họ lại tiếp tục lên đường. Nhưng họ chưa đi được bao xa thì cơn bão lại nổi lên với một sự giận dữ mới mẻ. Gió rít lên và tuyết trở thành một cơn mưa băng nặng hạt. Boromir nhanh chóng thấy rằng khó mà đi tiếp được nữa. Các hobbit, gần như gập đôi người lại, vất vả đi dọc sau những người cao lớn phía trước, nhưng rõ ràng họ không thể đi xa hơn được nữa, nếu như tuyết vẫn rơi như vậy. Chân của Frodo nặng như đeo chì. Pippin lê bước đằng sau. Thậm chí Gimli, dù cứng cáp như bất kỳ người lùn nào, cũng bắt đầu cần nhà cần nhân khi lê bước đi.

Đội Đồng Hành chợt dừng lại, như thể họ vừa đạt được một thoả thuận mà không cần phải nói lời nào. Họ nghe những tiếng động kỳ quái vẳng lên từ vùng tối quanh mình. Có vẻ đó là một cái bầy của gió trên những khe và đường rãnh trên bức tường đá, nhưng tiếng âm thanh vẳng lên nghe như những tiếng khóc than rền rĩ, những tiếng cười tru lên đầy man dại. Đá bắt đầu rơi xuống bên sườn núi, rít lên trên đầu họ, hoặc va đập răng rắc trên con

đường phía sau họ. Cứ chốc chốc họ lại nghe thấy một tiếng động mạnh vô nghĩa, như thể một khối đá lớn đang lăn xuống từ vùng cao phía trên.

"Tối nay thì chúng ta không thể nào đi tiếp nữa," Boromir nói. "Cứ để ai gọi nó là gió cứ việc gọi; đó là những tiếng vẳng vọng trong không trung; và những hòn đá này rõ là đang nhắm về phía chúng ta."

"Tôi gọi nó là gió," Aragorn nói. "Nhưng điều này không làm điều cho ông nói trở nên không đúng. Có nhiều sinh vật ma quái và ko thân thiện trên thế giới này chẳng ưa thích gì những sinh vật đi trên hai chân, nhưng chúng không phải đồng bọn của Sauron, mà chúng có những mục đích riêng. Một số sinh vật đó còn tồn tại trên thế giới lâu hơn cả hẳn nữa."

"Caradhras được gọi là Độc Ác, và nó đã cái tên xấu xa này" Gimli nói, "từ nhiều năm trước, khi những lời đồn về Sauron vẫn còn chưa đến được những vùng đất này."

"Vấn đề ai là kẻ thù vào lúc này không quan trọng, nếu như chúng ta không thể chống lại sự tấn công của chúng;" Gandalf nói.

"Nhưng chúng ta có thể làm gì đây?" Pippin đau khổ nói. Ông đang lả trên Merry và Frodo, và ông đang run cầm cập.

"Hoặc là dừng lại ở đây, hoặc là quay lui," Gandalf nói. "Đi nữa không có ích lợi gì. Nếu như ta nhớ đúng, thì chỉ cần đi lên cao chút nữa, thì con đường này sẽ dẫn ra khỏi cách đá và đâm vào một cái một vùng lõm hẹp và rộng ở dưới đáy một vách đứng dài. Ở đấy chúng ta sẽ không có gì che chắn khỏi tuyết hay đá - hay bất kỳ cái gì khác cả."

"Và việc quay lui cũng không hứa hẹn tốt lành gì khi bão vẫn còn đang nổi," Aragorn nói. "Chúng ta sẽ chẳng tới được nơi nào trên con đường này có được một mái che hơn là cái bức vách mà chúng ta đang ở bên dưới nó vào lúc này."

"Mái che!" Sam lầm bầm. "Nếu như đây được gọi là một cái mái che, thì một bức tường và không có mái đủ làm một căn nhà rồi."

Lúc này Đội Đồng Hành đã cố tập trung lại gần bên vách đá. Nó hướng mặt về phía nam, và nó hơi nghiêng đi một chút ở gần đáy, nên họ hy vọng là nó sẽ phần nào bảo vệ được họ trước những cơn gió bắc và những hòn đá rơi. Nhưng những cơn gió xoáy đang cuộn quanh họ từ khắp mọi hướng, và tuyết đổ xuống từ những đám mây dày đang không ngớt kéo lại.

Họ tụm lại với nhau, dựa lưng vào vách tường. Con ngựa lùn Bill kiên nhẫn đứng ủ rũ trước mặt các hobbit, che chắn được cho họ một chút, nhưng rồi tuyết rơi dày trên khuỷu chân của nó và dâng cao dần. Nếu như không có những người bạn đồng hành cao lớn hơn thì các hobbit sẽ sớm bị chôn vùi hoàn toàn.

Một cơn buồn ngủ khủng khiếp đổ xuống Frodo; bản thân ông cảm thấy mình đang nhanh chóng chìm vào một giấc mơ ấm áp và mịt mù. Ông nghĩ đến một ngọn lửa đang sưởi ấm những ngón chân của mình, và ông nghe thấy giọng của Bilbo đang vọng khỏi vùng tối ở phía kia lò sưởi. Bác không nghĩ nhiều đến cuốn nhật ký của cháu, ông nói. Cháu không cần phải trở lại để báo về những cơn bão tuyết vào ngày mười hai tháng Giêng!

Nhưng cháu muốn ngủ, bác Bilbo ạ, Frodo cố gắng trả lời, khi ông thấy mình đang chìm dần, và ông vất vả để cố mà tỉnh dậy. Boromir đang nâng ông lên khỏi mặt đất đã ngập tuyết đến tận cổ.

"Việc này sẽ dẫn đến cái chết, Gandalf ạ," Boromir nói. "Ngồi ở đây cho đến khi tuyết ngập quá đầu chúng ta sẽ chẳng được tích sự gì. Chúng ta phải làm gì đó để tự cứu mình."

"Đưa cho họ cái này," Gandalf nói, lục túi và lấy ra một túi da, "Mỗi người một hộp -từng người trong tất cả chúng ta. Nó rất quý giá. Nó là miruvor, một món thuốc kích thích của Imladris. Elves đưa nó cho ta lúc chúng ta khởi hành. Phát nó đi."

Ngay khi Frodo vừa nuốt được một hộp cái thứ chất lỏng ấm và thơm ngát này, ông cảm thấy một sức mạnh mới dâng lên trong tim, và tình trạng lơ mơ nặng nề rời khỏi chân tay ông. Những người khác cũng tỉnh lại và cảm thấy một niềm hy vọng và sinh lực mới bùng lên. Nhưng tuyết vẫn không giảm. Nó cuộn quanh họ mỗi lúc một dày, và gió thổi mạnh hơn. "Thế nếu giờ ta đốt lửa thì sao?" Boromir chột hỏi. "Bây giờ thì hình như ta phải lựa chọn giữa lửa và cái chết rồi, Gandalf ạ. Chắc chắn là chúng ta sẽ được che giấu khỏi những đôi mắt không thân thiện khi mà tuyết phủ kín chúng ta, nhưng điều này sẽ không giúp được gì cho chúng ta cả."

"Anh cứ nhóm lên một đống lửa, nếu anh có thể," Gandalf trả lời. "Nếu như có những kẻ quan sát nào có thể chịu đựng nổi cơn bão này, thì họ chắc chắn có thể thấy chúng ta, dù có lửa hay không."

Thế nhưng cho dù họ đã mang theo củi và đồ nhóm lửa theo lời khuyên của Boromir, thì những kỹ năng nhen lửa của người Elves hay thậm chí là của Người Lùn cũng không thể nào giữ được lửa giữa cơn gió lốc xoáy hoặc nhen nó lên trên những món nhiên liệu ẩm ướt. Cuối cùng thì Gandalf miễn cưỡng giúp họ một tay. Ông nhặt lên một bó củi và giơ lên cao một lúc, rồi với một câu mệnh lệnh, naur an endraith ammen! ông thọc đầu cây quyền trượng của mình vào giữa chúng. Ngay tức khắc một ngọn lửa xanh và lục bắn phụt ra, rồi đám củi bùng lửa và bốc khói phù phù.

"Nếu như có ai đó đang quan sát, thì ít nhất ta đã ra mặt với họ," ông nói. "Những dấu hiệu của việc Gandalf đang ở đây đã được ta viết lên và tất cả mọi ai từ Rivendell cho đến ngưỡng Anduin đều có thể đọc được nó."

Nhưng Đội Đồng Hành không còn quan tâm gì đến những kẻ quan sát hay những đôi mắt không thân thiện nữa. Tim họ bùng lên khi lại thấy ánh sáng lửa hồng. Củi cháy rít rít, và cho dù tuyết rít lên quanh nó, và một vũng tuyết tan đang lan ra dưới chân họ, họ vẫn vui vẻ hơ tay mình lên lửa. Họ đứng đậy, tạo thành một vòng tròn như thể đang nhảy múa và thổi lửa. Một luồng sáng đỏ soi sáng những khuôn mặt mệt mỏi và lo lắng của họ; và màn đêm phía sau họ trông giống như một bức tường.

Nhưng củi cháy rất nhanh, và tuyết vẫn cứ tiếp tục rơi.

Lửa tàn dần, và bó củi cuối cùng đã được ném vào ngọn lửa.

"Đêm đang tàn dần," Aragorn nói. "Bình minh không còn xa nữa."

"Nếu như có được một bình minh nào có thể xuyên qua được những đám mây này," Gimli nói.

Boromir bước ra khỏi vòng tròn và nhìn chăm chăm vào màn đen. Frodo mệt mỏi nhìn vào những đóm le lói lụi tàn vẫn còn toả trắng một lúc trong ngọn lửa đang tàn dần; nhưng rồi ông không còn thấy gì về dấu hiệu của chúng nữa. Rồi thành linh cơn buồn ngủ lại bao phủ quanh ông, ông nhận ra rằng gió thật sự đang lặng dần, và những bông tuyết càng lúc càng lớn và thur hơn. Một thứ ánh sáng lờ mờ đang rất chậm chạp dần toả ra. Cuối cùng thì tuyết ngừng hẳn.

Khi ánh sáng trở nên mạnh hơn thì nó soi rõ cả một thế giới im lặng chết chóc. Bên dưới họ là những cái gò trắng, những mái vòm và những vực sâu không hình dạng cùng biến mất bên dưới con đường mà họ đang đi; nhưng độ sâu của chúng bị che giấu trong những đám mây khổng lồ nặng nề đang đe dọa phủ tuyết.

Gimli nhìn lên và lắc đầu. "Caradhras không tha thứ cho chúng ta," ông nói. "Nó sẽ tiếp tục ném tuyết xuống chúng ta, nếu chúng ta tiếp tục đi. Chúng ta quay xuống trở lại càng sớm càng tốt."

Tất cả đều đồng ý điều này, nhưng việc rút lui của họ rất khó khăn. Việc này rõ là bất khả. Chỉ cách khỏi đám tàn tro của ngọn lửa, tuyết đã phủ dày đến vài foot, cao hơn đầu của các hobbit; gió đã cào xói và vun nó thành một dòng chảy lớn hướng về vách đá.

"Nếu Gandalf đi trước chúng ta với một ngọn lửa sáng, ông ấy có thể làm tuyết tan chảy tạo thành một con đường cho chúng ta," Legolas nói. Cơn bão không làm cho chàng quá lo lắng, và chàng là người duy nhất trong Đội Đồng Hành vẫn còn tỉnh trí.

"Nếu những người Elves có thể bay qua những đỉnh núi, họ có thể đem Mặt Trời về để cứu chúng ta," Gandalf trả lời. "Nhưng ta cần có cái gì đó để đốt. Ta không thể đốt tuyết được."

"Được," Boromir nói, "nếu như những cái đầu đã thất bại, thì những thân mình phải làm việc thôi, ở xứ tôi người ta nói như vậy. Người mạnh nhất trong số chúng ta phải tìm một con đường. Xem nào! Cho dù tất cả mọi nơi đã phủ đầy tuyết, những con đường chúng ta ấy, khi chúng ta đi lên, về hướng những vách đá ở đằng xa kia. Đó là điểm đầu tiên mà tuyết bắt đầu đè nặng xuống chúng ta. Nếu chúng ta có thể đến được điểm đó, thì có thể mọi việc sẽ dễ hơn. Nó không xa quá hai trăm thước đâu, tôi đoán vậy."

"Vậy chúng ta hãy mở đường đến đó, anh và tôi!" Aragorn nói.

Aragorn là người cao nhất trong Đội Đồng Hành, nhưng Boromir, chẳng kém mấy ông về chiều cao, lại vạm vỡ và nặng cân hơn. Ông mở đường, và Aragorn đi sau. Họ chậm chạp tiến bước, và nhanh chóng mệt lử. Ở một số chỗ tuyết mọc cao đến tận ngực, và Boromir thường phải bơi hoặc đào bới bằng đôi tay lực lưỡng của ông hơn là đi bộ.

Legolas quan sát họ một lúc với nụ cười trên môi, rồi chàng quay về phía những người khác. "Người mạnh nhất phải mở đường ư? Nhưng tôi cho rằng thế này: cứ để người thợ cày cày bừa, nhưng hãy chọn một con rái cá để bơi, và để chạy nhẹ nhàng trên cỏ, trên lá và trên tuyết - thì hãy chọn một người Elf."

Chàng nói thế và nhẹ nhàng tiến tới, và Frodo như chợt nhận ra lần đầu tiên, cho dù ông đã biết điều này từ lâu, rằng người Elf này không mang giày ống, mà chỉ mang một đôi giày nhẹ, như chàng vẫn luôn luôn làm như thế, và bước chân của chàng in dấu rất ít trên tuyết trắng.

"Tạm biệt!" chàng nói với Gandalf. "Tôi đi tìm Mặt Trời đây!" Rồi chàng chạy vụt đi, nhẹ nhàng như thể đang chạy trên cát cứng, và chàng nhanh chóng vượt qua những người đang lao động vất vả kia, chàng vẫy tay khi vượt qua họ, chạy vụt ra xa dầm và biến mất quanh những những ngã rẽ đá.

Những người khác ngồi lại bên nhau chờ đợi, quan sát cho đến khi Boromir và Aragorn thu nhỏ lại dần như những đốm đen trên nền trắng. Cuối cùng rồi họ cũng biến khỏi tầm mắt. Thời gian trôi đi. Mây dày dần, và lúc này vài bông tuyết đã lại rơi xuống.

Khoảng một giờ đã trôi qua, cho dù nó có vẻ như lâu hơn nhiều, và cuối cùng họ thấy Legolas trở lại. Cùng lúc đó Boromir và Aragorn cũng xuất hiện ở ngã rẽ xa đằng sau chàng, và đang miệt mài leo lên vách đá.

"Ồ," Legolas kêu lên khi chàng chạy đến, "tôi không mang Mặt Trời về. Nó đang ở những cánh đồng xanh ở phía Nam, và một ít vòng tuyết trên ngọn đồi Sừng Đỏ sẽ không ảnh hưởng gì nhiều đến nó. Nhưng tôi mang về đây một tia hy vọng cho những ai tuyệt vọng vì phải đi bộ. Có một luồng tuyết được tạo ra bởi cơn gió mạnh nhất, và Những Con Người Mạnh Mẽ của chúng ta gần như bị chôn vùi trong đó. Họ đã tuyệt vọng, cho đến khi tôi quay lại và nói với họ rằng luồng tuyết ấy chẳng rộng hơn mấy so với một bức tường. Ở phía bên kia tuyết thành hình giảm đi, và ở phía xa hơn nữa thì nó chẳng khác gì một tấm khăn trải giường trắng êm ái phủ lên những ngón chân hobbit."

"A, đúng như tôi đã nói," Gimli cầu nhàu. "Đó không phải là một cơn bão thường. Đó là một trò của Caradhras. Nó không thích người Elves và Người Lùn, và nó đã xua làn gió đó xuống để ngăn không cho chúng ta trốn thoát."

"Nhưng vui thay rằng Caradhras của ông quên rằng bên ông còn có con người," Boromir nói, ông vừa hiện ra trở lại. "Và là những người Con Người gan dạ nữa, nếu như tôi có thể nói thế; cho dù những người nhẹ nhàng hơn với những cái mai có thể phục vụ ông tốt hơn. Chúng ta đã vạch một con đường qua luồng gió, và tất cả những ai ở đây không thể chạy nhẹ nhàng những người Elves nên biết ơn về điều đó."

"Nhưng làm sao mà chúng ta xuống đó, thậm chí nếu như ông đã cắt ngang được luồng gió?" Pippin nói lên suy nghĩ của tất cả các hobbit.

"Hãy hy vọng!" Boromir nói. "Tôi rất mệt, nhưng tôi vẫn còn sức lực, và Aragorn cũng vậy. Chúng tôi sẽ mang những người nhỏ này đi. Những người khác thì chắc chắn có thể lê bước trên con đường phía sau chúng tôi. Đi nào, thưa Thầy Peregrin! Tôi sẽ bắt đầu với ngài."

Ông nâng người hobbit lên. "Bám vào lưng tôi! Tôi sẽ cần dùng đến tay mình," ông nói và bước về phía trước. Aragorn cũng theo Merry đi phía sau. Pippin sững sốt trước sức mạnh của ông, quan sát con đường mà ông đã mở ra với không gì khác hơn ngoài những cánh tay

lực lưỡng của mình. Thậm chí ngay vào lúc này, khi đang ngập trong tuyết, ông vẫn khơi rông một lối mòn cho những người khác đi theo, tuyết rã ra khi ông bước đi.

Cuối cùng họ đến dòng tuyết. Nó chảy băng ngang con đường núi như một bức tường dốc đột ngột mọc ra, và đỉnh của nó, sắc cạnh như để được gọt bằng dao, dốc lên cao gấp đôi chiều cao của Boromir từ phía sau, nhưng một con đường đã được đào ra giữa nó, vòng lên và hạ xuống như một chiếc cầu. Merry và Pippin được đặt xuống ở phía bên kia, và họ cùng với Legolas ngồi nghỉ trong khi đợi Đội Đồng Hành đến.

Sau một lúc Boromir quay lại để cõng Sam đi. Ở đằng sau lối mòn hẹp nhưng lúc này đã dễ đi là Gandalf, dẫn theo Bill với Gimli vất vẻo giữa đám hành lý. Đi cuối cùng là Aragorn cõng theo Frodo. Họ băng qua lối mòn, nhưng Frodo khó mà cảm thấy được nền đất khi mà những hòn đá đang ì ảm lặn xuống trượt đi trên tuyết. Tuyết té ra khiến Đội Đồng Hành rất khó quan sát được chung quanh khi họ nép quanh vách đá, và khi mọi thứ đã rõ trở lại thì họ thấy con đường đã bị chặn lại từ phía sau.

"Đủ rồi, đủ rồi!" Gimli kêu lên. "Chúng ta nên khởi hành càng nhanh càng tốt!" Và thật sự dường như đó là đòn cuối cùng mà ngọn núi hiểm độc đang tung ra, như thể Caradhras đã hài lòng và cho rằng những kẻ xâm nhập đã bị đánh bại và sẽ không dám quay lại. Mối đe dọa của tuyết đã hết; mây bắt đầu tan đi và ánh sáng lại trải rộng.

Đúng như Legolas đã thuật lại, họ thấy rằng tuyết bắt đầu nông dần khi họ đi xuống, đến nỗi thậm chí các hobbit cũng đã có thể tự đi. Rồi họ lại sớm đứng trên một mặt thềm bằng phẳng trên đỉnh của một vách dốc nơi họ đã cảm thấy được những bông tuyết đầu tiên vào đêm trước.

Lúc này đã sáng hẳn. Họ nhìn về những vùng đất thấp hơn ở phía tây từ trên cao. Vùng đất hỗn độn xa xa nằm dưới chân núi chính là cái thung lũng mà họ đã bắt đầu leo vào đường đèo.

Chân Frodo đau nhức. Ông lạnh đến tận xương và đói ngấu; đầu ông ong ong khi ông nghĩ đến chặng đường đau khổ dài dằng dặc dẫn xuống đồi. Những đốm đen loé lên trước mắt ông. Ông dụi mắt, nhưng những đốm đen vẫn còn đó. Ở xa xa phía dưới ông, nhưng vẫn còn cao hơn những chân đồi thấp phía dưới, những đốm đen đang lượn quanh không khí.

"Lại những con chim!" Aragorn nói, chỉ xuống.

"Bây giờ thì không thể làm gì được," Gandalf nói. "Cho dù chúng là tốt hay xấu, hay không liên quan gì đến chúng ta, thì chúng ta cũng phải đi xuống ngay. Chúng ta sẽ không đợi ở lưng chừng Caradhras cho một đêm khác!"

Một cơn gió lạnh thổi thốc xuống phía sau họ, khi họ quay lưng về phía Cổng Sừng Đỏ, và một nhọc lê bước xuống. Caradhras đã đánh bại họ.

CUỘC HÀNH TRÌNH TRONG ĐÊM TỐI

Khi họ ngừng lại nghỉ đêm thì trời đã ngã về chiều, ánh sáng đang tàn đi rất nhanh. Họ đã rất mệt. Rặng núi đang bị che phủ bởi một vùng tối dày, và gió đang thổi lạnh căm căm. Gandalf đã dự trữ cho mỗi người trong bọn họ một miếng bánh vùng Rivendell. Khi họ đã ăn được một chút thì ông yêu cầu triệu tập một cuộc họp.

"Tất nhiên là chúng ta không thể tiếp tục đi tiếp trong đêm nay," ông nói. "Cuộc tấn công trên Cổng Sừng Đỏ đã khiến chúng ta mỏi mệt, và chúng ta phải nghỉ ở đây một lúc."

"Và rồi chúng ta sẽ đi đâu?" Frodo hỏi.

"Cuộc hành trình và đích đến của chúng ta đang đợi phía trước chúng ta," Gandalf trả lời.

"Chúng ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục đi, hoặc trở về Rivendell."

Khuôn mặt Pippin sáng rực lên thấy rõ khi nghe đến việc trở về Rivendell; Merry và Sam nhìn lên rạng ngời hy vọng. Nhưng Aragorn và Boromir không tỏ ra một dấu hiệu gì. Frodo có vẻ lúng túng.

"Tôi ước gì được trở về đây," ông nói. "Nhưng làm sao để tôi trở về đó mà không hổ thẹn - trừ phi thật sự không còn con đường nào khác, và chúng ta đã thật sự bị đánh bại?"

"Cậu nói đúng, Frodo ạ," Gaffer nói: "quay về đây tức là thừa nhận sự thất bại của chúng ta và đối mặt với những thất bại còn hơn thế nữa sẽ đến. Nếu lúc này chúng ta quay trở lại, thì chiếc Nhẫn sẽ phải ở lại đây: chúng ta sẽ không thể nào khởi hành lại được nữa. Và rồi sớm hay muộn gì thì Rivendell sẽ bị bao vây, và rồi sau một thời gian ngắn ngủi và khắc nghiệt nó sẽ bị phá hủy. Vòng Tròn Hồn Ma là những kẻ thù khủng khiếp, nhưng chúng chỉ là những bóng đen; song chúng sẽ có được quyền lực và sự kinh hoàng nếu như Chiếc Nhẫn Điều Khiển lại lọt vào tay chủ nhân của chúng."

"Thế thì chúng ta phải tiếp tục đi, nếu như có thể," Frodo nói và thở dài. Sam lại chìm đắm trong u ám.

"Có một cách mà chúng ta có thể cố gắng," Gandalf nói. "Ta đã nghĩ đến điều này ngay từ lúc bắt đầu, vào lần đầu tiên ta suy tư về chuyến đi này, và chúng ta nên thử nó. Nhưng đó không phải là một cách dễ dàng, và trước đây ta đã không nói với Hội Đồng về nó. Aragorn phản đối cách này, cho đến khi ít nhất chúng ta đã thử băng qua rặng núi."

"Nếu như có một con đường khác còn ghê gớm hơn Cổng Sừng Đỏ, thì hẳn đó là một con đường ma quỷ," Merry nói. "Nhưng ông nên nói với bọn cháu về nó, để cho chúng cháu cũng được biết đến điều tệ hại nhất là gì."

"Con đường mà ta nói đến dẫn về phía Rặng Mỏ Moria," Gandalf nói.

Chỉ có Gimli ngẩng đầu lên; và một đốm lửa âm ỉ bùng lên trong mắt ông. Tất cả những người khác đều run sợ khi nghe đến cái tên này. Thậm chí đối với cả các hobbit thì đó là cũng là một truyền thuyết đáng sợ một cách mơ hồ"

"Con đường này có thể dẫn đến Moria, nhưng làm sao mà chúng ta biết được là nó sẽ xuyên qua Moria?" Aragorn u ám nói.

"Đó là một cái tên báo điềm xấu," Boromir nói, "Tôi cũng không thấy cần phải qua đó. Nếu như chúng ta không thể băng qua rặng núi, thì hãy đi về hướng nam, cho đến khi chúng ta đến được Đèo Rohan, nơi có những con người thân thiện với người của tôi, đi theo con đường mà tôi đã đi theo từ con đường ở đây. Hoặc là chúng ta có thể bỏ qua và băng qua Isen để đi vào Langstrand và Lebennin, và rồi sẽ đến Gondor từ những vùng đất ven biển."

"Mọi thứ đã thay đổi kể từ khi anh đến phương bắc, Boromir ạ," Gandalf trả lời. "Anh không nghe thấy những gì ta đã nói với anh về Saruman sao? Ta có việc riêng cần phải giải quyết với hắn ta trước khi mọi thứ chấm dứt. Nhưng chiếc Nhẫn không được ở gần Isengard, nếu như việc này có thể ngăn chặn được bởi bất kỳ cách thức nào. Đèo Rohan đã đóng lại đối với chúng ta khi chúng ta đi với Người Mang Nhẫn."

"Với con đường dài hơn thì chúng ta không có đủ thời gian. Chúng ta có thể phải mất một năm để đi theo con đường này, và chúng ta sẽ băng qua nhiều vùng đất trống rỗng và không có chỗ ẩn náu. Những nơi như vậy hẳn nhiên là không hề an toàn. Những đôi mắt cảnh giác của cả Saruman và Kẻ Thù luôn trông chừng những nơi ấy. Khi anh đi về phía bắc, Boromir ạ, anh đã lọt vào tầm mắt của Kẻ Thù. Lúc ấy anh chỉ là một kẻ du hành lạc lối và chuyện đó không làm hắn quan tâm lắm: tâm trí hắn đang bận rộn với việc theo đuổi Chiếc Nhẫn. Nhưng lúc này khi anh trở về khi thành đã là một thành viên của Đội Đồng Hành của Chiếc Nhẫn, và khi anh vẫn còn đi cùng với chúng tôi thì anh vẫn còn gặp nguy hiểm. Mỗi nguy hiểm sẽ gia tăng trong mỗi chặng đường chúng ta đi về nam dưới bầu trời quang đãng."

"Ta sợ là chuyến hành trình của chúng ta trở nên tuyệt vọng nhiều hơn khi chúng cố gắng mở đường qua núi. Lúc này ta thấy còn khá ít hy vọng nếu chúng ta không sớm biến mất khỏi tầm nhìn một thời gian, và che giấu những dấu vết của mình. Do đó ta khuyên rằng chúng ta không nên vượt trên rặng núi, hoặc vòng qua nó, và nên đi phía dưới chúng. Dù sao đó cũng là con đường mà Kẻ Thù ít chờ đợi chúng ta sẽ dùng đến nhất."

"Chúng ta không biết hắn đang chờ đợi cái gì," Boromir nói, "Hắn có thể quan sát tất cả các con đường, có thể đúng và có thể sai. Trong trường hợp đó thì việc đi vào Moria sẽ là đi thẳng vào bẫy, và cách đó cũng chẳng khác hơn việc đến gõ những cánh cổng ở Ngọn Tháp Hắc Ám. Moria là một cái tên đen tối."

"Khi anh so sánh Moria với pháo đài của Sauron thì anh đang nói những việc mà anh không hề biết," Gandalf nói. "Ta là người duy nhất trong số các anh đã từng ở trong những hầm ngục của Chúa Tể Hắc Ám, và chỉ mới ở trong những nơi cũ hơn và bé hơn ở Dol Guldur. Những ai đã băng qua những cánh cổng ở Barad-dyr đều không hề trở lại. Nhưng ta sẽ không dẫn các anh vào Moria nếu như không có hy vọng gì là sẽ thoát ra được. Nếu như có bọn Orc ở đấy, thì đó sẽ là một điều tồi tệ đối với chúng ta, đúng thế. Những phần lớn bọn Orc ở Rặng Núi Sương Mù đã tan rã hoặc bị tiêu diệt trong Trận Chiến Năm Lực Lượng. Những con Đại Bàng đã báo rằng bọn Orc đã tập hợp lại từ phương xa; nhưng vẫn còn một niềm hy vọng rằng Moria vẫn còn được tự do."

"Thậm chí vẫn còn một cơ hội rằng những Người Lùn vẫn còn ở lại đây, và có thể sẽ lại tìm thấy Balin con trai của Fundin trong một căn phòng sâu thẳm nào đó của ông cha ông ta. Tuy nhiên để biết được điều đó, chúng ta phải lựa con đường để bước chân lên!"

"Tôi sẽ bước chân trên con đường ấy với ông, Gandalf!" Gimli nói. "Tôi sẽ đi và nhìn ngắm những căn phòng của Durun, bất kể những gì có thể đợi ở đây - nếu như ông có thể tìm những cánh cửa đã được đóng lại."

"Tốt lắm, Gimli!" Gandalf nói. "Anh đã làm ta thêm vững tin. Chúng ta sẽ cùng tìm những cánh cửa bí mật cùng nhau. Và chúng ta sẽ vượt qua. Trong những tàn tích của những Người Lùn, một cái đầu người lùn sẽ khó mà bị lạc lối hơn những người Elves hay Con Người hay Hobbit. Nhưng đây không phải là lần đầu tiên ta đến Moria. Ta đã ở đây một thời gian dài để tìm kiếm Thrbin con trai của Thrur khi anh ta mất tích. Ta đã băng qua đây, và ta đã sống sót trở ra!"

"Tôi cũng đã từng băng qua Cánh Cổng Dimrill," Aragorn lặng lẽ nói; "nhưng cho dù tôi cũng đã thoát ra được, thì ký ức về nó vẫn vô cùng kinh khiếp. Tôi không muốn đi vào Moria lần thứ hai."

"Và tôi không muốn đi vào đó thậm chí là chỉ một lần." Pippin nói.

"Tôi cũng vậy," Sam lầm bầm.

"Tất nhiên là không!" Gandalf nói. "Ai mà muốn việc đấy? Nhưng câu hỏi là: ai sẽ theo ta, nếu như ta dẫn các anh đến đấy?"

"Tôi sẽ đi," Gimli hăng hái nói.

"Tôi sẽ đi," Aragorn nặng nề nói. "Ông đã theo sự dẫn đường của tôi để gần như là đến một thảm họa giữa tuyết trắng bao lan, và chẳng hề có một lời khiển trách nào. Bây giờ thì tôi sẽ theo sự dẫn đường của ông - nếu như sự cảnh báo sau cùng này chẳng làm ông đổi ý. Không phải tôi nghĩ về chiếc Nhẫn, hay bất kỳ ai khác trong chúng ta, mà là nghĩ về ông, Gandalf ạ. Và tôi nói với ông: nếu như ông băng qua những cánh cửa của Moria, hãy luôn cảnh giác!"

"Tôi sẽ không đi," Boromir nói; "trừ phi toàn thể đội đồng hành đều biểu quyết chống lại tôi. Legolas và những người nhỏ bé kia nói gì? Tiếng nói của Người Mang Nhẫn hẳn nhiên là đáng nghe chứ?"

"Tôi không muốn đi đến Moria," Legolas nói.

Những hobbit không nói gì. Sam nhìn Frodo. Cuối cùng Frodo lên tiếng. "Tôi không muốn đi," ông nói, "nhưng tôi cũng không muốn từ chối lời khuyên của ông Gandalf. Tôi mong mọi người khoan biểu quyết, cho đến khi chúng ta đã có một giấc ngủ với nó. Ông Gandalf sẽ có được những lời biểu quyết dễ chịu hơn trong ánh sáng ban ngày hơn là trong cái giá lạnh u ám này. Gió tru ghê quá!"

Tất cả đều chìm vào những suy nghĩ lặng lẽ sau những lời này. Họ nghe thấy tiếng gió rít lên dọc theo những vách đá và hàng cây, tiếng gió tru rền rĩ quanh họ trong khoảng không trống vắng của đêm đen.

Thình lình Aragorn bật dậy. "Gió tru ghê quá!" ông kêu lên. "Đó là tiếng tru của sói. Bọn Warg đang đến từ phía tây của Rặng Núi!"

"Vậy thì chúng ta cần phải đợi đến buổi sáng chẵn?" Gandalf nói. "Như ta đã nói, cuộc săn đuổi đang diễn ra! Thậm chí nếu chúng ta sống được để thấy bình minh, thì lúc này ai muốn đi về phương nam với bọn sói hoang bám theo dấu vết của mình?"

"Moria còn bao xa?" Boromir hỏi.

"Nó nằm ở cửa tây nam của Caradhras, khoảng mười lăm dặm theo đường quạ bay, và khoảng hai mươi dặm theo đường sói chạy," Gandalf cứng rắn trả lời.

"Thế thì chúng ta hãy khởi hành càng sớm càng tốt vào ngày mai nếu như chúng ta có thể," Boromir nói, "Bọn sói nghe tệ hơn bọn orc đáng sợ kia."

"Đúng vậy!" Aragorn nói, khẽ tháo thanh gươm trong vỏ, "Nhưng nơi nào có warg tru, nơi đó có orc hú."

"Ta nghĩ là ta nên làm theo lời khuyên của ông Elrond," Pippin thì thầm với Sam. "Ta không thích những chuyện này. Ta không có đủ dòng máu của Bandobras Bò Rống: tiếng sói tru là máu ta đông lại. Ta nhớ là mình chưa bao giờ cảm thấy khốn khổ như thế này."

"Tim tôi đã tụt xuống đến tận ngón chân rồi, thưa ngài Pippin," Sam nói. "Nhưng chúng ta vẫn chưa bị ăn thịt, và vẫn còn một số người khỏe mạnh đi cùng chúng ta. Cho dù trong đầu của ông Gandalf có chứa cái gì đi nữa, tôi vẫn đánh cá rằng nó không phải là một cái dạ dày của sói."

Để bảo vệ mình trong đêm, Đội Đồng Hành leo lên đỉnh của một ngọn đồi nhỏ mà họ đang nằm dưới mái che của nó. Đỉnh của nó đầy những cây già chằng chịt, một vòng đá nằm bên chúng. Họ nhóm lên một đống lửa giữa những thứ đó, vì giữa bóng tối lạng lẽ này thì không có hy vọng gì làm lạc dấu vết của họ khỏi những bầy săn đuổi.

Họ ngồi vòng quanh đống lửa, và những ai không phải trong phiên gác bắt đầu gà gật. Con ngựa lùn Bill tội nghiệp run rẩy và toát đầy mồ hôi tại nơi nó đứng. Tiếng tru của bầy sói lúc này đã gần chung quanh họ, có lúc gần hơn và có lúc xa khuất. Trong sự chết chóc của đêm đen nhiều đôi mắt sáng rực đang nhìn lên bờ đồi. Một số gần như đã lên tới vòng đá. Và một bóng sói khổng lồ đen ngòm sừng lại hiện ra giữa khoảng trống của cái vòng, nhìn chăm chăm về phía họ. Nó cất lên một tiếng tru run rẩy, như thể nó là đầu đàn đang triệu tập bầy của mình để tấn công.

Gandalf đứng lên và bước tới, nâng cây quyền trượng lên. "Hãy nghe đây, Chó Săn Của Sauron!" ông kêu lên. "Gandalf đang ở đây. Hãy rút đi, nếu bọn mi còn muốn giữ bộ da hôi thối của mình! Ta sẽ làm bầy quẫn lại từ đuôi đến tận chóp mũi, nếu bọn mi đi vào vòng đá này."

Con sói gầm gừ và nhảy vọt về phía họ. Ngay lúc đó một tiếng tách vang lên. Legolas vừa buông cung. Một tiếng thét ghê gớm vang lên, và cái bóng đang phóng tới ngã ụch trên nền đất; mũi tên của người elf đã xuyên qua cổ họng của nó. Những đôi mắt đang quan sát chợt biến đi. Gandalf và Aragorn bước đến, nhưng ngọn đồi đã vắng lặng; bầy săn đuổi đã biến

đi. Đối diện với họ chỉ có màn đêm đang lặng dần, và không còn tiếng tru nào vang lên trong tiếng gió vi vu.

Đêm đã khuya, và ánh trăng đang toả dần từ phía tây, toả sáng chập chờn và những đám mây. Thành linh Frodo ngủ thiếp đi. Bất thành linh một đợt sói tru khủng khiếp bùng ra hoang dại quanh khu trại. Một số lượng lớn Warg đã lặng lẽ tập hợp lại và bây giờ đang tấn công họ từ khắp mọi hướng cùng lúc.

"Hãy ném thêm chất cháy vào lửa!" Gandalf kêu lên với các hobbit. "Tuốt gươm ra, và đứng xoay lưng vào nhau!"

Trong luồng sáng loé lên khi những thanh gươm mới tuốt ra, Frodo nhìn thấy nhiều bóng xám đang nhảy vọt lên trên vòng đá. Nhiều bóng khác đang phóng theo. Aragorn vừa thọc mạnh thanh gươm vào cổ họng của một con sói khổng lồ dẫn đầu; với một nhát chém mạnh mẽ, Boromir vừa chém bay đầu một con khác. Bên cạnh họ, Gimli đứng dạng đôi chân mạnh mẽ của mình ra, cầm chặt cây rìu người lùn của mình. Cây cung của Legolas đang cất tiếng.

Trong ánh lửa bập bùng Gandalf có vẻ như chột lớn lên bất thành linh: ông đứng dậy, với một dáng vẻ đe dọa khủng khiếp như một tượng đài của một vị vua cổ xưa bằng đá đặt trên một ngọn đồi. Khẽ khom xuống như một đám mây, ông nâng lên một cành lửa và bước đến đón đầu bọn sói. Chúng lùi lại trước mặt ông. Ông tung cái cành lửa lấp lánh và không trung. Nó toả ra những luồng sáng trắng đột ngột như những ánh chớp; và giọng ông vang rền tiếng sấm.

`Naur an edraith ammen! Naur dan i ngaurhoth! ông kêu lên.

Một tiếng gầm và rống rắc vang lên, và cái cây phía trên ông bùng ra thành một cái lá và toả ra những ánh lửa lấp lánh. Ngọn lửa lan từ đỉnh cây này sang đỉnh cây khác. Cả ngọn đồi bây giờ phủ đầy những ánh lửa lấp lánh. Những thanh gươm và con dao của những người phòng thủ sáng lên lấp lánh. Mũi tên cuối cùng của Legolas ngời lên trong không khí khi nó bay vọt đi, và cắm phập rừng rục vào tim của con sói thủ lĩnh khổng lồ. Tất cả những con khác bỏ chạy.

Ngọn lửa từ từ tàn dần cho đến khi chẳng còn gì còn lại ngoại những tàn tro và tia lửa; một vòng khói lớn bốc lên phía trên những gốc cây đang cháy, và thổi lan từ phía ngọn đồi, khi tia sáng đầu tiên của bình minh lan đi trên bầu trời. Kẻ thù của họ rút chạy và không quay trở lại.

"Tôi đã nói với ngài rồi mà, ngài Pippin." Sam nói, cầm chặt thanh gươm. "Bọn sói không thể nào bắt được ông ấy. Đó là là một người sáng suốt và không bao giờ sai lầm! Tóc trên đầu tôi gần như cháy xém hết cả!"

Khi trời đã sáng hẳn thì không còn dấu vết nào của bọn sói nữa cả, và họ nhìn một cách khinh thị vào những xác chết. Không còn dấu vết nào của trận đánh ngoại trừ những cái cây cháy thành than và những mũi tên của Legolas nằm trên đỉnh đồi. Tất cả chúng đều chẳng hề bị hư hại ngoại trừ một mũi chỉ còn lại đỉnh nhọn.

"Đó là điều ta sợ," Gandalf nói. "Bọn này không phải là bọn sói thường đi săn mồi trong miền hoang dã. Chúng ta hãy ăn thật nhanh rồi đi!"

Vào ngày hôm đó thời tiết lại thay đổi, gần giống như thể có một mệnh lệnh của một quyền lực nào đó ra lệnh không dùng đến tuyết nữa, vì khi họ rút lui khỏi con đường, một quyền lực đã muốn rằng lúc này sẽ có ánh sáng quang đấng khiến cho những gì đang di chuyển tại miền hoang dã đều có thể thấy được từ đằng xa. Gió đang đổi chiều từ phía bắc sang tây bắc trong đêm, và bây giờ đã lặng dần. Những đám mây đang biến mất về phía nam và bầu trời đang rạng rỡ, cao và xanh. Khi họ đứng bên sườn đồi, sẵn sàng để khởi hành, thì một luồng sáng mặt trời nhạt đang toả ra trên đỉnh núi.

"Chúng ta phải đến được những cánh cửa trước khi mặt trời lặn," Gandalf nói, "nếu không thì ta e rằng chúng ta không thể nào đến được chúng. Không xa lắm, nhưng con đường của chúng ta có thể sẽ trắc trở, vì bây giờ Aragorn không thể dẫn đường cho chúng ta nữa, anh ta ít khi đi xuống vùng đất này lắm, và ta thì chỉ mới đi dưới những bức tường phía tây của Moria mới một lần, và đã cách đây lâu lắm rồi.

"Nó nằm đây," ông nói, chỉ về phía đông nam nơi những ngọn núi nằm thẳng dốc trong bóng tối dưới chân họ. Từ phía xa có thể thấy lò mờ được những vách đá ô trọc, và ở giữa chúng, cao hơn tất cả, là một bức tường xám khổng lồ. "Khi chúng ta rời khỏi con đường ta đã dẫn các anh đi về hướng nam, và sẽ không quay lại điểm khởi hành của chúng ta, như một số người trong số các anh có thể đã để ý thấy. Điều này thật là hay, vì bây giờ chúng ta đã tiết kiệm được khá nhiều dặm, trong khi cần phải vội vã. Đi nào!"

"Tôi không biết là phải hy vọng điều gì," Boromir u ám nói: "rằng Gandalf sẽ tìm thấy cái mà ông tìm, hay là khi đến vách đá ấy chúng ta sẽ bị lạc khỏi những cánh cửa vĩnh viễn. Tất cả những lựa chọn đều có vẻ tồi tệ cả, và việc bị bắt giữa bọn sói và bức tường kia là điều dễ xảy ra nhất. Đi nào!"

Gimli lúc này đang đi bên cạnh thầy phù thủy, ông rất hăm hở tiến về Moria. Họ cùng nhau dẫn Đội Đồng Hành đi ngược về phía rặng núi. Chỉ có một con đường xưa dẫn đến Moria từ phía tây nằm dọc theo một con suối, mang tên Sirannon, chảy ra từ chân một vách đá nằm gần chỗ những cánh cửa. Nhưng hoặc là Gandalf lạc đường, hoặc là vùng đất đã thay đổi trong những năm gần đây; nếu ông không thấy được con suối ở nơi mà ông tìm nó, chỉ cách vài dặm về phía nam từ điểm khởi hành của họ.

Buổi sáng đã trôi đến gần chính ngọ, và Đội Đồng Hành vẫn còn đang lang thang mò mẫm giữa một vùng đất cằn cỗi đầy đá đỏ. Họ không thể thấy bất kỳ luồng nước nào hay nghe thấy tiếng của nó ở bất kỳ đâu. Tất cả đều hoang tàn và khô vắng. Tim họ chùng xuống. Họ không thấy một sự sống nào, trên bầu trời chẳng có một cánh chim; nhưng cái mà màn đêm mang lại, nếu như nó bắt kịp họ đang lạc lối tại nơi này, thì không một ai trong số họ nghĩ đến.

Thành linh Gimli, người đang xăm xăm dẫn đầu, gọi giật họ trở lại. Ông đang đứng trên một gốc cây và chỉ về phía phải. Họ vội vã nhìn theo và thấy phía dưới họ là một con kênh nhỏ.

Nó cạn khô và lặng lẽ, và chỉ có một dòng nước ri rí chạy dọc theo những bờ đá đỏ và nâu nằm dưới lòng nó; nhưng ở bên cạnh nó là một con đường, đã bị tàn phá và hỏng nhiều, uốn lượn dọc theo những bờ tường hoang phế và những mặt lát đá của một xa lộ cổ xưa.

"Ah! Cuối cùng thì nó đây!" Gandalf nói. "Đây chính là nơi mà con suối chảy qua: Sirannon, con Suối Cổng, họ đã từng gọi nó như vậy. Nhưng ta không thể đoán được điều gì đã xảy ra với dòng suối này; nó từng tuôn chảy rất sôi sục. Đi nào! Chúng ta phải đi nhanh lên. Chúng ta trễ rồi."

Đội Đồng Hành đã đau chân và mệt mỏi lắm rồi; nhưng họ vẫn lê bước dọc theo lối đi gập ghềnh khúc khuỷu này suốt nhiều dặm nữa. Mặt trời đã chuyển từ chính Ngọ và bắt đầu ngã về tây. Sau khi dừng lại một lúc ngắn và ăn vội một bữa họ lại tiếp tục đi. Trước mặt họ là rặng núi khắc nghiệt, nhưng con đường họ đi nằm sâu trong một vùng đất lồi và họ chỉ có thể thấy những vách núi cao hơn và những ngọn núi cao về phía đông.

Cuối cùng họ đến một đoạn rẽ đột ngột. Đó là một con đường đổi chiều về hướng nam giữa bờ kênh và một bức tường thẳng đứng của vùng đất bên trái, rồi nó lại đổi hướng và hướng về phía đông trở lại. Họ thấy trước mặt mình, vòng quanh ngã rẽ là một vách đá nhỏ, cao khoảng năm sải, đỉnh nhọn và lởm chởm. Nước đang nhỏ giọt từ trên nó, xuyên qua một khe nứt rộng có vẻ như được trở ra bởi một ngọn thác một thời đã chảy rất mạnh mẽ.

"Mọi thứ đã thật sự thay đổi!" Gandalf nói. "Nhưng chắc chắn là vùng đất này. Đây là những gì còn lại của Ngọn Thác Bạc Thang. Nếu ta nhớ đúng, thì có một dây bậc thang vắt vào sườn vách đá, nhưng con đường chính thì rẽ sang trái và lượn vòng nhiều lần lên trên đỉnh. Đã từng có một thung lũng cạn nằm ngay sau những ngọn thác đúng ngay chỗ Bức Tường Moria, và con suối Sirannon chảy xuyên qua nó bên cạnh con đường Chúng ta hãy đi xem mọi thứ bây giờ ra sao!"

Họ tìm thấy những bậc đá chẳng chút khó khăn, và Gimli đang nhanh nhẹn leo lên chúng, theo sau là Gandalf và Frodo. Khi họ lên đến đỉnh thì họ thấy rằng họ không thể đi xa hơn nữa theo đường này, và lý do của việc con suối Cổng trở nên khô cạn đã hiện rõ. Đằng sau họ, Mặt Trời đang lặn dần, phủ lên bầu trời phía tây lạnh lẽo những luồng sáng vàng. Đằng trước họ là một cái hồ tĩnh lặng tối tăm trải dài. Bầu trời hay ánh hoàng hôn chẳng hề phản chiếu trên bề mặt ảm đạm của nó. Con suối Sirannon đã bị ngăn lại và phủ đầy thung lũng. Đằng sau làn nước u ám là những vách đá khổng lồ trải rộng, bề mặt cứng rắn của chúng vàng vọt trong ánh nắng nhạt nhoà: chúng là tận cùng và không thể vượt qua được. Frodo không hề thấy một dấu hiệu của một cánh cổng hay một lối đi, hoặc một vết nứt hay kẽ hở nào trên bức tường khắc nghiệt ấy.

"Đấy chính là Bức Tường Moria," Gandalf nói, chỉ tay qua làn nước. "Và ngày xưa Cánh Cổng nằm ở đấy, Cánh Cổng Elven ở cuối con đường từ Hollin mà chúng ta vừa đi. Nhưng con đường này đã bị chặn rồi. Ta đoán là không một ai trong Đội Đồng Hành lại muốn bơi qua dòng nước u ám này vào lúc cuối ngày. Nó có vẻ rất độc hại."

"Chúng ta phải tìm một con đường vòng qua cạnh bắc," Gimli nói. "Điều đầu tiên mà Đội Đồng Hành cần làm là leo lên bằng lối đi chính và nhìn xem nó dẫn chúng ta đến đây. Thậm chí nếu như không có cái hồ này, thì chúng ta cũng không thể đưa con ngựa gánh hành lý của chúng ta lên hướng này được."

"Nhưng dù bất kỳ giá nào thì chúng ta cũng thể dắt con vật tội nghiệp ấy vào Hầm Mỏ được," Gandalf nói. "Con đường dưới rặng núi rất tối tăm, nơi đây rất hẹp và dốc, nó không thể đi được, thậm chí nếu chúng ta có thể."

"Bill già tội nghiệp!" Frodo nói. "Tôi đã không nghĩ đến việc này. Và cả Sam tội nghiệp nữa! Không biết là anh ta sẽ nói gì đây?"

"Ta rất tiếc," Gandalf nói. "Bill tội nghiệp là một người bạn đồng hành hữu dụng và nó việc bỏ rơi nó đang khiến tim ta nao lòng. Ta hẳn là đã gọn nhẹ hơn khi đi du hành và không mang theo thú vật nào, không mang theo con thú nào mà Sam yêu thích cả, nếu như ta có thể tự quyết định được. Ta sợ là rồi đây chúng ta sẽ phải biết ơn vì đã đi con đường này."

Ngày đã gần tàn, và những ngôi sao lạnh giá đã lấp lánh trên bầu trời cao phía trên bầu trời lặn, khi mà Đội Đồng Hành, với tất cả tốc độ mà họ có thể, leo lên những vách đá và đến bên bờ hồ. Bề ngang của nó có vẻ như không rộng quá hai hoặc ba furlong ở điểm rộng nhất. Họ không thể thấy được nó vươn ra bao xa về phía nam; nhưng ở cuối phía bắc của nó không xa hơn nửa dặm kể từ chỗ họ đứng, và giữa những đỉnh đá đang vây quanh thung lũng với những lè nước là một vành đất rộng. Họ đi nhanh, vì họ vẫn còn một vài dặm nữa trước khi đến được điểm ở phía bắc mà Gandalf đã đánh dấu; và họ vẫn chưa tìm thấy cánh cửa.

Khi họ đến được góc cực bắc của cái hồ thì họ thấy một con lạch hẹp chặn ngang đường đi. Nó xanh và tù đọng, chảy tuôn ra như một cánh tay gầy guộc vươn về phía những ngọn đồi khép kín. Gimli chẳng chút ngả lòng bước thẳng đến, và thấy rằng nước khá cạn, ở lè của nó không sâu hơn mắt cá chân. Họ nối gót nhau đi sau ông, cẩn thận dò đường, bởi vì bên dưới vũng nước đầy cỏ dại này là những tảng đá trơn trượt xếp lát, và bước đi trên đó rất bấp bênh. Frodo rùng mình ghê tởm khi chạm vào vũng nước đen tối tăm dơ bẩn dưới chân ông. Khi Sam, người cuối cùng của Đội Đồng Hành, dẫn Bill đi lên vùng đất khô trên phía bờ xa, thì một tiếng động nhẹ nhàng vang đến: một tiếng vụt, theo sau bởi một tiếng rơi, như thể một con cá vừa khuấy động bề mặt nước phẳng lặng. Họ nhanh chóng quay lại và thấy những đọt sóng nhấp nhô đen ngòm toả bóng trong ánh sáng nhạt nhoà: những vòng tròn rộng đang toả ra từ một điểm xa bên ngoài hồ. Đó là một tiếng động sùng sục, và rồi im lặng. Bóng tối càng dày thêm, và những tia sáng cuối cùng của hoàng hôn bị chìm khuất trong màn mây.

Lúc này Gandalf đang sải bước thật mạnh mẽ, và những người khác đi theo ông càng nhanh càng tốt. Họ đi đến một vùng đất khô ráo nằm giữa cái hồ và những vách đá khác: nó hẹp, thường bề ngang nó không quá mười hai yard, và ngổn nang những hòn đá rơi; nhưng họ thấy một con đường ôm sát vách đá, và họ cố tránh xa khỏi vũng nước đen nếu có thể. Đi dọc về hướng nam khoảng một dặm thì họ đi vào một vùng cây nhựa ruồi. Những gốc và rễ

cây chết đang phân huỷ trong nước cạn, những gì còn lại nhìn giống như những bụi cây già, hoặc giống như một hàng rào đã từng nằm dọc theo con đường cắt ngang cái thung lũng ngập nước. Nhưng gần bên dưới chỗ vách đá có hai cây cao nhô lên, vẫn còn sống và khoẻ mạnh, chúng lớn hơn bất kỳ cây nhựa ruồi nào mà Frodo đã từng thấy hoặc tưởng tượng ra. Những cái rễ vĩ đại của chúng vươn từ tường đổ ra nước. Bên dưới những vách đá mờ ảo chúng nhìn giống như những bụi cây, khi nhìn xa từ trên đỉnh của Bạc Thang; nhưng lúc này thì chúng vươn lên, cứng ngắc, tối tăm và lặng lẽ, đâm sâu vào vùng bóng đêm tối tăm ở dưới chân chúng, đứng sừng sững như những ngọn tháp canh ở cuối đường.

"Nào, cuối cùng chúng ta cũng đã đến đây!" Gandalf nói. "Đây chính là con đường của người elves từ phía cuối Hollin. Cây nhựa ruồi là dấu hiệu của người ở vùng này, và họ đã trồng nó để đánh dấu nơi tận cùng lãnh thổ của mình; vì những cánh cửa phía Tây được dùng chủ yếu để thông thương với các Lãnh Chúa vùng Moria. Những ngày ấy vui vẻ hơn bây giờ, khi mà thỉnh thoảng vẫn có những tình bạn thân thiết giữa những người thuộc các chủng tộc khác nhau, thậm chí là giữa Người Lùn với Elves."

"Không phải do lỗi của Người Lùn mà tình bạn ấy bị mai một," Gimli nói.

"Tôi cũng chưa bao giờ nghe rằng đó là lỗi của người Elves," Legolas nói.

"Ta đã nghe cả hai điều này," Gandalf nói; "và lúc này thì ta sẽ không đưa ra lời phán xét nào. Nhưng ta xin cả hai anh, Legolas và Gimli, ít nhất cũng là bạn bè và giúp đỡ ta. Ta cần cả hai anh. Những cánh cửa đang bị đóng và giấu kín, và chúng ta tìm ra chúng càng sớm càng tốt. Đêm đã gần kề rồi!"

Ông quay sang những người khác và nói: "Trong khi ta tìm kiếm, thì mỗi người các anh sẽ sẵn sàng để tiến vào Vùng Mỏ chứ? Tại nơi đây ta sợ rằng chúng ta sẽ phải nói lời tạm biệt với con vật gánh hành lý tuyệt vời của chúng ta. Các anh phải để lại khá nhiều vật dụng mà chúng ta đã mang đi để chống lại thời tiết khắc nghiệt: ở bên trong các anh sẽ không cần đến nó, hoặc, ta hy vọng thế, khi chúng ta đi qua nó và đi xuống hướng Nam. Thay vào đó mỗi chúng ta phải chia nhau gánh một phần những gì mà con ngựa lùn đã thò, đặc biệt là thức ăn và những túi da đựng nước."

"Nhưng ông không thể để con Bill già tội nghiệp lại ở một nơi hoang vắng thế này, thưa ông Gandalf!" Sam kêu lên, giận dữ và đau buồn. "Tôi không chấp nhận nó, và điều này là dứt khoát. Sau khi mà nó đã đi một đoạn đường dài đến thế!"

"Ta rất tiếc, Sam ạ," thầy phù thủy nói. "Nhưng khi Cánh Cổng mở ra thì ta không nghĩ là anh sẽ có thể lôi theo con Bill của anh vào trong được, đi vào trong vùng Moria tối tăm thăm thẳm. Anh sẽ phải chọn giữa Bill và chủ anh thôi."

"Nó sẽ theo ông Frodo vào tận hang rồng, nếu tôi dắt nó theo," Sam phản đối. "Không có gì nhanh hơn để giết nó khi bỏ nó lại với bọn sói."

"Ta hy vọng rằng đó là một cách nhanh để giết nó," Gandalf nói. Ông hạ tay xuống đầu con ngựa lùn, và hạ giọng nói. "Hãy đi với những lời bảo vệ và dẫn đường cho mi," ông nói. "Mi là một con vật thông minh, và đã được học nhiều thứ ở Rivendell. Hãy tìm đường và những

nơi mà mi có thể tìm thấy cỏ, và rồi hãy về ngôi nhà của Elrond, hoặc bất kỳ nơi đâu mà mi muốn đi.

"Thế đấy, Sam! Nó sẽ có nhiều cơ hội để trốn thoát khỏi bọn sói và trở về nhà như chúng ta có."

Sam đứng lặng bên con ngựa lùn mà chẳng nói nên lời. Bill có vẻ như hiểu rõ những gì đang xảy ra, dụi vào anh, đưa mũi lên tai Sam. Sam oà khóc, và mò mẫm bộ dây đai, tháo xuống tất cả hành lý trên mình ngựa và ném chúng xuống đất. Những người khác sắp xếp lại đồ đạc, gom những gì có thể bỏ lại thành đống, và chia nhau mang những gì còn lại.

Khi mọi thứ đã xong thì họ quay lại nhìn Gandalf. Có vẻ như ông chẳng làm gì cả. Ông đứng giữa hai cái cây, nhìn chăm chăm lên khoảng tường trổ trụ trên vách đá, như thể ông đang định dùng mắt mình khoan một cái lỗ. Gimli lẩn quẩn bên cạnh, dùng rìu gõ thử chỗ này chỗ kia. Legolas đang đứng đối diện với vách đá, như thể đang nghe ngóng.

"Được rồi, bây giờ chúng ta đã ở đây và tất cả đều đã sẵn sàng," Merry nói; "nhưng những Cánh Cửa đâu? Tôi chẳng thấy dấu hiệu nào của chúng cả."

"Nhưng cánh cửa của người lùn không phải được tạo ra để nhìn thấy khi chúng đóng lại," Gimli nói. "Chúng vô hình, và chính chủ nhân của chúng cũng không thể tìm thấy hoặc mở được nó, nếu như bí mật của chúng bị quên lãng."

"Nhưng Cánh Cửa này không phải được tạo ra để trở thành một bí mật mà chỉ Người Lùn biết," Gandalf nói, ông thình lình bừng tỉnh và quay lại. "Trừ phi mọi thứ đều đã thay đổi, chứ những đôi mắt vẫn biết cách để khám phá những dấu hiệu."

Ông bước đến bên bức tường. Ngay giữa bóng tối của các ngọn cây là một khoảng trống bằng phẳng, và ông dùng tay sờ soạng trên nó, thì thào vài lời. Rồi ông lùi lại.

"Nhìn nào!" ông nói. "Bây giờ thì các anh có thấy gì không?"

Lúc này Mặt Trăng đã rọi sáng trên bề mặt xám của tảng đá; nhưng họ vẫn không thể thấy được gì suốt một lúc lâu. Rồi dần dần trên bề mặt đá, nơi bàn tay của thầy phù thủy vừa dạo qua, những hàng chữ mờ mờ hiện lên, nhìn giống như những hàng dấu ấn bạc rực sáng trên nền đá. Đầu tiên chúng chẳng khác gì hơn là những đường chỉ tơ mờ nhạt, nhỏ mịn đến nỗi chúng chỉ hiện ra chập chờn tại nơi Mặt Trăng rọi vào, nhưng chúng dần trở nên lớn và rõ hơn, cho đến khi có thể đoán được sự sắp đặt của chúng. Ở trên đỉnh, cao ngang chỗ mà Gandalf có thể với đến, là một vòm cung những hàng chữ thuộc một loại ký tự cổ của người Elves nối tiếp nhau. Bên dưới, qua những dòng chữ trên những nơi mờ và gãy, hiện ra hình của một cái đe và một cái búa bao quanh bởi một cái vương miện với bảy vì sao. Bên dưới nó lại là hai cái cây, mỗi cái mang những vầng trăng khuyết. Hiện rõ hơn cả là một ngôi sao đơn lẻ đang tỏa ra những tia sáng rực ở giữa cánh cửa.

"Đó chính là biểu tượng của Durin!" Gimli kêu lên.

"Và đây chính là Ngọn Cây của người Elves Cao!" Legolas kêu lên.

"Và là Ngôi Sao của Ngôi Nhà của Flanor," Gandalf nói. "Chúng được làm bằng ithildin chỉ phản chiếu bởi ánh sao và ánh trăng, và sẽ ngủ yên cho đến khi nó được chạm tới bởi một ai

nói những lời mà ngày nay miền Trung Giới người ta đã quên lãng. Ta đã nghe đến chúng từ lâu, và ta đã nghĩ nhiều về chúng trước khi ta có thể nhớ lại được chúng trong tâm trí mình."

"Những dòng chữ đó viết gì?" Frodo hỏi, ông đang cố giải mã những câu khắc trên cổng vòm. "Cháu nghĩ là cháu biết về chữ của người elves nhưng cháu không thể đọc được những dòng này."

"Những từ này là ngôn ngữ của người elves ở miền Tây Trung Giới trong Những Ngày Cổ Xưa," Gandalf nói. "Nhưng chúng không nói lên được điều gì quan trọng với chúng ta. Chúng chỉ nói là: Những Cánh Cửa của Durin, Lãnh Chúa Moria. Hãy nói, anh bạn, và đi vào. Dòng chữ nhỏ và mờ bên dưới viết rằng: Ta, Narvi, đã tạo ra chúng. Celebrim vùng Hollin đã vẽ những chữ ký này."

"Thế dòng chữ Hãy nói, anh bạn và đi vào có nghĩa gì?" Merry hỏi.

"Điều này là quá rõ," Gimli nói. "Nếu như anh là một người bạn, thì hãy nói mật mã và cánh cửa sẽ mở ra, và anh có thể vào."

"Phải," Gandalf nói. "những cánh cửa này có thể được điều khiển bằng những lời nói. Một số cánh cổng của người lùn sẽ mở ra vào những thời khắc đặc biệt, hoặc mở cho những người đặc biệt; và một số khác thì bị khoá và cần có chìa khoá khi đã biết được những thời điểm và lời nói cần thiết. Những cánh cửa này không có chìa khoá. Vào thời của Durin họ không có bí mật gì. Chúng thường được mở ở đây và ngưỡng cửa ở kia. Nhưng chúng được đóng lại, thì bất kỳ ai biết được lời mở cửa đều có thể đọc nó và đi vào. Ít nhất là đó những gì được ghi lại, phải không Gimli?"

"Phải," người lùn nói. "Nhưng những lời ấy không còn được nhớ nữa. Nariv và những công trình của ông và giống nòi của ông ta đã biến mất khỏi trái đất."

"Nhưng ông biết mật mã mà, Gandalf," Boromir ngạc nhiên hỏi lại.

"Không!" thầy phù thuỷ nói.

Họ nhìn nhau bàng hoàng; chỉ có Aragorn, người biết rõ Gandalf, vẫn im lặng và không hề chuyển động.

"Vậy thì đem chúng tôi đến cái nơi đáng nguyền rủa này làm gì?" Boromir kêu lên, liếc nhìn lại vũng nước đen với một cái rùng mình. "Ông nói với chúng tôi rằng ông đã từng đi qua khu Hầm Mỏ. Làm sao mà ông làm được điều đó nếu ông không biết làm cách nào để đi vào?"

"Câu trả lời cho câu hỏi đầu tiên của anh, Boromir ạ," thầy phù thuỷ nói, "rằng ta vẫn chưa biết mật mã. Nhưng chúng ta sẽ sớm thấy nó. Và," ông nói thêm, với ánh loé lên từ đôi mắt dưới đôi mày rậm, "anh có thể hỏi những công việc của ta để làm gì khi mà chúng đã được chúng tỏ là vô dụng. Còn với những câu hỏi khác của anh: anh nghi ngờ câu chuyện của ta à? Hay là anh chẳng có trí khôn? Ta không đi vào theo lối này. Ta đi từ phía Đông."

"Nếu anh muốn biết, ta sẽ nói cho anh biết rằng những cánh cửa này mở ra ngoài. Từ bên trong anh có thể đẩy chúng mở ra bằng tay. Từ bên ngoài thì không có gì có thể di chuyển được chúng ngoại trừ những câu thần chú ra lệnh. Không thể đẩy chúng vào trong được."

"Vậy thì ông sẽ làm gì đây?" Pippin hỏi, không chùn bước trước đôi mày rậm của thầy phù thủy.

"Gõ vào những cánh cửa này bằng cái đầu của ông, Peregrin Took," Gandalf nói. "Nhưng nếu việc này không làm chúng vỡ ra, thì ta cũng sẽ được cho phép tận hưởng một chút an bình mà không có những câu hỏi ngớ ngẩn. Ta sẽ tìm mật mã mở cổng."

"Ta đã từng biết mọi câu thần chú bằng tất cả các ngôn ngữ của người Elves, Con Người hoặc bọn Orc được dùng cho mục đích như thế này. Ta vẫn có thể nhớ chúng mười mười mà không cần phải tìm lại trong tâm trí. Nhưng ta nghĩ là chỉ cần vài lần thử; và ta sẽ không phải gọi đến Gimli để hỏi về những mật mã bằng thứ ngôn ngữ của người lùn mà họ chẳng hề dạy cho ai. Mật mã mở cửa là tiếng của người Elves, giống như những gì được viết trên cổng vòm, chắc chắn là vậy."

Ông đứng lên vách đá trở lại, và nhẹ nhàng chạm cây quyền trượng của mình vào ngôi sao bạc ở giữa bên dưới dấu hiệu của cái đe.

Annon edhellen, edro hi ammen!

Fennas nogothrim, lasto beth lammen!

Ông nói bằng giọng ra lệnh. Những hàng chữ bạc mờ đi, nhưng khối đá xám tro vẫn chẳng hề chuyển động.

Ông lặp lại những từ này nhiều lần bằng những thứ tự khác nhau, hoặc thay đổi chúng. Rồi ông cố thử những thần chú khác, câu này tiếp sau câu kia, lúc thì ông nói nhanh hơn và lớn hơn, lúc thì ông nói nhẹ và chậm. Rồi ông nói nhiều từ đơn lẻ của người Elves. Chẳng có gì xảy ra. Vách đá vẫn vươn cao sừng sững trong đêm, vô vàn những vì sao lấp lánh, gió thổi lạnh căm, và những cánh cửa vẫn đóng im ỉm.

Một lần nữa Gandalf lại bước đến gần bức tường, ông nâng tay lên và nói bằng một giọng ra lệnh với cơn giận ngút cao. Edro, edro! ông kêu lên, và dùng quyền trượng gõ vào khối đá. Mở ra, mở ra!, ông kêu lên, và lặp lại đúng câu lệnh này với mọi thứ ngôn ngữ đã từng được nói ở miền Tây Trung giới. Rồi ông ném cây quyền trượng xuống đất và lặng lẽ ngồi xuống.

Đúng vào lúc này từ phía xa tiếng gió vẳng lại bên tai họ mang theo tiếng sói tru. Con ngựa lùn Bill run lên vì sợ hãi, và Sam phóng đến bên cạnh nó, dịu dàng thì thầm vào tai nó.

"Đừng để nó chạy đi!" Boromir nói. "Có vẻ như chúng ta sẽ vẫn cần nó nếu như bọn sói không tìm thấy chúng ta. Sao mà tôi ghét cái vùng nước dơ bẩn này quá!" Ông đứng lên, nhặt một hòn đá lớn và ném thật xa vào vũng nước đen. Hòn đá biến mất với một tiếng vỗ nhẹ; nhưng ngay lúc đó có một tiếng rít và một tiếng sủi bọt vang lên. Những vòng gợn sóng lớn đang tạo ra trên bề mặt nước toả ra từ nơi hòn đá vừa rơi xuống, và chúng chậm chạp chuyển động về phía chân vách đá.

"Sao ông lại làm vậy, Boromir?" Frodo nói. "Tôi cũng ghét nơi này vậy, và tôi đang sợ. Tôi không biết là sợ cái gì: không phải sói, không phải bóng tối đằng sau cánh cửa, mà là một cái gì khác. Tôi sợ cái vũng nước này. Đừng khuấy động nó!"

"Ước gì chúng ta có thể thoát khỏi đây!" Merry nói.

"Sao mà ông Gandalf không làm điều gì đó nhanh lên nhỉ?" Pippin nói.

Gandalf không chú ý đến họ. Ông ngồi cúi đầu xuống, không hề tỏ ra tuyệt vọng hay bực dọc. Tiếng sói tru thê lương lại vẳng lên. Tiếng nước róc rách càng lúc càng lớn và gần dần; đã có tiếng nước tung toé lên ở bờ hồ.

Thầy phù thủy thành linh đứng bật lên làm tất cả bọn họ đều giật mình. Ông phá lên cười!

"Ta đã biết được nó!" ông kêu lên. "Tất nhiên, tất nhiên! Đơn giản một cách lộ bịch, giống như phần lớn câu đố khi mà các anh đã thấy được câu trả lời của nó."

Ông nhặt cây quyền trượng lên và đứng trước vách đá, rồi nói bằng một giọng thật rõ: Mellon!

Ngôi sao sáng loé lên một lúc ngắn rồi lại biến đi. Rồi hình dáng một cánh cửa khổng lồ lặng lẽ hiện ra, cho dù trước đó không hề thấy vết nứt hay chỗ nối nào. Nó chậm chạp chia ra từ giữa và hiện ra ngoài từng chút một, cho đến khi cả hai cánh cửa nằm hiện ra trên tường. Qua khoảng trống mở rộng có thể thấy một cầu thang tối đen đang dốc cao lên; nhưng bóng tối đằng sau những bậc thang thấp thì còn hơn cả đêm đen. Đội Đồng Hành sững sờ đứng nhìn.

"Ta đã hoàn toàn sai," Gandalf nói, "và Gimli cũng vậy. Merry là người duy nhất trong số mọi người đi đúng đường. Mật mã đã mở cửa lúc nào cũng được khắc lên cổng vòm! Nó đã được dịch ra rồi: Hãy nói "Anh bạn" và đi vào. Ta chỉ việc nói từ anh bạn bằng tiếng Elves và những cánh cửa mở ra. Rất đơn giản. Quá đơn giản để một bậc thầy truyện cổ học được trong những ngày đầy ngờ vực ngày xưa. Lúc ấy là những thời khắc hạnh phúc hơn. Bây giờ chúng ta hãy đi nào!"

Ông bước đến và đặt chân lên những bậc thang thấp nhất. Nhưng vào đúng lúc đó có nhiều chuyện xảy ra. Frodo cảm thấy có cái gì đó tóm lấy mắt cá của ông, ông ngã xuống và kêu lên. Con ngựa lùn Bill hí lên kinh hãi, vẩy đuôi và lao vụt đi bên bờ hồ và biến vào bóng tối. Sam nhảy theo nó, nhưng khi nghe tiếng kêu của Frodo thì anh chạy vụt trở lại, vừa khóc vừa chửi rủa. Những người khác chạy vòng qua và thấy nước trong hồ đang sôi lên sùng sục, như thể một bày rắn đang bơi ngược lên từ góc nam.

Một cái vòi dài ngoằn ngoèo thò ra khỏi mặt nước; nó có màu xanh nhạt, toả sáng và ẩm ướt. Phần cuối của nó mò mẫm tóm đúng vào chân Frodo và đang kéo ông trở vào nước. Sam quỳ gối xuống và đang dùng dao chém vào nó.

Cánh tay rời khỏi Frodo, và Sam đẩy ông đi, kêu gào giúp đỡ. Hai mươi cánh tay khác đang thò ra. Vũng nước đen sôi lên, và một mùi hôi thối khủng khiếp bốc lên.

"Chạy vào cổng chính! Leo lên cầu thang! Nhanh!" Gandalf la lên và nhảy ngược trở lại. Ông cố thức tỉnh họ khỏi sự kinh hoàng có vẻ như đã làm tất cả bọn họ chôn chân cả trừ Sam, và đẩy họ đi.

Họ đi vừa kịp lúc. Sam và Frodo chỉ vừa leo lên được vào bước, và Gandalf bắt đầu leo lên, thì những cái vòi quần quai mò mẫm qua bờ kênh hẹp và lần sờ trên vách đá cùng những cánh cửa. Một cái vòi thò qua ngưỡng cửa, sáng rực lên trong ánh trăng. Gandalf quay lại và ngừng lại. Nếu như ông nghĩ đến mật mã dùng để đóng cánh cửa lại từ bên trong, thì điều này không cần nữa. Có nhiều cánh tay cuộn lại đang nắm giữ cánh cửa từ hai bên, và với một sức mạnh kinh dị, đang rung lắc chúng. Một tiếng vang vụn vỡ, chúng ập lại, và tất cả ánh sáng biến đi. Một tiếng động xé nát và vỡ vụn vang lên mờ ảo qua những tầng đá nặng nề.

Sam, bám chặt lấy tay Frodo, đổ gục xuống bậc thang trong vùng bóng tối dày thẳm. "Bill già tội nghiệp!" anh nói với tiếng nấc nghẹn. "Bill già tội nghiệp! Sói và rắn! Nhưng rắn thôi đã làm quá nhiều với nó! Tôi không còn lựa chọn nào khác, thưa ngài Frodo. Tôi phải đi với ngài!"

Họ nghe thấy tiếng Gandalf đi xuống những bậc thang và phóng cây quyền trượng gõ lên những cánh cửa. Đá rung lên và cầu thang lắc bẩy, nhưng những cánh cửa vẫn không mở ra. "Được, được lắm!" thầy phù thủy nói. "Lúc này thì lối đi đã bị khoá lại phía sau ta và chỉ còn một con đường để thoát ra - từ phía bên kia của rặng núi. Qua những âm thanh này thì ta sợ rằng sườn núi đã bị tràn ngập, cây cối đã bị nhổ bật gốc và chắn ngang cánh cổng. Ta rất tiếc; vì những cái cây rất đẹp và đã mọc ở đó từ lâu rồi."

"Tôi cảm thấy có cái gì đó kinh dị đang đến gần ngay từ lúc chân tôi chạm vào nước," Frodo nói. "Con đó là gì vậy, hay đó là một bọn nhiều con?"

"Ta không biết," Gandalf trả lời, "nhưng những cánh tay này được điều khiển chỉ với một mục đích. Có cái gì đó đang trườn tới, hoặc đang được lái ra khỏi nước đen dưới rặng núi. Nó còn già và kinh tởm hơn cả bọn Orcs ở những nơi sâu thẳm trên thế giới." Ông không nói lớn suy nghĩ của mình về con vật gì đang cư ngụ dưới hồ, nó đã tóm lấy Frodo đầu tiên giữa tất cả Đội Đồng Hành.

Boromir lầm bầm điều gì đó rất khế, nhưng tiếng vọng của đá đã làm những lời thì thầm khàn khàn này vang lên khiến tất cả đều nghe thấy: "Ở những nơi sâu thẳm của thế giới! Và theo hướng đó thì chúng ta đang đi ngược lại ước muốn của tôi. Lúc này thì ai sẽ dẫn lối chúng ta trong cái vùng tối kinh khủng này?"

"Ta sẽ làm điều đó," Gandalf nói, "và Gimli sẽ cùng đi với ta. Hãy đi theo cây quyền trượng của ta!"

Khi thầy phù thủy băng lên những bậc thang lớn, ông đưa cây quyền trượng lên, và từ đỉnh của nó một luồng sáng mờ toả ra. Cái cầu thang rộng lớn vẫn còn lạnh lặn và không bị hư hại gì. Họ đếm thấy hai trăm bậc thang, rộng và cạn, và ở trên đỉnh của nó họ thấy một lối đi qua một khung cửa trên nền đất dẫn sâu vào bóng tối.

"Chúng ta hãy ngồi đây và ăn chút gì đó, trên nền đất này, vì chúng ta không thể tìm thấy được một phòng ăn!" Frodo nói. Ông đã bắt đầu giữ khỏi sự kinh khiếp của cái tay tóm chặt khi này, và thình lình ông cảm thấy rất đói.

Đề nghị này được tất cả mọi người chào đón; và họ ngồi xuống trên những bậc đá phía trên, mờ ảo trong bóng tối lờ mờ. Sau khi họ đã ăn xong, Gandalf đưa cho họ nhấp mỗi người một ngụm thứ ba thứ rượu của Rivendell.

"Ta e rằng nó sẽ không còn tồn tại lâu nữa," ông nói; "nhưng ta nghĩ là chúng ta cần đến nó sau chuyện khủng khiếp vừa rồi ở cánh cổng. Và trừ phi là chúng ta có được một may mắn ghê gớm, chúng sẽ cần đến tất cả những gì còn lại trước khi chúng ta thấy được phía bên kia! Cũng phải cẩn thận khi đi trong nước nữa! Có nhiều con suối và giếng nước ở Hàm Mỏ, nhưng không nên chạm vào chúng. Chúng ta có lẽ là sẽ không có cơ hội đổ đầy những túi và chai của mình cho đến khi chúng ta đi vào vùng Thung Lũng Dimrill."

"Chúng ta sẽ phải đi bao lâu?" Frodo hỏi.

"Ta không thể nói được," Gandalf trả lời. "Nó phụ thuộc vào nhiều cơ hội. Nhưng cứ đi thẳng, nếu không có điều rắc rối hay bị lạc đường gì, thì chúng ta sẽ phải đi khoảng ba hoặc bốn ngày, ta nghĩ vậy. Từ Cửa Tây đến Cổng Đông không thể ít hơn bốn mươi dặm theo đường thẳng, và còn đường này có thể rất ngoằn ngoèo.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc ngắn họ bắt đầu đi lại. Tất cả đều hăm hở đi càng nhanh càng tốt, và với quyết tâm cũng ngang với sự mệt mỏi của họ, họ cứ thế mà đi suốt nhiều giờ liền. Gaffer vẫn dẫn đầu như trước đây. Ông giơ cây quyền trượng phát sáng ở bên trái mình, ánh sáng của nó chỉ đủ chiếu sáng vùng đất phía trước chân của ông; ở phía phải ông cầm thanh gươm Glamdring của mình. Đằng sau ông là Gimli, mắt ông sáng lên trong vùng tối lờ mờ khi ông quay đầu từ phía này sang phía kia. Frodo đi sau người lùn, và ông đã rút thanh gươm ngắn của mình ra, thanh Chích. Thanh Chích và Glamdring chẳng toả ra ánh sáng nào, và điều này là một điều hay, bởi vì những gì được làm ra từ những lò rèn của người Elves trong Những Ngày Cổ Xưa như những thanh gươm này sẽ toả ra những luồng sáng lạnh nếu như có bất kỳ tên Orcs nào ở gần sát bên. Đằng sau Frodo là Sam, và sau anh là Legolas, và những hobbit trẻ, và Boromir. Ở trong vùng tối phía sau, Aragorn bước đi, mờ ảo và lặng lẽ.

Con đường rẽ ngoằn ngoèo ngang dọc vài lần, và lại bắt đầu dẫn xuống. Nó dẫn hẳn xuống một lúc trước khi nó trở lại bằng phẳng. Không khí trở nên nóng và ngọt ngào, nhưng nó không hôi thối, và đôi khi họ lại cảm thấy những luồng không khí lạnh hơn phả vào mặt họ từ những vùng trống mà họ nửa đoán nửa biết được trên tường. Có nhiều khoảng trống như vậy. Trong vùng sáng mờ ảo toả ra từ quyền trượng của thầy phù thủy, Frodo thoáng thấy bóng của những bậc thang và những cổng vòm của những lối đi và đường ống khác, dốc lên, hoặc chảy thẳng xuống, hoặc trở vào những vùng tối tăm mờ mịt ở phía bên kia. Việc này sẽ khiến cho những hy vọng ghi nhớ lại nơi này trở nên hoang mang vô cùng.

Gimli giúp đỡ được Gandalf rất ít, ngoại trừ lòng can đảm vững vàng của ông. Ít nhất ông cũng không run rẩy trong bóng đêm mờ mịt nhưng phần lớn những người khác. Thầy phù thủy thường hỏi ý kiến ông ở một số điểm khi nghi ngờ trong việc chọn đường; nhưng thường thì Gandalf là người đưa ra lời nói sau cùng. Hầm Mỏ Moria mênh mông và rắc rối hơn sự tưởng tượng của Gimli, con trai của Gluin, chủng tộc người lùn núi cho dù ông đã từng ở đó. Những ký ức xa xưa của Gandalf về cuộc hành trình dài xa xưa chẳng giúp ích được gì nhiều, nhưng thậm chí trong vùng tối tăm và bất chấp tất cả những ngã rẽ trên đoạn đường ông vẫn biết rõ là ông muốn đi đâu, và ông không hề nản chí, khi mà con đường này vẫn còn dẫn đến nơi ông muốn đến.

"Đừng lo lắng!" Aragorn nói. Họ ngừng lại lâu hơn bình thường một lúc, rồi Gandalf và Gimli thì thầm cùng với nhau; những người khác tụ tập đằng sau, lo lắng chờ đợi. "Đừng lo! Tôi đã đi cùng với ông ta suốt nhiều cuộc hành trình rồi, cho dù chưa có lần nào tối tăm như vậy, và vùng Rivendell đã có nhiều câu chuyện về những chiến công vĩ đại của ông ta mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Ông ta sẽ không lạc lối đâu - nếu như vẫn còn có đường để tìm. Ông ta đã dẫn chúng ta vào đây bất chấp nỗi sợ hãi của chúng ta, nhưng rồi ông ta sẽ dẫn dắt chúng ta thoát ra, dù ông phải trả bất kỳ giá nào. Ông ta tìm đường về nhà trong đêm tối mịt mùng còn giỏi hơn cả những con mèo của Nữ Hoàng Beruthiel."

Đội Đồng Hành đã rất may mắn khi có được một người dẫn đường như vậy. Họ không có chút chất liệu gì để nhóm lên những ngọn đuốc; trong cuộc đụng độ liều mạng ở bên ngưỡng cửa nhiều thứ đã bị bỏ lại bên ngoài. Nhưng nếu không có chút ánh sáng nào họ cũng sẽ sớm trở nên khó khăn. Không phải chỉ là việc có nhiều đường để chọn, mà còn có những lỗ và hầm bẫy, và những cái giếng tối tăm nằm bên cạnh con đường mà tiếng chân họ đang văng qua. Có nhiều vết nứt và kẽ sâu trên những bức tường và nền nhà, và cứ chốc chốc lại có một vết nứt mở rộng ra trước chân họ. Vết rộng nhất khoảng bảy foot, và phải mất một lúc lâu Pippin mới gom đủ can đảm để nhảy qua khoảng cách chết người này. Tiếng động của tiếng nước khuấy động văng lại từ phía xam như thể có một số bánh xe gió đang quay từ sâu bên dưới.

"Dây thừng!" Sam thì thầm. "Tôi biết là là tôi sẽ cần nó nếu như tôi đã quên nó!"

Khi những mối nguy hiểm này trở nên thường xuyên hơn thì tốc độ di chuyển của họ càng chậm đi. Có vẻ như họ đã đi mãi mà chẳng có tận cùng ở vùng chân núi này nọ. Họ đã mệt hơn, và có vẻ như không còn tâm trí để nghĩ đến việc dừng lại ở bất kỳ đâu nữa. Tinh thần Frodo đã lên được một lúc sau cuộc trốn thoát của ông, và sau khi đã ăn một chút và uống một hớp rượu bồi nhưng bây giờ thì nó hạ thấp xuống đầy bút rút, một nỗi sợ khiếp dâng trào, trùn lên ông trở lại. Cho dù ông đã được chữa khỏi vết dao đâm ở Rivendell, thì vết thương khắc nghiệt ấy vẫn không phải là không còn tác động lên ông nữa. Những giác quan của ông trở nên sắc bén hơn và trở nên thính nhạy hơn với những thứ không thể nhìn thấy được. Có một dấu hiệu thay đổi là ông nhanh chóng nhận ra rằng ông có thể nhìn thấy trong bóng tối rõ hơn bất kỳ ai trong số các bạn đồng hành của mình, có thể chỉ trừ Gandalf! Và dù

thế nào thì ông cũng là người mang chiếc Nhẫn: nó được treo trên sợi dây chuyền trên ngực ông, và có những lúc thì nó có vẻ trở nên rất nặng. Ông cảm thấy rõ có ma quỷ ở phía trước và ma quỷ đang đuổi theo sau; nhưng ông không nói gì. Ông nắm chặt hơn chuôi thanh gươm của mình và tiếp tục bèn bĩ bước đi.

Đội Đồng Hành phía sau ông nói chuyện rất ít, và họ chỉ thì thầm rất vội. Không có âm thanh nào vang lên ngoại trừ âm thanh tiếng chân của chính họ; tiếng chân thành thịch từ đôi ủng người lùn của Gimli; tiếng bước đi nặng nề của Boromir, tiếng bước chân nhẹ nhàng của Legolas; tiếng bước chân lướt nhẹ rất khó nghe thấy của những đôi chân hobbit, và ở phía sau cùng là tiếng chân chậm chắc của Aragorn với những bước sải dài. Khi họ dừng lại một lúc thì họ không nghe thấy gì cả, trừ tiếng tí tách nhỏ giọt của những giọt nước không thấy được thỉnh thoảng lại vang lên. Nhưng Frodo bắt đầu nghe thấy, hoặc tưởng tượng thấy là mình đang nghe thấy, những tiếng động khác: nó giống như tiếng hạ bước nhẹ nhàng của những đôi chân trần. Nó không bao giờ đủ lớn hoặc đủ gần, bởi vì ông cảm thấy chắc chắn là ông nghe thấy nó; nhưng khi nó bắt đầu vang lên thì nó chẳng hề dừng lại trong khi Đội Đồng Hành đang di chuyển. Nhưng nó không hề để lại một tiếng vang nào, khi họ ngừng lại thì nó khẽ lộp độp thêm một chút và rồi trở nên yên tĩnh.

Khi họ đi vào Hầm Mỏ thì đã quá hoang hôn. Họ đã đi suốt nhiều giờ liền và chỉ ngừng lại nghỉ những lúc ngắn, thì Gandalf bắt đầu cuộc kiểm tra nghiêm túc đầu tiên của mình. Trước mặt ông một cổng vòm tối tăm rộng lớn đang mở vào ba lối đi: tất cả cùng dẫn đến một hướng đi chung, về phía đông; nhưng con đường nằm bên trái thì dẫn xuống, trong khi con đường bên phải leo lên, và con đường giữa thì có vẻ như tiếp tục dẫn tiếp, bằng phẳng và dễ đi nhưng rất hẹp.

"Ta chẳng nhớ gì về chỗ này!" Gandalf nói, đứng ngập ngừng dưới cổng vòm. Ông giơ cao cây quyền trượng của mình với hy vọng tìm thấy một số dấu hiệu của những câu viết có thể giúp ông lựa chọn; nhưng ông chẳng hề thấy gì về những thứ như vậy. "Ta quá mệt rồi, không thể quyết định được," ông nói, lắc đầu. "Và ta cho rằng các anh cũng mệt như ta, hoặc còn mệt hơn nữa. Tốt hơn là chúng ta nên dừng lại ở đây cho hết đêm nay. Các anh biết ta muốn nói gì! Ở đây lúc nào cũng tối; nhưng Mặt Trăng muộn bên ngoài đang lên về phía tây và nửa đêm đã qua rồi."

"Bill già tội nghiệp!" Sam nói. "Tôi không biết nó đang ở đâu. Tôi hy vọng là bọn sói chưa bắt được nó."

Họ tìm thấy một cái cửa đá lớn ở bên trái của cái cổng vòm khổng lồ: nó đã nửa đóng lại, nhưng chỉ một cái đẩy nhẹ của có thể đẩy nó trở lại dễ dàng. Đằng sau đó là một căn phòng lớn được khắc vào đó.

"Bình tĩnh! Bình tĩnh!" Gandalf kêu lên khi Merry và Pippin phóng vọt đến, vui mừng vì đã tìm thấy một nơi mà họ có thể nghỉ ngơi mà ít nhất cũng cảm thấy được che chở nhiều hơn trên đường quang. "Bình tĩnh! Các anh vẫn không biết bên trong nó là cái gì mà. Ta sẽ đi trước."

Ông thận trọng bước vào, và những người khác nối đuôi theo sau. "Đây!" ông nói, chỉ cây quyền trượng vào giữa phòng. Trước chân ông họ thấy một cái hố tròn lớn giống như miệng một cái giếng. Những sợi xích gãy và đầy bụi nằm bên cạnh và kéo lê xuống một cái hố đen. Những mẩu đá vụn nằm gần đó.

"Một trong số các anh có thể rơi xuống đó và vẫn còn tự hỏi là đến khi nào anh ta chạm được đáy," Aragorn nói với Merry. "Hãy để người dẫn đường đi trước nếu như các anh có được một người như vậy."

"Có vẻ như đây là một căn phòng canh gác, được làm để canh gác ba lối đi," Gimli nói. "Cái hố này rõ ràng là một cái giếng để những lính canh dùng, được phủ bằng một cái nắp đá. Nhưng cái nắp đã bị gãy rồi, và tất cả chúng ta đều phải cẩn thận trong bóng tối này."

Pippin cảm thấy bị cái giếng hấp dẫn đến mức tò mò. Trong khi những người khác trải chân ra và làm giường bên những bức tường của căn phòng, càng cách xa cái hố trên nền nhà càng tốt, thì ông lại trườn đến bên miệng hố và nhìn xuống. Một luồng khí lạnh thốc lên vào mặt ông từ khoảng không vô hình trước mặt. Do một sự thôi thúc bất thành linh, ông mò mẫm tìm một hòn đá và thả nó rơi xuống. Ông cảm thấy tim mình đập thình thịch nhiều lần trước khi có được bất kỳ tiếng động nào. Rồi từ xa phía dưới, như thể hòn đá đã rơi vào nước sâu trong một hang động nào đó, có một tiếng tung khẽ, rất xa, nhưng rõ ràng và lặp lại trong hầm sâu.

"Cái gì thế?" Gandalf kêu lên. Ông dụ đi khi Pippin thú nhận những gì ông vừa làm; nhưng ông vẫn rất tức giận, và Pippin có thể thấy mắt ông loé lên.

"Đối với một người Took thì anh quá ngốc!" ông gầm gừ, "Đây là một chuyến đi quan trọng, chứ không phải là một buổi đi dạo của một hobbit. Lần sau hãy tự ném chính mình, và anh sẽ không còn gây rắc rối nữa. Bây giờ thì yên đi!"

Suốt nhiều phút sau chẳng còn nghe thấy gì; nhưng rồi có những tiếng gõ nhẹ vẳng ra từ phía dưới: tom-tap, tap-tom. Chúng ngừng lại, và khi những tiếng vang tắt hẳn, thì chúng lại lặp lại: tap-tom, tom-tap, tap-tap, tom. Chúng vang lên chập chờn như một loại dấu hiệu, nhưng sau một lúc thì những tiếng gõ tắt hẳn và không còn nghe thấy lại nữa.

"Đó là tiếng của một cây búa tạ, không thì tôi chưa bao giờ nghe thấy cả," Gimli nói.

"Phải," Gandalf nói, "và ta không thích nó. Nó có thể không ăn nhập gì với hòn đá ngu ngốc của Peregrin; nhưng đôi khi nếu có được cái gì đó xáo trộn thì tốt hơn là cứ để mọi thứ im lặng. Hãy cầu nguyện và đừng làm bất kỳ việc gì giống thế trở lại! Hãy cứ để chúng ta hy vọng rằng chúng ta sẽ có được một giấc ngủ mà không còn rắc rối gì nữa. Anh, Pippin ạ, có thể tiếp tục canh phiên đầu tiên, đó là phần thưởng cho anh," ông gầm gừ, khi ông cuộn mình vào trong chăn.

Pippin ngồi đau khổ bên cánh cửa trong vùng tối mịt mù; nhưng ông vẫn cứ quay vòng quanh, sợ là có một cái gì đó chưa biết sẽ trườn lên khỏi giếng. Ông ước gì ông có thể phủ lấp cái hố lại, dù chỉ là một cái chăn, nhưng ông không dám di chuyển lại gần nó, thậm chí khi mà Gandalf đã ngủ rồi.

Thật sự thì Gandalf vẫn còn thức, đang nằm yên suy nghĩ trong tĩnh lặng. Ông nghĩ rất lung, cố gọi lại từng ký ức của chuyến hành trình trước đây trong Hầm Mỏ, và lo lắng nghĩ đến chuyến đi tiếp theo mà ông sẽ đi; một ngã rẽ lạc lối có thể là một bất hạnh thảm khốc. Sau một giờ ông nhóm dậy và đi về phía Pippin.

"Đi vào một góc và ngủ đi, con trai," ông nói với một giọng dịu dàng. "Ta nghĩ là cậu đã muốn ngủ. Ta không thể chợp mắt được, nên ta có thể nhân tiện canh gác luôn."

"Ta biết là ta gặp vấn đề gì," ông lầm bầm, khi ông ngồi xuống bên cánh cửa. "Ta cần có khói! Ta không hề được nếm nó kể từ buổi sáng nay trước cơn bão tuyết."

Điều cuối cùng mà Pippin thấy trước khi cơn ngủ chiếm lấy ông là cái bóng tối mờ mờ của thầy phù thủy già đang ngồi cuộn trên đất, tay giấu vào giữa hai gối. Cái mũi nhọn của ông sáng lên một thoáng, và khói cuộn ra.

Gandalf là người đánh thức mọi người dậy. Ông ngồi và canh gác trong cô độc trong khoảng sáu giờ, để cho những người khác nghỉ ngơi. "Và trong khi canh gác ta đã thức tỉnh tâm trí của mình," ông nói, "ta cảm thấy không thích con đường ở giữa; và ta không thích mùi vị của con đường ở bên trái, không khí ở phía dưới rất hôi hám, và ta không có ai chỉ dẫn. Ta sẽ chọn con đường phía bên phải. Đã đến lúc chúng ta phải lên lại."

Họ tiếp tục đi suốt tám giờ đồng hồ tăm tối, không tính đến hai khoảng nghỉ ngắn; và họ không gặp mối nguy hiểm nào, chẳng nghe thấy gì, và cũng chẳng thấy gì ngoài chút ánh sáng lập loè toả ra từ chỗ thầy phù thủy, nó bập bùng như một bóng ma trôi ở phía trước họ. Con đường họ chọn đang uốn lượn dẫn lên trên. Họ ước lượng nó đã dẫn vào trong vòng cung lớn dẫn lên, và nó khi nó dâng lên thì nó trở nên dốc và rộng hơn. Không có lối mở ra nào dẫn đến những hành lang hay đường ống khác ở bất kỳ phía nào, nền đất thì bằng phẳng và lạnh lặn, chẳng có hầm hố hay kẽ nứt nào. Cuối cùng thì họ đã có được một con đường quan trọng; và họ tiến thẳng với tốc độ nhanh hơn so với chuyến đi đầu.

Họ đi theo con đường này khoảng mười lăm dặm, tính theo đường thẳng về phía đông, cho dù họ đã thật sự đi được khoảng hơn hai mươi dặm. Khi con đường hướng lên trên thì tinh thần Frodo được nâng lên; nhưng ông vẫn cảm thấy bị đè nặng, và đôi khi ông vẫn nghe thấy hoặc nghĩ là mình nghe thấy đằng sau Đồi Đồng Hành và sau tiếng chân thành thạch của họ, vẫn có tiếng bước chân đuổi theo chẳng để lại tiếng vang nào.

Họ đã đi một đoạn đường đủ xa để các hobbit có thể chịu được mà không phải nghỉ ngơi, và rồi tất cả đang tìm một nơi mà họ có thể ngủ, thì thành linh các bức tường ở hai phía trái phải biến mất. Họ có vẻ như đang xuyên qua ngưỡng một cái cổng vòm dẫn vào một vùng đất đen tối và trống rỗng. Có một luồng khí nóng thốc phía sau họ, và phía trước họ là bóng tối đang phả hơi lạnh vào mặt. Họ ngừng lại và lo lắng tụm lại với nhau,

Gandalf có vẻ hài lòng. "Ta đã chọn đúng đường," ông nói, "Ít ra thì chúng ta cũng đã đến được những nơi dễ chịu hơn, và ta đoán rằng chúng ta không còn cách xa phía sườn đông nữa. Nhưng chúng ta đang đi lên, cao hơn nhiều so với Cổng Dimril, trừ phía ta nhằm lẫn.

Những cảm giác từ các luồng khí cho thấy chúng ta hẳn là đang ở trong một căn phòng rộng. Bây giờ thì ta sẽ mạo hiểm tạo ra một chút ánh sáng."

Ông nâng cao cây quyền trượng, và trong một lúc ngắn có một luồng sáng loé lên. Bóng tối chập chùng quanh họ bị đẩy lùi ra xa, và trong một giây họ thấy một mái trần mênh mông nằm xa phía trên họ được nâng lên bằng nhiều cây cột vĩ đại tạc bằng đá. Phía trước và khắp mọi phía họ là một căn phòng khổng lồ trống rỗng đang trải rộng; những bức tường của nó đen tuyền, bóng loáng và trơn láng như những tấm kiếng, loé sáng và lấp lánh. Họ thấy ba lối đi khác, từ ba cánh cửa vòm màu đen: một dẫn thẳng về phía đông phía trước họ, và ở mỗi bên một cánh cửa khác. Rồi ánh sáng tắt đi.

"Đó là tất cả những gì ta sẽ thử làm vào lúc này," Gandalf nói. "Ở bên phía sườn núi đã từng có những cái cửa sổ khổng lồ, và tay cầm của nó hướng ra về phía ánh sáng ở vùng phía trên Hàm Mỏ. Ta cho rằng đến lúc này thì chúng ta đã đến chỗ chúng, nhưng bên ngoài lại đang là đêm tối và chúng ta sẽ không thể nói gì cho đến sáng mai. Nếu ta đúng thì ngày mai chúng ta sẽ thực sự ánh sáng ban mai tràn vào. Nhưng trong khi đó thì tốt hơn chúng ta đừng đi xa hơn nữa. Chúng ta hãy nghỉ ngơi nếu có thể. Đến lúc này thì mọi thứ đã diễn ra khá tốt đẹp, và phần dài nhất trong con đường đen tối này đã qua. Nhưng chúng ta vẫn chưa xuyên hẳn qua chúng, và đó là một con đường dài dẫn xuống những Cánh Cổng mở ra thế giới."

Đội Đồng Hành qua đêm ở trong căn phòng hang động này, ngồi sát lại bên nhau trong một góc để tránh gió lùa: có vẻ như đang có những luồng khí lạnh thổi thốc từ cái cổng vòm ở phía đông vào trong. Họ nằm gục mặt trong vùng bóng tối bao la và trống rỗng, và tất cả bọn họ đều bị đè nặng bởi sự cô đơn và mênh mông của những căn phòng, những cầu thang và những nẻo đường vô tận. Những sự tưởng tượng hoang dại nhất của những lời đồn trong bóng tối đã khiến cho các hobbit cùng cảm thấy cái khủng khiếp và kỳ bí thật sự của Moria trong một thoáng chốc.

"Hẳn là đã từng có một lượng lớn người lùn ở đây," Sam nói; "và mỗi người họ đã làm việc cật lực trong vòng năm trăm năm để tạo thành tất cả những thứ này, và phần lớn mọi thứ đều được làm trong đá! Họ làm tất cả những điều đó để làm gì? Họ hẳn là đâu có sống trong những cái hố tối tăm này?"

"Những thứ này không phải là hố," Gimli nói. "Đó là một vương quốc lớn và là thành phố Dawrrowdelf. Vào ngày xa xưa nó không tối tăm như vậy mà tràn đầy ánh sáng rực rỡ, và điều này vẫn còn được ghi nhớ trong những bài hát của chúng tôi."

Ông đứng dậy và đứng trong bóng tối ông bắt đầu cất giọng sâu thẳm, trong khi tiếng vang chạy lan xa trên trần nhà.

Thế giới còn tươi trẻ và núi hãy còn xanh
Mặt Trăng không tì vết, hãy còn sáng long lanh
Sông suối hay đá tảng, hãy vẫn còn tinh anh
Rồi Durin thức dậy và đơn độc du hành
Ông đặt tên cho chúng, những đồi núi vô danh

Ông uống từ giếng lạ những dòng nước ngọt lành
Ông rập mình tìm kiếm, vùng Mirrormere vô danh
Rồi bỗng chợt xuất hiện, một vòng sao long lanh
Nhưng chuỗi ngọc sáng rực trên chỉ bạc anh lành
Thế giới thật tươi đẹp, núi non đã cao nhanh
Trong Những Ngày Xưa Cổ, trước khi đổ tan thành
Những triều vua vĩ đại, ở vùng Nargothrond
Cùng với Gondolin, người bây giờ đã xa
Những Vùng Biển Phía Tây, đã một thời cháy qua
Thế giới thật là đẹp, trong những ngày Durin
Trên ngai vàng lẫm liệt, ông là vua tất cả
Trong những phòng nhiều cột, làm bằng đá nguy nga
Trần là vàng sáng loá, nền là bạc xa hoa
Dẫn ánh trên cửa ngõ, nơi quyền lực toả ra
Ánh sáng của mặt trời, của trăng sao muôn xa
Trong những căn đèn sáng, bằng pha lê nguy nga
Mây chẳng thể che được, bóng đêm phải lùi xa
Sáng rực bao tráng lệ, bao ngày tháng dần qua
Búa vẫn nện đều khắp, trên mặt đe vang xa
Tiếng đục vỗ dồn dập, tiếng chạm đẽo gầm vang
Rèn nên những gươm sáng, những vỏ kiếm cao sang
Đào sâu những hầm mỏ, dựng lên những công trình
Bao ngọc ngà quý giá, bao châu báu đẹp xinh
Bao kim loại chế tác, những vẩy cá lung linh
Những khiên và áo giáp, những rìu và gươm thiêng
Những ngọn kích sáng loá, trên những đồng ngọc ngà
Những người của Durin, chẳng bao giờ mệt mỏi
Dưới những ngọn núi sâu, dâng tiếng nhạc sục sôi
Tiếng đàn hạc ngân tấu, tiếng hát vang nơi nơi
Ngay ở bên ngưỡng cửa, kèn trumpet vang rền
Thế giới nay đã xám, núi xưa đã hoá già
Lửa rèn đã nguội lạnh, tro tàn tro xót xa
Đàn hạc không ngân nữa, tiếng búa đã nhạt nhoà
Bóng đêm đã che phủ, những căn phòng Durin
Mộ ông nằm tăm tối, ở vùng Khazad-dym
Nhưng vẫn còn đâu đó, đắm chìm những sao xa
Trong bóng đêm lặng gió, ở tại Mirrormere
Trong nước sâu phẳng lặng, chiếc vương miện ngày nào

Để Durin thức dậy, khỏi giấc ngủ ngàn sao

"Tôi thích bài này!" Sam nói. "Chắc là tôi sẽ học nó. Tại vùng Moria, tại vùng Khazad-dym! Nhưng mà nó làm cho bóng tối có vẻ nặng nề hơn, cứ nghĩ đến những cái bóng đèn kia. Tất cả những đồng châu báu và vàng bạc vẫn còn nằm lại đấy sao?"

Gimli im lặng. Sau khi hát xong bài hát ông không nói gì nữa.

"Những đồng châu báu?" Gandalf nói "Không. Bọn Orcs thường cướp bóc Moria; không có gì còn lại ở những căn phòng phía trên cả. Và do những người lùn đã rút đi, không còn ai dám tìm kiếm những đồ vật và châu báu bên dưới những vùng đất sâu nữa: chúng đã ngập chìm trong nước - hoặc là trong bóng tối của sự sợ hãi."

"Thế những người lùn còn muốn quay lại làm gì?" Sam hỏi.

"Vì mithril," Gandalf trả lời. "Sự sung túc của Moria không nằm trong vàng hay châu báu, những món đồ chơi của Người Lùn; cũng không phải trong thép, kẻ phục vụ của họ. Đúng là họ tìm thấy những thứ đấy ở đây; nhưng họ không cần phải đào bới để tìm chúng: tất cả những thứ mà họ muốn họ đều có thể có được trên đường quang. Bởi vì đây là nơi duy nhất trên thế giới có thể tìm thấy bạc Moria, loại bạc đích thực được gọi là mithril theo ngôn ngữ người Elves. Những Người Lùn có một cái tên mà họ không nói ra. Nó đáng giá gấp mười lần vàng, và bây giờ giá trị của nó còn hơn thế nữa; vì giờ chúng còn rất ít trên mặt đất, và thậm chí cả người Orcs cũng không dám đào bới tìm nó. Những mạch nước chảy về phía bắc về phía Caradhras, và chảy xuống vùng bóng tối. Những Người Lùn không kể gì về chuyện này, nhưng thậm chí khi mithril là nền tảng cho sự sung túc của họ, thì nó cũng là sự sụp đổ của họ: họ đã đào bới quá tham lam và quá sâu, và đã xáo trộn tất cả mọi thứ khi họ rút đi, Mối Tai Ương của Durin. Bọn Orc đã gom gặt hết những gì mà họ mang ra ánh sáng, và mang những thứ đấy cống nạp cho Sauron, kẻ luôn thèm muốn chúng."

"Mithril! Tất cả mọi người đều muốn nó. Nó có thể đánh ra được như đồng, và mịn màng như cỏ; và Người Lùn có thể luyện nó thành một loại kim loại, nhẹ nhưng chắc chắn hơn cả thép đã tôi. Vẻ đẹp của nó giống như bạc noi chung, nhưng vẻ đẹp của mithril không bao giờ bị mờ xỉn hay tối đi. Người Elves rất yêu thích nó, và trong số các vật dụng họ tạo ra từ nó có ithildin, trăng sao, như các anh đã thấy trên những cánh cửa. Bilbo có một cái áo giáp từ những cái vòng mithril mà Thorin đã tặng cho anh ta. Ta không biết là bây giờ nó đã như thế này? Chắc là vẫn đang tiếp tục đóng bụi ở ngòi nhà Michel Delving Mathom, ta cho là thế."

"Cái gì?" Gimli kêu lên, giật bắt mình khỏi sự im lặng. "Một cái áo giáp làm bằng bạc Moria? Đó là một món quà vương đế."

"Phải," Gandalf nói. "Ta chưa bao giờ nói với anh ta, nhưng nó đáng giá hơn cả cái Quận với mọi thứ trong nó."

Frodo không nói gì, nhưng ông thọc tay vào dưới cái áo của mình và sờ vào những cái vòng trên áo giáp của mình. Ông cảm thấy choáng váng khi nghĩ rằng ông đã đi với một vật đáng giá cả Quận dưới áo mình. Ông Bilbo có biết không nhỉ? Ông cảm thấy không hề nghi ngờ gì

rằng Bilbo biết khá rõ điều này. Đó thật sự là một món quà vương đế. Nhưng bây giờ thì ý nghĩ của ông đã ra khỏi khu Hàm Mỏ tối tăm mà bay đến Rivendell, đến với Bilbo, và đến với Bag End trong những ngày mà Bilbo còn ở đấy. Ông ao ước với tất cả tìm mình rằng ông có thể trở về đó, vào những ngày xưa, cắt cỏ, lãng xăng với những bụi hoa, và chẳng bao giờ nghe nói đến Moria, hay là mithril - hay là chiếc Nhẫn.

Một sự im lặng ập xuống. Từ người một ngủ thiếp đi. Frodo thức canh. Như thể một hơi thở đang toả ra từ những cánh cửa không thấy được vượt ra khỏi những nơi sâu thẳm, phả đến bên ông đầy kinh khiếp. Tay ông lạnh giá và mảy ông đầm nước. Ông lắng nghe. Tất cả tâm trí của ông dồn vào việc lắng nghe và không làm gì khác hơn trong suốt hai giờ; nhưng ông không nghe thấy gì hơn, thậm chí là tiếng vọng tưởng tượng của một bước chân. Phiên gác của ông đã gần hết, thì từ một chốn xa mà ông đoán là chỗ cái cổng vòm phía tây, ông tưởng tượng ra hai đốm sáng mờ, gần giống như hai con mắt sáng quắc. Ông giật bản mình. Đầu ông gật xuống. "Ta hẳn là đã gần như ngủ thiếp đi trong phiên gác," ông nghĩ, "ta đang ở bên ngưỡng của một giấc mơ." Ông đứng dậy và dụi mắt và vẫn đứng yên nhìn chăm chăm vào bóng tối, cho đến khi Legolas đổi gác với ông.

Khi ông nằm xuống thì ông nhanh chóng ngủ thiếp đi, nhưng có như giấc mơ vẫn tiếp tục với ông: ông nghe thấy những tiếng thì thầm, và thấy hai điểm sáng lơ mơ đang từ từ tiếp cận. Ông thức dậy và thấy những người khác đang nhẹ nhàng nói chuyện gần bên ông, và một luồng sáng mờ đang phủ xuống mặt ông. Ở phía trên cái cổng vòm phía đông qua có một luồng sáng dài mờ đang chiếu qua một cái trục gần mái nhà; và xuyên qua căn phòng, qua phía cổng vòm phía bắc cũng có một thứ ánh sáng mờ ảo từ xa xa.

Frodo ngồi dậy. "Chào buổi sáng!" Gandalf nói. "Cuối cùng thì buổi sáng cũng trở lại. Ta đã đứng, như các anh thấy đấy. Chúng ta đang ở trên sườn đông của Moria. Trước khi hết ngày hôm nay chúng ta tìm cho ra Cánh Cổng Vĩ Đại và thấy dòng nước Mirrormere nằm trong Thung lũng Dimrill trước mặt chúng ta."

"Tôi sẽ rất vui," Gimli nói. "Tôi đã trông thấy Moria, và nó thật là vĩ đại, mặc dù nó đã trở nên tối tăm và kinh khiếp; và chúng ta đã không tìm thấy dấu hiệu gì của nòi giống chúng tôi. Bây giờ thì tôi nghi ngờ không biết Balin đã có bao giờ đến đây chưa."

Sau khi họ ăn sáng xong Gandalf quyết định tiếp tục đi ngay. "Chúng ta đã mệt rồi, nhưng tốt hơn là chúng ta sẽ nghỉ ngơi khi chúng ta đã ra ngoài," ông nói. "Ta nghĩ rằng không ai trong số chúng ta thích nghỉ thêm một đêm nữa trong Moria."

"Thật sự là không!" Boromir nói. "Chúng ta sẽ đi đường nào đây? Cái cổng vòm phía đông đằng kia nhé?"

"Có thể," Gandalf nói. "Nhưng ta không biết chính xác chúng ta đang ở đâu. Trừ phi là ta rất lăm lặc, nhưng ta đoán là lúc này chúng ta đang ở phía trên phía bắc của Cánh Cổng Vĩ Đại, và có thể là không dễ dàng gì để tìm một con đường đi xuống phía dưới chúng. Cái cổng vòm phía tây có thể sẽ là con đường mà chúng ta phải đi; nhưng trước khi quyết định thì chúng ta nên nhìn lại mình. Chúng ta hãy đi ra chỗ sáng ở cánh cửa phía bắc. Nếu chúng có

thể tìm thấy một cái cửa sổ thì sẽ rất có ích, nhưng ta sợ là ánh sáng sẽ chỉ chiếu xuống thành những đường sáng sâu mà thôi."

Theo sự dẫn đường của ông Đội Đồng Hành băng xuống dưới cái cổng vòm phía bắc. Họ tìm thấy một cái hành lang rộng. Khi họ đi dọc theo nó thì ánh sáng trở nên mạnh hơn, và họ thấy nó chiếu qua một cái ngưỡng cửa ở phía bên tay phải họ. Nó cao và bằng phẳng. Cái cổng đá vẫn còn được giữ trên bản lề của nó, nửa mở ra. Đằng sau đó là một căn phòng lớn hình vuông. Nó sáng mờ mờ, nhưng với những cặp mắt đã ở trong bóng tối khá lâu của họ, thì nó có vẻ như sáng rực lên, và họ nhắm mắt lại khi tiến vào.

Tiếng bước chân của họ xáo trộn lớp bụi dày trên sàn, và lúc đầu họ không nhận ra được hình dạng của những thứ nằm lổn ngổn trên bậc cửa. Căn phòng được chiếu sáng bởi một đường sáng rộng nằm ở phía bức tường phía đông đằng xa; nó xiên lên trên và ở phía xa trên cao có thể thấy được một mảng trời xanh nhỏ hình vuông. Ánh sáng của đường sáng đổ thẳng vào một cái bàn nằm giữa phòng: một khối đá hình chữ nhật đơn độc, cao khoảng hai foot, nằm phía trên một phiến đá trắng lớn.

"Nó giống như một cái mộ," Frodo thì thầm, và cúi người về phía trước với một cảm giác tò mò bất an, để nhìn nó gần hơn. Gandalf nhanh nhẹn tiến đến bên ông. Trên phiến đá khắc sâu những dòng chữ cổ:

"Đâu là Chử Daeron cổ, đã từng được dùng ở Moria trong những ngày xưa," Gandalf nói.

"Trong ngôn ngữ của Con Người và Người Lùn thì nó là như thế này:

Balin con trai của Fundin

Lãnh Chúa Moria."

"Vậy là ông ấy đã chết," Frodo nói.

"Tôi sợ là như vậy." Gimli nói và kéo mũ xuống mặt.

CÂY CẦU KHAZAD-DYM

Đội Đồng Hành của Chiếc Nhẫn đứng yên lặng bên cạnh ngôi mộ của Balin. Frodo nghĩ đến Bilbo và tình bạn lâu dài của ông với người lùn, và về chuyến thăm của Balin đến Quận cách đây từ lâu. Trong căn phòng bụi bặm trong rặng núi này, có vẻ như một ngàn năm trước đang quay lại từ thế giới bên kia.

Cuối cùng họ chuyển động và nhìn lên, rồi họ bắt đầu tìm kiếm bất kỳ cái gì cho thể cho họ thông tin về số phận của Balin, hoặc những gì đã xảy ra với người của ông. Có một cánh cửa nhỏ hơn ở phía bên kia của căn phòng, nằm dưới tia sáng. Ở cả hai cánh cửa họ thể thấy nhiều cái hộp đang nằm, và giữa chúng là nhiều thanh gươm gãy cùng với nhiều đầu rìu, những cái khiên và mũ trụ bị chém vỡ. Một số thanh gươm có móc ở đầu: đó là những thanh mã tấu của bọn orcs có lưỡi đen.

Có nhiều chỗ lõm cắt vào trong mặt đá của những bức tường, và giữa chúng là một cái hộp gỗ cốt thép lớn. Tất cả đều đã bị gãy và bị cướp sạch; nhưng bên cạnh những cái nắp vỡ tan của chúng còn nằm lại một cuốn sách. Nó đã bị đâm xéo và bị đốt một phần, và nó cũng đã bị nám đen và nhuốm đầy những đốm sẫm giống như máu khô khiến cho chỉ còn một phần rất ít trên nó là có thể đọc được. Gandalf cẩn thận nâng nó lên, nhưng những tờ giấy xào xạc và rách ra khi ông đặt nó lên phiến đá. Ông mãi mê đọc chúng một lúc mà không nói tiếng nào. Frodo và Gimli đứng bên cạnh ông và có thể thấy được, khi ông thận trọng lật những tờ giấy, rằng chúng được viết bằng nhiều đôi tay khác nhau, bằng những ngôn ngữ cổ, của cả vùng Moria lẫn Dale, và thỉnh thoảng lại có những dòng chữ của người Elves.

Cuối cùng Gandalf ngẩng đầu dậy. "Đây có vẻ như là hồ sơ về tài sản của những người của Balin," ông nói. "Ta đoán rằng nó đã được bắt đầu ghi chép vào đêm họ đến Thung Lũng Dimrill ba mươi năm trước: những trang giấy có vẻ như được đánh số tương ứng với những năm sau khi họ đến. Trang đầu được đánh số một - ba, thế nên ít nhất đã có hai trang đầu bị mất. Nghe này.

"Chúng tôi đã đẩy lùi bọn orcs khỏi cánh cổng vĩ đại và bảo vệ - ta nghĩ vậy; từ kế tiếp bị mờ và bị cháy xém; có thể là căn phòng - chúng tôi đã tàn sát nhiều tên trong ánh sáng - ta nghĩ thế - mặt trời trong thung lũng. Flui đã bị giết bởi một mũi tên. Ông đã giết tên vĩ đại. Rồi tiếp theo là một đoạn bị mờ rồi tiếp theo là Flui nằm dưới bãi cỏ gần Mirrormere. Ta không thể đọc được một hoặc hai dòng tiếp theo. Rồi tiếp theo là Chúng tôi đã dùng căn phòng số hai mươi mốt ở tận cùng phía Bắc để cư ngụ. Đó là ta không thể đọc được. Nó nói đến một cái trục. Rồi Balin đã dựng lên chỗ ngồi của của ông trong Căn phòng Mazarbul."

"Căn Phòng Hồ Sơ," Gimli nói "tôi đoán là căn phòng mà chúng ta đang đứng đây."

"Phải, ta không thể đọc được một đoạn dài tiếp theo," Gandalf nói, "ngoại trừ các từ vàng và Cây rìu của Durin và một loại mũ trụ gì đó. Rồi Balin bây giờ là lãnh chúa của Moria. Có vẻ như một chương hết lại ở đây. Sau một số dấu sao thì một bàn tay khác bắt đầu ghi chép và ta đọc thấy rằng chúng ta đã tìm thấy bạc đích thực, và sau đó là từ rên tuyệt hảo và là cái gì

đó, ta biết rồi, mithril; và hai dòng cuối cùng Uin đã tìm những kho vũ khí phía trên ở Tầng Sâu Thứ Ba, một số từ đi về phía tây, một vết mờ, đến cổng Hollin."

Gandalf ngừng lại và đặt vài tờ giấy sang một bên. "Có nhiều trang cùng loại, có vẻ như được viết vội vã và bị hư hại khá nhiều, ông nói; "nhưng ta không thể làm gì nhiều với nó trong ánh sáng như thế này. Lúc này hẳn đã có khá nhiều trang sách bị mất, bởi vì họ bắt đầu đánh số chúng từ năm, năm thứ năm trong cuộc khai khẩn, ta đoán vậy. Xem nào! Không, chúng quá rách và mờ, ta không thể đọc được. Tốt hơn là chúng ta nên làm điều này trong ánh mặt trời. Đợi nào! Ở đây có cái gì đó: nó được viết bởi một cánh tay to lớn mạnh mẽ bằng một loại ngôn ngữ Elves."

"Hẳn đó là cánh tay của Ori," Gimli nói, nhìn lên tay thầy phù thủy. "Ông ấy có thể viết đẹp và nhanh, và thường dùng chữ của người Elves để viết."

"Ta e là ông ta đang viết ra những điều xấu từ một bàn tay vàng," Gandalf nói.

"Từ đầu tiên rõ ràng là đau buồn, nhưng phần còn lại của cả dòng thì bị mất, chỉ trừ rằng nó tận cùng bằng estre. Phải, hẳn nó phải là yestren (chiều hôm qua) rồi tiếp theo là ngày thứ mười tháng mười một Balin lãnh chúa của vùng Moria đã ngã xuống tại Thung lũng Dimrill. Ông đã đơn độc đi tìm Mirrormere. Một tên orc đã bắn ông từ phía sau bằng một hòn đá. Chúng tôi đã giết tên orc, dựng thêm nhiều lều... đến từ phía đông trên Mỏ Bạc. Phần còn lại của trang sách quá mờ khiến ta khó có thể đọc ra được cái gì, nhưng ta nghĩ là ta đọc được chúng tôi đã chặn cánh cổng, và tiếp theo là có thể cầm cự được lâu nếu, và rồi có thể là kinh khủng và đau đớn. Balin tội nghiệp! Ông ấy có vẻ như chỉ giữ được danh hiệu của mình chưa đầy năm năm. Ta không biết là điều gì đã xảy ra sau đó; nhưng không còn thời gian để giải những câu đố trong những trang cuối cùng. Ở đây là trang sau chót." Ông ngừng lại và thở dài.

"Đọc những điều này thật là buồn," ông nói. "Ta e là kết cục của nó thật kinh khủng! Nghe này! Chúng tôi không thể thoát ra. Chúng đã chiếm Cây cầu và căn phòng thứ hai. Frbr và Luno và Nbli đã ngã xuống tại đây. Và rồi bốn dòng bị dấy bắn đến nỗi ta chỉ có thể đọc được từ năm ngày trước. Dòng cuối cùng là chạy qua vũng nước trên bức tường ở Cổng Tây. Tên Canh Gác trong Nước đã bắt Uin. Chúng tôi không thể thoát ra. Kết cục đang đến và rồi tiếng trống, tiếng trống vang lên từ dưới sâu. Ta không biết điều này có nghĩa gì. Điều cuối cùng được viết ở đây được nguệch ngoạc bằng chữ của người elf: chúng đang đến. Không còn gì nữa." Gandalf ngừng lại và đứng lặng trầm ngâm.

Một cảm giác khiếp đảm và kinh hãi đột ngột trong căn phòng trùm xuống Đội Đồng Hành. "Chúng tôi không thể thoát ra," Gimli lầm bầm. "Cũng may cho chúng ta là nước trong hồ đã hạ xuống khá nhiều, và tên Canh Gác đang ngủ ở dưới sâu phía nam."

Gandalf ngẩng đầu lên và nhìn quanh. "Có vẻ như họ đã chống cự đến cùng ở cả hai cửa," ông nói, "nhưng không còn nhiều thời gian nữa. Thế là kết cục của nỗ lực chiếm lại Moria! Việc này thật dũng cảm nhưng khờ ngốc. Chưa đến lúc đó. Lúc này thì ta sợ là phải nói lời chia tay với Balin con trai của Fundin. Ông phải nằm đây trong căn phòng của ông cha.

Chúng ta sẽ lấy cuốn sách của ông, Cuốn Sách Mazarbul, và nhìn lại gần hơn nữa. Anh nên giữ nó, Gimli ạ, và mang về cho Dbin nếu như anh còn cơ hội. Anh ta sẽ rất quan tâm đến cuốn sách này, cho dù nó sẽ làm anh ta rất đau buồn. Nào, đi thôi! Buổi sáng đã qua rồi."

"Chúng ta sẽ đi đường nào?" Boromir hỏi.

"Trở về phòng tiền sảnh," Gandalf trả lời. "Nhưng cuộc thăm viếng của chúng ta với căn phòng này không hoàn toàn vô ích. Bây giờ thì ta đã biết chúng ta đang ở đâu. Chắc chắn là, như Gimli nói, đang ở trong Căn Phòng Mazarbul; và căn phòng này hẳn phải là căn phòng thứ hai mươi mốt ở Cực Bắc. Do đó chúng ta nên đi ra bằng cái cổng vòm phía đông của căn phòng, và rồi rẽ phải về hướng nam và đi xuống. Căn Phòng Hai Mươi Mốt hẳn là nằm ở Tầng Bảy, ở phía trên Cánh Cổng sáu tầng. Đi nào! Trở về tiền sảnh!"

Gandalf nói những điều này một cách khó khăn, vì một tiếng Boom lớn đang cuộn lên có vẻ như từ xa phía dưới, và nó làm cho khối đá dưới chân họ rung lên. Họ vội vã lao đến cánh cửa. Những tiếng doom, doom cuộn lên, nhưng thể có những bàn tay khổng lồ đang biến những hang động của Moria thành một cái trống khổng lồ. Rồi một tiếng vọng lớn vang đến: một tiếng tù và cực lớn thổi vang căn phòng, và rồi một tiếng tù và trả lời và những tiếng thét thô lỗ vang lên từ xa. Có những âm thanh vội vã của nhiều tiếng chân.

"Chúng đang đến!" Legolas kêu lên.

"Chúng ta không thể thoát ra," Gimli nói.

"Bị mắc bẫy!" Gandalf thét lên. "Vì sao mà ta lại dừng lại nhỉ? Bây giờ bọn ta ở đây, bị kẹt, nhưng họ trước đây. Nhưng ta thì không thể. Chúng ta sẽ xem cái gì - " Tiếng trống doom, doom vang lên và những bức tường rung lên.

"Đóng sập cửa và chặn nó lại!" Aragorn kêu lên. "Và canh chừng hành lý của mình khi mà chúng ta còn có thể: chúng ta có thể có cơ hội để quyết định con đường của chúng ta."

"Không!" Gandalf nói. "Chúng ta không thể đóng lại được. Hãy để cửa đông khép hờ! Chúng ta sẽ đi hướng đó nếu như còn cơ hội."

Một tiếng tù và chói tai rít vọng và những tiếng thét nhức óc vang lên. Những tiếng bước chân đang lao rầm rập xuống hành lang. Những tiếng loảng xoảng vang lên khi Đội Đồng Hành rút gươm. Thanh Glamdering toả ra một thứ ánh sáng mờ, và lưỡi thanh Chích loé lên. Boromir tựa vai về phía cổng tây.

"Đợi một lúc! Đừng đóng nó ngay!" Gandalf nói. Ông lao đến bên Boromir và kéo Boromir đứng thẳng dậy.

"Kẻ nào đến đây để khuấy động giấc ngủ của Balin Lãnh chúa Moria?" ông kêu lên vang vọng.

Một chuỗi cười khàn khàn đáp lời, giống như tiếng những hòn đá trượt đổ xuống một cái vũng; vang giữa những tiếng la hét vọng lên sâu từ phía dưới để ra lệnh. Tiếng trống doom, boom, doom vang lên từ sâu phía dưới.

Với một cử động rất nhanh Gandalf bước lên trước lối đi hẹp đang mở ra từ phía cửa và phóng mạnh cây quyền trượng của mình tới trước: có một luồng chớp loé lên làm sáng bừng

căn phòng và lối đi phía ngoài. Thầy phù thủy nhìn ra trong một thoáng. Tên rít vùn vụt xuống hành lang khi ông bật lui.

"Bọn Orc, đông lắm." ông nói. "Có một số tên to lớn và ma quái: những tên Uruk đen của vùng Mordor. Chúng đang lùi lại trong một lúc, nhưng còn có một tên khác ngoài đó. Một tên quý khổng lồ hang động khủng khiếp, ta nghĩ vậy, hoặc là còn nhiều hơn một tên nữa. Không có hy vọng gì thoát ra theo hướng này."

"Và hoàn toàn chẳng còn hy vọng gì nữa, nếu chúng cũng đến từ những cửa khác," Boromir nói.

"Chẳng có âm thanh gì ở ngoài ấy cả," Aragorn nói, ông vẫn đang đứng cạnh cửa đông và nghe ngóng. "Lối đi ở phía này đâm thẳng xuống cầu thang: nó rõ ràng chẳng dẫn về tiền sảnh. Nhưng cứ mù quáng lao theo lối này với bọn truy đuổi đằng sau thì chẳng hay gì. Chúng ta không thể chặn cửa lại được. Cửa khoá đã mất và ổ khoá thì vỡ, và nó lại mở vào trong. Chúng ta phải làm gì đó để kéo dài thời gian của chúng trước. Chúng phải làm cho chúng sợ Căn phòng của Mazarbul!" ông nói và khẽ mân mê cái lưới thanh gươm của mình, thanh Andruil.

Có tiếng chân nặng nề vang lên ở hành lang. Boromir lao mình ngược lại phía cửa và nhấc nó lên; rồi ông ném nó lại với những lưới gươm gãy và những mẩu gỗ. Đội Đờng Hành rút lui lại sang phía kia của căn phòng. Nhưng họ vẫn không hề có cơ hội trốn thoát. Một cú thúc mạnh vào cánh cửa khiến nó run lên; và nó bắt đầu từ từ ken két mở ra, mở ngược về phía những cái nêm. Một cánh tay và một bờ vai khổng lồ, với nước da có vảy màu xanh tối tằm đang thò qua khoảng trống mở rộng. Thế rồi một bàn chân khổng lồ bằng phẳng và không có ngón đạp xuyên qua. Có một khoảng im lặng chết chóc diễn ra ở bên ngoài.

Boromir phóng đến và dùng hết sức mình chém xuống cái tay ấy; nhưng thanh gươm của ông văng lên, lạng sang một bên và rơi khỏi cánh tay run bật lên của ông. Lưới gươm đã bị mẻ đi.

Thành linh, với mục đích riêng của mình, Frodo cảm thấy một cơn giận dữ tràn lên trong tim. "Quận!" ông kêu lên, và phóng đến bên Boromir, ông cúi xuống và đâm mạnh thanh Chích vào cái bàn chân góm guốc. Một tiếng la vang lên, rồi cái chân giật ngược về, suýt nữa là giật luôn thanh Chích ra khỏi tay Frodo. Những giọt đen đen nhỏ xuống khỏi lưới gươm và khói bốc lên từ nền nhà. Boromir ném mạnh người về phía cánh cửa và đóng sập nó lại.

"Một nhát gươm vì Quận!" Aragorn kêu lên. "Vết cắn của tên hobbit này sâu lắm! Anh có một thanh gươm tốt đấy, Frodo con trai của Drogo!"

Có một kẽ nứt trên cánh cửa, rồi những vết nứt liên tiếp xuất hiện. Tiếng nện búa hùng hùng vang lên trên nó. Nó kêu răng rắc và đổ dần về sai, và rồi thành linh mở bung ra. Tên bay chúm chít, nhưng vương phải bức tường phía bắc, và rơi lả tả xuống nền nhà mà chẳng gây nên thiệt hại gì. Rồi một tiếng tù và rúc lên và những tiếng chân rầm rập vang lên, rồi bọn orc lũ lượt nhảy ào vào phòng.

Đội Đồng Hành không thể đếm được là có tất cả bao nhiêu tên. Cuộc giao tranh diễn ra náo loạn, nhưng bọn orcs mất tinh thần trước sự kháng cự quyết liệt. Legolas bắn hạ hai tên ngay cổ họng, Gimli đốn đổ hết cặp chân này đến cặp chân khác đang nhảy bổ lên ngôi mộ của Balin. Boromir và Aragorn tàn sát nhiều tên khác. Khi mười ba tên ngã nhào thì bọn còn lại kêu thét bỏ chạy, bỏ lại những người phòng thủ không bị xây xát gì, chỉ trừ Sam bị một vết trầy trên da đầu. Anh đã thụp đầu xuống rất nhanh và thoát được; và anh đã đánh ngã tên orc của mình: một nhát đâm thật mạnh bằng thanh gươm Hàm Mộ của anh. Một đốm lửa bùng lên trong đôi mắt nâu của anh khiến cho Ted Sandyman cũng phải thối lui nếu ông ta thấy nó.

"Đến lúc rồi!" Gandalf kêu lên. "Đi nào, trước khi tên quỷ khổng lồ quay trở lại!"

Nhưng thậm chí ngay khi họ rút lui như vậy, trước khi Pippin và Merry đến được cái cầu thang dẫn ra ngoài, thì tên đầu lĩnh orc khổng lồ, cao gần như con người, đeo áo giáp đen từ đầu đến chân, đã nhảy bổ vào phòng, theo sau hắn là đám thuộc hạ tùm lại quanh ngưỡng cửa. Khuôn mặt bè bè của hắn đen đúa, đôi mắt hắn như những cục than, và cái lưỡi thì đỏ lòm; hắn mang một thanh kích to tướng. Hắn giương mạnh cái khiến to tướng ra đỡ thanh gươm của Boromir và hất ông lui lại, quật ông ngã xuống nền nhà. Luồn người dưới cú đánh của Aragorn với một tốc độ của một con rắn đang mổ hắn lao vào Đội Đồng Hành và phóng thanh kích của mình về phía Frodo. Nhát đâm giáng trúng vào vai ông, và Frodo bị hất văng về phía tường và bị ghim cứng vào đó. Sam la lên, chặt mạnh vào cái cán kích, và nó gãy ra. Nhưng thậm chí khi mà tên orc đã kịp vứt mẫu gậy trong tay đi và rút mã tấu ra thì thanh Anduril đã bổ xuống cái mũ trụ của hắn. Một ánh chớp như một ngọn lửa bùng lên và cái mũ trụ vỡ tan ra. Tên orc đổ vật xuống, đầu bị chẻ đôi. Bọn thuộc hạ của hắn tru lên khi Boromir và Aragorn lao về phía chúng.

Những tiếng doom, doom lại vang lên từ dưới đất sâu. Âm thanh khủng khiếp lại vang lên.

"Nào!" Gandalf la lên. "Đây là cơ hội cuối cùng. Chạy đi nào!"

Aragorn nhắc Frodo đang nằm trên tường lên và lao về phía cầu thang, đẩy Merry và Pippin chạy trước. Những người khác chạy theo; nhưng Gimli phải cần Legolas kéo lê đi, bất chấp nguy hiểm, ông cứ nấn ná lại quanh ngôi mộ của Balin, đầu cúi xuống. Boromir kéo mạnh cái cổng phía ông, bản lề của nó rít lên ken két: hai bên bề mặt của nó đều có những cái vòng thép, nhưng không thể kéo nhanh được.

"Tôi không sao," Frodo hỗn hển. "Tôi có thể đi được. Hạ tôi xuống nào!"

Aragorn gần như buông rơi ông xuống vì giật mình. "Tôi cứ nghĩ là anh đã chết!" ông kêu lên.

"Chưa đâu!" Gandalf nói. "Nhưng không còn thời gian để mà ngạc nhiên đâu. Đi nào, tất cả các anh, xuống cầu thang! Đợi ta vài phút ở dưới đấy, nhưng nếu ta không xuống sớm thì cứ đi! Hãy đi nhanh và chọn những con đường dẫn về phía phải và đi xuống."

"Chúng tôi không thể để ông ở lại một mình giữ cửa được!" Aragorn nói.

"Hãy làm những gì ta nói!" Gandalf giận dữ nói. "Những thanh gươm không làm gì được ở đây đâu. Đi!"

Chẳng có tia sáng nào chiếu xuống con đường và nó hoàn toàn tối tăm. Họ dò dẫm con đường dẫn xuống những bậc thang dài, và rồi nhìn ngược lại; nhưng họ không thể thấy gì, ngoại trừ ánh sáng mờ mờ toả ra từ cây quyền trượng của thầy phù thuỷ ở trên cao. Ông có vẻ như vẫn đang đứng bảo vệ bên cánh cửa đóng lại. Frodo thở nặng nề và đổ xuống người Sam, người đang choàng tay qua tay ông. Họ đứng nhìn ngược vào bóng tối trên cầu thang. Frodo nghĩ là ông nghe thấy giọng của Gandalf ở phía trên, những lời thì thầm tuôn xuống từ mái trần dốc với tiếng thở dài vọng lại. Ông không thể hiểu được chúng nói gì. Những bức tường có vẻ như đang run lên. Cứ chốc chốc tiếng trống vỗ lại vang mạnh lên: doom, doom.

Thành linh đỉnh của cầu thang loé lên một luồng sáng trắng. Rồi bụi đổ xuống với một tiếng ục mạnh. Tiếng trống vỗ vang lên man dại: doom-boom, doom-boom, và rồi nó dừng lại. Gaffer lao vụt xuống cầu thang và ngã xuống nền đất giữa Đội Đồng Hành.

"Nào nào! Xong rồi!" thầy phù thuỷ nói, chân lão đảo. "Ta đã làm những gì ta có thể làm. Nhưng ta gặp phải tay đối thủ, và đã gần như bị tiêu diệt. Nhưng đừng đây nữa! Đi nào! Các anh sẽ phải đi mà không có ánh sáng một lúc: ta run quá. Đi nào! Đi nào! Anh đâu rồi hả Gimli? Đi trước ta. Tất cả các ánh, đứng gần lại phía sau!"

Họ khấp khểnh đi sau ông và tự hỏi xem chuyện gì đã xảy ra. Những tiếng trống vỗ doom, doom lại vang lên: bây giờ thì âm thanh của chúng đã nghẹn lại và vang xa, nhưng vẫn cứ đuổi theo họ. Không còn âm thanh truy đuổi nào khác, dù là tiếng chân hay bất kỳ tiếng động nào. Gandalf không rẽ về phía nào, dù trái hay phải, vì con đường có vẻ như sẽ đi theo hướng mà ông muốn, Cứ chốc chốc nó lại hạ xuống vài bậc thang, hơn năm mươi bậc, để xuống một tầng thấp hơn. Đó là lúc họ gặp nguy hiểm lớn nhất, vì họ không thể thấy những bậc dốc hạ xuống trong bóng tối, cho đến khi họ đi lên nó, và đặt chân vào khoảng không. Gandalf dò đường bằng cây quyền trượng của ông như một người mù.

Cuối cùng họ đã đi được một dặm sau gần một giờ, hoặc có thể là hơn thế, và đã đi xuống khá nhiều bậc thang. Vẫn chẳng có âm thanh truy đuổi nào. Họ gần như đã bắt đầu hy vọng rằng họ sẽ trốn thoát. Đến cuối tầng bảy thì Gandalf ngừng lại.

"Nó đang nóng!" ông hỗn hển. "Lúc này thì chúng ta đã đi xuống dưới ít nhất là đến tầng của Cánh Cổng. Bây giờ ta nghĩ là chúng ta nên tìm một ngã rẽ về bên trái đưa chúng ta về phía đông. Ta hy vọng là nó không cách xa đây. Ta đã rất mệt. Ta phải nghỉ một lúc, thậm chí nếu như tất cả bọn orcs có rầm rập đuổi theo ta đi nữa."

Gimli đỡ lấy tay ông và giúp ông ngồi xuống một bên bậc đá. "Chuyện gì xảy ra trên cánh cửa thế?" ông hỏi. "Ông đã gặp tên đánh trống à?"

"Ta không biết," Gandalf trả lời. "Nhưng chính bản thân ta đã thành linh đối mặt với một cái gì đó mà trước đây ta chưa hề gặp. Ta không thể nghĩ ra mình phải làm gì ngoài việc cố áp đặt một câu thần chú đóng cửa lên cánh cửa. Ta biết nhiều câu thần chú như vậy; nhưng để

làm mọi việc một cách đúng lúc đòi hỏi cần có thời gian; và thậm chí khi làm như vậy thì cánh cửa vẫn có thể bị phá bởi sức mạnh.

"Khi ta đứng đấy thì ta có thể nghe thấy tiếng của bọn orc vang lên từ phía kia: ta nghĩ là chúng sẽ phá tung cánh cửa vào bất kỳ lúc nào. Ta không thể nghe thấy chúng nói gì; có vẻ như chúng đang nói chuyện với nhau bằng cái thứ ngôn ngữ góm ghiếc của chúng. Tất cả những gì mà ta nghe được chỉ là *ghvsh < how to pronounce it?>*; nó có nghĩa là "lửa". Rồi một cái gì đó lao vào phòng - ta cảm thấy nó lao qua cánh cửa, và bản thân bọn orcs cũng sợ hãi và im bật đi. Nó nắm chặt lấy cái vòng thép; và rồi nó nhận ra ta và câu thần chú của ta.

"Đó là điều mà ta không thể đoán trước được, vì ta chưa bao giờ gặp phải một sự thách thức như thế. Đòn phản phép của nó thật kinh khủng. Nó gần như làm ta gãy nát. Trong một thoáng cánh cửa rời khỏi sự điều khiển của ta và bắt đầu mở ra! Ta đã phải đọc câu thần chú Ra Lệnh. Đó là một sự căng thẳng khủng khiếp. Cánh cửa cháy tung ra thành từng mảnh. Có một cái gì đó tối đen như một đám mây chặn tất cả ánh sáng bên trong, và ta bị ném ngược xuống cầu thang. Tất cả các bức tường đều oằn đi, cũng như trần nhà, ta nghĩ vậy.

"Ta sợ là Balin đã bị chôn rất sâu, và có thể là có cái gì khác cũng được chôn tại đấy. Ta không thể nói nó là gì. Nhưng ít nhất thì lối đi phía sau chúng ta đã hoàn toàn bị chặn lại. A! Ta chưa bao giờ cảm thấy mệt lử như vậy, nhưng nó qua rồi. Và còn bây giờ thì anh ra sao rồi, Frodo? Không có thời gian để nói điều này, nhưng ta chưa bao giờ cảm thấy vui mừng đến thế trong cuộc sống của ta khi anh nói chuyện trở lại. Ta sợ là Aragorn đang mang theo một hobbit dũng cảm nhưng đã chết rồi.

"Có chuyện gì với cháu đâu?" Frodo nói. "Cháu còn sống, và đó là tất cả những gì cháu nghĩ. Cháu bị thâm tím mình mẩy và bị thương, nhưng không đến nỗi quá tệ."

"Phải," Aragorn nói. "tôi chỉ có thể nói rằng tay hobbit này được chế tạo bởi một chất liệu vô cùng cứng rắn mà trước đây tôi chưa gặp thứ gì giống thế. Nếu như mà tôi biết thế thì tôi đã nói chuyện nhẹ nhàng hơn tại Quán trọ ở Bree! Cú đâm kích đó có thể xuyên cả một con bò mộng hoang!"

"Phải, nhưng nó không xuyên tô, tôi rất vui mừng mà nói thế," Frodo nói; "cho dù tôi cảm thấy như thể tôi đã bị kẹp giữa một cái búa và một cái đe." Ông không nói gì nữa. Ông thở ra đau đớn.

"Cậu giống Bilbo." Gandalf nói. "Bên trong cậu có nhiều thứ hơn là những gì thấy bằng mắt, như ta đã nói về anh ta trước đây khá lâu." Frodo tự hỏi là câu nói này còn có ý nghĩa sâu xa nào nữa không.

Bây giờ họ lại tiếp tục đi. Liền đó Gimli lên tiếng. Ông có đôi mắt tinh tường trong bóng đêm. "Ta nghĩ là," ông nói, "có ánh sáng ở phía trước. Nhưng không phải là ánh sáng ban ngày. Nó đỏ. Nó là gì nhỉ?"

"Ghvsh!" Gaffer nói. "Ta không biết là chúng có ý nghĩa gì: những tầng thấp hơn đang cháy sao? Chúng ta vẫn chỉ có thể tiếp tục đi thôi."

Ánh sáng đã bắt đầu hiện rõ ra, và tất cả đều có thể thấy nó. Nó nhấp nháy và toả sáng trên những bức tường ở phía dưới con đường nằm phía trước họ. Họ không thể thấy con đường của mình: ở phía trước con đường chạy dọc xuống rất nhanh, và ở trên một con đường phía trước là một cái cổng vòm thấp; ánh sáng toả ra từ nó. Không khí trở nên rất nóng.

Khi họ đến chỗ cái cổng vòm thì Gandalf đi qua, ra hiệu cho họ đợi. Khi ông đứng sau lối đi họ thấy khuôn mặt ông rực đỏ lên vì ánh sáng. Ông nhanh chóng bước lui.

"Có một cái gì đó ma quái kỳ lạ trong đó," ông nói, "rõ ràng là nó được sắp đặt để chào đón chúng ta. Nhưng bây giờ thì ta đã biết chúng ta đang ở đâu: chúng ta đã đến Vực Sâu Đầu Tiên, tầng giữa nằm dưới Cánh Cổng. Đó là Phòng Thứ Hai của Moria Cổ; và Cánh Cổng đang nằm gần đây: nó nằm ở phía sau góc phía đông, ở phía bên trái, không xa hơn một phần tư dặm nữa. Băng qua Cây Cây, leo lên cầu thang rộng, dọc theo con đường lớn băng qua Căn Phòng Đầu Tiên, và thoát ra! Nhưng đi nào và chú ý quan sát!"

Họ nhìn ra. Phía trước họ là một căn phòng hang động khác. Nó cao ngất và xa hơn căn phòng mà họ đã ngủ qua. Họ ở gần góc phía đông của nó; phía tây của nó chìm vào bóng tối. Ở giữa phòng là thân của hai cây cột cao ngất. Chúng được khắc giống như thân của những cái cây khổng lồ có cành cây đỡ trên mái nhà được trang trí những họa tiết bằng đá. Thân của chúng bằng phẳng và đen, nhưng ánh sáng đỏ phản chiếu mờ mịt trên sườn chúng. Cắt ngang nền nhà, gần chân của hai cây cột khổng lồ đó là một vết nứt vĩ đại mở rộng. Ánh sáng đỏ khắc nghiệt đang thoát ra từ đó, và thỉnh thoảng ngọn lửa lại liếm lên lên bờ vực và cuộn quanh đế của những cây cột. Những luồng khói đen cuộn lên bầu không khí nóng bỏng.

"Nếu chúng ta đi bằng con đường chính dẫn xuống từ những căn phòng phía trên, thì chúng ta đã bị kẹt lại ở đây," Gaffer nói. "Chúng ta hãy hy vọng rằng ngọn lửa đang nằm giữa chúng ta và những kẻ truy đuổi. Đi nào! Không còn thời gian để mất đâu."

Thậm chí khi ông nói thì họ đã nghe tiếng trống truy đuổi vang lên: doom, doom, doom. Từ đằng xa phía sau bóng tối ở phía tây của căn phòng vang lại tiếng la hét và tiếng tù và rúc lên. Doom, doom: những cây cột dường như run lên và ngọn lửa lấy bẫy.

"Nào, chuyển đua cuối!" Gandalf nói. "Nếu như mặt trời đang chiếu sáng ở ngoài thì chúng ta có thể trốn thoát. Đi theo ta!"

Ông rẽ trái và chạy nhanh qua cái nền bằng phẳng của căn phòng. Khoảng cách xa hơn là khi nhìn. Khi họ chạy thì họ nghe thấy tiếng thình thịch và tiếng vang của nhiều bước chân vội vã đuổi theo từ phía sau. Một tiếng hét đinh tai nhức óc rít lên: họ đã bị nhìn thấy. Có tiếng thép loảng xoảng vang lên. Một mũi tên rít lên phía trên đầu Frodo.

Boromir bật cười. "Chúng không chờ đợi điều này," ông nói. "Ngọn lửa đã cắt đứt chúng ra. Chúng ta ở sai hướng rồi."

Bất thành linh Frodo thấy một kẽ nứt sâu ở trước mặt ông. Ở cuối căn phòng, nền nhà hoàn toàn biến mất và đổ xuống một vực sâu không ai biết đến. Cánh cửa bên ngoài chỉ có thể đến qua một cây cầu đá mỏng manh, không hề được lát đá và cũng không có tay vịn, nó bắc qua khe nứt chạy dài khoảng năm mươi foot. Đó là một trong những công trình phòng thủ thời xưa của Người Lùn nhằm chống lại bất kỳ kẻ thù nào có thể chiếm được Căn Phòng Đầu Tiên và con đường ra ngoài. Họ chỉ có thể đi qua thành hàng một. Gandalf ngừng lại bên bờ vực và những người khác chạy đến dồn lại phía sau.

"Dẫn đường đi, Gimli!" ông nói. "Pippin và Merry đi tiếp theo sau. Đi thẳng đến và leo lên cầu thang phía sau cánh cửa."

Tên rơi lá tả chung quanh họ. Một mũi tên bắn đúng vào Frodo và văng ngược lại. Một mũi khác xé rách cái nón của Gandalf và vương luôn ở đó như một cái lông chim đen. Frodo nhìn lại. Ông thấy những bóng đen lơ lửng đằng sau đám lửa: có vẻ như có đến hàng trăm tên orcs. Chúng vung kích, mã tấu với những hòn đá đỏ như máu trong ánh lửa. Tiếng trống vỗ vang lên doom, doom, vang lên lớn hơn và lớn hơn nữa, doom, doom.

Legolas quay lại và đặt một mũi tên lên dây, cho dù nó quá dài so với cây cung nhỏ của chàng. Chàng kéo cung, nhưng tay chàng thông xuống và mũi tên rơi xuống đất. Chàng thét lên một tiếng khiếp đảm và sợ hãi. Hai tên quý khổng lồ to tướng vừa xuất hiện, chúng mang theo những phiến đá khổng lồ, và ném chúng xuống tạo thành lối đi vượt qua lửa. Nhưng không phải những tên quý khổng lồ làm cho chàng trai người Elf tràn ngập kinh sợ. Đội ngũ những tên orcs đang mở ra, và chúng dạt ra, như thể chính bản thân chúng cũng sợ. Có một cái gì đó đang đi lên từ phía sau chúng. Không thể thấy rõ đó là cái gì: nó giống như một bóng đen khổng lồ ở giữa một hình dạng tăm tối, có thể là có hình người, nhưng lớn hơn nhiều; bên trong nó như đang chứa đầy quyền lực và kinh hãi và những thứ đó đang vượt lên phía trước nó.

Nó tiến lại bên cạnh đám lửa và ánh sáng tắt vụt đi như thể một đám mây đang phủ lên nó. Nó nhảy vọt qua đám lửa. Ngọn lửa bùng lên để đón chào nó, và bốc khói cuộn cuộn quanh nó; những vòng khói đen cuộn lên trong không khí. Tóc của nó chảy dài xuống nhen lửa và bốc cháy phía sau nó. Trong tay phải của nó là một thành gươm nhìn giống như một văng lửa; và trong tay trái nó là một cái roi được tạo thành nhiều từ cái roi da.

"Ai! ai!" Legolas kêu thét lên. "Một Balrog! Một Balrog đang đến!"

Gimli nhìn trừng trừng, mắt mở rộng. "Nỗi Tai Ương của Durin!" ông la lên, buông rìu xuống và che mặt lại.

"Một Balrog." Gandalf lẩm bẩm. "Bây giờ thì ta hiểu rồi." Ông loạng choạng và nặng nề tựa người lên cây quyền trượng. "Số phận ma quái thật! Và ta thì lại đang rất yếu."

Cái bóng đen kia trườn đến chỗ họ cùng với lửa. Những tên orc kêu thét lên và ào xuống những bậc đá. Thế là Boromir nâng cái tù và của mình và rúc lên. Tiếng tù và thách thức vang vọng rộn ràng, giống như tiếng thét gào của nhiều cổ họng dưới mái động. Trong một thoáng bọn orcs nao núng và cái bóng đen kinh khiếp kia ngừng lại. Rồi những tiếng vọng

tắt đi đột ngột như thể một ngọn lửa bị một ngọn gió hắc ám thổi tắt đi, và kẻ thù lại tiến lên.

"Vượt cầu!" Gandalf kêu lên, phục hồi lại sức lực. "Chạy đi! Đó là một kẻ thù vượt hơn bất kỳ kẻ nào trong số các anh. Ta phải giữ con đường hẹp này. Chạy đi!" Aragorn và brrm không nghe theo mệnh lệnh mà vẫn đứng tại chỗ, bên cạnh nhau, ngay sau Gandalf ở đầu xa của cây cầu. Những người khác sững lại ngay tại ngưỡng cửa ở cuối phòng, và quay lại, họ không thể bỏ người thủ lĩnh của mình đơn độc ở lại đương đầu với kẻ thù.

Tên Balrog đã đến bên cầu. Gaffer đứng giữa cầu, nâng cao cây quyền trượng bằng tay trái, nhưng trong tay kia của ông là thanh Glamdring sáng chói, lạnh lùng và trắng rực. Kẻ thù của ông lại dừng lại, đối mặt với ông, và cái bóng đen của nó mọc ra hai cái cánh khổng lồ. Nó nâng cây roi lên, và những cái roi dai rít lên loảng xoảng. Lửa phụt ra từ lỗ mũi của nó. Nhưng Gandalf vẫn đứng vững.

"Mi không thể qua đây được," ông nói. Bọn orcs vẫn đứng sững, và một sự im lặng chết chóc trùm xuống. "Ta là người phục vụ của Ngọn Lửa Bí Mật, người nắm giữ ngọn lửa của Anor. Mi không thể qua được. Ngọn lửa hắc ám kia sẽ không giúp ích gì cho ngươi, ngọn lửa của Udyn. Hãy trở lại với Bóng Tối! Mi không thể qua được."

Tên Balrog không trả lời. Ngọn lửa có vẻ như tàn dần, nhưng bóng tối dâng lên. Hắn chậm chạp tiến về phía cây cầu, và thành linh hắn tự căng người lên, và đôi cánh của hắn trải ra từ bờ tường bên này sang bờ tường bên kia; hầu như không thể thấy được Gandalf, le lói trong vùng tối mờ mờ; ông có vẻ như quá nhỏ bé, và cùng với đó là sự cô độc: xám mờ và cúi người xuống, nhìn giống như một cái cây héo hon trước sự công kích của một cơn bão.

Một thanh gươm đỏ rực lửa vụt ra từ bóng tối.

Thanh Glamdring vụt lên một đường trắng đáp lễ.

Tiếng va chạm loảng xoảng vang dội, lửa trắng loé lên. Tên Balrog ngã ra sau và thanh gươm của hắn văng lên thành những mảnh vụn cháy ra. Thầy phù thủy lão đảo trên cầu, bước lùi một lửa, và rồi đứng thẳng trở lại.

"Mi không thể qua được!" ông nói.

Tên Balrog nhảy bật lên và phóng lên cầu. Cái roi của hắn cuộn và rít lên.

"Ông ấy không thể một mình chống trả!" Aragorn chột la lên và chạy ngược lại chiếc cầu.

"Elendil!" ông la lên. "Tôi đến với ông đây, Gandalf!"

"Gondor!" Boromir kêu lên và chạy theo bạn.

Ngay lúc đó Gandalf nâng cây quyền trượng lên, và phát ra một tiếng kêu lớn ông đánh mạnh xuống cây cầu trước mặt mình. Cây quyền trượng gãy rắc ra và rơi khỏi tay ông. Một luồng sáng trắng loá bùng lên. Cây cầu gãy ra. Nó gãy ra ngay tại chân Balrog, và đá tại chỗ nó đứng cuộn cuộn đổ xuống vực, trong khi phần còn lại của cây cầu lão đảo run rẩy như một cái lưới đá đang thụt ra từ hư vô.

Với một tiếng kêu kinh khủng, Balrog đổ tới trước, bóng đen của hắn đổ xuống và biến mất. Nhưng ngay khi rơi xuống hắn cũng kịp vung roi, và những cái roi da quất mạnh lên cuộn

quanh gối thầy phù thủy, kéo ông về phía bờ vực. ông lao đảo và ngã xuống, bám víu vô vọng vào đá, và trượt vào vực thẳm.

"Chạy đi, những tên ngốc kia!" ông kêu lên, và biến mất.

Lửa đã tắt, và bóng tối trống rỗng ập xuống. Đội Đồng Hành đứng chôn chân trong kinh hãi nhìn chăm chăm vào cái hố. Thậm chí khi Aragorn và Boromir chạy trở về, phần còn lại của cây cầu cũng nứt ra và đổ xuống. Aragorn làm họ tỉnh lại bằng một tiếng hét.

"Đi nào! Bây giờ tôi sẽ dẫn đường các anh!" ông gọi to. "Chúng ta phải tuân theo mệnh lệnh cuối cùng. Chạy theo tôi!"

Họ điên cuồng chạy lên cái cầu thang khổng lồ đằng sau cánh cửa. Aragorn dẫn đường, Boromir chạy sau cùng. Ở phía trên đỉnh là một con đường lớn. Họ chạy dọc theo nó. Frodo nghe thấy tiếng Sam đang khóc bên cạnh ông, và ông thấy mình cũng đang khóc khi đang chạy. Tiếng trống vỗ doom, doom, doom vọng lên từ phía sau, bây giờ thì thật thê lương và chậm chạp; doom!

Họ chạy tiếp. Ánh sáng đang dâng lên phía trước họ; những vệt sáng rộng đang xuyên qua trần nhà. Họ chạy nhanh hơn. Họ chạy vào một căn phòng, sáng rực với ánh sáng ban ngày chiếu qua những cửa sổ phía đông của nó. Họ chạy băng qua nó. Họ chạy qua những cánh cửa gãy đổ khổng lồ, và rồi chợt Cổng Cổng Vĩ Đại mở ra phía trước họ, một cái cổng vòm chói rực ánh sáng.

Có một đội quân orc bảo vệ rập mình sau bóng tối đằng sau hai bên những cái cột cao ngất của cánh cổng khổng lồ; nhưng những cái cổng đã vỡ tan và ngã xuống. Aragorn đánh ngã gục tên đội trưởng đang cản đường ông, và đám còn lại kinh hãi bỏ chạy đi trước cơn giận dữ của ông. Đội Đồng Hành chạy vụt qua chúng và chẳng có thấy bóng dáng chúng đâu. Khi vượt ra khỏi Cổng họ chạy xuống những bậc thang lớn trơ mòn, ranh giới của Moria.

Cuối cùng thì họ cũng lại cảm thấy hy vọng trở lại dưới bầu trời và cảm thấy gió lạnh đang phải vào mặt mình.

Họ không ngừng lại cho đến khi chạy ra khỏi những bức tường xa hơn một tầm tên.

Thung lũng Dimrill nằm trước mặt họ, Bóng của Rặng Núi Sương Mù phủ lên nó, nhưng ở phía đông có một luồng sáng vàng phủ lên mặt đất. Lúc đó là một giờ chiều. Mặt trời đang chiếu sáng; mây trắng vào ào. Họ nhìn ngược lại. Cái cổng vòng Cổng Cổng Vĩ Đại ngoác ra tối tăm dưới bóng ngọn núi. Mờ nhạt và xa dưới mặt đất vọng lên tiếng trống vỗ chậm chạp: doom. Một làn khói đen mỏng bốc lên. Không còn thấy thêm gì nữa; thung lũng quanh đó đã trống rỗng. Doom. Sự đau buồn cuối cùng cũng đã thắng họ, và họ khóc rất lâu: một số thì đứng và khóc thầm, một số đổ xuống nền đất. Doom, doom. Tiếng trống nhỏ dần.

LOTHLURIEN

"Than ôi! Tôi sợ là chúng tôi không thể ở đây lâu hơn nữa," Aragorn nói. Ông nhìn lại về hướng rặng núi và giờ cao thanh gươm. "Tạm biệt, Gandalf!" ông kêu lên. "Tôi đã chẳng từng nói với ông rằng: nếu ông băng qua những cánh cửa của Moria thì phải cẩn thận đó sao? Than ôi, tôi đã nói đúng! Chúng tôi còn lại hy vọng gì nếu không còn ông nữa?"

Ông quay sang Đội Đồng Hành. "Chúng ta phải tiếp tục công việc mà không có hy vọng," ông nói. "Ít nhất là chúng ta có thể trả thù. Chúng ta hãy chấn chỉnh là và đừng khóc nữa! Đi nào! Chúng ta còn một chặng đường dài và còn nhiều việc phải làm."

Họ đứng lên và nhìn lại mình. Thung lũng phía bắc dẫn lên một vùng thung lũng hẹp tối đen nằm giữa hai dốc đá lớn, ở phía trên nó là ba đỉnh núi trắng chiếu sáng lấp lánh: Celebdil, Faniudhol và Caradhras, những Ngọn Núi của Moria. Ở đầu của thung lũng hẹp là một dòng nước chảy xiết như một cái dây ren trắng với những bậc thang thác ngăn không sao kể xiết, và bọt sủi tung lên thành màn trong vùng không khí quanh chân núi.

"Đằng kia là Cầu Thang Dimrill," Aragorn nói, chỉ tay về phía những ngọn tháp. "Ở phía dưới là con đường tẻ đang leo lên bên cạnh dòng nước mà chúng ta sẽ đi, nếu như số phận chúng ta tốt đẹp hơn."

Ở phía đông những vách núi đột ngột chấm dứt, và những vùng đất ở phía xa đã có thể trông thấy được đằng sau chúng, rộng lớn và mơ hồ. Ở phía Nam Rặng Núi Sương Mù vẫn chạy lùi xa đến mức mà tầm mắt vẫn còn thấy được. Cách đó không đến một dặm, nằm ở phía dưới họ, vì họ đang đứng cao trên sườn phía tây của thung lũng, là một cái hồ. Đó là một cái hồ dài hình bầu dục, hình dáng của nó nhìn giống đầu một ngọn kích khổng lồ chìm sâu vào thung lũng hẹp phía bắc. Nhưng phía nam của nó lại chìm sâu trong bóng tối nằm đằng sau bầu trời rực sáng. Song nước của nó thì lại đen ngòm: một màu xanh thẫm nhìn giống như một buổi chiều quang nhìn qua ánh sáng của một ngọn đèn trong phòng. Bề mặt của nó phẳng lặng và chẳng chút gợn sóng. Bên nó là một bãi cỏ mịn màng tạo thành một vành đai hoàn hảo quanh hồ.

"Mirrormere nằm đó, tại Kheled-zvram sâu thẳm!" Gimli buồn bã nói. "Tôi còn nhớ ông ấy nói rằng: Có thể nhìn thì vui lắm! Nhưng chúng ta không thể chần chừ tại đây nữa. Bây giờ thì tôi sẽ còn đi một chặng đường dài trước khi tôi có thể vui trở lại. Tôi phải nhanh chóng ra đi, và ông ấy thì phải nằm lại."

Đội Đồng Hành bây giờ đang đi xuống con đường dẫn ra từ Cổng. Nó gập ghềnh khúc khuỷu, biến vào những lối mòn quanh co nằm giữa những cây thạch nam và kim tước đâm ra giữa những vách đá. Nhưng vẫn có thể thấy rõ là trước đây khá lâu đã từng có một con đường lát đá khổng lồ lượn lên từ những vùng đất thấp ở phía dưới vương quốc Người Lùn. Những tàn tích của những công trình bằng đá nằm rải rác dọc theo con đường, những mô đất xanh thẫm phủ đầy những cây bulô mảnh khảnh, hoặc là những cây linh sam vi vu cùng tiếng gió.

Một ngã rẽ phía đông dẫn họ qua vùng cỏ Mirrormere, và cách con đường rộng mở không xa sừng sững một cây cột gãy đầu.

"Đó là tảng đá Durin!" Gimli kêu lên. "Tôi không thể đi qua mà không rẽ ngang một chút để chiêm ngưỡng kỳ quan này của thung lũng!"

"Vậy thì nhanh chóng lên!" Aragorn nói, nhìn ngược về phía Cánh Cổng. "Mặt Trời đang lặn rất nhanh. Bọn Orcs thì có thể sẽ không ra ngoài cho đến sau hoàng hôn, nhưng chúng ta ta phải đi xa trước khi đêm xuống. Mặt Trăng đã gần như khuyết hẳn, và đêm nay sẽ rất tối."

"Đi với tôi, Frodo!" người lùn kêu lên, nhảy vọt khỏi đường. "Tôi không thể để cho ông đi mà không nhìn thấy Kheled-zvram." Ông chạy xuống bờ dốc xanh bên dưới. Frodo chậm chạp chạy theo, ông cảm thấy buồn vì mặt nước xanh phẳng lặng hơn là bị đau hay mệt; Sam đi lên phía sau.

Gandalf đứng lại bên tảng đá và nhìn lên. Nó đã bị vỡ và bị thời gian bào mòn, và không thể đọc được những dấu ấn mờ nhạt trên nó. "Cây cột này đánh dấu nơi mà Durin lần đầu tiên trông thấy Mirrormere," người lùn nói. "Chúng ta hãy tự mình nhìn nó một lần, trước khi chúng ta đi!"

Họ cúi xuống mặt nước đen. Thoạt tiên họ không thấy gì cả. Rồi từ từ họ thấy được hình dạng của một rặng núi vòng cung phản chiếu trông màn sâu xanh thẳm, và những đỉnh núi nhìn giống như những chùm lửa trắng phía trên chúng; đằng sau đó là một khoảng trời. Những vì sao chiếu sáng nhìn như những viên ngọc chìm đắm từ dưới sâu, cho dù mặt trời vẫn còn hiện ra trên bầu trời phía trên. Không thể thấy được bóng hình đang cúi xuống của họ.

"Hỡi Kheled-zvram đẹp xinh và hùng vĩ!" Gimli nói. "Vương miện của Durin sẽ nằm đây cho đến khi ông tỉnh dậy. Xin tạm biệt!" Ông cúi mình, và quay đi, và lại vội vã leo ngược lên bãi cỏ xanh để trở về con đường trở lại.

"Anh đã thấy gì?" Pippin nói với Sam, nhưng Sam quá mải mê suy nghĩ và không trả lời gì hết.

Con đường lúc này rẽ về phía nam và nhanh chóng đi xuống, chạy ra khỏi bờ thung lũng. Họ đi xuống một con đường bên dưới cái hồ dẫn xuống một thác nước trong vắt như pha lê, một dòng nước ngọt đổ ra từ đó trên một bờ đá và tuôn chảy cuồn cuộn lấp lánh xuống một bờ đá dốc.

"Đây là một con suối mà Mạch Bạc đã dâng lên từ đó." Gimli nói. "Đừng uống nó! Nó lạnh cóng như băng giá đấy!"

"Rồi nó sớm sẽ trở thành một con sông chảy mạnh, và nó sẽ tập trung nước từ nhiều dòng suối chảy từ trên núi khác," Aragorn nói. "Con đường của ta sẽ đi bên cạnh nó suốt nhiều dặm. Bởi vì tôi sẽ dẫn các anh theo con đường mà Gandalf đã chọn, và trước tiên ta hy vọng là sẽ đến được cánh rừng nơi Mạch Bạc chảy vào Dòng Sông Vĩ Đại - chạy ra khỏi đây." Họ nhìn theo hướng mà ông chỉ, và trước mắt mình họ có thể thấy dòng suối chảy xuống vào

lòng chảo thung lũng rồi chảy trên và ra khỏi những vùng đất thấp bên dưới, cho đến khi nó bị mất hút trong màn sương vàng.

"Cánh rừng Lothlurien nằm ở đây!" Legolas nói. "Đó là nơi đẹp nhất trong số những nơi mà người của tôi cư ngụ. Ở đây không có cây cối giống như cây cối ở những nơi khác. Bởi vì vào mùa thu lá của nó không rơi rụng, mà biến thành vàng. Chúng cũng không rơi xuống cho đến khi mùa xuân trở lại và một màu xanh mới mở rộng, và rồi những cành cây nặng trĩu những bông hoa màu vàng; và nền đất của cánh rừng là vàng, vòm của nó cũng là vàng, và cột của nó làm bằng bạc, bởi vì vỏ của cây cối rất mịn nhẵn và xám. Vẫn còn một số bài hát của chúng tôi tại Mirkwood hát như thế. Tim tôi sẽ rất vui nếu tôi được ở dưới mái hiên của cánh rừng này khi tiết trời đang độ xuân về!"

"Tim tôi sẽ rất vui, nếu như thậm chí đó là mùa đông," Aragorn nói. "Nhưng nó còn cách chúng ta nhiều dặm. Chúng ta nhanh chân lên nào!"

Frodo và Sam cố theo kịp những người khác, nhưng Aragorn đang dẫn họ đi với những bước chân kinh hồn, và sau một lúc thì họ bị bỏ lại đằng sau. Họ đã chẳng hề ăn gì kể từ sáng sớm. Vết cắt của Sam đang bùng lên như lửa, và đầu anh tái đi. Thay cho ánh nắng mặt trời mùa đông, có vẻ như cái lạnh đang đuổi đến sau cái tối tăm ẩm áp ở Moria. Anh run lên. Frodo cảm thấy mỗi bước chân đều đầy đau đớn và ông thở hổn hển.

Cuối cùng Legolas quay lại, và thấy họ đang ở xa đằng sau, chàng nói với Aragorn. Những người khác dừng lại, và Aragorn chạy ngược trở lại, gọi Boromir cùng đi với mình.

"Tôi xin lỗi, Frodo!" ông kêu lên, đầy quan tâm. "Hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá nên chúng ta mới cần vội vã đến thế, và tôi đã quên rằng anh đang bị thương và Sam cũng thế. Đáng lý anh phải nói chứ.. Chúng tôi đã không làm gì để nhẹ gánh cho các anh cả, mặc dù là đáng lý chúng tôi phải làm thế, cho dù tất cả bọn orcs ở Moria có đuổi theo chúng ta. Đi nào! Chỉ còn một chút nữa là đến được nơi mà chúng ta có thể nghỉ một chút. Ở đây tôi sẽ làm những gì có thể cho anh. Đi nào, Boromir! Chúng ta sẽ công họ."

Sau một lúc thì họ đến một con suối khác chảy xuống từ phía tây, và nhập vào đám nước đang sủi bọt tung toé trên dòng Mạch Bạc đang âm âm tuôn chảy. Chúng cùng nhau đâm xuống một cái thác làm bằng đá xanh, và sùng sục tuôn vào một thung lũng nhỏ. Có một cây linh sam đứng đấy, ngắn và xiêu vẹo, sườn của nó dốc và phủ đầy dương xỉ cùng với những bụi cây xoắn lại. Ở dưới đấy là một vùng không qua bằng phẳng được một con suối âm ỉ chảy qua trên những hòn sỏi lấp lánh. Họ nghỉ lại ở đấy. Lúc này đã gần ba giờ sau buổi trưa, và họ chỉ mới đi được khỏi Cổng vài dặm. Mặt trời đã ngã về tây.

Trong khi Gimli và hai hobbit trẻ hơn nhen một đống lửa từ những bụi và cành linh sam và đi lấy nước thì Aragorn chăm sóc Sam và Frodo. Vết thương của Sam không sâu, nhưng nhìn nó rất đáng ngại, và khuôn mặt của Aragorn lạnh nhạt khi ông xem xét nó. Sau một lúc ông ngẩng dậy với vẻ nhẹ nhõm.

"May đấy, Sam ạ!" ông nói. "Có nhiều người đã nhận lãnh những thứ còn thảm khốc hơn thế này để đổi lại việc hạ tên orc đầu tiên của mình. Vết cắt không bị nhiễm độc như các vết

thương từ những lưỡi dao của bọn orc thường gây ra. Nó sẽ lành lặn lại nhanh thôi khi tôi chữa nó. Hãy rửa nó khi Gimli đã đun nước xong."

Ông mở cái bao nhỏ của mình ra và trút ra một nhúm lá khô. "Chúng đã khô và một số tính năng của chúng vẫn còn, ôn nói, nhưng ở đây tôi vẫn còn một số lá athelas mà tôi đã thu lượm được ở gần Weathertop. Nghiền nó vào nước, rồi rửa sạch vết thương, rồi tôi sẽ băng nó lại. Bây giờ đến phiên anh, Frodo!"

"Tôi không sao cảm" Frodo nói, giữ không cho chạm vào quần áo của mình. "Tất cả những gì tôi cần chỉ là một ít thức ăn và một giấc ngủ thôi."

"Không!" Aragorn nói. "Chúng tôi phải xem qua để xem cái búa và cái đe đã làm gì với anh. Tôi vẫn còn rất ngạc nhiên là anh vẫn còn sống."

Ông nhẹ nhàng cởi cái áo khoác của Frodo ra và thấy cái áo giáp, thế là ông sửng người vì ngạc nhiên. Rồi ông phá lên cười. Cái áo giáp bạc của lấp lánh trước mặt ông giống như ánh sáng trên sóng biển lặn tắt. Ông cẩn thận tháo nó ra và đưa nó lên, và những viên ngọc sáng lấp lánh như những vì sao, và âm thanh của những vòng thép nghe giống như tiếng mưa rơi tí tách trên hồ.

"Nhìn này, bạn tôi!" ông kêu lên. "Đây là một bộ da hobbit tuyệt vời để một hoàng tử người elf khoác vào! Nếu như biết rằng các hobbit giấu những thứ như thế này, thì tất cả các thật săn miền Trung giới sẽ lao ngay đến Quận."

"Và tất cả những mũi tên của tất cả các thợ săn trên thế giới sẽ trở thành vô dụng," Gimli nói, ông nhìn chằm chằm bộ giáp với vẻ ngạc nhiên. "Đó là một cái áo khoác bằng mithril. Mithril! Tôi đã chưa hề được thấy hoặc nghe nói rằng nó lại đẹp đến thế. Phải chăng Gandalf nói về cái áo này? Thế thì ông ấy đánh giá thấp nó rằng. Nhưng nó đã được cho đi thật đúng chỗ!"

"Tôi vẫn thường tự hỏi là cậu và ông Bilbo đang làm cái quý gì mà suốt ngày ở bên nhau trong cái phòng nhỏ ấy," Merry nói. "Cầu chúa phù hộ cho ông hobbit già ấy! Tôi càng yêu ông ấy hơn bao giờ hết. Tôi hy vọng là chúng ta sẽ còn cơ hội để nói với ông ấy điều này!"

Có một vết bầm đen trên vai phải và ngực của Frodo. Dưới cái áo giáp là một cái áo sơ mi bằng da mềm, và những vòng thép đã hằn vào da ông tại một điểm. Sườn trái của Frodo cũng bị xây sát và bầm khi ông bị ném mạnh vào tường. Trong khi những người khác chuẩn bị thức ăn thì Aragorn rửa vết thương bằng nước nóng có ngâm lá athelas. Một mùi hương nồng toả ra khắp thung lũng, và những ai đứng trong làn hơi nước này đều cảm thấy hồi phục và khoẻ mạnh trở lại. Frodo nhanh chóng cảm thấy vết thương rời khỏi mình, và ngực ông lại dịu trở lại: cho dù ông vẫn còn bị đau và đau nhức mỗi khi bị chạm đến suốt nhiều ngày. Aragorn buộc một số miếng đệm vải nhẹ vào sườn ông.

"Cái áo giáp này nhẹ đến kỳ lạ," ông nói. "Hãy mặc nó vào trở lại, nếu như anh có thể mang nó. Tim của tôi rất vui khi biết rằng anh có một cái áo giáp như thế. Đừng cởi nó ra, thậm chí cả trong giấc ngủ, trừ phi vận may mang anh đến một nơi mà anh được an toàn trong một thời gian, và điều này sẽ khó mà xảy ra khi mà nhiệm vụ của anh vẫn chưa hoàn thành."

Khi họ ăn, Đội Đồng Hành đã sẵn sàng để tiếp tục đi tiếp. Họ dập lửa và xoá hết mọi dấu vết. Rồi họ leo ra khỏi thung lũng và lại tiếp tục đi tiếp theo con đường cũ. Khi mặt trời lặn xuống sau những vách cao phía tây thì họ vẫn chưa đi được xa mấy và bóng tối bao la đang toả lan xuống bên sườn núi. Màn tối chạng vạng phủ lên bước chân họ, và sương mù dâng lên trong lòng chảo. Cách xa phía đông ánh sáng nhạt buổi chiều tà đang toả trên những vùng đất tối lờ mờ trên những đồng bằng và cánh rừng xa xôi. Lúc này thì Sam và Frodo cảm thấy thoải mái và hồi phục rất nhiều để có thể đi với một tốc độ bình thường, và Aragorn dẫn Đội Đồng Hành đi thêm gần ba giờ nữa mà chỉ nghỉ một lúc ngắn.

Trời đã rất tối. Màn đêm đã buông xuống. Có nhiều ngôi sao sáng, mãi đến khuya mới có thể thấy được ánh trăng non hiu hắt. Gimli và Frodo đi cuối cùng, bước nhẹ nhàng và chẳng hề nói chuyện, lắng nghe bất kỳ tiếng động nào trên con đường phía sau. Cuối cùng thì Gimli phá tan sự im lặng.

"Không có âm thanh nào ngoài tiếng gió," ông nói. "Gần đây chẳng có yêu tinh, hoặc là tai tôi làm bằng gỗ. Có thể hy vọng rằng bọn Orc đã hài lòng với việc đuổi được chúng ta ra khỏi Moria. Và có thể là chúng chỉ muốn thế, và chúng không còn gì làm với chúng ta - với chiếc Nhẫn. Cho dù bọn Orc vẫn thường đuổi theo kẻ thù suốt nhiều dặm trong đồng bằng để trả thù nếu như thủ lĩnh của chúng bị hạ."

Frodo không trả lời. Ông liếc nhìn thanh Chích, và lưỡi gươm vẫn mờ xỉn. Nhưng ông đã nghe thấy cái gì đó, hoặc ông nghĩ là mình nghe thấy. Ngay khi bóng tối vừa trùm xuống họ và con đường phía sau trở nên tối tăm, thì ông lại nghe thấy tiếng chân bước vội. Thậm chí bây giờ thì ông đã nghe thấy nó. Ông quay lại rất nhanh. Có hai đốm lửa nhỏ xíu đằng sau, và trong một thoáng ông nghĩ rằng ông đã thấy chúng, nhưng ngay khi chúng rẽ ngang và biến mất.

"Cái gì thế?" người lùn hỏi.

"Tôi không biết," Frodo trả lời. "Tôi nghĩ là mình nghe thấy tiếng bước chân, và tôi nghĩ là tôi thấy một cái gì đó giống như một đôi mắt. Tôi vẫn thường thấy thế, từ khi chúng ta vào Moria lần đầu."

Gimli dừng lại và khom người xuống mặt đất. "Tôi không nghe thấy gì ngoài những tiếng động của màn đêm trên cỏ cây và đá tảng," ông nói. "Đi nào! Chúng ta hãy vội lên! Những người khác gần khuất dạng rồi."

Gió đêm thổi lạnh căm trên thung lũng để đón họ. Trước mặt họ là một vùng tối xám xịt lờ mờ trải rộng, và họ nghe thấy một chuỗi âm thanh xào xạc không dứt của lá dương trong gió.

"Lothlurien!" Legolas kêu lên. "Lothlurien! Chúng ta đã đi đến dưới Khu Rừng Vàng. Than ôi, lúc này lại là tiết đông!"

Những hàng cây đứng cao sừng sững trước mặt họ trong màn đêm, phủ vòng trên con đường và con suối đột ngột chảy dưới những cành cây lan rộng của chúng Trong ánh sáng

lờ mờ của những vì sao thân của chúng trở nên xám, và những chiếc lá run rẩy của chúng lấp lánh ánh vàng.

"Lothlurien!" Aragorn nói. "Tôi rất vui mừng khi nghe lại tiếng gió trên cây! Chúng ta vẫn còn cách Cánh Cổng không nhiều hơn năm dặm bao xa, nhưng chúng ta không thể đi xa hơn nữa. Chúng ta hãy hy vọng rằng tại nơi đây thì những đức hạnh của người Elves sẽ giữ cho đêm nay của chúng ta tránh khỏi những nguy hiểm đang đuổi theo đằng sau."

"Nếu như người Elves vẫn còn thật sự cư ngụ tại đây trong thế giới tối tăm này," Gimli nói.

"Đã từ lâu rồi chẳng có ai trong số người của chúng tôi trở về từ nơi đây kể từ khi chúng tôi đến đây trước đây rất lâu," Legolas nói, "nhưng chúng tôi nghe rằng Lurien vẫn không bị bỏ hoang, bởi vì có một quyền lực bí mật tại đây giữ cho ma quỷ tránh khỏi vùng đất này. Dù sao đi nữa thì thỉnh thoảng vẫn thấy có người tại đây, và có thể bây giờ họ sống sâu trong những khu rừng và xa khỏi vùng biên giới phía bắc."

"Họ sống sâu trong rừng," Aragorn nói, và thở dài như thể có một ký ức nào thức dậy trong ông. "Đêm nay chúng ta phải tự mình bảo vệ mình. Chúng ta sẽ đi tiếp một đoạn ngắn, cho đến khi cây cối phủ trên chúng ta, và rồi chúng ta sẽ rẽ khỏi con đường và tìm một chỗ để nghỉ ngơi."

Ông bước đến; nhưng Boromir vẫn đứng do dự và không đi theo.

"Không còn con đường nào khác sao?" ông nói.

"Anh còn muốn một con đường nào khác tốt đẹp hơn sao?" Aragorn nói.

"Một con đường trên đồng bằng, cho dù nó xuyên qua cả một hàng rào gươm," Boromir nói.

"Cho đến lúc này thì số phận đã đưa Đội Đồng Hành đi trên những con đường lạ lẫm, mà trong đó rủi thì lại nhiều hơn may. Chúng ta đã băng qua vùng Moria tối tăm ngược với ý muốn chúng tôi, và đã dẫn đến mất mát. Và bây giờ anh nói rằng chúng ta phải băng qua Khu Rừng Vàng. Nhưng chúng ta đã nghe đến vùng đất nguy hiểm này từ Gondor, và người ta nói rằng trong số những ai đi vào nó thì rất ít người ra được; và trong số những người đi ra được ấy không ai thoát được mà không bị xây xát cả."

"Nếu anh đừng nói là không bị xây xát, mà nói là không thay đổi thì có thể anh sẽ nói đúng sự thật, Aragorn nói. Nhưng những truyền thuyết cũng đã suy tàn ở Gondor rồi, Boromir ạ, nếu như thành phố của những người thông thái mà cũng nói xấu về Lothlurien. Hãy tin những gì mà anh quyết chí làm, không còn con đường nào khác cho chúng ta - trừ phi anh định quay về cánh cổng Moria, hoặc băng càn qua những dãy núi không lối đi, hoặc tự mình bơi qua Con Sông Vĩ Đại."

"Thế thì đi thôi!" Boromir nói. "Nhưng nó vô cùng nguy hiểm."

"Đúng là rất nguy hiểm," Aragorn nói, "ngay thẳng và nguy hiểm; nhưng chỉ có ma quỷ mới cần sợ nó, hoặc là những ai mang theo ma quỷ bên mình. Hãy theo tôi!"

Họ vào rừng khoảng hơn một dặm thì họ đi lên một dòng suối khác chảy ào xuống từ một thân cây dốc mọc ngược về phía tây hướng về rặng núi. Họ nghe tiếng nó tung toé trên một cái thác nằm xa khỏi vùng tối bên phải họ. Con nước tối tăm rầm rĩ của nó chạy ngang qua

con đường phía trước họ, và nhập vào với dòng Mạch Bạc trong một vùng nước cuộn xoáy lơ mờ giữa những gốc cây.

"Đấy là Nimrodel!" Legolas nói. "Những người Elves Bạc đã sáng tác ra nhiều bài hát về con suối này từ cách đây rất lâu, và đến nay chúng tôi vẫn hát nó tại miền đất Bắc, nhớ về cầu vồng trên những ngọn thác của nó, và về dòng sông vàng tuôn chảy trong biển của nó. Bây giờ tất cả đã tối tăm và Cây Cầu Nimrodel đã gãy rồi. Tôi sẽ dầm chân mình vào nó, vì người ta kể rằng dòng nước này chữa được mọi sự mệt mỏi." Chàng đi tới và trèo xuống bờ rế nằm sâu phía dưới và bước vào dòng nước.

"Theo tôi nào!" chàng kêu lên. "Nước không quá sâu đâu. Chúng ta hãy lội băng qua! Chúng ta có thể nghỉ ngơi ở bờ xa hơn, âm thanh nước đổ có thể khiến chúng ta ngủ ngon và quên hết bao nỗi ưu phiền."

Từng người một, họ leo xuống và đi theo Legolas. Frodo đứng lại trên bờ vực một thoáng và để cho nước chảy qua đôi chân mệt mỏi của ông. Nó lạnh lẽo nhưng rất sạch, và ông tiếp tục để cho nước dâng lên đến đầu gối, ông cảm thấy rằng những vết vả đáng trình và bao nhiêu mệt mỏi đã được gột sạch khỏi tay chân mình. Khi tất cả Đội Đồng Hành đã băng qua, họ ngồi lại nghỉ ngơi và ăn một chút; rồi Legolas kể cho họ nghe câu chuyện về Lothlurien, rằng những người Elves vùng Mirkwood vẫn còn nhớ mãi chuyện này, câu chuyện về ánh mặt trời và trăng sao trên bãi cỏ của Dòng Sông Vĩ Đại trước khi thế giới này trở nên xám xịt.

Cuối cùng thì mọi người lại im lặng, và họ nghe âm nhạc của tiếng thác đổ vang lên dịu dàng trong bóng đêm. Frodo gần như tưởng tượng ra rằng ông có thể nghe thấy một giọng hát ngân vang, hoàng lẫn với âm thanh của tiếng nước đổ.

"Các ông có nghe thấy âm thanh của Nimrodel không?" Legolas hỏi. "Tôi sẽ hát cho các ông nghe một bài hát về nàng thiếu nữ Nimrodel, người đã mang cùng tên với dòng suối đang chảy cạnh bên nơi nàng sống cách đây rất lâu. Đó là một bài hát tuyệt vời bằng ngôn ngữ của những vùng đất trong rừng chúng tôi; nhưng tôi sẽ hát bằng tiếng Westron, nhưng một số người ở Rivendell đang hát nó vào lúc này."

Bằng một giọng dịu dàng khó mà nghe thấy rõ giữa tiếng lá rừng xào xạc phía trên họ, chàng bắt đầu hát:

Có một thiếu nữ Elf vào thời xa xưa
Khi trăng sao hãy còn chiếu sáng giắc ban trưa
Áo nàng trắng, viền bằng lấp lánh
Giày nàng bạc, sáng bừng lên sắc trắng
Một vì sao dính trên ánh mây cong
Tóc nàng sáng một màu trắng trong
Như mặt trời trên những cành cây vàng óng
Ở miền Lurien đẹp xinh
Tóc nàng dài, tay này sắc trắng tinh
Nàng tự do, thật lộng lẫy đẹp xinh

Trong gió thoảng nàng đi như ánh chớp
Như lá vi vu trên những cành đoan
Bên cạnh ngọn thác Nimrodel
Bên dòng nước sạch trong và đẹp dễ
Giọng nàng ngân như tiếng bạc rơi
Giữa mặt hồ đang rục sáng chơi vơi
Nơi nàng đi nào có ai nói được
Trong mặt trời hay trong ánh đêm đen
Trong những ngày xưa vắng ở vùng Nimrodel
Và trong rặng núi mập mờ hiểm trở
Trên con tàu elf ở thiên đường xám xa mờ
Bên dưới ngọn núi chở che vững chải
Đã đợi nàng suốt bao ngày khắc khoải
Bên cạnh biển lớn luôn thét gào
Đêm đêm gió vẫn thổi về vùng đất Bắc
Gió bùng lên và cất cao tiếng quát
Lái con thuyền ra khỏi bờ biển elf
Băng ngang qua những đợt thủy triều
Khi bình minh mờ ảo và đất liền mất dạng
Những ngọn núi chìm sâu chẳng tiếng thở than
Bên dưới những ngọn sóng trào cuộn rền vang
Xé tan nát những thân cây trên đỉnh
Amroth ngắm nhìn bờ biển dần mất dạng
Chìm sâu dần dưới đợt sóng dâng cao
Ông điên cuồng nguyện rửa con tàu
Đã mang ông xa khỏi miền Nimrodel yêu dấu
Nơi ngày xưa ông là vị vua Elves kiêu hãnh
Là lãnh chúa của thung lũng và cỏ cây
Nơi mùa xuân cành lá bỗng hoá vàng
Tại miền Lothlurien rục sáng
Rồi ông bỏ lái mà nhảy ào xuống biển
Nhưng mũi tên rời khỏi dây cung
Và chìm dần dưới làn nước thủy chung
Như mòng biển đang bay cao lồng lộng
Gió thổi tung vòn trên mái tóc ông
Biển quanh ông sáng rục ánh tươi trong
Từ đằng xa ông mạnh mẽ huy hoàng
Như thiên nga rẽ sóng trong trăng sáng

Nhưng phía Tây thì chẳng có lời nào
Và phía trên Bờ Biển Núi Đây
Những người elves vĩnh viễn chẳng còn nghe
Tin tức gì về Amroth bất diệt

Giọng của Legolas mờ dần, và bài hát chấm dứt. "Tôi không thể hát thêm được nữa," chàng nói. "Nhưng đó chỉ là một phần, và tôi đã quên khá nhiều. Nó rất dài và buồn, vì nó kể lại vì sao mà nỗi buồn đau lại phủ xuống Lothlurien, Lurien Hy Vọng, khi mà Người Lùn đánh thức ma quỷ trong rặng núi."

"Nhưng Người Lùn chẳng hề tạo ra ma quỷ." Gimli nói.

"Tôi không nói vậy; nhưng mà quỷ đã đến," Legolas buồn rầu nói. "Rồi nhiều người Elves vùng Nimrodel đã rời nơi cư ngụ của mình ra đi và nàng đã lưu lạc xa tận miền Nam, trong những con đường của Rặng Núi Trắng; và nàng đã không trở về với con thuyền có Amroth người yêu của nàng vẫn đợi nàng. Nhưng vào mùa xuân thì vẫn có thể nghe tiếng vọng của nàng trong tiếng gió reo trên những đợt lá mới tại những con tháp mang tên nàng. Và khi gió thổi ở miền Nam thì tiếng vọng của Amroth vang lên trên biển cả từ Nimrodel chảy xuống Mạch Bạc, mà người Elves gọi là Celebrant, rồi từ Celebrant vào Anduin Vĩ Đại, rồi từ Anduin chảy vào Vịnh Belfalas nơi mà những người Elves của Lurien đã giong buồm. Nhưng cả Nimrodel hay Amroth đã chẳng bao giờ trở lại."

"Người ta nói rằng nàng có một căn nhà được dựng trên những nhánh cây mọc gần những ngọn thác; vì đó là truyền thống của những người Elves vùng Lurien, luôn sống trong những rừng cây, và có thể nó vẫn còn như vậy. Do đó họ được gọi là Galadhrim, những người Cây. Sâu trong khu rừng của họ cây cối mọc rất to lớn. Những người của rừng không cư ngụ trên mặt đất như Người Lùn, mà cũng không dựng nên những nơi ở trong đá trước khi Bóng Tối đến."

"Và thậm chí là cho đến những ngày này thì sống trong cây vẫn được coi là an toàn hơn là ngồi trên đất," Gimli nói. Ông nhìn qua dòng suối chảy vào con đường dẫn ngược vào Thung Lũng Dimrill, và rồi dẫn lên trần của những cành cây tối tăm phía trên.

"Những lời của ông đưa ra những gợi ý rất hay, Gimli ạ," Aragorn nói. "Chúng ta không thể xây một căn nhà, nhưng tối nay chúng ta sẽ làm như Galadhrim và tìm nơi ẩn náu trên đỉnh những cành cây, nếu như chúng ta có thể. Chúng ta sẽ ngồi ở đấy bên cạnh con đường đã trở nên quá dài và không còn ai thông thạo được nó nữa."

Đội Đồng Hành lúc này đã rẽ ngang khỏi con đường, và đi sâu vào vùng tối sâu thẳm của những thân cây, đi về phương tây dọc theo những dòng suối núi chảy ra từ Mạch Bạc.

Không xa khỏi ngọn thác Nimrodel họ tìm thấy một cụm cây, suối chảy ra từ một số cây trong chúng. Những thân cây khổng lồ màu xám của chúng có chu vi thật vĩ đại, còn chiều cao của chúng thì không thể đoán được.

"Tôi sẽ leo lên," Legolas nói. "Giữa những cây cối này thì tôi như đang ở nhà, dù là ở dưới rễ hay trên cành, cho dù những cây này có vẻ khá lạ đối với tôi, ngoại trừ việc nó giống như

một cái tên trong bài hát. Chúng được gọi là Mellyrn, và chúng có những bông hoa vàng, như tôi chưa bao giờ leo lên một cây nào trong số chúng. Bây giờ tôi sẽ xem hình dạng của chúng như thế nào và chúng lớn lên ra sao."

"Dù cho nó là cái gì đi nữa," Pippin nói. "thì chúng vẫn thật sự là những cái cây tuyệt vời nếu như chúng có thể cho một chỗ nghỉ trong đêm, ngoại trừ những chỗ dành cho bọn chim. Tôi không thể ngủ trên cao được!"

"Vậy thì đào một cái hố ở dưới đất vậy," Legolas nói, "điều này thì quá hợp với truyền thống của các ông. Nhưng ông phải đào nhanh và sâu, nếu như ông muốn lẩn trốn bọn Orcs." Chàng nhẹ nhàng nhảy vút lên khỏi mặt đất và tóm lấy một cành cây mọc ra từ một thân cây cao phía trên đầu mình. Nhưng thậm chí khi chàng vẫn đang lúng lẳng ở đấy, thì một giọng nói thình lình cất lên từ vùng cây tối phía trên đầu chàng. Nó vang lên với vẻ ra lệnh "Daró!", và Legolas buông tay xuống đất trở lại với vẻ ngạc nhiên và sợ hãi. Chàng co người lại trước thân cây.

"Yên đó!" chàng thì thầm với những người khác. "Đừng di chuyển hay nói năng gì!"

Có một tiếng cười nhẹ vang trên đầu họ, và rồi một giọng nói khác vang lên bằng ngôn ngữ của người elves. Frodo chỉ có thể hiểu được một số ít trong những gì được nói, bởi vì ngôn ngữ mà những người Elves ở phía đông rặng núi dùng để nói chuyện với nhau không giống như ở phía Tây. Legolas nhìn lên và trả lời cùng bằng một ngôn ngữ.

"Họ là ai, và họ nói gì thế?" Merry hỏi.

"Họ là người Elves," Sam nói. "Ông không nghe thấy giọng của họ sao?"

"Phải, họ là người Elves," Legolas nói, "và họ nói rằng các ông thở lớn quá nên họ có thể bắn các ông luôn vào bóng đêm." Sam vội vã đưa tay che miệng. "Nhưng họ cũng nói rằng các ông không cần phải sợ. Họ đã biết về chúng ta từ lâu rồi. Họ nghe giọng của tôi dọc theo Nimrodel, và biết rằng rằng tôi mà một trong những bà con từ phương Bắc của họ, và do đó họ không cản trở con đường của chúng ta; và sau đó họ nghe thấy bài hát của tôi. Bây giờ thì họ cho phép tôi leo lên cùng với Frodo; bởi vì có vẻ như họ đã có một số thông tin về ông ta và về cuộc hành trình của chúng ta. Họ yêu cầu những người khác đợi một lúc và tiếp tục quan sát ở dưới gốc cây, cho đến khi họ quyết định là sẽ làm gì tiếp theo."

Một cái thang được hạ xuống từ bên ngoài bóng tối; nó được làm bằng dây thừng, bạc xám và sáng lên lấp lánh dưới ánh trăng, và cho dù nhìn có vẻ mỏng mảnh, nó vẫn đủ chắc cho nhiều người cùng leo. Legolas leo lên nhẹ nhàng, và Frodo thì chậm chạp theo sau; Sam ở sau họ, cố để không thở mạnh. Những cành cây của một cây cẩm quỳ nhô ra gần như thẳng đuột từ thân cây, và rồi chúng hướng lên trên, gần đến đỉnh của cái thân cây chính chia ra thành một cái vương miện làm từ nhiều cành cây, và ở giữa chúng thì họ thấy một cái nền làm bằng gỗ, hoặc là một cái flet như vẫn được gọi vào thưở ấy: người Elves gọi nó là một cái talan. Để đến được nó, cần qua một cái lỗ tròn ở giữa mà từ đó chiếc thang được thả xuống.

Khi cuối cùng Frodo cũng đã leo lên cái flet thì ông thấy Legolas đang ngồi với ba người Elves khác. Họ mặc quần áo màu xám đậm, không thể nhìn thấy được giữa những thân cây, trừ phi họ thành linh di chuyển. Họ đứng dậy, và một trong số họ để lộ ra một cái đèn nhỏ phát ra một thứ ánh sáng bạc mờ ảo. Người đó đứng đó, nhìn vào mặt Frodo, và Sam. Rồi ông ta lại tắt ánh sáng đi và nói vài lời chào mừng bằng tiếng người Elves. Frodo ngắc ngứ đáp lời.

"Chào mừng!" người Elves lại nói bằng Ngôn Ngữ Chung, và nói khá chậm. "Chúng tôi ít khi tự mình dùng đến loại ngôn ngữ nào hết ngoài ngôn ngữ của chính chúng tôi; và chúng tôi bây giờ đang cư ngụ ở trái tim của khu rừng, và không sẵn lòng tiếp chuyện với bất kỳ những người nào khác. Thậm chí những người bà con của chúng tôi ở phương Bắc cũng tách biệt khỏi chúng tôi. Nhưng có một số người trong số bọn tôi có đi ra ngoài để thu thập tin tức và quan sát những kẻ thù của chúng tôi, và họ nói bằng ngôn ngữ của những vùng đất khác. Tôi là một người như thế. Haldir là tên tôi. Đây là anh em của tôi, Rumil và Orophin, họ có thể nói được một ít ngôn ngữ của các ông.

"Nhưng chúng tôi đã nghe lời đồn về chuyến đi của ông, vì những người truyền tin của Elrond đã đi qua Lurien trên đường trở về nhà họ trên Bạc Thang Dimrill. Chúng tôi không nghe thấy tin về các hobbit, hoặc về hafling suốt nhiều năm ròng, và không biết gì về những người sống ở Trung Gioới. Các ông nhìn không vẻ độc ác! Và do ông đến với một người bà con Elf của chúng tôi, chúng tôi sẵn lòng làm bạn với ông, như Elrond đã nói; cho dù việc dẫn người lạ đi qua vùng đất của mình không phải là phong tục của chúng tôi. Nhưng các ông phải ở lại đây tối nay. Các ông có bao nhiêu người?"

"Tám," Legolas nói. "Tôi, bốn hobbit, hai con người, một trong số họ là Aragorn, một người bạn của người Elves đối với người Elves sống ở phía Tây."

"Ở Lurien người ta biết đến cái tên Aragorn con trai của Arathorn," Haldir nói, "và ông ta có được sự quý mến của một công nương. Đến lúc này thì tất cả thế là tốt. Nhưng anh chỉ mới nói đến bảy người."

"Người thứ tám là một người lùn," Legolas nói.

"Một người lùn!" Haldir nói. "Điều này thì không tốt. Chúng tôi không giao tiếp với Người Lùn kể từ Những Ngày Đen Tối. Họ không được phép ở trên vùng đất của chúng ta. Tôi không thể cho phép ông ta băng qua."

"Nhưng ông ta đến từ Ngọn Núi Cô Độc, là một trong những ngg Dbin đáng tin tưởng, và là bạn của Elrond," Frodo nói. "Bản thân Elrond đã chọn ông ta là một trong số những người đồng hành với chúng tôi, và ông ấy rất can đảm và trung thực."

Những người Elves nói chuyện với nhau bằng những giọng nói nhẹ nhàng, và hỏi Legolas bằng ngôn ngữ của họ. "Được lắm," cuối cùng Haldir nói. "Chúng tôi sẽ làm điều này, cho dù nó đi ngược lại ý muốn của chúng tôi. Nếu Aragorn và Legolas canh chừng ông ta, và trả lời cho ông ta, thì ông ta sẽ được qua; nhưng ông ta phải bị bịt mắt khi đi qua Lothlurien."

"Nhưng bây giờ thì chúng tôi không thể thảo luận gì thêm nữa. Người của các anh phải ở lại dưới đất. Chúng tôi vẫn luôn quan sát bên bờ sông, kể từ khi chúng tôi thấy một đội quân người Orc khổng lồ đi lên phương bắc về phía Moria, đi dọc theo bờ núi nhiều ngày trước đây. Sói đang tru lên trên những ngưỡng rừng. Nếu các ông thật sự đi đến từ Moria, thì nguy hiểm ko thể ở xa phía sau được. Sáng sớm mai các ông phải đi ngay.

"Cả bốn hobbit sẽ leo lên đây và ở với chúng tôi - chúng tôi không sợ họ! Có một cái talan khác ở cái cây kế bên. Những người khác sẽ phải lẩn tránh tại đó. Anh, Legolas, phải trả lời cho chúng tôi về họ. Hãy gọi chúng tôi, nếu có điều gì bất trắc! Và hãy để ý tay người lùn đó!"

Legolas leo xuống thang ngay để truyền lại thông điệp của Haldir; và liền ngay sau đó Merry và Pippin leo lên cái flet cao ngất. Họ hết cả hơi và có vẻ khá sợ.

"Đây!" Merry hỗn hển. "Chúng tôi đã mang lên chăn mền của cậu cũng như của chúng tôi. Người Sải Bước đã giấu tất cả hành lý còn lại ở dưới một đồng lá sâu."

"Các anh không gần đến hành lý," Haldir. "Vào mùa đông thì bên trong đỉnh các ngọn cây sẽ lạnh, cho dù đêm nay gió thổi đến từ phương Nam; nhưng chúng tôi có thức ăn và đồ uống để giúp các ông đuổi cái lạnh đêm đen đi, và chúng tôi có những quần áo và áo khoác dự trữ."

Các hobbit vô cùng hoan hỉ (và còn hơn thế nhiều) đón nhận những cái áo khoác. Rồi họ tự bọc mình cho thật ấm, không chỉ trg những cái áo khoác lông thú của người Elves, mà còn bằng những cái chăn của chính mình, và cố để ngủ. Nhưng dù họ mệt như thế thì chỉ có Sam là thực hiện điều này một cách dễ dàng. Các hobbit vốn không ưa độ cao, và không bao giờ ngủ trên cao, thậm chí khi nhà họ có cầu thang. Cái flet này hoàn toàn không được họ ưa thích như một cái phòng ngủ. Nó không có tường, thậm chí không có hàng rào; chỉ có một bên là có một cái bình phong nhẹ, có thể di chuyển và đặt ở những vị trí khác nhau tùy theo hướng gió.

Pippin tiếp tục nói chuyện một lúc. "Tôi hy vọng là, nếu ngủ trong cái lều - gác xép thế này, thì tôi sẽ không lăn lông lốc xuống," ông nói.

"Khi tôi đã ngủ, " Sam nói, "thì tôi sẽ tiếp tục ngủ, bất chấp là tôi có lăn hay không. Và càng nói thì sẽ càng sớm bị rớt xuống, nếu như ngài hiểu tôi muốn nói gì."

Frodo nằm thao thức một lúc, rồi ông nhìn lên những ngôi sao đang nhấp nháy qua mái trần mờ nhạt của những chiếc lá rung động. Sam đã ngáy khò khò bên cạnh ông một lúc lâu trước khi ông có thể nhắm mắt lại. Ông có thể thấy lờ mờ những hình dạng xám xám của hai elves đang ngồi bất động cạnh nhau, tay khoanh bên đầu gối, nói chuyện thì thầm. Người kia đã đi xuống để thực hiện phiên canh của mình ở những cành thấp hơn. Cuối cùng thì bị ru ngủ bởi tiếng gió thì ào trên những cành cây phía trên, và với tiếng rì rầm dịu dàng của Nimrodel bên dưới, Frodo ngủ thiếp đi với tiếng hát Legolas vẫn còn văng vẳng trong tâm trí.

Đến khuya thì ông thức giấc. Những hobbit khác đã ngủ. Những người Elves đã đi. Mặt Trăng lưỡi liềm đang tỏa sáng mờ mờ qua những tán lá. Gió đã lặng. Ông chợt nghe thấy một tiếng cười khàn khàn và nhiều tiếng bước chân đang đi ở nền đất bên dưới. Có những tiếng kim loại loảng xoảng. Những âm thanh này từ từ tắt đi, và có vẻ như đi xuống phương Nam, và đi vào trong rừng.

Một cái đầu hình linh xuất hiện qua cái hố trong flet. Frodo giật bản người ngồi dậy và thấy một cái mũ trùm màu xám của người Elves. Anh ta nhìn về phía những người hobbit.

"Có chuyện gì thế?" Frodo hỏi.

"Yrch" người Elf suyt khẽ, và anh kéo cái thang dây thừng lên trên cái flet.

"Bọn Orcs!" Frodo nói. "Chúng làm gì thế?" Nhưng người Elf đã đi.

Thế rồi chẳng còn tiếng động nào cả. Thậm chí cả lá cũng im lặng, và ngay cả tiếng thác có vẻ như cũng lặng đi. Frodo ngồi xuống và run rẩy trong lớp bọc của mình. Ông cảm thấy rất biết ơn là họ đã không bị bắt gặp trên mặt đất; nhưng ông cảm thấy rằng những cái cây này còn cung cấp một sự bảo vệ nhỏ, ngoài sự che giấu. Bọn Orcs rất giỏi đánh hơi như chó săn, người ta nói vậy, và chúng còn có thể leo cây được. Ông rút thanh Chích ra: nó loé lên và lấp lánh như một ngọn lửa xanh và rồi chậm chạp mờ đi trở lại và rồi lại xín đi Mặc dù thanh gươm đã mờ đi, cảm giác về một mối nguy hiểm tức thời vẫn không rời khỏi Frodo, ngược lại nó còn lớn hơn. Ông đứng dậy và trườn ra khoảng trống để nhìn xuống. Ông gần như chắc chắn rằng ông đang nghe thấy những sự chuyển động lén lút ở dưới những gốc cây đằng xa.

Không phải là người Elves; bởi vì những người ở rừng này hầu như chẳng gây ra tiếng động nào khi họ di chuyển. Rồi ông mờ mờ nghe thấy một tiếng động nghe như tiếng khịt mũi: và một cái gì đó có vẻ như đang quờ quạng trên lớp vỏ thân cây. Ông nhìn chăm chăm xuống khoảng tối đen, nín thở.

Có cái gì đó đang chậm chạp leo lên, và hơi thở của nó như một tiếng rít nhẹ nhàng qua hàm răng nghiến chặt. Rồi Frodo nhìn thấy nhô lên gần chỗ bông cây là một đôi mắt mờ mờ. Chúng dừng lại và nhìn lên không chớp. Rồi hình linh chúng quay đi, và một bóng đen trượt quanh thân cây rồi biến mất. Liền sau đó Haldir thoăn thoắt leo lên qua những cành cây. "Có cái gì đó trong cái cây này mà tôi chưa hề thấy trước đây," ông nói. "Đó không phải là một tên orc. Nó biến đi rất nhanh khi tôi chạm đến thân cây. Nó có vẻ như rất thận trọng, và leo trèo rất giỏi, và tôi nghĩ là nó có thể là một trong số những hobbit các ông.

"Tôi không bắn, vì tôi không dám gây ra tiếng kêu la nào: chúng ta không thể mạo hiểm gây ra một trận đánh được. Một đội quân Orcs hùng mạnh vừa băng qua. Chúng băng qua Nimrodel - chúng làm như bắn dòng nước trong sạch bằng đôi chân ô uế của chúng - và đi xuống con đường cũ bên dòng sông. Có vẻ như chúng vừa đánh hơi cái gì đó, và chúng tìm kiếm khắp mặt đất một lúc gần nơi mà các ông ngừng lại. Ba người chúng tôi không thể chống lại một trăm tên, nên chúng tôi vượt lên và giả vờ cất giọng nói chuyện để dẫn chúng đi sâu vào rừng.

"Orophin đang vội vã trở về nơi cư trú của chúng tôi để cảnh báo người của chúng tôi. Sẽ chẳng có tên Orc nào trở ra khỏi Lurien được. Và sẽ có nhiều người Elves ẩn náu ở vùng biên giới phía bắc vào những đêm tiếp. Nhưng các ông phải đi theo con đường phía nam ngay khi nó được chiếu sáng."

Ban ngày đang lờ mờ xuất hiện từ phương Đông. Khi ánh sáng mạnh dần thì nó lọc qua những chiếc lá cẩm quỳ vàng, và các hobbit cảm thấy như mặt trời sớm của một buổi sáng mùa hè lạnh lẽo đang toả sáng. Bầu trời xanh nhợt nhạt đang hiện ra qua kẽ những cành cây đang rì rào. Frodo nhìn xuống qua khoảng trống về phía nam của cái flet và thấy cả vùng thung lũng Mạch Bạc đang nằm như một biển vàng đang xao lên khe khẽ trong cơn gió.

Buổi sáng vẫn còn sớm và lạnh khi Đội Đồng Hành lại khởi hành, bây giờ thì họ được dẫn dắt bởi Haldir và người em Rumil của ông. "Tạm biệt, Nimrodel êm ả!" Legolas kêu lên. Frodo nhìn lại và thoáng thấy một luồng hơi trắng giữa những thân cây xám. "Tạm biệt!" ông nói. Ông cảm thấy như mình sẽ chẳng bao giờ nghe lại tiếng nước chảy rạt rào, liên tục hoà lẫn vô số nốt nhạc của mình trong một bản nhạc thay đổi bất tận.

Họ đi ngược trở lại con đường vẫn tiếp tục dẫn về phía tây của Mạch Bạc, và họ đi theo một con đường dẫn xuống phương nam. Dấu chân của bọn orcs in đầy trên mặt đất. Nhưng Haldir nhanh chóng rẽ sang một bên đi vào rừng cây và dừng lại dưới bóng của chúng bên bờ sông.

"Ở đằng kia có một người trong số chúng tôi đang băng qua sông," ông nói, "cho dù các ông có thể không thấy anh ta," Ông phát ra một tiếng kêu giống như một tiếng chim hót nhỏ, và một người Elf bước ra từ một bụi cây non, mặc quần áo màu xám, nhưng cái mũ trùm của anh ta thì hất ra đằng sau, mái tóc của anh sáng như ánh vàng trong mặt trời buổi sáng. Haldir thành thạo tung một cuộn dây thừng xám qua sông, anh ta bắt lấy nó và buộc lại ở cuối một cái cây gần bên bờ.

"Tại đây thì Celebrant thật sự là một con suối mạnh mẽ, như các ông thấy đấy," Haldir nói. "nó chảy vừa nhanh vừa sâu, và rất lạnh. Chúng tôi không đặt chân lên nó ở quá xa phương bắc, trừ phi bắt buộc. Nhưng trong những ngày canh phòng cẩn mật này thì chúng tôi không dựng cầu. Đây là cách chúng tôi qua sông! Theo tôi!" Ông nhanh nhẹn quấn đầu cuối đoạn dây thừng vào một cái cây khác, và rồi nhẹ nhàng chạy dọc theo nó, vượt qua con sông và trở lại, như thể ông đang đi trên đường bằng.

"Tôi có thể đi theo cách này được," Legolas nói. "Nhưng những người khác không có khả năng đó. Họ phải bơi sao?"

"Không!" Haldir nói. "Chúng tôi có hai cuộn thừng nữa. Chúng tôi sẽ buộc chúng phía trên, một cuộn ngang tầm vai, một cuộn ngang nửa người, và giữ những cuộn dây này căng thật thẳng để mọi người bám vào qua sông."

Khi cái cầu mỏng manh đó đã được dựng xong, Đội Đồng Hành băng qua, một số rất cẩn thận và chậm chạp, những người khác thì dễ dàng hơn. Pippin là khá nhất trong số các hobbit khi ông rất vững chân và đi qua rất nhanh, chỉ cần dùng một tay để vịn; nhưng ông

luôn giữ mắt mình nhìn về phía bờ đặng trước và không hề nhìn xuống. Sam lê qua, tam bám chặt, và nhìn xuống dòng nước xoáy cuộn như thể đó là một cái hố trên núi.

Anh thở phào nhẹ nhõm sau khi đã băng qua an toàn. "Hãy sống và học hỏi, như ông già tôi vẫn thường nói. Cho dù ông ấy chỉ nghĩ đến việc làm vườn, chứ không phải là làm tổ như chim hay bước đi như nhện. Thậm chí cả chú Andy của tôi cũng chưa từng thực hiện một trò như vậy!"

Khi cuối cùng tất cả Đội Đồng Hành đã tập hợp lại trên bờ sông của Mạch Bạc, những người Elves tháo dây thừng ra và cuộn hai cuộn lại. Rumil, người vẫn còn lại bên bờ bên kia, thu cuộn dây cuối cùng lại, quàng lên vai, rồi anh vẫy tay và biến đi, trở lại Nimrodel để tiếp tục canh gác.

"Nào, các bạn," Haldir nói, "các ông đã đến vùng Naith của Lurien, hay là Máu Đông, như các ông vẫn gọi, vì đó là vùng đất nằm giống như đầu một ngọn kích nằm giữa hai cánh tay của Mạch Bạc và Anduin Vĩ Đại. Chúng tôi không cho phép người lạ khám phá bí mật của chúng tôi ở Naith. Thật sự ra rất ít người được phép dù chỉ là đặt chân lên đây.

"Nhưng đã thoả thuận, ở đây tôi sẽ bịt mắt Người Lùn Gimli. Những người khác có thể tự do đi một đoạn, cho đến khi chúng ta đến gần nơi cư trú của chúng tôi, xuống phía Egladil, nằm trong Góc giữa các dòng nước."

Điều này làm cho Gimli chẳng hài lòng chút nào. "Sự thoả thuận này chẳng hề được tham khảo ý kiến của tôi." ông nói. "Tôi sẽ không đi mà bị bịt mắt như một tên ăn xin hay một người tù. Và tôi không phải là một tên gián điệp. Người của tôi chẳng bao giờ thoả hiệp với bất kỳ một kẻ phục vụ nào của Kẻ Thù. Và chúng tôi cũng chẳng gây hại gì cho người Elves cả. Tôi sẽ không phản bội các ông hơn là Legolas, hay là bất kỳ ai khác trong số các bạn đồng hành của tôi."

"Tôi không nghi ngờ ông," Haldir nói. "Nhưng đó là luật lệ của chúng tôi. Tôi không phải là chủ nhân làm luật, và không thể gạt nó sang một bên được. Tôi đã phải làm rất nhiều khi để các ông đặt chân lên Celebrant."

Gimli vẫn khăng khăng. Ông dặng đôi chân vững chãi của mình ra, và đặt tay lên cán chiếc rìu của mình. "Tôi sẽ tự do đi tới," ông nói, "hoặc là tôi sẽ trở lại và tìm về vùng đất của tôi, nơi tôi biết rõ sự thật của ngôn từ, cho dù tôi sẽ cô độc đương đầu cùng nguy hiểm ở nơi hoang dã,"

"Ông không thể quay lui được," Haldir nói. "Bây giờ khi ông đã đi xa đến đây, thì ông phải được đưa đến trước Chủ Nhân và Công Nương. Họ sẽ phán xét ông, để giữ ông lại hay để ông đi, tùy họ muốn. Ông không thể băng qua sông trở lại, và đằng sau ông bây giờ là những trạm canh bí mật mà ông không thể băng qua được. Ông sẽ bị giết trước khi ông có thể thấy chúng."

Gimli rút rìu ra từ thắt lưng. Haldir và bạn đồng hành của ông giương cung. "Quý tha ma bắt những Người Lùn với cái thói cứng đầu cứng cổ của họ!" Legolas nói.

"Nào!" Aragorn nói. "Nếu như tôi vẫn còn dẫn đầu Đội Đồng Hành, thì các ông phải làm theo lệnh tôi. Nếu để riêng Người Lùn như vậy thì rất khó. Tất cả chúng ta đều sẽ bị bịt mắt, thậm chí cả Legolas. Như vậy là hay nhất, cho dù việc này sẽ khiến cuộc hành trình trở nên chậm và vất vả hơn."

Gimli chột phá lên cười. "Chúng ta sẽ thấy một đội quân vui vẻ! Liệu Haldir sẽ dẫn chúng ta đến một con suối, nhưng nhiều người ăn xin mù loà đi với một con chó chằng? Nhưng tôi sẽ hài lòng, nếu như chỉ Legolas đây cùng bị bịt mắt với tôi."

"Tôi là một người Elf và là một người thân ở đây," Legolas nói, đến lượt chàng bắt đầu nổi giận.

"Nào, bây giờ thì đến lượt chúng ta kêu gào: Quý tha ma bắt cái thói cứng đầu cứng cổ của những người Elves!" Aragorn nói. "Nhưng Đội Đồng Hành sẽ cùng đồng cam cộng khổ. Nào, bịt mắt chúng tôi đi, Haldir!"

"Tôi sẽ đòi hỏi bồi thường cho mỗi cú ngã và mỗi ngón chân trầy xước, nếu ông không dẫn dắt chúng tôi cho ra hồn," Gimli nói khi họ buộc khăn quanh mắt ông."

"Ông sẽ không đòi hỏi gì," Haldir nói. "Tôi sẽ dẫn dắt các ông ra hồn, và con đường sẽ rất thẳng và dễ đi."

"Những ngày này thật là kỳ quái!" Legolas nói. "Ở đây toàn là kẻ thù của một Kẻ Thù, và tôi phải đi mà bị bịt mắt, trong khi mặt trời vui vẻ toả sáng trong rừng dưới những chiếc lá bằng vàng!"

"Có vẻ như nó khá kỳ quặc," Haldir nói. "Thật sự thì không có chứng tỏ quyền lực của Chúa Tế Hắc Ám rõ ràng hơn sự xa lạ đang chia rẽ tất cả những ai vẫn đang đối đầu với hắn. Nhưng bây giờ sự tin tưởng và chân thành không còn nhiều trong thế giới nằm sau Lothlurien, trừ phi có thể ở Rivendell vẫn còn những thứ như vậy, bởi vì chúng tôi không dám gây ra nguy hiểm cho chính vùng đất của mình bằng chính lòng tin của mình. Hiện nay chúng tôi đang sống trên một hòn đảo bị bao bọc bởi hiểm nguy, và những cánh tay của chúng tôi vẫn thường đặt trên dây cung hơn là trên cây đàn hạc.

"Những dòng sông từ lâu nay vẫn bảo vệ chúng tôi, nhưng chúng sẽ không còn là một người canh gác tin cẩn nữa khi mà Bóng Tối đang trườn xuống chỗ chúng tôi từ phương bắc. Một số người đã nói đến việc rời đi, nhưng có vẻ như đã quá trễ cho việc này. Những ngọn núi ở phía tây đã xuất hiện đầy ma quỷ; những vùng đất phía đông thì hoang phế, và đầy những con vật của Sauron và có những lời đồn rằng chúng tôi không thể an toàn băng xuống hương nam qua Rohan, và những cửa sông của Dòng Sông Vĩ Đại đang bị Kẻ Thù canh chừng. Thậm chí nếu chúng tôi có thể đi xuống bên bờ Biển, thì chúng tôi cũng không tìm thấy được những gì có thể che đỡ cho mình ở đây. Người ta đồn rằng vẫn còn những nơi trú ẩn của người Elves Cao, nhưng họ ở rất xa tận phương bắc và phía tây, phía sau vùng đất Halfling. Nhưng những nơi đó là ở đâu, cho dù Lãnh Chúa và Công Nương có thể biết, thì tôi không biết."

"Ít nhất thì ông cũng nên đoán, vì ông đã thấy chúng tôi," Merry nói. "Có một chỗ trú ẩn của người Elves nằm ở phía tây vùng đất của tôi, vùng Quận nơi người Hobbit sinh sống."

"Những Hobbit sống gần bờ biển là những người vui vẻ!" Haldir nói. "Đã rất lâu kể từ khi những người của tôi quan sát tại nơi đây, song chúng tôi vẫn còn nhớ điều đó qua những bài hát. Hãy kể với chúng tôi về những nơi trú ẩn ấy khi chúng ta đi,"

"Không thể được," Merry nói. "Tôi chưa bao giờ thấy họ. Trước đây tôi chưa hề ra khỏi vùng đất của mình bao giờ. Và nếu như tôi biết thế giới bên ngoài là như thế nào thì tôi không nghĩ là mình có đủ can đảm để rời khỏi nó."

"Thậm chí là để thấy Lothlurien sao?" Haldir nói. "Thế giới thật sự là đầy rẫy hiểm nguy, và bên trong nó có nhiều vùng đất đen tối; nhưng tại nơi đây vẫn còn đẹp xinh vô cùng, và cho dù trong tất cả các vùng đất tình yêu có thể đã hoà lẫn cùng với sự buồn đau, thì tình yêu ấy vẫn có thể tiếp tục lớn lên."

"Tại một số nơi chúng tôi vẫn hát cho Bóng Đêm bị đẩy lùi và hoà bình sẽ trở lại. Song tôi không tin rằng thế giới của chúng tôi sẽ có thể trở lại như nó hồi xưa, hoặc là ánh sáng Mặt Trời sẽ trở lại như trước đây. Với những người Elves, tôi sợ là, những gì tốt đẹp nhất với họ là một khoảng thời gian yên bình để họ có thể băng qua Biển mà không bị ngăn trở và rời khỏi Trung Giới vĩnh viễn. Xin Chúa ban phúc cho Lothlurien mà tôi hằng yêu mến! Cuộc sống ở một vùng đất chẳng có cấm quỳ mọc sẽ buồn tẻ biết bao. Nhưng nếu có những cây cấm quỳ ở phía sau Biển Vĩ Đại, thì chưa hề có ai nghe về nó cả."

Khi họ nói những điều này, thì Đội Đồng Hành đang chậm chạp nối gót nhau đi dọc theo những con đường trong rừng, dẫn đầu bởi Haldir, trong khi người Elf kia đi đoạn hậu. Họ cảm thấy đất dưới chân họ rất mềm và dễ đi, và sau một lúc thì họ đi thoải mái hơn, không có cảm giác sợ đau hay ngã nữa. Bị tước đi khả năng quan sát, Frodo cảm thấy thính giác và các giác quan khác của mình lại càng sắc bén hơn. Ông có thể đánh hơi thấy cây cối và những bãi cỏ rạp. Ông có thể nghe thấy nhiều âm điệu khác nhau trong tiếng lá xào xạc trên đầu, tiếng dòng sông thì thầm ở xa phía bên phải ông, và tiếng chim hót trong trẻo nhẹ nhàng văng vẳng trên trời cao. Ông cảm thấy mặt trời chiếu xuống mặt và tay mình khi họ băng qua trảng cỏ rộng.

Ngay khi ông đặt chân lên bờ xa của Mạch Bạc thì một cảm giác kỳ lạ chột trùn lên ông, và nó càng rõ hơn khi ông đi vào Naith: có vẻ như ông đang đi trên một cây cầu thời gian để đi vào góc rẽ của Những Ngày Cổ Xưa, và bây giờ thì ông đang đi trên một thế giới đã không còn tồn tại nữa. Tại Rivendell vẫn còn những ký ức về thế giới cổ đại; tại Lurien thế giới cổ đại vẫn còn tiếp tục sống trong thế giới đang vận động, Ở đây vẫn có thể thấy và nghe ma quỷ, vẫn biết đến nỗi buồn đau; những người Elves sợ và không tin tưởng vào thế giới bên ngoài: sói vẫn tru trên những ngưỡng rừng; nhưng trên vùng đất Lurien thì không hề có bóng tối ngự trị.

Đội Đồng Hành tiếp tục đi trong suốt cả ngày, cho đến khi họ cảm thấy buổi chiều lạnh đang đến và nghe thấy những cơn gió sớm của đêm đen đang thì thầm giữa rừng lá. Rồi họ nghĩ

ngoi và ngủ mà chẳng hề lo sợ gì trên nền đất; vì những người dẫn đường của họ không cho phép họ tháo khăn bịt mắt, và họ không thể leo được. Vào buổi sáng thì họ lại tiếp tục đi, đều bước mà chẳng hề vội vã. Đến chính Ngọ thì họ dừng lại, và Frodo nhận ra rằng họ đã đi ra khỏi bóng nắng Mặt Trời. Thành linh ông nghe thấy nhiều âm thanh đang rộn lên quanh mình.

Một đội quân Elves đang lặng lẽ đi lên: họ đang vội vã đi về vùng biên giới phía bắc để canh chừng bất kỳ cuộc tấn công nào từ Moria; và họ truyền tin tức đi, những điều mà Haldir báo cáo lại. Bọn orcs cướp bóc đã bị mai phục và gần như đã bị tiêu diệt hoàn toàn; những tên còn lại chạy về phía tây qua rặng núi, và đang bị truy đuổi. Đồng thời họ cũng thấy một sinh vật lạ, chạy với tư thế lưng khòm và tay thả gần chạm xuống đất, nhìn giống như một con thú nhưng lại không có hình dáng thú vật. Nó tránh không cho bị bắt, và họ không bắn nó, vì không biết nó là tốt hay xấu, và nó đã biến mất xuống phía nam Mạch Bạc.

"Ngoài ra," Haldir nói, "họ còn mang đến cho tôi một thông điệp từ Lãnh Chúa và Công Nương của Galadhrim. Các ông được tự do đi lại, kể cả người lùn Gimli. Có vẻ như Công Nương biết rõ từng thành viên của Đội Đồng Hành các ông là ai và là cái gì. Có thể sẽ có thông điệp mới từ phía Rivendell."

Ông tháo dải băng ra khỏi mắt Gimli. "Xin lỗi!" ông nói, cúi mình xuống thật thấp. "Hãy nhìn chúng tôi bằng đôi mắt thiện! Hãy nhìn ngắm và vui mừng đi, vì bây giờ ông là người lùn đầu tiên thấy được những rừng cây ở Naith của Lurien từ Những Ngày của Durin!"

Khi mắt mình không còn bị che đậy nữa, Frodo nhìn lên và lấy lại hơi thở. Họ đang đứng giữa một khoảng không trải rộng. Ở phía bên trái họ là một mô đất cao, bao phủ bởi một bãi cỏ xanh như thời Mùa Xuân của Những Ngày Cổ Xưa. Phía trên nó, nhìn giống như một vương miện đôi, là hai vòng cây lớn: ở phía ngoài phủ một màn tuyết trắng, và dù chẳng có chút lá nào những hình dạng nguyên sơ của chúng đẹp tuyệt vời; ở phía trong là những cây cẩm quỳ cao lớn khổng lồ, vẫn điểm trang bởi những lớp vàng. Trên cao giữa đám cành lá của một cây cao ở giữa chúng là một cái flet trắng sáng lấp lánh. Ở chân của những ngọn cây, và của tất cả vùng sườn đồi chung quanh cỏ khảm đầy những bông hoa bằng vàng hình dạng nhìn như những ngôi sao. Ở giữa chúng, nằm trên những cuống hoa mảnh, là những bông hoa khác, trắng và xanh thật nhạt: chúng sáng lấp lánh như một màn sương nằm giữa một đám cỏ dày đầy màu sắc. Trên tất cả là bầu trời xanh thẳm, và ánh mặt trời chiều toả sáng trên ngọn đồi và trải những bóng xanh dài dưới những ngọn cây.

"Hãy nhìn đi! Các ông đã đến Cerin Amroth," Haldir nói. "Vì đây chính là trái tim của vương quốc cổ đại như nó vẫn vậy từ bao lâu nay, và ở đây chính là gò đất Amroth, nơi mà căn nhà cao của ông đã được dựng xây trong những ngày vui vẻ hơn. Những bông hoa mùa đông vẫn nở trên những cánh đồng chẳng bao giờ tàn phai: những bông elanor vàng, và những bông niphredil mờ ảo. Chúng ta sẽ ở lại đây một lúc, và sẽ đến thành phố Galadhrim vào lúc chạng vạng."

Những người ngã người xuống những đồng cỏ thơm ngát phía dưới, nhưng Frodo vẫn đứng lặng như chìm đắm trong kinh ngạc. Ông cảm thấy như mình đang bước qua một cái cửa sổ cao nhìn ra một thế giới đã biến mất. Ngôn ngữ của ông không thể gọi tên được ánh sáng đang chiếu lên nó. Tất cả những gì ông thấy thật là đẹp đẽ, nhưng hình dạng của chúng có vẻ như được hiện ra tức thời, như thể chúng được hình thành và vẽ ra trước đôi mắt vừa được giải phóng của ông lần đầu tiên, cổ xưa như thể chúng đã tồn tại vĩnh viễn. Ông không thấy màu sắc nào, nhưng ông biết những màu sắc ấy, vàng, trắng, xanh và lục, nhưng chúng tươi mới và sâu thẳm, như thể ông chỉ mới vừa thấy chúng lần đầu tiên và đặt cho chúng những cái tên mới mẻ và diệu kỳ. Vào mùa đông nơi đây chẳng hề có giá lạnh, vào mùa hè hay mùa xuân chẳng hề có sầu đau. Chẳng hề có sự tì vết, bệnh hoạn hay lệch lạc nào trên bất kỳ thứ gì mọc lên từ thế giới này. Trên vùng đất Lurien chẳng hề có một vết nhơ.

Ông quay đi và thấy Sam đang đứng cạnh ông, nhìn quanh với một vẻ kinh ngạc, và dụi mắt như thể anh không chắc là anh đang tỉnh táo. "Đây là mặt trời và ánh sáng ban ngày, quá rõ rồi," anh nói. "Tôi nghĩ rằng người Elves là tất cả những gì của mặt trăng và những vì sao: nhưng nơi đây có nhiều tính elves hơn bất kỳ cái gì tôi đã từng nghe nói đến. Tôi cảm thấy như mình đang ở trong một bài hát, nếu nhưng ông hiểu tôi muốn nói gì."

Haldir nhìn họ, và có vẻ như ông thật sự đang muốn hiểu nghĩ của cả ý nghĩ lẫn lời nói. Ông mỉm cười. "Các vị đang cảm thấy quyền lực của Công Nương miền Galadhrim," ông nói. "Các vị có vui lòng cùng với tôi leo lên Cerin Amroth không?"

Họ đi theo ông khi ông nhẹ nhàng leo lên những bờ dốc phủ đầy cỏ. Cho dù vừa đi vừa thở, và chiếc lá và hoa sống động chung quanh vẫn lay động với cùng cơn gió đang phả lên mặt mình, Frodo cảm thấy rằng ông đang ở một vùng đất vĩnh hằng chẳng hề tàn lụi hay thay đổi hay chìm vào quên lãng. Khi đã đi khỏi và lại trở về với thế giới bên ngoài, Frodo vẫn cảm thấy mình như là một hành nhân từ miền Quận lang thang tại nơi này, đi trên những bãi cỏ nằm giữa những bông elanor và nighredil trên miền Lothlurien xinh đẹp.

Họ đi vào vòng tròn cây trắng. Khi họ làm điều đó thì cơn Gió Nam thốc lên Cerin Amroth và thổi tràn giữa muôn cành lá. Frodo vẫn đứng đấy, lắng nghe từ xa tiếng sóng biển đang vỗ bờ như từ bao đời nay vẫn thế, và tiếng những con chim biển mà giống nòi của chúng đang có nguy cơ tuyệt diệt trên thế giới.

Haldir đã đi và đang leo lên cái flet cao. Khi Frodo chuẩn bị đi theo ông, ông đặt tay lên cái cây bên cạnh cái thang: chưa có bao giờ trước đây ông cảm thấy một cảm giác thức tỉnh vô cùng đột ngột và rõ ràng như thế về xúc giác và kết cấu của lớp vỏ cây và cuộc sống bên trong nó. Ông cảm thấy một niềm vui dâng lên trong thớ gỗ và nổi xúc động của nó, không giống như một người rừng hay một thợ mộc; đó là niềm vui của chính cái cây sống.

Khi cuối cùng ông cũng bước ra cái nền cao, thì Haldir nắm lấy tay ông và quay ông về phía Nam. "Trước tiên hãy nhìn về phía này!" ông nói. Frodo nhìn theo và thấy, vẫn từ khoảng cách xa, một ngọn đồi với nhiều thân cây sừng sững, hay là một thành phố của những ngọn tháp xang: ông không thể nói nó là gì. Bên ngoài nó, có vẻ như quyền lực và ánh sáng đang

nắm giữ tất cả các vùng đất đang lác lư. Ông chợt muốn bay như một con chim để nghỉ ngơi trong thành phố xanh ấy. Rồi ông nhìn về phía đông và thấy tất cả vùng đất Lurine đang chạy xuống vùng Anduin, Con Sông Sĩ Đại đang lờ mờ toả sáng. Ông nhướn mắt lên nhìn qua sông và tất cả ánh sáng vụt tắt, và ông lại trở về với thế giới mà ông đã từng biết. Vùng đất đằng sau con sông bằng phẳng và trống rỗng, chẳng có hình dạng và mơ hồ, cho đến khi nó lại dâng lên như một bức tường từ đằng xa, tối tăm và âm đạm. Mặt Trời trên Lothlurien không có quyền lực để chiếu sáng đến những bóng tối đằng xa.

"Pháo đài Miền Nam Mirkwood nằm tại nơi đó," Haldir nói. "Nó là một lớp vỏ bằng những cây linh sam tối tăm của rừng, nơi mà cây cối mọc chen chúc nhau, cành của chúng mục nát và khô quắt lại. Ở giữa chúng, trên một vùng đá cao là Dol Guldur, nơi mà Kẻ Thù đã lẩn trốn cách đây khá lâu. Chúng tôi sợ rằng bây giờ nó lại bỏ hoang, và lại đầy quyền lực lên gấp bảy lần. Một bầy ruồi đen gần đây vẫn thường lảng vảng phía trên nó. Ở trên vùng đất cao này ông có thể nhìn thấy hai ngọn tháp mọc đối diện nhau, và có vẻ như chúng vẫn luôn đối chọi nhau, nhưng khi mà ánh sáng đã lĩnh hội được tận cùng trái tim của bóng tối, thì bí mật của nó vẫn chưa bị khám phá. Vẫn chưa," ông quay lại và nhanh nhẹn leo xuống, và họ đi theo ông.

Xuống đến chân đồi Frodo thấy Aragorn, vẫn đang đứng trầm lặng như một cái cây, như trong tay ông là một bông elanor bằng vàng nhỏ, và ánh sáng loé lên trong mắt ông. Ông đang được bao bọc với những ký ức êm dịu: và khi Frodo nhìn ông thì ông hobbit biết rằng ông đang ngắm những thứ đã từng trông thấy một lần tại chính nơi này. Bởi vì những tháng năm khắc nghiệt như đã rời khỏi khuôn mặt của Aragorn, và ông có vẻ như đang mặc y phục trắng, một lãnh chúa trẻ cao lớn và đẹp đẽ và ông nói những lời bằng tiếng Elves với một ai đó mà Frodo không thể trông thấy được. Arwen vanimelda, nambril!, ông nói, và rồi ông thở một hơi dài, và dứt ra khỏi những ý nghĩ, ông nhìn Frodo và mỉm cười.

"Đây chính là trái tim của tộc người Elves trên thế giới," ông nói, "và trái tim của tôi sẽ ở lại đây vĩnh viễn, trừ phi có một ánh sáng đằng sau những con đường tối tăm mà chúng ta vẫn phải dẫn bước, tôi và anh. Hãy đi với tôi!" Và nắm lấy tay Frodo, ông để lại ngọn đồi Cerin Amroth phía sau và chẳng bao giờ trở lại nơi đây như một người sống nữa.

CHIẾC GƯƠNG CỦA GALADRIEL

Mặt trời đang lặn dần sau rặng núi, và bóng tối đang chìm sâu trong rừng khi họ lại tiếp tục đi. Lúc này đường họ đi đang dẫn vào những bụi cây dày nơi bóng tối đang dần phủ. Đêm đang đến sau những rặng cây khi họ bước đi, và những người Elves bắt đầu mở đèn.

Thình lình họ lại đi vào một vùng trống và lại thấy mình đang ở dưới một khoảng trời chiều mờ nhạt điểm xuyết lấp lánh vài ngôi sao sớm. Phía trước họ là một khoảng rộng chẳng có cây cối gì, chạy dẫn vào một vòng tròn lớn và lượn về cả hai phía. Đằng sau nó là một cái hào sâu ngập chìm trong bóng tối, nhưng cỏ phía trên bờ nó lại xanh rục, như thể chúng vẫn toả sáng trong trí nhớ của mình ánh mặt trời ngày xưa. Ở trên bờ xa hơn là một bức tường xanh mọc cao lên bao bọc quanh một ngọn đồi tụ đầy những cây cấm quý cao hơn tất cả những cây mà họ đã thấy trong tất cả vùng đất. Độ cao của chúng không thể đoán được, nhưng chúng mọc thẳng lên chắt ngất như những ngọn tháp sống. Những lớp cành nhiều tầng với vô số những chiếc lá luôn chuyển động của chúng đang toả sáng rục rờ, xanh, vàng và bạc. Haldir quay về phía Đội Đồng Hành.

"Chào mừng đến Caras Galadhon!" ông nói. "Đây là thành phố của Galadhrim nơi Lãnh chúa Celeborn và Công nương Galadriel vùng Lurien cư ngụ. Nhưng chúng ta không thể vào đây, bởi vì cổng của nó không trông về hướng bắc. Chúng ta phải đi vòng xuống phía nam, và con đường ấy không ngắn đâu vì thành phố này lớn lắm."

Có một con đường lát những tảng đá trắng chạy dọc theo bờ hào phía ngoài. Họ đi dọc theo nó về phía tây, thành phố vẫn mọc cao lên như một màn xanh dọc bên trái họ; và khi đêm càng khuya hơn thì càng có nhiều ánh sáng toả ra, cho đến khi ngọn đồi như bùng lên với ngàn sao. Cuối cùng họ đi đến một cây cầu trắng, và khi băng qua nó họ thấy những cánh cổng vĩ đại của thành phố: chúng quay về hướng tây nam, nằm giữa đoạn cuối của những bức tường vòng cung nối lên nhau tại điểm này, chúng cao lớn và vững chắc, treo đầy những ngọn đèn. Haldir gõ cửa và nói chuyện, và những cánh cổng mở ra chẳng chút tiếng động nào; nhưng Frodo chẳng thấy những dấu hiệu nào của những người canh gác cả. Các hành nhân băng vào trong, và những cánh cổng đóng lại phía sau họ. Họ đi vào trong một con đường nhỏ nằm sâu giữa đoạn cuối các bức tường, và họ nhanh chóng băng qua nó để đi vào Thành phố Cây. Họ không thể thấy bất kỳ ai, hoặc không nghe thấy tiếng bước chân nào trên đường; nhưng có nhiều tiếng động vẳng lên chung quanh họ và ở vùng trời phía trên. Ở cách đó họ có thể nghe thấy tiếng rơi từ phía trên cao trên ngọn đồi như nước mưa rơi nhẹ nhàng trên lá. Họ đi dọc theo nhiều lối đi và những cầu thang, cho đến khi họ đi vào một vùng cao và thấy trước mặt mình một bãi cỏ rộng với một bồn nước phun lấp lánh. Nó được chiếu sáng bởi những ngọn đèn bạc đu đưa trên những cành cây, và nó đổ nước vào một bể nước bằng bạc, từ đó lại chảy tràn ra một dòng suối trắng. Ở phía nam của bãi cỏ là một cái cây vĩ đại vượt trên tất cả những cây khác; thân cây to lớn nhẵn mịn của nó óng ánh như những màn tơ xám, và nó mọc cao lên, cho đến khi những cành cây đầu tiên của nó,

nằm phía xa, mở ra thành một khoảng trống dưới những tán lá rậm rì. Bên cạnh nó là một cái cầu thang lớn trắng muốt, và đang có ba người Elves ngồi dưới chân cầu thang. Họ đứng dậy khi các hành nhân bước đến, và Frodo thấy họ rất cao, mặc những chiếc áo giáp màu xám, và trên vai họ vắt vẻo những cái áo khoác dài.

"Celeborn và Galadriel sống ở đây," Haldir nói. "Các vị ấy muốn các anh leo lên và nói chuyện với họ."

Một người Elves canh gác thối lên một tiếng tù và nhỏ, và nó được đáp trả ba lần từ đằng xa. "Tôi sẽ đi trước," Haldir nói. "Hãy để Frodo đi tiếp theo và Legolas đi cùng với ông. Những người khác sẽ theo sau khi họ muốn. Đây sẽ là một chuyến leo dài đối với những ai không quen thuộc với loại cầu thang này, nhưng các anh có thể nghỉ trên đường"

Và rồi Frodo chậm chạp leo lên qua nhiều flet: một số nằm ở một bên, một số nằm ở bên kia, và một số được làm ngay trên thân cây, và cái thang dẫn lên xuyên qua nó. Tại nền đất ở tầng cao phía trên, ông đi vào một cái talan rộng lớn, nhìn giống như một con tàu lớn. Một ngôi nhà được xây trên đó, lớn đến nỗi nó gần như một cái tiền sảnh lớn của Con Người trên mặt đất. Ông đi vào đằng sau Haldir, và thấy mình đang ở trong một căn phòng hình oval, ở giữa thân của một cây cẩm quỳ lớn, với những vòng hoa búp măng, tạo thành một cây cột với một vòng đai lớn.

Căn phòng được chiếu đầy một thứ ánh sáng dịu dịu; các bức tường của nó màu xanh và bạc, trần của nó bằng vàng. Có nhiều người Elves đang ngồi đấy. Trên hai chiếc ghế bên dưới thân cây và được phủ trướng bằng những cành cây sống là Celeborn và Galadriel đang ngồi cạnh nhau. Họ đứng lên để chào đón khách của mình, theo phong tục của người Elves, chậm chích khi họ có địa vị sánh ngang với những vị vua vĩ đại. Họ rất cao, và vị Công Nương chẳng hề thấp hơn vị Lãnh Chúa; họ rất trang nghiêm và xinh đẹp. Y phục của họ tuyền một màu trắng; tóc của vị Công nương màu vàng sâu lắng, tóc của Lãnh Chúa thì màu bạc, dài và sáng; nhưng trên họ chẳng có dấu hiệu nào của tuổi tác, chỉ trừ những nếp sâu tại mắt họ, chúng lấp lánh ánh sáng của ngàn sao, nhưng lại sâu lắng như những ngọn thác ký ức.

Haldir dẫn Frodo đi trước họ, và Lãnh Chúa chào ông bằng ngôn ngữ của mình. Công nương Galadriel chẳng nói gì mà nhìn chăm chú khuôn mặt ông.

"Hãy ngồi xuống cạnh ghế của tôi, hỡi Frodo vùng Quận!" Celeborn nói. "Khi tất cả mọi người đã đến thì chúng ta sẽ cùng nói chuyện."

Ông nhã nhặn chào từng người trong Đội Đồng Hành bằng tên của họ khi họ đi vào.

"Xin chào mừng Aragorn con trai của Arathorn!" ông nói. "Đã ba mươi tám năm của thế giới bên ngoài kể từ khi ông đến vùng đất này; và năm tháng đã đè nặng lên ông. Nhưng kết cục đang đến gần, dù là tốt hay xấu. Hãy tạm gác gánh nặng của ông xuống tại đây một thời gian."

"Xin chào con trai của Thranduil! Người của tôi rất khi du hành từ đây lên miền Bắc!"

"Xin chào Gimli con trai của Gluin! Thật sự đã rất lâu rồi kể từ khi chúng ta thấy một người của Durin tại miền Caras Galadhon. Nhưng hôm nay chúng ta đã phá lệ. Có thể đó là một

dấu hiệu cho thấy rằng dù thế giới đang đen tối nhưng những ngày tốt đẹp hơn đang đến gần, và tình bạn giữa những người chúng ta sẽ được phục hồi." Gimli cúi mình thật thấp.

Khi tất cả những người khách đã ngồi xuống trước cái ghế của mình, Lãnh Chúa lại nhìn họ. "Ở đây chúng ta có tám người," ông nói. "Đã có chín người khởi hành: những thông điệp báo như thế. Những có thể là có những thay đổi trong dự định mà chúng tôi không nghe thấy. Elrond ở xa đây, và bóng tối đang bao phủ giữa chúng ta, và trong những năm này thì bóng tối lại càng lớn hơn nữa."

"Không, không có thay đổi gì trong những dự định ban đầu," Công nương Galadriel cất giọng lần đầu tiên. Giọng của nàng rõ ràng và giàu nhạc tính, nhưng sâu lắng hơn giọng của một phụ nữ thường. "Gandalf Xám đã cùng đi với Đội Đồng Hành, nhưng ông ấy đã không đi qua biên giới của vùng đất này. Nào, hãy nói với chúng tôi ông ấy đang ở đây; bởi vì tôi rất muốn nói chuyện lại với ông ấy. Nhưng tôi không thể thấy được ông ấy từ đằng xa, trừ phi ông ấy đi vào bên trong những hàng rào của Lothlurien: một màn xám đang bao phủ ông ấy, con đường dưới chân ông ấy và tâm trí ông ấy đã bị che giấu khỏi tôi."

"Than ôi!" Aragorn nói. "Gandalf Xám đã ngã vào bóng tối. Ông ấy đã ở lại Moria và không thể trốn thoát được."

Những người Elves đều kêu lên đau buồn và kinh hãi với những lời này. "Thật là những tin tức khủng khiếp," Celeborn nói, "tin tức khủng khiếp nhất được nói tại đây sau bao nhiêu năm tháng đầy những điều đau khổ." Ông quay sang Haldir, "Vì sao chẳng nói gì với ta trước cả?" ông hỏi bằng ngôn ngữ Elves.

"Chúng tôi chưa nói với Haldir về những gì chúng tôi làm hay về mục đích của chúng tôi." Legolas nói. "Lúc đầu chúng tôi rất mệt và nguy hiểm đang ở sát sau lưng chúng tôi, và sau đó chúng tôi quên đi về nỗi đau của mình trong một lúc, khi chúng tôi đi vào những con đường rực rỡ ngập tràn niềm vui ở Lurien."

"Thế nhưng niềm đau của chúng tôi thật lớn và mất mát của chúng tôi không gì có thể bù đắp được," Frodo nói. "Gandalf là người dẫn đường của chúng tôi, và ông ấy đã dẫn dắt chúng tôi đi qua Moria; và khi cuộc chạy trốn của chúng tôi có vẻ đã tuyệt vọng thì ông ấy đã cứu chúng tôi, và ông ấy đã ngã xuống."

"Hãy kể cho chúng ta toàn bộ câu chuyện!" Celeborn nói.

Thế rồi Aragorn kể lại tất cả những gì đã xảy ra trên con đường Caradhras, và về những ngày tiếp theo; và ông ấy nói về Balin và cuốn sách của ông, và trận chiến trong căn phòng Mazarbul, và về ngọn lửa, và về cây cày hẹp, và sự xuất hiện của Khủng Khiếp. "Có vẻ như nó là một ác quỷ của Thế Giới Cổ Đại, tôi chưa hề thấy một tên như thế bao giờ," Aragorn nói. "Nó vừa là bóng đêm vừa là lửa đỏ, mạnh mẽ và khủng khiếp."

"Đó là Balrog vùng Morgoth," Legolas nói; "là điều khủng khiếp nhất trong số những tai ương của người elves, ngoại trừ Số Một đang ngồi trong Ngọn Tháp Hắc Ám."

"Thật sự ra tôi đã thấy trên cây cầu ấy cái thứ thường lảng vảng trong những giấc mơ hãi hùng nhất của, tôi đã thấy Nỗi Tai Ương của Durin," Gimli nhỏ giọng nói, và nổi kinh sợ ánh lên trong mắt ông.

"Chúa ôi!" Celeborn nói. "Đã từ lâu chúng ta sợ rằng có một điều khủng khiếp đang ngủ dưới ngọn Caradhras. Nhưng nếu tôi đã biết rằng những Người Lùn đã lại đánh thức con quái vật ấy trong Moria, thì tôi đã cấm ông đi qua biên giới phía bắc, ông và tất cả những ai đi cùng ông. Và nếu như điều đó thì đúng, thì hẳn là cuối cùng Gandalf đã rơi từ đỉnh cao khôn ngoan xuống tận đáy điên rồ khi mạo hiểm không cần thiết đi vào cái lưới Moria.

"Thật sự ông ấy đã quá hấp hấp khi nói như vậy," Galadriel trịnh trọng nói. "Chẳng có việc gì mà Gandalf đã làm trong cuộc sống là không cần thiết cả. Những ai đi theo ông ấy không thể biết được tâm trí ông và không thể thuật lại đầy đủ mục đích của ông. Tuy nhiên điều đó có thể là một chỉ dẫn, và không thể đổ lỗi cho những người đi theo ông. Đừng hối hận vì đã chào đón Người Lùn này. Nếu như người của chúng ta phải tha hương xa khỏi Lothlurien, thì liệu có người nào của vùng Galadhrim, thậm chí là Celeborn Thông thái đi nữa, sẽ chỉ băng qua mà không mong muốn nhìn thấy những ngôi nhà cổ của họ, cho dù rằng nó đã trở thành một hang ổ của bọn rồng?"

"Nước ở Kheled-zvram tăm tối, những dòng suối ở Kibil-nvla thì lạnh giá, và những căn phòng nhiều cột ở Khazad-dym thì thật là xinh đẹp trong Những Người Cổ Xưa trước khi những vị vua vĩ đại sụp đổ dưới những lớp đá" Nàng nhìn lên Gimli, người đang ngồi, mắt nhìn trùng trùng và buồn bã, và nàng mỉm cười. Và Người Lùn, lắng nghe những cái tên bằng ngôn ngữ cổ xưa của mình, nhìn lên và mắt ông chạm vào mắt nàng; và ông chợt cảm thấy như mình đang nhìn vào tận đáy tim của một kẻ thù để nhìn thấy ở đấy tình yêu và sự thông hiểu. Một vẻ ngạc nhiên hiện lên trên khuôn mặt ông, và rồi ông mỉm cười để trả lời. Ông vung về đứng dậy cúi mình theo phong cách của người lùn, cất tiếng: "Nhưng vùng đất sống động miền Lurien còn xinh đẹp nhiều hơn thế, còn Công Nương Galadriel thì còn hơn tất cả châu báu đang nằm trên mặt đất!"

Có một khoảng im lặng. Cuối cùng Celeborn lại cất tiếng. "Tôi không biết là cuộc hành trình của các vị lại kinh khủng thế," ông nói. "Ông Gimli hãy quên đi những lời hấp tấp của tôi: tôi đã nói khi tim tôi đang bối rối. Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp các ông, tùy theo điều mong muốn và cần thiết của từng người, và đặc biệt cho con người nhỏ bé đã mang gánh nặng trên mình."

"Chúng tôi đã biết về nhiệm vụ của ông," Galadriel nói, nhìn sang Frodo. "Nhưng chúng tôi sẽ không nói gì thêm tại đây. Nhưng việc ông đến đây để tìm kiếm sự giúp đỡ sẽ không là một chuyện tuyệt vọng, có thể thế, khi mà mục đích của bản thân Gandalf đã rõ ràng. Vì Lãnh Chúa vùng Galadhrim được coi là người thông minh nhất của người Elves ở miền Trung Giới, và là người cung cấp những món quà vượt trên quyền lực của những vị vua. Ông ấy cư ngụ ở phía Tây kể từ những ngày đầu tiên của thế giới, và tôi đã ở cùng ông ấy lâu đến nỗi không sao đếm được là bao nhiêu năm; bởi vì trước đêm mà Nargothrond hay

Gondolin sụp đổ tôi đã băng qua rặng núi, và đã cùng nhau chiến đấu qua những năm tháng của những thế giới.

"Tôi chính là người đầu tiên đã triệu tập Hội Đồng Trắng. Và nếu như những sắp đặt của tôi không bị phá hỏng, thì nó đã được điều hành bởi Gandalf Xám, và có thể nhiều chuyện đã diễn ra khác đi. Nhưng chậm chí vào lúc này chúng ta vẫn còn hy vọng. Tôi sẽ không cho các ông lời khuyên nào, không nói các ông phải làm thế này, hoặc thế kia. Vì tôi không thể làm hay sáng chế ra cái gì, không thể chọn lựa giữa con đường này và con đường khác; mà tôi biết những điều đã và đang diễn ra, và một phần của những gì sẽ diễn ra. Nhưng tôi sẽ nói điều này với các ông: Nhiệm Vụ của các ông đang ở trên một lưỡi dao. Chỉ cần một chút lạng lổ là nó sẽ thất bại, và mọi thứ sẽ bị phá huỷ. Hy vọng là những người còn lại trong Hội Đồng đều đi đúng hướng."

Ánh mắt của nàng giữ chặt họ khi nàng nói những lời này, và nàng lặng lẽ nhìn chăm chú từng người trong bọn họ. Không ai ngoài Legolas và Aragorn có thể chịu được cái nhìn của nàng một lúc lâu. Sam nhanh chóng đỏ bừng mặt và gục đầu xuống. Cuối cùng Công Nương Galadriel rời mắt mình khỏi họ, và nàng mỉm cười. "Đừng để tim mình loạn nhịp," nàng nói. "Đêm nay các vị sẽ ngủ yên." Thế rồi họ thở phào và chợt cảm thấy vô cùng mệt mỏi, tưởng như họ đã bị tra hỏi rất lâu và rất kỹ, cho dù chẳng hề có một lời nào được công khai nói ra. "Đi nào!" Celeborn nói. "Các vị đã bị đè nặng bởi nhiều buồn đau và vất vả. Thậm chí nếu như Nhiệm Vụ của các vị không quá mật thiết với chúng tôi, thì các vị cũng nên ẩn lại tại Thành Phố này, cho đến khi các vị được chữa khỏi và phục hồi. Bây giờ các vị sẽ nghỉ ngơi, và chúng tôi sẽ tạm không nói với các vị về con đường phía trước."

Đêm đội Đội Đồng Hành ngủ trên mặt đất, các hobbit rất hài lòng với điều này. Những người Elves dẫn họ đến một cái lều nằm giữa những hàng cây gần bờ nước, và họ nằm những chiếc giường êm; rồi những người elves chào họ bằng những giọng elves bình lặng và hiền hoà. Những hành nhân nói chuyện với nhau một lúc về cái đêm trước khi họ lên đỉnh cây; vì họ không còn tâm trí để hồi tưởng lại xa hơn nữa.

"Sao mà anh lại xấu hổ thế, Sam?" Pippin nói. "Anh sẽ sớm bị suy nhược đấy. Bất kỳ ai cũng sẽ nghĩ là anh đang có mặc cảm tội lỗi. Tôi hy vọng là nó sẽ không tệ hơn là một âm mưu tồi tệ tìm cách ăn trộm một trong những cái chăn của tôi."

"Tôi không bao giờ nghĩ đến điều đó," Sam trả lời, chẳng còn tâm trạng đâu để đùa. "Nếu như ông muốn biết, thì tôi cảm thấy như thể tôi chẳng che giấu được gì, và tôi không cảm giác đó. Bà ta có vẻ như nhìn vào trong tôi và hỏi tôi sẽ làm gì nếu bà ta cho tôi một cơ hội bay về nhà mình ở Quận trong một cái lều nhỏ xinh đẹp với - với một phần vườn là của tôi."

"Vui thật," Merry nói. "Gần chính xác như những gì tôi đã nghĩ; chỉ là; chỉ là, ờ, tôi không nghĩ là tôi sẽ nói gì thêm," ông vội kết thúc một cách lấp liếm.

Có vẻ như tất cả bọn họ đều có một tâm trạng giống nhau: mỗi người đều cảm thấy mình đang được đưa ra một lựa chọn giữa bóng tối đầy khủng khiếp đang nằm phía trước, và một cái gì đó mà mình vô cùng mong mỏi: nó nằm rõ ràng trước tâm trí họ, và để được nó họ chỉ

việc quay bước khỏi con đường, để lại Nhiệm Vụ và cuộc chiến với Sauron cho những người khác.

"Tôi cũng cảm thấy vậy," Gimli nói, "lựa chọn của tôi sẽ được giữ bí mật và chỉ mình tôi biết mà thôi."

"Với tôi thì nó rất kỳ lạ," Boromir nói. "Có thể đó chỉ là một cuộc kiểm tra, và bà ta nghĩ rằng sẽ đọc được ý nghĩ của chúng ta như bà ta muốn; nhưng tôi gần như nên nói rằng bà ta đang thúc giục chúng ta, và đề nghị với chúng ta cái mà bà ta giả vờ là có quyền ban phát. Không cần phải nói rằng tôi đã từ chối lắng nghe. Con Người của Minas Tirith luôn trung thành với lời nói của mình." Nhưng Boromir không nói ra cái mà ông nghĩ rằng Công Nương đề nghị với mình là gì.

Còn với Frodo, ông không nói gì, cho dù Boromir thúc giục ông với những câu hỏi. "Bà ta nhìn ông lâu lắm, Người Mang Chiếc Nhẫn," ông nói.

"Phải," Frodo trả lời, "nhưng tôi sẽ giữ yên những gì đã đi vào tâm trí tôi trong đây."

"Được lắm!" Boromir nói. "Tôi không cảm thấy chắc chắn lắm về Công Nương người Elves và những mục đích của bà ta."

"Đừng nói xấu bất kỳ điều gì về Công Nương Galadriel!" Aragorn cứng rắn nói. "Anh không biết anh đang nói gì đâu. Trong con người nàng và và trong vùng đất này không hề sự xấu xa, trừ phi một con người tự thân mang nó đến đây. Thế thì hãy để anh ta cảnh giác! Nhưng đêm nay sẽ là lần đầu tiên tôi sẽ ngủ mà chẳng hề sợ hãi kể từ khi tôi rời Rivendell. Và tôi có thể ngủ ngon, và quên đi nỗi buồn của tôi được một lúc! Tôi rất mệt cả thể xác lẫn tâm hồn." Ông ném mình xuống giường ngay lập tức ngủ ngon lành.

Những người khác nhanh chóng làm theo, và không có âm thanh hay giấc mơ nào quấy rầy giấc ngủ của họ. Khi thức dậy họ thấy ánh sáng ban ngày đã trải rộng trên bãi cỏ trước lều, và bồn nước đang phun nước lên cao rồi rơi xuống lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Họ ở lại Lothlurien một thời gian, và họ sẽ còn nhớ về thời gian này. Mặt trời luôn rạng rỡ khi họ ở đây, ngoài trừ một cơn mưa nhỏ chợt đến, và rồi tạnh đi để lại mọi vật tươi trong rục rỡ. Không khí mát lạnh và thắm tươi, như thể đang chớm vào xuân, nhưng họ cảm thấy trong chúng cái sâu thẳm và trầm tư của mùa đông. Có vẻ như họ chẳng làm gì ngoài việc ăn, uống và ngủ; và đi dọc vào giữa thân cây, và thế là đủ.

Họ chẳng thấy lại Lãnh Chúa và Công Nương, và họ chẳng nói chuyện nhiều với những người Elves; bởi rất ít người trong số họ biết hoặc chịu dùng ngôn ngữ của miền Tây. Haldir đã tạm biệt họ và trở về với những hàng rào phía Bắc, nơi mà việc canh gác đang vô cùng nghiêm ngặt kể từ khi tin tức về Moria và về Đội Đồng Hành lan đến đây. Legolas đã đi khỏi Galadhrim, và sau đêm đầu tiên họ không ngủ với các bạn đồng hành nữa, cho dù chàng có trở về để ăn và nói chuyện với họ. Chàng thường đưa Gimli đi cùng khi chàng đi ra khỏi vùng, và những người khác khá ngạc nhiên về sự thay đổi này.

Bây giờ khi mọi người ngồi hoặc nói chuyện cùng nhau thì họ nói về Gandalf, và những gì mà mỗi người biết và thấy về ông lại hiện về thật rõ trong tâm trí họ. Khi những vết thương

và sự mệt mỏi của thân xác đã lành thì nỗi đau mất mát của họ lại càng mãnh liệt. Họ thường nghe những người Elves hát bên cạnh, và biết rằng họ đang sáng tác ra những bài hát khóc than cho sự ngã xuống của ông, vì họ nghe được tên ông giữa những lời đau buồn êm ái mà họ không thể hiểu được.

Mithrandir, Mithrandir, những người Elves cất tiếng hát, Hỡi Người Du Hành Xám! Họ thích gọi ông như vậy. Nhưng nếu có Legolas đi cùng Đội Đồng Hành, thì chàng không dịch lại những bài hát cho họ, thà rằng chàng không có khả năng, và với chàng thì nỗi buồn đau vẫn còn canh cánh, nó dành cho những giọt lệ chứ không phải những bài hát. Frodo là người đầu tiên thêm vào chút đau buồn sau những lời hát ngập ngừng. Ông ít khi nào nghĩ đến việc sáng tác những bài hát hoặc những giai điệu; thậm chí là ở Rivendell ông cũng chỉ nghe và không hề tự mình hát lần nào, cho dù ký ức của ông đong đầy với những điều mà những người khác đang làm trước ông. Nhưng bây giờ, khi ông ngồi bên bờ nước ở Lurien và lắng nghe giọng của những người Elves nói về Gandalf, thì những ý nghĩ của ông đang hình thành thành một bài hát thật êm đẹp; nhưng khi ông cố lặp lại nó cho Sam thì ông chỉ còn nhớ lại bập bõm, nhạt nhoà như một nắm lá thu quắt queo.

Khi Mặt trời trên quận xám một màu

Bước chân ông trên Đồi thoảng qua mau

Ông đã đi trước khi bình minh đến

Đã đi mà chẳng nói một lời nào

Từ Vùng Đất Hoang Dã Hồn đến bên phía bờ Tây

Từ phương bắc bỏ hoang đến vùng đồi phía nam

Xuyên qua hang rỗng và qua cánh cửa ẩn tàng

Qua rừng sâu, qua bóng tối căm căm

Cùng Người Lùn và Hobbit, Elves và Con Người với những người trần thế và thần thánh với chim trên cành và thú trong hang bằng những thứ tiếng nói mà ông luôn hiểu rõ

Với thanh gươm sắc bén, với cánh tay phúc phần

Lưng quần dưới gánh nặng vô vàn

Một tiếng kèn, một ngọn đuốc rực soi

Vẫn ruổi rong, người lữ hành mệt mỏi.

Ông ngồi trên chiếc ngai của lý trí

Mau chóng trong cơn giận, lạnh lẹn trong tiếng cười

Một ông già với chiếc mũ rách rời

Tựa người trên chiếc quyền trượng đầy gai

Ông một mình đứng trên cầu nào sợ ai

Thách đố cả Bóng Đêm cùng Lửa Đỏ;

Quyền trượng của ông đã gãy trên cầu đá,

Trí tuệ thâm cũng tàn lụi tại Khazad-dym

"Ồ, ông rồi sẽ đánh bại ông Bilbo thôi!" Sam nói.

"Không, ta không nghĩ thế," Frodo nói. "Nhưng đây là điều tốt nhất ta có thể làm."

"A, ông Frodo ạ, nếu như ông định làm tiếp, thì tôi hy vọng là ông sẽ nói một vài lời về những cây pháo bông của ông ấy," Sam nói, "Đại loại như là:

Chưa từng có những hoả tiễn như thế

Toé vô vàn những đốm sáng sao xanh

Sau những luồng sét vàng toả rục quanh

Tuôn rục rĩ như cơn mưa hoa trắng

Cho dù chúng vẫn chưa được đánh giá kỹ càng."

"Không, ta sẽ để điều đó cho anh, Sam ạ. Hoặc có thể là cho bác Bilbo. Nhưng - ờ, ta không thể nói gì thêm nữa. Ta không thể chịu đựng được ý nghĩa sẽ mang đến cho bác ấy những tin này."

Vào một buổi chiều khi Frodo và Sam cùng đi bên nhau trong ánh hoàng hôn nhạt nhoà. Cả hai người bọn họ đều cảm thấy bồn chồn. Frodo chợt cảm thấy bóng tối của một cuộc chia ly đang đột ngột phủ xuống mình: ông cảm thấy rằng đã rất gần đến lúc mà ông phải rời khỏi Lothlurien.

"Anh đang nghĩ gì về những người Elves thế, Sam?" ông nói. "Ta đã hỏi anh cùng câu hỏi này trước đây - có vẻ nhưng đã trước đây rất lâu; nhưng anh đã được thấy họ nhiều hơn kể từ đây."

"Đúng là vậy!" Sam nói. "Và tôi đã thấy rằng đây có những người Elves này và những người Elves khác. Tất cả bọn họ đều đầy chất Elves, nhưng họ không hoàn toàn như nhau. Bây giờ thì những người này không phải là những người lang bạt hay vô gia cư nữa, và có vẻ như họ đã gần với chúng ta hơn: họ có vẻ như đang thuộc về nơi này, thậm chí còn hơn là người Hobbit đối với Quận nữa. Cho dù là họ đã tạo ra vùng đất này hay vùng đất này đã tạo ra họ, khó mà nói được, nếu như ông hiểu ý tôi. Nơi đây lặng lẽ đến tuyệt vời. Nếu như có phép thuật trong nó, thì nó nằm thật sâu phía dưới, nơi mà tay của tôi không thể đặt đến được, theo ý nghĩa của lời nói."

"Anh có thể thấy và cảm thấy nó ở bất kỳ nơi đâu," Frodo nói.

"Vâng," Sam nói, "ông không thể thấy bất kỳ ai làm ra nó. Chẳng hề có những tia pháo sáng như ông Gandalf tội nghiệp vẫn thường làm. Tôi không biết là chúng ta thể thấy gì về Lãnh Chúa và Công Nương trong những ngày này. Bây giờ thì tôi bị mê hoặc rằng bà ấy có thể làm ra những thứ thật tuyệt vời, nếu như bà ấy muốn. Tôi mong mỗi đến chấy người để được thấy những phép thuật của người Elves, ông Frodo ạ!"

"Ta thì không thế," Frodo nói. "Ta rất vui. Và ta không nhớ đến pháo bông của ông Gandalf, mà là nhớ đến đôi mày rậm của ông, và tính khí dễ cáu giận, và giọng nói của ông."

"Ông nói đúng," Sam nói. "Và xin đừng nghĩ là tôi phàn nàn. Tôi thường muốn thấy một chút phép thuật giống như những gì đã kể trong những câu chuyện cổ, nhưng tôi chưa bao giờ nghe đến một vùng đất đẹp hơn thế này. Ở nơi này vừa giống như ở nhà vừa giống như ở

trong một lễ hội cùng một lúc, nếu như ông hiểu tôi. Và tôi không muốn rời đi. Nhưng cùng lúc này, tôi bắt đầu cảm thấy nếu chúng ta phải đi, thì tốt nhất chúng ta nên quên nó đi.

"Điều ấy tức là một công việc chẳng bao giờ bắt đầu thì nó chẳng bao giờ kết thúc cả, như ông Gaffer già của tôi thường nói. Và tôi không cho rằng những người này có thể là gì nhiều hơn để giúp chúng ta, dù có phép thuật hay không. Tôi nghĩ rằng khi chúng ta rời khỏi vùng đất này chúng ta sẽ càng nhớ ông Gandalf hơn."

"Ta e rằng điều ấy chỉ có đúng thôi, Sam ạ," Frodo nói. "Song ta rất hy vọng rằng trước khi chúng ta đi chúng ta sẽ được gặp lại Công Nương của người Elves lần nữa."

Thậm chí khi ông còn đang nói thì họ đã thấy, như thể nàng đến để đáp lại lời của họ, Công Nương Galadriel đang tiến lại gần. Nàng bước đi dưới hàng cây, dong dỏng, trắng muốt và xinh đẹp tuyệt vời. Nàng chẳng nói gì mà vẫy tay cho họ.

Nàng rẽ sang một hướng và dẫn họ về phía những bờ dốc ở phía nam của ngọn đồi Caras Galadon, và họ băng qua một hàng rào xanh cao đi vào một khu vườn khép kín. Nơi đây chẳng có cây cối gì, và nó nằm lộ thiên ra giữa trời. Một ngôi sao chiều đang lên và chiếu rọi một luồng sáng trắng phía trên cánh rừng phía tây. Công Nương đi xuống dưới những bậc thang vào một vùng lòng chảo xanh thẫm, đi qua những con suối bạc đang róc rách chảy ra từ bồn phun trên đồi. Ở phía đáy, trên một cái bệ được khắc như một cành cây có một cái bể bạc, rộng và cạn, và bên cạnh nó là một cái bình bạc.

Galadriel đổ đầy bể đến tận miệng với nước trong dòng suối, và khẽ thì thào với nó, và khi mặt nước đã tĩnh lặng trở lại thì nàng cất tiếng. "Đây là Chiếc Gương của Galadriel," nàng nói. "Tôi dẫn các vị đến đây để các vị có thể nhìn vào nó, nếu các vị muốn."

Không khí thật là tĩnh lặng, thung lũng tối dần, và nàng công nương người Elf bên cạnh ông thật cao và mờ ảo. "Chúng tôi sẽ nhìn cái gì, và chúng tôi sẽ thấy cái gì?" Frodo hỏi, đầy kinh sợ.

"Tôi có thể ra lệnh cho Chiếc Gương hiển thị nhiều thứ," nàng trả lời, "và tôi có thể cho một số người thấy cái mà họ mong muốn được thấy. Nhưng Chiếc Gương cũng sẽ hiện lên những thứ không được yêu cầu, và những thứ ấy thường kỳ lạ và có ích hơn những thứ mà chúng ta muốn thấy. Ông sẽ thấy gì, nếu ông để Chiếc Gương tự ý làm việc, tôi không thể nói trước được. Vì nó sẽ chiếu về những chuyện của quá khứ, những chuyện hiện tại và những chuyện có thể xảy ra. Nhưng cái mà người thấy được, thì thậm chí cả người thông thái nhất cũng không thể nói được nó là gì. Ông có muốn nhìn không?"

Frodo không trả lời.

"Và anh?" nàng nói, quay sang Sam. "Đây chính là điều mà những người các anh gọi là phép thuật. Tôi tin vậy; cho dù tôi không hiểu rõ họ muốn nói gì; và họ có vẻ như dùng cùng từ ấy để nói về những mảnh lời của Kẻ Thù. Nhưng cái này, nếu như anh muốn, là phép thuật của Galadriel. Anh đã chẳng nói là muốn thấy phép thuật của người Elves ấy sao?"

"Tôi đã nói vậy," Sam nói, run rẩy giữa sợ hãi và tò mò. "Tôi sẽ thử nhìn, Công Nương ạ, nếu như bà cho phép."

"Và tôi sẽ không có gì phàn nàn nếu được nhìn thoáng qua hình bóng quê nhà," anh nói riêng với Frodo. "Dường như tôi đã rời khỏi đó lâu khủng khiếp rồi. Nhưng đây, dường như tôi không chỉ trông thấy những ngôi sao, hoặc là một cái gì đó mà tôi không hiểu được."

"Không hẳn thế," Công Nương nói với một nụ cười dịu dàng, "Nhưng đến đi nào, anh sẽ nhìn và sẽ thấy những gì anh có thể thấy. Đừng chạm vào mặt nước!"

Sam leo lên chân bệ và trườn qua cái bể. Mặt nước có vẻ đặc và đen. Những ngôi sao phản chiếu lấp lánh bên trên nó.

"Chỉ là những ngôi sao, tôi nghĩ thế," anh nói. Thế rồi anh há hốc mồm, vì những ngôi sao lại chuyển động. Nhưng thế một tấm màn đen vừa được kéo đi, Chiếc Gương chuyển sang màu xám, và trở nên trong vắt. Ánh mặt trời chiếu sáng, và những cành cây di rung động đong đưa trong gió. Nhưng trước khi Sam có thể nhận thức rõ được là mình nhìn thấy cái gì, thì ánh sáng tắt đi; và bây giờ anh nghĩ rằng anh thấy Frodo với một khuôn mặt nhợt nhạt đang nằm ngủ thiếp đi dưới một vách đá khổng lồ tăm tối. Rồi có vẻ như ông đang đi dọc theo một con đường tối, và leo lên một cầu thang xoắn dài vô tận. Thành hình anh thấy là mình đang vội vã nhìn theo một cái gì đó, nhưng anh không biết đó là cái gì. Giống như là một cơn mộng, cảnh tượng trước mặt anh bị nhắc đi và anh lại thấy những hàng cây trở lại. Nhưng lần này chúng không ở quá gần, và anh có thể thấy những gì đang diễn ra: chúng không rung động trong gió, chúng đang ngã xuống, đâm sầm xuống mặt đất.

"Ôi!" Sam kêu lên bằng một giọng thảng thốt. "Đây là điều mà Ted Người Cát kể chuyên đồn cây không nên làm. Không nên đồn ngã những cây ấy: đó là đại lộ phía sau Khu Xưởng phủ bóng xuống con đường Bên Bờ Nước. Ước gì tôi gặp Ted nhỉ, tôi sẽ đồn ngã hẳn!"

Nhưng bây giờ thì Sam nhận thấy rằng Khu Xưởng Cũ đã biến mất, và một toà nhà bằng gạch đỏ to lớn vừa được dựng lên tại nơi nó từng đứng. Có rất nhiều người đang bận rộn làm việc. Bên cạnh đó là một ống khói cao. Khói đen có vẻ như đang cuộn lên thành một đám mây trên bề mặt của Gương.

"Ở Quận đang tiến hành một công việc ma quỷ gì đó," anh nói. "Elrond biết điều này khi ông định gửi ông Merry về." Rồi chợt Sam thốt lên một tiếng và nhảy lùi ra xa. "Tôi không thể ở đây," anh cất tiếng hoang dại. "Tôi phải về nhà. Họ đang đào Dây Bagshot lên, và ông già tội nghiệp của tôi đang đi xuống đồi với đồ đạc của ông trên một chiếc xe ba gác. Tôi phải về nhà!"

"Anh không thể đơn độc trở về nhà được," Công Nương nói. "Anh đã không muốn đi về nhà mà không có chủ ông trước khi anh nhìn vào Chiếc Gương, và rồi anh đã biết về những chuyện ma quỷ có thể đang diễn ra ở Quận. Hãy nhớ rằng Chiếc Gương sẽ chiếu lên nhiều thứ, và không phải chỉ là những chuyện đã xảy ra. Một số chuyện chẳng bao giờ xảy ra, trừ phi một số người thấy trước được cảnh tượng này rời khỏi đường đi của mình để ngăn chặn nó. Trong vai trò một người hướng dẫn thì Chiếc Gương rất nguy hiểm."

Sam ngồi trên nền đất và úp đầu vào tay. "Tôi ước gì mình đã chẳng bao giờ đến đây, và tôi không muốn thấy thêm phép thuật gì nữa," anh nói và lại chìm vào im lặng. Sau một lúc anh lại nói một cách mệt mỏi, như thể đang vật lộn với những giọt nước mắt.

"Không, tôi sẽ đi về nhà theo con đường dài cùng với ông Frodo, hoặc sẽ không bao giờ trở về" anh nói. "Nhưng tôi hy vọng là mình sẽ trở về vào một ngày nào đó. Nếu như những gì tôi thấy trở thành sự thật, thì sẽ có ai đó thấy nó tận mắt."

"Ông không muốn nhìn sao, Frodo?" Công nương Galadriel nói. "Ông không muốn thấy phép thuật của người Elf và đã cảm thấy hài lòng."

"Bà khuyên tôi nên nhìn vào sao?" Frodo hỏi.

"Không," nàng nói. "tôi không tư vấn cho ông theo cách này hay cách khác. Tôi không phải là một nhà tư vấn. Ông có thể học được những cái gì đó, và dù cái ông thấy là tốt đẹp hay ma quỷ, thì nó vẫn có thể có lợi, nhưng cũng có thể không <bà điên>. Nhìn thấy được có thể là tốt mà cũng là xấu. Song tôi nghĩ, Frodo ạ, rằng ông đủ can đảm và trí khôn để mạo hiểm <cuối cùng cũng muốn hấn nhìn, thế mà còn vòng vo - rõ là đàn bà>, nếu không thì tôi đã không đưa ông đến đây. Hãy làm những gì ông muốn!"

"Tôi sẽ nhìn," Frodo nói, rồi ông leo lên cái bệ và trườn người ra trước khoảng nước đen thẫm. Ngay tức khắc Chiếc Gương trở nên trong vắt và ông thấy một vùng đất lờ mờ. Những ngọn núi hiện ra mờ ảo tối tăm ở đằng xa tương phản với một bầu trời xám. Một con đường dài màu xám rẽ ra khỏi tầm nhìn. Ở phía xa một bóng hình chậm chạp đi xuống đường, lúc đầu mờ ảo và nhỏ bé, nhưng rồi khi đến gần thì nó lớn dần và rõ hơn."

Bất chợt Frodo nhận ra rằng bóng hình này đang khiến ông nhớ đến Gandalf. Ông gần như gọi to tên của thầy phù thủy, và rồi ông thấy rằng bóng hình này không phải mặc quần áo màu xám mà là màu trắng, trong sắc trắng đang phát sáng lờ mờ trong bóng tối chạng vạng; và trong tay ông là một cây quyền trượng trắng. Đầu người này cúi thấp nên ông không thể thấy rõ mặt, và ngay lúc đó bóng hình này rẽ sang một bên đường và đi ra khỏi tầm nhìn của Chiếc Gương. Sự nghi ngờ lại ập vào tâm trí Frodo: đó là một hình ảnh của Gandalf tại một trong nhiều chuyến du hành đơn độc của ông trước đây, hay đó là Saruman?

Cảnh tượng bây giờ đã thay đổi. Ông thấy thoáng qua rất ngắn và nhỏ nhưng vô cùng rõ ràng hình ảnh của Bilbo đang đi tới đi lui không ngưng nghỉ trong căn phòng của ông. Cái bàn đang được thấp sáng với những mớ giấy tờ không được sắp xếp; mưa đang rơi đập vào cửa sổ.

Rồi tất cả ngừng lại một chút, và sau nhiều cảnh được chiếu nối tiếp nhau rất nhanh Frodo bằng một cách nào đó đã biết được rằng đó là một phần của một lịch sử vĩ đại mà ông là một phần trong đó. Màn sương đã rõ dần và một thấy một cảnh tượng mà trước đây ông chưa từng thấy nhưng ông biết rõ nó ngay: Biển. Bóng tối phủ xuống. Biển dâng lên và gầm vang trong một cơn bão lớn. Rồi ông lại thấy Mặt Trời, đỏ rực một màu máu và chìm sâu vào những đám mây, một dáng hình đen ngòm của một con tàu chìm với những cột buồm bị xé nát đang dâng lên khỏi phía Tây. Rồi một con sông rộng đang chảy qua một đô thị đông

đúc. Rồi tiếp đến là một pháo đài trắng với bảy ngọn tháp cao. Và rồi lại một con tàu với những cánh buồm đen, nhưng bây giờ thì trời đã lại sáng, và nước đang gợn lăn tăn rục rờ, rồi một ngọn cờ mang biểu hiện một cái cây trắng chiếu sáng trong ánh mặt trời. Một luồng khói như đang bốc lên trong ánh lửa và chiến trận nổi lên, và rồi mặt trời lại chìm sâu trong những luồng lửa đỏ rục rục đang biến vào một màn sương xám; trong và một con tàu nhỏ biến đi vào màn sương, lấp lánh ánh sáng rục rờ. Nó biến mất, và Frodo thở dài rồi chuẩn bị rút lui. Nhưng thành linh Chiếc Gương lại tối tăm, tối tăm như thể có một cái hố đang mở ra trong thế giới của tầm nhìn, và Frodo đang nhìn vào một vùng trống rỗng. Trong cái vực đen ngòm ấy xuất hiện một Con Mắt đơn độc đang chậm chạp toả sáng cho đến khi ánh sáng phủ gần như toàn bộ Chiếc Gương. Frodo đứng chôn chân trong kinh hãi tột độ, không thể kêu lên được tiếng nào trong kinh hoàng. Con Mắt được viền quanh bởi lửa, nhưng bản thân nó thì đầy kính, vàng như mắt mèo, đầy thận trọng và chăm chú, và vạch đen trên con ngươi của nó mở vào một cái hố, một cửa sổ dẫn vào hư không.

Rồi Con Mắt bắt đầu lảo liêng, tìm kiếm khắp nơi; và Frodo biết với sự chắc chắn và kinh hãi rằng chính bản thân ông là một trong những thứ mà nó đang tìm kiếm. Nhưng ông cũng biết rằng nó không thể thấy ông - vào lúc này, trừ phi ông muốn. Chiếc Nhẫn đang treo trên sợi dây chuyền quanh cổ ông trở nên nặng chịch, nặng hơn một hòn đá lớn, và đầu ông bị kéo xuống. Chiếc Gương có vẻ như đang toả sáng nóng rục và những làn hơi cuồn cuộn đang bốc lên từ mặt nước. Ông trượt về phía trước.

"Đừng chạm vào nước!" Công Nương Galadriel nhẹ nhàng nói. Cảnh tượng biến đi, và Frodo thấy rằng ông đang nhìn vào những ngôi sao lạnh lẽo sáng lấp lánh trong cái bể bạc. Ông bước lùi, run bần bật và nhìn về phía Công Nương.

"Tôi biết vào lúc sau cùng ông đã nhìn thấy cái gì," bà nói; "bởi vì nó cũng hiện ra trong tâm trí tôi. Đừng sợ hãi! Nhưng đừng nghĩ đến nó dù chỉ qua những lời hát giữa rừng cây hoặc thậm chí bởi những mũi tên mỏng manh bắn ra từ những cây cung người Elves, rằng vùng đất Lothlurien đang gìn giữ và bảo vệ chống lại kẻ Thù của nó. Tôi nói cho ông biết, Frodo ạ, rằng thậm chí khi tôi đang nói chuyện với ông, tôi vẫn nhận thức được tâm tưởng Chúa Tế Hắc Ám và biết được tâm hồn của hắn, hoặc là những gì mà tâm hồn của hắn đang quan tâm về những người Elves. Và hắn cũng đang mò mẫm để thấy tôi và ý nghĩ của tôi. Nhưng cánh cửa vẫn còn đang được đóng kín!"

Nàng đưa những cánh tay trắng muốt lên, và vươn tay về phía Đông trong một cử chỉ từ chối và ngăn chặn. Edrenil, Ngôi Sao Ban Chiều, ngôi sao mà người Elves yêu mến nhất, sáng rục lên phía trên họ. Nó toả sáng lên hình bóng của nàng công nương người Elves và trải một bóng đen lờ mờ trên nền đất. Những tia sáng của nó lấp lánh trên chiếc nhẫn trên ngón tay của nàng; nó lung linh như mặt vàng bóng loáng được phủ ánh sáng bạc, và một hòn đá trắng bên trong nó lấp lánh như thể một ngôi sao của người Elves vừa hạ xuống trên tay nàng. Frodo kinh hãi nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn; vì ông chợt thành linh nhận ra rằng ông hiểu điều ấy là gì.

"Phải," nàng nói, đoán được ý nghĩ của ông, "không được phép nói về điều ấy, và Elrond cũng không được làm điều này. Nhưng nó không thể giấu được khỏi Người Mang Chiếc Nhẫn, và với người đã nhìn thấy Con Mắt. Đang nằm trên vùng đất này, trên ngón tay của Galadriel thật sự chính là một trong Bộ Ba còn lại. Nó là NENYA, Chiếc Nhẫn Adamant, và tôi chính là người giữ nó.

"Hắn nghi ngờ, nhưng hắn vẫn chưa biết - vào lúc nào. Bây giờ thì anh có thấy rằng vì sao mà đối với chúng tôi việc các ông đến chính là ngưỡng cửa của Địa Ngục rồi chứ? Bởi vì nếu như ông thất bại, thì chúng tôi sẽ lộ ra trước kẻ thù. Nhưng nếu ông thành công, thì quyền lực của chúng tôi sẽ bị thu hẹp, và Lothlurien sẽ tan biến, dòng thuỷ triều của Thời Gian sẽ cuốn nó đi. Chúng tôi phải đi về miền Tây, hoặc thoái thành những người người thô sơ ở trong những hang động, chập chạp quên và bị quên đi."

Frodo cúi đầu, "Thế bà ước muốn điều gì?" cuối cùng ông hỏi.

"Muốn rằng điều gì nên đến sẽ đến," nàng trả lời. "Tình yêu của người Elves đối với vùng đất và công trình của họ còn sâu thẳm hơn cả những vực sâu của Biển, và nỗi niềm luyến tiếc của họ là vô tận và không thể nào hoàn toàn khuây khoả được. Nhưng họ sẽ chẳng thà bỏ đi tất cả chứ không để Sauron triệu tập: bởi vì bây giờ họ đã biết hắn. Vì ông không thể trả lời cho số phận của Lothlurien mà chỉ có thể thực hiện nhiệm vụ của mình. Nhưng tôi có thể ước rằng, nếu như có thể thì, thì Chiếc Nhẫn Số Một đừng bao được chế tạo, hoặc sẽ mất đi vĩnh viễn."

"Ước muốn của bà thật đẹp đẽ và can đảm, Công Nương Galadriel," Frodo nói. "Tôi sẽ đưa cho bà Chiếc Nhẫn Số Một, nếu như bà muốn nó. Với tôi đó là một vấn đề quá lớn."

Galadriel bật cười với một tiếng cười trong vắt đột ngột vang lên. "Có thể là Công Nương Galadriel rất khôn ngoan," nàng nói, "nhưng ở đây nàng đã gặp phải một sự nhã nhặn tương đương. Ông đã rất lịch sự báo thù lại cuộc kiểm tra của tôi với tim ông ở lần đầu chúng ta gặp gỡ. Ông đã bắt đầu nhìn đời bằng một con mắt sắc sảo. Tôi không chối rằng tim tôi đã có một khát khao mong mỏi được đề nghị với ông điều này. Suốt nhiều năm trong tôi đã suy nghĩ xem mình có thể làm gì, nếu như Chiếc Nhẫn Vĩ Đại rơi vào tay tôi, và nhìn này, nó đang ở ở trong tầm tay của tôi. Những điều ma quái được sắp đặt từ cách đây rất lâu đang có tác dụng bằng nhiều cách khác nhau, cho dù Sauron có đứng vững hay sụp đổ. Việc nhận lấy Chiếc Nhẫn của hắn sẽ có còn là một công việc mã thượng, nếu như tôi có được nó bằng cách dùng vũ lực hoặc đe dọa khách của tôi?

"Và cuối cùng điều ấy đã đến. Ông sẽ đưa cho Chiếc Nhẫn hoàn toàn tự nguyện! Ở nơi của Chúa Tể Hắc Ám ông sẽ dựng lên một Nữ Hoàng. Và tôi sẽ không trở nên hắc ám, mà trở nên xinh đẹp và khủng khiếp như Buổi Sáng và Màn Đêm! Xinh đẹp như Biển Cả, Mặt Trời và Tuyết trên Núi! Khủng khiếp như Bão và Sấm Chớp! Mạnh mẽ hơn cả cội nguồn đất mẹ. Tất cả sẽ yêu mến tôi và đau khổ tận cùng!"

Nàng nâng tay lên và từ chiếc nhẫn mà nàng đang đeo toả ra một luồng sáng rực rỡ sáng dáng hình nàng đơn độc và phủ bóng tối lên tất cả những thứ khác. Nàng đứng trước Frodo,

có vẻ như cao hơn cả sự đo lường, xinh đẹp hơn cam chịu, ghê gớm và tôn sùng. Rồi nàng hạ tay xuống, và ánh sáng tắt đi, rồi thành linh nàng lại bật cười trở lại, và nàng lại co rút trở lại: một người phụ nữ elf mỏng manh, mặc một bộ y phục trắng đơn giản, giọng nói dịu dàng mềm mại và buồn.

"Tôi đã vượt qua được cuộc thử thách," nàng nói, "tôi sẽ rút lui, đi về phía Tây và trở lại là Galadriel."

Họ đứng lặng lẽ một lúc lâu. Cuối cùng Công Nương lại cất tiếng.

"Chúng ta hãy trở về!" nàng nói. "Vào buổi sáng các ông sẽ phải khởi hành vì bây giờ chúng ta đã lựa chọn, và rồi dòng số phận sẽ chảy trôi."

"Tôi muốn hỏi một điều trước khi chúng tôi đi," Frodo nói, "một điều mà tôi thường muốn hỏi ông Gandalf ở Rivendell. Tôi đã được phép mang Chiếc Nhẫn Số Một: vì sao tôi không thể thấy những chiếc khác và không biết đến ý nghĩ của những ai mang nó?"

"Ông đã không cố thử," nàng nói. "Chỉ khi ông đeo chiếc Nhẫn vào ngón tay ba lần ông mới biết là ông đang sở hữu cái gì. Đừng thử! Nó sẽ phá huỷ ông. Gandalf đã chẳng nói với ông rằng những chiếc nhẫn sẽ cung cấp quyền lực tùy theo tầm vóc của mỗi người sở hữu sao? Trước khi ông có thể dùng đến quyền lực ấy ông cần phải trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, và phải luyện tập ý chí để chi phối những người khác. Cho dù như vậy đi nữa, với tư cách là Người Mang Chiếc Nhẫn và là một người đeo nó trên ngón tay và thấy những gì bị che giấu, giác quan của ông đã trở nên sắc bén hơn nhiều. Ông đã nhận thức được ý nghĩ của tôi rồi rõ ràng hơn những trí tuệ thông thái nổi tiếng khác. Ông đã thấy Con Mắt của hắn đang giữ Bộ Bảy và Bộ Chín. Và chẳng phải là anh đã nhìn thấy và nhận ra chiếc nhẫn trên tay tôi ấy sao? Anh có nhìn thấy chiếc nhẫn của tôi không?" nàng quay lại và hỏi Sam.

"Không, thưa Công Nương," anh trả lời. "Xin nói thật với bà, tôi đang tự hỏi xem bà nói về cái gì. Tôi thấy một ngôi sao qua ngón tay của bà. Nhưng nếu bà cho phép tôi nói, thì tôi nghĩ rằng chủ tôi đúng. Tôi ước gì bà nhận lấy Chiếc Nhẫn của ông ấy. Bà sẽ giải quyết ổn thoả mọi chuyện. Bà sẽ ngừng họ không cho đào bới chỗ ông già của tôi và đuổi ông ấy đi. Bà sẽ khiến những tên đó trả giá cho những công việc bẩn thỉu của chúng."

"Tôi sẽ làm vậy," nàng nói. "Và đó chỉ là mới bắt đầu. Nhưng than ôi, nó sẽ không ngừng lại ở đó! Chúng ta sẽ không nói về chuyện này nữa. Chúng ta hãy đi nào!"

TẠM BIỆT LURIEN

Đêm đó Đội Đồng Hành lại được triệu tập đến căn phòng của Celeborn, và tại đây Lãnh Chúa và Công Nương chào đón họ thật nồng nhiệt. Cuối cùng Celeborn nói về chuyến khởi hành của họ.

"Bây giờ đã đến thời điểm," ông nói, "mà những ai muốn tiếp tục Câu Đố phải nén lòng để rời khỏi vùng đất này. Những ai không muốn đi nữa có thể ở lại đây một thời gian. Nhưng dù họ ở hay đi thì cũng không thể đảm bảo là sẽ được an bình được. Vì hiện nay chúng ta đang ở ngưỡng cửa của địa ngục. Ở đây là những người có thể muốn đợi đến thời điểm mà những nẻo đường của thế giới lại mở rộng hoặc để chúng tôi triệu tập họ khi mà Lurien cần họ lần cuối cùng. Rồi họ có thể trở lại những vùng đất của họ, hoặc những ai ngã xuống trong trận chiến sẽ lại trở về với ngôi nhà của tổ tiên."

Có một thoáng im lặng. "Tất cả đều kiên quyết tiến bước," Galadriel nhìn vào mắt họ.

"Và với tôi," Boromir nói, "con đường dẫn về nhà nằm ở phía trước chứ không phải phía sau."

"Đúng vậy," Celeborn nói, "nhưng tất cả Đội Đồng Hành này sẽ đi với ông đến Minas Tirith à?"

"Chúng tôi vẫn chưa quyết định đường đi của mình," Aragorn nói. "Tôi không biết là là Gandalf định làm gì sau khi đến Lothlurien. Thậm chí tôi không thật sự nghĩ là ông ta có một mục đích rõ ràng."

"Có thể là không," Celeborn nói, "nhưng khi các ông rời khỏi vùng đất này, thì các ông không thể quên Dòng Sông Vĩ Đại được nữa. Và như một số người trong các ông biết rõ, những người lữ hành với hành lý trên vai không thể băng qua nó từ Lurien đến Gondor, trừ phi dùng thuyền. Đâu phải là tất cả những cây cầu ở Osgiliath đã gãy và tất cả bến đỗ lúc này đều đã bị Kẻ Thù chiếm giữ?"

"Các ông sẽ đi theo đường nào? Con đường đến Minas Tirith nằm trên phía này, ở phía tây; nhưng con đường thẳng theo Nhiệm Vụ nằm ở phía đông Dòng Sông, phía trên những bến bờ tăm tối hơn. Các anh sẽ theo bờ nào?"

"Nếu như lời khuyên của tôi đáng được để ý," Boromir nói, "thì nên đi theo phía tây, và theo con đường đến Minas Tirith," Boromir trả lời. "Nhưng lúc này tôi không phải là chỉ huy của Đội Đồng Hành."

Những người khác không nói gì, và Aragorn có vẻ đầy nghi ngờ và bối rối.

"Tôi thấy là ông vẫn chưa biết là phải làm gì?" Celeborn nói. "Tôi không phải là người lựa chọn cho ông, nhưng tôi sẽ giúp ông những gì tôi có thể. Trong số các ông có một số người có thể điều khiển thuyền được: Legolas, giống người của anh ấy biết rõ Con Sông Vĩ Đại cuồn cuộn, và Boromir vùng Gondor; và người lữ hành Aragorn."

"Và một Hobbit nữa!" Merry kêu lên. "Không phải tất cả chúng tôi đều nhìn những con thuyền như những con ngựa hoang. Người vùng tôi sống bên bờ của dòng Sông Rượu Mạnh."

"Thế thì tốt," Celeborn nói. "Thế thì tôi sẽ cung cấp cho Đội Đồng Hành các ông những con thuyền. Chúng phải nhỏ và nhẹ, vì nếu các ông đi xa khỏi dòng nước, thì có vài nơi các ông bắt buộc phải vác chúng. Các ông sẽ phải đi về phía gành Sarn Gebir, và có thể cuối cùng sẽ đến những ngọn thác vĩ đại Rauros, ở đây Dòng Sông sẽ đổ ập xuống từ Nen Hithoel; và ở đây thì không còn nguy hiểm nào khác. Những con thuyền có thể khiến cho cuộc hành trình của các ông đỡ vất vả hơn trong một thời gian. Nhưng chúng sẽ không đưa các ông đến đích: cuối cùng các ông sẽ phải rời khỏi chúng và Dòng Sông, và rẽ về miền tây - hoặc miền đông."

Aragorn cảm ơn Celeborn nhiều lần. Món quà là những chiếc thuyền này đã làm ông khuấy khỏa nhiều, ít nhất cũng vì nó sẽ khiến cho ông không cần phải quyết định đường đi thêm vài ngày nữa. Những người khác cũng lên tinh thần. Dùng phía trước họ có là những mối nguy hiểm gì đi nữa, thì có vẻ như xuôi theo ngọn thủy triều Anduin để gặp chúng vẫn hơn là sỏi bước về phía trước với những cái lưng trĩu nặng. Chỉ có Sam là nghi ngờ: lúc nào anh cũng vẫn nghĩ là những con thuyền cũng tệ như những con ngựa hoang, và tất cả những nguy hiểm mà anh đã thoát qua vẫn không làm anh nghĩ tốt hơn về chúng.

"Tất cả sẽ được chuẩn bị cho anh và đợi anh ở tại bến cảng vào trước chính Ngọ ngày mai," Celeborn nói. "Tôi sẽ cử người đến gặp các ông vào buổi sáng để giúp các ông chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến đi. Bây giờ thì chúng tôi chúc các ông một đêm an bình và một giấc ngủ thư thái."

"Tạm biệt, các bạn của tôi!" Galadriel nói. "Hãy ngủ an bình! Đêm nay đừng để tim mình quá xao xuyến vì mãi nghĩ đến đường đi. Có thể những con đường mà từng người các ông sẽ bước đã nằm ngay dưới chân ông, cho dù các ông không thấy chúng. Tạm biệt!"

Đội Đồng Hành rời khỏi đây và trở lại lều. Legolas đi cùng họ, vì đây là đêm cuối của họ ở Lothlurien, và bất chấp những lời của Galadriel, họ vẫn bàn bạc cùng nhau. Suốt một lúc lâu họ cùng thảo luận xem họ nên làm gì, và làm gì tốt nhất để hoàn thành mục đích của họ với chiếc Nhẫn: nhưng họ không đi đến quyết định nào. Rõ ràng là phần lớn bọn họ đều muốn đi đến Minas Tirith trước, để ít nhất thoát khỏi Kẻ Thù kinh khủng một thời gian. Họ sẵn lòng đi theo một người chỉ huy qua Sông và đi vào vùng bóng tối của Mordor; nhưng Frodo không nói lời nào, và Aragorn vẫn suy nghĩ rất lung.

Kế hoạch riêng của ông, khi mà Gandalf vẫn còn với họ, là đi cùng với Boromir, và giúp đỡ Gondor với thanh gươm của mình. Vì ông tin rằng khi thông điệp từ những giấc mơ là một lời triệu tập, và cuối cùng cũng đã đến giờ phút mà người thừa kế của Elendil nên tiến bước và tấn công Sauron để giành chiến thắng. Nhưng ở Moria gánh nặng của Gandalf đã quàng lên vai ông; và ông biết rằng lúc này ông không thể bỏ rơi chiếc Nhẫn, nếu vào phút cuối

Frodo từ chối đi cùng với Boromir. Và ông hay bất kỳ ai trong Đội Đồng Hành có thể giúp được gì cho Frodo, ngoại trừ việc cùng ông đi mò mẫm trong vùng đất tối tăm hắc ám?

"Tôi sẽ đi đến Minas Tirith, nếu cần thì đi một mình, vì đó là trách nhiệm của tôi," Boromir nói; sau khi im lặng một lúc, ông ngồi xuống, mắt dán chặt vào Frodo, như thể ông đang cố đọc ý nghĩa của Halfling. Cuối cùng ông nói trở lại, nhẹ nhàng, như thể ông đang thảo luận với chính mình. "Nếu anh chỉ muốn phá huỷ chiếc Nhẫn," ông nói, "thì chiếc tranh và vũ khí không làm được gì nhiều, và Con Người ở Minas Tirith chẳng thể giúp gì nhiều. Nhưng nếu anh muốn phá huỷ sức mạnh của Chúa Tể Hắc Ám, thì thật là điên rồ đi vào mà không có lực lượng gì vào vùng đất của hắn; và thật là điên rồ khi ném đi," Ông đột ngột ngừng lời, như thể ông bắt đầu nhận ra rằng ông đang nói to ý nghĩ của mình, "Thật là điên rồ khi ném đi mạng sống của mình, tôi muốn nói thế," ông kết thúc. "Đó là sự lựa chọn giữa việc bảo vệ một vùng đất mạnh mẽ và đi công nhiên vào những lực lượng của thần chết. Ít nhất, đó là những gì tôi thấy."

Frodo bắt gặp một cái gì đó mới lạ trong cái nhìn của Boromir, và ông nhìn kỹ ông ta. Rõ ràng là ý nghĩ của Boromir khác với những lời cuối của ông. Thật là điên rồ khi ném đi cái gì? Chiếc Nhẫn Quyền Lực ư? Ông ta đã nói đến một chuyện giống thế ở Hội Đồng, nhưng rồi ông ta đã chấp nhận sự đúng đắn của Elrond. Frodo nhìn sang Aragorn, nhưng có vẻ như ông đang chìm sâu vào những ý nghĩ của mình và không lộ ra dấu hiệu nào là ông đang theo những lời của Boromir. Và rồi cuộc thảo luận của họ chấm dứt. Merry và Pippin đã ngủ mất, và Sam đang gật gù. Đêm đã khuya lắm rồi.

Vào buổi sáng, khi họ bắt đầu đóng gói những đồ đạc ít ỏi của mình, những người Elves có thể nói được ngôn ngữ của họ đến gặp họ, mang cho họ nhiều món quà gồm thức ăn và quần áo cho cuộc hành trình. Thức ăn phần lớn ở dạng đóng thành bánh mỏng, làm bằng bột được rán sơ bên ngoài, bên trong nó có màu ke. Gimli lấy một cái bánh và nhìn với con mắt nghi ngờ.

"Cram", ông khẽ thì thầm, khi ông bẻ một miếng giòn và nhai thử. Vẻ mặt của ông nhanh chóng thay đổi, và ông ăn hết toàn bộ cái bánh với vẻ thích thú.

"Đừng ăn nữa, đừng ăn nữa!" những người Elves cười phá lên. "Ông đã ăn đủ cho một ngày đường rồi."

"Tôi chỉ nghĩ rằng nó là một loại cram, giống như loại mà những người ở Dale đã làm khi du hành vào hoang dã," Người Lùn nói.

"Là nó đấy," họ trả lời. "Nhưng chúng tôi gọi nó là lembas hay là bánh đi đường, và nó giàu dinh dưỡng hơn bất kỳ loại thực phẩm nào của Con Người, và nó ngon hơn cram nhiều."

"Thật sự là như thế," Gimli nói. "Vì sao mà nó lại ngon hơn cả bánh mật của nhà Beorning thế nhỉ, và đó là một lời đánh giá cực cao đấy, vì nhà Beorning là những người làm bánh giỏi nhất mà tôi biết; nhưng họ không sẵn lòng cung cấp bánh cho những người lữ hành trong những ngày này. Các ông thật là những người chủ nhà tốt bụng!"

"Sao cũng được, chúng tôi muốn các ông phải để dành thức ăn," họ nói. "Hãy ăn ít thôi, và chỉ ăn khi cần. Bởi vì những thứ này dùng để các ông dùng khi tất cả những thứ khác đã kiệt. Những cái bánh này giữ được vị ngọt trong rất nhiều ngày, nếu như chúng không bị bẻ ra và được giữ trong lá gói, như cách chúng tôi mang chúng đi, Chỉ một cái thôi là đủ cho một người trong một người đường vất vả, thậm chí khi ông ấy là một trong những Con Người cao ở Minas Tirith."

Tiếp theo những người Elves tháo những lớp vỏ bọc ra và đưa cho mỗi người trong Đội Đồng Hành quần áo mà họ mang theo. Họ đưa cho từng người một cái áo khoác và mũ trùm, được làm theo hình dáng của họ. làm bằng thứ lụa nhẹ nhưng ấm mà Galadriel đã dệt. Khó mà nói được rằng chúng màu gì: chúng có vẻ như màu xám với sắc chạng vạng dưới những ngọn cây; thế nhưng khi chúng di động, hoặc được đặt trong ánh sáng khá, thì chúng lại xanh nhưng những chiếc lá lúc tối trời, hoặc nâu như bóng của những cánh đồng vào ban đêm, óng ánh sắc bạc như nước dưới những vì sao. Mỗi chiếc áo khoác được thắt quanh cổ bằng một cái ghim giống như một chiếc lá xanh với những đường gân bạc.

"Chúng có phải là những chiếc áo khoác ma thuật không?" Pippin hỏi, nhìn chúng với vẻ ngạc nhiên.

"Tôi không biết là ông định nói gì," người thủ lĩnh của toán người Elves trả lời. "Chúng là những bộ quần áo tuyệt đẹp, làm bằng những loài tơ tuyệt vời, vì chúng được làm ở vùng đất này. Chúng thật sự là những bộ áo khoác của người elves, nếu như đó là điều mà ông muốn nói. Lá và cành, nước và đá: chúng có tất cả sắc và màu của tất cả mọi vật vào lúc hoàng hôn ở Lurien mà chúng tôi vô cùng yêu mến; bởi vì chúng tôi đem tất cả những gì chúng tôi yêu mến vào những gì mà chúng tôi làm ra. Chúng là y phục, không phải là áo giáp, và chúng không thể ngọn giáo hay lưỡi gươm. Nhưng chúng sẽ rất có ích cho các ông: khi mặc thì chúng rất nhẹ, và chúng luôn đủ ấm hay đủ lạnh khi cần. Và các ông sẽ rằng chúng là một trợ thủ đắc lực để giúp các ông tránh khỏi những đôi mắt không thân thiện, khi mà các ông đi giữa đá hay cây cối. Các ông thật sự nhận được một ân huệ lớn của Công Nương! Bởi vì chính nàng và những trinh nữ của nàng đã dệt lên những thứ này; và trước đây chúng tôi chưa bao giờ cho phép người lạ mặc quần áo của chúng tôi."

Sau khi ăn xong bữa sáng Đội Đồng Hành tạm biệt bãi cỏ tại bờ nước. Tim họ nặng trĩu; bởi vì đó là một vùng đất đẹp, và nó gần như là nhà của họ, cho dù họ chẳng hề đếm những người và những đêm mà họ đã trải qua ở đấy. Khi họ đang đứng lại một lúc để nhìn mặt nước trắng trong ánh nắng mặt trời, Haldir đi về phía họ qua trắng cỏ xanh. Frodo vui mừng đón ông.

"Tôi vừa trở về từ Hàng Rào Phương Bắc," người Elf nói, "và bây giờ lại được cử đến để dẫn đường cho các ông. Thung lũng Dimrill đang phủ đầy hơi nước và những đám mây khói, và những ngọn núi sẽ gây khó khăn cho các ông. Có những tiếng động sâu trong lòng đấy. Nếu như có ai trong số các ông nghĩ đến việc trở về nhà qua phương bắc, các ông sẽ không thể đi theo đường này được. Nhưng đi nào! Con đường của các ông bây giờ hướng về phía nam."

Khi họ băng qua Caras Galadhon thì những con đường xanh đều vắng lặng; nhưng những hàng cây phía trên họ phát ra nhiều tiếng xào xạc. Bản thân họ thì vô cùng im lặng. Cuối cùng Haldir dẫn họ đi xuống những bờ vách phía nam của ngọn đồi, và họ lại bắt đầu đi vào một cái cổng vĩ đại treo đầy những ngọn đèn, và đi về hướng một cây cầu trắng; tại đây họ đi ra ngoài và rời khỏi thành phố của người Elves. Rồi họ rẽ ra khỏi con đường lát gạch và đi theo một con đường đi khỏi một vùng đầy những cây cẩm quỳ, và rời băng nó, đi khúc khuỷu qua những vùng rừng phủ quanh một vùng tối bằng bạc, dẫn họ đi xuống mãi, đi về phía nam và phía đông, hướng về bờ của Con Sông.

Họ đi được khoảng mười dặm thì gần đến giữa trưa và họ đi đến trước một bức tường cao màu xanh. Băng qua một khoảng rộng, họ thành linh đi ra khỏi rừng cây. Trước mặt họ là một rừng cỏ sáng chảy dài, đầy những bông elanor bằng vàng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Bãi cỏ trải dài đến một vạt đất hẹp nằm giữa các rìa sáng: ở bên phải và phía tây là dòng Mạch Bạc đang chảy lấp lánh; ở bên trái và phía đông là Dòng Sông Vĩ Đại đang cuộn tuôn dòng nước, sâu và đen. Ở bờ phía xa rừng vẫn chạy dài xuống phía nam xa vượt khỏi tầm mắt, nhưng tất cả vùng bờ đều trống trải hoang sơ. Chẳng có cây cẩm quỳ nào phô những cành cây vàng của chúng đằng sau Vùng đất Lurien. Trên bờ Mạch Bạc, ở phía xa phía trên nơi hội tụ của những dòng sông là một vùng đá và rừng trắng. Bên cạnh nó là nhiều con thuyền và xà lan được buộc sẵn. Một số được sơn màu sáng, toả sáng với ánh vàng, bạc và xanh lục, nhưng phần lớn được sơn màu trắng hoặc xám. Có ba chiếc thuyền nhỏ màu xám đã sẵn sàng cho các hành nhân, và những người Elves đang xếp hàng hoá lên chúng. Họ cũng chất thêm những cuộn dây thừng, mỗi chiếc thuyền ba cuộn. Họ có vẻ mảnh khảnh, nhưng khoẻ mạnh, mặc áo lụa, ánh lên sắc xám như những chiếc áo khoác của người elves.

"Những cái này là cái gì thế?" Sam hỏi, cầm lên một cuộn nằm trên bãi cỏ.

"Tất nhiên là dây thừng!" một người Elf trả lời từ trên thuyền. "Đừng bao giờ đi đâu xa mà không có một sợi thừng! Sợi đó dài nhưng rất chắc và nhẹ. Những sợi này cũng thế. Chúng có thể rất hữu dụng trong nhiều trường hợp."

"Chẳng cần phải nói với tôi thế đâu!" Sam nói. "Tôi đã đến đây mà chẳng có sợi nào hết và tôi chẳng hề lo về chuyện ấy. Nhưng tôi không biết là những thứ này làm bằng gì, vì tôi biết một chút về việc làm dây thừng: chúng không giống lắm với những thứ mà ông nói."

"Chúng làm bằng hithlain," một người Elf nói, "nhưng lúc này không có thời gian để chỉ dẫn anh về nghệ thuật chế tạo chúng. Nếu chúng tôi biết nghề này làm cho anh thích, thì chúng tôi có thể dạy được anh nhiều. Nhưng bây giờ thì than ôi, trừ phi anh trở về đây vào một lúc nào đó đó, thì anh phải hài lòng với quà tặng của chúng tôi. Có thể nó sẽ rất hữu dụng cho anh!"

"Đi nào!" Haldir nói. "Tất cả đều rất hữu dụng cho các ông. Lên thuyền nào! Nhưng trước tiên thì tạm biệt nào!"

"Nghe kỹ này!" những người Elves khác nói. "Những chiếc thuyền này được chế tạo rất nhẹ, chúng được làm rất tinh xảo và không giống như thuyền của những giống nòi khác. Chúng

không chìm, các ông có thể chèo thuyền lên chúng thoải mái; nhưng chúng rất ương ngạnh nếu bị ngược đãi. Khôn ngoan nhất là các anh tự làm quen với việc bước vào và ra chúng ở nơi bến đậu trước khi các ông xuôi dòng."

Đội Đồng Hành được sắp xếp thế này: Aragorn, Frodo và Sam lên một thuyền, Boromir, Merry và Pippin lên một thuyền khác, và chiếc thứ ba là Legolas và Gimli, người bây giờ đã trở nên rất thân thiện. Trên chiếc thuyền cuối chèo gần phần lớn hàng hoá đã được mang đến. Những con thuyền chuyển động và được lái đi với những mái chèo có tay cầm ngắn có lưỡi rộng hình lá. Khi tất cả đã sẵn sàng Aragorn dẫn họ thử đi ngược lên Mạch Bạc. Dòng nước chảy siết và họ tiến rất chậm chạp. Sam ngồi thấp xuống, thu tay giữ chặt bên sườn và nhìn ngược lại bờ sông với vẻ tiếc nuối. Ánh mặt trời lấp lánh trên mặt nước phản chiếu trong mắt anh. Khi họ băng qua phía sau vùng đất xanh của Vạt đất, những hàng cây đổ dần xuống bờ sông. Đây đó những chiếc lá bằng vàng rơi ra và lơ lửng trên dòng nước lăn tăn. Không khí sáng rực và lặng lẽ, và khung cảnh hoàn toàn im lặng, ngoại trừ tiếng hót chim chiền chiện vẳng về từ phía xa.

Họ rẽ ngang dòng sông, và rồi, hăng hái xuôi xuống dòng nước đang cuốn họ, họ thấy một con thiên nga cực lớn. Nước nhỏ giọt ở hai bên vùng ngực trắng dưới cái cổ cong. Cái mỏ của nó sáng lên như vàng bóng, và mắt nó đen huyền lấp lánh trong những hòn đá vàng, đôi cánh khổng lồ màu trắng của nó đang nửa giương lên. Một điệu nhạc vẳng xuống dòng sông khi nó tiến lại gần hơn; rồi thành linh họ nhận ra rằng đây là một con thuyền, được chế tạo chạm khắc theo nghệ thuật người elves nhìn giống như một con chim. Có hai người elves mặc đồ trắng đang chèo thuyền bằng những mái chèo đen. Ở giữa thuyền là Celeborn, và đứng sau ông là Galadriel, cao và trắng, trên tóc nàng là một vòng hoa, và trên tay nàng là một cây đàn hạc, và rồi nàng hát. Giọng nàng buồn bã và ngọt ngào vẳng qua luồng không khí lạnh trong lành:

Tôi hát về những chiếc lá, những chiếc lá vàng, những chiếc lá vàng đã mọc
Tôi hát về cơn gió, một cơn gió thổi đến đây và thổi trên những cành cây
Sau Mặt Trời, sau Mặt Trăng, và biển sủi bọt giữa trời mây
Ilmarin đã đến bên bờ biển, nơi đã từ vàng tạo ra một Ngọn Cây.
Bên dưới những ngôi sao của đêm trước Vĩnh Hằng nó đã sáng soi Eldamar
Tại Eldamar bên cạnh những bức tường Tirion Elven.
Những chiếc lá bằng vàng đã mọc lên lâu lắm rồi trên những cành thán năm,
Trong khi những giọt lệ Elves rơi xuống sau Biển Phân Cách
Hỡi Lurien! Mùa Đông đến rồi, một Ngày trơ trụi chẳng còn lá nhanh;
Lá đã rơi xuống những dòng sông, và Dòng Sông cuốn chúng trôi nhanh
Hỡi Lurien! Tôi đã ở đây từ lâu trên Bờ Biển Nơi Đây
Và rồi một trên một vòng hoa héo tàn, một hoa elanor đã được quyện thành
Như trên con thuyền tôi hát về nó, con thuyền nào sẽ đến với tôi
Con thuyền nào sẽ lại mang tôi vượt qua Biển rộng xa khơi?

Aragorn dừng thuyền lại khi chiếc thuyền Thiên Nga lái đến gần. Công Nương chấm dứt bài hát và chào họ. "Chúng tôi đến để chào cái ông lời tạm biệt cuối cùng," nàng nói, "và để chấp cánh cho các ông bởi những lời chúc phúc từ vùng đất của chúng tôi."

"Cho dù các ông là khách của chúng tôi," Celeborn nói, "các ông vẫn chưa từng ăn với chúng tôi, vì vậy nên chúng tôi mời các ông cùng ăn với chúng tôi một bữa tiễn đưa, tại nơi đây, giữa dòng nước đang tuôn chảy sẽ mang các ông rời xa Lurien."

Con Thiên nga chậm chạp băng dòng, và họ rẽ thuyền theo nó. Ở tận cửa của Egladil, nằm phía trên một bãi cỏ xanh mượt nơi bữa tiệc tiễn đưa đã dọn sẵn; nhưng Frodo ăn và uống rất ít; mỗi bận tâm chủ yếu của ông chỉ là vẻ đẹp của Công Nương và giọng nói của nàng. Nàng có vẻ như không còn nguy hiểm hay đáng sợ nữa, và không còn tràn ngập một quyền lực bí ẩn bên trong nữa. Đối với ông, nàng đã có vẻ như thật hiện hữu nhưng xa xôi, như những ngày sau này thỉnh thoảng con người lại thấy những người Elves như thế, một cảnh tượng sống của cái đã từng bị bỏ lại rất xa xôi trong dòng Thời gian không ngừng tuôn chảy. Sau khi họ ăn uống xong, Celeborn đứng trên bãi cỏ, lại tiếp tục nói với họ về cuộc hành trình của họ, và ông nâng tay lên chỉ về hướng nam, về phía khu rừng sau Vạt đất.

"Khi các ông xuôi dòng nước xuống đây," ông nói, "các ông sẽ thấy rằng cây cối không còn nữa, và các ông sẽ đến một vùng quê cằn cỗi. Tại nơi đó Dòng Sông sẽ chảy vào một thung lũng đá nằm giữa một đồng hoang cao, cho đến khi cuối cùng sau nhiều dặm đường nó sẽ dẫn đến hòn đảo Tindrock cao, chúng tôi gọi nó là Tol Brandir. Tại đây nó rẽ nhánh và những bờ kênh dốc của hòn đảo, và đổ xuống một thác nước lớn âm vang sùng sục tuôn về Nindalf, theo tiếng các ông gọi là Wetwang. Đó là một miền đầm lầy rộng nơi mà dòng sông bắt đầu khúc khuỷu và rẽ ra nhiều nhánh. Đó là nơi dòng Entwash chảy ra nhiều cửa của Cánh Rừng Fangorn ở phía tây. Ở bên dòng suối này, một bên của Dòng Sông Vĩ Đại, là Rohan. Ở phía bờ xa bên kia là những ngọn đồi Emyrn Muil âm đạm. Nơi đó có gió từ hướng Đông thổi về, bởi vì nó trông ra Những Đầm Lầy Chết và vùng đất Noman dẫn đến Cirith Gorgor và những cánh cổng đen của Mordor.

"Boromir, và bất kỳ ai đi với ông ấy để tìm Minas Tirith, sẽ rời khỏi Dòng Sông Vĩ Đại ở phía trên Rauros và cắt ngang Entwash trước khi nó dẫn đến đầm lầy. Nhưng họ không nên đi quá xa khỏi con sông, cũng như đừng nên mạo hiểm lang thang vào trong Cánh Rừng Fangorn. Đó là một vùng đất xa lạ, và vẫn chưa được biết đến nhiều. Nhưng chắc chắn là Boromir và Aragorn không cần đến sự cảnh báo này."

"Thật sự ra chúng tôi đã nghe về Fangorn ở Minas Tirith," Boromir nói. "nhưng với tôi, những gì nghe được dường như chỉ là những câu chuyện cổ hiếm hoi, như chúng tôi vẫn thường kể cho con cháu của mình. Với chúng tôi, những gì nằm ở phía bắc Rohan thật quá xa xôi nên chẳng ai thích thú gì du hành ở đó cả. Fangorn cổ xưa thì nằm ngay trên biên giới vương quốc của chúng tôi; nhưng lúc này có nhiều người trong số chúng tôi đã đi đến đó, để chứng minh hoặc bác bỏ những truyền thuyết đã được truyền từ những năm tháng xa xưa.

"Bản thân tôi đã từng ở Rohan một thời gian, nhưng tôi chưa bao giờ băng qua nó về phương bắc cả. Khi tôi được cử đi như một người đưa tin, tôi băng qua Khoảng Trống ở giữa các lá chắn của Rặng Núi Trắng, và băng qua Isen rồi Lũ Xám về Vùng Đất Phương Bắc. Đó là một cuộc hành trình dài và gian khổ. Tôi cho rằng nó dài khoảng bốn trăm dặm, và tôi đã phải đi mất nhiều tháng; bởi vì tôi đã mất ngựa ở Tharbad, khi lội qua Lũ Xám. Sau chuyến hành trình đó, và với con đường tôi đã đi cùng với Đội Đồng Hành này, thì tôi không nghi ngờ gì nhiều rằng tôi sẽ tìm thấy một con đường qua Rohan, và cả Fangorn nữa, nếu như cần thiết."

"Thế thì tôi không cần nói gì thêm nữa," Celeborn nói. "Nhưng đừng bỏ qua những câu chuyện cổ được truyền lại từ bao năm tháng xa xưa; bởi vì rất có thể những câu chuyện kỳ lạ ấy ghi nhận lại những chuyện mà một người thông thái có thể sẽ cần phải biết."

Lúc này Galadriel đã đứng dậy khỏi bãi cỏ, và nàng lấy một cái cốc từ một trong số những nàng trinh nữ của nàng, nàng đổ đầy vào nó rượu mật ong trắng và đưa nó cho Celeborn.

"Bây giờ đã đến lúc uống cạn cốc chia tay," nàng nói. "Hãy uống đi, hỡi Lãnh Chúa của Galadhrim! Và đừng để cho chúng tôi nghe về những câu chuyện buồn nữa, cho dù sau giấc trưa thì đêm sẽ phải đến, và bây giờ thì buổi chiều của chúng ta đang chuyển dần về đêm."

Rồi nàng nâng cốc cho từng người trong số Đội Đồng Hành, mời họ uống và chia tay. Nhưng khi họ đã uống xong thì nàng lại yêu cầu họ ngồi lại trên cỏ, và những chiếc ghế được đặt ra cho nàng và Celeborn. Những người trinh nữ của nàng đứng lặng bên cạnh nàng, và trong khi đó thì nàng ngắm nhìn những người khách của mình. Cuối cùng nàng lại cất tiếng.

"Chúng ta đã uống cốc chia tay," nàng nói, "và bóng tối rồi sẽ phủ xuống giữa chúng ta. Nhưng trước khi các ông đi, tôi đã mang đến trên con tàu của tôi những món quà tặng mà Lãnh Chúa và Công Nương Galadhrim bây giờ muốn tặng các vị như là kỷ niệm về Lothlurien."

Rồi nàng gọi từng người một.

"Đây là quà tặng của Celeborn và Galadriel cho người chỉ huy của Đội Đồng Hành," nàng nói với Aragorn, và nàng đưa cho ông một cái bao gươm được làm vừa khít với thanh gươm của ông. Nó được chạm những hoạ tiết hình hoa và lá được làm bằng bạc và vàng, và trên nó được chạm khắc những dòng của người Elves được làm từ những viên ngọc tạo nên cái tên Anduril và nòi giống của thanh gươm.

"Thanh gươm khi được rút ra khỏi cái vỏ này sẽ không hề bị hoen ố hoặc gãy thậm chí cả khi bị đánh bại," nàng nói. "Nhưng ông còn muốn cái gì khác ở chúng tôi tại cuộc chia tay này không? Bì bóng tối rồi sẽ cháy dài giữa chúng ta, và nó thể chúng ta sẽ chẳng bao giờ gặp lại nữa, trừ phi con đường này khác xa với một con đường chẳng bao giờ trở lại."

Và Aragorn trả lời. "Công Nương, người đã biết tất cả mơ ước của tôi, và đã giữ cho mình khá lâu món châu báu duy nhất mà tôi ao ước. Nhưng nó không phải là của người để cho tôi, kể cả khi người muốn, và tôi sẽ chỉ có thể có được nó khi băng qua bóng tối thăm thẳm."

"Nhưng có thể điều này sẽ làm tim ông dịu đi," Galadriel nói; "vì nó còn lại mãi trong tâm tưởng của tôi để trao lại cho ông; nếu ông băng qua vùng đất này." Và rồi nàng lấy ra từ vạt áo mình một hòn đá xanh sáng rực thật lớn, đặt trong một cái trâm gài đầu bằng bạc làm giống như một con đại bàng với sải cánh dang rộng; và khi nàng nâng nó lên thì viên ngọc toả sáng lấp lánh như ánh mặt trời xuyên qua những chiếc lá xuân. "Tôi đã đưa viên đá này cho Celebran, con gái của tôi, và nó đã truyền cho con cháu nó; và bây giờ nó sẽ được đưa cho ông như một biểu tượng của hy vọng. Trong giờ phút này hãy biết đến cái tên đã được nói trước với ông, Elessar, Viên Đá Elf tại ngôi nhà của Elendil!"

Thế rồi Aragorn cầm lấy viên ngọc và gắn cái trâm cài lên ngực mình, và những ai đang nhìn ông đều sững sờ; bởi vì trước đây họ chưa bao giờ chú ý rằng dáng đứng của ông lại có dáng cao lớn và đế vương đến thế, tuồng như bao năm tháng vất vả khó nhọc ngày xưa đã trôi tuột khỏi vai của ông. "Xin cảm ơn người vì quà tặng mà người đã mang đến cho tôi," ông nói. "Hỡi Công Nương Lurien, nguồn cội của Celebran và Arwen Evenstar. Làm sao tôi có thể nói gì hơn để tỏ lòng kính trọng của mình?"

Công Nương cúi đầu, và nàng quay sang Boromir, và nàng trao cho ông một cái thắt lưng vàng; rồi nàng trao cho Merry và Pippin những cái thắt lưng bạc, mỗi cái được đều có một cái móc gài giống như một bông hoa bằng vàng. Nàng trao cho Legolas một cây cung giống như cây mà Galdhrim đã dùng, dài hơn và bền chắc hơn những cây cung ở Mirkwood, và được cây bởi những sợi dây cung làm từ tóc người elf. cùng với nó là một bao đựng tên.

"Với anh, người làm vườn nhỏ bé, người yêu mến cỏ cây," nàng nói với Sam, "tôi chỉ có một món quà nhỏ này thôi." Nàng đặt vào tay anh một cái hộp nhỏ làm bằng gỗ xám trơn, chẳng tô điểm gì ngoài một con dấu bạc nằm trên nắp. "Đây là chữ G tượng trưng cho Galadriel," nàng nói; "nhưng nó cũng tượng trưng cho khu vườn (garden) theo ngôn ngữ của anh. Trong cái hộp này là mẫu đất từ vườn cây ăn quả của tôi, và Galadriel đã đặt lời cầu phúc vô vàn của mình lên nó. Nó sẽ không giữ cho anh đi đúng đường được, nó cũng chẳng thể bảo vệ anh khỏi hiểm nguy; nhưng nếu anh giữ nó và cuối cùng lại trở về nhà mình, thì có thể nó sẽ là sự tưởng thưởng cho anh. Cho dù anh thấy rằng chung quanh chỉ là một vùng đất cằn cỗi vô dụng, thì cũng chẳng có được bao nhiêu khu vườn ở Trung Giới nở được rừng hoa như khu vườn của anh, nếu như anh rải nắm đất này ở đấy. Rồi anh lại có thể nhớ đến Galadriel, và lại ném một cái nhìn xa vắng về Lurien, nơi mà anh chỉ có thể thấy được mùa đông của chúng tôi. Bởi vì mùa xuân và mùa hè của chúng tôi đã qua rồi, và sẽ chẳng bao giờ thấy lại được chúng trên thế giới nữa ngoại trừ trong ký ức mà thôi."

Sam đỏ đến tận mang tai và ấp úng những từ vô nghĩa, khi anh cầm lấy cái hộp và cúi người thật nhã nhặn đến mức có thể.

"Thế một Người Lùn yêu cầu món quà gì từ những người Elves?" Galadriel quay sang Gimli và cất tiếng.

"Không, thưa Công Nương," Gimli trả lời. "Với tôi việc nhìn thấy Công Nương Galadriel và nghe thấy những lời nói dịu dàng của bà đã là quá đủ."

"Những người Elves đang nghe ông cả!" nàng cười với từ này. "Đừng để ai nói lại rằng những Người Lùn thì thật là vụng về và thô lỗ! Nhưng hiển nhiên là, Gimli con trai của Gluin ạ, rằng ông đang muốn một cái gì đó mà tôi có thể ban tặng chứ? Hãy nêu tên nó ra đi, tôi van ông! Ông sẽ không là người khách duy nhất chẳng có quà tặng."

"Không có gì cả, thưa Công Nương Galadriel," Gimli nói, cúi thấp mình và áp ứng. "Không có gì cả, trừ phi nó có thể - trừ phi nó được phép yêu cầu, không, để nêu tên nó như là một sợi tóc mảnh trên tóc bà, cái mà vượt hơn vàng trên thế giới này như những vì sao vượt hơn những viên ngọc của tôi & câu này hay quá>. Tôi không đòi hỏi một món quà như thế. Nhưng bà đã ra lệnh tôi nêu lên mong mỏi của mình."

Những người Elves xao động và thì thầm với vẻ kinh ngạc, và Celeborn nhìn Người Lùn chằm chằm đầy kinh ngạc, nhưng Công Nương mỉm cười. "Người ta nói rằng những Người Lùn khéo chân tay hơn miệng lưỡi," nàng nói; "nhưng điều này không đúng với Gimli. Vì không có ai có thể đưa đến tôi một lời yêu cầu thật táo bạo và nhã nhặn như thế. Và làm sao mà tôi từ chối được, vì chính tôi đã yêu cầu ông ấy nói ra? Nhưng hãy nói với tôi, ông sẽ làm gì với món quà như thế?"

"Để trân trọng nó, thưa Công Nương," ông trả lời, " để giữ mãi ký ức của tôi những lời nói của bà trong lần gặp gỡ đầu tiên của chúng ta. Và nếu thậm chí tôi có trở về với những lò rèn của mình, thì nó sẽ được đặt trong một viên pha lê bất diệt như một vật báu truyền gia trong ngôi nhà của tôi, và như là một vật làm tin cho tình bằng hữu giữa Núi và Rừng cho đến ngày tận thế."

Thế rồi Công Nương tháo bím tóc dài của nàng ra, và cắt ra ba sợi tóc bằng vàng, và đặt chúng vào tay Gimli. "Những lời nói này sẽ đi cùng với quà tặng," nàng nói. "Tôi không đoán trước, vì tất cả những điều đoán trước lúc này đều vô dụng: bóng tối đang nằm trên một cánh tay, và trên tay kia chỉ có hy vọng mà thôi. Nhưng nếu không từ bỏ hy vọng, thì, tôi nói với ông, Gimli con trai của Gluin ạ, rằng vàng sẽ tràn trề trong những cánh tay của ông, và sẽ chẳng có quyền lực nào ngự trị trên vàng của ông."

"Và anh, Người Mang Chiếc Nhẫn," nàng nói, quay sang Frodo. "Tôi nói với anh sau cùng nhưng anh không phải là người cuối tôi nghĩ đến. Vì tôi đã chuẩn bị cho anh thứ này." Nàng đưa lên một ống pha lê nhỏ: nó sáng lấp lánh khi nàng chuyển động nó, và phát ra những ánh sáng trắng toả ra từ tay nàng. "Đó là một ống thuốc, nó đựng ánh sáng của ngôi sao Edrendil, được đặt giữ nước trong bồn nước của tôi. Nó sẽ toả sáng hơn nữa trong đêm. Có thể nó sẽ là một nguồn sáng cho anh trong những vùng đất tối tăm, khi mà tất cả những nguồn sáng khác đều đã cạn. Hãy nhớ đến Galadriel và chiếc gương của nàng!"

Frodo cầm lấy ống thuốc, và nó toả ra ánh sáng giữa họ trong một lúc, và ông lại thấy nàng đang đứng như một nữ hoàng, vĩ đại và xinh đẹp, nhưng không còn vẻ đáng sợ nữa. Ông cúi người, nhưng không nói lời nào.

Đến lúc này Công Nương đứng dậy, và Celeborn lại đưa họ ra bên bờ nước. Buổi trưa chính ngọ đang toả dài trên vùng đất xanh của Vạt Đất, và nước sáng lấp lánh như bạc. Cuối cùng

thì tất cả đã sẵn sàng. Đội Đồng Hành lại xếp chỗ trên những chiếc thuyền như trước. Cát cao những lời tạm biệt, những người Elves vùng Lurien với những cái sào dài màu xám đẩy họ trở lại vào dòng nước chảy, và những giọt nước lạnh lẽo tuôn ra từ họ. Các lữ hành nhân ngồi lặng mà chẳng cử động hay nói năng gì. Trên một bờ đất màu xanh gần sát bên Vạt đất, Công Nương Galadriel đứng lặng trong cô đơn. Khi họ băng qua chỗ nàng, họ nhìn lại và quan sát nàng đang từ từ trôi dần xa khỏi họ. Với họ mọi thứ có vẻ như đang diễn ra như thế: Lurien đang lùi lại sau, nhìn như một con tàu sáng với những cột buồm là những thân cây huyền bí, đang căng buồm xuôi vào những dòng kênh quen lãng, trong khi họ bắt lức ngồi trên một rìa của một thế giới xám xịt chẳng hề có lá cây.

Thậm chí khi họ đang nhìn như vậy, thì dòng Mạch Bạc đã chảy ra khỏi dòng chảy của Dòng Sông Vĩ đại, và những con thuyền của họ rẽ hướng và bắt đầu xuôi nhanh về phía nam. Hình bóng trắng muốt của Công Nương sớm trở nên nhỏ bé và xa tít. Nàng toả sáng như một cửa sổ kính trên một ngọn đồi phía xa trong ánh mặt trời phía tây, hoặc như một cái hồ phía xa được ngấm từ một ngọn núi: một viên pha lê rơi vào giữa vùng đất. Rồi Frodo cảm thấy dường như là nàng đang nâng tay chào tạm biệt lần cuối, và một cơn gió từ phía xa nhưng buốt lạnh vẳng đến vang theo giọng hát của nàng. Nhưng bây giờ nàng hát bằng một thứ ngôn ngữ cổ của những người elves phía sau Biển, và ông không hiểu nghĩa của nó: điệu nhạc thật là hay, nhưng nó không làm cho ông cảm thấy dễ chịu.

Nhưng đó là chính là đặc điểm của ngôn ngữ của người Elves, và chúng vẫn còn được khắc lại trong trí nhớ của ông, và rất lâu sau đó ông đã dịch lại nó, với tất cả khả năng mà ông có thể có được: đó là một ngôn ngữ được dùng trong các lời hát và câu chuyện của người Elves và rất ít được biết đến ở miền Trung giới:

Ai! lauril lantar lassi surinen,

Yjni unutilml ve rbmar aldaron!

Yjni ve lintl yuldar avbnier mi oromardi lisse-miruvureva

Andunl pella, Vardo tellumar nu luini yassen tintilar i eleni umaryo airetbri-lnrinen.

Sn man i yulma nin enquantuva?

An sn Tintalll Varda Oiolosslo ve fanyar mbryat Elentbri ortanl ar ilyl tier undulbvl lumbull;

ar sindanuriello caita mornil i falmalinnar imbl met, ar hnsil untupa Calaciryó mnri oiall.

Si vanwa nb, Rumello vanwa, Valimar!

Nambril! Nai hiruvayl Valimar.

Nai elyl hiruva. Nambril!

"A, chẳng khác gì lá vàng rơi trong gió, nhưng năm tháng vô tận như những nhánh cây! Năm tháng dài lâu đã trôi qua như những cơn gió dồn dập từ những đồng cỏ dịu dàng trên những dãy đất cao sừng sững ở tận bờ Tây, đằng sau cái khung vòm màu xanh của Varda, nơi mà những vì sao run rẩy trong tiếng hát của nàng, thật quyền quý và linh thiêng. Giờ đây ai sẽ rót đầy cốc cho tôi? Bởi vì bây giờ Kindler, Varda, Nữ Hoàng của Những Vì Sao, từ Khung Trời Trắng Mãi đã nâng tay nàng lên như những áng mây, và tất cả những con đường

đã dẫn sâu vào bóng tối; và vượt ra khỏi vùng làng quê xám tối tăm đang nằm trên những cơn sóng sủi bọt tung lên giữa chúng tôi, và những đám sương mù đang che phủ châu báu của Calacirya mãi mãi. Đã mất rồi, Valimar đã mất khỏi những người đến từ phía Đông! Tạm biệt! Có thể các ông sẽ tìm thấy Valimar. Có thể các ông sẽ tìm thấy nó. Tạm biệt!" Varda là tên của Công Nương mà người Elves ở những vùng đất tha hương gọi là Elbereth. Thành linh Con Sông rẽ ngoặt, và những bờ đất dâng lên từ hai phía, rồi ánh sáng của Lurien tắt đi. Và Frodo chẳng bao giờ đến vùng đất xinh đẹp này nữa.

Những người lữ hành bây giờ lại đối mặt với chuyến đi của mình; mặt trời ở phía trước họ, và mắt họ loá lên, bởi vì chúng động đậy những lệ. Gimli khóc nức lên.

"Tôi đã trông thấy cái cuối cùng của những gì đẹp nhất," ông nói với bạn đồng hành Legolas của mình. "Từ đây tôi sẽ không còn gọi cái gì là đẹp nữa, trừ phi đó là món quà của bà." Ông đặt tay lên ngực mình.

"Hãy nói với tôi, Legolas, vì sao mà tôi lại dẫn thân vào Nhiệm Vụ này? Tôi chẳng biết gì nhiều về nơi mà mối nguy hiểm chính chờ đợi! Elrond đúng khi nói rằng chúng ta không thể thấy trước những gì chúng ta có thể gặp trên đường. Sự đau khổ trong bóng tối chính là mối nguy hiểm mà tôi sợ, và nó chẳng kéo tôi lại đâu. Nhưng tôi sẽ không đi, nếu tối biết đến sự nguy hiểm của ánh sáng và niềm vui &yep>. Bây giờ tôi đã nếm trải vết thương nhức nhối nhất trong cuộc chia tay này, thậm chí nếu như tối nay tôi đến thẳng trước mặt Chúa Tế Hắc Ám. Trời phù hộ cho Gimli con trai của Gluin!"

"Không!" Legolas nói. "Phù hộ cho tất cả chúng ta! Và cho tất cả những ai đi trên thế giới trong những ngày sau này. Vì đây là số phận của nó: để tìm thấy và mất đi, như là những ai ngồi trên một chiếc thuyền đang xuôi theo dòng nước. Nhưng tôi trân trọng lời chúc của ông, Gimli con trai của Gluin: bởi vì sự mất mát của ông làm cho ý chí tự do của ông bị tổn thương, và ông có thể có một sự lựa chọn khác. Nhưng ông đã không từ bỏ những bạn đồng hành của mình, thì ít nhất ông cũng có một phần thưởng là ký ức về Lothlurien sẽ mãi mãi còn lại thật thanh thản và tươi đẹp trong tim ông, và nó sẽ không bao giờ mất đi hay trở thành một câu chuyện cổ đượ."

"Có thể là thế," Gimli nói; "và tôi cảm ơn những lời nói của ông. Chắc chắn đó là những lời đúng; nhưng cảm giác thoải mái mà nó mang lại vẫn lạnh lẽo vô cùng. Ký ức không phải là cái mà con tim mong mỏi. Đó chỉ là một tấm gương, trong suốt như Kheled-zvram. Hoặc là con tim của Người Lùn Gimli nói thế. Những người Elves có thể nhìn nhận sự vật theo cách khác. Thật sự ra tôi đã nghe rằng ký ức của họ giống như một thế giới chuyển động hơn là một giấc mộng. Những Người Lùn thì không thế."

"Nhưng chúng ta đừng nói gì về nó nữa. Hãy trông chừng chiếc thuyền! Nó đang chìm quá thấp xuống nước với tất cả những thứ hành lý này, và Con Sông Vĩ Đại đang trôi đi rất nhanh. Tôi không muốn nhấn chìm nỗi buồn của tôi vào dòng nước lạnh giá này." Ông nắm lấy cái mái chèo, và lái về phía bờ tây, đi theo con thuyền của Aragorn phía trước, đang di chuyển ra khỏi giữa dòng.

Đội Đồng Hành cứ đi như vậy suốt một đoạn đường dài, dẫn xuống dòng nước rộng đang tuôn chảy, cứ mãi xuôi về phương nam. Những thanh gỗ đỡ trôi dọc theo hai bên bờ, và họ không thể thấy gì bóng dáng của vùng đất đằng sau nữa. Gió đã lặng hẳn và Dòng Sông tuôn chảy mà chẳng có tiếng động nào. Chẳng có tiếng chim nào phá vỡ sự im lặng. Mặt trời trở nên mờ dần khi ngày dần tàn, cho đến khi nó toả sáng trên bầu trời nhợt nhạt như một viên ngọc trắng trên cao. Rồi nó chìm xuống phía Tây, và hoàng hôn đã đến thật sớm, theo sau là một màn đêm xám chẳng có ánh sao. Họ xuôi dòng đi từ phía xa trong bóng tối lặng lẽ, dẫn con thuyền của mình đi dưới bóng tối đang giăng trên cánh rừng phía tây. Những hàng cây to lớn băng qua như những bóng ma, vươn những cái rễ khát nước của chúng qua màn sương dẫn sâu xuống làn nước. Cảnh vật thật là âm đạm và lạnh lẽo. Frodo ngồi và lắng nghe tiếng nước róc rách mờ ảo của Dòng Sông đang lăn tăn dọc theo những rễ cây và những thanh gỗ đang trôi gần bờ, cho đến khi đầu ông gục xuống và ông chìm vào một giấc ngủ chập chờn.

DÒNG SÔNG VĨ ĐẠI

Sam đánh thức Frodo dậy. Ông thấy mình đang nằm, được ủ kỹ, dưới một cái cây cao vỏ màu xám nằm ở một góc rừng ở phía bờ tây của Dòng Sông Vĩ Đại, Anduin. Ông đã ngủ suốt đêm, và màu xám của buổi sáng đang hiện ra mờ nhạt giữa những cành cây trơ trụi. Gimli đang bận rộn nhóm lên một đống lửa nhỏ gần đó.

Họ lại bắt đầu đi trước khi nắng lên cao. Không phải là phần lớn Đội Đồng Hành đều hăm hở xuôi phương nam: họ hài lòng với việc là họ sẽ chỉ phải ra quyết định cho đến khi họ đến Rauros và Đảo Tindrock, vẫn còn vài ngày phía trước cho việc này; và họ để cho Dòng Sông mang họ đi trong nhịp chảy hiền hoà, không hề có mong muốn mau chóng hương đến những hiểm nguy đang nằm phía sau, bất chấp con đường mà họ sẽ chọn vào phút cuối. Aragorn dẫn họ trôi theo dòng sông như họ muốn, để tiết kiệm sức lực nhằm chống chọi lại sự mệt mỏi sắp đến. Nhưng ông lại khăng khăng muốn rằng ít nhất họ nên khởi hành sớm mỗi ngày và đi thật xa cho đến tận chiều tối; bởi vì ông cảm thấy từ trong tim mình rằng thời gian đang bức bách, và ông sợ rằng Chúa Tế Hắc Ám không hề thờ ơ trong khi họ nán lại ở Lurien.

Tuy nhiên trong ngày hôm đó họ chẳng thấy dấu hiệu nào của kẻ thù, và ngày kế tiếp cũng vậy. Giờ giấc buồn tẻ đều đều trôi qua mà chẳng có sự kiện gì. Đến ngày thứ ba của cuộc hành trình thì cảnh vật trên các vùng đất từ từ thay đổi: cây cối trở nên mảnh hơn và không còn mọc sát bên nhau nữa. Ở bờ tây nằm bên tay trái họ thì họ thấy những dốc đá không có hình dạng đang duỗi lên cao về phía bầu trời; làm tầm nhìn của họ trở nên nhuốm nâu và khô quắt, như thể lửa đang băng qua họ, chẳng để lại một vạt xanh nào: một vùng đất bỏ hoang không thân thiện mà chẳng hề có thậm chí dù một cái cây gãy hoặc một hòn đá nặng để làm giảm bớt đi sự trống rỗng. Họ đã đến Những Vùng Đất Nâu nằm mênh mông và cô độc giữa phía Nam Mirkwood và những ngọn đồi của vùng Eryn Muil. Thậm chí cả Aragorn cũng không thể nói được bệnh dịch hay chiến tranh hay một việc ma quái nào mà Kẻ Thù đã giáng xuống vùng đất này. Nằm ở phía tây bên phải họ là một vùng đất cũng chẳng hề có cây cối, nhưng nó bằng phẳng, và có nhiều vùng đất xanh rì với những đồng cỏ rộng. Họ băng qua những cánh rừng với những đám sậy lớn nằm bên bờ sông, cao đến nỗi chúng che khuất hết tất cả tầm nhìn phía tây, khi những chiếc thuyền nhỏ xào xạc chạy dọc bên những bờ nước xao động của chúng. Những đám lông quắt queo đen đúa của chúng cong lại và rã ra trong ánh sáng của bầu không khí lạnh giá, rít lên nhẹ nhàng và buồn bã. Đây đó qua khoảng không mở rộng Frodo có thể thấy những hình bóng bất chợt của những đồng cỏ, và ở xa đằng sau chúng là những ngọn đồi trong ánh hoàng hôn, và xa khỏi bên bờ của vùng tối, là dãy phía nam của Rặng Núi Sương Mù.

Chẳng có dấu hiệu nào của sự sống đang chuyển động tại đây, trừ những con chim. Có nhiều loại chim: những con chim nhỏ đang kêu chim chíp lạnh lạnh trong đám sậy, nhưng ít khi

thấy được chúng. Một hoặc hai lần những người lữ hành nghe thấy một luồng hơi và tiếng của những cánh thiên nga, và khi nhìn lên thì họ lấy một đội hình lớn đang băng đi giữa trời. "Thiên nga!" Sam nói. "Và là những con thật vĩ đại!"

"Phải," Aragorn nói, "và chúng là những con thiên nga đen."

"Vùng đất này thật rộng lớn, trống rỗng và thê lương!" Frodo nói. "Tôi luôn luôn nghĩ rằng khi đi xuống phương nam thì phải ấm áp và vui tươi hơn chứ, cho đến khi mùa đông bỏ lại mọi thứ phía sau mãi mãi."

"Nhưng chúng ta chưa đi xa đủ xuống phía nam đâu," Aragorn trả lời. "Vẫn còn là mùa đông, và chúng ta đang ở cách xa biển. Thế giới ở đây vẫn lạnh lẽo cho đến khi mùa xuân chợt đến, và chúng ta có thể lại thấy tuyết. Ở xam xuống phía dưới Vịnh Belfalas, nơi mà Anduin chảy đến, thì ấm áp và vui tươi, có thể thế, hoặc là nó sẽ như thế nếu như không có Kẻ Thù. Nhưng tại đây thì tôi đoán là chúng ta chưa hơn được sáu mươi dặm về phía nam tí từ vùng Phía Nam của Quận của anh, vẫn còn hàng trăm dặm nữa. Hiện nay anh đang ngắm vùng tây nam cắt ngang dãy đồng bằng phía bắc của Riddermark, Rohan vùng đất của Những Lãnh Chúa Ngựa. Chúng ta sẽ sớm đến cửa của Limlight chảy xuôi xung từ Fangorn và nhập vào Dòng Sông Vĩ Đại. Nó nằm ở biên giới phía bắc của Rohan; và vào ngày xưa thì vùng đất nằm giữa Limlight và Rặng Núi Trắng thuộc về Rohirrim. Đó là một vùng đất trù phú và dễ chịu, và vùng cỏ của nó thì không đâu sánh bằng; nhưng trong những ngày ma quỷ thì ocn người không còn cư ngụ bên Dòng Sông hay thường cưỡi ngựa dọc theo bờ của nó nữa. Anduin thật là rộng lớn nhưng bọn orcs có thể bắn tên thật xa cắt ngang bờ sông; và người ta kể rằng vào sau này thì họ không dám băng qua sông để sinh sống và khai phá khắp Rohan nữa."

Sam nhìn từ bờ này sang bờ kia với vẻ bất an. Những hàng cây trước kia có vẻ thù địch là thế, như thể bên trong chúng đang ẩn nấp những đôi mắt bí mật và lớn vờn những mối nguy hiểm; thì bây giờ anh lại ước rằng những hàng cây vẫn còn ở đấy. Anh cảm thấy Đội Đồng Hành thật là trợ trợ, khi đang lên đèn trên những chiếc thuyền nhỏ lộ thiên nằm giữa những vùng đất không hề được che chắn, và trên một dòng sông từng là ranh giới của chiến tranh.

Khi họ đi tiếp một hai ngày nữa, xuôi hẳn về nam, thì cảm giác không an toàn càng lớn mạnh khắp Đội Đồng Hành. Họ sải mạnh mái chèo suốt cả ngày và tiến vội về phía trước. Những bờ đất trôi nhanh và Dòng Sông rộng hơn và sâu hơn; những bờ biển đá trải dài nằm dọc phía đông, và những bãi cát ngầm đầy sỏi xuất hiện trong nước, nên cần phải chèo thuyền thật cẩn thận. Những Vùng Đất Nâu dâng lên vào trong những vùng đất trống trải, những luồng không khí lạnh thổi qua chúng từ phía Đông. Nằm ở bờ kia là những đồng cỏ đang bắt đầu dẫn xuống những bãi cỏ quắt queo nằm giữa một vùng đất đầy đầm lầy và bụi cỏ. Frodo run rẩy, nghĩ đến những bãi cỏ những ngọn núi, đến mặt trời rực rỡ và những cơn mưa dịu dàng ở Lothlurien. Có rất ít tiếng nói và không hề có tiếng cười trên bất kỳ chiếc thuyền nào. Mỗi thành viên của Đội Đồng Hành đều bận rộn với những ý nghĩ riêng của mình.

Tim của Legolas đập mạnh dưới những vì sao đêm hè trong những trảng đất phương bắc nằm giữa những rừng sồi; tâm trí Gimli lại miên man đến vàng, và tự hỏi chúng có xứng đáng để chế tạo trong ngôi nhà chứa quà tặng của Công Nương. Merry và Pippin ở thuyền giữa thì phát ốm vì sự nhàn hạ, bởi vì Boromir cứ ngồi lảm nhảm một mình, đôi khi lại cần phải lười, như thể có một sự bất an hoặc nghi ngờ nào đó đang xâm chiếm ông, đôi khi ông lại nắm lấy mái chèo và chèo thuyền sát lại phía sau Aragorn. Thế rồi Pippin, người đang ngồi ở mũi nhìn ra sau, thấy mắt ông loé lên một cách kỳ lạ, khi ông nhìn chằm chằm về phía trước về phía Frodo. Sam thì vẫn cho rằng, cho dù những chiếc thuyền có thể không nguy hiểm nhưng anh đã từng tin, thì chúng vẫn bất tiện hơn là thậm chí anh tưởng tượng nhiều. Anh bị chuột rút và đau khổ, chẳng có gì để làm ngoài việc nhìn chòng chọc và những vùng đất mùa đông đang được lôi bằng con nước xám xịt đang chảy dọc theo hai bên anh. Thậm chí khi những mái chèo được dùng thì chúng cũng chẳng làm cho Sam tin được gì.

Khi hoàng hôn của ngày thứ tư đổ xuống, thì anh nhìn ngược lại những mái đầu đang gục xuống của Frodo và Aragorn và con thuyền phía sau; anh trở nên buồn ngủ và muốn được cắm trại, muốn được cảm thấy đất dưới những ngón chân của mình. Thành linh có một cái gì đó ập vào tầm nhìn của anh: đầu tiên anh nhìn nó một cách lơ đãng, rồi anh ngồi dậy và dụi mắt; nhưng khi anh nhìn lại thì anh không thấy nó nữa.

Đêm đó họ cắm trại trên một hòn đảo nhỏ gần bờ tây. Sam nằm cuộn tròn trong những chiếc chăn bên cạnh Frodo. "Tôi có một giấc mơ kỳ lạ trước khi chúng ta dừng lại một hoặc hai giờ, ngài Frodo ạ," anh nói. "Hoặc có thể nó không phải là một giấc mơ. Dù sao thì nó cũng buồn cười lắm."

"Nào, thế nó là gì?" Frodo nói, biết rằng Sam sẽ không yên được nếu anh không kể lại câu chuyện của mình, cho dù nó là gì. "Tôi chưa hề thấy hoặc nghĩ đến cái gì khiến tôi mỉm cười kể từ khi chúng ta rời Lothlurien."

"Nó không buồn cười theo nghĩa đó, ngài Frodo ạ. Nó kỳ lạ lắm. Tất cả đều sai cả, nếu như nó không phải là một giấc mộng. Và tốt nhất là ngài hãy nghe nó. Nó giống như thế này: tôi thấy một khúc gỗ có mắt!"

"Khúc gỗ thì được rồi," Frodo nói. "Chúng đầy trên Sông. Nhưng dẹp cái chuyện có mắt đi!"

"Tôi không làm thế đâu," Sam nói. "Đó là cặp mắt khiến tôi ngồi sững dậy. Tôi thấy rằng tôi đang nhìn một khúc gỗ trôi lênh bênh dọc theo sau chiếc thuyền của Gimli trong vùng tranh tối tranh sáng; nhưng tôi không chú ý đến nó. Rồi thành linh dường như khúc gỗ đang chậm chạp đuổi kịp chúng ta. Điều này thì thật kỳ lạ, như ngài thấy đấy, vì tất cả chúng ta đang trôi trên cùng một dòng nước. Rồi ngay lúc đó tôi thấy cặp mắt: hai điểm lơ mờ, sáng lên, tại một cái mô đậy nằm ở gần cuối khúc gỗ. Hơn thế nữa, nó không phải là một khúc gỗ, vì nó có những cái chân mái chèo, gần giống như của con thiên nga, chỉ có điều là chúng có vẻ lớn hơn, và cứ liên tục nhúng xuống và nhấc lên khỏi mặt nước. Đó là lúc tôi ngồi dậy và dụi mắt, đình cật một tiếng kêu, nếu như nó vẫn còn ở đấy khi tôi rũ bỏ sự mơ ngủ khỏi đầu mình. Bởi vì cái-là-gì-cũng-được đang tiến tới rất nhanh và tiến sát lại phía sau ông Gimli."

Nhưng đó là hai ngọn đèn chập chờn chuyển động hay là tôi đã tỉnh trí lại, tôi không biết. Khi tôi nhìn lại, thì nó không còn đó. Nhưng tôi nghĩ rằng tôi đã kịp thoáng thấy từ đuôi mắt mình, như người ta vẫn nói, của một cái gì đen đen phóng đi dưới bóng tối của bờ đất. Dù vậy tôi cũng không thể thấy đôi mắt ấy nữa nữa.

"Tôi tự nói với chính mình: "mày lại mơ rồi, Sam Gamgee ạ," tôi nói: và tôi chỉ không nói gì nữa. Nhưng tôi lại suy nghĩ lung tung, và bây giờ thì tôi không chắc lắm. Ngài nghĩ gì về chuyện này, ngài Frodo?"

"Tôi chẳng nghĩ ra chuyện gì khác ngoài việc một thanh gỗ, bóng hoàng hôn và cơn buồn ngủ trong mắt anh, Sam ạ, Frodo nói, nếu như đó là lần đầu tiên cặp mắt ấy bị bắt gặp. Nhưng không phải thế. Ta đã thấy chúng từ ở phía bắc trước khi chúng ta đến Lurien. Và tôi thấy một con vật lạ với cặp mắt ấy leo lên cái flet trong đêm ấy. Haldir cũng thấy nó. Và anh còn nhớ đến bản báo cáo của những người Elves đã truy tìm theo bọn Orc không?"

"A," Sam nói. "Tôi còn nhớ; và tôi cũng nhớ nhiều chuyện khác nữa. Tôi không thích ý nghĩ của tôi; nhưng tôi cứ nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, những câu chuyện của ông Bilbo và tất cả những chuyện khác, tôi nghĩ rằng tôi có thể đặt một cái tên cho sinh vật này, một sự phỏng đoán thôi. Một cái tên xấu xa, Gollum, có thể chăng?"

"Phải, đó là cái mà đôi khi ta cũng sợ đến," Frodo nói. "Kể từ cái đêm trên flet ấy. Ta nghĩ rằng hắc đang lớn vồn ở Moria, và đuổi theo con đường của chúng ta; nhưng ta hy vọng rằng chuyển nghỉ ngơi của chúng ta ở Lurien sẽ lại tống hắc ra khỏi sân khấu. Sinh vật đau khổ ấy hẳn là phải trốn ở những cánh rừng bên bờ Mạch Bạc, và quan sát chúng ta khỏi hành!"

"Chính vậy," Sam nói. "Và chúng ta nên trông chừng chính mình, không thì chúng ta sẽ cảm thấy những ngón tay như nhóp đang luồn quanh cổ chúng ta vào một trong những đêm này, nếu như chúng ta còn thức được để cảm thấy một cái gì đó. Và đấy mà tôi muốn nói đến. Không cần phải làm phiền Người Sải Bướm hay những người khác vào đêm nay. Tôi sẽ thức canh. Ngày mai tôi có thể ngủ, không khác gì một gói hành lý trên thuyền, như ngài có thể nói."

"Có thể nói vậy," Frodo nói, "và ta có thể nói gói hành lý với cặp mắt. Anh sẽ trông chừng; nhưng chỉ khi anh chịu hứa với ta là sẽ đánh thức ta vào lúc nửa đêm, nếu như không có gì xảy ra trước đó."

Frodo giật mình khỏi một giấc ngủ sâu đầy tối tăm vài giờ khi Sam lay ông. "Tôi thật đáng hổ thẹn khi đánh thức ngài," Sam thì thầm, "nhưng vì ngài đã nói thế. Chẳng có gì để nói cả, không có gì nhiều. Tôi nghĩ rằng tôi có nghe thấy có tiếng lội nước nhẹ nhẹ và tiếng khịt mũi trong một thoáng; nhưng về đêm thì ngài thường nghe những tiếng động lạ như vậy ở bờ sông lắm."

Anh nằm xuống, và Frodo ngồi dậy, gạt những tấm chăn thành một đống, và chiến đấu chống lại cơn buồn ngủ của mình. Giờ khắc chậm chạp trôi qua, và không có gì xảy ra cả. Frodo chỉ chực tuân theo sự khao khát được nằm xuống trở lại thì một bóng đen, không rõ

hình dạng, lướt đến gần một trong những chiếc đực neo. Có thể thấy lò mờ một bàn tay trắng trắng đang nhô ra và nắm lấy bên mép; một đôi mắt sáng như đèn đang lạnh lẽo sáng lên như thể chúng được chiếu ra từ bên trong, và rồi chúng nhuowng lên và nhìn về phía hòn đảo chỗ Frodo. Chúng cách đó không nhiều hơn một hoặc hai yard, và Frodo nghe thấy một tiếng rít khê từ một hơi thở không nhận ra được. Ông đứng dậy, rút thanh Chích ra khỏi vỏ, và nhìn về cặp mắt. Ngay lập tức ánh sáng của chúng tắt phụt. Có một tiếng rít và một tiếng bì bõm, và một bóng đen hình khúc vố vụt xuống dòng nước biển vào màn đêm. Aragorn giật mình, quay sang và ngồi dậy.

"Chuyện gì thế?" ông thì thầm, đứng lên và tiến về phía Frodo. "Tôi cảm thấy có cái gì đó trong giấc ngủ của tôi. Sao mà anh lại tuốt gươm thế?"

"Gollum," Frodo trả lời. "Hoặc ít nhất là tôi đoán thế."

"A!" Aragorn nói. "Thế anh đã biết về tên cướp đi bộ nhỏ bé của chúng ta rồi à? Hắn đã đi theo tất cả chúng ta qua Moria và xuống Nimrodel. Do chúng ta dùng thuyền, hắn đã nằm trên một khúc gỗ và chèo bằng tay và chân. Tôi đã thử tóm hắn một hoặc hai lần trong đêm; nhưng hắn ranh mãnh còn hơn một con cáo, và trơn nhớt như một con cá. Tôi hy vọng là cuộc hành trình sông nước này sẽ đánh quỵ hắn, nhưng hắn là một vận động viên bơi thuyền quá khôn ngoan."

"Chúng ta sẽ cố đi nhanh hơn vào ngày mai. Bây giờ thì anh nằm xuống đi, và tôi sẽ trông chừng xem đêm nay còn có gì nữa. Tôi ước gì tôi có thể đặt tay lên con quái vật ấy. Chúng ta sẽ làm cho hắn trở nên hữu ích. Nhưng nếu tôi không làm được thì chúng ta sẽ phải cố làm lạc lối hắn. Hắn rất nguy hiểm. Ngoài việc ám sát trong bóng đêm theo kiểu của hắn, hắn còn có thể sắp đặt kẻ thù trên đường đi của chúng ta."

Đêm trôi qua mà chẳng thấy Gollum xuất hiện như một cái bóng nữa. Sau đó Đội Đồng Hành luôn trông chừng kỹ lưỡng, nhưng họ thấy gì về Gollum trong suốt chuyến hành trình còn lại. Nếu như hắn vẫn còn đi theo, thì hắn hẳn là rất cảnh giác và xảo quyệt. Aragorn yêu cầu họ chèo rất lâu, và và bờ đất vùn vụt trôi qua. Nhưng họ thấy rất ít cảnh làng quê, vì chuyến hành trình của họ lúc này phần lớn diễn ra vào ban đêm và trong ánh chạng vạng, và họ nghỉ ngơi vào ban ngày, và họ nằm ngủ như đang lẩn trốn ở những nơi mà địa thế đất cho phép. Mọi việc cứ diễn ra như thế cho đến ngày thứ bảy.

Thời tiết vẫn còn xám xịt và u ám, gió thổi về từ phương Đông, nhưng khi bóng chiều trải dần vào đêm thì bầu trời ở xa phía tây rạng dần, và một quầng sáng lò mờ, vàng và xanh nhợt, mở rộng ra dưới bờ mây xám. Có thể thấy một lớp vỏ trắng của một Mặt Trăng mới đang toả ra từ những khu hồ phía xa. Sam nhìn lại và cau đôi lông mày lại.

Ngày tiếp theo thì mọi phía của vùng đất bắt đầu thay đổi rất nhanh. Những bờ đất bắt đầu dâng lên và chuyển sang nền đá. Họ nhanh chóng băng qua một vùng đá cao, và ở hai bên bờ sông là những dốc đá chôn sâu trong những bụi ận gai, lẫn với bụi mâm xôi và giống dây leo. Đằng sau họ là những vách đá vỡ vụn, và những khe núi xám trang điểm bởi những hòn đá tối tăm đầy dây thường xuân; và đằng sau những thứ đó lại là những chóp núi cao ngất

với những cây linh sam quặn mình theo gió. Chúng vươn ra đến gần một vùng quê trên ngọn đồi xám của vùng Eryn Muil, phần phía nam của Vùng Đất Hoang Dã Hơn.

Có rất nhiều chim trên các vách đá và khe núi, và từng bầy chim lượn vòng trên không trung suốt cả ngày, tạo thành mảng đen đối diện với bầu trời xám. Vào hôm đó khi họ nằm trong trại của mình thì Aragorn quan sát những hướng bay với vẻ nghi ngờ, ông không biết là liệu Gollum đã làm điều gì nguy hại đến họ và tin tức về chuyến đi của họ bây giờ đã lan đi trong miền hoang dã chưa. Sau đó khi mặt trời lặn, khi Đội Đồng Hành được đánh thức và lại chuẩn bị sẵn sàng để khởi hành lại, thì ông chợt phát hiện ra một đốm đen trên nền sáng mờ nhạt: một con chim khổng lồ từ trên cao và ở đằng xa, đang lượn vòng, và đang chậm chạp bay về phương nam.

"Cái gì đấy, Legolas?" ông hỏi, chỉ về phía bầu trời phương bắc. "Nó có phải là một con đại bàng như tôi nghĩ không?"

"Phải," Legolas nói. "Đó là một con đại bàng, một con đại bàng săn mồi. Tôi tự hỏi liệu nó có báo trước cái gì không. Ở đây cách xa những rặng núi lắm."

"Chúng ta sẽ không khởi hành cho đến khi tối hẳn," Aragorn nói.

Đêm thứ tám của cuộc hành trình của họ trôi qua. Nó thật lặng lẽ và chẳng có chút gió nào; cơn gió đông xám xịt đã thổi qua. Vàng lười liềm mỏng của Mặt Trăng vừa chìm vào trong ánh hoàng hôn nhạt nhẽo, những bầu trời thì lồng lộng phía trên, nhưng ở xa phương Nam vẫn có một áng mây lớn đang toả sáng mờ mờ trong ánh sáng của những vì sao phương Tây.

"Đi nào!" Aragorn nói. "Chúng ta sẽ tiếp tục mạo hiểm đi thêm một chuyến nữa vào đêm nay. Chúng ta đang đi đến khúc Sông mà tôi không nắm rõ lắm: bởi vì tôi chưa hề đi bằng đường thuỷ đến những nơi này trước đây, cũng như những nơi nằm giữa đây và dốc Sarn Gebir. Nhưng nếu tôi đúng thì vẫn còn nhiều dặm phía trước lắm. Vẫn còn khá nhiều nơi nguy hiểm thậm chí là trước khi chúng ta đến đấy: những vách núi và những hòn đảo đá giữa dòng. Chúng ta phải luôn trông chừng kỹ lưỡng và đừng cố bơi quá nhanh."

Sam ở chiếc thuyền dẫn đầu được giao nhiệm vụ của một người canh chừng. Anh nhìn chăm chăm về phía trước trong bóng tối mờ mờ. Đêm tối dần, nhưng những vì sao phía trên sáng một cách lạ lùng, và ánh sáng vẫn mờ mờ toả ra trên bề mặt của Dòng Sông. Đã gần đến nửa đêm, và họ xuôi dòng một lúc mà chẳng dùng nhiều đến mái chèo, thì chợt Sam kêu lên một tiếng. Chỉ ở ngay phía trước họ vài yard là một bóng tối mờ mờ trên dòng sông và anh thấy tiếng nước cuộn phía trước. Có một dòng nước cuộn cuộn đang rẽ về phía trái, hướng về phía bờ đông nơi lòng sông hiện rõ. Khi rẽ sang một bên thì các hành nhân có thể nhìn thấy, lúc này rất gần, một luồng bọt tung toé của Dòng Sông đang quật mạnh vào những vách đá sắc nhọn đang nhô xa ra giữa dòng như một hàng răng. Những con thuyền xô cả vào nhau.

"Đi, đi nào Aragorn!" Boromir la lên, khi thuyền của ông va vào thuyền dẫn đầu. "Điên thật! Chúng ta không thể đi vào Luồng Thác và ban đêm được! Nhưng không chiếc thuyền nào có thể sống lại ở Sarn Gebir, ngày hay đêm cũng mặc!"

"Lui lại, lui lại!" Aragorn la lên. "Xoay đầu! Xoay đầu nếu như các anh có thể làm!" Ông nhấn mái chèo xuống nước, cố giữ thuyền và quay đầu nó lại. "Tôi ko còn nắm được tình hình nữa," ông nói với Frodo. "Tôi biết chúng ta đã đi bao xa rồi: Anduin chảy nhanh hơn tôi nghĩ. Sarn Gebir hẳn là phải gần sát rồi."

Với những nỗ lực ghê gớm, họ kiểm tra lại những chiếc thuyền và chậm chạp lôi nó đi, nhưng trước tiên họ đạt được rất ít tiến bộ trong việc ngược dòng, càng lúc họ càng tiến sát bờ đông. Lúc này bóng tối đang lan toả khắp trong màn đêm một cách đáng ngại.

"Nào mọi người, chèo nào!" Boromir la lên. "Chèo! Hoặc là chúng ta sẽ bị lôi vào chạn." Thậm chí ngay khi ông đang nói thì Frodo đã cảm thấy bên dưới có tiếng kèn kẹt trên nền đá.

Ngay lúc đó đó có một tiếng dây cung tung lên: có nhiều mũi tên rít lên phía trên họ, và một số rơi xuống chung quanh họ. Một mũi tên rơi xuống giữa vai Frodo và ông ngã chúi tới một tiếng thét, buông rơi cái mái chèo của mình: nhưng mũi tên rơi ngược trở lại, bị toè đi bởi chiếc áo giáp ẩn bên trong của ông. Một mũi khác bắn sượt qua cái mũ trùm của Aragorn; và một mũi thứ ba cắm phập vào mép chiếc thuyền thứ hai, gần sát bên tay Merry. Sam nghĩ rằng anh có thể trông thấy những bóng đen đang chạy tới chạy lui dọc theo những bờ biển đầy đá cuội nằm dưới bờ phía đông. Có vẻ như chúng đã rất gần.

"Yrch" Legolas buột miệng kêu lên bằng tiếng mẹ đẻ của mình.

"Bọn Orcs!" Gimli kêu lên.

"Gollum bày ra trò này, tôi sẽ bị tóm." Sam nói với Frodo. "Chọn chỗ này cũng hay thật. Dòng Sông có vẻ như đang mang chúng ta thẳng vào tay chúng!"

Họ cúi người tới gần những mái chèo: thậm chí cả Sam cũng giúp một tay. Cứ mỗi khoảnh khắc trôi qua họ lại chờ đợi cảm giác bị những mũi tên cắm lông chim cắm phập vào. Nhiều mũi rít lên phía trên đầu họ hoặc cắm vào mặt nước gần đó; nhưng không mũi nào bắn trúng nữa. Trời tối, nhưng không đến nỗi quá tối cho những con mắt chuyên nhìn đêm của bọn Orc, và trong ánh sáng trời sao thì họ hẳn là cung cấp cho những kẻ thù nham hiểm của mình những đích ngắm tuyệt vời, trừ phi họ khoác những cái áo choàng xám của Lurien và những chiếc thuyền của họ làm bằng loại gỗ xám của người elf, tất cả đã đánh bại dã tâm của những cung thủ miền Mordor.

Họ miệt mài tiến lên. Trong bóng đêm thì khó mà nắm chắc được họ có đang thật sự chuyển động hay không; nhưng tiếng nước cuộn từ từ yếu đi, và bóng của bờ đông đã chìm vào màn đêm trở lại. Cuối cùng, như họ dự đoán, thì họ đã đến được giữa dòng trở lại và đang chèo thuyền của mình cách xa trên những mũi đá nhô ra. Rồi họ quay mũi và dồn hết sức hướng thuyền về bờ tây. Họ dừng lại để thở dưới bóng của những bụi cây nhô ra dưới dòng nước.

Legolas hạ mái chèo xuống và cầm lên cây cung mà chàng đã mang đi từ Lurien. Rồi chàng phóng lên bờ và đi vài bước trên bờ. Chàng căng dây cung và lăm một mũi tên rồi quay lại, nhìn ngược về phía Dòng Sông trong bóng tối. Có tiếng la hét inh tai nhức óc văng lên qua dòng nước, nhưng không thể được gì.

Frodo nhìn lên chàng trai người Elf đang đứng cao phía trên ông, khi chàng đang nhìn chăm chăm vào màn đêm, tìm kiếm một mục tiêu để buông tên. Đầu chàng tối đi, như được phủ một vương miện bởi những vì sao trắng lấp lánh trong những vùng đen trên bầu trời đằng sau. Nhưng lúc này một đám mây lớn đang dâng đến và trôi về phương Nam, xua bóng tối phủ trùm lên vùng sao. Một cảm giác kinh hãi đột ngột trùm lên khắp cả Đội Đồng Hành.

"Elbereth Gilthoniel!" Legolas thì thào khi chàng đứng dậy. Thậm chí khi chàng làm thế, thì một cái bóng tối tăm, nhìn như một đám mây nhưng không phải là một đám mây, vì nó di chuyển rất nhanh từ phía xa, toả ra khỏi vùng tối đen ở phía Nam, và lướt nhanh về phía Đội Đồng Hành, che khuất tất cả ánh sáng khi nó tiến đến. Nó nhanh chóng hiện ra như một con vật khổng lồ có cánh, đen tối hơn cả những cái hố trong đêm đen. Những tiếng thét man dại vang lên băng qua dòng nước. Frodo cảm thấy một cơn ớn lạnh đột ngột xuyên qua ông và thắt chặt lấy tim ông; đó là một cảm giác lạnh lẽo chết chóc, giống như ký ức về vết thương cũ, trong vai ông. Ông thụt xuống, như thể trốn tránh. Thành linh cây cung vĩ đại của miền Lurien lên tiếng. Mũi tên rít lên lạnh lùng từ dây cung của người Elf. Frodo nhìn lên. Bóng những cái cánh lệch đi gần như ngay phía trên ông. Có một tiếng thét khàn đục vang lên, như thể văng ra từ không khí, biến mất trong vùng tối ở bờ đông. Bầu trời rõ trở lại. Nhiều tiếng thét lộn xộn vang lên từ phía xa, những tiếng nguyên rủa và la khóc văng qua bóng đêm, và rồi im lặng. Đêm đó không còn tiếng gươm giáo hay tiếng kêu la văng lại từ phía đông nữa.

Sau một lúc Aragorn lại dẫn thuyền ngược dòng trở lại. Họ cứ đi theo cảm tính dọc theo bờ nước, cho đến khi họ tìm thấy một cái vịnh nhỏ. Có vài cái cây thấp mọc lên gần bờ nước, và đằng sau họ là một bờ đá nhô cao. Đến đây thì Đội Đồng Hành quyết định ở lại và đợi cho đến bình minh: cố gắng đi tiếp nữa trong bóng đêm là vô ích. Họ không dựng trại và không nhóm lửa, mà để thuyền sát lại, ràng chặt với nhau.

"Cây cung của Galadriel, cánh tay và cặp mắt của Legolas thật tuyệt vời!" Gimli nói, khi ông nhai trệu trạo một mẩu bánh lembas. Thật là một cú bắn vĩ đại trong bóng tối, bạn tôi!"

"Nhưng ai có thể nói được là nó có trúng đích hay không?" Legolas nói.

"Tôi không thể nói," Gimli nói. "Nhưng tôi vui mừng vì bóng tối không còn gần nữa. Tôi hoàn toàn không thích nó. Nó gọi lại trong tôi bóng tối vùng Moria - bóng tối của Balrog," ông kết thúc với một tiếng thì thào.

"Đó không phải là một Balrog," Frodo nói, vẫn còn run với cơn ớn lạnh đang trùm lên ông.

"Đó là một cái gì đó còn lạnh lẽo hơn nữa. Tôi nghĩ rằng đó là -" đến đây ông ngừng lại và chìm vào im lặng.

"Anh nghĩ gì thế?" Boromir hăm hờ hỏi, nhô ra khỏi cái áo choàng, như thể ông đang cố nhìn về mặt của Frodo.

"Tôi nghĩ - Không, tôi sẽ không nói," Frodo trả lời. "Cho dù nó là gì đi nữa, thì việc nó ngã xuống đã làm kẻ thù của chúng ta mất tinh thần."

"Có vẻ như vậy," Aragorn nói. "Nhưng chúng đang ở đâu, và có bao nhiêu, và chúng sẽ làm gì tiếp theo, chúng ta không biết được. Đêm nay tất cả chúng ta đều không được ngủ! Lúc này bóng tối đang che giấu chúng ta. Nhưng ai có thể nói là ban ngày sẽ hiện ra những gì? Hãy sẵn sàng vũ khí trong tay!"

Sam đặt tay lên chuôi thanh gươm như thể anh đang đếm những ngón tay của mình, và nhìn ngược lên bầu trời. "Lạ thật," anh lầm bầm. "Mặt Trăng giống như ở Quận và ở Vùng Đất Hoang Dã Hơn, hoặc là nó nên thế. Nhưng hoặc là nó không còn di chuyển nữa, hoặc là tôi hoàn toàn sai lầm. Ngài nhớ không, ngài Frodo, Mặt Trăng đang khuyết khi chúng ta nằm trên cái flet trong cái cây ấy: tôi nghĩ là còn một tuần nữa thì đến kỳ trăng tròn. Và chúng ta đã trải qua một tuần kể từ đêm ấy, khi một Mặt Trăng mới nhô lên mỏng manh như một vết móng, như thể chúng ta chẳng hề ở lại vùng đất người Elves một lúc nào."

"Vâng, tôi có thể nhớ chắc chắn là đã ba đêm, và tôi dường như còn nhớ nhiều thứ nữa, nhưng tôi xin thề là chưa hề trôi qua một tháng tròn. Ai cũng nghĩ là ở đây dường như thời gian không trôi."

"Và có thể đúng là như vậy," Frodo nói. "Trong vùng đất này, có thể là chúng ta đang ở trong một dòng thời gian đã trôi qua từ lâu ở những nơi khác. Ta nghĩ là đến tận khi Mạch Bạc mang chúng ta trở về dòng Anduin thì chúng ta mới trở về với dòng thời gian đang trôi qua trên những mảnh đất trần thế ở Biển Vĩ Đại. Và ta không nhớ đến bất kỳ mặt trăng nào, dù là mới hay cũ, ở Caras Galadhon: chỉ có những vì sao vào ban đêm và mặt trời vào ban ngày."

Legolas cựa quậy trong chiếc thuyền của chàng. "Không, thời gian không về chậm trễ bao giờ," chàng nói; "nhưng mọi vật thay đổi và phát triển ở các vùng đất không giống nhau. Với người Elves thì thế giới chuyển động, và nó chuyển động rất nhanh và rất chậm. Nhanh, bởi vì bản thân họ thay đổi rất ít và tất cả mọi thứ đều lướt qua: đó là nỗi bất hạnh của họ. Chậm, bởi vì họ không đếm những năm tháng trôi qua, chúng không phải dành cho họ. Những năm tháng trôi qua những chỉ là những đợt sóng nhỏ lặp đi lặp lại trong một dòng suối dài thăm thẳm. Nhưng đằng sau Mặt Trời thì cuối cùng tất cả mọi thứ đều có một kết cục."

"Nhưng sự mệt mỏi rất chậm đến ở Lurien," Frodo nói. "Quyền lực của Công Nương toả ra tại đây. Thời gian thật tràn trề tại Caras Galadhon, cho dù chúng có vẻ ngắn ngủi, nơi mà Galadriel đeo chiếc nhẫn của người Elves."

"Đừng nên nói điều đó bên ngoài Lurien, kể cả đối với tôi," Aragorn nói. "Đừng nói gì thêm về nó! Nhưng là thế đấy, Sam ạ: trong vùng đất này anh sẽ mất đi khả năng đếm của mình. Thời gian ở đây trôi qua rất nhanh với chúng ta, cũng như đối với người Elves. Mặt trăng cũ đã qua, và một vòng trăng khuyết mới hiện lên ở thế giới bên ngoài, trong khi chúng ta vẫn kẹt trong đây. Và chiều hôm qua một mặt trăng mới lại xuất hiện. Mùa đông đã đến rất gần rồi. Thời gian trôi đi trên một luồng hy vọng mỏng manh."

Đêm trôi qua lặng lẽ. Không còn nghe thấy tiếng động hay tiếng la hét nào qua mặt nước. Các hành nhân đang nằm co bên nhau trong những chiếc thuyền cảm thấy sự thay đổi của thời tiết. Không khí trở nên ấm hơn và trở nên vô cùng lặng lẽ dưới những đám mây lớn ẩm ướt đang trôi phía trên miền Nam và những bờ biển phía xa. Tiếng Dòng Sông chảy nhanh qua những bờ đá dường như càng lúc càng lớn và càng gần hơn. Các nhánh cây phía trên họ bắt đầu nhỏ nước.

Khi ban ngày xuất hiện thì thế giới chung quanh họ bắt đầu trở nên mềm mại và buồn bã. Bình minh chậm chạp toả ra một ánh sáng nhợt nhạt, khuếch tán và xua đi màn đêm. Không còn sương mù trên Dòng Sông, và màn sương trắng cất qua bờ sông, không thể nhìn thấy những bờ phía xa được nữa.

"Tôi không thể chịu đựng được sương mù," Sam nói; "nhưng có vẻ như điều này là một điều may mắn. Bây giờ thì chúng ta có thể ra đi mà không bị những tên yêu tinh đáng nguyên rửa dòm ngó."

"Có thể là thế," Aragorn nói. "Nhưng lúc này thì khó mà tìm được đường đi trừ phi đợi khi sương mù tan bớt. Và chúng ta phải tìm thấy con đường ấy, nếu chúng ta muốn băng qua Sarn Gebir và tiến vào Emyrn Muil."

"Tôi không thấy lý do nào để chúng ta nên băng qua Ngọn Thác hoặc đi theo dòng sông tiếp nữa," Boromir nói. "Nếu như Emyrn Muil nằm ngay phía trước chúng ta, thì chúng ta có thể bỏ lại những con thuyền nhỏ này, băng về phía tây và phía nam, cho đến khi chúng ta đến được Entwash và băng vào vùng đất của tôi."

"Chúng ta có thể làm được điều đó, nếu như chúng ta muốn đến Minas Tirith," Aragorn nói, "nhưng việc này vẫn chưa được thoả thuận. Và một con đường như vậy có thể nguy hiểm hơn ta tưởng nhiều. Thung lũng Entwash bằng phẳng và nhiều đầm lầy, và sương mù nơi đây thì vô cùng khủng khiếp với những ai đi bộ và vác nặng. Tôi sẽ không bỏ lại những con thuyền của chúng ta trừ phi bắt buộc. Ít nhất là Cong Sông là một con đường không thể lạc được."

"Nhưng Kẻ Thù đang chiếm giữ bờ đông," Boromir cãi lại. "Và thậm chí nếu như anh băng qua được Những Cánh Cổng Argonath và đến được Tindrock bình an, thì anh sẽ làm gì? Nhảy xuống Ngọn Thác và đi trên đầm lầy à?"

"Không!" Aragorn trả lời. "Tôi sẽ lựa chọn cách là chúng ta sẽ gánh những chiếc thuyền của mình theo con đường cổ dẫn vào chân núi Rauros, và từ đó lại xuống nước trở lại. Anh không biết sao, Boromir ạ, hay là anh lựa chọn việc quên Bạc Thang Phương Bắc, và khu bờ cao phía trên Amon Hen, được tạo ra từ thời của những vị vua vĩ đại? Ít nhất tôi cũng muốn thử đứng lại lên vùng cao ấy, trước khi quyết định đường đi của mình. Từ đây, có thể là, chúng ta sẽ lại thấy một số dấu hiệu soi đường cho chúng ta."

Boromir tranh cãi lại lựa chọn này khá lâu; nhưng khi bắt đầu vỡ ra rằng Frodo sẽ đi theo Aragorn, dù ông đi đâu, thì Boromir bỏ cuộc. "Bỏ rơi bạn bè khi cần thiết không phải là phong cách của những Con Người ở Minas Tirith," ông nói, "và các anh sẽ cần đến sức mạnh

của tôi, nếu như các anh còn muốn đến Tindrock. Tôi sẽ đi vào hòn đảo cao ấy, nhưng không đi thêm nữa. Đến đây tôi sẽ trở về nhà mình, đơn độc nếu như sự giúp đỡ của tôi không xứng đáng có được bất kỳ bạn đồng hành nào."

Lúc này ngày đã sáng rõ, và màn sương đã tan đi nhiều. Mọi người quyết định là Aragorn và Legolas sẽ đi ngay về phía trước dọc theo bờ sông, trong khi những người khác ở lại trên thuyền. Aragorn hy vọng là sẽ tìm thấy một con đường nào đó để họ có thể vác theo cả thuyền lẫn hành lý đến một vùng nước phẳng lặng hơn bên dưới Ngọn Thác.

"Có thể là những con thuyền của người Elves sẽ không chìm," ông nói, "nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta sẽ sống sót xuyên qua Sarn Gebir. Việc này vẫn chưa từng xảy ra. Không có con đường nào được Con Người ở Gondor tạo ra trên vùng đất này, bởi vì thậm chí trong những ngày huy hoàng của mình thì vương quốc của họ vẫn không vươn tới được Anduin đằng sau Emyrn Muil; nhưng có một con đường chở hàng nằm ở bờ phía tây, nếu như tôi có thể tìm được. Nó không có gì nguy hiểm, bởi vì người ta có thể dùng thuyền nhẹ đi từ Vùng Đất Hoang Dã Hơn xuống tận Osgiliath, và vẫn tiếp tục làm thế cho đến vài năm trước, cho đến khi bọn Orcs ở Mordor bắt đầu được nhân rộng."

"Vào thời của tôi thì ít có chiếc thuyền nào ra khỏi phía Bắc, và bọn Orcs thì thường lảng vảng ở bờ đông," Boromir nói. "Nếu như các ông tiến tới, nguy hiểm sẽ tăng lên theo từng dặm đường, thậm chí nếu ông tìm thấy một con đường."

"Nguy hiểm nằm trên từng con đường xuống phương nam," Aragorn trả lời. "Hãy đợi chúng tôi trong một ngày. Nếu chúng tôi không trở lại kịp lúc, các anh sẽ biết rằng ma quỷ đã thật sự đánh ngã chúng tôi. Lúc đó các anh cần phải bầu một thủ lĩnh mới và đi theo ông ta với những gì có thể."

Thật là nặng nề khi Frodo nhìn Aragorn và Legolas leo lên những bờ dốc và biến mất vào màn sương; nhưng nỗi sợ hãi của ông tỏ ra không có căn cứ. Chỉ hai hoặc ba giờ sau, vẫn chỉ mới giữa ngày, thì bóng của những người thám hiểm đã xuất hiện trở lại.

"Tất cả đều ổn," Aragorn nói, khi ông leo xuống bờ đất. "Có một con đường, và nó dẫn xuống một vùng đất vẫn còn hữu ích. Khoảng cách không quá xa: đầu của Ngọn Thác chỉ ở dưới chúng ta nửa dặm, và nó không dài hơn một dặm bao nhiêu. Dòng sông ở không xa phía dưới lại trong và hiền hoà trở lại, cho dù nó vẫn chảy rất xiết. Công việc vất vả nhất của chúng ta là mang thuyền và hành lý theo đường bộ. Chúng tôi đã tìm thấy nó, nhưng nó lại nằm ngược trở lại khỏi bờ nước tại đây, và chảy dưới chỗ che gió của bức tường đá, cách bờ biển khoảng một furlong hoặc hơn thế. Chúng tôi không tìm thấy bến phía bắc. Nếu nó vẫn còn thì hẳn là đêm qua chúng ta đã băng qua nó rồi. Chúng ta có thể đi ngược dòng khá xa nhưng vẫn bị lỡ mất nó trong màn đêm. Tôi sợ là bây giờ chúng ta phải rời khỏi Con Sông, và đi theo đường bộ càng xa càng tốt."

"Không dễ đâu, thậm chí nếu tất cả chúng ta là Con Người," Boromir nói.

"Nhưng chúng ta vẫn cứ thử," Aragorn nói.

"Được, chúng ta sẽ làm," Gimli nói. "Chân của Con Người thường tụt lại trên đường đất gập ghềnh, trong khi Người Lùn vẫn vững tiến, khi phải mang theo hai lần trọng lượng của mình, thưa ngài Boromir!"

Nhiệm vụ tỏ ra là rất khó khăn, nhưng cuối cùng nó đã được xác định. Hành lý được mang ra khỏi thuyền và mang lên bờ, nơi có một khoảng đất bằng. Rồi những con thuyền được lôi ra khỏi dòng nước khiêng đi. Chúng nhẹ hơn mọi người tưởng rất nhiều. Chúng được làm bằng những loại cây mọc trên những vùng đất của người Elves mà thậm chí Legolas cũng không biết; nhưng gỗ của chúng rất cứng rắn song lại nhẹ một cách kỳ lạ. Chỉ cần Merry và Pippin là đủ khiêng chiếc thuyền của họ một cách nhẹ nhàng trên đất bằng. Tuy nhiên, cần đến sức mạnh của hai Con Người để khiêng chúng lên và kéo đi trên nền đất mà Đội Đồng Hành đang băng qua. Nó dốc đứng lên khỏi Dòng Sông, và băng qua một vùng dốc đầy đá vôi xám, có nhiều lỗ hổng được che đậy bởi cỏ dại và bụi cây; với những bụi mâm xôi dày, với những thung lũng nhỏ; đó đây là những vũng lầy với nước chảy nhỏ giọt từ cỏ dẫn sâu vào trong.

Boromir và Aragorn khiêng từng chiếc thuyền lên, trong khi những người khác bò theo họ cùng với hành lý. Cuối cùng tất cả đã được chuyển hết lên con đường bộ. Đến đây thì chẳng còn trở ngại gì nhiều, ngoại trừ những rùng rạch thạch nam ngổn ngang và nhiều tảng đá lớn ngổn, họ cùng nhau vượt lên. Sương mù vẫn phủ thành một tấm màn trên bờ tường đá nhấp nhô, và màn sương bên trái họ phủ quanh Dòng Sông: họ có thể nghe thấy tiếng nó chảy và tung bọt trên những bờ vách sắc bén và những hàng răng đá của Sarn Gebir, nhưng họ không thể thấy được nó. Họ lặp lại cuộc hành trình hai lần, trước tiên là để tìm một bến đỗ an toàn ở mạn nam. Đó là một con đường dùng chuyên chở hàng hoá, rẽ ngược ra phía bờ nước, chạy xuôi xuống một cái cạnh hẹp của một cái vũng nhỏ. Nó dường như được khoét ra từ bờ sông, không phải bằng tay mà bằng dòng nước xoáy xuống từ Sarn Gebir tạo ra từ một bờ đá thấp nhô ra dòng sông. Đằng sau nó là một bờ kênh dốc xuống một bờ đá xám, và không còn lối đi bộ nào đi xa hơn từ đó.

Một buổi chiều ngắn đã trôi qua, và bóng tối chằng đầy mây đen đang đổ xuống. Họ ngồi bên cạnh dòng nước lắng nghe tiếng con nước cuồn cuộn và tiếng gầm của Ngọn Thác ẩn sau màn sương; họ mệt mỏi và buồn ngủ, và tim họ cũng ảm đạm như buổi chiều tàn.

"Nào, chúng ta đã đến đây, và chúng ta phải trải qua một đêm khác," Boromir nói. "Chúng ta cần ngủ, và thậm chí nếu như Aragorn có ý định băng qua Những Cánh Cổng Argonath vào ban đêm, thì chúng ta cũng đã quá mệt rồi, ngoại trừ, không nghi ngờ gì, anh bạn người lùn vững vàng của chúng ta."

Gimli không trả lời: đầu ông gục xuống khi ông ngồi.

"Chúng ta hãy cố nghỉ ngơi càng nhiều càng tốt," Aragorn nói. "Ngày mai chúng ta đi suốt cả ngày. Trừ phi thời tiết thay đổi một lần nữa và đánh lừa chúng ta, chúng ta sẽ có một cơ hội tốt để vượt qua, không bị trông thấy bởi bất kỳ cặp mắt nào bên bờ biển đông. Nhưng đêm nay thì phải có hai người thay phiên nhau gác: cứ ba giờ đổi phiên một lần."

Không gì xảy ra trong đêm đó tệ hơn là một cơn mưa bụi nhỏ vào lúc khoảng một giờ trước bình minh. Ngay khi trời đã sáng hẳn thì họ lên đường. Sương đã mỏng. Họ cố đi sát bên nhau về phía bờ tây, và họ có thể thấy hình dáng mờ mờ của những vách đá thấp nhô cao dần, những bức tường tối mọc lên từ con nước chảy nhanh. Đến giữa buổi sáng thì mây hạ thấp dần, và trời bắt đầu mưa nặng hạt. Họ phủ những tấm bạt trên những chiếc thuyền để chúng không bị ngập nước, và tiếp tục đi: rất khó mà thấy phía trước hoặc chung quanh họ qua tấm màn xám đang phủ xuống.

Tuy nhiên trận mưa không kéo dài lâu. Bầu trời phía trên họ dần dần trở nên sáng hơn, và rồi thỉnh thoảng những đám mây tan ra, và họ lê bước dọc theo lối mòn dẫn lên phía bắc Dòng Sông. Màn sương mù đã tan. Phía trước các hành nhân là một khe núi rộng, với những sườn đá cao ngất chụm lại vào nhau, phía trên những kẽ nứt hẹp, có một vài cây nhô lên. Đường hẻm trở nên hẹp dần và Dòng Sông trôi nhanh hơn. Bây giờ thì họ đang đi nhanh với rất ít hy vọng là có thể dừng lại hoặc quay đầu, bất chấp những gì họ sẽ gặp ở phía trước. Phía trên họ là một đường trời xanh nhạt, vòng quanh họ là bóng Dòng Sông trập trùng, và phía trước họ là những ngọn đồi Eryn Muil tối đen thăm thẳm, che khuất hẳn mặt trời, không để lại khoảng trống nào để nhìn.

Frodo nhìn ra phía trước và thấy từ xa hai vách đá lớn đang tiến lại gần: chúng gần giống ngọn tháp nhọn hoặc những cây cột đá. Chúng cao, dốc đứng và có vẻ rất đáng ngại, sừng sững bên hai bờ dòng sông. Giữa chúng là một khoảng trống hẹp, và Dòng Sông cuốn con thuyền về phía chúng.

"Hãy nhìn Argonath, Cây Cột của Vua!" Aragorn kêu lên. "Chúng ta sẽ sớm băng qua chúng. Hãy giữ thuyền đi thành hàng, và càng cách xa nhau càng tốt. Giữ cho thuyền đi giữa dòng!"

Khi Frodo được cuốn về phía chúng thì những cây cột vĩ đại nhìn như những ngọn tháp để chào đón ông. Chúng có vẻ thật khổng lồ với ông, hình bóng khổng lồ của chúng im lặng nhưng đầy đe dọa. Rồi ông thấy chúng quả thật có hình dạng và kiểu cách: những công trình và uy quyền cổ xưa được khắc lên chúng, và chúng vẫn duy trì được qua bao nắng mưa của năm tháng quên lãng về uy nghi như khi chúng đã được tạo dựng. Trên những cái bệ lớn sâu trong dòng nước là hai vị vua khổng lồ bằng đá: họ vẫn đứng lặng lẽ với đôi mắt mờ và đôi mắt nứt nẻ nhìn trừng về phương Bắc; trong mỗi tay phải là một ngọn rìu; trên mỗi cái đầu là một cái mũ trụ vỡ vụn và vương miện. Họ vẫn có cái vẻ quyền uy và oai nghiêm thật vĩ đại, những người giám sát thầm lặng của những vương quốc bị biến mất từ lâu. Nỗi kinh hoàng và sự sợ hãi đổ ập xuống Frodo, và ông ngồi co rúm lại, nhắm nghiền mắt và không dám nhìn lên khi chiếc thuyền tiến lại gần. Thậm chí cả Boromir cũng cuối đầu khi những chiếc thuyền cuộn lên lướt qua những chiếc lá nhỏ, dưới cái bóng vĩnh viễn của những người canh gác của Numenor. Họ băng vào kẽ sâu tăm tối của những Cánh Cổng như vậy. Những vách đá dốc đứng khủng khiếp dâng lên ở một độ cao không thể đoán được ở hai bên. Bầu trời mờ tối dần xa. Những con nước đen gầm vang, và tiếng gió thét gào quanh họ. Frodo rập mình xuống gối và nghe tiếng Sam ở phía trước lầm bầm và rên rỉ: "Nơi gì thế

này! Một nơi kinh khủng! Hãy để cho tôi ra khỏi chiếc thuyền này, và tôi sẽ không bao giờ nhúng chân tôi xuống một lại vũng nước, chứ đừng nói một con sông!"

"Đừng sợ!" một giọng nói lạ lùng vang lên từ phía sau ông. Frodo quay lại và thấy Người Sải Bước, nhưng không phải là Người Sải Bước, vì người Ranger dài đầu mưa nắng không còn nữa. Aragorn con trai của Arathorn đang ngồi nghiêm nghị, kiêu hãnh và thật thẳng, dẫn hướng con thuyền với những động tác khéo léo; mũ trùm của ông lật ra sau, mái tóc đen của ông phần phật trong gió, một luồng sáng loé lên trong mắt ông: một vị vua từ nơi xa đang trở về đất nước của mình.

"Đừng sợ!" ông nói "Đã từ lâu tôi vẫn mơ ước được nhìn thấy Isildurr và Anbrion như thế này, những tổ tiên xa xưa của tôi. Ở dưới bóng của họ, Elesar, Elfston con trai của Arathorn của Ngôi nhà của Valandil Isildur con trai thừa tự của Elendil, không cần phải sợ!"

Rồi ánh sáng trong mắt ông không còn nữa, và ông tự nói với chính mình: "Gandalf đã từng ở đây! Tim tôi khát khao được thấy Minas Anor và những bức tường của thành phố của tôi! Nhưng bây giờ thì tôi sẽ đi đâu?"

Kẻ nút này rất dài và tối, và phủ đầy bởi tiếng gió thổi, tiếng nước chảy và tiếng đá dội lại. Nó hơi hướng về phía bờ tây khiến cho lúc đầu tất cả đều tối đen; nhưng rồi Frodo nhanh chóng nhìn thấy một khoảng ánh sáng cao nằm phía trước mặt, lớn dần. Nó tiến lại gần rất nhanh, và thành linh những chiếc thuyền vụt qua, trôi vào vùng sáng rộng trước mặt.

Mặt trời, đã thật sự xuống rất sâu từ chính Ngọ, đang toả sáng trên vùng trời lộng gió. Dòng nước đóng kín đổ tràn vào một vùng hồ bầu dục dài, vây quanh Nen Hithoel, được rào bởi những ngọn đồi xám cao sườn mọc đầy cây cối, nhưng đỉnh của chúng thì lại trọc, toả sáng lạnh lùng dưới ánh mặt trời. Ở xa tận phía nam có ba đỉnh núi nhô lên. Ngọn chính giữa có phần nhô lên khỏi những ngọn khác và bao bọc quanh chúng, một hòn đảo trong nước, là những nhánh Dòng Sông đang tung chảy lờ mờ. Ở xa nhưng nằm sâu là một cơn gió đang thổi rền vang như tiếng của sấm sét vang vang ở đâu đây.

"Hãy nhìn Tol Brandir!" Aragorn nói, chỉ về phía nam, nơi đỉnh núi cao. "PHía bên trái là Amon Lhaw, và ở phía bên phải là Amon Hen, những Ngọn Đồi của Thính Giác và Thị Lục. Trong thời kỳ của những vị vua vĩ đại có những trụ sở trên đó, và những trạm gác cũng được đặt nằm đó. Nhưng tương truyền rằng không có con người hay con thú nào từng đặt chân lên Tol Brandir. Chúng ta sẽ đến đây trước khi màn đêm phủ bóng. Tôi đã nghe thấy tiếng gọi của Rauros vang vọng không ngớt."

Đội Đờng Hành nghỉ ngơi một lúc, trôi xuôi theo dòng nước chảy vào giữa hồ. Họ ăn một ít thức ăn, và rồi họ lại nắm lấy mái chèo và vội vã tiếp tục hành trình. Sườn của những ngọn đồi tây trái bóng đen, và Mặt Trời trở nên tròn và đỏ. Những vì sao toả sáng đó đây. Ba đỉnh núi lờ mờ phía trước họ, mờ ảo trong ánh chạng vạng. Rauros đang gầm lên những tiếng động kinh hồn. Đêm đã trải xuống trên dòng nước chảy khi những hành nhân cuối cùng cũng đến được dưới bóng của những ngọn đồi.

Ngày thứ mười của cuộc hành trình đã trôi qua. Miền Đất Hoang Dã Hồn đã ở phía sau họ. Họ không thể đi nữa mà không lựa chọn giữa đường đông và đường tây. Chặng cuối của Nhiệm Vụ đang ở phía trước họ.

TÌNH BẰNG HỮU TAN VỠ

Aragorn dẫn họ đi về phía phải của Dòng Sông. Nằm trên sườn tây của nó, dưới bóng đèn của Tol Brandir là một vùng cỏ xanh chảy xuống vùng nước nằm dưới chân của Amon Hen. Đằng sau nó một ngọn đồi phủ đầy cây cối thoải thoải nhô lên, và cây mọc lan ra phía tây vòng qua bờ hồ. Một con suối nhỏ chảy xuống nuôi sống rừng cỏ.

"Chúng ta sẽ nghỉ ở đây vào tối nay," Aragorn nói. "Đây chính là bãi cỏ Parth Galen: một nơi rất đẹp vào những ngày hè xa xưa. Chúng ta hãy hy vọng là đêm nay sẽ không có ma quỷ nào đến đây."

Họ kéo thuyền lên bờ xanh, và họ dựng trại cạnh chúng. Họ cử người đứng canh, nhưng chẳng hề có dấu hiệu hay âm thanh nào về kẻ thù của họ. Nếu Gollum vẫn âm mưu theo dấu họ, thì vẫn không thể thấy hay nghe được hẳn. Tuy nhiên khi đêm xuống thì Aragorn trở nên rất bồn chồn, ông thường bút rứt và bưng tỉnh trong giấc ngủ. Được vài giờ thì ông thức dậy và đi đến chỗ Frodo, người đang trong phiên gác.

"Vì sao mà ông thức dậy chứ?" Frodo hỏi. "Đâu phải phiên gác của ông."

"Tôi không biết," Aragorn trả lời; "nhưng một bóng đen và một mối đe dọa đang lớn dần trong giấc ngủ của tôi. Có lẽ nên rút gươm thanh gươm của anh ra."

"Vì sao?" Frodo nói. "Có kẻ thù ở sát bên à?"

"Chúng ta hãy xem thanh Chích nói gì?" Aragorn trả lời.

Frodo liền rút thanh gươm elf của ông ra khỏi vỏ. Trước sự hoảng hốt của ông, lưỡi gươm sáng lên lò mờ trong bóng đêm. "Orc!" ông nói. "Không gần lắm, nhưng có vẻ như cũng khá gần."

"Ta sợ là như thế," Aragorn nói.. "Nhưng có thể bọn chúng vẫn chưa đến bên bờ Dòng Sông. Ánh sáng của thanh Chích còn yếu lắt, và có thể điều mà nó chỉ ra không có gì hơn việc có vài tên gián điệp của Mordor đang lảng vảng ở bên bờ dốc Amon Lhaw. Trước đây tôi chưa bao giờ nghe về bọn Orcs trên Amon Hen. Nhưng ai biết được là điều gì có thể xảy ra trong những ngày này, bây giờ thì Minas Tirith không còn bảo đảm an toàn cho những lối đi của Anduin nữa. Chúng ta phải đi thật cảnh giác vào ngày mai."

Rồi ban mai đến như lửa và khói. Tháp ở phía Đông là những dãy mây đen nhìn giống như những làn khói bốc lên từ một đám cháy lớn. Mặt trời lên toả sáng từ phía sau chúng với những vầng lửa đỏ âm u; nhưng rồi nó sớm vượt lên chúng trong một bầu trời quang đãng. Đỉnh của Tol Brandir phủ đầy vàng. Frodo liếc ra phía đông và nhìn chăm chăm vào hòn đảo cao. Cạnh của nó được nâng lên cao khỏi dòng nước chảy. Những vách đá cao phía trên đầy cây mọc, cây này mọc trên cây khác; và trên chúng là bển mặt xám của một vách đá không thể leo lên đến được, được bao phủ bởi một vòng đá xoắn ốc khổng lồ. Có rất nhiều chim chóc lượn vòng quanh nó, nhưng không thể thấy được những dấu hiệu gì về những sự sống khác.

Khi họ ăn xong, Aragorn gọi cả Đội Đồng Hành lại. "Cuối cùng đã đến ngày này," ông nói: "ngày của lựa chọn mà chúng ta đã trì hoãn lại khá lâu. Điều gì đã hình thành trong Đội Đồng Hành chúng ta sau khi đã đi xa đến đây trong tình bằng hữu? Chúng ta sẽ rẽ về phía tây với Boromir và tham gia cuộc chiến ở Gondor,; hay là rẽ về phía đông với Sợ Hãi và Bóng Tối; hay là chúng ta phá vỡ tình bằng hữu và mỗi người sẽ đi một con đường mà người đó chọn? Dù làm gì đi nữa thì chúng ta cũng phải làm sớm. Chúng ta không thể dừng lại lâu ở đây. Kẻ thù đang ở bờ tây, chúng ta đã biết thế; nhưng tôi sợ là bọn Orc có thể đã ở bên bờ nước rồi."

Có một khoảng im lặng dài, và không ai nói hay cử động cả.

"Được rồi, Frodo," cuối cùng Aragorn nói. "Tôi sợ là gánh nặng bây giờ đang đặt lên vai anh. Anh là Người Mang Chiếc Nhẫn được Hội đồng chỉ định. Anh có thể đơn độc lựa chọn đường đi của mình. Tôi không thể khuyên anh về vấn đề này được. Tôi không phải là Gandalf, và cho dù tôi đã cố đóng vai trò của ông ấy, tôi cũng không thể biết được ông ấy đã dự định hay hy vọng gì vào lúc này, nếu thật sự ông ấy có dự định hay hy vọng. gì. Điều khả dĩ nhất có vẻ như là nếu ông ấy có ở đây thì vẫn đợi sự lựa chọn của anh. Đó là số phận của anh."

Frodo không trả lời ngay. Rồi ông nói thật chậm. "Tôi biết rằng cần phải nhanh chóng, nhưng tôi không thể lựa chọn được. Gánh nặng quá nặng. Hãy cho tôi một giờ, và tôi sẽ nói! Hãy để tôi một mình!"

Aragorn nhìn ông với vẻ cảm thông sâu sắc. "Được lắm, Frodo con trai của Drogo," ông nói. "Anh sẽ có một giờ, và anh sẽ ở một mình. Chúng ta sẽ ở lại đây một lúc. Nhưng đừng đi xa quá khỏi tầm gọi."

Frodo ngồi một lúc, đầu cúi xuống. Sam vẫn đang rất chăm chú quan sát chủ mình, lắc đầu và lẩm bẩm: "Rõ ràng như một ngọn giáo, nhưng nếu Sam nói lên ý mình vào lúc này thì chưa tốt."

Lúc này Frodo đã đứng dậy và đi dạo quanh; và Sam thấy rằng trong khi những người khác đã tản đi và không nhìn về ông, thì đôi mắt của Boromir vẫn theo dõi Frodo đầy chăm chú, cho đến khi ông khuất ra khỏi tầm nhìn vào những hàng cây ở chân Amon Hen.

Lang thang không mục đích trong rừng, Frodo thấy rằng chân ông đang dẫn ông lên những bờ dốc trên đồi. Ông đi theo lối mòn, là một tàn tích thoái hoá của một con đường lớn vào ngày xưa. Những bậc đá đã được đẽo gọt trên nó, nhưng bây giờ thì chúng đã vỡ vụn và mòn đi, và bị ngăn ra bởi rễ cây. Ông leo lên một lúc, không quan tâm đến mình đang đi đâu, cho đến khi ông đến một vùng cỏ. Những cây thanh hương trà đang mọc quanh nó, và ở giữa màn sương là một vùng đá rộng bằng phẳng. Bãi cỏ nhỏ phía trên trái dàu ra phía Đông và được phủ đầy nắng sớm. Frodo dừng lại, nhìn quanh Dòng Sông nằm xa phía dưới ông, dẫn đến Tol Brandir và bầy chim chóc đang lượn quanh trong cái vịnh vĩ đại của khoảng không nằm giữa ông và hòn đảo không dấu chân người. Tiếng vọng của Rauros vẫn gầm vang lẫn lộn từ một khoảng không sâu thẳm.

Ông ngồi trên bờ đá và chống tay lên cằm, nhìn về phía tây nhưng mắt ông chẳng thấy gì nhiều. Tất cả những gì xảy ra từ khi Bilbo rời khỏi Quận đang băng qua tâm trí ông, ông nhớ lại tất cả những gì mà ông có thể nhớ từ lời của Gandalf. Thời gian trôi đi, và ông vẫn không đến gần hơn được với một lựa chọn nào.

Thình lình ông bừng tỉnh khỏi những ý nghĩ của mình: ông chợt cảm thấy một cảm giác lạ lùng rằng có cái gì đó sau lưng mình, một đôi mắt không thân thiện đang ngắm nhìn ông. Ông bật dậy và quay phắt lại, nhưng tất cả những gì ông thấy trước sự ngạc nhiên của mình là Boromir, với một khuôn mặt đang mỉm cười và vui vẻ.

"Tôi sợ cho anh, Frodo ạ," ông nói, tiến tới phía trước. "Nếu Aragorn nói đúng và bọn Orcs đang đến gần, thì không ai trong số chúng ta đi một mình được, và anh thì yếu hơn tất cả: có rất nhiều thứ phụ thuộc vào anh. Và tim tôi cũng nặng trĩu. Tôi có thể ở lại đây và nói một chút không, vì tôi đã tìm thấy anh? Nó sẽ làm tôi thấy thoải mái hơn. Có nhiều thứ ngoài kia, và tất cả những ý kiến đã trở thành những cuộc tranh cãi không có đoạn kết. Nhưng hai người cùng với nhau có thể tìm thấy những ý khôn ngoan."

"Ông thật tử tế," Frodo trả lời. "Nhưng tôi không nghĩ là có bất kỳ ý kiến nào giúp được tôi. Vì tôi biết tôi nên làm gì, nhưng tôi sợ làm nó, Boromir ạ: sợ."

Boromir đứng lặng yên. Rauros vẫn gầm vang không dứt. Gió xào xạc trong những cành cây. Frodo rùng mình.

Thình lình Boromir bước đến và ngồi cạnh ông. "Anh có chắc là anh không lo sợ một cách không cần thiết không?" ông nói. "Tôi muốn giúp anh. Anh cần lời khuyên trong lựa chọn khó khăn của mình. Anh sẽ không cần lời khuyên của tôi à?"

"Tôi nghĩ là tôi đã biết ông sẽ cho tôi lời khuyên nào, Boromir ạ," Frodo nói. "Và nó cũng giống như sự suy xét nhưng để cảnh báo trong tim tôi."

"Cảnh báo? Cảnh báo chống lại cái gì?" Boromir lạnh lùng hỏi.

"Chống lại sự trì hoãn. Chống lại con đường có vẻ như dễ dàng hơn. Chống lại sự từ chối gánh nặng trên vai mình. Chống lại, vâng, nếu như phải nói, chống lại việc tin vào sức mạnh và sự thật của Con Người."

"Nhưng cái sức mạnh ấy đã bảo vệ anh từ lâu từ khi ra anh ra xa khỏi cái làng nhỏ bé của anh, dù anh biết hay không."

"Tôi không nghi ngờ giá trị của những người các anh. Nhưng thế giới đang thay đổi. Những bức tường của Minas Tirith có thể rất vững chãi, nhưng chúng không đủ mạnh. Nếu chúng đổ xuống thì sao?"

"Chúng tôi sẽ ngã xuống đầy can đảm trong chiến đấu. Nhưng vẫn còn hy vọng là chúng tôi sẽ không ngã xuống."

"Không có hy vọng trong khi Chiếc Nhẫn vẫn còn tồn tại," Frodo nói.

"A! Chiếc Nhẫn!" Boromir nói, mắt ông loé lên. "Chiếc Nhẫn! Việc chúng phải chịu đựng nhiều sợ hãi và nghi ngờ như thế cho một vật nhỏ bé như vậy không phải là một số phận kỳ

lạ sao? Một vật nhỏ như thế! Và tôi đã chỉ mới nhìn qua nó một thoáng trong Ngôi Nhà của Elrond. Tôi có thể thấy nó lần nữa không?"

Frodo nhìn lên. Tim ông đột ngột trở nên lạnh giá. Ông thấy một ánh sáng kỳ lạ trong ánh mắt của Boromir, trong khi mặt ông vẫn vui tươi và thân thiện. "Tốt nhất là nên giấu kín nó," ông trả lời.

"Tuỳ ông, tôi không quan tâm," Boromir nói. "Nhưng tôi không thể thậm chí là chỉ nói về nó sao? Vì có vẻ như ông chỉ nghĩ đến quyền lực của nó trong tay Kẻ Thù: về những hiệu ứng ma quỷ của nó chứ không phải về những điều tốt của nó. Thế giới có thể thay đổi, anh đã nói thế. Minas Tirith sẽ sụp đổ nếu như Chiếc Nhẫn vẫn còn. Nhưng vì sao? Chắc chắn là thế, nếu Chiếc Nhẫn ở cùng với Kẻ Thù. Nhưng vì sao, nếu như nó ở cùng với chúng ta?"

"Ông không có mặt ở Hội Đồng sao?" Frodo trả lời. "Bởi vì chúng ta không thể dùng nó, và những ai dùng nó rồi sẽ biến thành ma quỷ."

Boromir đứng dậy và đi tới đi lui đầy sốt ruột. "Anh cứ tiếp tục như thế," ông gào lên. "Gandalf, Elrond - tất cả những người đó dạy anh nói thế. Bản thân họ có thể đúng. Những người elves, nửa elves và các phù thủy ấy, họ có thể rồi sẽ gặp bất hạnh. Tôi vẫn thường nghi ngờ không biết là họ có thật sự thông thái và hoàn toàn không nhút nhát hay không. Nhưng mỗi người đều có những suy nghĩ riêng. Con Người thì trung thực, và họ sẽ không làm lạc. Chúng tôi, những người con của Minas Tirith vẫn luôn trung thành qua bao năm tháng thử thách. Chúng tôi không ước muốn quyền lực của những lãnh chúa phù thủy, chỉ cần có sức mạnh để bảo vệ chính mình, chỉ sức mạnh mà thôi. Và hãy xem này, cơ hội đã mang ra ánh sáng cái mà chúng tôi cần - Sức Mạnh Quyền Lực. Đó là một món quà, tôi cho là thế; món quà cho những kẻ thù của Mordor. Không dùng đến nó thì thật là điên khùng, hãy dùng quyền lực của Kẻ Thù để chống lại chính hắn. Không sợ hãi, không thương xót, chỉ cần những điều đó để đạt đến thắng lợi. Một chiến binh có thể làm gì trong giờ này, một lãnh đạo vĩ đại ư? Aragorn có thể làm gì? Nếu như ông ta từ chối, vì sao không thể là Brrm? Chiếc Nhẫn có thể tôi sức mạnh Ra Lệnh. Tôi sẽ đẩy lùi đạo quân Mordor, và tất cả mọi người sẽ tập hợp dưới lá cờ của tôi!"

Boromir sải bước đi đi lại lại, nói mỗi lúc một lớn hơn: Ông gần như cảm thấy quên bằng Frodo, trong khi ông mãi nói về những bức tường thành và vũ khí, về sự tập trung lực lượng; và ông vẽ ra những kế hoạch về những đội đồng minh vĩ đại và những chiến thắng rực rỡ sẽ có; và ông sẽ đánh bại Mordor, và bản thân mình sẽ trở thành một vị vua vĩ đại, nhân đức và thông thái. Thành linh ông dừng lại và vung tay.

"Và họ nói với chúng tôi rằng hãy ném nó đi!" ông gào lên. "Tôi sẽ không chấp nhận phá hủy nó. Điều này cũng được thôi, nếu như có nguyên nhân nào chỉ ra được bất kỳ hy vọng nào để làm thế. Không có. Chỉ có một kế hoạch được đưa ra với chúng ta là một halfling sẽ mò mẫm đâm đầu vào Mordor và cung cấp cho Kẻ Thù mọi cơ hội để chiếm lại nó cho chính hắn. Điên rồ!"

"Chắc chắn là anh đã thấy rồi chứ, bạn tôi?" ông nói, thỉnh thoảng quay lại phía Frodo. "Anh nói rằng anh đang sợ. Nếu như vậy, thì người cứng rắn nhất sẽ xin lỗi anh. Nhưng nó chẳng phải thật sự là một cảm giác tốt của anh đối với việc phản kháng sao?"

"Không, tôi sợ," Frodo nói. "Chỉ đơn giản là sợ. Nhưng tôi rất vui khi được nghe ông nói rõ mọi chuyện như thế. Lúc này tâm trí của tôi đã rõ ràng rồi."

"Thế thì anh sẽ đến Minas Tirith chứ?" Boromir kêu lên. Mắt ông sáng lên và mặt ông đầy hăm hở.

"Ông hiểu lầm tôi rồi," Frodo nói.

"Nhưng anh sẽ đến chứ, ít nhất là trong một thời gian chứ?" Boromir khẳng định. "Thành phố của tôi không xa đây, và từ đây đến Mordor sẽ chẳng xa hơn đây là bao. Chúng tôi đã ở miền hoang dã từ lâu, và anh sẽ cần đến tin tức về những gì Kẻ Thù đang làm trước khi anh đi. Đi với tôi, Frodo," ông nói. "Anh cần nghỉ ngơi trước khi tiếp tục mạo hiểm, nếu như anh phải làm thế." Ông đặt tay lên vai người hobbit một cách đầy thân thiện; nhưng Frodo cảm thấy bàn tay run lên với một sự kích động lộ rõ. Ông vội bước tránh ra, và mắt ông cẩn trọng nhìn lên Con Người cao lớn, cao gấp đôi ông và mạnh hơn ông nhiều lần.

"Vì sao anh có vẻ kém thân thiện thế?" Boromir nói. "Tôi là một con người thật thà, không phải là một tên trộm hay một kẻ theo dõi. Tôi cần Chiếc Nhẫn của anh: bây giờ thì anh đã biết rồi; nhưng anh có được lời của tôi rằng tôi không muốn giữ nó cho mình. Anh có thể cho tôi ít nhất thử kế hoạch của mình không? Hãy cho tôi mượn chiếc Nhẫn!"

"Không! Không!" Frodo kêu lên. "Hội Đồng đã giao cho tôi giữ nó."

"Đấy tại vì cái ý nghĩ điên rồ là Kẻ Thù sẽ đánh bại chúng ta," Boromir kêu lên. "Điều này làm tôi tức giận biết bao! Ngu ngốc! Ngu ngốc khó bảo! Ngoan cố chạy đến chỗ chết và phá hỏng cơ hội của chúng ta. Nếu như có một người trần nào có quyền có Chiếc Nhẫn, thì đó là con người ở Numeror, chứ không phải Halfling. Nó không phải là của anh trừ phi bởi một cơ hội không may. Nó có thể đã thuộc về tôi. Nó nên thuộc về tôi. Đưa nó cho tôi!"

Frodo không trả lời, nhưng đi về phía đá lớn bằng phẳng đứng giữa họ. "Nào, nào, bạn tôi!" Boromir nói với một giọng nhẹ nhàng. "Vì sao lại giữ nó? Vì sao không để cho sự nghi ngờ và sự sợ hãi của ông đi khỏi? Anh có thể đổi lỗi cho tôi, nếu anh muốn. Anh có thể nói rằng tôi quá mạnh và đã giật nó khỏi tay anh bằng vũ lực. Tôi quá mạnh với anh, halfling ạ," ông kêu lên, thì thỉnh thoảng ông nhảy qua tảng đá và nhảy đến Frodo. Khuôn mặt xinh đẹp và vui vẻ của ông đã thay đổi ghê gớm; lửa giận đã bùng lên trong mắt ông.

Frodo tránh sang một bên và lại sau một hòn đá giữa họ. Ông chỉ có thể làm một chuyện: ông run rẩy rút Chiếc Nhẫn ra khỏi sợi dây chuyền và vội vã đeo vào ngón tay của mình, ngay khi Boromir lại nhảy về phía ông. Con Người há hốc mồm, nhìn trừng trừng trong một thoáng với vẻ sững sờ, và rồi điên dại chạy xộc đến, tìm kiếm quanh những vách đá và cây cối.

"Tên lừa đảo khốn khổ!" ông gào lên. "Hãy coi chừng ta! Bây giờ ta đã thấy được tâm địa của mi. Mi sẽ mang Chiếc Nhẫn đến cho Sauron và bán đứng tất cả chúng ta. Mi chỉ đợi cơ hội để

bỏ rơi chúng ta trong cơn hoạn nạn. Ta nguyện rửa mi và tất cả bọn hafling, cầu cho bọn mi chết và tằm tối!" Rồi vương phải một tảng đá, ông ngã xoài ra và nằm úp mặt xuống đất. Ông nằm yên như thế như thể câu nguyện của chính ông đã giáng trúng ông, rồi thỉnh thoảng ông khóc.

Ông đứng dậy và chùi tay lên mắt để lau những giọt lệ.

"Tôi đã nói gì thế này?" ông gào lên. "Tôi đã làm gì? Frodo, Frodo!" ông gọi to. "Trở lại đi! Tôi lên một cơn điên, nhưng nó qua rồi. Trở lại nào!"

Không có tiếng trả lời. Frodo thậm chí còn không nghe thấy tiếng ông gào. Ông đã ở rất xa, nhảy bừa lên một con đường dẫn lên đỉnh đồi. Sự kinh hoàng và đau khổ làm ông sốc, khuôn mặt giận dữ điên dại với cặp mắt bốc lửa của Boromir vẫn còn trước mặt ông.

Ông nhanh chóng ra khỏi đỉnh Amon Hen một mình, rồi ngừng lại, há hốc mồm để thở. Ông thấy qua màn sương một vòng tròn lớn bằng phẳng, lát bởi những ngọn cỏ vĩ đại, và bị bao quanh bởi một khung cảnh chiến trường vỡ vụn; và ở chính giữa, trên bốn cây cột chạm khắp, là một cái ghế cao, được dẫn lên bởi nhiều bậc thang. Ông đi lên đó và ngồi vào cái ghế cổ xưa, cảm thấy như một đứa trẻ đi lạc đang trèo lên ngai vàng của những vị vua núi.

Đầu tiên ông không thể thấy gì nhiều. Ông cảm thấy như thế giới sương mù trong đó chỉ có những bóng đen: Chiếc Nhẫn đang trùm lên ông. Rồi màn sương tan dần ở đó đây và ông thấy nhiều cảnh tượng: nhỏ và rõ ràng như thể chúng ở dưới mắt ông trên một cái bàn, nhưng ở rất xa. Hoàn toàn không có âm thanh, chỉ có những hình ảnh sống động chiếu sáng. Thế giới có vẻ như đang co ngấn lại và chìm vào im lặng. Ông đang ngồi trên Chiếc Ghế Thị Giác, trên đỉnh Amon Hen, Ngọn Đồi Đôi Mắt Con Người ở Numeror. Ở phía đông ông nhìn thấy những vùng đất chưa được thám hiểm, những đồng bằng không tên và những khu rừng chưa khám phá. Ông nhìn lên phía bắc, và Dòng Sông Vĩ Đại nằm như một dải băng bên dưới ông, Ngọn Núi Sương Mù sừng sững nhỏ nhoi và cứng rắn như một hàm răng gãy. Ông nhìn sang phía tây và thấy bãi cỏ Rohan rộng lớn; và Orthanc, ngọn tháp Isengard, nhìn giống như một cọc nhọn màu đen. Ông nhìn xuống phía nam, và ngay dưới chân ông là Dòng Sông Vĩ Đại uốn cong như một làn sóng lung lay và lượn vào những ngọn thác Rauros đổ xuống một vùng hồ tung bọt; một cái cầu vồng toả sáng đang chơi vơi trên làn khói. Và ông thấy Ethir Anduin, một vùng châu thổ rộng lớn do Dòng Sông bồi đắp, và vô số những loài chim biển đang lượn vòng như một đám bụi sáng trong ánh mặt trời, và bên dưới chúng là biển màu xanh bạc đang lăn tăn những đợt sóng vô tận.

Nhưng nhìn đâu ông cũng nhìn thấy những dấu hiệu của chiến tranh. Rặng Núi Sương Mù đang nhốn nháo như một tổ kiến: bọn orcs đang túa ra từ hàng ngàn lỗ thủng. Dưới những cành cây của Mirkwood đầy những dấu vết giao tranh quyết liệt của Elves và Con Người và những con thú gục ngã. Vùng đất của Beornign đang bốc lửa; một đám mây đang phủ trên Moria, khói bốc lên từ biên giới Lurien.

Các kỵ sĩ đang phóng nước đại trên bãi cỏ Rohan; sói đang tràn ra từ Isengard. Từ các bến cảng ở Harad những chiếc thuyền chiến đang ra biển; và vượt khỏi bờ Đông Con Người

đang đi chuyển không ngừng: những kiếm sĩ, kích sĩ, cung thủ trên mình ngựa, xe ngựa chở các thủ lĩnh và chất nặng hàng hoá. Tất cả quyền lực của Chúa Tể Hắc Ám đang chuyển động. Rồi quay lại sang phía nam ông nhìn thấy Minas Tirith. Nó có vẻ như rất xa, và vô cùng xinh đẹp: những bờ tường thành màu trắng, nhiều ngọn tháp, kiêu hãnh và đẹp đẽ trên đỉnh núi; những bức tường với lỗ châu mai của nó lấp lánh ánh thép, và những ngọn tháp nhỏ của nó đang bùng lên với nhiều lá cờ. Hy vọng lại dâng trong tim ông. Nhưng đối lại với Minas Tirith là một pháo đài khác, to lớn hơn và mạnh mẽ hơn. Đồi mắt u sầu bất đắc dĩ của ông dõi theo hướng đó, về phía đông. Nó băng qua những cây cầu bị huỷ hoại ở Osgiliath, cánh cổng đang mở xé ra của Minas Morgul, và Rặng Núi ma quái, và nó nhìn lên Gorgoroth, thung lũng kinh hoàng của Lãnh Địa Mordor. Bóng tối nằm dưới ánh Mặt Trời. Lửa sáng lên giữa vùng khói. Ngọn Núi Địa Ngục đang bùng cháy và mùi hôi thối nồng nặc đang bốc lên. Rồi cuối cùng cái nhìn của ông chững lại: từng nổi trên tường, lỗ châu mai tiếp lỗ châu mai đen ngòm, mạnh mẽ đến không thể lường được, một ngọn núi thép, cổng bằng thép luyện, ngọn tháp cứng rắn vô cùng, ông đã thấy nó: Barad-dyr, Pháo đài của Sauron. Tất cả hy vọng rời khỏi ông.

Rồi thình lình ông cảm thấy Con Mắt. Có một con mắt trong Ngọn Tháp Hắc Ám vẫn không ngủ. Ông biết rằng nó đang nhận ra dần cái nhìn của ông. Tại đây có một cơn cuồng nhiệt hoang dại. Nó chảy chồm đến ông; gần như một ngón tay của ông đã cảm thấy nó, đang tìm kiếm ông. Nó nhanh chóng đóng chặt xuống ông, nó đã biết chính xác ông đang ở đây. Nó đang chạm đến Amon Lhaw. Nó đang liếc lên Tol Brandir, ông lao vội xuống khỏi ghế, rập mình, lấy cái mũ trùm xám che lên đầu.

Ông nghe chính mình đang gào thét: Không bao giờ, không bao giờ! Hoặc như thế này: Ta đang đích thực đến, ta sẽ đến với ngươi chứ? Ông không thể nói gì. Rồi một số điểm quyền lực khác chọt bùng lên trong tâm trí ông như một ánh chớp: Tháo nó ra! Tháo nó ra! Tên gốc, tháo nó ra! Tháo Chiếc Nhẫn ra!

Hai quyền lực giằng co bên trong ông. Trong một thoáng, những điểm đang giao tranh quyết liệt này đạt đến một sự cân bằng tuyệt đối, ông quần quai, đau đớn. Thình lình ông chọt nhận ra lại chính mình. Frodo, không phải Giọng Nói hay Con Mắt nữa: ông đang tự do lựa chọn, và trong chốc lát chỉ còn lại một việc để làm. Ông tháo Chiếc Nhẫn ra khỏi ngón tay của mình. Ông đang quỳ giữa ánh mặt trời quang đãng trước cái ghế cao. Một bóng đen có vẻ như đang thoáng qua như một cánh tay phía trên ông; nó biến khỏi Amon Hen và mò mẫm ra khỏi phía tây, rồi biến mất. Rồi tất cả bầu trời trở nên xanh trong và chim lại hót vang trên từng ngọn cây.

Frodo đứng dậy. Một sự mệt mỏi ghê gớm trùm lên ông, nhưng tâm trí ông vẫn vững vàng và tim ông đã nhẹ nhõm. Ông nói lớn với chính mình: "Bây giờ ta sẽ làm cái mà ta phải làm," ông nói. "Ít nhất thì nó cũng rõ ràng rồi: sự ma quái của Chiếc Nhẫn lúc nào cũng có tác dụng thậm chí ngay cả trong Đội Đồng Hành, và Chiếc Nhẫn phải rời khỏi họ trước khi nó gây thêm tác hại. Tôi sẽ đi một mình. Tôi không thể tin ai, và những ai tôi tin cậy lại quá

thân thiết với tôi: Sam già tội nghiệp, Merry và Pippin. Người Sải Bước nữa: tìm ông luôn dành cho Minas Tirith, và ở đây người ta cần ông, vì bây giờ Boromir đã ngã về phía ma quỷ. Tôi sẽ đi một mình. Đi ngay."

Ông nhanh chóng đi xuống con đường và đi trở lại bãi cỏ nơi mà Boromir đang tìm ông. Rồi ông dừng lại, lắng nghe. Ông nghĩ rằng ông đang nghe thấy tiếng la hét và tiếng gọi từ khu rừng gần bên bờ sông bên dưới.

"Họ đang săn tìm tôi," ông nói. "Tôi tự hỏi tôi đã tránh đi được bao lâu. Tôi nghĩ là đã hàng giờ rồi." Ông ngần ngại. "Tôi có thể làm gì đây?" ông lẩm bẩm. "Bây giờ tôi phải đi hoặc là tôi sẽ không bao giờ đi. Tôi sẽ không có lại cơ hội nữa. Tôi ghét phải rời khỏi họ như thế này mà không có lời giải thích nào. Nhưng chắc chắn họ sẽ hiểu. Sam sẽ hiểu. Và tôi có thể làm gì khác nữa?"

Ông chậm chạp rút chiếc Nhẫn ra và lại đeo nó vào. Ông biến mất và băng xuống ngọn đồi, nhẹ hơn một làn gió thổi.

Những người khác ngồi lại khá lâu bên bờ sông. Họ im lặng một lúc, liên tục đi đi lại lại; nhưng bây giờ thì họ ngồi lại thành một vòng tròn, và nói chuyện. Cứ chốc chốc họ lại cố nói về những chuyện khác, về con đường dài đầy mạo hiểm; họ hỏi Aragorn về vương quốc Gondor và lịch sử cổ đại của nó; về những tàn tích của những công trình vĩ đại của nó vẫn còn có thể thấy ở biên giới kỳ lạ của Eryn Mui: những vì vua đá và những chiếc ghế ở Lhaw và Hen, và Cầu Thang vĩ đại bên cạnh những ngọn thác ở Rauros. Nhưng ý nghĩ và lời nói của họ vẫn luôn trở về với Frodo và Chiếc Nhẫn. Frodo đã lựa chọn như thế nào? Vì sao ông ấy lại ngập ngừng?

"Anh ta đã cân nhắc con đường nào là liều lĩnh nhất, tôi nghĩ thế," Aragorn nói. "Và anh ta có thể làm điều đó. Bây giờ thì đi về phía đông lại càng ít hy vọng hơn bao giờ hết đối với Đội Đồng Hành, vì chúng ta đang bị Gollum lần theo, và phải luôn lo sợ là cuộc hành trình bí mật của chúng ta đã bị phản bội. Nhưng Minas Tirith chẳng gần hơn với Ngọn Lửa và sự phá huỷ của Gánh Nặng.

"Chúng ta có thể ở lại đây một lúc và bày tỏ lập trường can đảm; nhưng Lãnh Chúa Denethor và người của ông ta không thể hy vọng vào những gì thậm chí là Elrond nói vượt sau quyền lực của ông ấy" thậm chí là để giữ bí mật về Gánh Nặng hoặc để giữ toàn bộ tâm trí của Kẻ Thù tránh xa nó khi hắn đến để lấy nó. Chúng ta sẽ lựa chọn gì nếu chúng ta ở vào vị trí của Frodo? Tôi không biết. Nhưng bây giờ là lúc chúng ta nhớ Gandalf nhất."

"Sự mất mát của chúng ta thật đau khổ," Legolas nói. "Nhưng chúng ta phải cần xác định tâm trí của mình mà không cần sự giúp đỡ của ông. Vì sao chúng ta không thể quyết định để giúp Frodo? Chúng ta hãy gọi ông ấy lại và biểu quyết. Tôi sẽ biểu quyết cho Minas Tirith."

"Và tôi cũng thế," Gimli nói. "Chúng ta, tất nhiên, là chỉ được cử đi để giúp đỡ Người Mang Nó trên suốt đoạn đường, và chúng ta không muốn làm gì hơn thế; và không một ai trong số chúng ta ràng buộc với lời thề hoặc mệnh lệnh là phải tìm đến Ngọn Núi Địa Ngục. Sự chia ly của tôi với Lothlurien thật là khó khăn. Nhưng tôi đã đi khá xa, và tôi có thể nói thế này: bây

giờ chúng ta đã đến sự lựa chọn cuối cùng, rõ ràng là tôi không thể rời khỏi Frodo được. Tôi sẽ lựa chọn Minas Tirith, nhưng nếu ông ta không đến đây, thì tôi sẽ theo ông ta."

"Và tôi cũng sẽ đi với ông ấy," Legolas nói. "Bây giờ mà nói lời tạm biệt thì thật là xảo trá."

"Thật sự đó là một sự phản bội, nếu như tất cả chúng ta rời khỏi ông ấy," Aragorn nói. "Nhưng nếu ông ấy đi về phía đông, thì tất cả cần phải đi với ông ấy; nhưng tôi nghĩ không nghĩ là tất cả nên đi. Chuyển đi này sẽ rất liều lĩnh: cho tám người cũng như cho hai hoặc ba người, hay chỉ một người. Nếu các ông để tôi lựa chọn, thì tôi sẽ chỉ định ba bạn đồng hành: Sam, người không thể chấp nhận điều gì khác; và Gimli; và chính tôi. Boromir sẽ trở về thành phố của anh ấy, nơi cha và người của anh đang cần anh; và những người khác sẽ đi với anh ấy, hoặc ít nhất là Meriadoc và Peregrin, nếu như Legolas không sẵn lòng rời khỏi chúng tôi."

"Không thể thế được!" Merry kêu lên. "Chúng ta không thể rời Frodo được! Pippin và tôi luôn muốn đi bất kỳ đâu cậu ta muốn đi, và chúng tôi vẫn tiếp tục như thế. Nhưng chúng tôi không nhận ra rằng điều đó có nghĩa là gì. Nó có như rất khác so với ở Quận hay Rivendell. Để cho Frodo đi đến Mordor thật là điên khùng và độc ác. Sao chúng ta không cản cậu ấy lại."

"Chúng ta phải cản anh ta lại," Pippin nói. "Và tôi chắc chắn rằng đó là điều anh ta đang lo ngại. Anh ta biết rằng chúng ta sẽ không đồng ý cho anh ta đi về phía đông. Và anh ấy không muốn bất kỳ ai đi cùng anh ấy, anh bạn già tội nghiệp. Hãy tưởng tượng đi: đi về Mordor một mình!" Pippin rùng mình. "Nhưng tên hobbit già thân thương ấy, hẳn nên biết là hẳn không cần phải hỏi. Hẳn nên biết là nếu chúng ta không cản được hẳn, chúng ta sẽ không rời khỏi hẳn."

"Xin lỗi," Sam nói. "Tôi không nghĩ rằng ông đã hoàn toàn hiểu rõ chủ tôi. Ông ấy không ngần ngại về con đường phải đi. Tất nhiên là không! Dù sao thì Minas Tirith có lợi lộc gì chứ? Tôi muốn nói là, với ông ấy, xin lỗi ông, Ngài Boromir," ông thêm và quay lại. Rồi đến lúc đó thì họ khám phá ra rằng Boromir, người vẫn ngồi yên lặng từ đầu bên ngoài vòng tròn, không còn ở đó nữa.

"Bây giờ thì ông ta đi đâu chứ?" Sam kêu lên, đầu lo lắng. "Gần đây ông ấy lạ lắm. Nhưng dù sao thì ông ấy cũng không liên can gì đến tôi. Ông ấy đã rời khỏi đây để về nhà, như ông ấy vẫn luôn nói; và ông ấy không có lỗi gì. Nhưng ngài Frodo, ông biết là ông phải tìm đến Khe Nút Địa Ngục, nếu như ông ấy có thể. Nhưng ông ấy sợ. Bây giờ thì đã đến đúng vấn đề rồi, ông ấy rõ ràng chỉ là sợ. Đó là vấn đề rắc rối của ông ấy. Tất nhiên là ông ấy đã được dạy dỗ nhiều, đúng hơn là tất cả chúng tôi, từ khi chúng tôi rời nhà, không thì ông ấy đã sợ đến mức chỉ việc vắt Chiếc Nhẫn xuống Dòng Sông và chạy trốn. Nhưng ông vẫn quá sợ không dám khởi hành. Và ông ấy cũng không sợ gì về chúng ta đâu: cho dù chúng ta có đi với ông ấy hay không. Ông ấy biết chúng ta đang làm gì. Đó là một điều khác làm vấn vương ông ấy. Bởi vì ông ấy đã quyết chí ra đi, thì ông ấy sẽ đi một mình. Hãy chú ý lời tôi! Chúng ta sẽ gặp

rắc rối khi chúng ta quay lại. Ông ấy đã quyết chí ra đi, chắc chắn như thể tên ông ấy là Baggins."

"Tôi tin là anh nói những điều khôn ngoan hơn bất kỳ ai trong số chúng tôi, Sam ạ," Aragorn nói. "Và chúng tôi sẽ làm gì, nếu như những lời của anh là đúng?"

"Cản anh ấy lại! Đừng để anh ấy đi!" Pippin gào lên.

"Tôi tự hỏi nên làm không?" Aragorn nói. "Anh ta là Người Mang Nó, và số phận của Gánh Nặng đặt trên anh ta. Tôi không nghĩ rằng phần việc của chúng ta là lái anh ta theo đường này hoặc đường khác. Tôi cũng không nghĩ là chúng ta sẽ thành công nếu chúng ta thử. Có những quyền lực khác mạnh hơn nhiều đang hoạt động."

"Được, tôi ước gì Frodo sẽ "quyết chí" và sẽ trở lại, và chúng ta hãy để nó kết thúc," Pippin nói. "Sự chờ đợi này thật khủng khiếp! Hẳn là sắp đến lúc rồi?"

"Phải," Aragorn nói. "Thời gian đã trôi qua khá lâu. Buổi sáng đã trôi qua lâu rồi. Chúng ta phải gọi anh ta thôi."

Ngay lúc đó Boromir xuất hiện trở lại. Ông đi ra khỏi những ngọn cây và đi về phía họ mà không nói lời nào. Khuôn mặt của ông có vẻ khắc nghiệt và buồn bã. Ông ngừng lại như thể đang đếm những ai đang hiện diện, và rồi ngồi tách ra, mắt dán chặt vào nền đất.

"Anh đã đi đâu thế, Boromir?" Aragorn hỏi. "Anh có thấy Frodo không?"

Boromir ngần ngừ một lúc. "Có, và không," ông chậm chạp trả lời. "Có: tôi đã tìm thấy anh ta trên đường lên đồi. Tôi muốn anh ta đi đến Minas Tirith và đừng đi về phía đông. Tôi đã trở nên giận dữ và anh ta đã rời khỏi tôi. Anh ta đã biến mất. Tôi chưa bao giờ thấy một chuyện như vậy xảy ra trước đây cho dù tôi đã nghe đến nó trong truyền thuyết. Anh ta hẳn là đã đeo Chiếc Nhẫn vào. Tôi không thể tìm lại anh ta. Tôi nghĩ là anh ta đã trở về với các ông."

"Đó là tất cả những gì anh phải nói à?" Aragorn nói, nhìn Boromir chăm chú và không thân thiện gì lắm.

"Phải," Boromir trả lời. "Tôi sẽ không nói gì hơn."

"Thật là tồi tệ!" Sam kêu lên, nhảy dựng lên. "Tôi không biết Con Người này định làm cái gì. Vì sao mà ngài Frodo lại đeo cái vật ấy vào? Ông ấy không nên làm thế; ve nếu ông ấy làm, chỉ có trời mới biết điều gì sẽ xảy ra!"

"Nhưng cậu ấy sẽ không đeo nó đâu," Merry nói. "Trừ phi cậu ấy phải trốn khỏi những vị khách không mời, giống như ông Bilbo ấy."

"Nhưng anh ta đi đâu? Anh ta đang ở đâu?" Pippin kêu lên. "Anh ấy hẳn là đã ở xa lắc rồi."

"Lần cuối anh thấy Frodo là bao lâu rồi, Boromir?" Aragorn hỏi.

"Nửa giờ, có thể thế," ông trả lời. "Hoặc có thể là một giờ. Tôi đã lang thang một lúc từ lúc đó! Tôi không biết! Tôi không biết!" ông gục đầu vào tay, và ngồi gục xuống trong nỗi đau khổ.

"Một giờ kể từ khi ông ấy biến mất!" Sam kêu lên. "Chúng ta phải cố tìm ông ấy ngay. Nào!"

"Đợi một lúc!" Aragorn kêu lên. "Chúng ta phải chia thành từng đôi, và phải sắp xếp lại, đợi nào! Đợi!"

Không có kết quả. Họ chẳng chú ý gì đến ông. Sam là người đầu tiên lao đi. Merry và Pippin theo sau, và đã biến mất về phía tây vào những hàng cây bên bờ sông, gọi lớn: Frodo! Frodo! bằng những giọng hobbit trong veo cao vút của họ. Legolas và Gimli đang chạy. Có vẻ như một sự sợ hãi hoặc điên khùng đang trùm xuống Đội Đồng Hành.

"Chúng ta sẽ bị phân tán và lạc mất," Aragorn rên lên. "Boromir! Tôi không biết là anh đang chơi trò gì trong cái trò tai họa này, nhưng hãy giúp một tay nào! Hãy đuổi theo hai hobbit trẻ ấy và ít nhất hãy bảo vệ họ, thậm chí nếu các anh không thể tìm thấy Frodo. Hãy trở lại nơi này, nếu tìm thấy anh ta, hoặc bất kỳ dấu vết nào của anh ta. Tôi sẽ trở về ngay."

Aragorn lao vội đi đuổi theo Sam. Ngay khi ông đến bên bãi cỏ nhỏ bên đám thanh hương trà thì ông đuổi kịp Sam, đang lao lên đồi, thở hổn hển và gọi to, Frodo!

"Đi với tôi, Sam!" ông nói. "Không ai trong số chúng ta nên đi một mình. Có một tai họa quanh đây. Tôi cảm thấy thế. Tôi sẽ đi lên đỉnh, đến chỗ Cái Ghế của Amon Hen, để xem có thể thấy được gì. Và nhìn kia! Đúng như tim tôi đoán, Frodo đã đi đường này. Hãy theo tôi, và hãy quan sát cẩn thận!" ông lao đi theo lối mòn.

Sam cố hết sức, nhưng ah không thể theo kịp người Ranger Người Sải Bước, và nhanh chóng bị rơi lại phía sau. Anh chẳng đi được bao nhiêu trước khi Aragorn vượt ra khỏi tầm mắt phía trước. Sam dừng lại và thở phì phì. Thành linh anh vỗ tay lên đầu.

"Whoa, Sam Gamgee!" anh nói lớn. "Chân mi thì ngắn, nên hãy dùng đến cái đầu! Hãy nhìn xem nào! Boromir không nói dối, việc đó không hợp với ông ta; nhưng ông ấy không kể với chúng ta mọi thứ. Có cái gì đó làm ngài Bilbo sợ khiếp đảm. Thành linh ông ấy đã quyết chí với một điểm. Ít nhất là ông ấy đã xác định tâm trí để ra đi. Đi đâu? Về Hướng Đông. Không có Sam à? Phải, không có ai thậm chí là cả Sam nữa. Thật là cứng rắn, cứng rắn đến độc ác."

Sam đưa tay lên mắt, lau dòng lệ rơi. "Vững vàng lên nào, Gamgee!" ông nói. "Hãy nghĩ nào, nếu có thể! Ông ấy không thể bay qua sông, và ông ấy không thể nhảy vượt lên thác nước. Ông ấy không có đồ đạc. Vậy nên ông ấy đã trở về chỗ những con thuyền. Trở về những con thuyền! Trở về những con thuyền, Sam, như ánh chớp!"

Sam quay trở lại và lao vọt xuống lối mòn. Anh ngã xuống và đầu gối bị trầy xước. Anh lại bật dậy và lao vọt đi. Anh lao xuống bên bờ cỏ của bãi cỏ Parth Galen bên bờ sông, nơi những chiếc thuyền đang lững lờ trên dòng nước. Không ai ở đây. Có vẻ như có những tiếng kêu ở cánh rừng phía sau, nhưng anh không chú ý đến chúng. Anh đứng sững một thoáng, bất động, há hốc miệng. Một con thuyền đang tự trôi xuống bờ. Sam chạy xuống bãi cỏ mà không nói tiếng nào. Con thuyền đang trôi xuống dòng nước.

"Đi nào, ngài Frodo! Đi nào!" Sam gọi, và ném mình xuống bờ, tóm lấy con thuyền đang khởi hành. Anh trượt khỏi nó khoảng một yard. Với một tiếng kêu và một tiếng tung toé anh ngã úp mặt xuống mặt nước sâu đang chảy nhanh. Anh kêu ùng ục bên dưới, và Dòng Sông phủ lên cái đầu bù xù của anh.

Một tiếng kêu thất thanh bật ra từ chiếc thuyền trống rỗng. Một mái chèo vung lên và con thuyền lạng đi. Frodo đến vừa kịp lúc để tóm lấy tóc Sam khi anh trôi lên, thở bong bóng và vùng vẫy.

"Sam của tôi, lên nào!" Frodo nói. "Nào, nắm lấy tay tôi!"

"Cứu tôi, ngài Frodo!" Sam hỗn hển. "Tôi đang chết đuối. Tôi không thể thấy tay ngài."

"Đây này. Đừng có cấu véo, anh bạn! Tôi không buông anh đâu. Đạp nước và đừng có trời sụp nữa, không thì anh làm lật nhào chiếc thuyền bây giờ!"

Với vài lần cố, Frodo mang được chiếc thuyền vào bờ và Sam đã có thể trườn lên, ướt như một con rái cá. Frodo tháo chiếc Nhẫn ra và đứng lại lên bờ.

"Anh là điều tệ hại nhất trong những điều tệ hại đáng ngạc nhiên, Sam ạ!" anh nói.

"Ôi, ngài Frodo, ngài cứng rắn quá!" Sam run lên. "Cứng rắn quá, định đi mà không có tôi và tất cả mọi người. Nếu như tôi không đoán đúng, thì bây giờ ngài đã đến tận đâu rồi?"

"An toàn trên con đường của ta."

"An toàn!" Sam nói. "Hoàn toàn đơn độc và không có tôi để giúp ngài? Tôi không thể chịu đựng được điều ấy, điều ấy với tôi thật là khủng khiếp,"

"Việc anh đến với ta mới là khủng khiếp, Sam ạ" Frodo nói, "Và ta không thể chịu đựng được nó."

"Điều này không thể như việc bị bỏ lại phía sau," Sam nói.

"Nhưng ta sẽ đi Mordor."

"Tôi biết rõ điều ấy, thưa ngài Frodo. Tất nhiên là ngài sẽ làm vậy. Và tôi sẽ đi với ngài."

"Này, Sam," Frodo nói, "đừng cản trở ta! Những người khác sẽ trở lại bất kỳ lúc nào. Nếu như họ tóm được ta ở đây, thì ta sẽ phải tranh cãi và giải thích, và ta sẽ không bao giờ có được tâm trí để khởi hành nữa. Nhưng ta phải đi ngay. Đó là con đường duy nhất."

"Tất nhiên là vậy," Sam trả lời. "Nhưng không phải đi một mình. Tôi cũng sẽ đi, hoặc là không có ai trong số chúng ta đi cả. Tôi sẽ đục lỗ trên tất cả những con thuyền."

Frodo phá lên cười. Một cảm giác ấm áp và vui vẻ chọt tràn vào tim ông.

"Chừa lại một cái! Chúng ta sẽ cần nó. Nhưng anh không thể đi như thế này mà không cần đến đồ đạc, thức ăn hay bất kỳ thứ gì khác."

"Đợi một lúc thôi thưa ngài, và tôi sẽ lấy đồ của tôi ngay!" Sam hăm hờ kêu lên. "Tất cả đã sẵn sàng rồi. Tôi nghĩ là hôm nay chúng ta sẽ khởi hành." Anh lao vội xuống khu cắm trại, lôi đồng đồ đạc của mình ra khỏi cái đồng mà Frodo đã để lại khi ông dọn đồ đạc của các bạn đồng hành ra khỏi chiếc thuyền, anh với lấy một cái chăn dự trữ và một ít túi thức ăn rồi chạy ngược trở lại.

"Thế là tất cả kế hoạch của ta đã tiêu tùng." Frodo nói. "Việc cố trốn khỏi anh không ích lợi gì cả. Nhưng ta rất vui, Sam ạ. Ta không thể nói với anh là ta vui như thế nào. Đi nào! Rõ ràng là chúng ta phải ở cùng nhau. Chúng ta sẽ đi, và có thể những người khác sẽ tìm thấy một con đường an toàn! Người Sải Bước sẽ trông chừng họ. Ta không nghĩ là chúng ta sẽ thấy lại họ."

"Nhưng chúng ta có thể, ngài Frodo. Chúng ta có thể mà," Sam nói.

Thế rồi Frodo và Sam cùng nhau khởi hành cho chặng cuối của Nhiệm Vụ. Frodo chèo thuyền ra khỏi bờ, và Dòng Sông mang họ trôi nhanh, dẫn xuống bờ tây, và băng qua những vách đá đe dọa của Tol Brandir. Tiếng gầm của những ngọn thác vĩ đại vang lên gần hơn. Thậm chí với những sự giúp đỡ mà Sam có thể làm, cũng khó mà băng qua dòng nước ở tận cùng phía nam của hòn đảo và lái con thuyền về phía đông hướng về bờ xa.

Cuối cùng họ cũng lại cập vào những vách đá bờ nam của Amon Lhaw. Họ tìm thấy một bờ sông thoải thoải, và họ cập thuyền vào, cao hơn dòng nước, và giấu nó sau một bờ đất lớn. Rồi họ khoác hành lý lên vai và khởi hành, tìm một con đường có thể đưa họ lên trên những ngọn đồi xám của Emyr Muil, và đi xuống Lãnh Địa Bóng Tối.

Đến đây là kết thúc phần đầu tiên của lịch sử của Cuộc Chiến Của Chiếc Nhẫn. Phần thứ hai gọi là HAI NGỌN THÁP, bởi vì những sự kiện của nó bị chi phối bởi ORTHANC, pháo đài của Saruman, và pháo đài MINAS MORGUL, thành trì bảo vệ lối đi bí mật vào Mordor; nó kể về những chiến công và những nguy hiểm của các thành viên bây giờ đã không còn tình bằng hữu nữa, cho đến Bóng Tối Vĩ Đại ập đến. Phần thứ ba kể về cuộc bảo vệ cuối cùng chống lại Bóng Tối, và sự kết thúc của nhiệm vụ của Người Mang Chiếc Nhẫn trong SỰ TRỞ VỀ CỦA VỊ VUA.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>